

Giới thiệu Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc

Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc là tựa truyện xuyên không nữ cường xoay quanh về nguyên văn nữ chủ phúc hắc mặt than, nam chủ mặt than phúc hắc, quan hệ nuôi dưỡng thành, nam nữ chủ kém nhau mười bốn tuổi. Tần Vô Tà, nữ đặc vụ vô sỉ đứng đầu quân cục Thống nhất, âm hiểm giả dối, vô cùng lãnh khốc. Khi linh hồn dừng nãy thiết huyết đó sống lại vào thân hình của một đứa trẻ mới sinh còn nằm trong tã lót... màu xám đen đã được giải thoát. **Truyện về đứa nhỏ phần điều ngọc trác trong tã lót mở mắt, lộ ra con ngươi như ngọc, gian xảo, sắc bén, không duyên không cớ lại khiến người ta hoảng sợ toát ra một thân mồ hôi lạnh... Hân đón lấy nàng từ trong tay đang run rẩy của cung nhân, cúi đầu nhìn nàng, khoé miệng lại hiện ra ý cười rét lạnh khó lường, cúi đầu lên tiếng: "Tiểu hoàng thúc." Tiếng nói trầm thấp âm u, môi mỏng lạnh như băng bỗng dưng nhếch lên chút chế giễu theo thói quen, giống một con sư tử xinh đẹp, xen lẫn hơi thở nguy hiểm... Bên trong thâm cung hung ác nham hiểm đầy giả dối này, hân tự tay dạy nàng lớn lên, là ô dù của nàng, cũng là người nàng kiên kị nhất... ** Nhưng mà cường cường gặp nhau, cùng lắm cũng xem như cầm thú đung vào Bạch Nhân Lang. Phúc hắc đánh nhau một trận đẫm máu, thua chính là tồn tử.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1.1 Sự Xuất Hiện Bí Ẩn

Năm 1941, mùa đông rất dài, dài đến mức không ai màng nghĩ đến khi nào là ngày kết thúc.

Trong một căn phòng to lớn tĩnh lặng, nó chỉ phát ra tiếng máy móc "tích tắc tích tắc" và tiếng ghi chép "sốt soát... sốt soát" và thỉnh thoảng có tiếng chân ghế tựa ma sát với mặt sàn khi một ai đó đứng lên lại tạo nên âm thanh đặc biệt chói tai, ngay sau đó sự tĩnh lặng lại được phục hồi. Bất chợt, sẽ có một người cầm bản ghi chép vội vã đi ngang qua.

"Lão Khương, đây là ông chủ lớn. Những điều này là do lão Ung một tay tạo ra. Lão Ung đi, nơi này liền giao lại cho lão Khương rồi." Lý Dương đề thấp giọng nói giới thiệu Khương Anh với người đàn ông phía sau, người này khoảng 40 tuổi, đeo kính trông rất thông minh.

Khương Anh mỉm cười, ông chủ lớn trong miệng Lý Dương dĩ nhiên là người họ Tưởng bên cạnh mình – người đứng đầu "Thủ lĩnh đặc vụ". Gặp được ông chủ lớn, Khương Anh lập tức cung kính bắt tay: "Sau khi lão Ung hy sinh, tôi tiếp nhận nơi này, không biết ông chủ có gì cần dặn?"

"Nữ thiếu tướng Khương Anh người đầu tiên tìm ra mật điện phản gián Nhật trong quân thống nhất. Nghe danh đã lâu, ngưỡng mộ ngưỡng mộ!" Người đàn ông đeo kính vươn tay ra khách sáo chào hỏi Khương Anh một phen, sau đó trực tiếp đi vào vấn đề: "Tôi lần này đến là để đón một người. Mọi người làm bên tình báo, tin chắc tin tức sẽ nhanh hơn so với người khác. Mục đích tôi đến đây hẳn mọi người cũng đón được. Ông chủ lớn ở Bắc Kinh tìm được một vị thầy thuốc nổi tiếng, tay nghề rất cao minh, Tần tiên sinh đến nơi của chúng ta, phải được chiếu cố thật chu đáo."

Khương Anh khẽ mỉm cười, vừa định lên tiếng, trong phòng bỗng phát ra âm thanh khẩn trương dồn dập, có người lấy giấy bút ra ghi chép rồi đi về phía Khương Anh, liếc nhìn Lý Dương cùng người đàn ông đeo kính, sau đó tiến đến nói nhỏ bên tai Khương Anh vài câu, cô lập tức thay đổi sắc mặt trở nên nghiêm túc, bộ dáng có vài phần không nghiêm chỉnh vừa rồi cũng biến mất. Ngược mặt và nói: "Chuyện về Tần tiên sinh khi khác chúng ta bàn lại, ông chủ lớn đã phái người tới tôi phải lập tức đến gặp, Lý Dương sẽ tiếp đãi anh chu đáo."

Thấy Khương Anh chuẩn bị đi, người đàn ông đeo mắt kiếng liếc mắt thấy được tờ giấy ghi một dãy con số trong tay cô liền nói: "Là tin tức về Tần tiên sinh."

Thấy hân hỏi thẳng, Khương Anh nhún nhún mày, suy nghĩ một chút, cũng không giấu diếm: "Ngài là ông chủ lớn, chúng tôi tất nhiên tin ngài. Chính xác là mật điện của Tần tiên sinh gửi tôi. Có biến cố xảy ra, Tần tiên sinh gửi mật điện nói về hành động gần đây của Nhật Bản, người cầm đầu là chuyên gia y học Hạ Đăng Tam Lang, bọn chúng đang lên kế hoạch lên vào những bệnh viện lớn bỏ thuốc, loại thuốc này sẽ phá hoại thần kinh, gây ức chế cho não bộ, làm cho người uống phải bị khống chế, trước mắt hành động của họ đã bị Tần tiên sinh phát hiện và ngăn chặn, chúng tôi đang chuẩn bị báo lên cho cấp trên."

Người đàn ông đeo kính nghe xong cũng nghiêm túc hẳn lên, cũng đành không đề cập đến chuyện đón người nữa: "Tình huống khẩn cấp, Duyên An, Trưng Khánh là hai nơi rất quan trọng Tần tiên sinh thật phi phạm. Khương thiếu tướng mau đi giải quyết mọi việc, tôi đi trước không quấy rầy nữa."

Đuổi hân đi xong, Khương Anh ngược lại chẳng có vẻ gì vội vã, lười biếng vò tờ giấy lại quăng vào lò lửa, rồi khỏi căn phòng, bước lên xe, sau khi xác định không có ai theo dõi mình cô mới khởi động xe rời đi.

Cô làm sao có thể cho người khác gặp được Tần tiên sinh đây? Thời điểm lão Ung chết, bắt cô phải thề với trời, muốn bảo vệ Tần tiên sinh bình an, cũng muốn giữ được tự do cho Tần tiên sinh, bọn họ đều làm việc cho tổ chức, cái chết đối với bọn họ cũng là chuyện sớm muộn, nhưng Tần tiên sinh nhất định phải sống, tổ chức không có quyền bắt Tần tiên sinh phải hy sinh cho họ. Ngay cả chủ tịch cũng đã phát hiện ra tài năng của Tần tiên sinh, xem ra cô phải nghĩ ra biện pháp khác rồi, không thể để cho hành tung của Tần tiên sinh bại lộ được. Lão Ung dùng cả tính mạng mới bảo vệ được Tần tiên sinh, không thể để cho ông hy sinh một cách vô ích được.

Ông chủ dù biết "Tần tiên sinh" là nhân vật số một như vậy, nhưng cũng không biết được rằng Tần tiên sinh không phải "tiên sinh" mà là "cô".

Nhân vật kiaKhương Anh nhắm nghiền hai mắt lại, có chút mệt mỏi mà dựa người về phía sau. Cô đến bây giờ cũng không hiểu nổi tại sao đến lúc chết lão Ung cũng không quên được “cô”... ..

Người phụ nữ được mệnh danh là băng sơn mỹ nhân đó. Bởi vì “cô” không thích nói chuyện nên người tiếp xúc với “cô” thật sự rất ít, tất cả là bởi vì lão Ung thật sự bảo vệ “cô” rất tốt. Một nhân vật xuất chúng như vậy tồn tại, bị mọi người phát hiện ra cũng là chuyện sớm muộn. Không, lúc này đây ngay cả ông chủ cũng phái người theo dõi điều tra về “cô”.

Trong tổ chức nếu nói ai là người thần bí nhất, thì không ai khác chính là “cô”, quá mức âm hiểm, quá mức xảo trá, cũng quá mức lãnh khốc nguy hiểm. “Cô” giết người một cách tao nhã đến nỗi trên tay cũng không nhiễm một giọt máu.

“Cô” không dùng bất cứ vũ khí nào vẫn có thể giết chết kẻ địch cách xa ngàn dặm. Cứ như vậy luôn cô độc lẻ loi một thân một mình, nhưng năng lực của “cô” lại vượt qua một quân đoàn dã chiến, “cô” thật sự rất thần bí, khó trách lão Ung đến chết cũng muốn bảo vệ “cô”.

Người này một khi còn sống, thì càng có nhiều người có thể may mắn thoát khỏi cái chết. Nhưng “cô” còn sống thì càng có nhiều người vì “cô” mà chết, lão Ung chính là một ví dụ.

Lão Ung thật sự bảo vệ “cô” rất chu đáo. Nơi Tàn tiên sinh sống vẫn luôn có người canh gác, nhưng một người giết người một cách vô hình như “cô” hoàn toàn không cần lão Ung bảo vệ, “cô” lãnh khốc tàn nhẫn, một câu không nói quá mấy chữ. Xung quanh luôn bố trí những cạm bẫy chết người, nhưng người này luôn thủy chung không rời khỏi mật thất và bàn làm thí nghiệm.

Xe dừng lại trước một khu nhà hiện đại ở ngoại thành nước Mỹ, Khương Anh xuống xe, đi qua vài con hẻm nhỏ, cuối cùng dừng lại ở một ngôi nhà cũ kĩ lâu đời.

Hiện tại là ban ngày, càng đi sâu vào nhà thì ánh sáng chiếu vào ngày một yếu dần, những người canh gác phía bên ngoài đều là người của lão Ung, họ chỉ nghe duy nhất lệnh của lão Ung, nhiệm vụ chính của họ là bảo vệ người ở bên trong.

Sau khi xác minh thân phận, người canh gác mới để cho Khương Anh đi vào. Khi bước vào, nhất thời trước mắt tối đen như mực, không có một chút ánh sáng nào, Khương Anh đã tới vài lần nên cũng đã sớm thành thói quen.

Thật ra trừ cô và lão Ung ra, không có ai biết được Tàn tiên sinh thật ra là một người mù, sống nhờ vào cả tú thuốc men, chỉ là Khương Anh đến đây đã mấy lần, nhưng lần nào xung quanh cô cũng là một màu đen nhánh, cho nên thật ra cô cũng chưa từng gặp được bộ dáng thật sự của Tàn tiên sinh, chỉ nghe qua được giọng nói của “cô” mà thôi. Cô càng d./t.q.d không có chạm vào “cô”. Mỗi lần nghe được động tĩnh, Tàn tiên sinh không phải ngồi chính là nằm, ngay cả khi đứng lên đi lại động tác cũng hết sức chậm chạp thanh thản, có lẽ “cô” tay trái gà không chặt là thật. Không thì lão Ung cũng chẳng cần ở chỗ này để lại nhiều người canh gác như vậy, cơ hồ là đem tất cả binh lính trong tay đến nơi này. Nếu không như vậy lão Ung cũng không mất mạng, điển hình là bộ dạng một người không gì làm khó được.....

"Không có việc gì chắc cô cũng không đến, là lão Ung phái cô đến tìm tôi sao?" Giọng nói trong trẻo lạnh lùng mang theo chút lười biếng nhàn nhạt vang lên, xem ra là mới vừa tỉnh ngủ.

Khương Anh nghĩ tới lão Ung, tâm tình liền trở nên nặng nề hơn, nhất là khi nghĩ đến lão Ung ở trong lòng mình, buộc cô thề với trời sau đó mới mỉm cười nhắm mắt mà chết, lòng đau như bị người ta cắt thịt lóc xương, giờ phút này nghe được giọng nói lạnh lẽo vô tình mà lại thanh thản của “cô”, cô cảm thấy lại có chút oán hận. Cô không thể tỏ ra bình thản như lão Ung được, cô rất muốn xem thử, con người lãnh khốc vô tình giết người một cách vô hình như “cô”, cô phải thật sự không để bất cứ người nào vào trong lòng hay không.

"Lão Ung hy sinh. "Khương Anh cười cười, lời ít mà ý nhiều.

Lão Ung để cho cô bảo vệ “cô”, cũng không có nói cô giữ đúng bí mật này, hắn đã chết, phản ứng Tàn tiên sinh khi biết được là gì đây? Là tiếp tục thờ ơ? Hay là tỏ ra ít nhiều một chút khô sở?

Trong bóng tối, người đối diện trầm mặc chốc lát, một lần nữa mở miệng, vẫn là giọng điệu bình tĩnh, không có nửa phần gọn sảng: "Vậy à.....thật là đáng tiếc, tôi còn tưởng rằng hắn ít nhất cũng phải sống thọ hơn tôi chứ. Lão Ung đã chết, xem ra hắn không thể nào cho cô đến tìm tôi rồi, vậy đã xảy ra chuyện gì, cô nói đi."

Khương Anh khi nghe xong cười lạnh vài tiếng, trong tiếng cười còn có thêm chút thâm lương, cũng không biết vì ai.

Tàn tiên sinh.... .."cô" rốt cuộc cũng không để lão Ung ở trong lòng.

Trong bóng tối người nọ cũng đã nghe thấy, nhưng hoàn toàn không có chút phản ứng, cũng không lên tiếng trả lời.

"Ông chủ lớn bên kia để mắt tới cô, tôi đuổi đi người cấp trên phái tới, có điều chỉ sợ đó không phải là kẻ lâu dài, nếu cố tình tìm một người, thì trước sau người đó cũng sẽ bại lộ. Tàn tiên sinh, cô có ý kiến gì không?" Khương Anh hỏi phục tâm tình, bình tĩnh nói.

"Vậy sao, hóa ra là Đái Lạp ngại bản thân hắn sống quá lâu, phái người tới tìm tôi, là muốn quy tiên sớm một chút sao? Hắn cũng đích thực là sống quá lâu rồi, lão bất tử nói cái gì?" Tàn tiên sinh cười nhẹ ra tiếng, giọng nói bình tĩnh, không có nửa phần khiêu khích, lời này từ trong miệng “cô” nói ra, giống như đang nói một sự thật bình thường, già trẻ không gạt.

Khương Anh nghe “cô” nói giống như không có việc gì, thật sự nổi đóa, nhưng tính tình Tàn tiên sinh cổ quái, nói chuyện cho tới bây giờ đều không khách khí như vậy, cô sớm đã được lĩnh giáo rồi, nếu không nói chuyện cùng người như thế này, sẽ tự làm cho mình tức điên lên, làm gì còn cái gì gọi là

phong độ nữa.

"Tôi đã đáp ứng với lão Ung, sẽ không thay đổi, ông chủ lớn bên kia tôi sẽ xử lý, tôi đi trước." Tàn tiên sinh tồn tại như là một vấn đề thần bí, lấy thủ đoạn của "cô", nếu có tâm muốn trốn, ai cũng không phải là đối thủ của "cô", nhưng thái độ hôm nay của "cô" cứ như thể không sao cả, Khương Anh hiểu rõ có bản tiếp đi nữa cũng vô dụng.

Khương Anh xoay người chuẩn bị đi, sau lưng chợt vang lên giọng nói của "cô", vẫn là không ai bì nổi, trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo.

Ngoài dự đoán của mọi người, Tàn tiên sinh rất ít khi chủ động cùng Khương Anh nói chuyện.

"Lão Ung là cấp trên của tôi, chúng tôi giao tình không cạn, tôi ở quân thống cục 10 năm, bởi vì nể mặt của hắn, nên cái gì cũng không làm. Hiện tại lão Ung đã chết, cô mau đưa người hắn để lại đi đi."

Khương Anh nhủ mảy: "Điều này tôi không thể đồng ý, Tàn tiên sinh vẫn phải tiếp tục ở lại chỗ này một thời gian."

"Lão Ung đã chết, lời của cô tôi vốn không cần nghe."

"Không có người lão Ung lưu lại để bảo vệ cô, cô căn bản không đấu lại ông chủ lớn." Khương Anh có thể ngồi vào vị trí ngày hôm nay, dĩ nhiên là một người có tính cách trầm ổn, nhưng vị tân Tiên sinh trước mặt cô, lúc nào cũng làm cho cô tức đến mức giờ chân, hồng việc.

"Là Đái Lạp không đấu lại tôi." Trong bóng đêm, giọng nói vẫn trong trẻo lạnh lùng, nhưng lại càng lạnh thêm, rõ ràng không thể thấy được bộ dáng của "cô", lại làm cho người ta cảm thấy luôn có áp lực vô hình áp bức kinh sợ: "Lão Ung sợ tôi ra tay với Đái Lạp, nếu không tôi cũng sẽ không một nhọc nhiều năm. Lão Ung chết rồi, Đái Lạp cũng phải chết....."

Âm cuối nhẹ nhàng rơi xuống, như một lời khẳng định không thể phản bác.

Khương Anh còn muốn nói tiếp cái gì đó, lại nghe được "cô" không nhanh không chậm liên tiếp hỏi mấy câu, làm cho mình cũng không nói được gì, chỉ biết sóng gió nổi lên, hôm nay sợ là phải đổi.

"Tôi làm việc ở quân thống nhất 10 năm, cô làm sao có thể không tra ra được một chút về hồ sơ của tôi? Cho dù tôi có bản lĩnh thông thiên, quân thống cục làm sao có thể để một người bị mù vào làm việc? Tôi và lão Ung có thể cùng nhau hợp tác 10 năm, lại làm sao có thể ngay từ đầu là một người mù dễ chết chứ? Nếu nói thù lĩnh đặc vụ Đái Lạp không sợ tôi, thì hiện tại cần gì vội vã tìm tôi? Nếu không phải hắn đầu không lại tôi, lão Ung cần gì phải cầu xin tôi ở lại chỗ này đây? Hắn là sợ Đái Lạp chết quá sớm! Đái Lạp có thể ngồi ở vị trí ngày hôm nay, hắn đã thiếu tôi quá nhiều, lão Ung đã chết, tôi cũng không cần bản khoản chuyện đã hứa với lão Ung nữa, Đái Lạp làm sao có thể sống lâu nữa đây?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1.2: Không Làm Gì Không Được.

Sau khi Khương Anh đi, cũng không mang người của lão Ung theo, thật ra, dù cô có muốn họ cũng không đi.

Xe Khương Anh vừa mới đi, từ trong hẻm đối diện xuất hiện một chiếc Ford từ từ tiến vào, vững vàng dừng trước cửa ngôi nhà, cửa kính xe hạ xuống, dưới tấm kiếng xuất hiện khuôn mặt trung niên khôn khéo, đây chính là người ban ngày đã cùng Khương Anh nói chuyện - người đàn ông đeo kính.

Mắt nhìn ngôi nhà cổ ẩn giấu phía sau tòa nhà cao tầng, hắn hé mắt, trực tiếp xuống xe đi vào trong.

Không nhanh không chậm đi đến trước cửa, lính canh gác lập tức xuất hiện, hắn không chút hoang mang, đẩy gọng kính trên sống mũi, đôi giày da đen bóng không một vết bẩn, trên người mặc một bộ âu phục thời thượng, chải tóc một cách gọn gàng, nhìn qua thật lịch sự, nhưng lại có thể đối mặt với nhiều người như vậy cũng không hoảng hốt, hắn ngoài cười nhưng trong lòng không cười từ trong túi lấy ra cái đồng hồ vô quýt, dùng bật lửa chiếu sáng, sau đó ba một tiếng khép lại: "Tôi là tới đón Tàn tiên sinh, Đái tiên sinh muốn mời Tàn tiên sinh đi một chuyến, thời gian cấp bách, làm phiền các vị nói với Tàn tiên sinh một tiếng, xe của chúng tôi đang chờ ở dưới lầu."

Những người này đều là người của lão Ung, lão Ung dù lớn đến đâu cũng không bằng Đái Lạp, huống chi lão Ung đã chết, xem ra người đàn ông đeo kính nắm chắc được mình hôm nay có thể đón được Tàn tiên sinh.

Quả nhiên, mấy tên lính canh khi nghe xong cũng có chút do dự, người đàn ông đeo kính cũng không nóng vội, xoay người đi trở về, nhưng vào lúc này, cánh cửa mặt thất đột nhiên mở ra.....

Hồ hấp của mọi người bất chợt chậm lại, có lẽ họ cũng không ngờ cánh cửa kia sẽ có động tĩnh, mà ngay cả người đang ông đeo kính chân cũng dính chặt trên mặt đất, không bước được bước thứ hai.

Trong phòng rất tối, trong lúc nhất thời mọi người cũng không thấy được cái gì, xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng cốc cốc - tiếng gậy cao gót giẫm trên mặt sàn, một bóng dáng cao gầy từ bên trong bước ra....

Bộ sườn xám màu đen hồng vừa khít trên người, mặc dù kiểu dáng không hợp mốt, nhưng người mặc mang đến cảm giác khác lạ, làm cho người ta không sao quên được dáng vẻ diễm lệ thướt tha, đôi môi đỏ mọng như lửa, tóc đen nhánh, cằm đến cổ trắng nõn đường cong tuyệt đẹp như một con thiên nga, trên môi luôn mang theo một nụ cười trong trẻo lạnh lùng, khí chất lãnh diễm như một đóa hoa hồng đỏ nở rộ trong đêm, băng và lửa điên cuồng dây dưa, nét đẹp đến lóa mắt làm cho người ta nhất thời quên mất phản ứng.

"Cô" so với những cô gái hồng lâu hơn vài phần cao quý cùng lãnh ngạo, "cô" lãnh diễm xinh đẹp, những thứ thanh cao danh viện lại càng không thể so sánh được.

"Tần....Tần tiên sinh?" Hai từ "tiên sinh" trong miệng người đàn ông đeo mắt kính hoàn toàn phát ra từ trong cổ họng, mấy phần không thể tin được, nhưng lại có vài phần tin tưởng không thể nghi ngờ.

"Tần Vô Tà!" Đôi môi đỏ mọng mở miệng, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo khí chất bức người không thể nghi ngờ: "Đái tiên sinh nên biết tôi."

Cô gái trước mặt sắc sảo lạnh lùng, nhưng phong cách tàn mạn, nguy hiểm....Giống như cây anh túc có độc.....Theo thông tin mà người đàn ông đeo mắt kính có được, Tần tiên sinh là một ma ô, còn là một người mù.....Nửa phần cũng không thể nhìn ra đây lại là một ma ô, về phần người mù....Hắn nhìn lại cô gái đeo mắt kính trước mặt, ánh sáng khá mờ, không thấy rõ, nhưng cũng mơ hồ nhìn ra, trên khuôn mặt diễm lệ xinh đẹp ấy, đôi mắt đang nhắm chặt lại, mới cho người ta cảm thấy cảm giác áp bức giảm đi phần nào, may mắn biết bao khi cô là một người mù.

Mặc dù Tần tiên sinh đeo kính nhắm hai mắt cái gì cũng không thấy, nhưng phong thái lại thập phần thong dong, không có nửa phần chật vật, "cô" sờ soạng đi về phía trước, mặc dù vậy, nhưng cũng không ai dám khinh thường, dù sao thanh danh của Tần tiên sinh ở ngoài, không bước ra khỏi nhà, khoảng chừng một gian âm thất bên trong, là có thể tiêu diệt địch ở ngoài ngàn dặm..

Có thể thấy nữ nhân này đáng sợ cỡ nào.

"Mời.....Xin mời Tần tiên sinh...xe đã chuẩn bị tốt, tôi nay lên xe lửa, giờ này ngày mai chúng ta đã đến được Bắc Kinh." Người đàn ông đeo mắt kính vội vàng trấn tĩnh lại, thấy Tần tiên sinh muốn xuống cầu thang, liên tục không ngừng mở cái bật lửa để giúp "cô" soi đường, hương thơm nhàn nhạt tiến vào trong mũi, ngay cả mùi hương cũng làm cho người ta cảm thấy sợ, bàn tay bật lửa có chút run run, lạch cạch một tiếng thời điểm đánh ra được ánh sáng, âu phục phía sau lưng đã ướt đầm mồ hôi rồi, lúc này hắn mới chợt nhớ Tần tiên sinh không thấy đường.....

Được người đàn ông đeo kính dẫn đường, Tần Vô Tà đi tới và dừng trước cửa xe, người đàn ông đeo kính vội vàng tiến đến trước mặt thay "cô" mở cửa xe, tay "cô" đã chạm đến thân xe, nhưng lại không ngay lập tức cuối đầu ngồi vào xe, lúc này ánh trăng thanh u, lạnh lạnh chiếu vào trên khuôn mặt tuyệt mỹ của "cô", lúc này vừa nhìn, trên khuôn mặt diễm lệ xinh đẹp lại có vẻ hơi tái nhợt.

Có lẽ có vài phần cảm thán, mười năm rồi, "cô" một bước cũng không rời khỏi âm thất, lão Ung dùng thuốc, dùng giọng điệu uy hiếp, buộc "cô" phải sống, lão Ung có rất nhiều biện pháp, nhưng hiện tại hắn đã chết, "cô" rút cuộc vẫn phải đi ra khỏi âm thất, lúc này ra ngoài, có lẽ không trở về được.....

Đôi môi đỏ mọng khẽ giương, con mắt rũ xuống có chút rung động, trên lông mi hẹp dài còn sót lại một ít lạt tuyết, cô cúi người ngồi vào trong xe, tao nhã lại chẳng quan tâm bất kỳ ai.

Xe khởi động, Tần Vô Tà ngồi ở phía trước, người đàn ông đeo kính tự giác ngồi phía sau xe, bên ngoài cửa kính âm thanh gió gào thét, chiếc xe đang xuyên qua màn đêm. Ở phía trước Tần Vô Tà ngồi cùng một người đàn ông vóc người hơi gầy đội mũ im lặng lái xe, bên trong xe hoàn toàn tĩnh lặng, không ai nói chuyện, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng hít thở đều đều của đối phương.

Cũng không biết bao lâu, khi người đàn ông đeo kính nghĩ Tần Vô Tà đang ngủ, đột nhiên mở miệng: "Tần tiên sinh, chúng ta đã đến."

Tần Vô Tà không hề động đậy, cũng không mở mắt ra, càng không có ý xuống xe, người đàn ông đeo kính biến sắc, vừa muốn nói tiếp, bất chợt nghe giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên: "Đái tiên sinh, sau khi đến Bắc Kinh, anh định xử lý tôi như thế nào?"

Bên trong xe bỗng chốc yên lặng, sau đó một trận tiếng cười phát ra từ chỗ tài xế, bỏ mũ của mình xuống, lộ ra một cái đầu húi cua, khuôn mặt tuy gầy nhưng anh tuấn - Đái Lạp!

Giọng nói có chút bất đắc dĩ, lại tràn ngập tán thưởng: "Người khác đều nói Tần tiên sinh không gì là không làm được, xem ra là thật! Chỉ là không ngờ.....là cô! Thí nghiệm của tôi rút cuộc cũng thành công."

Hai mươi năm trước, thí nghiệm của Đái Lạp chỉ có duy nhất một người còn sống.

"Đúng vậy, lão Ung đã lừa anh nói tất cả mọi người đều chết hết, anh hẳn là nên tìm hắn tính sổ, đáng tiếc là hắn đã chết." Tần Vô Tà tao nhã nở nụ cười, giọng nói ân chứa vài phần mỉa mai.

Hai mươi năm trước, người họ Tưởng làm việc bên cạnh Đái Lạp muốn thành lập một tiểu đội đặc nhiệm không gì không làm được, hơn ba trăm đứa nhỏ bị bắt để làm đối tượng thí nghiệm, hắn đã dùng kỹ thuật phương tây để biến đổi gen, dùng khí độc, tiêm chất dịch, dùng dược vật, hơn ba trăm đứa nhỏ không một ai thành công sống sót, có vài người chết trong lúc thí nghiệm, một vài đứa nhỏ biến thành dã thú, từng miếng từng miếng ăn bản thân và các bạn của mình, rút cuộc cũng chết sạch và Tần Vô Tà là người chết cuối cùng trong danh sách.

Kế hoạch của Đái Lạp thất bại, trong hồ sơ của quân thống cũng không có ghi lại kế hoạch thất bại này, một vài câu cũng không có.

Tuy cô là người may mắn còn sót lại trong kế hoạch kia, nhưng khí độc sớm xâm nhập vào cơ thể, các chức năng bên trong đều suy yếu, đâu chỉ đơn giản là các cơ quan bên trong đều suy yếu đây? Cô buộc phải sống trong ám thất chỉ để kéo dài mạng sống, giống như một con quỷ sợ sáng, khi gặp ánh mặt trời thì khí độc trong cơ thể sẽ xảy ra thay đổi, tựa như mấy đứa nhỏ kia: biến thành quái vật, mất đi lý trí, tự ăn bản thân mình và mọi người.....Cô phải dựa vào thuốc của lão Ưng để duy trì mạng sống, nhưng đã là thuốc thì phải có tác dụng phụ, mất bị mù so với trở thành quái vật thì cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Lão Ưng bảo vệ cô là vì có lòng riêng, cô là vật thí nghiệm thành công một nửa, chỉ cần không rời khỏi ám thất, cô chính là Tàn tiên sinh quân thống cục không gì là không thể làm được, cô còn sống, có thể giết chết vô số người, nhưng cũng có thể cứu rất nhiều mạng người.

Chờ Tàn Vô Tà không nhanh không chậm nói xong mọi thứ, cô mỉm cười mở mắt, mặc dù ánh mắt không có tiêu điểm, đôi mắt vô hồn nhìn về phía trước, nhưng nhìn vào đôi mắt ấy Đái Lạp vẫn cảm thấy rung cả mình, hần cau mày, sau đó hần cười lạnh không cho là đúng nói: "Chẳng lẽ cô cho rằng thí nghiệm của tôi đến cuối cùng một kết quả cũng không có? Ngay cả cô cũng là sản phẩm thất bại sao?"

Tàn Vô Tà lười biếng ngẩng đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, rõ ràng cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng trong khoảnh khắc ấy Đái Lạp có thể thấy được khóe miệng của cô mang theo một chút ý cười, giọng nói trong trẻo lạnh lùng chậm rãi vang lên: "Trời mau sáng thật."

Đái Lạp vừa nghe xong, sắc mặt đột nhiên thay đổi, vội vàng mở cửa xe chạy khỏi nơi đáng sợ này, nhưng lại phát hiện cửa xe làm sao cũng không mở được, Tàn Vô Tà ngồi ở ghế phụ cười chậm biến, lắng nghe tiếng Đái Lạp và người đàn ông đeo kính dùng vật đập vào cửa thủy tinh hay tiếng sừng lực để mở khóa xe, nhưng cuối cùng cũng chẳng có thu hoạch gì, viên đạn bắn vào cửa thủy tinh tựa như bị ngăn cản, mềm nhũn, rơi xuống, bọn hần như bị một sức lực thần bí bao vây, phong kín không gian trong chiếc xe hơi, không thể phá vỡ.

Đái Lạp hình như ý thức được, đây chính là kết quả của nhóm đặc vụ không gì là không làm được....Đây là kết quả, thật là một kết quả đáng sợ, rốt cuộc hần cũng bị báo ứng.

"Trời sáng thì chuyện gì sẽ xảy ra?" Đái Lạp ngồi sụp xuống, ngay cả sừng cũng bị hần vứt xuống dưới chân.

"Đại khái tôi sẽ giống như một sản phẩm thất bại bắt đầu biến dị, sau đó mọi người cùng nhau hủy diệt, chết kiểu này có vẻ thật thảm thiết." Tàn Vô Tà bình tĩnh nói, thậm chí hết sức hợp tác, trả lời mọi thứ.

Đái Lạp cười lạnh lùng: "Nếu bây giờ tôi bắn chết cô, lão tử cũng không tin người chết có thể sống dậy!"

Cô gái xinh đẹp kia giống như nghe được một chuyện cười thú vị, buộc miệng cười một tiếng: "Phải, phải nên, tin tưởng tôi."

"Không có cách giải quyết khác sao?" Người đàn ông đeo kính trên mặt ướt đầm mồ hôi, hét lên, hần lẽ ra không nên đi đến đây! Ai có thể nghĩ rằng, Tàn tiên sinh lại là một con quái vật!

"Có." Tàn Vô Tà nghiêng đầu, chớp mắt thật vô tội, xinh đẹp đến cực hạn: "Có thể chết đẹp hơn một chút."

Đái Lạp cười một tiếng, giờ phút này đặc vụ đầu lĩnh đã trải qua tình phong huyết vũ bỗng trở nên thật bình tĩnh, chấm dứt tất cả một cách yên bình: "Xem ra hôm nay dù sao cũng chạy không thoát, bất quá có một số việc, so với chết càng đáng sợ hơn, Tàn tiên sinh nói đúng, hiện tại lựa chọn của chúng ta không phải chết hay không chết, mà là chết như thế nào."

Rầm! Khi thân xe tràn ngập ánh lửa nó như chiếu sáng cả không gian tối tăm, nổi bật lên dưới ngọn lửa khuôn mặt lạnh lùng bình tĩnh như chưa từng có chuyện gì xảy ra của Tàn Vô Tà, cô một lần nữa khép hai mắt lại, thân mình hơi dựa về phía sau, khóe miệng mỉm cười, phát ra một tiếng thở dài khó mà nghe thấy được, kết thúc tất cả mọi chuyện một cách tự nhiên, vô cùng tuyệt đẹp.

Cả đời này, không gì làm không được, Tàn tiên sinh cũng tốt, một con quái vật hơi tàn cũng được, rất khổ rất mệt mỏi, ở thời đại này cô là một vật hi sinh, đáng tiếc chính là, tất cả đã kết thúc.....

Nếu có kiếp sau, nếu có kiếp sau.....Cô bỗng nhiên bật cười, vấn đề này thật ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 2.1: Vương Phủ Thế Tử

Ánh lửa ngập trời, cháy cả da thịt, cho đến lúc đốt người thành tro tàn, Tàn Vô Tà cũng không cảm thấy được nửa phần đau đớn!

Toàn bộ thế giới giống như cũng lâm vào một mớ hỗn độn, thẳng đến khi bên tai ồn ào đánh thức nàng dậy....

"Vương... Vương phi, đứa bé đã chết...." Bà đỡ đầu đầy mồ hôi, trên tay trên mặt đều là máu. Giờ phút này trong tay chính là một đứa bé mới được sinh, thân thể bé tí chưa được lau sạch, nhưng đứa bé kia lại không hề phát ra bất kì tiếng động nào, vô như thế nào cũng không phát ra tiếng khóc, sắc mặt bà đỡ trắng bệch, lập tức nói ra phán đoán làm người khác hoảng sợ, hai tay nàng run rẩy, trên mép giường ngã xuống, trong mắt tràn đầy khiếp sợ: "Đã chết, làm sao có thể là người chết...."

Trong căn phòng hết sức xa hoa tượng trưng cho thân phận cao quý của chủ nhân, nhưng giờ khắc này đây lại rối tung cả lên, màn lụa bị kéo rơi xuống đất, nha hoàn ma ma tay chân luống cuống ra ra vào vào, nước nóng một chậu lại một chậu được bung vào, thẳng đến khi nghe được tuyên bố "đứa bé đã chết", rầm một tiếng, toàn bộ căn phòng lâm vào im lặng.

"Chết...." một chữ bị ngăn ở cổ họng không thể nói nên lời, phụ nhân nằm trên giường sắc mặt tái nhợt hơi thở thoi thóp, tóc nàng đen như lụa, xõa tung bốn phía, tuy sắc mặt tái nhợt nhưng cũng có thể thấy ngày thường diện####dan)))le!!!!quy>>>don tao nhà xinh đẹp đến vậy, vậy mà một câu "đứa bé đã chết", lại làm cho phụ nhân sững sốt, nước mắt rơi xuống như mưa, mặt xám như tro tàn, trước sau vẫn mở to hai mắt vì kinh ngạc, đầy mắt lóe lên hy vọng nhưng lại bị người khác dập tắt.

"Người đâu! Mau truyền thái y! Vương phi, vương phi người ráng chịu đựng!"

"Thái y! Thái y đâu rồi!"

"Vương phi! Vương phi...."

Trong căn phòng xa hoa đang rối loạn thành một đoàn, nhưng vào lúc này, cửa phòng bị người khác đẩy ra, mọi người sững sốt, soạt soạt soạt lập tức quỳ xuống, hơi thở chột chích đang đánh úp về phía mọi người, trừ bỏ bà đỡ đang ôm đứa bé đã chết sợ đến trắng bệch, giờ phút này không ai ở đây không sợ đến phát run.

Cửa bị đẩy ra rồi, từ bên ngoài vào là một người thân hình cao lớn tóc mai hoa râm hai bên, hần đi lại cũng không vững vàng, bởi vì đi quá nhanh, chóng quai trọng giống như tùy lúc có thể ngã xuống, nam nhân hơi thở diện####dan)))le!!!!quy>>>don có chút không ổn định, sắc mặt lại trầm tĩnh uy nghiêm, nhất là đôi mắt giống như chim ưng, tuổi ngày càng già nhưng ánh mắt vẫn sắc bén như cũ, chính là chủ nhân của Tĩnh vương phủ - Tàn Tĩnh.

Tĩnh Vương gia năm nay đã năm mươi tuổi, dưới gối không có con, đứa bé đã chết hôm nay mà bà đỡ ôm trong tay, chính là người thừa kế duy nhất Tĩnh Vương phủ!

Theo Tĩnh Vương gia đi vào, còn có phụ tá cùng hạ nhân trong phủ, tiến vào nơi Vương phi ở, nhưng lại không hề có cổ kị, Tĩnh Vương gia bước vào, nghe được tin Vương phi sinh ra một đứa bé đã chết, ung mầu sắc bén, thân mình mơ hồ có chút phát run, lại hoàn toàn là một thân âm tàn ác độc, không có nửa phần bi thương.

"Vương gia tha mạng! Vương gia tha mạng!" Lúc này bà đỡ tựa hồ khôi phục lại tinh thần, quỳ trên mặt đất bò tới, trong tay còn ôm đứa bé.....con nói dối duy nhất của Tĩnh Vương gia.....

Tàn Vô Tà chính là bị tiếng thét chói tai, tiếng cầu xin tha thứ đánh thức, đôi mắt trước nay không thể nhìn thấy đã bị ánh sáng trước mắt làm cho nàng nháy mắt có chút mê mang, nhắm mắt, sau một lúc lâu, nàng rút cuộc cũng chậm rãi mở mắt ra, sắc mặt trầm tĩnh, chỉ lẳng lặng nhìn mọi người quỳ khắp cả phòng, căn phòng cổ xưa một mảnh hỗn loạn, nàng bị người khác ôm vào ngực, thân thể suy yếu không thể động đậy, trời sinh nàng là người tính tình bình tĩnh, mặc dù xảy ra tình huống bất ngờ như vậy, nhưng trên mặt cũng không có nửa phần hoảng hốt.

Hiển nhiên, khuôn mặt nhúm bần thiếu của một đứa bé, cũng không thể nhìn ra được bộ dáng hốt hoảng là như thế nào....

Đứa bé trong tã lót đột nhiên mở mắt, nhưng lúc đầu chỉ mở mắt chớp một cái, hình như còn thoáng qua nét kinh ngạc, sau đó đứa bé lười biếng dùng ánh mắt nhìn nhìn Tĩnh Vương cao cao tại thượng kia, lại quét mắt nhìn những gương mặt khác nhau quay xung quanh mình, một môi nhắm hai mắt lại, dường như thể lực đã cạn kiệt.....

Cho tới thời khắc này, tất cả mọi người mới thoát được một kiếp nạn, bà đỡ là người đầu tiên lên tiếng: "Mở mắt, mở mắt, còn sống, có hơi thở!"

Lão Tĩnh Vương sắc mặt âm trầm từ nãy đến giờ đang muốn nổi giận khi nhìn thấy một màn này, lệ khí quanh người chợt tiêu tan hơn phân nửa, toàn bộ lực chú ý đều tập trung trên người đứa bé đột nhiên mở mắt kia, hần ôm lấy thân thể bé nhỏ suy yếu bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở, đầy mắt nhất thời có một trận diện####dan)))le!!!!quy>>>don vui sướng, lóe lên một chút ánh sáng nhu hòa, vật trên tay hơi nhẹ có chút vụng về, dẫn đo không khống chế được lực đạo, tránh việc hần không cẩn thận bóp chết đứa nhỏ, lập tức giao cho thái y lúc nãy cùng hần tiến vào: "Mau kiểm tra hài nhi của bốn vương, nếu có nửa phần không may, lưu lại đầu người!"

Bởi vì là tình huống khẩn cấp, nên thái y liền lập đứng dậy bắt mạch ngay tại chỗ cho đứa bé, đứa nhỏ này chẳng biết tại sao hơi thở lại suy yếu đến vậy, nó yếu đến mức làm người ta khó có thể phát hiện, chẳng trách bà đỡ có kinh nghiệm phong phú cũng cho là đứa bé đã chết, nếu không phải đứa bé này vừa rồi lặng lẽ mở mắt, ngay cả hần là lão thái y thậm chí cũng phải đoán sai rồi. Chỉ là đứa nhỏ này thân thể thực sự rất suy yếu, nhưng từ lúc mở mắt ra, mạch tượng trên người chậm rãi trở lại, tựa như cái tử hoàn sinh để sống lại, thật là kì quái....

Đến khi Tàn Vô Tà mở mắt lần nữa, thì trước mắt là một khuôn mặt trên năm mươi nhưng lại uy nghiêm, người nọ ôm nàng mà thân thể cũng thu hẹp vài phần, Tàn Vô Tà vẫn là người thông minh và bình tĩnh như vậy, lúc trước là do thân thể không chống đỡ được mà lặng lẽ mở mắt một lần, giờ phút này lại khôi phục không ít khí lực, trong lòng một phen nhớ lại mọi chuyện, liền sáng tỏ hết thảy.

Buồn cười nhất chính là một khắc trước khi thân thể chìm trong ánh lửa ngập trời nàng còn vọng tưởng nếu có kiếp sau, không nghĩ tới nó lại trở thành sự thật, đây chính là trùng sinh sao? Nàng cũng không để ý đến đã xảy ra chuyện gì, bị ánh sáng chói mắt làm cho tỉnh dậy, một khắc kia nàng liền hiểu tất cả, Tần Vô Tàn trước kia đã chết trong hỏa hoạn, cũng kết thúc hết cuộc đời đầy bi kịch của nàng.

Mà nàng bây giờ đây, một thể xác hoàn toàn mới, không phải quái vật, cũng càng không phải là người mù, mà là một sinh mạng hoàn toàn mới!

Tần Tĩnh lười biếng nhìn thẳng hần vài lần, lại quay mặt đánh giá đứa nhỏ, không khỏi có chút giật mình, bên cạnh có người thấp giọng nhắc nhở: "Vương gia, người trong cung đang chờ ở bên ngoài phủ, thời gian cấp bách, bây giờ nên làm thế nào cho phải? Đáng tiếc đứa nhỏ này lại là....."

Mới vừa rồi Thái y một phen chữa trị, mọi người ở đây đều thấy rõ, đứa bé kia là một nữ oa.

Tần Tĩnh trầm mặt, nhăn mày lại, suy nghĩ một phen, lại cười ra tiếng: "Vương phi vì bốn vương sinh hạ Thái tử, càng vất vả công lao càng lớn, người đâu, truyền lệnh xuống, hôm nay tất cả mọi người ở đây ai cũng được thưởng!"

Tĩnh Vương mở miệng nói, người phụ tá sừng sốt, nhưng ngay lập tức hiểu ý nói: "Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương Phi, chúc mừng thế tử."

Trong phòng, bà đỡ, ma ma, nha hoàn hầu hạ vừa nghe, mừng đến liên tục dập đầu, không nghĩ tới một hồi là xuống địa ngục, một hồi được về lại với nhân gian, mới vừa rồi còn suýt chút mất mạng, nhưng bây giờ lại được nhận thưởng.

"Mỗi người đều có thưởng." Giọng nói cuối cùng rơi xuống đất, khước môi Tần Tĩnh hàm chứa ý cười, ôm Tần Vô Tà đi đến bên mép giường nơi Vương phi đang suy yếu nằm, nhưng vào lúc này đây, cửa chính sau lưng hần không hề báo trước đóng chặt lại, vô số bóng đen xuất hiện, chữ "Thưởng" còn vang ở bên tai mọi người, một cảnh tàn sát khốc liệt diễn ra trong vài giây ngắn ngủi, trừ Tần Tĩnh thân hình cao lớn đang ôm Tần Vô Tà đứng trước giường, phía sau hần không một ai còn sống.

"Còn một người nữa." Vừa dứt lời, phụ nhân hơi thở thoi thóp nằm trên giường chưa kịp nhìn mặt đứa bé mới sinh, kêu lên một tiếng thảm thiết, chết đi.

Lúc này Tần Tĩnh mới hài lòng, một tay ôm đứa nhỏ, một tay nỗ lực chống quái tượng mới có thể để cho mình đứng thẳng như cũ, động tác của hần rất cẩn thận, hằng năm hần kết liễu không biết bao nhiêu mạng người, giết người một cách dễ dàng, nhưng che chở cho một sinh mạng nhỏ yếu ớt lại có vẻ rất vụng về.

"Dọn dẹp sạch sẽ." Tần Tĩnh vừa dứt lời, thi thể trong phòng đã sớm được dọn dẹp sạch sẽ, cùng một bóng đen hạ xuống, thân hình hơi mảnh mai một chút, là một nữ tử, Tần Tĩnh giao Tần Vô Tà cho nàng kia: "Tắm rửa sạch sẽ cho thế tử."

"Dạ." Nữ tử cúi thấp người, tiếp nhận thân thể ốm yếu nhỏ nhoeo kia, phi thân rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 2.2 Dựa Vào Đâu Là Cuồng

Bởi vì sinh không đủ tháng nên thân thể Tần Vô Tà hết sức yếu ớt, phần lớn thời gian đều một mình muốn ngủ.

Thêm nữa là bởi vì Tần Vô Tà muốn làm tròn bổn phận, đóng tốt vai một đứa trẻ chỉ biết ăn và ngủ nên bản thân lười biếng mở mắt vài lần lại nhắm mắt ngủ. Nàng còn không biết đồng thời trong lúc đó Tĩnh vương phủ đã xảy ra một trận tẩy trừ tình phong huyết vũ hầu như tất cả người nghênh đón nàng chào đời đều bất hạnh đi đến thế giới bên kia báo tin, kể cả người sinh ra nàng.

Nàng cũng không biết thân phận mình ở cái thế giới này thật không đơn giản, danh hiệu thế tử Tĩnh vương phủ chụp xuống, toàn bộ trên dưới trong phủ thậm chí cả Biện quốc đều đặt chú ý trên người nàng. Lúc nàng còn chưa sinh ra đã bị vô số ánh mắt như hồ rình mò nhìn chăm chăm, lúc nàng sinh ra thì ngay cả trong hoàng cung cũng phải người tới canh giữ ở Tĩnh vương phủ chờ tin tức, có thể thấy được rõ ràng thân phận đặc biệt này.

Về phần những người này, ai mong đợi nàng chào đời hay mong nàng xảy ra chuyện, vậy thì khó nói.

Khởi phục không ít sức lực Tần Vô Tà dần có chút tinh thần, trong lúc mơ mơ màng màng nàng cảm thấy mình được một cánh tay hết sức dịu dàng nhưng lại mang theo chút lạnh lẽo ôm vào trong ngực, trên người người đó hần là dính khí lạnh ban đêm nên lúc được ôm vào trong ngực nàng mới đột nhiên cảm thấy lạnh. Trong lúc mơ hồ giống như có một sợi tóc đen vô tình phát qua gò má nàng, người nọ chỉ ôm nàng ngắm nghía một lát thì không còn hứng thú, nhẹ nhàng thả trở về, nàng liền rời xa ôm ấp dịu dàng mang theo hơi lạnh, dieễn00ddaàn♥leéquyđđôn ổng tay áo tuyết trắng rộng rãi lơ đãng phát qua ở trên tã lót của nàng, tiếp theo là tiếng bước chân rời đi từ trước nhuyển thấp, tiếng bước chân di chuyển không chỉ của một người còn có của phụ thân Tần Vô Tà thân phận tôn quý khác thường kia.

Toàn bộ trên dưới phủ không ai không biết, Tĩnh vương đối với "nhi tử" Tần Vô Tà cực kì bảo bối, ngay cả đi đến thư phòng đều muốn mang thế tử theo bên người. Điều này cũng khó trách, Tĩnh vương đã trên năm mươi tuổi lại là dòng dõi hoàng tộc đến bây giờ mới có một đứa con nối dõi, có thể không

giống như bò già bảo vệ nghé con mà nâng niu con trai trong lòng bàn tay như bảo bối sao?

Lúc này đúng là Tần Vô Tà đang ở trong thư phòng của Tần Tĩnh, dĩ nhiên thư phòng của Tần Tĩnh là cấm địa trong phủ, trừ Tĩnh vương ra ít có người có thể vào bên trong. Giờ phút này thế tử nàng đang làm tổ ở trong thư phòng Tĩnh vương, trên nhuyễn tháp lót lớp chăn đệm thật dày cho nàng nằm, bởi vì vừa uống sữa nên cả người tiểu oa nhi trong tã lót đều thơm mùi sữa nhân nhật, vừa được đặt vào nhuyễn tháp nhất thời cả người ảm áp hẳn.

Bên cạnh có hai giọng nói đang đối thoại, trong đó một người Tần Vô Tà nghe được là khi lần đầu tiên nàng tỉnh lại nhìn thấy phụ thân của nàng, một người khác giọng nói rất khê chi là lời nói cũng không nhiều, chắc là chủ nhân của ôm áp mang hơi lạnh vừa này. Có lẽ là người lớn muốn nói chuyện, người đứng ở trước giường nhỏ giọng liền đi ra ngoài bình phong, Tần Vô Tà vừa mới tỉnh lại, chỉ là mắt không kịp thích ứng với ánh sáng nên thật lâu không có mở mắt ra, giờ đây khôi phục chút tinh lực không khỏi ngạc nhiên, phụ thân nàng đang nói chuyện cùng ai.

Đáng tiếc ánh mắt nàng chưa quen nhìn vật lại ngủ quá lâu, chậm rãi mở mắt ra cũng chỉ mơ hồ thấy một góc tay áo quét qua mép bình phong, sắc trắng hòa cùng vài sợi tóc đen vung lên khi đi đan xen vào nhau, chớp mắt đã biến mất sau tấm bình phong.

Bóng dáng mơ hồ là một thiếu niên. Tay áo rộng, mái tóc đen ngay cả thân hình đều nhìn không thấy, chỉ lúc vòng qua bình phong thoáng nhìn một chút lại làm người ta cảm giác thủy nguyệt kính hoa như trong tranh.

Người nọ đã đi theo Tần Tĩnh ra ngoài.

Cũng không còn thấy gì nữa, Tần Vô Tà cũng không cảm thấy có quá lớn tiếc hận, lại nhắm hai mắt lần nữa, bên tai loáng thoáng có thể nghe được đối thoại bên ngoài bình phong của phụ thân nàng cùng thiếu niên thần bí xuất hiện tại thư phòng Tĩnh vương.

Tần Vô Tà tỉnh lại lần thứ nhất, tinh thần có thể coi là miễn cưỡng khôi phục cũng không tính quá tốt, nhưng nàng vẫn thoáng lưu tâm nghe đối thoại của hai người, chỉ vì phụ thân nàng đã hơn năm mươi mà thân phận lại hết sức tôn quý lúc nói chuyện cùng thiếu niên kia, giọng điệu cử chỉ cũng không có nửa phần trưởng bối trên cao nhìn xuống, ngược lại giống như ngang hàng với nhau.

"Tên thế tử, lấy hai chữ 'Thả Cuồng', người xem thế nào?" Tần Tĩnh đặt tên cho nhi tử mình lại hỏi thăm ý kiến một thiếu niên không quá mười bốn mười lăm tuổi, điều này mới khiến Vô Tà cảm thấy kinh ngạc.

"Thả Cuồng?" Chỉ nghe trong miệng thiếu niên kia nhẹ nhàng lặp lại hai chữ này, tiếp theo cười nhẹ ra tiếng: "Dựa vào đâu là cuồng?"

Rõ ràng có chút ý khê trào phúng nhưng cố tình lại để người ta nghe không ra trong giọng điệu hần khiêu khích cùng ngạo mạn, cứ ôn hòa thân nhiên như vậy lại để cho người ta cảm thấy bị trào phúng tới xấu hổ nhưng không biết phát tác con tức ở đâu.

Tần Tĩnh cũng bị nghẹn giống như Tần Vô Tà vừa rồi, cảm thấy nếu bản thân phát cáu vì lời hần nói là chuyện rất không có đạo lý. Quả nhiên, Tần Tĩnh cũng không giận ngược lại hết sức thành khẩn nói: "Thế tử nếu được công tử ban tên là phúc khí của hần."

Sau khi thiếu niên nghe xong thì trầm ngâm nửa khắc, cũng không có lập tức trả lời, không có từ chối cũng không có tiếp nhận, thật lâu sau mới nghe được tiếng bút lướt trên giấy, ngay sau đó liền nghe được Tần Tĩnh làm bầm nhớ hai chữ rồng bay phượng múa trên tờ giấy trắng này: "Vô Tà. Vô Tà, Tần Vô Tà. Đa tạ công tử ban tên."

Vô Tà Vô Tà, đơn giản hai chữ Vô Tà, hình như thiếu niên kia chỉ tùy ý trong lúc tiện tay cho một cái tên thôi nhưng hần chịu tiện tay viết hai chữ này, ở thời điểm Tần Tĩnh đọc lên hai chữ này trong âm thanh khó che giấu vui mừng không chỉ đơn thuần là được ban tên. Chỉ là một hành động ban tên đơn giản, trong lúc vô tình, hình như cũng ý nghĩa có thêm thu hoạch nào đó càng thêm đáng quý, nếu không tại sao Tần Tĩnh lại kích động như thế?

Trong lòng Tần Vô Tà nghi ngờ nhưng rốt cuộc thế lực cạn kiệt, đối thoại lúc sau cũng chỉ nghe một nửa quên một nửa, chỉ từ trong lời nói của hai người họ cũng biết đôi chút tình cảnh lúc này của mình cộng thêm nàng trời sinh tính tình cẩn thận, mấy ngày nay tuy phần lớn thời gian đều ngủ mê man nhưng những gì lọt vào tai, nàng đều lưu ý để trong lòng xâu lại thành chuỗi, hôm nay lại nghe hai người bọn họ đối thoại một phen, Tần Vô Tà mới vừa bừng tỉnh hiểu ra nắm bắt đơn giản tình cảnh hiện tại một chút.

Chẳng trách phụ thân nàng vừa mở miệng đã gọi nàng một tiếng "thế tử", thì ra hôm nay là chỉ đứa trẻ còn trong tã lót nàng không ngờ chỉ có thể lấy thân phận nam tử gặp người. Phụ thân Tần Tĩnh của nàng là Tĩnh vương Biện quốc, riêng hai chữ "Tĩnh vương" đã không đơn giản, mặc dù tuổi Tĩnh vương cùng đương kim hoàng thượng Biện quốc Kiến đế tương tự, bên trong lại chênh lệch vai vế hoàn toàn. Bàn về vai vế Tần Vô Tà tương đối cao, cùng Kiến đế gần năm mươi tuổi xưng huynh gọi đệ cũng không quá đáng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chương 3 Lão Cha Sơ Ý

Khi nghe hai chữ... Vô Tà, trong lòng Tần Vô Tà khê động, không biết đây là định số sâu xa bên trong, hay tất cả chỉ đơn thuần là trùng hợp, thiên chân vô tà. Đây là một cái tên gửi gắm kỳ vọng rất cao, mà người thiếu niên khách quý được Tần Tĩnh tôn sùng đó là ai?

Tuy nàng biết đời này, phụ vương mình là hoàng thân chính thống Biện quốc giàu có lớn nhất Trung Nguyên, thân phận địa vị cao có chút ngoài tưởng tượng của nàng, mấy ngày nay chỉ từ đôi ba câu của hạ nhân trong phủ, nàng cũng biết ngay cả đương kim thánh thượng Biện quốc – Kiến Đế cũng rất tôn trọng phụ vương. ~~điều này khiến nàng~~ Chẳng lẽ với địa vị cao này phụ vương vẫn không vừa lòng còn muốn tồn tại mưu đồ lớn hơn?

Tần Vô Tà hoài nghi như vậy không phải là không có nguyên nhân, nàng tự nhiên rõ ràng mình là nam hay nữ nhưng phụ vương lại công bố với bên ngoài vương phi sinh hạ thế tử. Coi như phụ vương hơn nửa đời người dưới gối cũng không có con nối dõi cho đến khi già rồi vẫn là sinh ra một nữ nhi, vì lẽ mà mình dối người coi nàng làm như thân nam nhi, điều này giải thích cũng không phải không thể.

Tần Vô Tà tự xưng là nhìn người chưa từng sai lầm, lần đầu nàng mở mắt đã cảm thấy phụ vương nàng mi phong sắc bén, hai mắt như ưng, mặc dù mái tóc có điểm bạc trắng nhưng uy nghiêm lúc còn trẻ cũng không giảm. Người lừa dối tuyên bố nàng là thân nam nhi tuyệt đối không phải vì lừa mình dối người càng không phải là vì mặt mũi mà nhất định có tính toán khác.

Hơn nữa. Từ khi thiếu niên thần bí kia xuất hiện ở trong thư phòng của phụ vương, Tần Vô Tà càng thêm chắc chắn suy đoán của mình.

Giữa lúc Tần Vô Tà không tiếp tục suy nghĩ, bỗng nhiên trong vương phủ có người lại bẩm báo, nói là thánh chỉ đến, Tĩnh Vương được lệnh tiến đến trước phủ tiếp chỉ, trong thư phòng không lâu sau chỉ còn lại một mình Tần Vô Tà.

Phụ vương vội vàng rời đi, thiếu niên tóc đen như mây vẽ mặt tao nhã không gì sánh kịp kia tự nhiên cũng đứng dậy, lúc đi tới cửa thì cặp mắt đen nhánh kia như có như không liếc nhìn sau tấm bình phong tựa như đang suy nghĩ cái gì nhưng ngay sau đó liền như không việc gì thu hồi tầm mắt, khoe môi khẽ nâng lên giống như tất cả người bên cạnh đều không có quan hệ với hắn, một mình hắn thông thả đi ra ngoài sau Tần Tĩnh cũng không có nhắc nhở trong phòng còn có bé cưng bị Tĩnh Vương sơ ý xem nhẹ.

Thư phòng không thể so với những địa phương khác, người khác ngay cả tới gần nơi này cũng không dám nên Tần Tĩnh đi rồi, hạ nhân cũng tự nhiên thôi nên dập lò sưởi, cả thư phòng lập tức lạnh như băng. Mà ngay cả Tĩnh Vương luôn ôm con trai nâng niu trong lòng bàn tay như bảo bối cũng đã quên còn có một Tần Vô Tà bị quên ở nơi này, thì càng không trông cậy vào những hạ nhân ngay cả mặt thể tử cũng chưa thấy qua kia.

Đợi một lúc lâu cũng không thấy có người tới nhận của roi, Tần Vô Tà mới vô cùng buồn chán thờ dài, suy nghĩ có nên hay không phải khóc một hai tiếng nhắc nhở người khác sự tồn tại của mình?

Nhưng vào lúc này, thư phòng thật lâu không có ai tới rốt cuộc có người đến. Người nọ gấp gấp chạy đến, vẻ mặt có chút nóng nảy cho đến khi nhìn thấy tiểu thế tử không âm ỹ không nào loạn mở to một đôi mắt hơi chút buồn phiền, lè loi nằm ở trong tã lót, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng bế Tần Vô Tà lên: "Thế tử thứ tội, Dung Hề đến chậm, lại trễ một chút, địa phương lạnh lẽo này nhất định sẽ khiến thế tử đông lạnh đến không thể không bị bệnh."

Trắc phi thị thiếp trong phủ không ít, theo lý thuyết vương phi "khó sanh" mà chết, Tần Tĩnh cũng sẽ giao Tần Vô Tà cho bà vú bên người vương phi hoặc đưa tới chỗ trắc phi nuôi dưỡng mới đúng. Chỉ là Tần Tĩnh làm người trời sinh tính đa nghi ai cũng không tin được, vì thế Tần Vô Tà tới cõi đời này gần một tháng cũng chưa từng thấy qua những trắc phi quý thiếp khác trong phủ.

Tuy Dung Hề chỉ là một nha đầu mười ba mười bốn tuổi nhưng hành động cử chỉ làm ra ngược lại có chút chừng mực lão luyện vượt qua tuổi tác. Nàng ấy đối đãi người ngoài chẳng hề nhiệt tình nhưng chuyện đã đồng ý lại làm cực kỳ nghiêm túc. Từ lúc nàng bắt đầu khôi phục chút sinh lực thì vẫn do Dung Hề chăm sóc, Tần Vô Tà cũng không ghét sự chăm sóc của Dung Hề.

Phụ vương nàng nếu có thời gian rảnh sẽ đích thân đến nhìn nàng, chỉ sợ thật vất vả mới sinh ra một nữ tử sẽ xảy ra điều gì không may. Nếu là phụ vương không rảnh cũng sẽ lưu lại Dung Hề trông chừng nàng một tác cũng không rời, tất cả thức ăn đồ dùng dành cho thế tử đều là Dung Hề tự mình phụ trách, xem ra Dung Hề rất được phụ vương tin tưởng.

Trong lòng Tần Vô Tà có lời muốn nói nhưng lại nghĩ bộ dáng này của mình mở miệng nói chuyện rất không thực tế nên chỉ có thể biến hóa tất cả nghi vấn thành một vẻ tò mò lơ đãng ở đáy mắt, chờ mong Dung Hề có thể xem hiểu tâm tư xem như vô cùng trí tuệ này.

Nhìn thấy thế tử trong tã lót cũng không hề giống trẻ mới sinh mà giống như sẽ nhận thức người, mở to cặp mắt đen nhánh nhìn mình, cặp mắt kia có một lực lượng trầm tĩnh kỳ lạ. Dung Hề không khỏi sửng sốt dường như giống nhau xem hiểu, biết người đó là mình, theo bản năng nói: "Hai ngày sau là thế tử đầy tháng, thân phận ngài tôn quý, hoàng thượng muốn thể hiện huynh đệ tình thâm nên yến tiệc được tổ chức ở trong cung, đích thân ngài ấy sẽ chúc mừng đầy tháng của thế tử gia ngài, thánh chỉ tới là vì tuyên việc này. Dung Hề thấy Vương Gia không có mang thế tử theo bên người nghĩ là Vương Gia nhất định bỏ quên ở nơi này, vội vã đến tìm nên cũng không nghe được nhiều."

Tiệc đầy tháng của mình cũng phải do hoàng đế đích thân quan tâm, xem ra mặt mũi của Tĩnh vương thế tử vẫn còn lớn. Thật ra Tần Vô Tà đối với tiệc đầy tháng cũng không có quá lớn hứng thú chỉ là nghĩ đến phụ thân mình và "hoàng huynh" cùng tuổi, Tần Vô Tà bỗng dưng cảm thấy một trận rét lạnh, nhận thấy dù là huynh đệ ruột cũng không có tình nghĩa thâm thiết như vậy, huống chi nàng và hoàng đế "huynh đệ" này vẫn là chẳng có chút quan hệ, vô duyên vô cớ gần gũi không phải tặc cũng là giặc.

Bản thân tiệc đầy tháng này dường như có mùi vị của Hồng Môn yến?

"Ngạch. . . ." không để Tần Vô Tà suy nghĩ nhiều, Tĩnh vương gia lạnh nhạt nàng hơn nửa ngày suốt nửa cời áo ra đi ngủ, cuối cùng nhớ lại bản thân còn có đứa con trai nên vội vã mặc quần áo chạy đến thư phòng, thấy Dung Hề đang ôm Tần Vô Tà, đứa nhỏ này lại không khóc không nháo không có bất kỳ kháng nghị cho thấy Tần Vô Tà rộng lượng tha thứ, Tần Tĩnh lập tức vì mình phạm vào tội lớn ngập trời cảm thấy vô cùng áy náy. Lúc này Tần Tĩnh nhận lấy vật nhỏ không cần thận sẽ bị bẻ thành hai mảnh, người thấy mùi sữa thơm mềm mại trên người trẻ con lập tức hoàn toàn khác với Tĩnh vương gia uy nghiêm thường ngày, nét mặt già nua đỏ lên, gò má hồng hồng, vô cùng lung tung: "Phụ vương quên đi người cũng may Dung Hề kịp thời đến, người không có bị đông cứng, là phụ vương không đúng, phụ vương không đúng."

Tĩnh vương gia quanh năm chinh chiến sa trường mưa đao lộng thương giết người như ngóe. Đối mặt với phụ thân giết người tàn nhẫn không chớp mắt giờ phút này lại bộ dáng vụng về thật tâm thật ý nâng niu nàng trong lòng bàn tay sợ té, trong lòng Tần Vô Tà không khỏi âm ảm. Nhưng trong lòng ảm là ảm, Tần Vô Tà bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn cố nén muốn dùng vẻ mặt khác thường này nói với phụ thân nàng, nếu như tiếp tục ôm như vậy nàng thật sự có thể trực tiếp nằm ngay đơ luôn rồi nhưng Tĩnh vương gia đắm chìm trong áy náy thật lâu không thể tự thoát ra được không hề phát giác, không chút ý tứ nào muốn buông nàng ra, Tần Vô Tà nín một hồi lâu, cuối cùng vô cùng bất đắc dĩ dùng một cách vô sỉ nhất

Ở một bên Dung Hà kêu lên: "A! Thế từ tiểu!"

Tĩnh vương gia cũng sờ còn chưa sám hối xong, Tĩnh vương gia đã ngoài năm mươi tuổi đối mặt với trẻ con đột nhiên đi tiểu lập tức tay chân trở nên luống cuống cuối cùng không thể làm gì khác hơn là lưu luyến không rời buông lỏng tay.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 4: Hồng Môn Chi Yến.

"Tà nhi Tà nhi, nhìn phụ vương, nhìn phụ vương, phụ vương cho người xem ảo thuật, hắc!" Tĩnh Vương ngoài mặt thì sát phạt quyết đoán xứng danh Thiết Diện Vương gia, khi ở nhà lại có một mặt không muốn cho người khác biết.

Tần Vô Tà hắt hơi một cái, bất đắc dĩ mở mắt, chớp chớp, thật sự là không thể cho vị phụ thân được toàn bộ mọi người trong phủ kính trọng này được một sắc mặt tốt.

Từ khi Tần Vô Tà sinh ra đến bây giờ vẫn luôn được chăm sóc vô cùng tốt, sớm không giống người da mặt vàng vọt của trước kia, không còn giống cụ già bảy mươi như lúc trước. Giờ phút này khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn cùng với linh khí bức người của nàng, hôm nay còn có ý rửa mặt chải đầu một phen, nhìn vào càng thêm có thần, toàn thân giống như được bao bọc bởi một tầng ánh sáng, phần điều ngọc mài, hết như một người ngọc xinh đẹp. Giờ phút này, đôi môi phần hồng nhỏ nhắn đang ửng ửng run rẩy, mang theo vài phần bất đắc dĩ nhìn Tĩnh Vương không có phong thái của người lớn cảm một cái trống bỏi bên tay trái, tay phải cảm điểm tâm trong suốt thật mê người, lắc lư trước mặt Tần Vô Tà, nhìn cái nháy mắt của Tiểu Nhân Nhân trong tia lóe, vô cùng khó hiểu . . .

"Vương gia, thời gian không còn sớm, xe ngựa đã chuẩn bị xong.." Tần Trung- thị vệ của Tần vương đứng ở cửa thấp giọng nói.

Đang cùng Tần Vô Tà chơi đùa rất nhập tâm cho nên Tần Tĩnh nhất thời không chú ý tới chính phòng, mãi đến lúc này mới nhận ra. Tần Tĩnh sững sờ, cảm thấy một trận xấu hổ, lưu luyến không rời buông trống bỏi cùng đĩa điểm tâm nhỏ trong tay xuống rồi đứng dậy, nghiêm mặt như không có việc gì, một tay đưa lên che miệng ho nhẹ vài tiếng: "Được, chúng ta đi."

Vừa rời mặc cho Tần Tĩnh đùa giỡn như thế nào Tần Vô Tà cũng không cười, nhưng giờ phút này, nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của Tĩnh Vương, nét mặt già nua phía trên có chút màu hồng khả nghi, lập tức cười khanh khách, tiếng cười trẻ con thanh thúy dễ nghe, tinh thuần, thanh thúy như ngọc, gột rửa tâm hồn con người. Tần Tĩnh nghe được tiếng cười của Tần Vô Tà, trong lòng không khỏi có chút ảo não. Tiểu tử thói này, dù đồ như thế nào cũng không cười, thì ra là đang chờ để chế cười người cha là hắc!

Tần Tĩnh cố gắng không biểu hiện thái độ gì ra ngoài mặt, không thể để bản thân mất sạch uy nghiêm trước mặt thuộc hạ, trước khi ra cửa nhanh chóng quay đầu trừng diend\$dan\$le!uydon mắt nhìn Tần Vô Tà, ung mầu loi hại tràn đầy biểu cảm dờ khóc dờ cười. Tần Vô Tà chỉ cảm thấy trong lòng bỗng nhiên có một dòng nước ấm đang lẳng lẳng chảy xuôi, nàng đối với vị phụ thân này không khỏi lại nhiều thêm vài phần hảo cảm. Tình cảm xa lạ này làm cho Tần Vô Tà có chút tham luyến. Phụ thân là thật sự thương nàng, mặc kệ hắc đã tâm bí mật gì, trên người, trên tay đã dính bao nhiêu máu tươi, nàng chỉ biết, hắc đối với nàng đều là thật lòng thật dạ.

Không để ý tới những thứ khác, Tần Vô Tà chỉ muốn phần tình thân này đối với nàng tựa chí bảo, nàng nhất quyết sẽ dùng tính mạng của bản thân để quý trọng. Nàng từ trước đã không phải là người tốt, sau này cũng sẽ như vậy, nhưng hắc đối tốt với nàng một phần, nàng sẽ báo đáp gấp mười. Ngược lại, nếu người khác đối với nàng có một phần ác ý, ngày sau, chỉ cần không chết, nàng sẽ hoàn lại gấp trăm lần!

Tần Tĩnh hạ lệnh để vú nuôi cùng thị nữ tiến vào chiếu có thể từ. Tần Vô Tà sớm lười biếng nhắm nghiền hai mắt, các nàng cũng không nhận thấy được có gì khác thường, đều cho rằng một đường ở trên xe ngựa khiến nàng mệt mỏi.

Hôm nay là ngày thế tử phủ Tĩnh Vương đủ tháng, xưa nay đối với vị hoàng thúc là Tĩnh Vương này Kiến Đế vẫn vô cùng tôn kính. Nghe nói bởi vì khi ra đời, Tĩnh Vương thế tử bị sinh non nên thân thể cùng suy yếu, thật vất vả mới bảo vệ được một mạng, Kiến đế vô cùng lo lắng, một tháng qua mỗi ngày đều cho gọi người đứng đầu Thái Y Viện xem mạch, thường cho thế tử không ít thuốc bổ hiếm quý. Tĩnh Vương cả đời này cũng chỉ có một đứa con, ngày sau là người nào kế vị Vương tước căn bản không cần suy nghĩ. Thân phận này so với nhi tử của hoàng đế còn muốn cao quý hơn nhiều bởi dù sao nhi tử của hoàng đế nhiều như vậy, người nào được thừa kế để vị còn chưa chắc, Tần Vô Tà nàng chính là con độc nhất của Tĩnh Vương, nào ai có thể

cùng nàng tranh giành quyền lợi chứ.

Hôm nay Tĩnh Vương Thế tử đầy tháng, Kiến đế cố ý mở tiệc ở trong cung. Tần Vô Tà còn nhỏ nhưng danh vọng không nhỏ cho nên một đám văn võ đại thần trong triều đều vội vàng vào cung dự tiệc, không dám hành động sơ suất.

Xe ngựa của Vương phủ đi thẳng tới hoàng cung. Tần Vô Tà bị người ta ôm vào trong ngực, không nhìn được cảnh vật ở bên ngoài xe, cả một đường vào hoàng cung đều là ngủ, tuy rằng nhân vật chính của yến hội là nàng, nhưng một bé gái mới một tháng tuổi có thể biết cái gì? Ăn uống linh đình vẫn là dành cho người lớn. Mãi đến lúc hoàng tử công chúa của hoàng tộc tới tham dự, Kiến đế mới sai người bế thế tử ra.

Yến hội hoàng gia, ca múa mừng cảnh thái bình, bách quan đều hướng Tĩnh Vương chúc mừng, Kiến đế cũng tự mình hướng Tần Tĩnh kính một ly rượu, chúc mừng hân đã có người nối dõi.

Tần Tĩnh vội vàng đáp lễ: "Là nhờ tổ tông thương xót, không đành lòng nhìn bốn vương đến lúc xuống mồ lại không có người thân ở bên chăm sóc trước lúc lâm chung nên ban khuyến nhĩ cho bốn vương."

Kiến đế cười sang sảng: "Hoàng thúc nói vậy là sai rồi. Thúc lập được nhiều công lớn, thành tâm đủ để làm trời xanh cảm động, thế tử tất không phải là người thường. Hân chắc hẳn là Tĩnh Quân hạ phạm, là người đặc lực cho người đâu."

Đúng lúc này, Tần Vô Tà được người bế ra. Kiến đế vừa thấy liền vui vẻ đi tới, vội đi tới gần Dung Hề, nói: "Tiểu tử này so với trăm thế nhưng còn có giá hơn, mau ôm hoàng đệ của trăm tới đây, cho trăm nhìn một cái."

Hoàng đế buông ra một câu nói đùa, những người khác đều vội vàng cười phụ họa, đều cố gắng nhìn xem hình dáng của vị thế tử này.

Dung Hề tuy rằng tuổi không lớn nhưng khi ở trước mặt hoàng đế lại không có nửa phần bối rối, ngược lại tiến thoái hợp lý, làm hoàng đế không khỏi mị mắt, có vài phần tán thưởng. Người của Tĩnh Vương phủ quả nhiên không thể khinh thường.

Dung Hề đưa mắt nhìn Tần Tĩnh, thấy hân gật đầu, lúc này Dung Hề mới không nhanh không chậm giao Tần Vô Tà cho cung nhân bên người hoàng đế, người này liền ẵm nàng tới cho hoàng đế nhìn.

Tần Vô Tà đang ngủ say, bỗng nhiên cảm thấy người ôm mình thay đổi. Lúc này nàng mới có ý lặng lẽ mở mắt ra, sau đó chỉ thấy ngọn đèn sáng chói cùng những viên Dạ Minh Châu to bằng nắm tay trẻ con. Ánh sáng mạnh mẽ chiếu vào khiến nàng nhất thời không mở mắt ra được. Tập trung nhìn lại lần nữa, chỉ thấy người trước mắt đầu đội mũ rồng buông màn che mắt xuống. Nói vậy thì đây chính là vị hoàng huynh Kiến đế kia của nàng. Người này khoảng bốn mươi tuổi, so với Tĩnh Vương chỉ trẻ hơn vài tuổi, mái tóc đã điểm trắng, ánh mắt cơ trí, không sắc bén giống Tĩnh Vương, vẻ mặt uy nghiêm, không gian tự uy. Người như vậy, thường thì càng cần phải phòng bị.

Tần Vô Tà xem người xong liền lười biếng thu lại ánh mắt sáng tựa như dạ minh châu của nàng.

Còn bé mà ngày thường đã có bộ dạng xinh đẹp như thiên nhân, bày ra là khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, đôi mắt sáng rực, trên đầu mới mọc vền vền vài nhúm tóc nhưng cũng một màu đen nhánh cùng cái mũi, cái miệng nhỏ nhắn, khi trưởng thành chắc chắn sẽ là mỹ nam tử. Càng làm Kiến đế kinh ngạc là, đứa nhỏ này chỉ mở mắt ra đánh giá hân vài lần xong liền chán, tự nhiên nhắm mắt lại tiếp tục ngủ. Vị thế tử này đúng thật là vô cùng gan dạ sáng suốt. Ở dưới long uy mãnh liệt nhưng lại không thêm đề ý tới mà nhắm mắt ngủ?

Tần Vô Tà ngày thường béo mập trắng mịn vô cùng chọc người yêu thích, ngay cả Kiến đế cũng không có cách nào phủ nhận mình thích ôm lấy tiểu quý mềm nhũn phỉm mùi sữa thơm này, ông thậm chí còn không muốn rời tay khỏi đứa bé này.

"Hoàng thượng, thế tử rất đáng yêu, thần thiếp mới nhìn trong lòng liền yêu thích. Người có thể cho phép thần thiếp ôm hân một lát?"- Hoàng hậu ở bên cạnh Kiến đế cũng cười mở miệng.

Kiến đế dặn hai câu cẩn thận, liền bế Tần Vô Tà giao cho hoàng hậu. Hoàng hậu tiếp nhận hài tử trong tã lót nhỏ, cúi đầu nhìn xuống, vô luận người nhìn ở góc độ nào cũng cảm thấy giống như bà đang vô cùng trù ối che chở cho tiểu sinh mạng yếu ớt ngây thơ trong tã lót kia. Riêng chỉ có Tần Vô Tà đang bị ôm có thể cảm nhận được vài phần khác thường. Nàng mặc dù không có trọn mắt, lại cảm thấy hân ý từng đột từng đột bao phủ quanh thân. Hoàng hậu ôm nàng, một tay nhẹ nhàng mà vỗ lên lưng nàng, hành động lại không hề có nửa phần không thỏa đáng, nhưng bên dưới tã lót, ngón tay đang vỗ nhẹ trong lúc đó lại bỗng nhiên rơi xuống một vật nhỏ bén nhọn, hầu như không người nào có thể phát hiện ra, đang nấp trong khe hở. Bà ta hơi thêm dùng sức, xuyên qua tã lót thật dày, đâm vào da thịt phần nộn kia, lại không lưu lại chút dấu vết mà rút ra, giấu vào khe hở ban nãy...

Tần Vô Tà nhú mày. Nàng là một tiểu hài tử ngay cả đi cũng không thể chứ đừng nói đến việc phản kháng, dù muốn cáo trạng cũng thật khó khăn. Thật đúng là không làm cho nàng thất vọng. Nếu nàng quả thật là một đứa trẻ ngây thơ không gì, kẻ này quả thật là thực hiện không có một chút sơ hở nào...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 5: Thiếu Niên Lạnh Lùng Trong Trẻo Như Tuyết.

Sau khi đâm xong chiếc trâm nhỏ vào người Tần Vô Tà, ánh mắt Hoàng hậu lóe lên một chút. Nhìn bộ dạng đứa trẻ hồn nhiên của Vô Tà, không khỏi có chút áy náy, hai tay ôm Vô Tà của bà cũng có chút run rẩy. Nhưng vì Phượng bào rộng rãi hoa lệ, trừ Vô Tà là người trong cuộc biết được, người khác đều không nhìn ra.

Nếu tay của Hoàng hậu không run, Tần Vô Tà còn có thể tin tưởng rằng có lẽ là người cha không đáng tin của mình đã vô ý đắc tội người ta cho nên người phụ nữ này mới xuống tay với đứa con duy nhất của hắn để xả giận. Nhưng tay của Hoàng hậu lại run dữ dội, thủ thuật lại cao minh như vậy, Tần Vô Tà lập tức liền hiểu rõ sự việc. A, sợ rằng người đặt mưu thật sự là Kiến đế, còn hoàng hậu nhiều lắm chỉ có thể tính là tông phạm.

Trong lòng Vô Tà thầm than thở. Tĩnh Vương là người có thủ đoạn mạnh mẽ, độc ác, đối với nàng lại yêu thương hết mực. Đáng tiếc là người cha không đáng tin này của nàng nói là độc ác thì đúng là vô cùng ác, nhưng bàn về tâm cơ, sao có thể là đối thủ của Kiến đế? Phụ thân chỉ sợ người khác làm hại tới tánh mạng của nàng cho nên bảo vệ nàng vô cùng cẩn thận, có thể nói là giọt nước cũng không lọt, lần này đoán chừng cũng vì cho rằng Kiến đế trước mắt bao người sẽ không dám hại tới tính mạng con nối dõi duy nhất của Tĩnh vương phủ. Nhưng phụ thân không ngờ chính là, người ta quả thật không hại tới tính mạng nàng nhưng lại không thể đảm bảo là không dùng ám chiêu nha.

Sau khi bị chiếc trâm nhỏ đâm vào, Tần Vô Tà liền cảm thấy người mình trở nên vô lực, không tài nào nhúc nhích được. Sắc mặt nàng vẫn mềm mại khỏe mạnh như cũ, dù có người cảm nhận được sự khác thường của nàng, cũng không thể nhìn ra được manh mối gì. Đây là triệu chứng tê dại thần kinh, lượng thuốc được sử dụng khá lớn, bọn họ ngược lại không hề kiêng kỵ chút nào mà dùng ở trên người một đứa con nít tay trái gà không chặt, nghĩ đến quả thật là cực kỳ chu toàn. Có lẽ là bọn họ lo tới việc khi đã đâm xuống một châm, coi như có bất mạch cẩn thận đến đâu cũng không thể nhìn ra bất cứ manh mối nào, nhưng nếu đứa bé lại khóc không ngừng, cũng sẽ khiến cho người khác hoài nghi.

Cuộc sống của Tần Vô Tà ở kiếp trước chính là sống chung với thuốc, mặc dù cả đời vẫn chưa từng rời khỏi ám thất kia nhưng ba chữ "Tần tiên sinh" cũng không phải là hư danh. Mặc dù giờ phút này nàng không nhúc nhích được, nhưng lại có thể bình tĩnh, cẩn thận phân tích tình hình. Chỉ cần vừa nghĩ nàng liền biết rõ, chất độc bọn họ dùng với nàng không gây nguy hiểm tới tính mạng của nàng, có lẽ họ cũng không nghĩ sẽ xuống tay độc ác với đứa nhỏ là nàng. Tuy vậy, nếu chất độc còn tồn tại trong cơ thể càng lâu, người trúng độc sẽ trở nên dần dần. Đợi đến mười năm tám năm sau, coi như Tĩnh vương thế tử biến thành một kẻ ngu, ai có thể nghĩ tới đâu sở gây nên là bọn hắn chứ?

Khóe miệng Tần Vô Tà mơ hồ nâng lên một đường cong lạnh lùng. Tốt lắm! Câu nói kia của nàng hôm nay có lẽ đã ứng nghiệm rồi. Bàn về tâm kế, phụ thân không đấu lại những người quen dùng mưu kế trong thâm cung này, nhưng Tần Vô Tà nàng lại không phải đứa ngốc.

Nếu có người đối với nàng nảy sinh một phần ác ý, ngày sau, chỉ cần không chết, nàng sẽ hoàn trả lại gấp trăm lần!

Việc hôm nay bị người ta hạ độc, nàng không có cách tránh đi nên đành phải nhận tội, cũng may là độc này không trí mạng. Không thể phủ nhận rằng mặc dù có chút khó giải quyết vì nàng hoàn toàn không biết được biện pháp giải được loại độc này, nhưng nếu nàng có tâm, chắc chắn sẽ có thể nghĩ ra được phương pháp giải quyết.

Việc quan trọng nhất cũng đã nhanh chóng thực hiện xong, Kiến đế liền giao Vô Tà đang lạng yên không nhúc nhích cho cung nhân: "Trận tuyết này rơi đúng lúc, có thể bảo hiệu được mùa, việc này là điềm lành. Hoàng đế này của trăm quả thật là tinh quân hạ phẩm. Thế tử đã ngủ thiếp đi, Dưỡng Tâm điện của trẫm rất ấm áp, các người liền mang Thế tử đi nghỉ ngơi trước. Nhớ là phải chăm sóc hắn thật cẩn thận. Hôm nay trẫm còn muốn cùng hoàng thúc sáng khoái uống ba trăm chén."

Tần Tĩnh nghĩ rằng hắn cũng không dám lộ liễu làm hại "Nhi tử" của mình nên chỉ ra hiệu cho Dung Hề một tác cũng không rời khỏi nàng chứ không hề ngăn cản. Hắn là xót cho bé yêu đó. Trời đột nhiên có tuyết rơi, hắn sợ thời tiết lạnh như vậy sẽ làm Vô Tà bị bệnh, cho nên càng không ngăn cản ý kiến của Kiến đế.

Cung nhân liền ôm Tần Vô Tà rời đi. Trên Kim điện ca múa không ngừng nghỉ, Hoàng đế cùng bách quan chuyện trò vui vẻ. Cung nhân ôm tiểu thế tử lui ra ngoài, Dung Hề gắt gao đi theo sau, hai bên trái phải là hai cung nữ xinh đẹp cầm ô che cho Vô Tà, chính giữa là vị cung nhân đang dùng áo choàng che kín Vô Tà, cẩn thận từng li từng tí, sợ rằng gió tuyết sẽ khiến nàng nhiễm lạnh.

Rời khỏi Kim Điện, đi qua Ngự Hoa Viên, tuyết rơi xuống núi giả tạo nên một tầng tuyết trắng mỏng. Gió đêm xào xạc, tuyết trắng nhẹ rơi làm cả khu vườn giống như một biển tuyết, hương mai từ xa cũng bay tới nơi này.

Tác dụng tê dại thần kinh của thuốc trên người rốt cuộc giảm xuống. Khi đã khôi phục được tri giác, Tần Vô Tà bỗng nhiên mở mắt ra, vị cung nữ xinh đẹp lại cúi đầu vào đúng lúc này, trong lúc lơ đãng liền nhìn thấy đứa bé xinh đẹp nằm bên trong tã lót lười biếng mở mắt ra, con ngươi sáng trong như ngọc, ánh lạnh giao hoạt lóe ra. Cung nữ run lên, không biết tại sao lại bị kinh sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, lại vì kinh sợ quá lớn mà theo bản năng liền muốn buông tay, khiến Tần Vô Tà bị ném ra ngoài...

Nhưng vào lúc này, áo bào trắng như tuyết vung trong không trung, kịp thời tiếp nhận Tần Vô Tà đã sắp rơi xuống đất, một giây kế tiếp, Tần Vô Tà liền rơi vào một lồng ngực mang chút lạnh lẽo. Một trận hoa mai bay tới, nghĩ một chút liền biết người này là mới đi ra từ rừng mai.

Chỉ thấy người tiếp nhận nàng là một thiếu niên. Hắn mặt mũi rõ ràng, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, chỉ kín đáo nhìn một cái, lại hơi hột như gió, giống như cái bóng trong làn nước chảy dưới ánh trăng thanh tịnh đẹp đẽ, lại giống như đỉnh núi chỉ toàn băng tuyết, vừa tựa như gió rét se lạnh nhẹ nhàng thổi tới...

Hắn cúi đầu xuống nhìn về phía người bị cung nữ dọa sợ, đột nhiên cười một tiếng, kèm theo vẻ mặt tao nhã không thể với tới, nhưng nụ cười nơi khóe miệng lại vô cùng tinh mịch khó lường, không chút để ý phun ra ba chữ: "Tiểu Hoàng thúc..."

Giọng nói trầm thấp nho nhỏ, bạc môi bỗng nhấc lên một tia cười nhạo nhàn nhạt giống như hành động này chính là thói quen của hắn. Nụ cười vô cùng ưu nhã, nhưng lại xen lẫn hơi thở nguy hiểm tựa sư tử...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương 6: Hoàng Thúc Quá Xấu.

Đột nhiên bị người ném ra ngoài, Tần Vô tà buồn bực không thôi, chuyển đi này thật đúng là toàn gặp phải tai họa. Tuy vậy, nàng cũng không khóc, không làm âm ỉ, mọi người cũng không nhìn thấy được vẻ mặt đầy vạch đen của nàng, chỉ cho là do tiêu thể tử đã bị dọa ngất...

Thấy Thế tử nhà mình thiếu chút nữa đã bị người ta ném ra ngoài, chân Dung Hề khẽ trầm xuống, lập tức muốn đề khí bay tới phía trước cứu nàng, lại không ngờ đã có người khác tới trước. Liếc nhìn người tới, Dung Hề bỗng bất động, trong mắt có vẻ kinh ngạc nhanh chóng thoáng qua, ngay sau đó rũ rèm mắt xuống, khép tay áo lại sau đó đứng ngay ngắn, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, vẻ mặt không thay đổi chút nào. Khí độ trầm tĩnh lạnh lùng như vậy, người này tuyệt đối không phải là một thị nữ tầm thường.

Ngược lại, những cung nữ kia thấy người tới liền biến sắc, rồi rít muốn quỳ xuống hành lễ, lại thấy thiếu niên phát tay áo, dùng một ánh mắt lạnh nhạt ngăn lại. Không phải là vì hắn dịu dàng săn sóc, không đành lòng nhìn cung nữ quỳ xuống trước mặt chính mình mà ngược lại, càng giống như là cao ngạo tuyệt thế, không muốn tục nhân làm hư thứ khiến bản thân thấy hứng thú. Tuy vậy, hắn vẫn có phần không vui mà quở trách một câu: "Lui về phía sau, cẩn thận chút."

"Vâng..." Những cung nữ kia, nhất là người bị Tần Vô Tà dọa sợ đến tuột tay, mặc dù giọng điệu khiển trách của thiếu niên giống như thăm hỏi bình thường, ôn hòa bình tĩnh, nhưng nàng dù sao cũng là người nổi dõng duy nhất của phủ Tĩnh vương, không cần thiếu niên khiển trách, từ lâu sợ đến nỗi mặt cũng trắng bệch.

Tần Vô Tà tròn tròn mắt. Đôi mắt trầm tĩnh sắc bén cực kì không phù hợp với độ tuổi này khiến tia sáng rực rỡ trong hai tròng mắt đen láy của nàng ngày càng sâu, linh động không kém. Nàng tỉ mỉ quan sát bộ dáng của thiếu niên, giống như muốn tìm tòi nghiên cứu ra một chút thông tin từ khóe miệng hắn trong lúc vui vẻ.

Trong lòng than nhẹ một tiếng, dung mạo bậc này... Chỉ cần hắn dịu dàng nở một nụ cười yếu ớt, sợ là ít người có thể không đắm chìm vào trong đó, không thể kiềm chế được...

Chỉ là, hắn gọi nàng là "Tiểu Hoàng thúc"? Xem ra hắn chính là con trai của Kiến đế. Kiến đế có bảy đứa con, không biết hắn là con thứ mấy.

Nhận thấy được ánh mắt dò xét của nàng, con mắt thiếu niên rũ xuống, tựa như nhìn ra được chút gì. Tròng mắt đen nhánh dịu dàng giống như ngôi sao sáng trên bầu trời đêm. Suy nghĩ một chút, hắn giơ tay lên, tay áo bào to lớn nhẹ nhàng phất qua mặt D\$ĐL!Q&ĐVô Tà, trong lúc lơ đãng, đầu ngón tay lạnh như băng chạm vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng, nhét đồ vật nào đó vào miệng nàng. Thứ đó vừa vào trong miệng liền tan đi, Vô Tà cũng không kịp phản ứng, chỉ đành phải cau mày nhìn hắn chăm chăm.

Sao người nào cũng đều muốn đến ức hiếp nàng? Còn thực sự cho rằng nàng là người dễ bị bắt nạt sao?

Một đứa nhỏ còn chưa trưởng thành đã nhử mày bắt mẫn cũng là một vẻ mặt hết sức thú vị, thiếu niên không để ý đến Vô Tà đang bắt mẫn. Ngay sau đó, Vô Tà kinh ngạc nhận ra bản thân đã có thể động, liền kinh ngạc nhìn chăm chăm vào thiếu niên. Đồ vật hắn cho vào miệng nàng hình như có tác dụng, cũng không phải là đồ độc hại gì mà ngược lại còn giống như là thuốc giải.

Chẳng lẽ hắn không tới bữa tiệc cũng có thể biết đám người Kiến đế và hoàng hậu sẽ làm gì với nàng sao? Nhưng Kiến đế hạ độc nàng, người này là con trai của Kiến đế, thế nào lại làm trái lại ý muốn của phụ hoàng hắn, mang thuốc giải ra cứu nàng?

"Bị người khác tùy thời lấy mạng, người thật là đáng thương." Hắn đột nhiên trầm giọng nói nhỏ, cũng không biết có phải là bởi vì nhìn thấu nghi hoặc trong lòng Vô Tà hay là có lòng thương hại mà cảm thán một câu. Tuy vậy, dù miệng hắn nói là đáng thương, nhưng ý tứ thương tiếc trên mặt hắn lại như có như không, hư vô mờ mịt, căn bản không đạt đến đáy mắt.

Về mặt thiếu niên vẫn thông dong tự tại như cũ, thật giống như tất cả mọi thứ ở xung quanh đều không liên quan tới hắn. Ngược lại, Vô Tà thấy rõ khóe miệng hắn khẽ động, mang theo tia cười nhạo nhàn nhạt, giống như người lớn thấy đứa trẻ dùng thủ đoạn thấp kém lại vụng về đùa bỡn trước mặt hắn vậy. Kế hoạch của Kiến đế cùng hoàng hậu ở trong mắt hắn căn bản chỉ là trò đùa.

Lông mày Vô Tà cau lại, nàng thật là có chút khổ não. Mới gặp một lần, nàng đã cảm thấy rõ ràng thiếu niên thần bí này là một người cực kỳ nguy hiểm. Hắn cho một loại cảm giác nguy hiểm quá mức mạnh mẽ, cường đại đến nỗi khiến người ta sợ hãi.

Không phải tác phong tàn khốc hoặc là bề ngoài lạnh lùng tạo ra cảm giác sợ hãi, mà là, dù hắn chỉ là một thiếu niên gầy gò mỏng manh, mặc dù hắn đối

đãi người cực kỳ ôn hòa, còn khiêm nhường cung kính, thậm chí không làm gì, cũng có thể làm cho người tự nhiên cảm thấy kiêng kỵ.

Vô Tà mới thoáng tỉnh táo lại, Dung Hề đã ôm nàng trở lại. Đoàn người hành lễ với thiếu niên rồi rời đi, thiếu niên cũng không ngăn trở.

"Tam ca, tam ca! Sao người còn ở lại chỗ này? Không dừng lại đợi ta một chút." Người nói chuyện với vàng nói, hơi thở vẫn chưa kịp bình ổn, xem ra là với vàng chạy tới. Sau khi D#2DDL7*QĐ tranh thủ hít thở không khí xong, liền hưng phấn cùng tò mò hỏi: "Tam ca, huynh nhìn thấy tiểu tử kia không?"

Tiểu tử kia? Vô Tà khều môi, đây là đang nói nàng?

Các nàng vẫn chưa đi xa, một lúc lâu sau, Vô Tà chợt nghe phía sau truyền đến âm thanh, chính là giọng nói của thiếu niên. Trầm mặc chốc lát, thiếu niên mới không nhanh không chậm hỏi lại: "Người nói Tiểu Hoàng thúc?"

Không có nửa phần ngạo mạn cùng khinh thường, nhưng truyền vào tai người khác luôn có mấy phần ý tứ khinh thường làm cho người ta khó chịu.

"Chỉ là một đứa con nít, tiểu gia ta dùng một ngón tay là có thể xóc 'hắn' lên, còn muốn ta gọi 'hắn' là hoàng thúc, nằm mơ! Đúng rồi, Tam ca, người không phải là muốn tham d5đ#1q8đ gia bữa tiệc ư, thế nào lại trở về?" Thấy thiếu niên nhân nhả tự nhiên tản bộ trở về, vị thiếu niên khoác áo bào lông lầy kia với vàng đi theo sau, vô cùng khó hiểu mà đặt câu hỏi.

"Đột nhiên mất hứng thú." Đáp lại vẫn là giọng điệu không nhanh không chậm như vậy.

"Tam ca, người không phải đi xem dáng dấp của tiểu tử kia như thế nào sao? Người khác không phải luôn nói lúc Tĩnh Vương còn trẻ tuổi đã phong lưu phóng khoáng như thế nào, cũng không biết là do người khác phóng đại lên hay không, nhìn tiểu tử kia là có thể biết biết."

"Không phải. Người cũng không cần đi xem, đỡ phải thất vọng."

"Tam ca đã thấy rồi sao?"

Thiếu niên cất bước rời đi, khoảng cách đã xa một chút, vẫn cười không đáp.

Thiếu niên quần áo hoa lệ kia lại tiếp tục hỏi, hắn mới nhẹ nhàng bỏ lại hai chữ: "Quá xấu..."

Quá xấu...

Quá xấu...

Quá xấu...

Một mạch máu chảy ngược lên, mặt Vô Tà tối sầm lại, trên trán mồ hôi có gân mạch đang nhảy lên. Dung Hề tràn đầy kinh ngạc, với vàng lấy tay bắt mạch trên cánh tay nhỏ nhắn của Tần Vô Tà, trong lòng nghi ngờ. Thế tử bỗng nhiên bị gì, vì sao sắc mặt lại trở nên không tốt...

"Oa oa..." Tần Vô Tà gào khóc, tỏ vẻ bất mãn.

Trong đêm tuyết tại hoàng cung, tiếng khóc to rõ của con nít vô cùng mạnh mẽ, vang dội cả hoàng cung. Tĩnh Vương đang tham gia bữa tiệc nghe thấy liền lao đảo một hồi, suýt nữa không đứng vững mà ngã ra. Đây chính là lần đầu tiên Tần Vô Tà khóc giống như một đứa trẻ bình thường từ khi ra đời tới nay nha. Thời khắc quý giá như vậy mà người phụ thân này là hắn lại có thể bỏ lỡ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: 7 Thế Tử Ngư Ngốc

Editor: Dương

Năm tháng thoi đưa như thoáng qua trong chớp mắt, Vô Tà đã bảy tuổi.

Tuy năm đó Tần Vô Tà là con nối dòng duy nhất của Tĩnh vương phủ, bản thân có thể nói là phong quang vô hạn, ngay cả đầy tháng cũng do đương kim hoàng đế đích thân tổ chức yến tiệc ở trong cung để ăn mừng. Một khoảng thời gian, chủ đề nghị luận của toàn thể thành Biện kinh đều tập trung ở trên người "hắn", thậm chí thời điểm Tĩnh vương thế tử còn là một tiểu oa nhi đã có không ít thế gia có ý muốn đưa đứa nhỏ nhà mình đến bên cạnh thế tử để cùng nhau đọc sách tập võ, làm bạn với thế tử cùng nhau chơi đùa.

Mặc dù ở Biện quốc không phải chỉ có duy nhất Tĩnh vương có vương vị nhưng quả thật Tĩnh vương phủ khác biệt với vương công quý tộc khác, bên

trong công công quẹo quẹo nói ra dài dòng, đến nay cũng có rất ít người nói đến chuyện này nhưng người biết vẫn là không ít. Dù sao thời điểm Tĩnh vương Tần Tĩnh chưa được phong vương nhưng là hoàng tử Biện quốc, có thể xem là nhân vật anh hùng vang danh Biện quốc năm đó, không chỉ bộ dạng anh tuấn phong lưu phóng khoáng mà hiếm có là cực kỳ dũng mãnh thiện chiến. Chỉ tiếc, lúc tiên hoàng còn tại vị, Biện quốc xảy ra một cuộc tranh đoạt ngôi vị thảm thiết, đông đảo hoàng tử dưới gối tiên hoàng hầu như lần lượt qua đời, chỉ còn một mình Tần Tĩnh hàng năm lãnh binh bên ngoài hơn nữa cũng không có ý tranh đoạt ngôi vị.

Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, lẽ ra ngôi vị hoàng đế này bất luận thế nào cũng sẽ truyền cho Tần Tĩnh nhưng năm xưa Tần Tĩnh ở trên chiến trường bị thương không thể có con nối dòng, tiên hoàng sao lại không biết? Lạ ngôi vị hoàng đế sao có thể truyền cho người không có hậu nhân, chặn đứt xã tắc đời sau. Tiên hoàng liền nói theo cổ nhân Nghiêu Thuấn, từ trong hoàng thất chọn ra Kiến vương tài năng uyên bác lại tuổi trẻ tài cao đồng thời truyền ngôi cho hắn, chính là Kiến đế bây giờ.

Đây chính là nguyên nhân đương kim hoàng đế đối với vị hoàng thúc Tĩnh vương này tôn kính như vậy, liền đối với Tĩnh vương thế tử càng thêm cực kỳ sùng ái không ngừng ban thưởng, đối đãi như huynh đệ ruột.

Thân phận Tần Vô Tà đặc biệt, lại được Kiến đế ưu ái, hiển nhiên vừa sinh ra liền được mọi người chú ý tìm mọi cách nịnh bợ, phong quang vô hạn, không hề thua kém mấy đứa con kia của Kiến đế.

Chẳng qua danh tiếng Tần Vô Tà mấy năm nay đột ngột chuyển biến, không ít con cháu thị tộc âm thầm may mắn trong lòng, hoàn hảo năm đó không có đẩy đứa nhỏ nhà mình vào hố lửa, một mặt lại thay Tĩnh vương tiếc hận, không ngờ Tĩnh vương già rồi được đến con nhưng mai sau thế tử chưa hẳn có thể kế thừa vương vị làm rạng rỡ gia môn, tương lai Tĩnh vương phủ sau này e rằng bị hủy.

Năm nay Tĩnh vương thế tử đã bảy tuổi, là tuổi nên đi học, chỉ là Tĩnh vương đối với con trai độc nhất của mình quá mức sùng ái, cũng không để thế tử giống những vương công quý tộc khác vào học đường hoàng gia đi học mà chiêu mộ người tài, thậm chí mời đến tài tử học sĩ nổi danh nhất Biện quốc vì thế tử giảng bài. ~~điều~~Đã ~~đ~~• ~~le~~Quý_đôn Nhưng làm người ta không ngờ là mới gần nửa năm, thế tử lại đổi mấy trăm vị tiên sinh rất có danh tiếng đến nay đã không có người nào chịu nhận bái thiếp dạy học vẫn cho thế tử.

Ngay cả đương kim thái phó Trầm lão tiên sinh nhận lệnh hoàng đế, đích thân đi đến Tĩnh vương phủ cuối cùng cũng bị chọc giận đến phẩy tay áo bỏ đi, nghe nói thế tử ngu dốt xưa nay ít có, ngu dốt cũng thôi nhưng còn là một người ngang bướng không chịu nổi. Đối mặt với một học sinh ngoan cố không thông, không hề có tư chất, bọn họ tự xưng là tài hoa hơn người, học sĩ nổi danh tự nhiên không nguyện ý hao tổn cốt cách của mình mà dốc lòng truyền thụ. Đối với những hạng người tầm thường không uy tín kia, Tĩnh vương lại nhìn không thuận mắt, tự nhiên không có tư cách dạy Tần Vô Tà.

Từ đó tiếng tăm thế tử ngu dốt nhanh chóng lan truyền, không còn tiên sinh có thể dạy thế tử, Tĩnh vương càng thêm tức giận tới nỗi bị bệnh không dậy nổi, thật vất vả sinh được con trai rốt cuộc lại là tiểu ngốc tử!

Trong hoàng cung, Kiến đế trấn an tốt Thẩm thái phó bị một phen tức giận mà quay về kinh, trong lòng đối với tin đồn này tin thêm mấy phần. Mấy năm trước, Tĩnh vương tuổi tác càng ngày càng cao, binh quyền trong tay tự nhiên chậm chậm trở lại trong tay hoàng đế, hoàng đế ban cho Tĩnh vương ba quận Kim Lăng làm đất phong dưỡng lão, cách xa kinh thành đến nay cũng đã gần bảy năm. Nghĩ tới mười năm tám năm sau Tĩnh vương thế tử chính là một ngốc tử, xem ra thuốc năm đó đúng là có tác dụng, khoảng cách thế tử ngu dốt không chịu nổi biến thành hoàn toàn ngu ngốc chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nhưng từ trước đến nay Kiến đế là một người cẩn thận đa nghi, không tận mắt nhìn thấy tuyệt đối không dễ dàng tin tưởng bất cứ chuyện gì, suy nghĩ một chút, Kiến đế hơi dựa vào lòng ý đối với nam tử mặc áo bào tím mũi anh tuấn, đứng yên bên dưới đại điện nói: "Xuyên nhi, sinh thân Tĩnh vương sắp đến lại không thể xem nhẹ, lần này do ngươi thay thế đi một lần."

Nam tử áo bào tím lông mày tinh tế, mắt phượng hẹp dài, phong thái quân tử lại có mấy phần mỉa hoặc, hai loại khí chất hoàn toàn bất đồng lại kỳ diệu hòa hợp ở một người, người này chính là đương kim thái tử Tần Xuyên.

"Nhi thần xin tuân theo ý chỉ của phụ hoàng." Đối với hoàng đế chỉ tốt như về bề ngoài này, Tần Xuyên hí đôi mắt phượng, cười như không cười, xem ra chuyện đi này là muốn đích thân hắn đi tìm hiểu đầu đuôi, so với Thẩm thái phó, Kiến đế tự nhiên tin tưởng ánh mắt con trai của mình hơn.

.....

Tĩnh vương phủ.

Tiếng tăm thế tử ngu ngốc cũng đã truyền đến trong thành Biện kinh thì càng không nói đến dân chúng ba quận Kim Lăng. Kim Lăng là nơi tụ họp giao lưu của nhiều anh tài kiệt xuất, văn nhân nhã sĩ tài hoa nhân phẩm đứng đầu, nhắc đến vị thế tử gia không hề gọi giang gì kia, không biết là nên khóc hay nên cười, có người không quan tâm cũng có người tiếc hận không thôi.

Vài ngày trước đó, Tần Vô Tà vừa chọc giận Thẩm thái phó tự xưng là "trong thiên hạ chỉ có học trò sai chứ không có tiên sinh sai", người bên ngoài nghị luận về thế tử lại lần nữa dậy sóng nhưng tất cả đều không ảnh hưởng chút nào đến vị ở trong phủ kia.

Dưới tàng cây quỳnh hoa, một bóng dáng nhỏ nhỏ đang ngồi trên tảng đá được mài mượt mà bóng loáng. Chỉ thấy bé cưng này buộc tóc bằng trăm ngọc, làn da trắng nõn trơn bóng mềm mại như thể nhéo ra nước, nàng đang cúi đầu chuyên chú nhìn quyển sách trong tay, ~~điều~~Đã ~~đ~~• ~~le~~Quý_đôn lông mi thật dài khẽ buông xuống giống như cây quạt đang mở, dưới chóp mũi là đôi môi đỏ thắm, phong thái xuất chúng sợ là những văn nhân nhã sĩ trong thành Kim Lăng cũng kém xa đứa trẻ vẫn chưa trưởng thành này.

Tần Vô Tà mới chỉ có bảy tuổi nhưng bộ dạng so với những đứa trẻ cùng lứa lại cao hơn nên nhìn có chút nhỏ gầy lại không chút nào lộ vẻ suy nhược, khí thế bất cần lại hoạt bát như tiểu quý.

Mặc dù danh tiếng Vô Tà bên ngoài không tốt nhưng Tần Tĩnh đối với "nhi tử" của mình sao lại không hiểu rõ, Tần Vô Tà ở đâu ra ngu ngốc, tiểu tử này khôn khéo dọa người, ngay cả phụ vương hắn thường xuyên kinh ngạc đến chậm rãi bình tĩnh. Tiểu tử Vô Tà này khôn khéo như tiểu hồ ly, thậm chí Thẩm thái phó được hoàng đế phái đến cũng bị Vô Tà đùa giỡn xoay quanh.

Vô Tà làm như vậy chẳng lẽ vì chọc tức tiên sinh để không phải đến học đường? Điều này giải thích rất hợp lý nhưng lại không giống, mặc dù Tần Tĩnh biết Vô Tà hết sức khôn khéo nhưng khôn khéo đến đâu cũng chỉ là khôn vặt của trẻ con, tự nhiên sẽ không nghĩ tới phương diện khác.

"Phụ vương, người làm sao còn ở chỗ này?" Tần Vô Tà bị Tần Tĩnh nhìn thật lâu, rốt cuộc có chút không chịu nổi, khuôn mặt tuần tú nhỏ nhắn nâng lên, đôi lông mày dài mảnh xinh đẹp, cặp mắt đen nhánh linh động như hàm chứa ánh sáng, dDiềnnđ+_)ànllLêqQuyýyĐđôn giọng nói trẻ con thanh thúy từ trong miệng nàng phát ra nháy mắt đã thấm vào ruột gan.

Tần Tĩnh đã gần sáu mươi, tóc mai trắng hơn so với mấy năm trước, nếp nhăn trên mặt cũng nhiều hơn nhưng mơ hồ vẫn có thể thấy được nét uy phong lẫm lẫm năm đó, bị Vô Tà "ghét bỏ" hỏi, trong lòng Tần Tĩnh có chút bị thương nho nhỏ: "Vô Tà, phụ vương không có lên tiếng quấy rầy người."

Yên lặng thờ dài trong lòng, Tần Vô Tà trấn an phụ vương yếu ớt của mình: "Phụ vương, người mau đi chuẩn bị một chút, trong vài ngày nữa vương phủ của chúng ta sẽ có khách quý."

Tần Tĩnh nghe không hiểu, đột nhiên trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú của Tần Vô Tà khoe miệng khê nhếch lên, ý cười tràn đầy trong mắt có vài phần tinh quái.

Chỉ phải vền vẹn một Thẩm thái phó, vị ị trong kinh thành kia làm sao có thể an tâm đây?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: 8 Khách Đến Kim Lăng

Editor: Dương

Vô Tà không nói cho Tần Tĩnh việc bản thân năm đó bị Kiến đế hạ độc, Tần Tĩnh yêu thương nhi tử như mạng, quả thật Tần Vô Tà chính là sinh mạng của người, nếu như biết báo bối của mình bị người khác thiết kế còn không tìm Kiến đế liều mạng sao? Lúc đó thất bại, Kiến đế chụp xuống tội danh mưu phản, chẳng phải đúng với mong muốn của hắn?

Bây giờ Kiến đế dù không tình nguyện cũng phải thành thật tôn kính Tĩnh vương, nếu không ngòi bút của sử quan cũng không nể mặt, Kiến đế là người chú trọng thanh danh, làm sao có thể cho phép lưu lại vết nhơ trong lịch sử trị vì giang sơn của mình, khiến đời sau dùng văn chương lên án hắn vì cũng cố để vị mà vong ân phụ nghĩa mưu hại chánh tông hoàng thất?

Ngày trước Kiến đế tự nhiên có thể không hề lo lắng tôn kính Tĩnh vương, dù sao dưới gối Tĩnh vương không có con, dieềnn00đaan■LlêequýyD9ôn đợi bách niên quy lão là mọi chuyện kết thúc, nhưng ai biết nửa đường nhảy ra một Tần Vô Tà? Tĩnh vương có người nối dõi, Tĩnh vương phủ liền trở thành cái đình trong mắt Kiến đế rồi.

Tần Tĩnh đầy bụng nghi vấn, nghĩ không ra vì sao Vô Tà phải chọc tức toàn bộ tiên sinh hắn vì nàng mời đến vương phủ bỏ đi để mạng xú danh thế tử ngu ngốc, gỗ mục không thể đẽo.

Vô Tà nhìn ra nghi vấn của Tần Tĩnh, ngần người, sau đó mới nhớ lại thân phận của mình, lập tức cười hắc hắc, vẻ mặt ngây thơ nhào vào lòng Tần Tĩnh, dùng gò má cọ xát trong ngực của người, cười híp mắt nói: "Phụ vương, bọn họ cho là bản thể tử ngu ngốc không thể làm nên việc, như vậy mới không có người đến hại ta."

Đừng nhìn vẻ mặt trẻ con của nàng tức giận giảo hoạt, lời nói có chút ngây thơ, Tần Tĩnh nghe lại vô cùng vui mừng, nhìn thấy bộ dáng Vô Tà cười híp mắt như tiểu hồ ly, nhất thời tình ngộ, ưng mâu dù tuổi cao nhưng vẫn sắc bén như xưa lại tràn đầy yêu thương, Tần Tĩnh nhìn tiểu "nhi tử" vừa thông minh hơn người lại vừa tinh quái, không khỏi vừa vui mừng vừa áy náy: "Vô Tà, là phụ vương có lỗi với người, nếu không phải phụ vương có lòng riêng. Hải nhi Vô Tà, cho dù người đời đều nói người ngu ngốc nhưng phụ vương biết, d!)ieënd+)aàn!leêQuýđôn nói về thông minh, sợ rằng người khác cũng không ai bằng với Vô Tà, không có danh sự nguyện ý dạy người, từ nay về sau đích thân phụ vương sẽ dạy người viết chữ đọc sách, tập võ, cưỡi ngựa bắn cung!"

Tần Tĩnh trừ tự xưng "phụ vương" thì hai người nhìn cũng như hai cha con bình thường, nhìn người mái tóc trắng xóa, nếp nhăn mỗi một năm lại càng sâu, thân hình ngày một còng xuống, trong lòng Vô Tà chảy qua dòng nước ấm, lời thề ở trong lòng năm đó lại càng thêm kiên định. Bây giờ Tần Tĩnh đã lớn tuổi, xưa đâu bằng nay, Vô Tà làm sao chịu để cho lão nhân gia múa dao lộng thương, vội cười nói: "Tập võ sau này hãy nói, phụ vương, không bằng ngày khác người dạy ta bắn tên đi! Phụ vương chinh chiến sa trường, tài bắn cung xưng thứ hai thì không có ai dám xưng thứ nhất."

Mặc dù Tần Tĩnh biết Vô Tà đang nói lời hay dụ dỗ hắn nhưng vẫn bị Vô Tà vỗ mông ngựa cười sang sảng một lúc, nhất thời hăng hái, tinh thần lấp lánh, mặt mày hồng hào: "Vô Tà, con ta, hiếm khi người cảm thấy hứng thú với bắn tên, người đến, lấy bảo cung Huyền Hỏa của bản vương ra!"

Không lâu lắm bảo cung Huyền Hòa được hạ nhân mang đến, Dung Hề liền dâng bảo cung lên.

Vô Tà híp mắt nhìn, chỉ thấy lụa đỏ được vén lên là một thanh bảo cung màu đen uy phong lẫm lẫm, dựng lên còn cao hơn đầu Vô Tà rất nhiều, nhìn dây cung kia cũng biết người bình thường khó có thể kéo được.

Thấy Vô Tà nhìn chằm chằm cung tên kia, Tĩnh vương vui vẻ lại có vài phần đắc ý: "Đây là thời trẻ lần đầu phụ vương theo quân chinh chiến, Hoàng gia gia của người đích thân chế tạo, được phụ vương đeo trên yên ngựa cùng phụ vương chinh chiến một thời, nay phụ vương già rồi, tân chủ nhân của nó là người rồi."

Vô Tà vui vẻ cảm ơn: "Đợi đến ngày sinh thần của phụ vương, nhi thần nhất định bắn đến một đầu sư tử cho phụ vương!"

"Được được được, Vô Tà nhất định làm được!"

Tiểu bắt điểm phấn điều ngọc trác lại nghiêm trang nói muốn bắn một đầu sư tử, Tần Tĩnh vui vẻ cười ha ha, nụ cười này lại nhìn không được ho khan, dường như cảm thấy anh hùng cũng sợ năm tháng vô tình, con người khi già thì tất xấu gì đều có, thân thể cũng ngày càng lụn bại.

Tần Tĩnh đi rồi, Vô Tà mới chậm rãi thu hồi nụ cười trẻ con thiên chân sáng lạn trên khóe miệng, sắc mặt có chút nặng nề, Dung Hề hầu hạ Vô Tà mỗi ngày cho đến lớn vẫn cầm cung tên kia trong tay đứng ở một bên, lạ cho đến bây giờ nàng biết vị tiểu thế tử nhà mình không giống những đứa bé khác, đối với bất kỳ vẻ mặt nào của Vô Tà đều không cảm thấy kỳ quái.

"Thế tử, người giữ cửa thành đến báo là nhìn thấy xe ngựa Tường Vân màu vàng sắp vào thành."

Lúc này Vô Tà mới bị dời đi suy nghĩ, hé mắt, dĩ nhiên là xe ngựa Tường Vân màu vàng chuyên dùng của hoàng gia, không ngờ lại tới nhanh như vậy, suy nghĩ một chút, Vô Tà ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, chấp tay sau lưng dáng vẻ như ông cụ non hỏi: "Dung Hề tỷ tỷ, người biết là ai đang đến sao?"

"Hình như xe ngựa kia là tọa giá của thái tử nhưng nghe người đến báo miêu tả dáng vẻ, dường như lần này đến Kim Lăng không chỉ có thái tử điện hạ, còn có một vị hoàng tử khác đi cùng, chỉ là không biết người nào trong bảy vị điện hạ."

"Oh, thái tử Tần Xuyên, nghe nói vị hoàng chất này của bản thế tử ở dân gian rất có danh vọng, trong cung cũng được hoàng huynh yêu thích." Vô Tà gật gật đầu, miệng tự nhủ, suy nghĩ lại tự giác bay xa, một vị hoàng tử khác.

Vô Tà nhíu mày có chút thấp thỏm lại mơ hồ có chút mong đợi, lắc lắc đầu, khóe miệng Vô Tà giương lên, đối với Dung Hề nói: "Dung Hề tỷ tỷ, chúng ta đi cửa thành, mang theo cung tên phụ vương đã đưa cho bản thế tử!"

Dung Hề thấy thế tử từ nhỏ đã thông minh lanh lợi lại rất có chủ kiến nói như vậy, bản thân có chút do dự, d!)(iẽnda+)àn!_êQuquýĐdoãn suy nghĩ có nên bẩm báo vương gia hay không, nhưng nghĩ lại có nàng ở bên cạnh lại đang ở trong thành Kim Lăng, nếu có chuyện gì xảy ra nàng cũng có bản lĩnh bảo vệ thế tử chu toàn.

Xe ngựa đến cửa thành, xa xa, binh lính bên trong thành liền nhìn thấy một tiểu công tử mặc hoa phục cao quý, tóc buộc gọn gàng, khí phách hiên ngang nhảy xuống xe ngựa, lập tức cảm thấy đau đầu, trước mắt chuẩn bị ngênh đón quý nhân vào thành, vị tiểu tổ tông này lại đến quấy rối gì đây?

Chỉ thấy tiểu nhân nhi mắt ngọc mảy ngài, khôi ngô thanh tú, đôi con ngươi đen như mực đảo qua đảo lại, thần thái sáng lạng, khóe miệng vênh cao, cầm hất lên, bộ dáng điển hình của một thế tử ngang bướng không chịu nổi, tiếng tăm thế tử thiên tư ngu dốt, không phân biệt phải trái mọi người đều biết nhưng ở trong thành Kim Lăng này trừ vương gia thì thế tử là lớn nhất, ai cũng không dám không nhìn sắc mặt "hắn".

"Thế tử gia? Sao ngài lại tới?"

"Bản thế tử như thế nào không thể tới, ba quận Kim Lăng đều là của phụ vương ta, bản thế tử muốn chơi ở chỗ nào thì đi nơi đó!" Vô Tà liếc mắt, nhún một cái nhảy ra ngoài.

"Dạ dạ dạ." Vô Tà leo lên cổng thành, đứng ở đó vừa vặn có thể thấy tình cảnh ngoài thành, Vệ đội trưởng nhận được tin tức lập tức tiến lên đón tiếp, vẻ mặt khách khách khí khí cung kính cười làm lành với vị tiểu tổ tông này: "Nhưng địa phương này cũng không có gì chơi, không bằng thế tử gia."

Nhưng lúc này dưới cửa thành truyền đến ồn ào, một chiếc xe ngựa đặc biệt cao quý dừng dưới cửa thành, phía sau còn có hai đội thị vệ khí thế nghiêm nghị, binh lính giữ thành cung kính đi ra ngoài nghênh đón, dDieẽẽĐđoãnLlêqQuyđđônVệ đội trưởng vốn muốn khuyên Vô Tà trở về lập tức xanh mặt, lần này không kịp nữa rồi, chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí nhìn vị tiểu tổ tông này, mong là đừng gây ra phiền toái gì mới tốt.

Rèm xe ngựa khẽ nhúc nhích, người bên trong vén một góc rèm lên lộ bàn tay xinh đẹp với những đốt ngón tay rõ ràng ra ngoài, ở giữa là một khối ấn Hồ Tiết khắc chữ "Xuyên" cho thấy thân phận người trong xe.

Vừa thấy Hồ Tiết, binh lính dưới thành lập tức rối rít quỳ xuống: "Cung nghênh thái tử điện hạ, xin xin xin mời điện hạ cùng quý nhân bên trong xuống xe."

Thật khó cho binh lính trông giữ cửa thành khi nói những lời này, dù sao người trong xe cũng là thái tử cùng hoàng tử, nhưng thành Kim Lăng là đất phong của Tĩnh vương do Tĩnh vương định đoạt, quy củ này cũng do Tĩnh vương định ra, xe ngựa vào thành phải trải qua kiểm tra kỹ càng mới cho đi.

"Không sao." Tần Xuyên cười sang sảng vô cùng thỏa đáng xuống xe ngựa, chấp tay đứng ở một bên, mặc dù đường đường thái tử bị người mời xuống

xe nhưng lại không có nửa phần nhếch nhác, chỉ thấy bóng dáng mặc áo bào tím chấp tay đứng đó, tóc đen được cố định trên mào, mặt mày tuấn mỹ, mỗi móng khẽ cười ẩn có mấy phần tà ý nhưng lúc giờ tay nhắc chân lại vẻ nhẹ nhàng nho nhã, thật là người kỳ quái.

Một chiếc xe ngựa khác cũng chậm rãi tiến lên, song song ngừng lại, thái tử cũng xuống, đương nhiên vị hoàng tử trong xe kia cũng cần phải xuống, quả nhiên thấy một người vươn tay thăm dò muốn vén màn xe, thấp thoáng có thể thấy được bóng dáng mơ hồ của người bên trong đang cúi đầu muốn chui ra xe. Trên công thành, ánh mắt Vô Tà không khỏi ngưng tụ chăm chú nhìn rèm xe ngựa kia, tim đập nhanh hơn, không biết đi cùng thái tử có phải là người kia hay không.?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: 9: Kết Làm Kẻ Thù

Người kia.

Vô Tà hồi tưởng lại vẫn cảm thấy khản trương, ở trong hoàng cung đêm tuyết này chỉ có một bạch y thiếu niên, Vô Tà thường nhắm mắt lại, vẫn sẽ cảm thấy một cổ cảm giác nguy hiểm nhào tới trước mặt. E rằng trong hoàng cung nhiều người như vậy, cho dù là Hoàng đế, cũng không có người có thể gây nguy hiểm tới hãn được. Hãn một thân bạch y tao nhã làm cho người ta không thể gần kề được, bờ môi mỏng lạnh buốt vẫn mang theo ý cười khó nắm bắt và đầy giả dối, cười nói dạo bước trong đêm tuyết, nhưng sao ở trong mắt nàng lại lộ vẻ se lạnh cô tuyệt.

Bản năng kiêng kỵ, làm cho nàng có chút mong đợi, một giây kế tiếp này sẽ vén rèm ra như cũ hay vẫn là khuôn mặt lạnh nhạt thờ ơ, nhưng lại hi vọng người nguy hiểm như vậy đừng nên xuất hiện ở trước mặt nàng thì tốt hơn.

Đứng ở trên cửa thành, thân hình Vô Tà được che chở bởi tường thành từ chỗ lõm ra chỉ lộ ra một cái đầu, đôi mắt nhìn về phía xe ngựa điếm%/đan^lequyy.do*n theo sau xe của Thái tử Tàn Xuyên đang chậm rãi dừng lại trước màn xe ngựa.

Rèm xe được vén lên, từ trong xe hé ra một khuôn mặt xa lạ, thanh tú lại anh tuấn, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy nham hiểm thâm độc, cảm giác về uy nghiêm hoàng gia trên người giảm xuống vài đoạn, ngược lại làm cho người ta cảm thấy ương ngạnh, đom đóm, hư vinh.

Nhìn thấy Dung Hề, trên mặt Vô Tà thoáng qua một chút thất vọng, nhưng chỉ trong nháy mắt liền khôi phục như thường, ngẩng mặt lên lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điêu ngọc trác tinh xảo, mắt phượng khẽ hướng lên, hỏi: "Dung Hề tỷ tỷ, người có biết người nọ là xếp hàng thứ mấy?"

Dung Hề nghiêng đầu nhìn lại, thong dong đáp: "Ngũ Hoàng tử Tàn Dung, năm nay mười bảy tuổi, xưa nay có quan hệ thân thiết cùng Thái tử."

Dung Hề quả thật chính là một quyền Bách Khoa Toàn Thư, hỏi thì đáp, Vô Tà đã sớm biết Dung Hề không đơn giản, nếu không bởi vì nàng là người được phụ thân chọn để chăm sóc mình, thì nàng quyết sẽ không để Dung Hề bên cạnh mình, nhất định là bởi vì có chỗ hơn người, Vô Tà đang từ từ khám phá tác dụng của Dung Hề.

Vô Tà nheo mắt, liếc nhìn Tàn Dung bày ra khuôn mặt âm nhu cao thấp khó phân biệt, ánh sáng tĩnh mịch mà trầm tĩnh trong mắt dần dần thu liễm xuống, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, cảm giác gương lên, trong nháy mắt thay đổi một cái tùy hứng: "Ghét nhất dung mạo so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn, ghê tởm chết ghê tởm chết mất!"

Đội trưởng đội vệ binh lập tức giật thót mình, khản trương, xong rồi xong rồi, Thế tử lại nổi cáu bất mãn, dường như chỉ một chút đụng chạm liền giống như một ác bá cường hào, chuyện gì cũng làm được!

Đội trưởng đội vệ binh khản trương nhìn chăm chăm Vô Tà, chỉ sợ "hãn" làm ra chuyện khác người gì, mặt khác trong lòng lại không nhịn được nói thầm: "So với nữ nhân còn xinh đẹp hơn. Ai còn có thể đánh đồng cùng vị tiểu tổ tông này. Thế nhưng còn dám phê bình người khác."

Vô Tà hừ một tiếng, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đoạt lấy Huyền Hòa cung trong tay Dung Hề, đội trưởng đội vệ binh muốn ngăn, trực tiếp bị Dung Hề bên cạnh ngăn cản đi ra ngoài, dineda:nee/quyydo)n chỉ thấy phía trên cửa thành, tiểu công tử tuấn tú mặc lam y cử chỉ nhanh nhẹn một tay đỡ "hãn" đứng lên cao hơn một cái đầu cung, một tay bắn tên, vẻ mặt kiêu căng, động tác thập phần khốc, tiêu sái lôi kéo lui về phía sau.

Không một tiếng động

Vô Tà ngăn người, thế nhưng mặt không đổi sắc, không có nửa phần xấu hổ, như không có việc gì nói với Dung Hề: "Dung Hề tỷ tỷ."

Dung Hề mới vừa rồi thấy vậy cũng trợn mắt há hốc mồm, chỉ cảm thấy Thế tử nhà mình tuổi tuy nhỏ, nhưng trong nháy mắt khí thế vừa rồi để cho nàng sinh ra ảo giác, chỉ cảm thấy người đứng trước mắt không phải là một tiểu thiếu niên, phảng phất xuất hiện một tư thế oai hùng bùng bùng phấn chấn khí thế bức người cùng với bóng dáng nho nhỏ này trùng hợp lại với nhau, làm cho người khác lập tức nói không ra lời.

Cho đến khi Vô Tà nghiêm mặt, trừng mắt dây cung không có bị kéo động chút nào, xoay đầu lại gọi nàng, lúc này Dung Hề mới phục hồi tinh thần lại, cảm thấy một màn này hơi có chút hoang đường khôi hài bật cười.

Dung Hề bị Vô Tà nhìn chăm chú hồi lâu muốn cười cũng không dám cười, lúc này mới có chút nhục chí, khuôn mặt nhỏ nhắn khê đỏ lên, lúc này Dung Hề mới rũ mắt xuống che giấu, không để ý tới đội trưởng đội vệ binh gần trở, thay Vô Tà kéo dây cung.

Quả nhiên, Dung Hề là vạn năng.

Dựa vào phỏng đoán vừa rồi của Vô Tà, dây cung này thật đúng là không phải dễ dàng như vậy mà kéo ra được, nếu không có bản lĩnh và nội công thâm hậu, thì khó có thể dùng được Huyền Hỏa cung.

Huru một tiếng, một mũi tên bén nhọn từ trên cổng thành phá không bay ra, trong nháy mắt mọi người nhìn về phía mũi tên, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, theo bản năng rồi rút tay sờ bên hông lấy ra vũ khí, nhưng mũi tên kia đã mạnh mẽ xé rách không gian mà đến, thật sự quá nhanh, và lại còn đánh bất ngờ, làm cho người ta hoàn toàn không kịp phản ứng lại!

Thân thể Tần Xuyên đứng bất động bên cạnh xe, ung dung nhìn về phía Vô Tà, ánh mắt thoáng qua một tia có chút ý vị sâu xa cùng cân nhắc.

Đồng!

Mắt thấy mũi tên sắc bén đang bay về phía Ngũ Hoàng tử Tần Dung mới từ trong xe chui ra ngoài, mọi người bị dọa sợ không dám gây ra tiếng động, chợt bịch một tiếng, thân tên lệch hướng, tà tà cắm vào trên vách xe bên cạnh, tốc bay tán loạn giống như bị thả chậm động tác, chi tiết phóng đại trong nháy mắt, tốc dài cong lên một đường cong ở giữa không trung, chợt gãy lìa, vài sợi đứt đoạn thoát khỏi quỹ đạo giờ lên lúc đầu, rơi xuống, sau đó xì xì vài đạo máu vẩy ra ngoài, phụt ra ở giữa không trung.

Tần Dung sửng sốt, đau, rất đau, chỉ cảm thấy gương mặt mình nóng rát, đưa tay lên sờ thử, chất lỏng nóng bỏng nhìn thấy mà ghê người, là máu đỏ, ở chính trong lòng bàn tay mình.

"A! Mặt của ta mặt của ta. . . ." Tần Dung vốn sửng sốt lúc này bị cảm giác đau kích thích, thấy mặt mình bị một vết thương như vậy, còn phun ra máu, Tần Dung vốn là người thích đẹp như điện trong nháy mắt mặt tái xanh, cả khuôn mặt đều giãn đến vặn vẹo, mắt phần hận oán độc nhìn khắp nơi tìm thủ phạm gây nên, lập tức liền tập trung vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang hả hê dương dương tự đắc, tiểu hài tử kia trong tay còn cầm cung, ánh mắt rất là khiêu khích!

Tần Dung cực kỳ tức giận, không nói lời gì liền nhảy lên, động tác nhanh như tia chớp, lập tức vọt đến trên cổng thành, đi thẳng về phía Vô Tà, Dung Hề theo bản năng muốn đứng ra ngăn cản, chính diện đối chiêu, lại bị một cánh tay nhỏ nhẹ nhàng kéo kéo vạt áo, Dung Hề cúi đầu lui sang một bên, đột nhiên một đôi tay có hình dáng như chim ưng tập kích trước die#nda l ne.quydo'n mặt Vô Tà, cả người Vô Tà bị nhắc lên đi ra ngoài, bóp cổ, Huyền Hỏa cung cũng rơi khỏi tay, mắt thấy Thế tử bị Ngũ Hoàng tử bóp cổ lôi ra ngoài, mọi người trong nháy mắt lên tiếng kinh hô!

"Thế tử!"

Vô Tà chỉ cảm thấy cổ căng một cái, Tần Dung đỏ mặt, rõ ràng rất muốn giết chết Vô Tà nhằm báo thù cho khuôn mặt xinh đẹp của mình, chỉ là trước đó, nhất định phải phá hủy khuôn mặt phần điều ngọc trác của tiểu hài tử này!

Móng vuốt thép úp mặt, Vô Tà bị "dọa sợ" hai chân đập lung tung giữa không trung, vành mắt đỏ lên, quả đấm nhỏ không hề uy hiếp đập loạn, oa oa khóc lớn: "Người dám đánh ta! Bản Thế tử muốn giết người muốn giết người muốn giết người!"

Nhưng vào lúc này, một đạo áo bào tím đánh tới, bên hông Vô Tà căng thẳng, vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, rơi vào một vòng tay dịu dàng, chỉ thấy Tần Xuyên cúi đầu ôn hòa cười một tiếng. Bị Tần Xuyên nhúng tay đoạt người đi, Tần Dung lập tức cũng mang theo giọng ghen ngào, giọng nói đều đặn đến phát run: "Đại ca! Sao huynh lại ngăn ta!"

Tần Xuyên mang theo Vô Tà rơi xuống đất, Tần Dung chân trước vừa xuống đất, chân sau liền lập tức đuổi theo đòi giải thích, Vô Tà vội vàng oa oa khóc lớn trốn sau lưng Tần Xuyên, lộ ra cái đầu, nước nôi rầu rĩ hít lỗ mũi: "Lớn mặt! Lớn mặt! Người người người...người lớn mặt!"

Tần Xuyên bị kẹt giữa hai người, mặt tràn đầy bất đắc dĩ liếc nhìn Tần Dung: "Lão Ngũ, hồ đồ cái gì, còn không mau thỉnh an Tiểu Hoàng thúc."

"Tiểu. Tiểu Hoàng thúc?" Tần Dung lập tức yên tĩnh lại, quả thực là bị một chậu nước lạnh tạt vào đầu, bất khả tư nghị nhìn về phía người núp sau lưng Tần Xuyên bộ mặt nước mắt nước mũi còn dám khiêu khích hần tiểu phá hài, tên hỗn đản này là. Tĩnh vương thế tử. Tiểu Hoàng thúc?

Lúc này Vô Tà rất là hả hê hừ một tiếng, thấy Tần Dung không gây gổ, cũng không núp ở phía sau nữa, lấy tay lau nước mắt nước mũi, ngẩng đầu ưỡn ngực mà thẳng bước đi ra ngoài, sáu kín liếc nhìn Tần Dung, giống như đang nói: "Sao người còn không thỉnh an ta."

Tần Dung không nhúc nhích, Tần Xuyên dẫn đầu hướng về phía Tiểu Hoàng thúc nho nhã lễ độ khom lưng: "Hoàng chất Tần Xuyên, gặp qua Tiểu Hoàng thúc."

Thấy Tần Xuyên hành lễ rồi, Tần Dung mặt không tình nguyện, nhưng vẫn là xanh mặt hướng Vô Tà khom lưng: "Hoàng chất Tần Dung, gặp qua Tiểu Hoàng thúc."

"Hai vị hoàng chất hãy bình thân." Tần Vô Tà giương đầu lên cao, treo ngược mắt, bộ dáng hết sức đáng ghét.

"Vâng!" Tần Dung cắn răng, một hơi toàn bộ ngăn ở trong cổ họng, lần này bọn họ kết làm kẻ thù nhưng là kết lớn, hừ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: 10: Thiên Hạ Đệ Nhất Ngu Xuân

Editor: Lạc Băng Băng

Phong cảnh mùa thu rất tốt, cuối hè nóng ran đã sớm thối lui, sau giữa trưa bầu trời tươi đẹp và mát mẻ, Tần Xuyên chỉ mặc một áo bào đơn mỏng, vẻ mặt tự nhiên ngồi ở trước bàn dài cầm bút suy nghĩ viết gì đó.

Đồng thời Tần Dung đang xanh mặt ngồi trong phòng, một thị tỳ có dung nhan xinh đẹp quý ở bên cạnh hắn, thân thể tiến lên trước, mắt nhìn chăm chú gò má trái của Tần Dung, tay ngọc thon dài cẩn thận từng li từng tí bôi một chút Ngọc Cơ Cao.

Diện mạo Tần Dung lớn lên xinh đẹp hơn nữ tử, khuôn mặt ngày thường âm nhu đang mang theo lệ khí, xưa nay đứng đầu về dung mạo, mặc bộ áo bào tối hoa lệ, ngay cả cây trâm buộc tóc cũng nhất định là đẹp để cao quý nhất toàn bộ Biện quốc, nam tử ở Biện quốc rất đẹp, thanh thoát nam tử xuất môn bôi ít phấn lên mặt, Tần Dung càng thêm ham thích điều này, nhưng mà bây giờ, gương mặt xinh đẹp lại có một vết sẹo nhìn thấy mà hoảng, mấy ngày trước đây hắn hận không thể đánh gãy phần để che đi vết sẹo, đến nỗi hôm nay khiến vết thương thũng sưng chảy ra một chút mủ, không thể không vớt bỏ phần che giấu đi, khiến vết thương bại lộ ở trong không khí, dù tợn lại đáng sợ, làm hỏng toàn bộ hoà nhã của hắn.

Đầu ngón tay của thị tỳ vừa mới chạm lên, Tần Dung lập tức đau đến hít một hơi khí lạnh, một cước đá vào trên bụng của thị tỳ, đầy bụng hỏa khí: "Cút đi! Ngươi muốn làm hỏng mặt của Bản Hoàng tử, không muốn sống sao?!"

Nhìn thấy vẻ mặt tàn bạo của Tần Dung, thị tỳ sợ tới mức bụng đau vì bị đạp cũng không rảnh bận tâm, cả người run run vội vàng cầu xin tha thứ.

Tần Dung thô bạo muốn đạp cho một cước nữa, Tần Xuyên đối với hắn lúc này mới nâng mi mắt lên, không diển dân/le'quyyd0^n nòng không nhặt quét mắt nhìn hắn một cái: "Lão Ngũ, nếu không muốn lưu lại sẹo tại trên mặt ngươi, liền dâng hoàng đế cho nha hoàn giúp ngươi bôi một chút Ngọc Cơ Cao."

Tần Dung vừa nghe muốn lưu sẹo, sắc mặt khế biến, cổ nén tức giận vội vàng ngồi trở lại, trên mặt vẫn âm hiểm thâm trầm, vừa nghĩ tới hôm đó ở trên cửa thành hắn bị Tiểu Hồn Cầu bắn một mũi tên phá hủy đi dung nhan tuyệt sắc của hắn, liền giận dữ sợ, tiểu tử này chính là Vương Bát Đán, hắn sớm muộn cũng sẽ bầm "hắn" ra ném cho chó ăn, nếu không mới hận trong lòng hắn khó tan!

Tần Dung đen mặt, chỉ có thể nhịn đau để hạ nhân giúp hắn thoa thuốc, đưa tầm mắt nhìn qua, thấy Tần Xuyên đang viết thư muốn truyền về trong kinh tình hình ở Kim Lăng, liền hỏi: "Đại ca, huynh thế nhưng phải hỏi bẩm phụ hoàng về tiểu vương bát. . . . chuyện của Tiểu Hoàng thúc?"

"Đúng thế." Tần Xuyên cũng không ngần đầu lên, đáp vừa vắn hai chữ.

"Hừ! Tiểu tử kia làm sao đáng để cho phụ hoàng phái huynh và đệ từ ngàn dặm xa xôi tới?!" Nếu như không tới địa phương quý quái này, mặt của hắn như thế nào lại gặp chuyện không may! Tần Dung cắn răng, oán hận nói: "Thái Phó nói không sai, tiểu tử Vương Bát Đán này chính là một kẻ ngu!"

Tần Dung hồi tưởng lại chuyện hắn thấy mấy ngày nay ở Kim Lăng, trong lòng đối với Tần Vô Tà càng thêm khinh thường, phụ hoàng ban thưởng một rương sách quý hiếm không xuất bản nữa, không ngờ kẻ ngu này trừ suốt ngày cầm cung phách lối hành hung, một mực khẳng định ở ba quận Kim Lăng này "hắn" mới là lão đại, ngoài ra hoàn toàn chỉ là dniedam;lequydo'n một người ít học ngu dốt lỗ mãng, ngay cả đại tự cũng không biết một chữ, thế nhưng không biết những cuốn sách kia quý hiếm cỡ nào, cầm ở trong tay đều như không cầm, cuối cùng làm bầm một câu: "Cái gì ngôn ngữ uốn qua uốn lại như giun, xấu chết đi được", cuối cùng xé nát toàn bộ số sách hiếm đó đưa đi đốt củi, nướng khoai lang ăn!

Loại người ít học ngu dốt này, sớm muộn gì cũng rơi vào trong tay Tần Dung hắn!

Tần Xuyên nghe, lại cười như không cười nhếch môi: "Vậy cũng không nhất định, lão Ngũ, đệ phải biết rằng nhìn người không thể xem ở bề ngoài, nước biển không thể đo lường, và lại Tiểu Hoàng thúc còn nhỏ tuổi, biết đâu chưa tới vài năm sẽ khá hơn chút."

Nghe thấy Tần Xuyên vẫn thay đồ dè con mắt dịch kia nói chuyện, Tần Dung giật giật, được cao liền vội lách, thoả đi nơi khác, Tần Dung nhú nhú mày, vì ngại Tần Xuyên ở đây, không tiếp tục bạo phát nữa, mà chỉ chán ghét đẩy thị tỳ này ra, đi tới trước bàn đoạt lấy bút của Tần Xuyên, gấp gáp mà nói: "Đừng suy nghĩ! Tên khốn đó chính là một kẻ ngu Hồn Cầu biến thái! 'Hắn' nếu có thể có tiền đồ, tên tuổi Tần Dung đệ liền viết ngược lại!"

Tần Dung bụng đầy hỏa khí, đoạt lấy thư, miêu tả hết những chuyện nhìn thấy Tĩnh vương thế tử ngu dốt hoang đường thế nào, nói đến không thể tệ hại hơn, cuối cùng tổng kết một câu: "Tần Vô Tà tư chất sau này chắc chắn là đồ vô si, thiên hạ đệ nhất ngu xuân." Sau đó giao thư cho hạ nhân.

Bị Tần Dung đoạt mất thư Tần Xuyên như có điều suy nghĩ dựa người về sau, nhìn Tần Dung đang căm phẫn nói xấu hình tượng của Tần Vô Tà, cũng chỉ là bí hiểm cười cười, không có ngăn cản.

Trút hết căm phẫn, có người trong Vương phủ mời hai người hắn, hôm nay là thọ thần tròn 60 tuổi của Tĩnh Vương, Tĩnh Vương xuất thân là võ tướng, thọ thần lại vừa đúng vào cuối thu thời tiết khí sáng thích hợp để săn thú nhất, ngoại ô thành Kim Lăng vừa vặn có một nơi được thiên nhiên ưu đãi làm khu vực săn bắn, nghe nói Tĩnh Vương và Thế tử đã sớm mang theo mọi người trong Vương phủ tiến về phía khu vực săn bắn, đặc biệt mới sai người

mời hai người hần tới cùng chung vui.

Tần Dung vừa nghe đến tên tuổi của Tần Vô Tà, sắc mặt lập tức trầm xuống, vốn không nguyên ý đi, cũng không biết là chột nghĩ đến điều gì, đôi mắt đào hoa trong mắt đã hiện lên một tia sáng âm lãnh, dĩ nhiên thái độ vừa chuyển một cái, lập tức sai người mang trang phục thợ săn để hần thay, dắt tới tuần mã, cùng Tần Xuyên đi bãi săn bắn.

Đến bãi săn bắn, quả nhiên là trông thấy cảnh tượng trước mắt phi thường náo nhiệt, khu vực săn bắn một vùng trời xanh không mây, gió thu thổi vi vu, bên ngoài bãi cắm đầy cột lều lán nhỏ đơn giản để nghỉ ngơi, quý tộc nữ quyền vừa nói vừa cười, còn tới không ít văn nhân kiếm khách nổi tiếng của ba quận Kim Lăng. Cách đó không xa, lại nhìn thấy một cột lều lán sang trọng nhất, Tần Tĩnh cũng mặc trang phục thợ săn một thân oai hùng đang ngồi ở đó, vẻ mặt tươi cười, đang đứng ở trước mặt hần là một tiểu hải tử choai choai, chính là Tần Vô Tà lần đầu tiên mặc trang phục thợ săn, ở trước mặt Tần Tĩnh dương dương tự đắc quay một vòng, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn cao ngạo giương lên, rất là tự phụ, Tần Tĩnh bị chọc cho cười to.

Nhưng vào lúc này, một người hầu dắt ra một con ngựa không cao lắm nhưng khỏe và thập phần linh khí đi qua, Tần Dung lập tức xuống ngựa, ngăn cản người, khinh thường quét mắt qua bộ đệm màu bạc rủ xuống yên ngựa rõ ràng thuộc về Thế tử: "Đây là ngựa của Tiểu Hoàng thúc?"

Người hầu lập tức hướng hai vị quý nhân thỉnh an, sau đó mới đáp: "Nô tài đang dắt Truy Phong tới chỗ Thế tử gia."

"Truy Phong? Tên rất hay!" Tần Dung lập tức nở nụ cười, giống như rất là thưởng thức con ngựa này, thuận tay ở trên thân ngựa vỗ vỗ, giữa ngón tay chột ẩn giấu một đạo ánh sáng lạnh, cực kỳ d+Oieen danleequy;do&nn nhanh chóng đâm vào mõng ngựa, có trách thì trách con ngựa này giống như cũng không có cảm nhận được cảm giác đau đớn, cho nên cũng không có bất kỳ phản ứng nào, Tần Dung nhanh chóng thu tay lại, giấu ở sau lưng: "Nếu là ngựa của Tiểu Hoàng thúc, ngươi còn sững sờ cái gì, đi qua đi."

Tần Xuyên vẫn ngồi ở trên lưng ngựa, một chút động tác của Tần Dung tự nhiên cũng không tránh khỏi ánh mắt của hần, nhưng hần cũng chỉ khẽ cau mày, nhàn nhạt từ trên cao nhìn xuống, không có nói gì.

Người hầu vừa dắt ngựa đi, đáy mắt Tần Dung lập tức loé lên một đạo âm lãnh hung phấn, khoe miệng cũng không nhịn được hất lên trên, nụ cười này, khẽ động nét mặt bộ bắp thịt, vết thương trên mặt lập tức đau, nụ cười của hần lập tức cứng lại.

Hừ, kịch hay còn ở phía sau, hôm nay nhất định phải khiến cho đồ dê con mắt dịch này ăn đau khổ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: 11: Truy Phong Điên Rồi

Editor: Lạc Băng Băng

"Tần Xuyên Tần Dung, gặp qua Tĩnh Vương gia, Tiểu Hoàng thúc."

Vô Tà đang cùng Tần Tĩnh nói chuyện, lúc này Tần Xuyên Tần Dung xuống ngựa đi tới trước mặt Tĩnh Vương và Vô Tà khom lưng chấp tay thi lễ chào hỏi, thấy hai người hần tới, Vô Tà giương cằm lên, nhìn bọn họ một cái, hai cánh tay nhỏ bé để ra sau lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực, cổ làm ra vẻ gât gât đầu.

Tần Xuyên mặt không đổi sắc, ngược lại Tần Dung hàm răng đau nhói, hận không thể dùng răng cắn nát, con thỏ nhỏ chết kia vẫn cao chưa tới trên eo hần, thật đúng là tự bùng mình lên!

"Hào hảo hảo! Hai vị cháu trai quả thật có lòng, ngàn dặm xa xôi đến đây vì bản vương góp vui. Hôm nay thời tiết rất tốt, đáng tiếc là bản vương già rồi, vốn muốn tự mình dạy Vô Tà cưỡi ngựa bắn cung, cũng là hữu tâm vô lực, nay thiên hạ này đã là thiên hạ của người trẻ các ngươi. Vô Tà bướng bỉnh, khu vực săn bắn bên trên còn nhờ các ngươi chiếu cố nhiều một chút đến Tiểu Hoàng thúc." Tần Tĩnh trên tay khẽ dùng sức, mượn lực chống gậy拄杖 để cho mình đứng dậy, một cánh tay khác xuất hiện đỡ hai người họ.

Không đợi hai người Tần Xuyên mở miệng, Vô Tà bất mãn bĩu môi, thần thái hào hứng nhường lòng mảy: "Ai cần hai tên tiểu phá hải bọn họ chiếu cố chứ!"

Tần Xuyên giật giật khoe miệng, buồn cười: "Tiểu Hoàng thúc nói đúng."

Vô Tà bên này càng thêm hả hê, chỉ có Tần Dung bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nhìn "hần" bày ra diễmda:nlequy;đôn bộ đáng vênh váo hống hách trước mặt, thật sự là vô liêm sỉ, con thỏ nhỏ chết bầm này mới cao bao nhiêu, lại còn lên mặt nói bọn họ là tiểu phá hải, cuối cùng người khốc là ai cũng chưa biết chừng.

Vô Tà hừ một tiếng, ánh mắt liếc đến trên mặt Tần Dung, lúc này mới nghi ngờ trừng mắt nhìn, rất là vô tội kéo dài giọng nói: "Ah. Cháu ngoan, mặt của cháu sao lại bị thương vậy? Là tên Vương Bát Đản nào làm? Quá khó coi, làm ta sợ muốn chết! Sao mấy ngày trước không nhìn thấy?"

Lời Vô Tà vừa nói ra, trực tiếp làm cho Tần Dung nghẹn tại chỗ, bộ mặt bấp bấp có chút dữ tợn mơ hồ run rẩy, sắc mặt âm tình bất định, cuối cùng vẫn là đành nuốt khẩu khí về, cắn răng nói: "Đa tạ Tiểu Hoàng thúc quan tâm, cũng chỉ là bị chó điên cắn một cái, Tần Dung thất lễ đã dọa sợ Tiểu Hoàng thúc, đường đường là nam tử hán, thêm vài ba vết sẹo không có gì đáng ngại."

Câu "Không có gì đáng ngại" từ trong kẽ răng chui ra, hạ nhân xung quanh nghe được đều không tự chủ mà run rẩy, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm không dám mở miệng.

Cái con "Chó điên" kia, chẳng phải là đang nói tới Thế tử gia về mặt đây vô tội nhà bọn họ à.

Vô Tà cũng không để ý, người hầu đã dắt Truy Phong của nàng đi tới, Vô Tà một thân trang phục thợ săn hiện ngang oai hùng, được Dung Hề ở bên tay hơi dùng lực liền bế nàng lên, Vô Tà ngồi ở trên lưng ngựa, lúc này mới nâng lên khoe miệng, nhìn về phía Tần Tĩnh đang đứng ở đó chống gậy拄杖, mái tóc có điểm bạc trắng từ ánh nhìn nàng, Vô Tà nhìn thấy ánh mắt Tần Tĩnh hơi đục ngầu thì hơi nặng nề, nhưng ngay sau đó liền nhẹ nhàng cười sáng lạn một cái: "Phụ vương, chờ Vô Tà lấy cho ngài con sư tử!"

Quả nhiên, Tần Tĩnh vừa nghe, lập tức cao hứng cười to, bởi vì cười quá nhanh, lồng ngực liền đau nhói, liền tiếp ho khan vài tiếng, lúc này mới dặn dò Vô Tà mấy câu, hẳn cũng không lo lắng Vô Tà sẽ xảy ra chuyện gì, cũng không nói cho Vô Tà chuyện cần chú ý, Vô Tà ngồi trên Truy Phong dịu ngoan, hôm nay Vô Tà nhiều nhất cũng chỉ là ở trên khu vực săn bắn chậm rãi đi một vòng ngựa mà thôi.

Thấy sắc mặt Tần Tĩnh có chút hòa hoãn, Vô Tà mới hơi yên lòng. Năm nay Tần Tĩnh đã 60 tuổi, thân thể mỗi ngày càng suy yếu, đau ốm liên miên, có lẽ là do lớn tuổi, năm đó khi hắn còn trẻ thường xuyên chinh chiến đã để lại không ít bệnh cũ chưa khỏi hoàn toàn, vào thu có thể còn ho ra máu nữa, trong Vương phủ mỗi không ít danh y, nhưng phần lớn đều là庸医; quý tộc chỉ kê ra những phương thuốc dưỡng khí, không tìm được phương pháp chữa khỏi bệnh, kiếp trước bản thân Vô Tà chính là ám sắc thuốc, một khi ho ra máu, liền biết tình thế không tốt, nhưng cũng khó tránh khỏi, 60 tuổi đã coi là thọ, chỉ là nghĩ tới ngày xưa là một nhân vật hùng dũng uy phong, già tới gầy gò, bệnh gì cũng quấn thân, cuối cùng không đành lòng.

Hôm nay có lẽ là tâm tình thoải mái, khí sắc Tần Tĩnh tốt hơn một chút, chống gậy拄杖 đứng ở đó, cũng có vài phần khí phách năm đó, Vô Tà cố ý nói một phen chọc hắn vui vẻ, Tần Tĩnh nhìn Vô Tà, không nhịn được nói một câu: "Vô Tà, chờ con trưởng thành, phụ vương sẽ dạy con kéo ra Huyền Hòa cung, chắc hẳn con sẽ rất phong độ, khẳng định không kém hơn phụ vương năm đó."

"Hừ, con sớm đã kéo ra Huyền Hòa cung, không tin phụ vương cứ hỏi Tần Dung, có phải bản Thế tử dùng cung bắn mất của hắn hay không?" Vô Tà cười nói, Tần Dung đã sớm nội thương ở ngực, nói không ra lời, trong lòng càng hận đồ đệ con mất dịch điền khuông này, bây giờ "hắn" mới nhớ tới việc làm mất mình bị thương là xảy ra chuyện gì?

Vô Tà ngồi ở trên lưng ngựa, khuôn mặt phấn nộn tuần tú, trong một đám tôi tớ vây quanh và đám người Tần Xuyên cười ngựa chạy ra khỏi khu vực săn bắn, Truy Phong của Vô Tà còn là ngựa con, tự nhiên chạy chậm, bên cạnh còn có người hầu dắt dây cương chạy, có thể thấy được tốc độ của Truy Phong rất chậm.

Mà trên khu vực săn bắn, người của Vương phủ và quý tộc ba quận đã sớm giả ngựa chạy vào chỗ rừng sâu tìm con mồi của mình, trước mặt Vô Tà thỉnh thoảng có người hầu cố ý bắt thỏ tới thả ra ở cách nàng không xa, để Thế tử dùng tên bắn, kỳ thật hôm nay đối với người khác là vui vẻ đi săn thú, nhưng đối với Thế tử mà nói, cũng chỉ là "hắn" tham gia náo nhiệt thôi.

Hôm nay Thái tử Tần Xuyên vẫn như cũ một thân trang phục thợ săn màu tím phong lưu phóng khoáng, cùng Vô Tà lên tiếng chào hỏi liền tự nhiên đi trước, Tần Dung cũng theo sát phía sau, khi đi ngang qua Vô Tà thì ánh mắt như có như không liếc nhìn con ngựa, rốt cuộc cũng chỉ là thiếu niên 16, 17 tuổi, tính tình vẫn là còn nông nổi, nhìn không được liền cười đắc ý, oán hận nói: "Tiểu Hoàng thúc cũng nên cẩn thận."

Nụ cười kia, rõ ràng không phải có thiện chí mà nhắc nhở.

Vô Tà nhún mày, chưa kịp phản ứng, trong lòng lập tức hiểu rõ, bởi vì mình ngồi trên ngựa con Truy Phong vốn là hết sức dịu ngoan nói nổi điên liền nổi điên, một phe dùng ngựa người hầu cầm dây cương, hưng phấn hí một tiếng, mạnh mẽ chạy thẳng về phía trước, theo lý thuyết thì một con ngựa còn chưa lớn lên, như thế nào lại phát điên, cuối cùng có một số người xung quanh kịp phản ứng cản lại nhưng cũng không ngăn được, Truy Phong điên cuồng! chính là nổi điên gay gắt, ngay cả Dung Hề luôn đi theo sau lưng của Vô Tà lập tức ra sức quát ngựa của mình muốn đuổi theo cản, nhưng cũng không đuổi theo kịp.

"Nguy rồi!" Truy Phong lệch hướng liền xông vào khu rừng chỗ ở của mãnh thú, Dung Hề biến sắc, nói người bên cạnh lập tức thay đổi phương hướng đi bẩm báo với Tĩnh Vương, khiến Tĩnh Vương điều binh mã tiến vào rừng rậm, bản thân thì tiếp tục ra sức quát vào thân ngựa đuổi theo Vô Tà, nhìn thấy Vô Tà ôm chặt thân ngựa cũng không hoảng sợ xuống, Dung Hề nhìn không được dưới chân càng thêm dùng sức, hét lên: "Thế tử đừng buông tay!"

Bên kia, đã có người tới chỗ Tần Tĩnh bẩm báo việc Truy Phong của Thế tử đột nhiên nổi điên mạnh mẽ xông về rừng rậm, Tần Tĩnh biến sắc, phun ra một búng máu, lập tức sai người điều khiển binh mã đi vào rừng, tam phương tiến vào, thứ nhất ở phía sau dẫn đầu bắn chết các mãnh thú, thứ hai đuổi theo hướng đi của Vô Tà, một mặt khác là từ ngoại sườn tiến vào, muốn từ đó tìm ra hành tung của Thế tử.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thù Lớn

Truy Phong hung hăng xông thẳng vào trong rừng rậm, đám người Dung Hề bám theo phía sau đều bị bỏ rơi, Tần Vô Tà bị Truy Phong vung vẩy lên xuống, hai tay nhỏ bé gắt gao túm lấy lông của Truy Phong mới không bị hất xuống đất, Truy Phong giống như phát điên, bị Tần Vô Tà kéo như vậy, không những không đau, ngược lại càng thêm hưng phấn, hồng hộc phun khí khắp nơi để giương oai.

Giờ phút này đây xung quanh Tần Vô Tà đã không còn một bóng người, càng vào sâu trong rừng, mùi hôi tanh mơ hồ &&&&&đđlq##### xông thẳng vào mặt, Truy Phong phát điên cuối cùng cũng thả chậm tốc độ, Vô Tà sớm đã choáng váng hết cả đầu, mơ màng nhìn về phía trước, lúc này mới thấy rõ được tình cảnh trước mắt.

Chỉ thấy phía trước có một con sông nhỏ vắt ngang, một con gấu đen cực lớn nằm bên bờ sông, mùi hôi tanh mới vừa rồi đích thực là xuất phát ra từ nó, Vô Tà còn cho là cuối cùng Truy Phong cũng yên tĩnh, thật không nghĩ tới lại quấy nhiễu con gấu đen to lớn phía trước, Truy Phong thế nhưng lại càng hưng phấn hơn, gót sắt cọ xát trước sau trên mặt đất, duỗi thẳng cổ phát lên tiếng hí, giống như vừa rồi muốn nổi điên xông lên phía trước.....

Vô Tà lần này kịp phản ứng, vội vàng buông tay muốn nhảy xuống cách xa Truy Phong một chút, ai ngờ vào lúc này đây, con gấu đen kia gầm nhẹ một tiếng hàm ý cảnh cáo, nhưng là Truy Phong lại &&&&&đđlq##### càng hưng phấn đạp hai chân trước đứng lên đứng ở giữa không trung hí lên, lại một lần nữa nổi điên nhảy vọt lên xông thẳng về phía trước, thân hình nhỏ bé của Vô Tà chỉ có thể tiếp tục gắt gao ôm chặt thân Truy Phong, nếu không bị té xuống đất, chỉ sợ cả đời này bán thân bất toại!

Con gấu đen bị chọc giận cuối cùng cũng công kích lại, Vô Tà chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, dường như có một bóng đen lực đạo thật lớn tán ra mùi tanh muốn đánh vào mình, Vô Tà bất giác rung mình, trên mặt lại như trước bình tĩnh mà quả quyết, ánh mắt sắc bén liếc nhìn về phía trước, nhanh chóng phán đoán tình huống trước mặt, bốn bề vắng lặng, năng suất nhiên không có gì cần bản khoản, lựa chọn góc độ phù hợp nhất để nhảy khỏi lưng ngựa tự cứu lấy bản thân mình.

Thở phì phò....

Từng đạo âm thanh xé gió xẹt ngang qua tai, liên tiếp từng mũi tên bén nhọn trong không trung xuyên thẳng vào đầu, mắt, ngực, chân của con gấu đen, rầm! Một bóng đen từ trên trời phi thân xuống đứng thẳng trên mặt đất, Vô Tà thâm nhủ &&&&&đđlq##### trong lòng người này không phải là một kẻ tầm thường, trên mặt không khỏi nở một nụ cười khổ, chỉ đành tiếp tục giả vờ hốt hoảng, luống cuống, bàn tay vốn dĩ đã buông ra giờ đây lại gắt gao túm chặt lấy lông của Truy Phong, hô to: "Cứu mạng....cứu mạng....aaaaa."

Âm thanh xé gió phía sau lưng không dừng lại mà tiếp tục đánh tới, toàn bộ bay tới nhắm vào Tần Vô Tà, mặt Vô Tà tối lại, nhưng ngay sau đó, một mũi.....hai mũi.....ba mũi tên không ngoài dự tính toàn bộ bắn lên chân trước của Truy Phong, ầm một tiếng, Truy Phong nghiêng về một bên ngã xuống, trực tiếp hất bay Vô Tà ra khỏi người.....

"Ai nha.....ai nha." Hai chân Vô Tà đạp loạn giữa không trung, đột nhiên mùi hương long tiên thoang thoảng xông vào mũi, áo bào màu tím nhạt ở giữa không trung nhanh nhẹn lướt qua, phía sau lưng bắt chợt âm áp, cảm giác tựa như ngày ấy ở trên cửa thành Kim Lăng, Vô Tà được người nọ tiếp được ở trong không trung, lúc này trong mắt Vô Tà không có nửa điểm kinh ngạc, từ khi những mũi tên bén nhọn liên tục bắn tới, trong lòng nàng liền hiểu rõ, nhưng giờ phút này lại khoa trương dùng cả tay lẫn chân ôm chặt lấy người kia, thân hình nhỏ bé bầu vú leo lên, oa oa khóc lớn!

Đứa nhỏ trong lòng khóc đến kinh thiên động địa điếc cả hai tai, Tần Xuyên mang Tần Vô Tà đến nơi an toàn, nhìn đứa nhỏ bám vú trên người &&&&&đđlq##### mình nhất quyết không chịu xuống vẫn đang gào khóc, Tần Xuyên đứng đó nét mặt dờ khóc dờ cười mặc cho Vô Tà bám trên người, mở miệng nói: "Tiểu hoàng thúc, thứ cho Xuyên đến chậm, hiện nay nguy hiểm đã hết, xin hoàng thúc đừng sợ."

Tần Vô Tà khóc một hồi lâu, lúc này đây mới nhảy xuống, dùng đôi tay nhỏ bé tùy tiện lau mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tức giận trừng mắt nhìn Tần Xuyên đứng cười một cách khoan thai: "Người nhất định là cùng tên tiểu tử hư hỏng Tần Dung cấu kết làm hại bản thể từ!"

Cứu "hắn" còn bị "hắn" mắng, Tần Xuyên có chút bất đắc dĩ: "Tiểu hoàng thúc, ta vừa rồi mới vừa cứu ngài. Ngài ngược lại có thể nói cho ta biết, chất nhi muốn hại ngài thì làm sao lại đi cứu ngài làm gì?"

Tần Vô Tà không để ý tới, tiếp tục gây sự: "Bởi vì ngươi ghen tị ta thông minh! Ta cũng không phải ngu ngốc, mới sẽ không bị ngươi lừa! Nếu ngươi và Tần Dung không phải một phe, thì làm sao ngươi có thể tới đúng lúc như vậy?"

Tần Xuyên suy nghĩ một chút, đôi mắt phượng hẹp dài quét nhìn Truy Phong đang nằm thở hổn hển trên mặt đất: "Tiểu hoàng thúc, trạng thái ngựa khác thường, có thể là được cho uống thuốc hóa đại, bởi vậy có thể trở nên điên cuồng hiếu chiến, dị thường hưng phấn, cho nên nơi nào có hơi thở mãnh thú nặng nhất thì nơi đó chắc chắn hấp dẫn nó đi tới..." Dừng một chút, Tần Xuyên trịnh trọng hướng Vô Tà đang ồn ào tạ lỗi: "Lão ngũ tính tình còn là một tiểu hài tử, làm nên chuyện này không thích đáng, mong tiểu hoàng thúc đại nhân đại lượng, đừng so đo cùng vân bối. Quả thật, Xuyên xác thực Tần Dung động tay động chân vào việc này, biết mà không báo là Xuyên có tội, sau đó lấy công chuộc tội, tức thời cứu tiểu hoàng thúc được bình yên."

Vô Tà liếc mắt nhìn Tần Xuyên gờ hai tay lên hành lễ trước mặt, có vài giọt máu đang chảy ra, có lẽ do vừa rồi đòn sức bắn liên tục hơn mười phát tên, Vô Tà giống như tiểu hài tử bình thường vừa được trấn an, sắc mặt hòa hoãn lại một chút: "Hừ, tại sao ngươi biết tên trướng thối đó động tay động chân với Truy Phong của ta, tại sao không vạch trần hắn!"

Tần Xuyên hai mắt hí lại, cười không nói.

Nguyên nhân.....thôi cho dù hắn biết rõ Tần Dung hãm hại, cũng không thể vì Tần Vô Tà mà gây ra khoảng cách với Tần Dung, &&&&&đđlq##### cùng bè phái thái tử, Tần Dung nham hiểm, ương bướng, tư tưởng lại đơn giản, nhất là khi chỉ cần có một chút lợi. Về phần tại sao lại cứu "hắn".....có lẽ

là bởi vì người này còn sống, mới có thể cang thú vị thôi....

"Thế tử....Thế tử!"

"Ở nơi này, thế tử ở đây! Tìm được thế tử rồi!"

"Tiểu nhân cứu giá chậm trễ, thế tử thứ tội!"

"Thế tử có bị thương ở đâu không?"

Vào lúc này, đám người Dung Hề đã đuổi theo đến, mấy đội nhân mã do Tần Tĩnh phái đi cũng tìm được đến đây, mọi người nhìn thấy Tần Vô Tà hoàn hảo không một chút tổn hại nào, đang đứng cùng với thái tử Tần Xuyên, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lập tức nhẹ nhàng thờ ra.

Về mặt Dung Hề không tốt lắm, nhìn thấy Tần Vô Tà bình yên vô sự, đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, nhưng &&&&&đđđđđđ về mặt lại lập tức ngưng trọng xoay người nhảy xuống ngựa, chạy về phía Tần Vô Tà đang đứng, kiểm tra Vô Tà từ đầu đến cuối một phen, xác định nàng không có bị thương tổn gì, sau đó ngồi xổm xuống, nói nhỏ vào tai Tần Vô Tà chuyện gì đó: "Tĩnh Vương cấp hỏa công tâm...."

Sắc mặt Vô Tà khẽ biến, lập tức ra hiệu cho Dung Hề bế nàng đi về, trên gương mặt trẻ thơ vẫn là nét mặt vừa hoảng sợ vừa tức giận đang cấu kinh, nhưng đáy ánh sáng nơi đáy mắt chợt tắt, âm tình bất định.

Tĩnh Vương bị kích động, lo lắng cộng thêm cấp hỏa công tâm, thân thể già yếu trước mắt tự nhiên không chống đỡ được.....Lần này nàng và tiểu tử Tần Dung kia xem như kết thành thù lớn!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: 13: Tuyên Vương Yên Quy

Editor: Trịnh Phương

Thân thể Tĩnh Vương đang bị ốm nhẹ, ngay cả thọ yến cuối cùng kết thúc qua loa. Hai người thái tử ở lại Kim Lăng đợi mấy ngày xong liền vội vã cáo từ để hồi kinh.

Vô Tà trở về phủ, nhìn thấy Tần Tĩnh ngồi ở chỗ mà này hay ngồi, tại nơi trồng hoa quỳnh ở trên tầng đá dưới tàng cây mai. Buổi sáng hán không hề chải đầu, tóc đen tóc trắng đan xen, xóc xếch che mắt hơn nửa gương mặt, áo khoác màu xanh năm ngoái còn vừa người, năm nay lại có vẻ rộng rãi. Cả người đã gầy giống như một bộ xương, bàn tay thô ráp hết như đang cầm một thứ đồ vật quý giá, chậm rãi, chậm rãi, từng cái từng cái vuốt ve một thanh kiếm cổ to lớn. Vô Tà kiểm hiện màu đá xanh giống muốn hòa vào làm một thể với Tần Tĩnh, hoa văn phía trên vẫn có thể cho thấy rõ là nó đã được chủ nhân đã vô số d3d!4\$qd lần tỉ mỉ lau sạch sẽ suốt mấy chục năm qua. Tần Tĩnh vuốt ve thanh kiếm, về mặt hôm nay rất tốt, đắm chìm trong ánh mặt trời buổi chiều, cả người đã ít đi mấy phần khí phách của ngày xưa, tựa như một người già đã gần đất xa trời, về mặt từ ái cúi đầu nhìn con của mình.

Vô Tà liền vội vàng đi tới, lấy áo choàng nhỏ của chính mình tháo xuống. Bởi vì thân hình nàng vừa nhỏ vừa thấp nên phải hết sức vất vả mới có thể choàng chiếc áo lên người Tần Tĩnh. Xong xuôi, trên mặt nàng mới hiện lên một chút trách cứ: "Phụ vương, người sao lại ra đây hóng gió."

Xa xa, Dung Hề thấy vậy liền dừng chân lại, không có đến gần hai cha con.

Thấy Vô Tà đã trở lại, ánh mắt Tần Tĩnh mới có thêm một chút thần thái. Hắn đem kiếm đặt ở bên người, hướng Vô Tà vẫy tay, ý muốn nàng ngồi vào bên cạnh chính mình.

Vô Tà nghe lời đi tới gần, bị Tần Tĩnh dùng một tay kéo bả vai ôm vào trong ngực. Cả hai cha con, một lớn một nhỏ cùng ngồi, Tần Tĩnh không nhận được lại thấp giọng ho khan vài tiếng, liền dùng tay áo che miệng, lúc lấy ra thì trên tay áo xanh thẫm đã xuất hiện một mảnh màu đậm, Vô Tà biết hắn lại ho ra máu rồi.

Mím môi, thân thể nhỏ bé của Vô Tà hơi nhích lại, đầu tựa vào trước ngực Tần Tĩnh, ngửa đầu lên nhìn hắn: "Phụ vương, sinh thân sang năm, Vô Tà nhất định sẽ tặng cho người một con hổ thật lớn."

Tần Tĩnh nghe vậy thì cười to, sức sống toàn thân cũng đã khôi phục lại: "Vô Tà, người có tâm như vậy, phụ vương liền vô cùng vui mừng. Như thế, phụ vương cũng có một vật muốn tặng người."

Vô Tà nghiêng đầu, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc. Tần Tĩnh thần bí cười cười, tay lớn lấy ra một chiếc hộp gấm đỏ từ trong tay áo. Vô Tà lập tức cúi đầu nhìn, tay cầm hộp của Tần Tĩnh hơi run, trong miệng Vô Tà cũng khô khốc, chỉ coi không nhìn thấy, mở hộp gấm ra. Một tờ giấy được gấp vuông đang nằm ngay ngắn bên trong, nhưng vì trải qua một thời gian dài, tờ giấy này đã có chút ố vàng, mở ra, vết mực vẫn chưa dứt như cũ, giống như mới viết. Chữ viết trên đó đẹp đẽ, cứng cáp hữu lực lại rất rõ ràng- Vô Tà.

Người viết nhất định là có kiến thức cao thâm, tri âm tri kỉ, kín kẽ mà liều lĩnh.

Nhịp thở của Vô Tà hơi chậm lại, vẻ kinh ngạc trên mặt cũng đã được thu lại. Nàng ngẩng đầu, hai mắt mở to: "Phụ vương, đây là cái gì?"

Nếu nàng nhớ không lầm, chủ nhân của bức thư này chính là thiếu niên đã cùng phụ thân D\$DL%lQ*Đnói chuyện ở trong thư phòng phủ Tĩnh Vương năm đó. Hai chữ “Vô Tà” trong tước danh của nàng chính là do hấn đặt. Hấn rốt cuộc là người phương nào, vì sao vật hấn lưu lại, phụ thân lại vẫn giữ gìn cẩn thận đến từng li từng tí như vậy cho tới hôm nay?

"Nếu phụ vương không còn, Vô Tà, con liền cầm nó đi tìm Tuyên vương Tần Yên Quy." Tần Tĩnh cười lạnh một tiếng, giao chiếc hộp cho Vô Tà: "Bỏ vương vừa chết, mặc dù bọn họ không dám hại ngươi một cách quang minh chính đại, nhưng cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi. Tuy vậy, phụ vương quyết sẽ không đẩy ngươi vào nguy hiểm mà không cứu ngươi. Bằng bản lãnh của Tuyên Vương Tần Yên Quy, chỉ cần hấn chịu bảo vệ thì sẽ không có ai dám làm hại ngươi."

Tuyên vương Tần Yên Quy... Trong tất cả các hoàng tử, trừ thái tử Tần Xuyên, người duy nhất được phong vương chính là tam hoàng tử Tần Yên Quy. Mười bốn tuổi được phong vương, từ xưa đến nay cũng chỉ có người này.

Trong đầu Vô Tà nhanh chóng lóe lên một vài hình ảnh, chính là bên trong của hoàng cung Tuyết Dạ. Thiếu niên áo trắng được người đuổi theo mở miệng gọi một tiếng "Tam ca". Người đó còn nhỏ tuổi, mặc dù nụ cười đầy mặt, nhưng rốt cuộc lại vẫn mang theo nguy hiểm đến tận xương tủy, giống như một con hồ ưu nhã...

Vô Tà nhú mày, đôi mắt xinh đẹp phủ lên một tầng uất ức: "Phụ vương, người nói bấy bả cái gì vậy. Nếu người không bảo vệ con thì khẳng định Vô Tà sớm muộn sẽ bị người khác ăn sạch đến không còn một chiếc xương nào, ăn hiếp đến xương cốt cũng không còn!"

"Con..." Có lẽ là bị lời nói của Vô Tà dọa sợ, lúc nói chuyện Tần Tĩnh vô tình bị gió thổi vào nên lại dẫn đến một trận ho mãnh liệt. Một lúc lâu sau hấn mới thở nổi, diệnz#dan%lle*quYd9oOn lại bắt đầu nói: "Con yên tâm, nếu năm đó Tuyên vương đã viết xuống hai chữ “Vô Tà”, cũng đồng nghĩa với việc hấn đã đặt ra lời hứa hẹn với phụ vương. Con cầm vật này đi tìm hấn, hấn chắc chắn sẽ nhớ tới lời hứa đó."

Người viết xuống hai chữ này... Trong lòng Vô lại cười khổ một hồi, nói qua nói lại, thì ra đều là cùng một người.

"Phụ vương, người đừng nói nữa." Vô Tà từ đầu đến cuối không có hỏi ra thành lời, đã tâm mà Tĩnh Vương chôn dấu dưới tận đáy lòng rốt cuộc là cái gì? Lại nói, phụ vương công bố với mọi người rằng nàng là nam nhi, chẳng lẽ là muốn về sau nàng làm cho hoàng quyền trở về tay của người hoàng thất chính thống, để cho nàng trở thành hoàng đế vào một giây nào đó?

"Vô Tà, trong hoàng cung, Tuyên vương sẽ bảo vệ ngươi bình an vậy nên con có thể tin hấn, nhưng không thể tin hoàn toàn."

Có thể tin hấn, nhưng không thể tin hoàn toàn.

Tĩnh Vương thu lại con ngươi sắc bén như chim ưng, sau đó đột nhiên phát ra những tia sáng lạnh lẽo đã lâu không thấy, đeo lên eo Vô Tà chiếc lệnh bài hình vuông làm từ đồng đen. Đầu chim ưng được điêu khắc khắc trên lệnh bài lại không rõ lý do mà tản ra một tầng hàn ý lạnh như băng.

"Thủ đoạn của người này rất cao, lòng dạ thâm sâu, không phải là người mà ta và con có thể đựng. Một ngày nào đó, nếu như con cảm thấy không thể tiếp tục tin tưởng Tần Yên Quy được nữa, liền..." Tần Tĩnh không tiếng động dùng biểu đạt ý “Giết hấn”. Chiếc lệnh bài khắc đầu chim ưng này là một đòn sát thủ cuối cùng mà hấn có thể chuẩn bị cho Vô Tà.

Vô Tà chỉ cảm thấy bên hông trầm xuống giống như bị bàn là ủi qua tựa như muốn đã thương người.

Nói xong những thứ này, cả người Tần Tĩnh cũng thoải mái hơn không ít, cười nói: "Vô Tà, sắp tới, nếu phụ vương không còn, sợ là ba quận Kim Lăng cùng phủ Tĩnh vương sẽ xảy ra chuyện xấu. Mấy trăm gia quyến trong phủ, nếu như ngươi vừa mất, hãy để cho bọn họ cùng con hồi kinh, còn nếu con nhìn không vừa mà thì liền để cho bọn họ tự sinh tự diệt đi. Còn một việc..." Tần Tĩnh lại die4n2d#anlq86uyd9onmột lần nữa vuốt ve cổ kiếm được hấn đặt ở bên cạnh: "Khi phụ vương mất, con nhớ phải mang Vương Nhất an táng cùng ta để khi Tần Liễu Kiến xuống hoàng tuyền, phụ vương còn cần dùng nó thăm hỏi vị lão bằng hữu này!"

Tần Liễu Kiến chính là tước danh của đương kim hoàng đế.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: 14 Đi Chuộcnhi Tử

Editor: Dương

Quả nhiên nửa năm sau Tĩnh vương mất, Vô Tà dựa theo yêu cầu của người nên chôn cất người cùng thanh kiếm kia.

Tĩnh vương vừa mất, những người phò tá Tĩnh vương phủ cũng giải tán. Tuy Tĩnh vương có thể từ nhưng danh tiếng thế tử thật sự quá xấu cộng thêm Tĩnh vương đã chết, thế lực Tĩnh vương phủ sụp đổ chỉ trong một đêm, không người nào nguyện ý tiếp tục lưu lại vương phủ để giúp đỡ một thế tử không làm nên việc gì.

Còn lại trong vương phủ tính luôn chủ tử, hạ nhân cùng gia đình của họ cũng chỉ khoảng trăm người, toàn bộ vương phủ nhìn như còn đó nhưng lòng người đã sớm không đồng nhất, mỗi người đều tự lo nghĩ cho tương lai của mình.

Kiến đế biết tin Tĩnh vương mất, thương tiếc thế tử còn nhỏ đã mồ côi, núi cao hoàng đế xa, ba quận Kim Lăng tuy tốt nhưng khó tránh khỏi có người thừa dịp thế tử còn nhỏ lại không có phụ vương che chở mà ức hiếp "hắn" nên lập tức hạ ý chỉ tuyên Tĩnh vương thế tử hồi kinh đến bên người nuôi dạy, dĩ nhiên dĩ nhiên! _lê Quý (đ+)ôn lại ban thưởng Tĩnh vương phủ trước đây ở Biện kinh cho "hắn", đội "hắn" lớn lên ba quận Kim Lăng vẫn thuộc về đất phong của thế tử.

Trong lúc nhất thời thế tử có hoàng đế làm chỗ dựa, người trong phủ cũng không còn hai lòng, đều an phận thu dọn đồ đạc theo Tĩnh vương thế tử trở về Biện kinh.

Đường về Biện kinh xa xôi, hai bên xe ngựa đều có thị vệ vương phủ hộ tống, đội ngũ có khoảng trăm gia quyến cũng không tính quá dài, Vô Tà ngồi trong xe một đường lác lác theo xe ngựa. Mấy ngày nay nàng bởi vì chuyện Tần Tĩnh mất mà sắc mặt không được tốt, tiểu thân thể gầy đi một vòng lớn so với nửa năm trước, một chút cũng không thấy lớn lên, lúc này một người trầm mặc không nói ngồi đó, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì đã lâu không có nghỉ ngơi tốt lại trải qua xe ngựa mệt nhọc nên có chút tái nhợt, Dung Hề thấy đều phải đau lòng.

Đoạn đường này vòng quanh núi không tốt đi nên xe ngựa còn tiếp tục xóc nảy, sắc mặt Vô Tà càng thêm tiêu tụy, nhỏ nhỏ một người, lòng mảy mảy chát, con người đen nhánh hơi co lại, lông mày rũ xuống, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, cũng không biết đang suy nghĩ gì. Dung Hề nhìn thấy, nhiều lần muốn ôm Vô Tà an ủi một chút, bất luận từ nhỏ thế tử khác với người khác như thế nào hay tính tình lạnh nhạt trầm tĩnh ra sao thì rốt cuộc vẫn là đứa bé, phụ vương mới vừa mất lại gặp những người phò tá rời đi, lòng người trong vương phủ không đồng nhất, một phen biến cố như thế có thể không đau lòng sao?

Ngược lại Vô Tà chưa chắc như Dung Hề nghĩ yếu ớt như vậy, quả thật Tần Tĩnh rời đi trong lòng nàng khổ sở nhưng những người phò tá rời đi hay không, người trong vương phủ rốt cuộc trung thành tận tâm hay thay lòng đều không phải chuyện nàng quan tâm. Giờ phút này lòng mảy mảy nàng nhủ lại, mặt đen lạnh nhạt nhưng trong đầu lại tinh táo, quả quyết, rõ ràng!

Vô Tà biết, xe ngựa vương phủ một khi vào Biện kinh, từng cử động của nàng đều ở dưới tai mắt Kiến đế, hoàn toàn không có tự do, lúc này nàng có chút buồn phiền. Hiện tại, nàng phải nhìn thấy Tuyên vương Tần Yên Quy trước mới được, nhưng rất nhiều tai mắt dọc theo đường đi, Kiến đế trời sinh tính đa nghi, một khi vào kinh thành khó đảm bảo không phát sinh biến cố gì.

Nhưng vào lúc này xe ngựa không biết sao ngừng lại, Vô Tà đang suy nghĩ lúc này mới phục hồi lại tinh thần, ánh mắt trong nháy mắt mờ mịt nhưng trong giây lát lại tinh táo khác thường.

"Xảy ra chuyện gì?"

Dung Hề cũng cảm giác không thích hợp, vén rèm lên nhìn thì ra là mã phu ngồi ở trước mặt đã không biết tung tích, trong lòng biết không ổn, ngay sau đó liền nghe được bên ngoài huyên náo cùng hỗn loạn, người hai phe đột nhiên chém giết, một phe là thị vệ vương phủ, bên kia là sơn tặc không biết từ nơi nào giết ra, xem bộ dáng đã sớm mai phục ở đoạn đường này.

Mấy thị vệ kia đều là người của Tần Tĩnh trong vương phủ, mỗi người đều công phu lão luyện, đám sơn tặc này căn bản không thành vấn đề, sớm muộn cũng thu thập sạch sẽ nhưng đám sơn tặc kia giống như không ham chiến, cũng không trực tiếp cùng thị vệ đánh. Một đám đều giáo hoạt giống như thành tinh nhắm ngay sườn hông tiến đánh, một nhóm người giữ chân những thị vệ kia còn mấy người khác hướng thẳng đến chiếc xe ngựa sang trọng nhất trong đội ngũ —— nhích lại gần chỗ Tần Vô Tà.

"Thế tử đừng sợ!" tầm mắt Dung Hề hí lên, nhìn qua một tiểu cô nương mềm mại yếu ớt trong nháy mắt giống như đổi thành một người khác, một tay đặt tại nhuyễn kiếm tựa như dây thắt lưng ngay bên hông, đây là vũ khí thuận tay của Dung Hề.

"Hiểu." Dọc theo đường đi vẫn không nói chuyện Vô Tà chợt mở miệng, khóe miệng nàng hơi cong lên, ánh mắt sáng ngời trấn định, ý vị sâu xa liếc mắt nhìn Dung Hề, trong mắt có tinh quang sang chói, hàm chứa ý cười nhợt nhạt.

Những sơn tặc này không cướp đội ngũ, mục tiêu của bọn họ là chiếc xe ngựa sang trọng nhất ở chính giữa này, chỉ sợ bọn họ không biết người trong xe ngựa này là ai, nếu không những sơn tặc này dù muốn cầu tài cũng sẽ không ngu đến mức đi động người của quan phủ. Bọn họ chỉ muốn bắt được quý nhân, đến lúc đó muốn bao nhiêu tiền chuộc mà không được? Tội gì phải tan tành khổ khổ đoạt một chút xiu không đáng tiền gì đó, còn phải tốn công sức chuyển lên trên núi?

Dung Hề sợ hãi nhưng ánh nhìn Vô Tà hết sức khôn khéo, Dung Hề lập tức hiểu ý, trên mặt nhanh chóng hiện lên sùng kính, thế tử gia nhà nàng quả thật đáng sợ, còn nhỏ tuổi đã bình tĩnh trong tình cảnh này như vậy, suy nghĩ xoay chuyển nhanh hơn so với bất luận kẻ nào, lóe lên trong chớp mắt mà trong lòng đã có đối sách, Dung Hề lấy tay từ bên hông ra, buông xuống.

Một giây kế tiếp, hai tên đại hán thô lỗ cả người hơi cúi trực tiếp đánh vào trong xe, một người bắt đi một, trong nháy mắt Vô Tà thay đổi vẻ mặt, mặt đỏ lên, quyền nắm cứng đá khóc rống lên: "Có ai không cứu mạng a, các người buông ta ra! A! Các người."

"Câm miệng cho lão tử!" Đại hán kia không ngờ trong xe lại là một tên nhóc, còn ồn ào muốn chết, nhất thời trở nên đau đầu, hận không thể cho tiểu tử này một đao sáng khoái thế giới yên tĩnh, nhưng tiểu oa nhi này lại là đại kim chủ đầu, không đánh được, nhìn quần áo mặc nhất định là gia đình

phú quý, một đứa bé còn có nhiều cao thủ hộ tống như vậy nhất định là bảo bối ở trong nhà, lần này phát tài!

Đại hán kia vốn định cướp Vô Tà xong liền rút lui nhưng Dung Hề hết sức phối hợp ôm hông Vô Tà không cho người ta cướp đi, trong miệng tức giận mắng can rờ. Đại hán nóng nảy, vừa định một đao giải quyết lại thấy Dung Hề xinh đẹp sinh lòng tham, mua một tặng một, d..đ..l..qđ cuối cùng hạ quyết tâm, trực tiếp mang Dung Hề cùng nhau đi, hướng huynh đệ phía ngoài hô: "Đắc thủ, các huynh đệ chúng ta rút lui!"

Quả nhiên, hai người Vô Tà Dung Hề bị một đám sơn tặc cướp đến trong sơn trại của bọn họ, trại giấu sâu còn được che chở bởi hai thể núi cao chọc trời hiểm trở khó trách nhiều năm như vậy cư nhiên không bị quan binh tiêu diệt, chỉ sợ nếu không phải là người trong trại cho dù có bản lãnh thông thiên cũng không tìm được nơi ở của bọn họ.

Bởi vì tiền chuộc chưa đến, bọn họ đối với Vô Tà cùng Dung Hề vô cùng khách khí, đối đãi tốt ăn tốt uống, chỉ là ngoài nhà tranh có người coi chừng, bọn họ cũng không đi được. Vô Tà tới nơi này liền bắt đầu ôn ào, sau khi âm ỹ một hồi mới có người cầm văn chương đến, chính là tên đại hán ban ngày cướp nàng, đại hán thấy Vô Tà không âm ỹ lúc này mới cười ha ha nói: "Khóc khóc khóc, lão tử một không có đánh người hai không có mắng người, khóc cái rầm, lúc này không khóc yên tĩnh một chút thật tốt, ta đây đều là người tốt, sợ cái chim này !)iễn+)àn!êQuý+)ôn. Tiểu oa nhi, xem phương hướng các người đi là muốn đi Biện kinh chứ gì?"

Dung Hề hết sức tận lực che chở Vô Tà, Vô Tà khóc đến nổi khuôn mặt nhỏ nhắn bần thiêu, có chút sợ hãi núp ở phía sau Dung Hề, lộ ra cái đầu: "Người thật sự không đánh ta?"

"Không đánh! Lão tử không đánh nữ nhân cùng trẻ con!" Đại hán vỗ ngực bảo đảm.

Vô Tà giống như bị đổ từ phía sau chui ra, lưng tung vuốt mặt: "Vậy các người làm gì bắt chúng ta tới? Nhà chúng ta ở Biện kinh, chúng ta là người có tiền, nhà chúng ta thật rất lớn, cha ta là phú thương đứng đầu Biện kinh!"

Nhìn dáng vẻ dương dương đắc ý của tiểu tử này, đại hán cười một tiếng, hắc, không nghĩ tới tiểu tử này đúng là ngu, chỉ sợ người khác không biết nhà hán có tiền: "Tiểu tử, thì ra nhà người ở Biện kinh, vậy thì tốt quá, người viết lá thư về nhà, cha người nhận ra chữ của người sao? Cứ nói người ở chỗ thúc thúc chơi mấy ngày, để cho cha người sai người tới đón người."

"Thật?" ánh mắt ngập nước của Vô Tà sáng lên, nhảy ra ngoài: "Người thực sự mời ta tới chơi sao? Vậy cha ta phải người tới rồi người sẽ không đòi ý không cho ta về nhà chứ?"

"Sẽ không! Lão tử lừa người là chó nhỏ!" Đại hán sáng khoái cười phá lên.

Lần này Vô Tà hết sức hăng hái nắm bút lên, xiêu xiêu vẹo vẹo viết trên giấy vài chữ to "Phụ thân mau tới đón ta", lạc khoản "Thả Cuồng".

Đại hán kia không ngờ Vô Tà dễ lừa như vậy, lấy được chữ Vô Tà lại hỏi có thể tìm được cha nàng ở đâu lúc này mới hài lòng đi rồi.

Đại hán kia vừa đi, nét ngây thơ trong mắt Vô Tà thần nhiên ẩn đi, đáy mắt hiện lên chút tinh quang tinh táo sắc bén ẩn ẩn hàm chứa ý cười.

Đối tượng nàng viết thư quả thật không thể nghi ngờ là Tần Yến Quy, địa chỉ lại không phải là vương phủ, những sơn tặc này chỉ là cầu tài nếu biết người bọn họ bắt là con của người giàu có chỉ sợ sẽ mừng rỡ như điên, nhưng nếu là con nhà quyền quý thư này chẳng những không có người giúp nàng đưa, ngay cả người cũng sẽ trực tiếp bị nhốt cò tận gốc tuyệt đối không giữ lại người mang đến đại họa ngập trời cho trại bọn hán. Vô Tà lưu lại địa chỉ cũng là một tòa tửu lâu lớn nhất Biện kinh mà thôi, sơn tặc kia thấy địa chỉ nàng lưu chắc chắn tin nàng là con của đại phú hào không hề nghi ngờ, chỉ là ông chủ sau lưng tửu lâu kia giàu có là thật nhưng cũng là không đặc biệt nổi.

Biện kinh, Tuyên vương phủ.

Mặt trời chiều ngã về tây chiếu xuống bóng cây loang lổ, vàng sáng màu vàng như vỡ thành những bụi phấn rơi xuống.

Tóc đen tùy ý rũ xuống, áo bào trắng rộng rãi, bóng dáng anh tuấn tao nhã mà lại tùy ý tựa vào thân cây, màu vàng kim chiếu xuống người hán mơ hồ dát lên một tầng hào quang, ánh mắt hán trong suốt ôn hòa không chút tương xứng cùng khí chất nguy hiểm, thật sự làm người ta nhìn không thấu. Giờ phút này đầu ngón tay thon dài của hán đang từ từ gấp bức thư chuộc người chỉ có mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo đặc biệt lớn kia tùy ý để ở một bên, khoe môi hán nhếch lên chỉ mang theo ý cười ở bề ngoài, đứng lên, khẽ chỉnh lại áo choàng rộng của mình.

Một thiếu niên áo xanh vẻ mặt mờ mịt ngồi ở bàn đá bên cạnh cây, mặt mày tuấn lãng thần thái phấn khởi, hết sức quý khí, nhìn qua chừng mười bảy mười tám tuổi nhưng khác biệt với âm nhu ngũ hoàng tử Tần Dung, thiếu niên này mặc dù không có động tác nhưng vẻ mặt lại rất phong phú, chính là nỗi danh liêu mạng Tử lang Biện quốc, thanh niên nhiệt huyết Tần Thương.

Xưa nay Tần Thương có quan hệ tốt với Tuyên vương, vì thế địa phương thường xuyên xuất hiện nhất chính là Tuyên vương phủ. Lúc này thấy Tam ca của mình chợt đứng dậy sửa sang lại áo bào hình như phải ra ngoài, d+)lqđ Tần Thương ban đầu nghĩ quân tử không thể nhìn trộm đồ vật của người khác nhưng cuối cùng nhẫn nhịn vẫn là không nhịn được, nhanh chóng mở lá thư bị Tần Yến Quy ném xuống ra, vừa nhìn chữ cực kỳ xấu, không biết người viết thư nên bị Thái Phó đánh bàn tay bao nhiêu lần mới đủ.

Tần Thương tùy ý nhét thư vào trong vạt áo của mình, nhắc chân đuổi theo: "Tam ca, người đi đâu à? Người nào to gan như vậy, cũng dám đến Tuyên vương phủ đòi tiền chuộc!"

Tần Yến Quy trào phúng khẽ nhếch môi, không muốn nhiều lời chỉ nhàn nhạt ném ra hai chữ: "Chuộc người."

Chuộc người? Nói như vậy. Không phải đưa sai chỗ.

Tần Thương mờ mịt gãi gãi đầu song trái tim lại có một đoàn nhiệt huyết kích phát tinh thần chính nghĩa của hắn: "Thật sự chán sống! Cũng dám cướp người trên đầu chúng ta! Tam ca, người chờ, quán hán khi gió trại nào, lúc này Tần Thương ta nhất định giết hắn không chừa mảnh giáp. Tam ca. Lúc nào thì người nhiều ra một nhĩ tử?"

"Phụ thân mau tới đón ta", cái này quả thật là viết cho Tam ca?

Khỏe miệng Tần Yên Quy mơ hồ cong lên, mắt đen thâm sâu, không chút để ý phun ra hai chữ: "Mới vừa."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: 15: Cứu Binh Đến!

Editor: lonbia

Tên sơn tặc bắt Tần Vô Tà người cũng như tên, gọi là Đại Hùng, tên thường đưa cơm mấy ngày nay cho bọn Vô Tà gọi là Nhị Hổ, hắn là huynh đệ với tên Đại Hùng, tổ tiên mấy đời của bọn hắn đều ở trong sơn trại này. Mấy hôm trước Đại Hùng muốn thông báo tin tức, liền phái Nhị Hổ mang theo vài người cấp tốc đến kinh thành để đòi tiền chuộc, liền đổi thành người khác đưa cơm.

Đã nhiều ngày không gặp được Nhị Hổ, hôm nay đột nhiên lại thấy hắn đến đưa cơm cho bọn họ, Vô Tà cũng biết bọn sơn tặc đã lấy được tiền.

Quả nhiên, thời điểm Nhị Hổ đến nét mặt tuy có vẻ khá mệt mỏi nhưng thần thái vô cùng phấn khởi, Vô Tà cùng Dung Hề bị giam ở chỗ này, ngẫu nhiên có thể nghe thấy tiếng cười từ trong trại truyền đến, d***đ!!!{{{q}}}]đ.....ở trong trại mấy tên trai tráng cùng lão nhân gia trong nhà đang ăn mừng vì sự việc đã thành công, ngay cả Nhị Hổ khi đưa cơm cho bọn họ cũng nhiều thêm mấy món mặn, hơn phân nửa con gà quay đang đặt trước mặt Vô Tà, còn có rượu nhạt, hết sức phong phú.

"Ta thế nhưng lại nghe được tiếng náo nhiệt ồn ào ở bên ngoài, hôm nay là ngày đặc biệt gì, như thế nào chúng ta lại có thịt ăn?" Về mặt ngây thơ của Vô Tà thò ra như muốn đi ra nhìn thử.

Hôm nay tâm tình Nhị Hổ sáng khoái, nói cũng nhiều hơn trước: "Đó là tất nhiên! Ngươi chính là đại ân nhân của chúng ta, món gà quay này đặt biệt làm cho ngươi, nhanh ăn đi, có hơi sức nói chuyện, còn không bằng ăn nhiều một chút giữ chút sức còn lại cho mình."

"Có phải cha ta đã đưa các ngươi tiền rồi đúng không? Vậy tại sao các ngươi không thả chúng ta ra?"

Hắc, tiểu tử này không ngu ngốc lắm!

Nhìn bộ dạng Tần Vô Tà da mịn thịt mềm, mặc dù bị nhốt mấy ngày nay, đều ăn cơm thô, thân thể đã sớm bắt đầu, trên người còn có một cổ vị d***đ!!!{{{q}}}]đ.....chua, mấy ngày nay hai người lớn nhỏ bọn họ đều giải quyết ngay tại chỗ, lại càng thêm bản thủ không chịu được, có thể nói thế nào đây, sinh ra là phượng hoàng thì cuối cùng vẫn là phượng hoàng, cùng lắm chỉ là nhỏ được một ít lông phượng hoàng, tên tiểu tử này da thịt khuôn mặt này, vẫn là cùng với những người thô thiển như bọn họ không giống nhau.

Nhị Hổ thấy ngày thường Vô Tà đáng yêu, cũng có vài phần thích "hắn", giờ phút này lại thấy tên tiểu tử này dùng vẻ mặt vô cùng ngây thơ để hỏi mình, không khỏi có chút không đành lòng, làm ra khuôn mặt tự cho là hoà d***đ!!!{{{q}}}]đ.....nhất nhất mà mỉm cười, nụ cười có chút cổ quái: "Đương nhiên, trước không phải đã nói sẽ thả ngươi đi sao. Người nhà các ngươi đưa tiền chuộc đến đây, huynh đệ chúng ta dĩ nhiên sẽ không làm khó dễ các ngươi."

"Thật?" Vô Tà lại hỏi thêm một câu.

"Thật là phiền phức mà, đứa nhỏ này làm sao lại nhiều lời như vậy chứ! Mau ăn nhanh lên đi, ăn xong sẽ đưa các ngươi đi." Nhị Hổ bị Vô Tà dùng ánh mắt hồn nhiên nhìn mình mà lui về sau mấy bước, sau đó đột nhiên nóng nảy mà rống lên, chợt dạ không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Vô Tà, chạy nhanh ra bên ngoài, tư thế kia giống như đang chặt vật chạy trốn.

Dung Hề liếc mắt nhìn đồ ăn mà Nhị Hổ đưa tới, ánh mắt đột nhiên trở nên âm lãnh, cười lạnh một tiếng, trực tiếp đem cả mâm đồ ăn đá xuống đất, lời nói mang theo nồng đậm sát khí: "Nên đi là các ngươi!"

Nhị Hổ lập tức sững sốt, ánh mắt tỏ vẻ hoang mang, hoài nghi nhìn nữ nhân và đứa bé lúc trước mình đã bắt về. Chờ Nhị Hổ kịp phản ứng, muốn nói gì nhưng bị động tĩnh bên ngoài cửa cắt ngang, ngay lập tức có người vọt vào trong, có khoảng mười mấy người.

"Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Dù sao các ngươi đã biết mình sắp chết, thành ma đối không bằng làm ma no, đằng hoàng đem rượu tốt thịt ngon này ăn hết, chết không đau có cái gì không tốt?"

"Được rồi, bọn họ nếu đã không cảm kích, động thủ đi." Từ bên ngoài vào khuôn mặt Đại Hùng sa sầm, rút đao ra, trực tiếp ném cho Nhị Hồ.

Những tên sơn tặc này đều rất khôn khéo, từ truyền tin cho đến nhận tiền, Nhị Hồ cơ hồ không có ra mặt, người đưa tin bất quá cũng là người râu ria, bên kia cũng không biết hành tung của bọn họ, chính là không muốn chuyện không may xảy ra, tai họa cũng sẽ không ập tới sơn trại của bọn họ.

Bọn họ một khi đã làm việc cẩn thận như vậy, lẽ nào lại để bọn Vô Tà còn sống mà bước ra khỏi nơi này? Nếu như để bọn họ ra ngoài, nói ra vị trí sơn trại, chẳng phải bọn họ sẽ gặp họa sát thân hay sao?

Vô Tà vốn là vẫn còn muốn tỏ ra vô tội trước mặt Nhị Hồ nhằm đánh lạc hướng, thấy Dung Hề tức giận, Vô Tà chỉ đành nhún vai một cái, giống như trong nháy mắt biến thành một người khác, ánh mắt liệt đi, cả người trở nên thâm sâu khó lường.

Mọi người còn chưa hiểu được nụ cười của Vô Tà đen tối cùng là có ý gì, thì bất chợt trong sơn trại trở nên rối loạn, khắp nơi đều là tiếng kêu la thảm thiết, một mảnh hỗn loạn, mười mấy người Đại Hùng cũng lập tức luống cuống, không rõ chuyện gì xảy ra, bỗng nhiên có một tên hoảng hốt chạy lại hướng này, hô to: "Hùng ca.....Hùng ca, không tốt.....không tốt...."

Đại Hùng mừng một câu: "Con mẹ nó, có chuyện gì thì nói mau, không tốt cái trứng."

"Giết....Giết...."

"Ý của hắn là, người trong trại của các ngươi đều đã bị giết!" Bất chợt giọng nói thấp phần nhàn nhã vang lên ở sau lưng bọn họ, lại vô cùng hào tâm bổ sung thêm một câu: "Hiện tại các ngươi cũng xong đời."

Người tới xuất quỷ nhập thần, đã đi đến cửa, bọn họ tất cả mười mấy người thế nhưng không một ai phát hiện được. Hắn!!!{{{q}}}]đ..... ra hắn đang tới gần. Bọn Đại Hùng nhất thời biến sắc, người này thân thủ thật cao thâm, tâm trạng không khỏi trầm xuống, biết mình đã chọc phải người không nên chọc vào, đã đưa đến phiền toái lớn!

Chỉ thấy người nọ một thân áo choàng màu xanh sạch sẽ, gọn gàng, khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, ngoại hình thập phần khoan thai, tuấn lãng, tóc buộc cao, thần thái phấn khởi, vòng hai tay ở trước ngực, ở giữa hai tay đang đặt một cây trường thương, trường thương màu bạc xung quanh có thêm những sợi chỉ đỏ, thập phần tiêu sái nhanh nhẹn, tất cả mọi người đều nhìn về phía hắn, vốn dĩ đang đứng ở.....đ!!!{{{q}}}]đ..... khoanh tay dựa vào cây trường thương đột nhiên thiếu niên đứng thẳng người lên, tay khẽ hất một cái, đem cây trường thương trực tiếp ném lên, ở giữa không trung xoay một vòng, đùa giỡn một cách tàn ác, sau đó bắt đầu nói: "Tại hạ Tàn Thương, ta chính là muốn làm thịt các ngươi, ai cho các ngươi đoạt đi hạo 'nhị tử' của Tam ca ta, còn muốn giết chết bọn họ, vốn.....chỉ có điều Tiểu gia ta xem không vừa mắt, nhớ kỹ tên của tiểu gia, đừng chết không nhắm mắt."

Dứt lời, trường thương của Tàn Thương vung lên, khoe miệng nhất cao, máu tươi đầy đất, một chiêu kia thật xuất quỷ nhập thần, ngay cả một tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp la lên, tất cả đều chết dưới mũi thương của Tàn Thương.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: 16: Không Làm Ngạt Chết Ta Được

Editor: Trịnh Phương

Tàn Thương, Tàn Thương... Chính là tục danh của đương kim tứ hoàng tử Tàn Thương!

Kỹ thuật dùng trường thương vô cùng xuất sắc, tứ hoàng tử Tàn Thương nổi danh liêu mạng! Sao bọn họ lại gặp phải người họ Tàn!?

Đám người Đại Hùng rốt cuộc ý thức được những chuyện đang xảy ra, nguồn gốc tai họa đều bắt đầu từ tiểu hài tử xấu xa da thịt non mềm kia! Tiểu tử này sao có thể là con của nhà buôn bán giàu có bình thường, tiểu tử khôn kiếp này mang đến tai họa ngập đầu cho bọn họ rồi!

Biết trước sự việc sẽ đi đến bước này thì bọn họ đã chẳng làm, đi đường một đêm cuối cùng lại mang tới một tên tiểu quỷ! Đến khi bọn họ tỉnh ngộ, toàn bộ sơn trại đều đã bị quân đội Tàn Thương mang tới diệt sạch, thậm chí mạng nhỏ của chính mình cũng không còn, tất cả đều gục xuống dưới thương của Tàn Thương.

Thu thập xong đám sơn tặc hung hãn tàn bạo, Tàn Thương cầm trường thương đi tới ngôi nhà tranh. Mới bước vào đến cửa, mùi hôi thối bên trong lập tức xông ra, bộ dạng uy phong lúc dùng thương của hắn lập tức biến mất, cả người bị bám (đmùi khó chịu đến xanh mặt, chặt vật đi ra ngoài sau đó ôm cái mũi trừng mắt nhìn một lớn một nhỏ bên trong: "Ngươi, ngươi, ngươi... Sao các ngươi lại hôi như vậy chứ!")

Dù ngày thường Dung Hề tính tình lạnh lùng nhưng dù sao cũng chỉ là một bé gái, thấy Tàn Thương có phản ứng mạnh mẽ như vậy khiến nàng có chút ngưng ngưng, thẹn quá hóa giận nên sắc mặt hơi đỏ lên, lại không dám nói gì mà đứng yên một chỗ.

Khuôn mặt Vô Tà trái lại không chút biến sắc nâng cánh tay mình lên người người sau đó trừng mắt, nghiêm trang nói: "Thối có một chút."

Đầu chỉ là một chút chứ!

Giờ phút này, hai người đứng trong căn phòng lợp cỏ tranh bẩn thỉu, cả người bốc mùi hôi hám, còn không bằng một tên ăn mày. Tần Thương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đen bẩn giống như đáy nồi, chỉ có đôi mắt là sáng trong, cực kì vô tội, làm cho người ta không thể chán ghét của Vô Tà, vừa thuyết phục chính mình cần phải nhẫn nại, trước tiên mang người của tam ca rời khỏi nơi này rồi nói sau, vừa lại gần Vô Tà không tới hai bước, Tần Thương lập tức lại lùi ra sau. Cuối cùng, hắn đành phải che mũi lại, bay nhanh ra xa, bỏ lại một câu: "Các người mau đi theo ta."

Vô Tà hết cách, nhún vai, sau đó không nhanh không chậm cùng Dung Hề đi theo Tần Thương. Dọc theo đường đi, nàng có thể nhìn thấy hết thảy tình hình của sơn trại, toàn bộ đều không thể phản kháng mà bị quân lính ép ngồi thành một vòng, tất cả bị tử hình ngay tại chỗ. Một sơn trại được che dấu gần mười năm cứ như vậy bị tiêu diệt sạch sẽ.

Xuống đến dưới chân núi, Vô Tà nhìn thấy một cỗ xe ngựa đang dừng giữa đường. Chiếc xe này vô cùng đẹp đẽ quý giá, cũng rất rộng rãi, thân xe màu đen có khắc hoa văn mây bay nước chảy lưu loát sinh động, giống với phù điêu của thái tử Tần Xuyên lúc trước, đều là dấu hiệu của xe ngựa hoàng gia. Từng đợt gió thổi mạn rèm lên, Vô Tà vừa tới gần liền ngửi được mùi đàn hương nhàn nhạt truyền tới. Vô Tà sững sốt, giống như nghĩ tới điều gì, bỗng đứng thất thần. Dung Hề thấy vậy liền hỏi có chỗ nào không ổn hay không, lúc này Vô Tà mới hồi phục tinh thần, chậm rãi lắc đầu, thần sắc khôi phục như thường.

Tần Thương vừa nhìn thấy chiếc xe ngựa kia, sợ mùi hôi thối trên người Vô Tà sẽ làm ngạt chết người, dặn các nàng đứng nguyên một chỗ chờ đợi. Sau đó, hắn tự mình đi tới gần xe ngựa, đứng bên cạnh xe ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt kiêu căng, hiển nhiên là kể lại công lao to lớn mới lập được của chính mình. Người trong xe nâng tay lên, chậm rì rì vén rèm, ngăn lại việc Tần Thương đang tự kể công: "Mời nàng lại đây đi, người không phải đã được người anh dừng cứu ra rồi sao?"

Tần Thương có chút khó xử quay đầu nhìn tiểu quý tử đang đứng tại chỗ kia, nghĩ nghĩ, sau đó tốt bụng nhắc nhở một câu: "Tam ca, đây chính là do huynh nói, nhất định phải nhìn xuống đó." Sau đó vẫy tay với Vô Tà, chính mình lại chạy đi nhanh như chớp.

Vô Tà quay đầu nhìn Dung Hề, gật đầu với nàng. Dung Hề mặc dù vẫn có chút không yên lòng nhưng thấy Vô Tà gật đầu, tất nhiên là không tiện nói gì nữa, vẫn đứng ở xa xa, không cùng nàng đi lên.

Hai tròng mắt của Vô Tà híp lại, thu lại ánh sáng rực rỡ trong mắt, chạy vụt tới. Rèm đã xốc lên, người nọ đang ở trong xe chờ nàng, nhìn thấy tiểu quý tử vô cùng bản đứng dưới xe, rèm mắt không khỏi rũ xuống, chăm chú nhìn nàng một cách thần nhiên, khóe miệng mơ hồ giật giật, đôi con ngươi thâm sâu như biển.

Chỉ là cái nhìn thần nhiên thoáng qua như vậy cũng làm Vô Tà đã chạy đến xe ngựa trước đó đột nhiên sững sốt. Nàng liếc mắt một cái tự nhiên liền có thể nhận ra được người ở bên trong xe. Áo trắng hơn tuyết, mặc vào trông bông bênh như mây, so với cái nhìn của bảy năm trước, thân hình càng thêm cao lớn, đường nét càng thêm thâm thúy, mà ngay cả cặp mắt kia... cũng càng thêm sâu không lường được. Loại hơi thở nguy hiểm vô hình này, so với năm đó lại không hề giảm đi một chút, ép người ta đến mức vô cùng khó thở...

Khóe miệng của hắn khẽ nâng, giống như một con sư tử mạnh mẽ từ trên cao nhìn xuống vạn vật, trong tao nhã lộ ra ý giễu cợt nhàn nhạt.

Người ta thường chỉ thấy ánh mắt trong trẻo của tiểu quý tử trước mắt, lại không nhìn thấu sự khôn khéo ẩn chứa bên trong. Tần Yến Quy hơi cười, không hỏi tại sao nàng lại ở chỗ này, không có hỏi vì sao đưa thư đến phủ Tuyên vương, cũng không có hỏi nàng đã biết những gì, bình thường giống như nói chuyện phiếm cùng người quen cũ, giọng điệu ẩn chứa mấy phần cười như không cười, lạnh nhạt nói: "Sao lại không lên đây?"

Vô Tà đột nhiên sững sờ, trong lòng giật mình sau đó lập tức lấy lại thần trí. Vừa rồi còn có thể bày ra vẻ mặt bình tĩnh trả lời Tần Thương là "Chỉ thối có một chút", giờ phút này nàng thế nhưng lại như bị thần xui quỷ khiến cúi đầu quan sát chính mình một lần, khó xử nhú nhú mày, lại nghĩ người mình một chút, sau đó nghiêng đầu đi4nd@nBq4lđ0n, ngược mắt nhìn nam nhân trong xe. Mới nhìn người ta sẽ cho là hắn dịu dàng nhưng thật ra thì lại là nam nhân cường đại, đáng sợ nhất: "Xe ngựa của người đẹp đẽ như vậy, người ta lại vừa dơ vừa thối, người không sợ bị ta làm cho ngạt chết sao? Hắn cũng không dám đến gần ta, chạy đi thật xa."

Vô Tà ngón tay nhỏ nhắn chỉ chỉ, tố cáo Tần Thương vừa mới bị mũi chạy mất.

"Không sao, lên đây đi." Vẻ mặt Tần Yến Quy nhàn nhạt, thật đúng là, lúc Vô Tà vừa đi tới trước mặt hắn, chân mày người này cũng không nhíu lại một cái, định lực quả thực là vượt xa người thường: "Đề ta nhìn người một chút."

"Người thật sự không chê thối?"

"Không chê."

"Xe ngựa của người bị ta làm thì sao bây giờ? Ta hiện tại không có gì để trả, ngay cả một phân tiền cũng không có, không bồi thường nổi."

"Không cần người bồi thường."

"Vậy người bị ta làm ngạt chết rồi, cũng sẽ không có người tìm ta đền tội chứ?"

Hắn yên lặng chớp mắt một cái, hơi híp mắt, mở miệng chậm rãi nói: "Lên đây đi, người cứ việc yên tâm, không làm ngạt chết ta được."

Vô Tà nháy nháy mắt, nhất phái thiên chân vô tà, nhưng nàng trong lòng trên thực tế là có chút khiếp ý, mặc dù luôn luôn tinh táo quả quyết Vô Tà tuyệt đối không nguyện ý thừa nhận, nhưng sự thật lại không lừa được mình, hẳn quá mức nguy hiểm, nàng xem không ra hắn, thời gian qua đi bảy năm, nhưng

rốt cuộc còn là lại gặp mặt!

Có một loại người, rõ ràng không hề làm gì cả, nhưng lại cứ sẽ để cho người cảm thấy kiêng kỵ. Nàng không hề có chút nghi ngờ nào về việc Tần Yến Quy chính là loại người này. Cho dù hắn đang cười, Vô Tà phần lớn vẫn cảm thấy trong gương mặt tươi cười của hắn mang theo mấy phần cười nhạo. Huống chi, ngay cả phụ vương cũng nhìn ra được, đối địch với người này, tuyệt đối không thể lấy được một chút điều tốt đẹp nào từ hắn.

Có thể tin hắn, nhưng không thể tin hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: 17 Gọi Ta Thúc Thúc

Editor: Dương

Cách Biện kinh còn có một đoạn đường, đoàn người cũng không có lập tức trở về kinh mà ở lại một đêm trong một thôn trang, bởi vì nhu cầu cấp bách của bọn Vô Tà là tẩy rửa hơi thở trên người.

Thôn trang này không lớn chỉ có một lão quán gia cùng bảy tám gã sai vặt nha đầu, nhưng kỳ lạ là mỗi một góc một chỗ lại được quét dọn hết sức sạch sẽ. Tẩy rửa xong lại dùng chút thức ăn đơn giản liền có người đến mời Vô Tà đi, dĩ nhiên Dung Hề muốn đi cùng, từ trước đến giờ nàng cũng không rời Vô Tà một tấc thể nhưng gã sai vặt trẻ tuổi về mặt già dặn lại lắc lắc đầu, nói chuyện khách khí lễ độ nhưng lại không kiêu ngạo không siểm nịnh: "Xin cô nương yên tâm, sau khi chủ nhân chúng ta gặp qua vị tiểu quý nhân này thì sẽ đưa về nguyên vẹn."

Vô Tà mở miệng cười với Dung Hề khiến nàng ấy không cần lo lắng rồi theo gã sai vặt dẫn đường đi, xuyên qua đình viện không lớn bắt chợt gã sai vặt không tiếp tục đi nữa, chỉ chỉ đường cho Vô Tà, Vô Tà theo lời đi tới một gian thư phòng cực kỳ lịch sự tạo nên phía trước, kỳ quái là gian thư phòng này cũng yên tĩnh giống như cả trang viên, ngoài thư phòng cũng không có một người hầu hạ, cửa phòng khép hờ. Ánh mắt Vô Tà hiện lên mê hoặc, do dự ngần ngại tại chỗ, dđ.lq+)đ cuối cùng vẫn thả nhẹ bước chân nhích tới gần cửa thì nghe được giọng nói hai người truyền ra từ bên trong: "Nghe nói người Tĩnh vương phủ làm mất thể tử làm trò cười cho cả thiên hạ! Phụ hoàng đang phò trợ sai người đi tìm vị tiểu hoàng thúc kia của chúng ta, còn giao cho thái tử tám trăm nhân mã. Tam ca, dù sao chúng ta lãnh binh đến trừ phiến loạn là thật, lúc này nhanh như vậy đã muốn hồi kinh phục mệnh sao? Không bằng chúng ta cũng đi tìm tung tích Tĩnh vương thể tử, nhất định phải tìm được người trước thái tử."

"Sau đó?" Trong thư phòng truyền đến một giọng nói không chút để ý đáp lại.

Tần Thương đang hưng phấn thao thao bất tuyệt bị cắt ngang, sững sốt một chút, bật thốt lên: "Sau đó chúng ta dẫn được người trở về, thái tử nhất định trở về không công."

Một tiếng cười khê vang lên, sau đó lại nghe được tiếng động có người đứng dậy phát ra tiếng vuốt quần áo, bên trong người nọ không đồng ý cũng không phản đối đề nghị của Tần Thương, chỉ nhàn nhạt nói: "Lão Tử, người trở về trước."

Đột nhiên bị đuổi ra ngoài, Tần Thương gãi gãi đầu về mặt mờ mịt không hiểu, hiển nhiên người nói lời này là Tần Yến Quy, Tần Thương cũng không thể không nghe hắn nên không thể làm gì khác hơn là đứng dậy, vừa ra đến trước cửa lại cường điệu lần nữa đề cho hắn suy tính đề nghị của mình, sau đó mở cửa, vừa muốn đi ra ngoài đột nhiên nhìn thấy một tiểu quý đang đứng trước mắt mình, tiểu quý kia mặc áo bào xanh nhạt,diễn+)đàn!!_êquyđ+)ôn tóc đen buộc lên, khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ, mắt ngọc mảy ngải, ngũ quan tinh xảo, cả người sửa soạn xinh đẹp phong lưu, anh tuấn tài trí, cặp mắt đen nhánh tỏa sáng, một tay nhỏ đang giơ lên trên cửa định đập xuống nhưng bởi vì cửa đột nhiên mở ra nên tay nhỏ trắng mềm cứ nâng giữa không trung, trên mặt tiểu tử kia thoáng mê mang đang ngẩn đầu nháy nháy mắt vô tội nhìn hắn.

Tần Thương sững sờ, tiểu hài tử trước mắt thật sự là như hoa như ngọc giống như người ngọc xinh đẹp vô cùng, hoàn toàn không thể liên hệ cùng bộ dáng đầu tóc rối bù cả người hơi thở bản thủ lúc trước, vì thế trong một lúc Tần Thương không nghĩ ra tiểu quý trước mắt là ai cho đến khi Vô Tà mở miệng, Tần Thương vừa nghe giọng nói mới kịp phản ứng, trên mặt vừa mừng vừa sợ, thích Vô Tà vô cùng: "Hắc, lại là ngươi! Tiểu tử, không ngờ sau khi tắm xong bộ dạng của ngươi lại tốt như vậy."

Khóe miệng Vô Tà mơ hồ co rúm nhưng trên mặt cũng là dương dương tự đắc, ngẩng đầu ưỡn ngực: "Đó là đương nhiên."

Tần Thương háng giọng cười to, muốn ôm Vô Tà lên lại bị Vô Tà kịp thời lui về sau tránh thoát, trên mặt Tần Thương có chút bị thương, bản thân lại bị một tiểu quý chê nhưng nghĩ tới việc làm không chân chính của mình lúc trước nên không tiện so đo cùng Vô Tà, gương mặt tuấn tú lập tức khôi phục thần thái phấn khởi: "Ngươi đừng sợ ta, tiểu gia ta vô công cái thể, ngươi xem, không phải hôm nay ta đã trừ gian diệt ác cứu ngươi từ trong hang sói ra sao? Ngươi kêu ta một tiếng thúc thúc về sau ta bảo vệ ngươi, như thế nào?"

Vô Tà trừng mắt nhìn, nghiêng đầu, thân thể nhỏ bé bị Tần Thương vô liêm sỉ ngăn ở đây, rất có tư thế ép mua ép bán.

Tần Thương tiếp tục tận lực bán mình, thần thần bí bí uy hiếp dụ dỗ nói: "Ngươi xem, ngươi đều gọi Tam ca ta là cha, ngươi gọi ta một tiếng thúc thúc sẽ không thiệt thòi. Ta cùng Tam ca đều không phải người bình thường, dđ.lq/đ ngươi kêu ta một tiếng thúc thúc đến lúc đó ngươi sẽ biết tuyệt đối không thua thiệt!"

Vô Tà nhìn thiếu niên võ công cái thế anh tuấn tiểu sai trước mắt chợt biến thành vô lại, đáy mắt thoáng qua bất đắc dĩ, ngậm miệng nhỏ nhắn không nói.

"Lão Tứ, người tạm đi về trước, để đứa nhỏ đi vào." Nhưng vào lúc này, vị trong phòng kia nhân nhạ mở miệng, đúng lúc đuổi Tần Thương trở về.

"Tam ca." Tần Thương đang muốn vùng vẫy gãy chết.

"Đi đi."

Tần Thương không cam lòng, thấy Vô Tà một mực khép chặt miệng bộ dạng có mắt không trông, trong lòng vừa tức vừa vui, thừa dịp Tam ca không có mở miệng đuổi người lần thứ ba, vội vàng đứng lên, néo mạnh một cái trên mặt Vô Tà, hừ một tiếng, trên mặt hết sức tự tin: "Người chò, nhất định sớm muộn gì ta cũng khiến người ngoan ngoãn gọi ta thúc thúc!"

Vô Tà bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười kéo kéo khoe miệng, Tần Thương đã hùng hùng hổ hổ đi rồi.

Chờ hán biết nàng là người nào nói không chừng sẽ hận không bóp chết được nàng. Người nào kêu người nào thúc thúc còn chưa nhất định đâu.

Đội Tần Thương đi rồi, lúc này Tần Yến Quy mới nhìn Vô Tà một cái, khoe miệng hán khẽ nâng lên ý vị sâu xa cười nhạ một tiếng, hán cũng không mở miệng, thật giống như không ai đi mời nàng cũng sẽ tự đưa tới cửa.

Quả nhiên, lúc này yên tĩnh làm người ta không thoải mái, Vô Tà nhú nhú mày, có chút kiêng kỵ ý cười của Tần Yến Quy, cảm giác chẳng thềm nhìn tới nàng, vẫn ánh mắt hàm chứa giễu cợt như năm đó đối với thủ đoạn hạ độc nàng của Kiến đế cùng hoàng hậu.

Đi vào thư phòng, Vô Tà đứng trước mặt Tần Yến Quy, móc ra từ trong tay áo một hộp gấm đưa cho hán, tim nàng đập nhanh thành thịch, người trên đỉnh đầu đột nhiên khẽ cười nhạ, cũng không đưa tay đón: "Người biết ta?"

Vô Tà bị hỏi sững sờ, sau đó giao thư Tần Tình cho nàng chuyển cho Tần Yến Quy, cũng không giả ngây giả dại trước mặt hán, nàng cũng biết với nhân lực của hán đã sớm nhìn rõ nàng từ đầu đến chân: "Tất nhiên là Vô Tà biết Tuyên vương, trước khi đi phụ vương đã dặn dò phải tự tay giao tín vật này cho Tuyên vương." Dừng một chút, Vô Tà rũ tầm mắt xuống: "Như thế, Tuyên vương sẽ bảo vệ Vô Tà bình an."

"Vô Tà." Hán vuốt vuốt phong thư viết hai chữ "Vô Tà", không thể nghĩ ngờ chữ trên đó là do hán viết, cúi đầu nghiền ngẫm đọc lên hai chữ này, giọng nói từ tính trầm thấp như suối ngọc khiến tâm can kẻ khác đột nhiên run lên

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: 18: Cho Người Cuộc Sống Không Cần Lo Nghĩ

Editor: Trịnh Phương

"Người rất thông minh." Tần Yến Quy gật đầu một cái, xoay người lại, đi tới chỗ ngồi lúc trước, ngồi xuống lần nữa, thuận tiện đem rín vật Vô Tà giao cho hán để lên bàn, trông mắt nghiêm túc nhìn về đứa bé đứng ở trước mặt hán này, giống như đang +)DĐ^@L!QĐquan sát một tác phẩm nghệ thuật. Kết quả chứng minh, mặc dù đứa bé này không thể hoàn toàn thu lại sự phòng bị cùng địch ý đối với hán nhưng trí thông minh của nàng cùng khí chất bình tĩnh hiếm có đã khiến cho hán hết sức hài lòng. Khuôn mặt Tần Yến Quy gọi lên một chút mỉm cười, mở miệng tán dương nàng một câu.

Bất luận là việc lợi dụng son tặc trộm cướp để đưa thư đến tay hán, hay là lựa chọn đàm phán với người duy nhất làm nàng kiêng kỵ, còn có thể bảo vệ nàng vào giờ phút là hán, đều có thể chứng minh được nàng là người rất thông minh.

Vô Tà nhú mày, trong lòng lặng lẽ suy nghĩ, chẳng lẽ hai người đã trao đổi thân phận rồi hả? Nhưng từ đầu đến cuối Tần Yến Quy đều không nhắc tới thân phận thế tử Tĩnh vương của nàng, mà nàng lại có việc cầu hán, không thể bày ra tư thế của người bề trên, chỉ có thể đành hoàng đi theo. Hán ngồi, nàng đứng, thân thể nhỏ nhỏ giống một cái cọc gỗ đóng ở trước mặt hán, vừa vặn giống với hình tượng một đứa trẻ phạm sai lầm đang sám hối với người lớn.

Lúc này nàng nên đắc chí khi được Tần Yến Quy khen ngợi sao?

"Thả Cuồng." Tần Yến Quy chợt phun ra hai chữ này, chiếc cằm xinh đẹp khẽ ngửa lên, mi gian như hàm chứa mấy phần trầm tư: "Nếu như ta nhớ không lầm, thì đây là diend@nl3^quydo người được ghi trong thư cầu cứu người đã đưa cho ta. Thả Cuồng là một tên rất hay, xem ra cũng là phụ vương của người nói cho người?"

Người trước mặt cúi đầu chuyên chú nhìn nàng, bộ dáng ưu nhã, dịu dàng như một viên ngọc quý hiếm tỏa ra ánh sáng lộng lẫy; giọng nói cũng nhân nhạ, giống như tán gẫu.

Vô Tà ngó ngẩn gật đầu một cái, coi như là cam chịu. Nàng đương nhiên không thể nói cho hắn biết, nàng biết tới cái tên này là do nghe được đoạn đối thoại của hắn và phụ vương khi mình còn ở trong tử cốt.

Tần Yến Quy tin tưởng, sau đó bỗng dưng cười một tiếng: "Chỉ tiếc bây giờ ngươi không có tư cách nói hai chữ này, nếu là do phụ vương của ngươi lưu lại, sau này liền giữ kín trong lòng đi, không được nói tên này cho người ngoài biết."

Vô Tà ngẩng đầu lên, hai con ngươi đen nhánh sáng ngời nhìn chăm chăm khóe miệng Tần Yến Quy, muốn từ trong nụ cười của hắn tìm ra một vài tia giễu cợt. Khi nói lời này, giọng điệu của hắn rất bình tĩnh, hoàn toàn không có ý khiêu khích, thậm chí còn có vẻ ôn hòa đạm mạc, vẻ mặt nhợt nhạt, thật giống như thờ ơ, sao có thể vào trong tai Vô Tà liền khiến nàng có cảm giác như trong đó có chứa ý khinh khi, chế giễu?

Ánh mắt của đứa nhỏ này trầm tĩnh mà quả quyết, tính trẻ con với mọi người sợ rằng cũng chỉ là do nàng cố ý tạo ra. Cá tính của nàng có chút giống hắn, đều là người vô cùng tinh táo, ẩn mình quá sâu, cũng quá rõ ràng mình muốn cái gì, chỉ là so với hắn, nàng vẫn còn quá non nớt, vì vậy giờ phút này mới không thể giấu ngọn lửa nhỏ đang nhảy nhót trong đôi mắt mờ hồ kia.

A, lại là tức giận nha.

Tần Yến Quy chợt có thêm mấy phần hăng hái, mặc dù bị Vô Tà dùng mắt nhìn chăm chăm, hắn cũng hồn nhiên không bị ảnh hưởng, ưu nhã thong dong. Trầm mặc mấy giây, con người đen nhánh của hắn lại trở nên sâu không thấy đáy: "Tĩnh Vương đã chết, tại sao ngươi lại không trốn đi thật xa?"

Vốn là vẫn còn âm thầm trừng mắt nhìn hắn, Vô Tà đột nhiên ngẩn ra, trái tim cũng đột nhiên giật thót, cảm giác như Tần Yến Quy cái gì cũng biết. Trông mặt hắn chỉ có một màu đen nhánh thuần túy, giống như lỗ đen vũ trụ vô cùng vô tận, bất cứ chuyện gì đều không thể che giấu được ánh mắt hắn.

Lời này là có ý gì? Hắn biết Tĩnh vương lừa thiên hạ về sự thật nàng là con gái, khuyên nàng rút khỏi chốn thị phi tránh cho việc sự tình bị bại lộ, còn là thuần túy là muốn nàng buông tha thân phận Thế tử vinh hoa phú quý, tham sống sợ chết?

Vô Tà không hiểu rõ Tần Yến Quy rốt cuộc biết được bao nhiêu việc, suy nghĩ trong lòng nhanh chóng chuyển động, vì vậy đáp lại bằng một câu trả lời lập lòe nước đôi: "Thiên hạ này đều là đất của hoàng gia, hoàng huynh sẽ không yên tâm."

"Đúng vậy, lấy tính đa nghi của phụ hoàng, trừ phi ngươi chết, nếu không ngươi chẳng có cách nào để tự bảo vệ chính mình cả. Cho dù thi thể của ngươi bày rõ ở trước mặt phụ hoàng, hắn cũng chưa chắc tin tưởng ngươi thật sự đã chết rồi." Tần Yến Quy gật đầu một cái, coi như là đồng ý với lời nói của Vô Tà, nhưng giọng điệu nói chuyện của hắn lại lạnh nhạt giống như đó là chuyện riêng của nhà người khác, không có một chút quan hệ nào với hắn. Dừng một chút, die9nda#nlequy'd0ntròng mắt hắn chợt đối diện với ánh mắt của nàng, khóe miệng nở nụ cười, nhưng rõ ràng lại không đạt đến đáy mắt: "Phụ vương của ngươi đã không còn, tại sao ta lại phải giúp ngươi?"

Vô Tà đột nhiên sững người, nàng cũng không rõ. Nàng biết Tuyên vương bụng dạ cực sâu, có lẽ chưa từng nghĩ đến việc hắn còn có thể lật lọng lời hứa hẹn với phụ vương?

"Chỉ bằng hai chữ này?" Tần Yến Quy cảm món tín vật trên bàn lần nữa, tên của Vô Tà là hắn ban cho, hai chữ kia cũng là hắn viết, nhưng... Khóe miệng hắn giương lên, chợt nắm chặt quả đấm, lúc buông tay ra, tín vật kia đã sớm trở thành những mảnh vụn bay mất.

Vô Tà nổi đóa, nguyên là khuôn mặt nhỏ nhắn cũng cứng ngắc, người này...

Đôi lông mày anh tuấn của Tần Yến Quy chưa từng nhăn lại một chút, ánh mắt thâm thúy không thể nắm bắt, nhàn nhạt quét mắt tới lệnh bài chim ưng bằng đồng đen treo bên hông Vô Tà, thần nhiên nói: "Hoặc là... Đây chính là lợi thế để ngươi đàm phán với ta?"

Vô Tà cắn răng, tâm tình của nàng rất hiếm khi bị giao động kịch liệt như vậy, nhưng hôm nay tài nghệ không bằng người, cũng chỉ có thể cúi đầu, ngược mặt quật cường đối mặt với nam nhân nhìn không thấu trước mắt kia. 'Phịch' một tiếng, thân thể nhỏ nhỏ bần không chút do dự quỵ xuống: "Tuyên vương có thể hoàn toàn yên tâm, Vô Tà mặc dù còn nhỏ nhưng vẫn biết rõ mình đang làm những gì, cũng biết rằng hôm nay một khi bước thêm một bước thì vĩnh viễn không thể quay đầu."

Một hồi lâu, rốt cuộc nghe được một tiếng than nhẹ của người nọ từ đỉnh đầu. Hắn không kêu nàng đứng dậy, nhưng cũng không có tiếp tục làm khó: "Nếu như ngươi quyết định, muốn đi đi xuống, ngươi ở đây cùng đương kim hoàng thượng quyền cao chức trọng nhất quốc gia, không thể lui được nữa. Như vậy, ta liền cho ngươi một đời vô lo vô nghĩ."

Như vậy, ta liền cho ngươi một đời vô lo vô nghĩ...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 21: 19: Mặt Cũng Tái Mết

Editor: Lạc Băng Băng

Tin tức truyền về Biện kinh, Tuyên vương cùng Tứ gia xuất binh tiêu diệt hàng ổ cực kỳ bí mật đã hoành hành hơn mười năm nay là Thiên Ưng trại, lúc tiêu diệt trại tình cờ cứu được nhiều người vô tội không cẩn thận rơi vào tay bọn thổ phỉ, trong đó đa số là gia quyến của phú thương, nhưng có một người đặc biệt, tự xưng là Tĩnh vương Thế tử, Tuyên vương cùng Tứ gia chưa từng thấy qua diện mạo của Thế tử, khó phân biệt thật giả, liền viết một lá thư gửi vào kinh, đoàn người thì mấy ngày sau mới đến được Biện kinh.

Nhận được tin tức Kiến đế lập tức lệnh cho Thái tử dẫn người tới cửa thành tiếp ứng Tuyên vương cùng Tứ gia trở về, thứ nhất để xác nhận người mang về có phải là Tĩnh vương Thế tử thật hay không do Tần Xuyên nửa năm trước từng đi Kim Lăng đã gặp qua Tần Vô Tà, thứ hai Kiến đế từng lệnh Thái tử dẫn cấm vệ quân tìm tung tích của Thế tử, mặc dù không phải Thái tử tự thân tìm kiếm, nhưng do Thái tử tự mình tiễn đi, như thế nào cũng không coi là không công mà lui.

Trở về kinh dọc theo đường đi Vô Tà cũng không tính là nhàm chán, Tần Thương liêu lĩnh bốn phương danh hào cũng không phải tự nhiên có được, hần mặc dù trẻ tuổi, chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, nhưng đã nhiều lần ra chiến trường, rất có tài chỉ huy quân đội, trên mặt trận cùng giặc đối đầu thì càng thêm dũng mãnh phi thường, giống như Vũ Thần nhập vào thân. Có lẽ là hàng năm ở bên ngoài, nên tính tình cũng không cầu kỳ gò bó, rất có phong thái của hào kiệt giang hồ, người mình không thích, đó chính là bạc vào Hồng Thương ra, không chút nương tay, nhưng nếu là người mình đã nhận định, thì dù nhiệt tình hay lạnh nhạt, vô liêm sỉ cũng không thành vấn đề.

Mọi người trong kinh thành đều biết Tuyên vương cùng Tứ gia từ trong hang giặc cứu ra được người rất có thể chính là Tĩnh vương Thế tử, chỉ có Tần Thương hồn nhiên không biết, dọc đường đi thay đổi biện pháp hàng phục Vô Tà, muốn ở trước mặt Vô Tà lập nên uy tín, làm Vô Tà sùng bái mình, hơn nữa nói bóng nói gió tiết lộ mình là Tứ hoàng tử thân phận tôn quý, ý đồ khiến tiểu tử này hiểu gọi hần một tiếng thúc thúc tuyệt đối là có chuyện tốt không có chuyện xấu!

Nhưng ai ngờ tiểu tử này rất ngu xuẩn, mặc hần nói toạc miệng lưỡi cũng không có nửa điểm tiến triển, Tần Thương tức giận hô to: "Tiểu tử thú a tiểu tử thú, ngươi là đầu gỗ hã, sao mãi không thông đđ#.lequy!do^n suốt! Cùng ta nhận thức, thật không thiệt thòi nha! Ngươi kêu Tam ca một tiếng phụ thân, sao không thể kêu ta một tiếng thúc thúc hã? Ngươi nói, ngươi nói, ngươi nói cho ta nghe một chút, làm thế nào ngươi mới thông suốt đây?"

Vô Tà đã bị âm ỉ một đường, không chịu nổi nữa, hừ một tiếng, âm thanh trẻ thơ giòn giã vang lên: "Bởi vì ngươi là bọn buồn người."

Người. Bọn buồn người.

Tần Thương sững sờ, cả khuôn mặt đều tái nhợt, có thể thấy được khuôn mặt Vô Tà nhỏ nhắn phấn điêu ngọc trác hoàn toàn đều là ngây thơ vô tội, trẻ con không hiểu chuyện trẻ con không hiểu chuyện, Tần Thương miễn cưỡng thu hồi quả đấm định đánh lên đầu Vô Tà, cắn răng nặn ra một tia kiên nhẫn vô cùng hòa ái dễ gần mỉm cười: "Nói bậy, Tiểu Quý Đầu, tiểu gia noi nào giống người buồn lâu rồi hã? Không thể nói bậy, ngoan."

Vô Tà nheo mắt, sau đó nhếch miệng cười một tiếng: "Vô sự mà ân cần, thì không phải gian xảo tức là đạo chính, ngươi nghĩ gạt ta gọi ngươi thúc thúc, sau đó nói cho người khác biết ta là thân thích của ngươi, sau đó ngươi liền đem ta đi bán, bọn buồn người đều như vậy. Ngươi xem ngươi từ trên xuống dưới đều giống người có tiền, tại sao phải làm bọn buồn người đây?"

Tần Thương bị Vô Tà vừa nói như thế, chính mình nghĩ lại thì cũng có chút giống như nàng nói vậy, ngực buồn bực không khỏi bị nội thương, Tần Thương xanh mặt, đối với Vô Tà cười đến cực kỳ vô tội này là vừa yêu vừa hận, hừ một tiếng, tính toán tạm thời không cùng tiểu tử này dây dưa nữa. Hần mặc dù không biết Tam ca từ đâu tìm được nghĩa tử, nhưng có thể khẳng định là, với tính tình của Tam ca, tuyệt đối không có khả năng ở bên ngoài lưu lạc một đứa con trai lớn như vậy, coi như "hần" thật là con riêng của Tam ca, cũng chỉ có thể cả đời che giấu, chẳng lẽ Tam ca muốn đưa "hần" lên làm một Tuyên vương Thế tử danh tiếng hay sao?

Đội bọn hần vào kinh, tiểu tử thú này biết lời hần nói không giả thì một tiếng thúc thúc này còn có thể biến thành hoàng thúc, nàng chỉ là một người dân bình thường nhảy một cái liền trở thành hoàng thân quốc thích, vẫn không thể không gấp gáp mà cầu xin hần?

Điều khiến Tần Thương không ngờ là đoàn người của bọn hần vừa vào Kinh Thành, đã nhìn thấy Thái tử Tần Xuyên ở cửa thành chào đón, điều này làm cho Tần Thương có phần không hiểu, hần không phải đang vội vàng tìm vị kia làm người ta không biết nên khóc hay cười là Thế tử đi, sao lại ở chỗ này nghênh đón bọn họ? Coi như lần này tiêu diệt Thiên Ưng trại đích xác là lập công, nhưng cũng không tính là công lớn gì, chung quy còn không đến mức cần Thái tử phải tự mình dẫn người tới đón bọn họ hỏi kinh.

"Lão Tứ."

Tần Yên Quy đi qua bên cạnh Tần Thương thì nhàn nhạt nhắc nhở một tiếng, lúc này mới khiến cho Tần Thương phục hồi tinh thần, chỉ thấy trong xe tiểu quý kia chẳng biết từ lúc nào đã theo Tần Yên Quy xuống xe ngựa, hai người đang cùng Tần Xuyên nói gì đó, Tần Thương gãi gãi đầu, không thể làm gì khác hơn là cũng cất bước đi theo.

"Tuyên vương một đường cực khổ."

"Là công lao của lão Tứ, thần đệ không dám giành công." Tần Yên Quy khước miệng khẽ nhếch, nhàn nhạt mà nói ra.

Tần Xuyên mắt phượng híp lại, ánh mắt đã sớm rơi vào cái đầu nhỏ nhắn giờ phút này đang sợ hãi núp ở sau lưng Tần Yên Quy, hần tự nhiên là liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận của Vô Tà, nhưng đối với việc nàng cùng Tuyên vương Tần Yên Quy xuất hiện tại nơi này, Tần Xuyên nhưng lại không có nửa phần kinh ngạc, mà là hết sức tao nhã lịch sự khom người chào một cái: "Tiểu Hoàng thúc bị sợ hãi, phụ hoàng rất là lo lắng."

Lúc này Vô Tà hoàn toàn là một bộ dáng tiểu hài đồng bị kinh hãi chưa bình phục, rụt lại đầu, cặp mắt sáng trong suốt hình như có chút do dự, nhưng thấy Tần Xuyên cung cung kính kính hướng die^ndan;lqđ mình hành lễ, lúc này lá gan mới lớn lên, từ sau lưng Tần Yên Quy chui ra, hắng giọng một cái, có bài bản hần hơi bày ra dáng vẻ kiêu ngạo của hoàng thúc: "Hoàng chất miễn lễ."

Thấy Thái tử dẫn đầu hành lễ với đứa bé, mọi người liền biết thân phận của đứa bé này chính là Tĩnh vương Thế tử không thể nghi ngờ, lập tức rít hướm "hắn" hành lễ, ngay cả Tần Yên Quy cũng cười một tiếng, giờ tay lên cúi người: "Tiểu Hoàng thúc."

Mới vừa rồi Tần Yên Quy đứng ở đó, liền có một loại cảm giác không thể gần kề ngay cả giờ phút này nhìn như cung kính mà hướm Vô Tà hành lễ, lại cũng làm cho người ta không phát hiện ra nửa phần nhếch nhác, cho dù là cúi đầu hành lễ, cũng làm được ưu nhã bình tĩnh như thế, không nhún nhường, cũng không ngạo mạn.

Tần Thương đi tới nhìn thấy một màn này, cả người đều ngây dại, một giây kế tiếp, khuôn mặt tuấn tú trong nháy mắt tái mét, cho đến khi có người khác cúi đầu nhắc nhở một tiếng, Tần Thương vẫn như cũ nửa mê nửa tỉnh, ngờ ngác làm theo Tần Xuyên bọn họ, không lưu loát hành lễ: "Tiểu. Tiểu Hoàng thúc."

Hắn kêu tiểu tử này là Tiểu Hoàng thúc, làm sao có thể! Nằm mơ, nhất định là đang nằm mơ, tại sao không ai nói cho hắn biết, đứa nhỏ phần điều ngọc trác trước mắt này là Tiểu Hoàng thúc vô cùng xấu xí trong ấn tượng ngày thường của hắn?

Thấy người hay âm ỉ bên mình giờ sắc mặt khó coi, hiển nhiên là bị đá kích quá lớn, Vô Tà trong lòng âm thầm đồng tình một phen, nhưng trên mặt vẫn là có ý bày ra bộ dạng dương dương tự đắc: "Ừ, miễn lễ đi, đều miễn lễ đi, bản Thế tử thật đói nha!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: 20: Oan Gia Ngộ Hạp

editor: lonbia

Tần Xuyên mời Vô Tà vào cung, bởi vì Kiến đế thương tiếc Vô Tà tuổi còn nhỏ, đầu tiên là phụ vương mất, sau đó còn bị son tặc bắt cóc, bị không ít kinh sợ, Kiến đế liền đem Vinh Hoa cung ban thưởng cho Vô Tà, sai người mang nàng đến Ôn Tuyền để tắm rửa, tẩy đi một đường phong trần mệt mỏi cùng những điều kinh khủng không may. Thái tử, Tuyên vương, cùng Tử Hoàng Tử Tần Thương lại đi đến gặp Hoàng Thượng, cùng Kiến đế bẩm báo về việc của Tĩnh Vương thế tử.

Cung ti tới đón ngay lập tức dẫn Tần Vô Tà đi đến Vinh Hoa tuyền, vốn dĩ không chấp nhận mà sắc mặt Tần Vô Tà không tốt, Tần Thương do dự một chút, vẫn là không yên lòng quay đầu nhìn Vô Tà vài lần, thấp giọng nói nhỏ vào tai Thái tử đang đứng bên cạnh vài câu gì đó, sau đó lại quay đầu chạy đến bên cạnh Tần Vô Tà, trên khuôn mặt có phần mất tự nhiên, nhưng đáy mắt lại lộ ra một chút ân cần: "Tiểu...Tiểu Hoàng Thúc....."

Vô Tà cũng có chút kinh ngạc, buông bàn tay nhỏ bé bị Dung Hề nắm ra, xoay người lại, ngẩng đầu, sắc mặt chớp mắt trở nên hoang mang, vô tội chớp mắt, dưới ánh mặt trời người thiếu niên đang hướng mình chạy lại trên khuôn mặt cương nghị tuấn lãng kia pha thêm vài phần xấu hổ không tự nhiên, nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời, giống như ánh mặt trời nơi xa trường, không chút nào che dấu sự yêu thích của mình đối với Vô Tà. Khóe miệng Vô Tà cong lên, cười với hắn một tiếng, giống như một đóa hoa nở ra chút giả hoạt: "Thời điểm khi không có người khác, bản thế tử cho phép người gọi tên ta, nhưng không được nói cho hoàng huynh."

Tần Thương瑟瑟, bị bộ dáng của Tần Vô Tà chọc cười, lớn tiếng cười to, làm mất đi không khí lúng túng ban đầu, trong lòng thế nhưng có vài phần vui sướng, không uống công hân yêu thương tiểu tử này, phải cực khổ cứu đứa nhỏ này trong tay mấy tên cướp, lại còn phải dò hân suốt cả đường đi.

Tần Thương thừa lúc mọi người không để ý, cúi người xuống, xừng hô một cách không tôn kính đối với một trưởng bối như Tần Vô Tà, còn có ý phụng phịu, dặn dò Vô Tà:

"Tiểu Vô Tà, tắm rửa xong, trừ phi phụ hoàng phái người tới cho truyền người, người trăm ngàn lần đừng đi loạn khắp nơi, vạn nhất gặp phải lão ngu liên phiền phức, tiểu tử kia chính là một kẻ chuyên gây rắc rối, dù ta có bản lĩnh đến đâu, cũng thế trước mặt phụ hoàng phân thân ra tới cứu người. Người phải nhớ cho kỹ, lão ngu tên kia rất ngoan độc vô sỉ, ta cùng tam ca không có ở đây, người trăm ngàn lần đừng trêu chọc hắn."

Vô Tà trịnh trọng gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, Tần Thương lúc này mới hài lòng, nhanh chóng bước đi.

Nếu Vô Tà nói cho hắn biết, nàng đã sớm biết ngu hoàng tử Tần Dung là người ác độc, hơn nữa cũng coi như là kẻ thù cũ, lúc trước còn trêu chọc hủy đi dung mạo mà Tần Dung coi trọng nhất, chỉ sợ Tần Thương mà biết được cũng không yên tâm mà rời đi như vậy, chắc chắn sẽ nhảy dựng lên vì kinh hoàng.

Đến Vinh Hoa trì, Vô Tà đuổi hết toàn bộ những cung ti muốn lưu lại hầu hạ mình ra ngoài, chỉ để lại dung hê ở trong Vinh Hoa điện hầu hạ nàng, những cung ti ấy đại khái cũng nghe nói thế từ Tĩnh Vương có tiếng là ngu dại, cũng không cảm thấy kì quái, là người thì sẽ sợ nhất chính là hai chữ ngu dại, nay thế tử còn nhỏ, người ta có thể nghĩ rằng do đứa trẻ kia tùy hứng, nếu lớn lên thêm chút nữa, tứ thư ngũ kinh thánh nhân dạy bảo mà một đứa trẻ đều không biết, trở thành một người si ngốc đần độn, đó mới là đáng sợ.

Tuy rằng người đã bị Tần Vô Tà đuổi ra ngoài, nhưng dù sao ở đây cũng là trong cung, không phải ở Tĩnh Vương phủ, Bích Thủy - người đứng đầu đám cung ti lúc này vẫn đang đứng chờ ngoài điện, không biết đợi đến bao lâu, rốt cục cũng nghe thấy tiếng vài ma sát khi mặc quần áo, một lát sau, liền thấy

được thị nữ tên Dung Hề nắm tay một đứa bé phần điều ngọc mài từ bên trong đi ra, nhìn chăm chú, mới giật mình đó chính là thế tử Tĩnh Vương đã thay đổi một thân y phục chỉnh tề.

Chỉ thấy toàn thân thế tử màu ngọc bạch, phía ngoài khoác lên Lưu kim trường bào cho thấy tước vị của Thế tử, đeo thắt lưng ngọc đới, tóc được búi tròn gọn gàng, do lúc trước cả người phong trần mệt mỏi mà không biết dung mạo lại xuất chúng đến như vậy, nay vừa thấy, đúng là hoa quang ám uẩn, con người đen nhánh, môi đỏ răng trắng, da trắng nõn, đôi mắt kia hơi héch lên lại càng thêm trong suốt sáng ngời, giống như một tiểu đồng tử tử trong tranh bước ra.

Bích Thủy vội vàng hướng Vô Tà hành lễ, rũ mắt xuống cung kính nói: "Hoàng thượng cho mời thế tử khi tắm rửa xong đến Thừa Khánh điện gặp ngài, mời thế tử đi theo nô tì."

Vô Tà giống như không nghe thấy, chỉ có Dung Hề hướng Bích Thủy khom người không mặn không nhạt nói: "Làm phiền."

Tĩnh Vương thế tử tuy chỉ là một tiểu hài tử, nhưng mắt cao hơn đầu, nhưng người ta duy cho cùng cũng là huynh đệ với hoàng thượng, con trai trưởng của phủ Tĩnh Vương, cuối cùng vẫn là chủ tử, Bích Thủy cũng không dám biểu lộ nửa phần cảm xúc, vẫn lễ phép cười một cái, đi phía trước dẫn đường.

Khoảng cách đi đến Thừa Khánh điện không xa, mới vừa đi ra khỏi Vinh Hoa điện liền gặp không ít cung nhân ở xa xa thấy Vô Tà đang đi đến, đều vội rút lui ra hai bên nhường đường, có thể thấy được thế tử Vô Tà thân phận rất tôn quý, Kiến đế trong lòng nghĩ như thế nào mọi người tất nhiên không biết, mọi người chỉ biết Kiến đế xưa nay đối với Tĩnh Vương gia rất kính trọng, đối với Tĩnh vương thế tử - tiểu hoàng đệ kém mình mấy chục tuổi yêu thương có thừa, đem cả Vinh Hoa tri ban cho hắn ở, mọi người tự nhiên không dám thất lễ với Vô Tà, hận không thể biến nàng thành tượng phật để thờ cúng.

Nhưng lúc này, cách đó không xa vang lên một tiếng cười đầy chế giễu cùng khinh thường đối với Vô Tà, sau đó là một giọng nói tràn đầy khiêu khích lên tiếng can thiệp: "A! Thật là trùng hợp, thì là ra là kẻ được cứu ra từ trong hang ổ của bọn sơn tặc Tĩnh Vương thế tử."

Một bóng dáng xinh đẹp từ phía trước tiến vào tầm mắt mọi người, chỉ tiếc ở một bên khuôn mặt xinh đẹp hơn so với nữ nhân ấy, lại vắt ngang một vết sẹo không đậm không nhạt, vết sẹo kia sớm đã kéo da non, chỉ tiếc chỗ mới kéo da non ấy cùng với màu da trên má không bằng phẳng giống nhau, trên chỗ đó thoa rất nhiều phấn để che lấp, cũng vẫn không khó làm người ta nhận ra sự tồn tại của nó, đây không phải Ngũ hoàng tử Tần Dung thì là ai?

Tần Dung tính tình âm lệ, ở trong cung không ít cung tì bộ dạng đẹp mắt một chút đều bị hắn cho ăn không ít đau khổ, bị hắn làm nhục, không ít người chết ở trong tay của hắn, mọi người trong hoàng cung không ai không biết Ngũ hoàng tử Tần Dung thủ đoạn tàn nhẫn âm mưu, vừa thấy đến dung nhan diễm lệ cùng áo bào hoa lệ của ngũ hoàng tử, ngay cả cung nữ dẫn đường Bích Thủy cũng nhìn không được thân thể run lên một cái, bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch, vội vàng quỳ xuống hành lễ với hắn.

Dung Hề bên cạnh Vô Tà cũng biết thế tử nhà mình cùng Tần Dung là kẻ thù, thấy hắn, không khỏi nhíu lông mày, cảm thán đúng là oan gia ngõ hẹp, sợ là sắp có phiền toái rồi đây.

Nhưng thật ra sắc mặt Vô Tà từ đầu tới giờ không hề thay đổi, con người đen quét mắt qua bộ dạng chói mắt của Tần Dung một cái, vẻ mặt kia thật bình tĩnh, chính là trắng trợn miệt thị.

Vô Tà càng bình tĩnh như vậy, một bộ dáng người không liên quan. lại càng làm cho lửa giận trong lòng Tần Dung dâng cao lên, đôi mắt nhìn thẳng vào Vô Tà lộ ra oán độc, liền nghĩ đến mới hù bị một mũi tên huỷ dung kia, Tần Dung liền cười lạnh một tiếng, ngay cả một câu "Tiểu Hoàng thúc" cũng không có kêu, gương mặt nỷ lệ mà âm độc hiện lên một tầng ngạo mạn mà khiêu khích.

Trước kia, hắn đối với Vô Tà còn có chút kiêng kỵ, dù sao lão già Tần Tĩnh ấy không phải là người dễ chọc. Nhưng hiện tại lão già kia đã sớm quy tiên, Tần Vô Tà trên người tuy có danh hiệu thế tử, nhưng thật ra chính là một tên cô nhi mặt cho người ta xoa nắn mà thôi, cùng một tên ăn xin có gì khác nhau đâu? Ngày trước hắn kiêng kỵ "hắn" là do có Tĩnh Vương phủ chống lưng, "hắn" thật cho rằng phụ hoàng sủng ái "hắn" là cho hắn chỗ dựa hay sao, hôm nay chỉ sợ là tên ngu ngốc này chết như thế nào cũng không biết được!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: 21: Chân Chính Hung Ác

Editor: Lạc Băng Băng

"Tất cả các người đều lui ra đi, Bản hoàng tử muốn cùng Tiểu Hoàng thúc nói chuyện." Tần Dung nhìn không được phát phát tay, đuổi tùy tùng bên mình ra ngoài, tiếp theo liền muốn đuổi Dung Hề cùng Bích Thủy bên cạnh Vô Tà đi.

Bích Thủy mặc dù không muốn đắc tội vị Hỗn Thế Ma Vương này, nhưng dù sao hoàng thượng vẫn đang chờ gặp Tĩnh vương Thế tử, nàng làm sao có thể dễ dàng đi như thế, Dung Hề thì càng không cần phải nói, nàng mặc dù không lên tiếng, nhưng chân mày đã nhíu chặt lại, trong lòng diễm diễm. lqđ#
mắt thoáng qua một đạo lạnh lẽo, cánh tay theo bản năng để đến bên hông của mình.

Thấy hai người này đem lời nói của mình vào tai này ra tai kia, Tần Dung vốn hoành hành ngang ngược đã quen, từ xưa đến nay chưa từng có ai dám không xem hấn ra gì như vậy, sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

"Các ngươi cũng qua bên kia chờ ta, để hoàng thất thỉnh an bản Thế tử, phụ vương đã dạy ta, làm trưởng bối phải có phong thái của trưởng bối, dù sao hoàng huynh bên kia cũng không vội." Vô Tà gật gù đắc ý, nói nghiêm trang.

Nàng tự nhiên biết tính tình của Dung Hề, mặc dù ngày thường trầm ổn, nhưng gặp phải chuyện của nàng cũng không nhất định rồi, nếu như Tần Dung thật sự khiêu khích nàng, Dung Hề chỉ sợ sẽ ra tay với Tần Dung ở ngay trong hoàng cung. Một thị nữ tầm thường trong Vương phủ, thân thù bất phàm, chỉ sợ sẽ làm người ngoài hoài nghi, huống chi nơi này là hoàng cung.

Ở Biện kinh này, ngay cả Kiến đế xảo trá cũng không làm gì được nàng thì con trai hấn nào dám ở trong hoàng cung gây bất lợi cho nàng?

Nếu Tần Vô Tà đã lên tiếng, Bích Thủy cũng không tiện nói thêm gì nữa, trong lòng ngược lại thờ phào nhẹ nhõm, thật đúng là ghé con không sợ cộp, Tình vương Thế tử lại không biết Ngũ điện hạ đáng sợ như thế nào.

Nhưng Dung Hề cũng không yên tâm, cúi đầu xuống, ánh mắt rầu rĩ nhìn nàng, lúc này Vô Tà ngẩng đầu lên, trông mắt đen nhánh mang theo một cổ kỳ dị trầm tĩnh, làm cho người ta nhìn vào lập tức an tâm.

Từ khi vào cung đến nay, Vô Tà rất ít nói, người khác có nói Thế tử dần dần ngu si, có nói "hấn" mất mọc trên đỉnh đầu, là một người ít học ngạo mạn ngu ngốc, nhưng Dung Hề biết, Thế tử nhà mình ở dưới túi da kia là bộ dạng trầm tĩnh, cặp mắt lúc nào cũng tinh táo như vậy, thậm chí là dd123lequy!đôn' khôn khéo, Dung Hề tuy có do dự, nhưng bị Tần Vô Tà dùng một đôi mắt như vậy nhìn, lại nói không ra lời, đành phải nhẹ gật đầu, lặng lẽ đi theo Bích Thủy, chỉ là vẫn không dám buông lỏng cảnh giác, nếu Tần Dung có nửa điểm hành động quá đáng, nàng Dung Hề nhất định sẽ không mặc kệ an nguy của Vô Tà.

Người khác đều lui ra rồi, thân hình Vô Tà nho nhỏ đứng ở trước mặt Tần Dung, thế nhưng tuyệt không chịu thua, sống lưng rất thẳng tắp, bày ra dáng vẻ hoàng thất, cố ý chìm giọng nói: "Nửa năm không gặp, hoàng thất ngược lại trưởng thành không ít, bản Thế tử suốt nửa không nhận ra được. Thái tử nói cháu thân thể khó chịu, trách không được không nhìn thấy cháu ở cửa thành nghênh đón bản Thế tử, xem ra, thân thể của cháu hấn là đã tốt hơn nhiều?"

Nhìn Vô Tà hết sức làm tròn trọng trách quan tâm văn bối của "Tiểu Hoàng thất", Tần Dung nhìn gương mặt nàng thế nào cũng không vừa mắt, hận không thể dùng dao rạch vài nhát trên khuôn mặt nhỏ nhắn, tên khốn này, vừa mở miệng liền chọc thẳng vào chỗ đau của hấn, Tần Dung luôn tự xưng là dung mạo tuyệt sắc diễm lệ, kể từ khi ở Kim Lăng bị Tần Vô Tà bắn một mũi tên, trên mặt để lại sẹo, ngay cả đánh phấn cũng không che được, hấn liền thẹn không muốn xuất môn ra ngoài, chứ đừng nói tự mình đi nghênh đón nàng Tiểu Hồn Đan này!

Vốn chỉ là nghĩ chế nhạo Tần Vô Tà một chút không ngờ lại bị chọc giận, sắc mặt âm u, ánh mắt oán độc mà nhìn chăm chăm vào gò má mềm mại trắng nõn của Vô Tà: "Ngươi nợ ta, không bằng hôm nay trả thôi."

Mất thấy tay Tần Dung muốn hướng tới trên mặt nàng mà đánh, Vô Tà nhú lông mày, trên mặt cũng đỏ lên, lập tức trốn đi: "Hào hạo, ngươi làm sao đột nhiên muốn đánh người? Ta muốn nói cho hoàng huynh, để cho hấn đánh chết người!"

"Ngươi thật sự cho rằng phụ hoàng sẽ bảo vệ ngươi?" Tần Dung không nghĩ tới tiểu tử này lại lấy phụ hoàng ra dọa mình, vốn chỉ là nghĩ hù dọa nàng một chút, bây giờ nhất thời bị kích động, bóng dáng màu đỏ chợt lóe, bắt lại cánh tay Vô Tà, một cánh tay khác biến thành chim ưng sắc bén đánh úp về phía trước mặt Vô Tà một cổ âm u tàn bạo, giống như khi ở thành Kim Lăng lúc tập kích Vô Tà, chẳng qua là lúc đó có Tần Xuyên ở giữa không trung ngăn cản người, lần này không ai có thể cứu "hấn" nữa!

Tần Dung so với nữ nhân còn diễm lệ dung mạo nổi tiếng thiên hạ, dưới tình huống bị chọc giận, càng thêm ác độc sắc bén, không lưu tình một chút nào, Vô Tà sắc mặt hơi biến, đáy mắt vẫn là vô cùng giữ bình tĩnh, nhưng vào lúc này, đột nhiên thấy hoa mắt, tay áo bào màu trắng giống như chạm nhẹ vào mặt, tiêu trừ đi âm u tàn bạo bén nhọn đánh tới, nhẹ nhàng ở trên ánh mắt của nàng xẹt qua, Vô Tà chỉ cảm thấy có một cổ nhàn nhạt đàn hương vậy quanh nàng, tầm mắt cũng theo bản năng khép lại.

Một giây kế tiếp, mơ hồ nghe một tiếng xương cốt sai chỗ vang lên, Vô Tà một cánh tay còn đang bị Tần Dung nắm trong tay, nhưng ưng trào sắc bén kia không có rơi vào trên mặt nàng, hình như là nghĩ tới điều gì đó, Vô Tà trong nội tâm khẽ động, mở mắt, trên mặt cũng có chút kinh ngạc, con người đen nhánh trong nháy mắt mờ dần, giờ phút này cả người nàng đã dựa vào bức tường người ấm mà không nóng, một cánh tay nhẹ nhàng đặt trên vai của nàng, hấn vừa vặn đứng ở sau lưng nàng, một cánh tay khác đang để ngang giữa không trung, cản lại ưng trào, này tay áo ở giữa không trung bay tán loạn hoàn toàn phát qua ánh mắt của nàng.

Tần Dung cũng sửng sốt, mới vừa rồi hấn là bị tức làm cho hồ đồ, ra tay tàn nhẫn, nhưng không ngờ Tần Yến Quy lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này, còn ra tay che chở người kia, một trào này của hấn, lập tức cánh tay kia xương không thể không vỡ, cũng là bị thương không nhẹ .

"Phụ hoàng đang đợi Tiểu Hoàng thất, lão Ngũ." Tần Yến Quy nhàn nhạt mở miệng, không nóng không nhạt nói một câu giống như là cảnh cáo cho Tần Dung.

Trên tay xương cốt sai chỗ âm thanh rõ ràng như vậy, ngay cả mọi người nghe cũng cảm thấy đau một hồi, mà hấn thậm chí ngay cả chân mày cũng không nhíu một cái, vẻ mặt còn là ôn hòa nhàn nhẽ như vậy, con người lạnh nhạt thông dong, giống như thân thể kia không phải chính hấn.

Nhìn thấy người tới, Tần Dung biến sắc, nhìn hấn đứng lên thế nhưng cũng có chút sợ Tần Yến Quy, vội vàng buông tay ra, tiếp theo cánh tay bắt được Vô Tà buông lỏng ra, Tần Yến Quy mặt không thay đổi nâng lên một cánh tay khác, ở thời điểm Tần Dung buông tay, kịp thời ở giữa không trung giữ chặt cánh tay mình bị thương.

Vô Tà cứ như vậy đứng ở giữa hai người, trong đầu trống rỗng, nhất thời cũng không có bất kỳ phản ứng nào, ngược lại Tần Dung, không ngờ mình hướng tới Tần Vô Tà động thủ, cuối cùng thế nhưng lại đã thương Tuyền vương Tần Yến Quy, Tần Dung trong lòng hoảng hốt, tự biết đuối lý, nhưng lại nhún nhường không được, lập tức tối mặt, hừ một tiếng, phát tay áo đi ra.

"Người."

Tần Yến Quy trông mắt bình tĩnh nhìn qua Vô Tà một cái, không có nói gì, lúc này mới đem lực chú ý đặt ở người mình mới đoạt lại từ Tần Dung, khẽ cau mày, một giây kế tiếp, thế nhưng mặt không thay đổi một tay dùng sức, chỉ nghe rắc rắc một tiếng, đem cánh tay bị gãy trở về, tay áo lần nữa để xuống, cánh tay kia bị thương vô lực rũ xuống ở bên người: "Đi thôi, tất cả mọi người đang đợi người."

Vô Tà trong lòng kinh hãi, Tần Yến Quy cánh tay bị gãy, thế nhưng ở trước mặt mình mặt không chút thay đổi, nàng phát hiện mình cũng có chút không nói nên lời, hồi lâu, mới nói ra một câu làm mình cũng không nhận được cười nhạo mình: "Người không đau sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: 22 Bao Cỏ Thế Tử

Editor: Dương

"Người rất đau sao?" Tần Yến Quy liếc nhìn vẻ mặt cổ quái của Vô Tà như đang nhìn một đứa trẻ ngây thơ nông cạn, khoe miệng khẽ giờ lên, đáy mắt hiện lên ý cười không rõ, không chút để ý hỏi ngược lại.

Biểu tình kia của nàng giống như người bị gãy tay là nàng mà không phải ai khác, sắc mặt còn khó coi hơn người bị thương là hấn.

Chợt Vô Tà thấy hấn cười, cảm thấy mất tự nhiên, sắc mặt nhanh chóng nóng lên, quả nhiên câu hỏi ngu ngốc của mình bị hấn cười nhạo, Vô Tà nâng khuôn mặt nhỏ nhắn băng bó, lắc đầu, không nói gì thêm, đáy mắt hơi tức giận.

Tần Yến Quy quá đáng sợ, lúc trước nàng cảm thấy hấn đáng sợ là vì nàng nhìn không thấu người này, hôm nay nàng mới biết, nàng kiêng kỵ hấn không phải không có nguyên do đó là vì sự tàn nhẫn của hấn.

Vô Tà liếc nhìn cánh tay buông xuôi bên hông Tần Yến Quy, hai mắt hơi nheo lại như đang suy nghĩ gì đó. Người tàn nhẫn đúng là người tàn nhẫn, đối với người khác tàn nhẫn nhưng ngay cả đối với bản thân cũng tàn nhẫn.

Ánh mắt hấn vẫn luôn thản nhiên như vậy, dù cười cũng làm người ta cảm thấy hấn đối với chuyện gì đều không quan tâm. Rốt cuộc hấn thật sự để ý điều gì? Người này ngay cả thân thể mình đều không quý trọng.

Hình như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Vô Tà, Tần Yến Quy chậm rãi nói: "Thân thủ lão Ngũ bất phạm, mặc dù tính tình tàn nhẫn kích động nhưng vẫn có chừng có mực. Tay ta cũng không đáng ngại, vết thương nhỏ này không tính là gì, ngược lại là người, cho dù lão Ngũ ra tay có kiềm chế nhưng roi trên mặt người cũng không phải chỉ là vết thương nhỏ."

Vô Tà sững sờ, ngẩng đầu lên, Tần Yến Quy đã sớm thu hồi tầm mắt trên người nàng, dạo bước chậm chậm phía trước, áo trắng hơn tuyết, tay áo tung bay, ôn hòa lạnh nhạt nhưng lời nói lại thông dong hồ hững, khoe miệng bên mặt khẽ giờ lên tựa như gió nhẹ lướt qua đầm nước ảm áp lại thâm sâu khó dò.

Vô Tà không nghĩ Tần Yến Quy sẽ nói điều này với nàng, dù sao từ khi vào kinh hấn không có nói với nàng câu nào cũng không có liếc nhìn nàng một cái, Vô Tà nhíu mày hỏi "Người làm sao biết ta ở chỗ này, người có ý ra ngoài tìm ta sao?"

Tần Yến Quy không có phủ nhận cũng không nói gì thêm, lần này hấn như thường lệ dùng giọng điệu nhàn nhạt qua loa nói: "Phụ hoàng thấy người lâu rồi chưa tới nên ta ra ngoài xem một chút."

"Nha." Vô Tà cũng không biết phản ứng của chính mình là thất vọng vẫn là mất hứng, dđl(Quý+)ôn nàng chưa từng bị người qua loa cho xong chuyện như thế, càng không có người không hề che giấu miệt thị nàng ở trước mặt nàng, lúc vui vẻ thì ra tay che chở nàng, mất hứng thì hai ba câu đuổi đi.

Bích Thủy cùng Dung Hề nhìn thấy Tuyền vương cùng Tần Vô Tà một trước một sau đi tới, Dung Hề hơi sững sờ, dường như không nghĩ tới thể tử nhà mình sẽ xuất hiện cùng Tuyền vương nhưng nhìn hai người hoàn hảo không chút tổn hại, hình như không có chuyện gì xảy ra, tuy trong lòng Dung Hề nghi ngờ nhưng thấy Vô Tà bình yên vô sự cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đến Thừa Khánh điện, trong điện đã ngồi không ít người, bữa tiệc quân thần, trừ Kiến đế, thái tử Tần Xuyên, tứ hoàng tử Tần Thương, còn có cùng nàng đi vào bây giờ tự nhiên đã trở lại chỗ ngồi Tuyền vương Tần Yến Quy, cũng có không ít đại thần Vô Tà chưa từng thấy qua hoặc là hoàn toàn lạ mặt.

Thấy Vô Tà tới, Kiến đế ngồi ở vị trí chủ thượng vẫn như bảy năm trước, ôn nhả thêm mấy phần khôn khéo của đế vương, hần cũng có bảy năm chưa từng gặp Vô Tà, lúc này nhìn đứa bé đứng dưới điện mờ to cặp mắt hắc bạch phản mình nhìn hần, hai mắt Kiến đế nhú lại, cười, giọng điệu thân thiết vầy vầy tay với Vô Tà, để nàng tới đây: "Tà nhi , lại đây để hoàng huynh nhìn xem ngươi."

Vô Tà vẫn đứng tại chỗ giống như không nghe thấy Kiến đế lên tiếng, hết nhìn đông lại nhìn tây trên Kim Điện, không ít đại thần bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, dường như đang trách cứ vị Tĩnh vương thế tử này vô lễ, d.+)àn.Lêquý.+)ôn chỉ có tứ hoàng tử Tần Thương thấy ánh mắt Vô Tà nhìn tới lập tức nhíu mày cười còn vụng trộm tề mi lộng nhãn trừng hai mắt với nàng, Vô Tà cũng cười đáp lại Tần Thương, Tần Thương càng thêm vui vẻ.

Cả Kim điện, chỉ có dẫn nàng vào điện Tuyên vương giống như mọi chuyện không liên quan đến mình, tự nhiên cầm một ly rượu lên uống, thái tử Tần Xuyên cười như không cười cũng giơ lên một ly với Vô Tà như chào hỏi.

Vô Tà vô lễ cũng không có chọc Kiến đế giận, ngược lại khiến trong đôi mắt khôn khéo của Kiến đế lão hồ ly kia thêm mấy phần tin tưởng, hình như càng tin lời đồn kia mấy phần, trên mặt hần chứa ý cười, mặc dù không còn trẻ tuổi nhưng phong thái nho nhã quân tử lại càng nhiều thêm giống như thay đổi thành một đế quân cao thượng: "Tà nhi ."

Lúc này Vô Tà mới trừng mắt nhìn, nghiêng đầu nhìn Kiến đế ngồi ở trên, mặc dù trong lòng liếc mắt đã nhận ra hần là ai, ân oán bảy năm trước vẫn còn rõ ràng như in nhưng trên mặt vẫn là mê mang làm như không biết hần: "Ngươi là hoàng huynh của ta?"

Nói chuyện không phân biệt tôn ti, lập tức có đại thần muốn đứng dậy khuyên can vị tiểu quý nhân không biết chết sống này lại bị Kiến đế phát phát tay ý bảo không cần để ý, ngược lại cười với Vô Tà nói: "Đúng vậy, sợ là Tà nhi không nhớ rõ, khi ngươi còn bé trầm còn ôm ngươi. Chớ sợ, về sau hoàng cung của trầm cũng là nhà của ngươi, trầm sẽ là người thân của ngươi, hài tử tới đây cho trầm nhìn ngươi."

Trong lòng Vô Tà cười lạnh, nàng tự nhiên nhớ khi còn bé hần "ôm" nàng đâu, trừng hai mắt, rốt cuộc Vô Tà cười một tiếng, không sợ người lạ chạy lên Kim điện, chạy thẳng tới long ý của Kiến đế đặt móng ngồi bên cạnh hần.

Kiến đế gật đầu cười, sờ sờ đầu Vô Tà, sai người thêm chút bánh ngọt cùng một đôi đĩa bạc đặt trên bàn của mình cho Vô Tà, ý vị sâu xa nói: "Tà nhi nói cho trầm nghe những năm nay có tốt không?"

Vô Tà thật sự đói bụng, trực tiếp dồn bánh ngọt vào trong miệng, Kiến đế hỏi, nàng liền tranh thủ nhét đầy miệng bánh ngọt, mơ hồ đáp: "Đều tốt, duy nhất không tốt là phụ vương bắt ta đi học."

"Nga?" Kiến đế hé mắt, sai người múc cho Vô Tà chén canh tránh bị sặc: "Tà nhi không thích đi học?"

"Đi học có gì tốt, ta không đi học vẫn là thế tử, bọn họ những người đọc sách kia thấy ta còn không phải cung kính dập đầu hành lễ? Chỉ là Tà nhi rất thích rương sách lần trước hoàng huynh đưa tới." Chợt Vô Tà cong mắt cười với Kiến đế.

Kiến đế chọn mi, hưng trí: "Nga? Xem ra Tà nhi hứng thú với những điển tịch kia?"

Vô Tà cười hắc hắc: "Ừm! Đồ hoàng huynh đưa tới thật tốt, lửa cháy đặc biệt mạnh, ta dùng nó nướng khoai lang thơm hơn trước kia nướng nhiều!"

Tiếng trẻ con giòn tan của Vô Tà vang dội khắp Kim điện, ngay sau đó tất cả các góc nhanh chóng vang lên tiếng ho khan, rõ ràng những đại thần kia bị sặc bởi lời của nàng.

Kiến đế vừa nghe thế nhưng không có không vui, ngược lại cười ha ha, Tĩnh vương thế tử không học vấn không nghề nghiệp, tin tức này quả thật khiến hần sung sướng, khó trách lúc thái tử cùng ngũ hoàng tử từ Kim Lăng truyền thư hồi kinh, xứng với ngu xuẩn nhất thiên hạ, lại lấy những điển tịch người ta xem như trân bảo tuyệt tích thành củi đốt, điều này chọc giận Trầm lão thái phó cũng như hết hi vọng với Tĩnh vương thế tử Tần Vô Tà, quả nhiên không phải nói dối.

Vô Tà được Kiến đế khen, càng thêm dương dương đắc ý: "Có phải hoàng huynh còn muốn đưa cho ta thêm một rương sách? Lần trước quá ít, nướng đồ ra không đủ ta nhét kê răng, lần tới có thể cho ta nhiều hơn một chút hay không?"

"Ngươi thích, trầm tự nhiên đồng ý." Kiến đế sáng khoái đồng ý nhưng yêu sách như mạng Trầm lão thái phó dưới Kim điện lại muốn khóc, vô cùng đau lòng, trong lòng yên lặng hô to bao cớ thế tử a bao cớ thế tử!

Những sách kia đều là các bản đơn lẻ, thiên hạ kỳ trân, thậm chí văn nhân nhà sĩ có thể vì nó mà từ bỏ tánh mạng thân gia (bản thân và gia đình), bao cớ này cư nhiên lấy làm củi đốt còn chê không đủ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: 23: Quản Giáo Thế Tử

"Lần này Tà nhi có thể an toàn thoát hiểm, Tuyên vương cùng lão Tứ không thể không có công." Kiến đế đột nhiên đem câu chuyện chuyển đến trên người Tần Yến Quy cùng Tần Thương. Vô Tà đang cúi đầu ăn bỗng dựng mình, ngẩng đầu lên nhìn về phía chỗ hai người bọn họ đang ngồi.

Tần Yến Quy cùng Tần Thương ngồi hai bên trái phải của đại điện, Kiến đế quả nhiên là tâm tư kín đáo trời sinh đa nghi, Vô Tà trên đường vào kinh bị son tặc bắt đi, Tuyên vương cùng Tứ hoàng tử cùng lúc này mang người đến bắt trọn ở son tặc, đem nàng cứu ra ngoài, đừng nói là Kiến đế, đôi lại là nàng, cũng không thể tin được lại có sự trùng hợp như vậy được.

Kiến đế mặc dù không hoài nghi Vô Tà còn nhỏ và lại là người ít học, Tĩnh Vương đã chết, nói trắng ra hẳn chỉ cần cấp cho nàng một Vương tước, làm cho nàng ngu ngốc chỉ biết ngồi chờ chết, thế gian này làm gì còn cái gọi là hoàng thất chánh thống? Kiến đế xem như đã ngồi vững được ngai vàng. Nhưng Kiến đế là người đa nghi, không chỉ đề phòng người ngoài, thậm chí đến cả con trai của mình cũng không tin tưởng, hẳn hỏi như thế lúc này, chỉ sợ cũng đang dò xét xem Tuyên vương có cùng Tĩnh vương phủ cấu kết có ý đồ xấu hay không.

Sắc mặt Vô Tà mặc dù không đổi, nhưng trong lòng không tự chủ lạnh đi vài phần, dời đi lực chú ý trên người bọn họ. Quả nhiên sắc mặt Tần Thương có chút mờ mịt, bởi vì từ đầu tới cuối là hấn u mê không rõ bị kéo đến cứu Tần Vô Tà, nhưng Tần Thương là người đơn giản, cũng biết diệt trừ son tặc cứu đứa nhỏ, đứa nhỏ này vừa vặn lại là Tĩnh Vương thế tử, cũng chỉ sợ không phải là "vừa vặn", chớ nói Kiến đế sinh nghi, chính hấn cũng nghĩ đến Tam ca nhất định đã sớm cùng tên tiểu tử Tĩnh vương phủ này quen biết.

Tần Yến Quy thần nhiên đặt ly rượu xuống, vén nhẹ áo bào trắng, đứng dậy từ chỗ ngồi, khoe môi nhếch lên, ánh mắt bình tĩnh: "Nhi thần không dám giành công, lão Tứ đã lập mưu diệt trừ phiến loạn mấy tháng nay, lần này nhi thần bắt quá rảnh rồi chỉ trợ giúp một tay mà thôi, việc cứu thoát tiểu hoàng thúc công lao lớn nhất vẫn là của lão Tứ."

Vô Tà đang ngồi bên cạnh Kiến đế nghe Tần Quy Yến nói, thiếu chút nữa bị nghẹn, đôi mắt tròn to, không thể tin nhìn thẳng về phía Tần Quy Yến, vì cứu nàng mà tiêu diệt hết bọn son tặc lại dám nói là đã lập mưu từ mấy tháng trước, không nghĩ tới hấn dám nói dối trước mặt hoàng đế, nét mặt lạnh nhạt, phong thái thông dong thanh bạch, giống như đối với hấn sinh lòng hoài nghi, mới thực sự là có tội.

"Phụ hoàng không cần ban thưởng cho nhi thần, trường thương của nhi thần sắp phải rỉ sét, đã muốn thu thập bọn khốn khiếp này lâu lắm rồi. Lúc đầu năm, một nhà lớn nhỏ Lễ Bộ Thị Lang trên đường trở về kinh gặp phải biến cố, chính là chuyện tốt của những tên này gây nên, diệt sạch ở son tặc này đây, chính là cứu giúp người dân, nhi thần ăn bổng lộc vua, tất nhiên phải biết lo nghĩ cho dân, cứu tiểu hoàng thúc chẳng qua là thuận tiện mà thôi, ai mà ngờ đến ngay cả tiểu hoàng thúc là con cháu của hoàng tộc mà cũng dám cướp!" Tần Thương cũng đứng lên, ngay câu nói đầu tiên đã chọc mọi người cười, chờ hấn kể lại tình cảnh lúc ấy một lần, nói đến thời điểm thấy Tần Vô Tà vừa dơ bản vừa hôi thối, làm cho tất cả mọi người ở trong đại điện phải bật cười.

Tần Thương không thể so được với Thái tử Tần Xuyên, cùng Tuyên vương Tần Yến Quy, tâm tư của hấn kém xa so với hai người bọn họ, xem ra trong hoàng gia xem như khó có được người hồ đồ cũng như không phải ai cũng khôn ngoan, lời của hấn nói, Kiến đế tất nhiên không hoài nghi, gật đầu một cái, ánh mắt rơi vào trên người Tần Yến Quy, hai mắt hí lại, có chút sắc bén, tựa như muốn nhìn thấu tâm tư đứa con này của hấn.

Tần Yến Quy tỏ vẻ thần nhiên, khoe miệng hơi nhếch lên, con ngươi sâu thẳm chống lại ánh mắt của Kiến đế đang phóng tới, hồi lâu Kiến đế thu hồi lại ánh mắt, ra hiệu cho hai người ngồi xuống: "Vô luận thế nào, có công phải thưởng. Lão tứ ngươi không được phép từ chối, Tam ca của ngươi đã mở miệng khen ngươi, có thể thấy được hành động lần này, công phu của ngươi nhất định đã tiến bộ rất nhiều. Lúc trước, trẫm luôn nói ngươi làm việc lỗ mãng, thiếu kiên nhẫn, sau khi được Tam ca của ngươi chỉ điểm, tiến bộ không ít, lát nữa trẫm sẽ tự mình ban phần thưởng cho các ngươi."

"Dạ." Tần Yến Quy cùng Tần Thương cùng cảm tạ, liền ngồi xuống.

Kiến đế lặng lẽ nhìn về phía Tần Vô Tà đang lấp đầy điểm tâm vào trong miệng, nhếch miệng cười như không cười, nói chuyện thân mật cùng với nàng: "Tà Nhi phụ thân của ngươi đã quy tiên, ngươi có tính toán gì không? Bằng không liền sống ở bên cạnh trẫm, tạm thời khoan hãy về Kim Lăng, lưu lại ở kinh thành, cùng các hoàng tử của trẫm học tập võ công, nếu ngươi cảm thấy buồn chán, bọn họ cũng có thể vui đùa cùng ngươi. Đợi ngươi lớn lên chút nữa, lập được công, trẫm liền phong cho ngươi làm Vương gia, uy phong giống như cha của ngươi, như thế nào?"

Vô Tà kéo tay áo Kiến đế lên lau miệng, Kiến đế hơi cau mày, nhưng cũng để mặc nàng.

Ai ngờ Vô Tà còn chưa kịp mở miệng, Trầm lão thái phó đang ngồi trong đại điện đứng lên nói thẳng: "Hoàng thượng, thứ cho nhi thần nói thẳng, thế tử đốt sách mua vui, vốn dĩ không phải là việc quân tử nên làm, tính tình quái đản không tốt, không chịu nổi giáo huấn, cho thế tử cùng các hoàng tử khác học tập với nhau, chỉ sợ làm hư cả một nồi cháo ngon, thần vô năng, không cách nào đảm nhiệm chức sư phó của thế tử."

Vô Tà hé mắt, nhìn về phía lão đầu dựng râu tròn mắt đang đứng ở dưới đại điện kia, Trầm lão thái phó này thật thẳng thắn, đem nàng ví như phế thải, phá hư thanh danh của nàng. Trầm lão thái phó đức cao vọng trọng đã lên tiếng nói như vậy, chỉ sợ sau này không một ai chịu làm sư phó của Tần Vô Tà.....

Kiến đế khẽ ngưng mi, tựa hồ cũng có chút khó xử, Vô Tà chớp mắt nhìn về phía hấn, không quan tâm chút nào về việc thanh danh của mình bị hỏng, ngay cả Trầm lão thái phó cũng không muốn dạy nàng.

Kiến đế quét mắt nhìn một lượt mọi người đang ngồi ở trong đại điện, ánh mắt dần đo suy nghĩ một chút, nhìn xung quanh, cuối cùng rơi trên người Tần Quy Yến nói: "Tĩnh vương đã đã qua đời, chỉ lưu lại Vô Tà là huyết mạch duy nhất, trẫm tất nhiên không thể cô phụ kì vọng của Tĩnh vương. Ất phải nuôi dạy Vô Tà thành người. Như vậy đi.....Tuyên vương thuở nhỏ tính tình trầm ổn, tài hoa hơn người, trẫm liền ủy thác trách nhiệm nặng nề này cho ngươi, đem Vô Tà giao cho ngươi dạy dỗ. Tuy Tà Nhi là hoàng thúc của ngươi, thân là trưởng bối, nhưng vì tuổi nhỏ, Tuyên Vương không vì thế mà không để mắt tới việc quản giáo tiểu hoàng thúc của ngươi, cũng không thể ỷ lại vào thân phận của mình, bất kính với trưởng bối."

Trên đại điện, các vị đại thần vốn đang lo sợ, thấy gánh nặng rồi cuộc cũng rơi trên đầu Tuyên vương mà thờ phào nhẹ nhõm. Dạy dỗ thế tử Tĩnh Vương, đây cũng không phải chuyện tốt gì, quần áo nghiêm, nhưng người ta lại là huyênh đê với hoàng thượng, tiểu hoàng thúc của các vị hoàng tử, huyết mạch duy nhất của Tĩnh vương phủ, thân phận lớn như vậy, ai dám đắc tội đây, quần áo lơ là, ai mà biết được thế tử dẫn động này, sau này lớn lên trở thành một người ngu ngốc, đây cũng không phải là một việc đơn giản, chuyện này liên quan đến tính mạng của bản thân nha!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: 24: Sâu Không Lường Được

Editor: Trịnh Phương

"Tà nhi, trầm cho người đi theo Tuyên vương học tập một chút kiến thức. Tuy hấn là hậu bối nhưng người chó ra vẻ bề trên với hấn, phụ lòng tốt của trâm, hiểu chứ?" Kiến đế vỗ vỗ bả vai Vô Tà, ánh mắt lại nhìn tới trên người Tần Yên Quy: "Thế tử vẫn còn nhỏ, Tuyên vương vừa gánh vác trách nhiệm dạy bảo thế tử, vừa trông coi toàn bộ sự vụ tại ba quận Kim Lăng, cũng là đất phong của Tĩnh Vương, trâm chỉ mong con tận tâm tận lực dạy Tà nhi thành tài, cũng coi như không cô phụ một đời anh danh của Tĩnh Vương. Trâm biết, vừa giao ba quận Kim Lăng cho con, vừa bắt con phải tận tâm quản lý quân đội Yên Bắc cùng vũ lâm kỵ của kinh thành thì dù có thuật phân thân cũng là làm khó cho con. Cho nên, từ nay về sau, quân đoàn Yên Bắc cùng vũ lâm kỵ liền giao cho thái tử cùng lão Tứ ở bên cạnh giúp con, con cũng có thể nhẹ nhõm một chút."

Bên dưới cung vàng điện ngọc, bất cứ ai trong lòng đều không khỏi xôn xao một hồi. Lời này của Kiến đế đã có thể coi như là hoàn toàn tước mất quyền thế của Tuyên vương. Mặc dù giao ba quận Kim Lăng cho Tuyên vương thay mặt quản lý, nhưng có ai lại không biết, Tĩnh Vương đã chết, ba quận Kim Lăng này tất nhiên vào hết trong tay ba quận Kiến đế, cho dù Tuyên vương tạm thời nắm giữ, bất quá cũng chỉ là hư danh. Quân đoàn Yên Bắc cùng vũ lâm kỵ đều do một tay Tuyên vương đào tạo, hôm nay Kiến đế an bài như vậy, chỉ sợ cũng đã muốn đoạt đi quyền quản lý quân đội của Tuyên vương, giao vào tay tay thái tử. Về phần cho Tứ hoàng tử Tần Thương tham gia vào, bất quá cũng chỉ là vì trấn an Tuyên vương, không đến nỗi làm hấn quá mức thất vọng đau khổ thôi.

Vô Tà nghe xong an bài của Kiến đế, trong lòng cũng có chút kinh ngạc. Xem ra Kiến đế rồi cuộc vẫn không tin Tần Yên Quy cho nên mới làm như vậy. Tuyên vương đã được phong vương nhiều năm, nếu không ăn ở hai lòng cũng thì không sao, nhưng nếu hấn thật sự cấu kết với Tĩnh Vương làm chuyện gì mờ ám, nảy sinh dị tâm, vậy thì hành động lần này của Kiến đế cũng coi như là hoàn toàn làm tan rã thế lực mà Tần Yên Quy bồi đắp được. Nói như vậy, tâm huyết nhiều năm của Tần Yên Quy liền thất bại trong gang tấc. Nếu như có người giúp đỡ, cuối cùng cũng sẽ bị Kiến đế ở bên cạnh phá hủy.

Hấn là đang có ý thử dò xét Tần Yên Quy.

Tần Thương vừa nghe Kiến đế an bài như thế, mặt lập tức liền biến sắc, cuống quýt đưa ánh mắt nhìn về phía Tần Yên Quy. Hành động này của phụ hoàng thật sự là làm tâm tam ca càng thêm lạnh giá. Không có bất cứ người con nào lại nguyền ý bị cha của mình phòng bị cùng kiêng kỵ như vậy. Nhưng Tần Thương cũng không hề thấy tâm tình trên mặt Tần Yên Quy có một chút giao động nào, vẫn chỉ là biểu cảm lạnh nhạt lạnh nhạt giống như những chuyện xảy ra tại giờ phút này hết thảy đều không có quan hệ gì với hấn, nhưng dù là như vậy vẫn khiến cho Tần Thương thay hấn cảm thấy không đáng giá. Đến cuối cùng phụ hoàng vẫn luôn đề phòng tam ca, hoàn toàn không để ý tới việc tam ca đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết với quân đoàn Yên Bắc cùng vũ lâm kỵ.

Tần Thương muốn cự tuyệt quyết định của Kiến đế. Quân đoàn Yên Bắc cùng vũ lâm kỵ đều là tâm huyết của Tần Yên Quy, hấn sao có tư cách ngồi mát ăn bát vàng. Kiến đế làm như vậy cũng quá không công bằng. Nhưng tần thương cũng không phải người ngu, suy nghĩ một chút, hấn vẫn là nhận xuống. Cứ để tình trạng như vậy cũng tốt, ít nhất là hấn vẫn được tham gia, tam ca liền không hoàn toàn mất đi quân đoàn Yên Bắc cùng vũ lâm kỵ.

Hành động này của Kiến đế hiện tại coi như là quá không công bằng, các đại thần trên đại điện liền có người bắt bình vì hấn, có người không đếm xỉa đến, có người lại vì hấn gặp họa mà há hê vui sướng, nhưng hết thảy những tâm tình này đến nơi của Tần Yên Quy giống như đều bị rơi xuống vực sâu không thấy đáy, hoàn toàn bình tĩnh tựa như mặt nước phẳng lặng.

Thời điểm Kiến đế đang nói những lời này, Tần Yên Quy đang dùng tay trái cầm ly rượu muốn uống, tay phải bị thương lằng lằng buông bên người, bàn tay áo bào trắng rộng rãi, mặc vào tùy ý mà lại không mất đi vẻ trang trọng đồ sau đầu, (mỗi móng khẽ giương lên. Vừa nghe Kiến đế nói xong, ánh mắt của hấn cũng không hề có một chút giao động, tiếp tục động tác uống rượu. Ly rượu bị hấn dốc xuống thuận thế trôi vào trong cổ họng chính mình. Tần Yên Quy ưu nhã đặt ly rượu xuống, sau đó thanh thản lại không chút để ý đứng dậy, cười nhạt: "Đa tạ phụ hoàng."

Hấn giống như hoàn toàn không biết quanh mình rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết ý nghĩa của câu "Đa tạ" này là như thế nào, nhưng cũng có thể là hấn biết, chỉ là căn bản không thêm để ý...

Cặp mắt Kiến đế híp lại, cố gắng nhìn thấu đứa con trai này của mình. Thái độ của Tần Yên Quy quá mức lạnh nhạt, đối với chuyện gì cũng thờ ơ, ngay cả quyết định không hợp tình hợp lý như vậy hấn cũng không thêm để ý chút nào. Thân nhiên như thế, là thật sự không thêm để ý, hay là tâm tư của hấn được che giấu quá sâu? Sâu đến nỗi ngay cả Kiến đế cũng không khỏi nghi ngờ. Đứa con trai này, hấn nhìn không thấu.

"Sắc mặt Tuyên vương nhìn qua giống như là không được tốt cho lắm." Bên dưới cung vàng điện ngọc, Tần Xuyên vốn vẫn không nói gì lại chợt mở miệng, phượng mẫu hàm chứa nụ cười thân nhiên. Trái ngược với nụ cười nhạt nhưng vẫn khiến cho người ta cảm thấy nguy hiểm mà khó lường của Tần

Yến Quy, Tần Xuyên tỏa ra khí chất dịu dàng, giống như một viên ngọc xinh đẹp, nổi bật lên là khuôn mặt anh tuấn trầm lặng.

Nghe lời nhắc nhở của Tần Xuyên, mọi người mới phát giác ra thần sắc của Tuyên vương ngày hôm nay tựa hồ quả thật không tốt. Cũng là bởi vì Tuyên vương tạo nên cảm giác tồn tại quá mức mãnh liệt, ngược lại làm cho người ta quên mất rằng nam nhân thoát nhìn trầm ổn khó lường cũng quá mức cường này cũng sẽ có lúc sắc mặt không tốt. Tần Thương vốn hết sức quan tâm Tần Yến Quy cũng lập tức nhận ra chỗ không ổn. Vừa nghĩ như vậy, hần liền nhớ tới việc từ lúc Tuyên vương cùng Tần Vô Tà vào điện tới nay, ngay cả nâng chén cũng là dùng tay trái.

"Tam ca? Huynh không sao chứ?" Tần Thương vừa nghe Tần Xuyên nói vậy, trực tiếp quên mình đang ở nơi nào, nhảy ra khỏi vị trí của mình rồi chạy tới chỗ Tần Yến Quy. Hần vừa túm được tay của Tần Yến Quy lập tức nhận ra điều bất thường: "Tam ca? Tay của huynh sao lại bị thương?"

Tần Thương nhíu mi. Hần là người mới lên mười bốn tuổi đã múa đao đã thương quân địch ở trên sa trường, đối với loại vết thương này dĩ nhiên là hiểu rõ nhất. Tay này rõ ràng là vừa mới bị thương, ngay cả xương cũng bị trật, đến hần cũng không thể không kêu thành tiếng mà tam ca thậm chí ngay cả chân mày cũng không nhăn lại một cái. Nếu không phải thái tử nhắc nhở, hần thậm chí không có phát giác ra chỗ không bình thường.

"Không sao." Con người tối tăm của Tần Yến Quy giống như xoáy nước sâu không thấy đáy, môi mỏng khẽ nhếch tạo nên một tia cười giễu cợt lại vô cùng trong trẻo lạnh lùng.

"Tuyên vương bị thương?" Kiến đế nhíu mày một cái, tựa hồ cũng không nghĩ tới tuy Tần Yến Quy bị thương lại vẫn như không có chuyện gì xảy ra mà ngồi tại nơi này lâu như vậy. Ý nghĩ vừa thay đổi, sắc mặt Kiến đế lại không khỏi trầm xuống. Nếu là quân vương, có sức nhẫn nhịn như vậy là chuyện tốt, nhưng nếu là thần tử, quá mức nhẫn nhịn, chỉ sợ cũng không phải là một điều tốt đẹp.

"Là Tần Dung! Vốn thể tử đánh thắng hần, lúc ở Kim Lăng làm mặt của hần bị thương, lần này hần thấy mặt của ta, ngay cả một tiếng hoàng thúc cũng không gọi còn muốn đánh ta, khi dễ ta vì phụ vương ta không có ở đây, không ai làm chỗ dựa cho ta, thiếu chút nữa muốn đánh chết ta! May mắn là Tuyên vương vừa vận bắt gặp, ra tay ngăn cản một phen, Tần Dung đang muốn bóp cổ ta liền cầu vào tay Tuyên vương." Nhưng vào lúc này, Vô Tà ở bên cạnh Kiến đế chợt giòn giã mà nói ra một chuyện, lòng đầy căm phẫn mà tố cáo với Kiến đế, gương mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nhìn qua liền biết là đang rất tức giận.

Kiến đế vẫn cau mày như cũ: "Tà nhi chớ sợ, hoàng huynh làm chủ cho ngươi, ngày mai liền để cho hoàng nhi chịu đòn nhận tội. Nếu Tuyên vương bị thương, liền cho thái y tới xem một chút. Nếu bệnh tình không có chuyển biến thật không tốt. Sự vụ gần đây của quân Yến Bắc cùng vũ lâm kỳ liền giao cho thái tử cùng lão Tử làm đi, ngươi cũng nhân cơ hội này nghỉ ngơi cho thật tốt. Tà nhi, Tuyên vương cũng coi như vất vả vì ngươi, ngươi liền đi mời thái y xem bệnh giúp Tuyên vương một chút."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: 25 Che Chở Ngươi Cả Đời

Editor: Dương

Trường An cung là nơi ở trong cung của Tuyên vương trước khi phong vương lúc mười bốn tuổi đến nay vẫn chưa đổi chủ, mặc dù Tần Yến Quy cực ít đi nơi này nhưng mấy năm nay tình cờ ngủ lại trong cung vẫn sẽ ở Trường An cung.

Vô Tà theo sau hần, dọc đường càng đi càng cảm thấy xung quanh hoang vắng, đường đường Tuyên vương vậy mà chỗ ở trong cung khi còn nhỏ lại giống như lãnh cung, xem ra lời đồn đãi quả thật không sai, thân phận mẫu thân Tần Yến Quy thấp kém không giống Tần Xuyên cũng như Tần Thương, Tần Dung. Hần không có nhà ngoại thanh danh hiển hách che chở, dĩ nhiên chỉ có một mẫu thân tầm thường hèn nhất vô năng, thậm chí phi vị của mẫu thân hần là sau khi chết nhiều năm mới được truy phong bởi vì lúc con trai bà ấy mười bốn tuổi được phong vương.

Còn nhỏ tuổi như vậy, Tần Yến Quy từ hai bàn tay trắng lại có bản lĩnh được phong vương lúc mười bốn tuổi. Ánh mắt Vô Tà chăm chú nhìn thật sâu thân hình đơn độc chậm chậm đi phía trước, bóng lưng lãnh bạc, vạt áo hần theo nhịp bước chân đi khẽ lay động. Xung quanh lúc sáng lúc tối, những mảnh sáng rơi trên người hần tựa như tuyết tan đầu mùa, trên người hần bao phủ một tầng thần bí nhìn không thấu. Vô Tà cười cười, nàng mới không tin người như hần sẽ vô dụng vô cầu, cho dù Kiến đế kiêng kỵ hần mà tước đi quyền lực, hần cũng không quan tâm, chẳng qua hần căn bản không để trong mắt mà thôi, tựa như một đại nhân đang nhìn một đứa trẻ ngu ngốc diễn trò.

"Ngươi đang suy nghĩ gì?" Chợt Tần Yến Quy ngừng lại, đứng tại chỗ lẳng lặng chờ tiểu tử đã tuột ở phía sau một khoảng rất xa, khóe miệng hần ẩn có đường cong, hơi híp mắt, rất kiên nhẫn đứng đó chờ nàng, không có thúc giục.

Vô Tà bị hỏi sửng sốt, vẻ mặt hơi cứng lại, mới biết vừa rồi mình suy nghĩ quá chăm chú trong lúc lơ đãng đã thả chậm bước chân, từ từ bị tuột xuống một khoảng lớn, chống lại đôi mắt cười như không cười lại tinh như mặt nước phẳng lặng lại giống như vực sâu của Tần Yến Quy, Vô Tà nhíu nhíu mày: "Ta theo không kịp."

Được Vô Tà nhắc nhở, Tần Yến Quy mới ý thức bản thân đã quên tên tiểu tử kia vẫn còn là con nít, khó tránh khỏi tiểu chân ngắn phải cố hết sức.

"Thì ra là như vậy." Tần Yến Quy gật đầu một cái, trên khuôn mặt đậm bạc, trong trẻo, lạnh lùng chứa ý cười như có như không, cánh tay phải bị thương

vẫn buông xuôi ở bên người như cũ, ông tay áo tuyết trắng rộng rãi cũng nhẹ nhàng rũ xuống theo gió thổi mà nhẹ lay như muốn hóa thành gió vô tung vô tích.

Lúc này Vô Tà mang khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc đã đi tới bên cạnh hắn, mùi đàn hương nhàn nhạt trên người hắn lập tức chui vào trong hơi thở, diễn+)đànLêquý+)Đôn Tần Yến Quy xoay người lại, ánh mắt đã sớm từ trên người Vô Tà đang bước nhanh hơn để đuổi theo mình dời đi, tay trái hết sức tự nhiên dặt tay nhỏ bé của Vô Tà, nghĩ đến tiểu chân ngắn của Vô Tà, hắn cố ý bước chậm lại, một lớn một nhỏ song song mà đi.

Bàn tay hơi lạnh rất thoải mái, mặc dù trên tay có mấy vết chai lưu lại theo năm tháng, Vô Tà giật mình, mở mắt trừng hai mắt, theo bản năng ngẩng đầu nhìn người dặt nằng, Tần Yến Quy không để ý tới nằng, chỉ còn lại đường nét gò má thâm thúy mà lạnh lùng trong trẻo, kèm theo độ cong khéo miệng như thật như ảo khó đoán đến tận xương tủy.

Đến Trường An cung, mặc dù vị trí cung điện như lãnh cung nhưng dù sao thân phận Tuyên vương bắt phạm, hàng năm vẫn có cung nhân quét dọn hầu hạ, bọn họ thấy Tuyên vương dặt Tần Vô Tà vào điện, lập tức rời rít ngừng công việc vẩy nước quét nhà trong tay muốn hành lễ lại bị Tần Yến Quy nhàn nhạt vẩy lui.

Vào điện, Tần Yến Quy liền buông tay Vô Tà ra, hắn đối với cung điện này rất quen thuộc, thậm chí những binh binh lợ lợ được vật lẫn lộn kia cũng biết ở đâu. Vô Tà ngơ ngác nhìn Tần Yến Quy để nằng tại chỗ, tự đi tìm thanh trúc cổ định vết thương cùng hòm thuốc, mở trừng hai mắt, vội vàng hỏi: "Không cho người truyền thái y tới sao?"

"Bọn họ tới cũng vô dụng." Tần Yến Quy nhàn nhạt trả lời cũng không quay đầu lại nhìn Vô Tà một cái, xem như chỗ không người cởi áo trước mặt Vô Tà.

"Người làm sao." Ý thức Vô Tà ngẩn ngơ một chút, trở mắt nhìn Tần Yến Quy cởi áo trước mặt mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của nằng "xoát" cái đỏ lên, lập tức quần bách tránh đi ánh mắt nhưng nghĩ lại một chút, giờ phút này nằng là Tĩnh vương thế tử, cùng lắm trong mắt Tần Yến Quy chính là đứa bé trai, cũng khó trách Tần Yến Quy xem như nằng không tồn tại, nếu phản ứng của nằng quá lớn chẳng phải là không hợp tình hợp lý?

Dừng một chút, Vô Tà vẫn luôn tinh táo tự kiểm chế không thể không thừa nhận nằng có chút đứng ngồi không yên, nhưng vẫn nhắm mắt đứng bất động ở đó, ánh mắt cũng không khỏi nhanh chóng hạ xuống. Đến khi Tần Yến Quy ở trước mặt nằng cởi áo khoác, tự mình dùng thanh gỗ cùn rệu thuốc cổ định xử lý cánh tay phải bị thương, lại tùy ý cởi áo khoác, d.đ.l.q.Đ toàn bộ quá trình cũng không để bất kỳ cung nhân nào hầu hạ, đều tự làm, làm xong những thứ này giống như mới nhớ trong điện của mình còn có một người, nghiêng người qua thấy Vô Tà cứng đờ duy trì động tác lúc đi vào, Tần Yến Quy hơi dừng một chút, sau đó bỗng nhiên khéo miệng gọi lên ý cười tựa như chế giễu mà lại không phải: "Người đi theo ta một đường là có lời muốn nói?"

Thấy người trước mắt đã cởi quần áo, tay phải dùng thanh gỗ cổ định lại dùng một sợi đai ngọc dài vòng qua cổ treo trước ngực, cho dù như thế vẻ mặt hắn vẫn thông dong tự tại không có nửa phần nhếch nhác.

Sắc mặt Vô Tà quần bách, có chút buồn bực, bản thân bị coi như không khí gạt sang bên lâu như vậy, có thể không buồn bực sao?

Tần Yến Quy cũng không gấp, đứng đó chờ nằng nói chuyện, mặc dù Vô Tà tức giận nhưng cuối cùng cũng chỉ tự mình hờn dỗi, nghiêm mặt nói: "Người vì ta, đánh mất Yến Bắc quân với Vũ Lâm ky, người không tức giận sao?"

Dường như Tần Yến Quy sớm dự đoán điều Vô Tà muốn nói không ngoài những thứ này, hắn tự nhiên ngồi xuống, một tay lấy một cái ly để trước mặt, rót một ly trà: "Tức giận thì như thế nào, không tức giận thì như thế nào?"

"Sau này." Vô Tà cắn răng, hề người có liên quan với nằng nhất định sẽ bị Kiến đế nghi kỵ, bằng tâm tư của Tần Yến Quy đối với lần này trong lòng tự nhiên hiểu rõ, Vô Tà suy nghĩ một chút vẫn mở miệng hỏi: "Người có phải hối hận đã đồng ý chuyện của ta hay không? Ta sẽ gây phiền toái cho người."

Có lẽ không có nằng với lòng dạ cùng tâm trí của Tần Yến Quy nói không chừng ngày nào đó ngòi thái tử rơi vào tay hắn, ần nhẫn nhiều năm để được Kiến đế thưởng thức nhất định là một quá trình dài mà gian nan.

Tần Yến Quy cười như không cười liếc nhìn tiểu tử đứng ở đó cúi đầu, một lát cau mày, một lát nghiêm mặt, đột nhiên cười: "Nếu người đồng ý, ta hứa với Vô Tà người, sẽ che chở người cả đời."

Che chở người cả đời.

Vô Tà giật mình nhưng lại nghe nam tử nguy hiểm khó lường này tiếp tục nói: "Nhận được đáp án như vậy, người hài lòng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: 26: Người Thông Minh

Editor: Trịnh Phương

Từ cung Trường An ra ngoài, Dung Hồ không có ở đây, Vô Tà liền kêu cung nữ Bích Thủy đã gặp lúc trước dẫn đường cho nàng. Dọc theo đường đi, nàng ta vẫn không quên tỉ mỉ mà nói cho Vô Tà biết tình hình trong cung: "Thế tử, vì cung Trường An gần rừng, bây giờ nhìn mặc dù có chút hoang vu, nhưng đến mùa đông, khi hoa mai nở, trông sẽ rất đẹp mắt. Rừng mai này đều là do Tuyên vương chọn lọc trong cung từ trước. Chúng ta hiện tại muốn đi tới điện Thừa Khánh, ở giữa còn cách ba cung, mười hai điện, hướng kia chính là Đông Cung mà thái tử điện hạ đang ở..."

"Rừng mai này nhìn rất đẹp." Vô Tà ngoan ngoãn đi đến để Nhâm Bích dắt theo, trong lúc Bích Thủy còn đang nói huyền thuyên, chậm rãi chen vào một câu.

Bích Thủy đối với Vô Tà cực kỳ cung kính, thấy nàng có hứng thú đối với rừng mai kia liền bận rộn trả lời: "Đó là đương nhiên. Khi còn bé Tuyên vương rất là yêu thích rừng mai kia, có lúc còn ở lại cả ngày. Khu rừng kia đều là do Tuyên vương tự mình chăm sóc. Sau này, khi Tuyên vương không còn ở trong cung, quân sự nơi này cũng không dám lơ là, mai còn mọc tốt hơn so với lúc trước."

"Chăm sóc một vài loại hoa cỏ đẹp so với nuôi một con sói còn tốt hơn nhiều. Con sói có thể làm người bị thương, còn hoa cỏ lại không hề."

Một đứa trẻ nói như vậy cũng không có gì kỳ lạ, nghĩ cái gì thì liền nói ra, nói không chừng là thế tử đã từng bị tiểu sủng vật do chính mình nuôi D\$Đ€ L+)QĐdưỡng cắn bị thương cũng nên. Bích Thủy cười nói: "Cũng không phải là không đúng. Nuôi một con mèo thì nhiều ít cũng sẽ bị nó gây thương tích một, hai lần, sói con trưởng thành rất hung dữ, cũng không dám nuôi. Còn trồng hoa cỏ tốt một chút thì liền giống như Tuyên vương, tu thân dưỡng tính, tính cách thanh ngạo, người giống như hoa, cả người tao nhã vô hạn. Nhưng nô tỳ cảm thấy, tính tình của Tuyên vương cực kì tốt, không, nói chính xác thì ngay cả mèo con, chó con, sói con đều không chịu cắn chủ nhân như Tuyên vương đây."

"Đúng vậy, đều không hề cắn."

Bích Thủy sùng sốt, đôi môi phấn nộn của Vô Tà đã mơ hồ cong lên, giọng nói trẻ con d\$Đ€đonkia còn vô cùng thanh thúy, nhưng tại sao nghe vào tai người khác lại có một loại khác thường không thể nói rõ. Miệng nàng hàm chứa ý cười, con ngươi đen nhánh chậm rãi hướng ra phía ngoài. Từ trong mắt nàng lóe lên ánh sáng bén nhọn khiến lòng người chợt nảy sinh nỗi sợ hãi không rõ. Bích Thủy không nhận được mà hai mắt mở ra nhắm lại vài lượt, lần nữa định thần nhìn lại thì liền cho rằng ban nãy chỉ là ảo ảnh. Trước mắt nàng chỉ còn lại Vô Tà phần điêu ngọc mài mà lại ngạo mạn mà thôi.

...

Bên ngoài cung Trường An, rừng mai vẫn trơ trụi, có vẻ hoang vu mà đột ngột. Áo bào trắng lồi lạc, thân hình thon dài có chút tùy ý đứng ở trong đó, mặc phát đơn giản thả xõa xuống ở sau ót. Hắn nhàn nhã khoanh tay đặt ở trước ngực, vẻ mặt thông dong, mặc gió rừng thỉnh thoảng cuốn mặc phát cùng áo bào trắng dây dưa, rừng mai hơi có vẻ hoang vu này đột nhiên nhiều thêm một loại cao thượng xa xăm trông trái đẹp đẽ như tranh vẽ. Nhưng nếu đến gần hơn một chút, người ta mới chợt phát giác, nam nhân tuấn mỹ trong bức tranh ấy lại lãnh mạc, xa cách đến không thể với tới, kèm theo từng đợt hơi thở đậm bạc khó lường.

Một bóng đen hạ xuống, đứng bên trong bóng tối, thân hình kia mặc dù cao gầy, nhưng lại rất tinh tế, trang phục màu đen gọn gàng, hiển nhiên là ám vệ. Lúc người đó mở miệng, giọng nói hơi trầm thấp của nữ tử vang lên: "Chủ tử."

Tần Yên Quy ghé mắt liếc nhìn cô gái lạnh như băng kia, chậm rãi nói: "Nga, Hàn Y, người đã đến rồi."

Cô gái Hàn Y vận y phục màu đen kia trầm giọng nói: "Là ta, chủ tử."

"Đứa bé kia đi về?" Tần Yên Quy về hỏi phải mạn bất kinh tâm, khóe miệng nhàn nhạt vén lên.

"Dạ."

"Người đi đi, bảo vệ nàng cho tốt."

"Vâng." Lời của Hàn Y rất ít, nhưng dừng một chút, do dự một cái chớp mắt, vẫn là mở miệng: "Chủ tử, vì sao không mang nàng cùng trở về phủ?"

Sau khi trở về phủ, tất nhiên là họ sẽ phải bận rộn với đứa bé kia... Nàng vẫn còn nhỏ như vậy, sao có thể ứng phó? Chủ tử đã đồng ý với đứa bé đó, lúc này rõ ràng chỉ cần chủ tử nguyên ý mang nàng trở về phủ Tĩnh vương, liền có thể giải quyết những thứ phiền toái kia.

Trên mặt Tần Yên Quy vẫn là nụ cười yếu ớt không đạt đến đáy mắt, vạt áo nhẹ nhàng lay động, xen lẫn mùi hương của bùn đất: "Người quá khinh thường nàng, Hàn Y."

Đứa bé kia mặc dù thanh cao ngạo mạn từ trong xương, cho dù so với tướng tượng của hắn còn thông minh hơn một chút. Quá kiêu ngạo sẽ tự đưa chính mình vào thế yếu, đứa bé kia vô cùng am hiểu đạo lý này, hẳn ngược lại coi như là bị tiểu quý kia xem thường?

"Thoạt nhìn thì người giống như còn có lời muốn nói, Hàn Y?" Mí mắt Tần Yên Quy sụp xuống, tay trái cầm một cành mai khô, tinh tế thường thức, thái độ không mấy để ý.

Hàn Y đứng trong bóng tối, cúi đầu, nói: "Chủ tử, Tần Vô Tà đang giữ lệnh bài chim ưng thanh đồng kia... Chúng ta có cần cho người đi điều tra kỹ hay không?"

"Không cần, tùy nàng đi." Tần Yến Quy ngẩng đầu nhìn Hàn Y một cái, con ngươi tối tăm giống như một nước xoáy sâu không thấy đáy, khóe miệng chậm rãi gọi lên: "Không có lá bài tẩy, đứa nhỏ này sợ rằng không thể an tâm."

Hàn Y ngừng một lát, macwjc dù nàng lạnh lùng ít nói nhưng thái độ rất cung kính, hiển nhiên là hết sức kính phục Tần Yến Quy: "Quả nhiên cái gì cũng không thoát khỏi ánh mắt của chủ tử."

Đúng vậy, thế gian này có chuyện gì là có thể tránh được ánh mắt của Tần Yến Quy. Giống như lệnh bài chim ưng thanh đồng kia vậy, hắn đã sớm biết rõ mọi mọi chuyện.

Giống như đã nhìn thấu ý nghĩ của Hàn Y, Tần Yến Quy xem thường nói: "Ta cũng không biết."

Hàn Y sùng sốt, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng rốt cục cũng xuất hiện một tia giao động. Nàng kinh ngạc. Điều này sao có thể? Trên đời này còn có chuyện hắn nhìn không thấu?

Tần Yến Quy than nhẹ: "Người cho rằng ta là không gì không làm được?"

Hàn Y giật mình, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẫn là không nói gì, nhưng trong lòng thì thầm than một tiếng. Chủ tử không phải là không có gì không làm được, mà còn hơn thế... Cho dù là người ở vị trí tối cao cũng không thể dễ dàng bỏ qua những nguy hiểm không thể lường trước, mà hắn lại không có một chút vội vàng. Hoặc có lẽ là hắn thật không phải là người có thể làm được mọi chuyện, nhưng lại không hề lưu tâm bởi không có bất cứ chuyện gì có thể làm hắn sợ hãi cùng lo lắng...

"Đi đi, về sau, chức trách của người chỉ có việc bảo vệ nàng thật tốt." Tần Yến Quy đứng lên, vắn cất bước, không nhanh không chậm mà tự nhiên rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: 27: Khảo Nghiệm Của Hắn

Editor: lonbia

Tĩnh Vương thế tử hồi kinh nay đã hơn hai tháng, từ đầu mùa thu đến cuối mùa thu, sự quan tâm của kinh thành đối Tĩnh Vương phủ chưa bao giờ giảm đi, Vô Tà giờ đã thành người mà dân chúng tra dư thừa bàn tán nhiều nhất, người xem thường, kẻ hù dọa, nhưng cũng có người thương tiếc thờ dài.

Nghe nói từ lúc Tĩnh Vương thế tử hồi kinh, giống như trải qua một vỡ kịch hí kịch đầy dữ dội, trên đường hồi kinh bị sơn tặc bắt đi, trải qua thập tử nhất sinh, may mắn được Tuyên Vương cùng Tứ gia cứu thoát, hoàng thượng mang thế tử vào cung sống, cố gắng an ủi một phen, miệng vàng lời ngọc, giao thế tử cho Tuyên vương Tần Yến Quy dạy dỗ, xem như thế tử lẻ loi hui quanh một mình, nhưng cũng mang thân phận đặc biệt là huyết mạch duy nhất của Tĩnh Vương phủ, tiêu đệ của hoàng thượng, hoàng thúc của các hoàng tử, lại được Tuyên vương che chở, không một ai dám bắt nạt "hắn" tuổi nhỏ mồ côi.

Không có người sao dám ăn hiếp nàng còn nhỏ mà đã mồ côi sao....

Hai tay nhỏ bé của Vô Tà đang cầm ly trà, vừa mới chạm vào miệng chén, động tác uống trà của nàng chợt ngưng, hai tròng mắt hiếp lại, một đạo hàn quang nhanh chóng đảo qua, khóe miệng nhếch lên, mang hàm ý trào phúng, ngược lại biểu cảm một giống Tần Yến Quy.

"Thế tử, trà nóng sao?" Sao khi hầu hạ Vô Tà dùng bữa, Dung Hề rót trà cho Vô Tà thanh nhiệt, thấy Vô Tà dùng một nửa liền ngừng lại, Dung Hề không khỏi thắc mắc.

Vô Tà lại cười cười lắc đầu một cái, lắc đầu một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm tĩnh nổi lên sự toan tính: "Dung Hề tỷ tỷ, người ném thử ly trà này một chút đi."

Dung Hề tựa như hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Tần Vô Tà, sắc mặt khẽ biến, vẻ mặt Vô Tà vẫn nhàn nhạt, không có quá nhiều biểu lộ, đôi mắt đen nhánh chống lại ánh mắt hoài nghi của Dung Hề, chẳng qua là nở một nụ cười chân thành nhìn nàng, bổ sung một câu: "Dùng ngân châm cẩn thận một chút."

Nghe Vô Tà nói, sắc mặt Dung Hề lập tức tối đi, Vô Tà ngồi trước bàn, mặt không thay đổi nhìn Dung Hề đang đứng đối diện đang kiểm tra ly trà kia, cho đến khi ngân bạc lấy ra bị biến sắc, Dung Hề mới dừng lại động tác kiểm tra, Dung Hề ngưng việc thử độc đem ngân châm lấy ra, hai tay rũ xuống, và mặt ngưng trọng có chút tự trách: "Thế Tử....."

Tần Vô Tà cũng không ngoài ý muốn, dường như đã sớm đoán ra nên trên khuôn mặt nhỏ nhắn gương mặt nở nụ cười, hai tròng mắt hiếp lại, ý vị thâm trường: "Vương phủ này xem ra không sạch sẽ đây..."

Điều này cũng không trách Dung Hề được, may mắn Dung Hề xưa nay là một người cẩn thận, cho dù ở trong phủ của mình, nhưng tất cả vấn đề ăn mặc,

Dung Hề luôn luôn kiểm tra trước một lượt, chẳng qua ly trà này, là tự tay Dung Hề pha, khó trách có chút sơ sót, mọi người đối với những thứ mà người khác chuẩn bị thường hay hoài nghi, những vật tự tay mình làm khó trách có chút khinh suất, cũng may kiếp trước Vô Tà sống nhờ vào được vật, nên đối với những loại độc vật cực kì nhạy cảm, nếu không nhờ vậy, chỉ sợ khó mà nói trước được hậu quả....

Do đối với Tần Yến Quy có chút kiêng kỵ, Vô Tà trở về Tĩnh Vương phủ được hai tháng, mọi việc hết thảy đều bình yên vô sự, nhưng từ ngày Tuyên vương từ trong cung trở về phủ, đã hơn hai tháng chưa từng ra khỏi phủ, nghe nói Tuyên vương bị tước hết quyền lực trong tay, trở thành một Vương gia nhàn tản, cả người ngược lại thanh nhàn, ban ngày dậy muộn, sau đó đọc sách vẽ tranh, đánh cờ đánh đàn, thậm chí còn bỏ vương bào ở trong phủ trông hoa thảo được, đối với chuyện trong triều càng thêm thờ ơ, đối với Tần Vô Tà chưa bao giờ hỏi tới một câu, Tuyên Vương phủ cùng Tĩnh Vương phủ cơ hồ chưa từng qua lại, ngẫu nhiên Tuyên Vương phủ sẽ phái người mang một ích sách đến cho Vô Tà, gọi là dạy dỗ, nhưng hình như cũng chỉ là làm một cách qua loa.

Đại khái đã nhận ra Tuyên Vương đối với Tần Vô Tà thờ ơ, rốt cuộc hôm nay trong phủ cũng có người ngu xuẩn mà hành động rồi đây.

"Làm sao như vậy....." Dung Hề không nghĩ ra, nàng tự tay mình làm, như thế nào lại có độc, là ai muốn hại thế tử đây? Là hoàng đế sao? Dung Hề chỉ lo lắng, những vật này là tự tay nàng chuẩn bị, như thế nào lại có độc, thế tử nếu sinh ra nghi ngờ, tất nhiên người đầu tiên sẽ là nàng, nhưng Vô Tà lại cho nàng một ánh nhìn tín nhiệm, làm Dung Hề cảm động ở trong lòng, một dòng nước ấm từ chậm rãi lướt qua trong lòng nàng....

"Ta cũng muốn biết người nào muốn hại ta." Mặc dù Vô Tà ngoài miệng nói vậy, nhưng trên mặt lại hiện lên sắc thái thông dong tình tảo không phù hợp với tuổi của mình, người hạ độc sợ rằng không phải là Kiến đế, độc này vô sắc vô vị, nhưng lại muốn lấy mạng của nàng, lão Kiến đế này âm mưu thâm sâu, ngay lúc này muốn lấy mạng nhỏ của nàng e là có chút vấn đề, coi như không phải hấn làm, nhưng người trong thiên hạ cũng sẽ nghi ngờ hấn là người tâm tư bất chính, giả nhân giả nghĩa, muốn diệt trừ di mạch cuối cùng của Tĩnh Vương, Kiến đế cũng không ngu đến như vậy, nếu không từ bảy năm trước đã hạ độc chết nàng....

Lúc trước khi Tĩnh vương gia làm chủ cai quản một cách nghiêm ngặt, trên dưới cả vương phủ đều là tâm phúc, từ người quản sự cho đến tên nô tài quét dọn nhà xí, Tần Tĩnh vô cùng cẩn thận điều tra lại lịch dòng họ một cách rõ ràng, ngay cả trác phi Tần vương thị cùng tám thị thiếp của Tĩnh Vương phủ, Tần Vô Tà cùng các nàng không qua lại quá nhiều, Tần Tĩnh đem nàng bảo vệ thật sự rất tốt...."

Nhưng hôm nay, Tĩnh vương phủ từ Kim Lăng Thiên dời về kinh thành, Tần Tĩnh vừa mất trong vương phủ đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, Vô Tà từ trên ghế nhảy xuống, khí thế bức người chấp tay ra sau lưng đi hai bước, dừng lại quay đầu nhìn Dung Hề nói: "Hôm nay không thành công chỉ sợ còn có lần sau."

Dung Hề vẻ mặt nghiêm trọng, theo bản năng trả lời: "Thế tử, nếu để Tuyên Vương biết...."

Nàng chính là muốn nhờ Tuyên Vương giúp đỡ, Tần Vô Tà ngoảnh đầu lại, trên mặt đột nhiên toát ra sự chân thành: "Dung Hề, ngươi cho rằng hấn không biết sao?"

Tần Yến Quy sợ rằng đã biết lần này nàng trở về phủ, những ngày sau này chỉ sợ không được yên bình, hai tháng qua mặc dù hấn đối với nàng chẳng quan tâm, nhưng Tần Vô Tà dám chắc, trong phủ này xảy ra bất cứ chuyện lớn nhỏ gì, chỉ sợ không có chuyện gì lọt khỏi mắt Tần Yến Quy, trong ly trà của nàng có độc, do ai làm, dám chắc đã sớm đoán ra....

Nhờ hấn giúp đỡ sao? Hấn rõ ràng là muốn gây khó khăn cho nàng, như thế nào lại đến cứu nàng đây.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: 28. Đánh Cuộc

Editor: Dương

Vừa dùng bữa trưa xong, Vô Tà để Dung Hề theo nàng tản bộ tiêu thực ở trong sân, Tĩnh vương phủ rất lớn, phía đông là chỗ ở của Vô Tà, Tần Tĩnh chỉ có mình Vô Tà là con nối dõi vì vậy phía tây cũng chỉ còn lại những nữ quyến khác trong vương phủ, bọn hạ nhân ở sân phía bắc, chỉ là trong sân Vô Tà ở có một cánh rừng cùng vườn hoa lớn đến nỗi phải đi dạo hơn nửa canh giờ mới có thể đi xong.

Đang cuối thu, hoa quế trong vườn Vô Tà nở hương thơm bay xa khắp nơi xanh ngát một vùng lớn, trong sắc xanh đan xen những bông hoa quế màu vàng kim, mùa quế nở rộ hương hoa tràn khắp bốn phía ảnh hưởng đến cả tinh thần và thể xác con người.

Ngược lại Vô Tà không sao cả, khuôn mặt nhỏ nhắn lười biếng nện bước chân, tùy Dung Hề dắt tay nàng từ từ dạo bước nhưng vẻ mặt Dung Hề không thoải mái, dù sao trước đây không lâu có người muốn xuống tay với Vô Tà, muốn mạng nhỏ của thế tử mình.

Dung Hề rất rõ ràng tính nghiêm trọng của sự tình, nàng là người rất cẩn thận, ly trà thanh nhiệt đưa cho Vô Tà kia là nàng tự tay nấu cho nên mới sơ suất, bởi vì từ nước pha trà đến lá trà, dụng cụ Dung Hề đều kiểm tra từng chút một, khi nào thì độc này được bỏ vào trong nước trà nàng nấu đây?

Dung Hề từ nhỏ đã được bồi dưỡng thành ám vệ Tĩnh vương phủ, tự nhận bản lĩnh cùng độ cẩn cảm cũng là số một số hai, nếu không Tần Tĩnh cũng

không đích thân chọn nàng làm bạn cùng lớn lên với Tần Vô Tà, người bình thường hầu như không có khả năng dưới sự bảo vệ giọt nước không lọt của nàng còn có thể thần không biết quỷ không hay hạ độc Tần Vô Tà, trừ phi. Bản lĩnh người này trên nàng có thể vô hình giết người không tiếng động.

Khi nào thì trong vương phủ ản giấu cao thủ thâm tàng bất lộ như vậy?

Nhất thời tất cả lực chú ý của Dung Hề đều là ai muốn hại Vô Tà, người nọ làm sao thần không biết quỷ không hay xuống tay ngay dưới mí mắt nàng nhưng nàng lại không lưu ý, ngay cả nàng đều không phát giác nước trà có độc, Tần Vô Tà còn nhỏ tuổi như vậy thì làm sao phát giác được?

"Dung Hề, mặt ngươi băng bó như vậy bản thể tử làm sao còn hăng hái thưởng thức hoa quế nhà mình?" Vô Tà ngửa đầu, lông mi dài cong vút, miệng nhỏ nhắn khê lăm bầm, giọng trẻ con thanh thúy vang lên giữa vùng hương hoa.

Nhìn mặt Vô Tà thiên chân hồn nhiên, hoàn toàn không để chuyện vừa rồi ở trong lòng cũng không có ý tiếp tục muốn điều tra kỹ chuyện này, Dung Hề chợt nhớ tới dù thế tử nhà mình thông minh hơn người nhưng vẫn còn nhỏ có thể biết gì đâu, không khỏi cười cười, dụ dỗ nói: "Thế tử nói đúng lắm, Dung Hề xin lỗi thế tử."

Vô Tà híp mắt cười, lộ ra hàm răng trắng: "Hoa quế nở vừa đúng lúc muốn ăn hoa quế cao, Dung Hề tỷ tỷ, ngươi đi lấy đồ chứa, chúng ta hái chút hoa quế về, buổi tối ngươi làm hoa quế cao cho ta ăn."

"Chuyện này." Dung Hề ngăn người nhưng thấy Vô Tà đẩy mặt hăng hái, cũng không tiện làm nàng mất hứng: "Dung Hề cho người đi lấy đồ, nô tỳ ở cùng thế tử."

"Ngươi đi đi, những người không rõ kia đụng vào đồ của ta, hoàn hảo hoa quế cũng sẽ thối. Chỉ trong chốc lát thôi, ta ở nơi này chờ ngươi."

Dung Hề suy nghĩ một chút lại không thể làm gì khác hơn là dặn dò Vô Tà ở đây chờ nàng, bản thân thì triển khinh công đi.

Dung Hề vừa đi, nụ cười trẻ thơ trên mặt Vô Tà cũng từ từ thu lại, tiểu áo khoác màu lam quấn vào những cánh hoa quế rơi xuống tựa như điểm tô thêm, nàng khê nghiêng đầu, hai mắt chậm rãi híp lại, chậm rãi nói: "Đã đến rồi, thế nào lại không ra?"

Lời này của Vô Tà nếu đổi lại là Tần tiên sinh trước kia nhất định rất có lực, dù sao Tần tiên sinh nổi danh bí hiểm l.q.đ nhưng lúc này lời nàng nói ra giòn tan, một đứa bé đối với không khí nói chuyện, cảnh tượng này hết sức cổ quái.

Quả nhiên, Vô Tà vừa dứt lời, đột nhiên sau lưng vang lên tiếng rơi xuống đất nhẹ đến nỗi không thể nhẹ hơn nữa, ngay sau đó người Vô Tà tê rần, thân thể nhỏ nhỏ bị người điểm huyết đạo lập tức không thể nhúc nhích.

Trên đỉnh đầu che phủ tầng bóng mờ, Vô Tà biết là người đứng phía sau mình, bản lĩnh người tới bí hiểm, từ đầu đến cuối Dung Hề lại không hề phát hiện đủ thấy được bản lĩnh người này trên Dung Hề, nếu Dung Hề lưu lại chỉ khiến nhiều hơn một người gặp nạn mà thôi, hướng chỉ. Nàng ít khi làm chuyện không nắm chắc, nhất là cùng người tâm đầu.

Chỉ là bản thân kiếp trước mặc dù tâm tư kín đáo một bụng quỷ kế dù sao cũng là ma ồm đi một hai bước đã muốn thử dốc, đời này lại là đứa bé tay trái gà không chặt người ta chỉ điểm một chút toàn thân đã không thể nhúc nhích, điều này khiến Vô Tà không khỏi thờ dãi dù có đầy bụng quỷ kế nhưng ở trước mặt cao thủ cũng không thể động được, xem ra sau này bản thân không thể không cầu xin Tần Yến Quy dạy nàng chút công phu mới được?

"Làm thế nào ngươi biết sự tồn tại của ta?"

Thân thể Vô Tà không thể nhúc nhích, trên cổ chợt lạnh, một vật sắc lạnh đụng vào động mạch cổ nàng, sau lưng vang lên giọng nói lạnh lẽo mang theo kinh ngạc, hiển nhiên đối với nàng một đứa bé tay trái gà không chặt lại có thể phát hiện hành tung của mình cảm thấy hết sức khó hiểu.

Cũng may người nọ không che tất cả huyết đạo của Vô Tà, khóe miệng khê nhúc nhích, mặt nàng không có nhiều biểu cảm, trầm tĩnh mà ung dung đáp: "Hoa quế quá thơm, ngươi thường dùng huân hương hoa quỳnh rất dễ chịu một chút cũng không thua hoa quế."

Dĩ nhiên Vô Tà không có nửa điểm nội lực cùng công phu, đồ Dung Hề không cảm giác được tự nhiên nàng cũng bó tay, chỉ là kiếp trước thân thể không tốt ngược lại luyện thành một thân giác quan khác hẳn người thường.

Người phía sau trầm mặc, hồi lâu mới vang lên tiếng cười nhẹ, nụ cười kia trầm thấp, trầm thấp đến nỗi Vô Tà không cảm thấy được vui vẻ trong tiếng cười này: "Ngươi đã biết ta là ai. Thì ra ngày trước ta xem thường ngươi. Thị nữ bên cạnh ngươi chưa từng đoán được là ta, một đứa bé như ngươi như thế nào biết được? Là phụ vương ngươi nói về ta với ngươi?"

Vô Tà khê cau mày đang suy nghĩ ý tứ trong lời nói này, miệng lại không nhàn rỗi: "Tại sao ngươi muốn giết ta? Mặc dù danh tiếng ta trước đây thôi một chút nhưng tội không đáng chết, ta đắc tội ngươi? Hay phụ vương ta chọc giận ngươi nên ngươi muốn bắt ta trút giận?"

Nói nàng trẻ con nhưng lại thông minh không phải đứa trẻ nào cũng có thể so sánh, nói nàng thông minh nhưng lúc này lời nói ra lại rất trẻ con.

Mùi thơm nhàn nhạt sau lưng ở giữa nơi nồng đậm hương hoa quế này lại nhạt đến mức người ta khó có thể phát hiện, người nọ đứng sau lưng Vô Tà, Vô Tà không thấy được bộ dạng của nàng ta, nếu không phải trong lòng đã sớm đoán được thân phận nàng ta, thậm chí Vô Tà cũng không cách nào phân biệt được giọng nói dùng nội lực xử lý qua này là nam hay nữ.

Người sau lưng chợt cúi người, đề thấp đôi môi tới bên tai Vô Tà, cười nhẹ một tiếng: "Ngươi lừa được người trong thiên hạ lại không lừa được ta, Tĩnh

trường thế tử ngu ngốc quần áo lụa là? A! Nếu như người không cơ trí hơn người, hẳn làm sao lại tận tâm tận lực bảo hộ người nhiều năm như vậy? Tình vương phủ dòng độc đỉnh a, không ngờ Tần Tĩnh đến khi chết ông trời vẫn đối đãi với hắn không tệ. Đứa nhỏ, người sợ chết sao?"

Vô Tà thành thật trả lời: "Sợ."

Nàng ta bị Vô Tà chọc cười, hình như không nghĩ tới đứa bé này dĩ nhiên thành thật như vậy: "Đừng gạt ta, đứa nhỏ. Nếu như người sợ chết, vừa rồi cũng sẽ không sai thị nữ kia đi. Người thật sự không sợ ta giết chết người?"

Vô Tà kéo kéo khoe miệng, khẽ nhếch lên một đường cong, ngây thơ nói: "Người muốn giết ta vừa rồi tại sao không ra tay?"

Người bên tai sững sờ, sau đó than nhẹ một tiếng: "Can đảm của người để cho ta có chút tán thưởng người, lúc trước ta thật sự muốn mạng người Như vậy đi, lần này ta với người đánh cược, nếu như người có thể còn sống trở về thì đó là ý trời để ta bỏ qua cho người, ta cũng sẽ đưa cho người một phần đại lễ. Nhưng đến lúc đó, người cũng phải nói cho ta biết làm sao người đoán được thân phận của ta, như thế nào?"

Tuy giọng điệu thương lượng nhưng căn bản không cho thời gian Vô Tà nói "được" hay "không được", Vô Tà chỉ cảm thấy trên cổ chột đau nhói, trước mặt bỗng tối sầm, thân thể mềm nhũn. Xem ra về phía sau phải học võ công thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: 29: Lá Gan Ghê Gớm Thật

Phủ Tuyên vương

Tần Thành là lão quản gia của phủ Tuyên vương. Lão ở bên chăm sóc Tuyên vương từ khi hắn còn là tiểu hoàng tử. Lần này Tần Yến Quy không rõ nguyên do mà bị tước quyền, người gấp gáp nhất chính là Tần Thành.

Nhưng Tần Thành có gấp gáp hơn nữa cũng không có ý nghĩa gì, chủ tử nhà lão căn bản không thèm để bất cứ chuyện gì trong lòng. Nhìn Tần Yến Quy giờ phút này đang nhàn nhã đứng trong hoa viên của vương phủ chăm sóc một cây tùng đẹp để mới đưa tới, Tần Thành không xa không gần đứng ở một bên, nhiều lần há mồm muốn nói.

Tay của Tần Yến Quy còn chưa hoàn toàn hồi phục. Mặc dù cánh tay đã được băng bó cố định lại nhưng vẫn cần dùng đai ngọc buộc vòng qua cổ, treo ngược ở trước ngực. Lúc này hắn không không mặc vương bào, trên người chỉ mặc một bộ trung y màu nhạt, chiếc áo khoác xanh thẫm thoải mái khoác trên người, tay áo đã cuộn lên, ngắt đi mấy nhánh cây ở phía trước. Một đầu tóc đen cũng không mang mũ, chỉ tùy ý dùng một chiếc dây nam ngọc buộc lại, trong tay đang cầm dụng cụ chăm sóc hoa cỏ. Hắn hơi cúi đầu, vài sợi tóc cũng theo đó rũ xuống, cả người có vẻ lười biếng lại xa xôi, chuyên chú làm việc của mình, ngay cả người bên cạnh cũng không dám tùy ý đến gần.

Tần Thành chỉ đành phải gấp gáp đứng tại chỗ, nhìn chủ tử nhà mình bỏ hết chính sự qua một bên trong hai tháng qua. Hắn thoát nhìn là vui vẻ mà nhàn nhã tự tại như vậy, thật giống như vô luận bên ngoài có xảy ra bao nhiêu chuyện, cũng không có quan hệ gì với hắn, không có tạo ra bất cứ ảnh hưởng một chút nào đối với hắn.

Từ sau khi bỏ lại quân quyền trong tay, Tuyên vương quả thực là triệt để cho mình một cuộc sống thanh nhàn. Những phụ tá trong phủ Tuyên vương không biết đã phải gấp gáp tới cửa bao nhiêu lần chỉ vì mong được gặp mặt Tuyên vương, nhưng dù tất cả mọi người có gấp đến nỗi giống như kiến bò trên chảo nóng, thì vẫn chỉ có một mình Tuyên vương trấn đây ý không quan tâm đối với tất cả mọi chuyện, đồng của coi như không thấy.

Không cần nói tới vua và những vị phụ tá trong ngoài đó, Tần Thành đứng gần Tuyên vương cũng đã gấp muốn chết, căn bản không biết là rốt cuộc Tuyên vương đang nghĩ gì trong đầu. Lần này phủ Tuyên vương phủ bị hoàng thượng tước quyền, còn là không hề báo trước, cũng không biết là giữa vua và dân đã xảy ra chuyện xấu nào, có thể không làm cho người ta sốt ruột sao?

"Vương gia, Binh bộ Thượng thư Hà đại nhân cùng ba vị đại nhân đã tới vương phủ cầu kiến ngài nhiều lần, ngài có phải là nên đi nhìn họ một lần hay không..."

Khỏe môi Tần Yến Quy khẽ nhếch, động tác chăm sóc hoa cỏ trong tay vẫn không hề dừng lại, không chút để ý đáp lại Tần Thành một câu: "Vậy hãy để cho bọn họ tiếp tục chờ đi."

"Vương gia..." Tần Thành bị chặn ngang câu nói, còn muốn tiếp tục khuyên lại chột nghe có người làm báo lại, nói là Từ gia tới. Cặp mắt già nua của Tần Thành bỗng sáng lên, thật tốt, Từ gia cuối cùng cũng tới. Từ gia rất thân thiết với Tuyên vương, cho dù người khác không thể thấy mặt Tuyên vương, giờ ngay cả Từ gia Tần Thương cũng đã tới, Tuyên vương nhà hắn chắc cũng không đến nỗi ngay cả Từ gia Tần Thương cũng cho đuổi ra khỏi cửa đi: "Vương gia, Từ vương gia tới, ngài có gặp ngài ấy không ạ?"

Nghe là tiểu tử Tần Thương kia tới, mí mắt Tần Yến Quy mới thoáng nâng lên, lực chú ý rời khỏi gốc cây tùng quý trước mặt mình, nhàn nhạt quét mắt qua Tần Thành một cái, sau đó lại tiếp tục cúi đầu làm chuyện ban nãy: "Cho hắn tới đây đi."

Tần Thành nghe vậy vui mừng, vội vàng đáp lời, cũng tự mình đi mời Tần Thương vào hoa viên phủ Tuyên vương.

Tần Thương vô cùng quen thuộc đối với phủ Tuyên vương, thậm chí không thua gì chủ nhà là Tuyên vương, không cần Tần Thành dẫn đường, hắn liền trực tiếp vội vàng tìm tới đây, quả nhiên nhìn thấy tam ca nhà mình đang nhàn nhã chăm sóc những cây hoa cỏ kia. Tần Thương cũng không kịp nghĩ tới những lễ nghi phiền phức khác, trực tiếp đạp đất chạy vào. Đến khi đứng ở bên cạnh Tần Yến Quy, hắn liền lái nhai: "Tam ca, huynh đúng là đang ở chỗ này!"

Tần Thương mới trở về từ sân huấn luyện Vũ Lâm ky, trên người còn mặc áo giáp lúc tập luyện, khắp người đầy mùi mồ hôi, tinh thần phấn chấn, so với trước kia lại đen hơn một chút.

Tần Yến Quy không sôi nổi không lạnh nhạt liếc nhìn Tần Thương một cái, nói: "Lão Tứ, sao ngươi lại tới đây?"

Tần Thương lấy tay lau đi mồ hôi ở trên mặt, hai mắt lấp lánh có thần: "Tam ca, sao lại không thấy tiểu Vô Tà? Gần đây ta đến choáng váng đầu óc, cũng không thể thấy nàng được một lần."

Kiến đề giao thể tử Tĩnh vương cho Tuyên vương dạy, Tần Thương đương nhiên sẽ cho là chỉ cần tới phủ Tuyên vương của Tam ca là có thể thấy được tiểu quý kia.

"Nga, ngươi nói nàng..." Tần Yến Quy lúc này tựa hồ mới nhớ tới còn có một người tên Vô Tà. Dừng một chút, hắn quay sang hỏi Tần Thành đang đứng một bên: "Gần đây đứa bé kia có chuyện gì không?"

Thấy Tần Yến Quy đặt câu hỏi, hai mắt Tần Thương cũng lập tức tỏa sáng nhìn sang Tần Thành, chờ đợi câu trả lời của hắn. Bị hai đại nhân vật đồng thời nhìn nhìn tới, Tần Thành căng thẳng cực độ, thiếu chút nữa không thể nói thành lời: "Chuyện này... Hối, hối Vương gia, nghe nói hai ngày trước thể tử bị hạ độc nhưng cũng may là được phát hiện kịp thời, không có nguy hiểm tới tính mạng. Hiện tại chuyện thể tử bị hạ độc đã bị thượng áp chế xuống, chưa từng truyền ra."

Tần Thương tuyệt không kỳ quái chuyện của phủ Tĩnh vương, Tần Yến Quy lại nắm bắt cận kề, rõ ràng mọi chuyện, chẳng qua là vừa nghe nói Vô Tà bị hạ độc, bất kể có được như ý hay không, Tần Thương cũng gấp đến độ không chịu được, sau gáy nóng lên, vừa sốt ruột vừa tức giận: "Buồn cười! Tam ca, bọn họ trái vẫn không chịu được, lại còn dám hạ thủ với tiểu hoàng thúc của chúng ta! Không được không được, nếu tiểu gia ta phát hiện ra là con rùa chán sống nào làm, lão tử nhất định đưa hắn lên Tây Thiên! Tam ca, ai, huynh mau giúp tiểu Vô Tà dọn dẹp những thứ không sạch sẽ trong phủ của nàng đi!"

So với Tần Thương đã gấp đến độ muốn nhảy dựng lên, Tần Yến Quy có vẻ lạnh nhạt hơn rất nhiều, chỉ thờ ơ đứng yên làm chuyện của mình. Đang nghe tiếng Tần Thương om sòm ở bên tai, đột nhiên giọng nói của Tần Yến Quy chậm rãi vang lên: "Tiểu hoàng thúc tự có bản lĩnh của tiểu hoàng thúc, đến khi nàng không còn có năng lực tự mình giải quyết rồi hãy nói."

Không đợi Tần Thương còn muốn nói thêm điều gì, một bóng đen chợt hiện ra từ trong rừng rậm, giống hệt như hiện ra từ trong không khí, trực tiếp nhảy đến tới bên cạnh Tần Yến Quy, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ mấy câu. Động tác trong tay Tần Yến Quy dừng lại, nhàn nhạt gật đầu một cái, bóng đen kia liền lui xuống.

Đó là ám vệ của tam ca, cũng không dễ dàng hiện thân. Tần Thương thấy ám vệ lui ra, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc, vội vàng hỏi: "Tam ca, thế nào?"

Tần Yến Quy không trả lời hắn, chỉ ngược mắt nhìn Tần Thành một cái. Tần Thành hiểu ý, vội vàng sai người đưa cho Tần Yến Quy một chiếc khăn tay sạch sẽ. Tần Yến Quy từ từ đứng lên, đưa tay ra nhận lấy chiếc khăn tay mà người làm đưa lên, lau tay thật sạch, sau đó đưa tay lên phủ tay áo bào, rũ ống tay áo xuống. Sau đó mới lại quay sang nói với Tần Thương: "Ngươi dù sao cũng đã nhớ kỹ đứa bé kia, chúng ta đi thôi."

Tần Thương nghe không hiểu, nhìn chăm chăm đôi mắt vui vẻ, phấn chấn của tam ca hắn: "Đi đâu?"

Tần Yến Quy nhếch môi, cười như không cười: "Mang theo thương của ngươi, đi liền biết."

Thì ra đây chính là biện pháp giải quyết của đứa bé kia, quả thật là đủ mạo hiểm. Cách giải quyết nguy hiểm nhất thì tự nhiên sẽ có hiệu suất cao nhất cùng lấy được kết quả tốt nhất. Mang tính mạng của chính mình ra đặt cược, đứa nhỏ này thật là không sợ trời không sợ đất, cũng đủ lòng tham. Hắn nên khen nàng một là người dũng cảm, hay là nên nói nàng là một người to gan lớn mật?

A, khá khen cho một đứa nhỏ to gan lớn mật.

Ý tứ trào phúng nơi khóe miệng Tần Yến Quy càng hiện lên rõ ràng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32: 30 Bưu Hãn Lãnh Khốc

Vô Tà từ từ khôi phục ý thức, lông mi khẽ run, cảm giác đau nhức trên cổ càng rõ ràng, hai chân ở giữa không trung hai tay lại bị trói ngược trên đầu treo lên chịu sức nặng của cả người, Vô Tà giãy giụa giữa lúc tỉnh lúc mê rồi đột nhiên như phá tan hắc ám trói buộc ý thức của nàng, lông mi run rẩy chớp lên, con ngươi thanh minh mở ra trong nháy mắt, lập tức theo bản năng bắn ra một tia vô cùng sáng suốt cùng tinh táo, phản ứng này hoàn toàn xuất phát từ bản năng luôn phòng bị của nàng.

Đội nhìn rõ tình cảnh của mình, trong mắt Vô Tà mới từ từ xuất hiện tia mê mang, con ngươi đen trong trẻo che phủ một tầng mờ lung sau đó cười khò, đại thụ xanh che trời, núi rừng hoang vắng, vách đá thẳng đứng, cây cối rậm rạp, cảnh tượng hoang vắng thê lương mà bản thân lại đ.đ. đang bị treo ngược thật cao ở trên gốc cây đại thụ này, cảnh cây đưa ra bên ngoài theo động tác rất nhỏ của thân thể nàng mà hơi đung đưa, cũng may nàng còn nhỏ tuổi thể trọng nhẹ nên cành cây treo ngược nàng này còn có thể miễn cưỡng chống đỡ không gãy.

Cúi đầu nhìn xuống độ cao cách mặt đất ước chừng vài trượng, sắc trời dần dần tối, tình huống dưới mặt đất thậm chí cả nàng cũng chưa chắc có thể nhìn rõ ràng, chỉ thấy một mảnh đen tuyền, mùi tanh tươi theo gió núi lạnh lẽo đưa tới.

Bị treo ngược ở thật cao trên cây to khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Tà từ từ hiện lên vẻ d.ở khóc d.ở cười, lần này là thật sự liều mạng rồi, nếu hôm nay nàng bị dã thú ăn thịt, về sau người lớn trong thiên hạ có thể lấy Tĩnh vương thế tử làm ví dụ để hù dọa đứa trẻ nhà mình, mảnh thú núi rừng thích ăn nhất là đứa trẻ không nghe lời, thịt mềm m.áu tươi, tựa như Tĩnh vương thế tử không nghe lời bị người xấu bắt đi cho dã thú ăn.

Ngẩng đầu nhìn cành cây nhỏ trên đỉnh đầu chịu toàn bộ sức nặng của nàng đang lao đảo đung đưa như bất cứ lúc nào cũng có thể gãy, có lẽ nàng phải cảm tạ lòng tốt của người kia, lo lắng nàng chưa tỉnh lại đã bị mảnh thú trong núi ăn sạch chỉ còn lại xương nên không có trực tiếp nhét nàng vào trong núi hoang này mà tìm gốc cây đại thụ cao lớn treo nàng lên?

Nghĩ đến đây, chợt một tiếng "rắc rắc" thật thấp chui vào lỗ tai Vô Tà, sắc mặt Vô Tà khẽ biến, quả nhiên một giây sau cành cây trên đỉnh đầu kia "kết" một tiếng gãy ngang, thân thể giữa không trung, cả người Vô Tà rơi xuống khoảng không đen như động không đáy dưới kia nhưng không có đau đớn xảy ra như dự đoán, Vô Tà té xuống cả người lại nện lên lớp cỏ dày. Gió đêm suu suu gào thét bên tai, gió đêm cuối thu lạnh thấu xương, giữa vùng hoang dã còn có tiếng dã thú gầm phát ra truyền đến từng đợt tiếng vang, mặc dù trên người không có gì đáng ngại nhưng từ địa phương cao như vậy té xuống đầu Vô Tà cũng cảm thấy choáng váng một chút. Một lúc sau từ từ lấy lại sức, Vô Tà mới khẽ giật giật thân thể, xác định bản thân có thể động lúc này mới dùng miệng c.ởi bỏ sợi dây thừng trên tay, cẩn thận từng li từng tí đứng lên không dám phát ra tiếng động quá lớn.

Cỏ hoang trong núi còn cao hơn Vô Tà, tiểu đầu của nàng bị che phủ hoàn toàn trong mảnh tối tăm vô cùng vô tận này, dùng mắt rất khó nhìn thấy hoàn cảnh phía trước.

Lúc này Vô Tà cực kỳ nhếch nhác, tóc tai y phục đều lộn xộn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bị một vết thương nho nhỏ đang rỉ m.áu, thế nhưng đôi con ngươi tinh táo cũng không có vẻ bối rối, tập trung tinh thần, Vô Tà nhẹ nhàng thở dốc, ánh mắt nhanh chóng quét một vòng trong phạm vi có thể thấy được, lập tức khom người rút chùy thủ từ trong ống giày ra, trở tay nắm ngang trước người để phòng.

Thân thể Vô Tà cứng lại, tiếng rì rào nhẹ không thể nhẹ hơn nữa ở cỏ hoang mọc dày đặc phía trước đang từ từ đến gần nàng lại không che giấu được tiếng thở dốc thật thấp của dã thú lúc hưng phấn khi v.ở được con mồi.

Sắc mặt Vô Tà chợt biến đổi, tim đập nhanh hơn, hô hấp khẽ run, nắm chùy thủ từ từ lui về phía sau, trong rậm rạp phía trước một hình dáng to lớn càng ngày càng rõ ràng kèm theo đôi mắt rét lạnh âm u khóa chặt nàng. Sau lưng chợt lạnh, thân thể Vô Tà đã lui đến trước cây đại thụ lúc trước, Vô Tà cả kinh, dù tâm tư nàng bình tĩnh lúc này nhìn hai con mắt phía trước cũng kịch liệt co rúc lại, từ từ tới gần nàng rõ ràng là một con hổ có thân hình to lớn!

Con vật khổng lồ kia đang nhìn chằm chằm nàng như hổ rình mồi!

Vô Tà muốn lui nữa nhưng tiếng rì rào không có dừng lại, cỏ hoang xung quanh bị vạch ra, dã thú từ từ ép sát nàng, thì ra không chỉ có một con này!

Nàng cảm chùy thủ càng ngày càng chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt, nhưng từ đầu đến cuối một tiếng thét kinh hãi cũng chưa từng phát ra từ miệng nàng, ý chí chống đỡ đã cường đại đến cực điểm.

Con vật khổng lồ đứng trước Vô Tà hình như bị hàn quang từ chùy thủ trong tay Vô Tà kích thích chợt gầm nhẹ một tiếng, tiếng rống kinh thiên động địa làm mặt đất dưới chân Vô Tà không khỏi run lên, không đợi Vô Tà có bất kỳ phản ứng nào, thân thể con hổ khổng lồ kia chợt khom về phía sau làm ra tư thế tiến công, nhanh như chớp nhảy lên, răng nanh nhỏ xuống nước miếng tanh hôi, thẳng tắp đánh về phía Vô Tà.

Vô Tà cắn chặt môi, tiểu thân thể gầy yếu không thể lui được nữa, tay nhỏ bé nắm chùy thủ khẽ điều chỉnh góc độ như muốn cứng rắn tiến lên công kích bất ngờ nhưng vào lúc này.

Mùi đàn hương quen thuộc không thể quen thuộc hơn như lần áp vị tanh mặn của vùng hoang dã này, chợt thân thể Vô Tà bị người phía sau khẽ đẩy ra ngoài, bóng dáng màu trắng cao lớn trước mắt thoáng qua, tất cả xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức Vô Tà không thể làm ra bất kỳ phản ứng nào của một đứa bé nên có, chỉ ngơ ngác nhìn bóng lưng cao lớn đứng ở phía trước nàng.

Tóc đen bị gió thổi tung, áo bào trắng lay động, tay áo cùng đêm đen giăng co, phong thái tự nhiên cuồng tứ, con vật khổng lồ vọt lên phóng tới gần như đang ở trên đỉnh đầu h.ắn nhưng h.ắn vẫn đứng đó không nhúc nhích. Di.ễn 0 đ.àn Lê Quý Đôn Vô Tà nhìn gò má h.ắn dưới ánh trăng quý dị càng thêm lãnh khốc cùng hồ h.ững, bỗng nhiên khoe miệng h.ắn chậm rãi gọi lên đường cong tàn khốc mang theo nồng đậm gi.ũu c.ột cùng khinh thường, chợt con vật khổng lồ r.ống giận b.ỏ nhào tới bị h.ắn một tay bắt được đỉnh đầu, nó ầm ầm ngã xuống đất, tình huống trước mắt đã phá vỡ nhận thức người thường. . . .

Tần Yến Quy. Là Tần Yến Quy.

Trong chớp mắt đó, Vô Tà không cách nào phủ nhận bản thân nhìn thấy nam nhân có thể so với ma quỷ này trong lòng rất vui vẻ, thậm chí kích động đến mức không cách nào duy trì tỉnh táo như lúc đối mặt với mãnh thú trước đó .

Con vật khổng lồ bị Tần Yến Quy một tay bắt được đỉnh đầu đập xuống hình như có chút bối rối, hoàn toàn không ngờ một nhân loại lại có sức lực đáng sợ như vậy nhưng mãnh hổ này cũng không có mộng quá lâu, một tay Tần Yến Quy giữ đầu hổ, một tay khác vẫn treo trước ngực, thậm chí nơi đứng cũng không có lệch đi chút nào.

Vô Tà phục hồi lại tinh thần hô to "cẩn thận", vội lấy chùy thủ của bản thân ném lên, Tần Yến Quy ghé mắt liếc nhìn nàng một cái, cúi đầu cẩn đầu buộc đai ngọc, đai ngọc vòng qua cổ hất chột bung ra bị gió thổi giữa không trung. Cánh tay phải bị thương của hân cực kỳ chuẩn xác tiếp nhận chùy thủ Vô Tà ném tới, nâng lên hướng xuống dưới cắm trực tiếp vào cổ mãnh hổ, mùi máu tươi tanh hôi phun ra trên mặt Tần Yến Quy, hân cũng không chớp mắt, dùng sức, chùy thủ đã lấy cả đầu hổ xuống, cả quá trình nhanh đến mức người ta không thấy rõ.

Nam nhân đáng sợ mà lãnh khốc này.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: 31: Vô Tà Thiên Vị

Giờ phút này, áo bào trắng lúc trước không nhiễm một hạt bụi nhỏ nào của hân lại bị nhiễm một mảng máu, chất lỏng màu đỏ sậm từ trán của hân chảy xuống phía dưới. Máu từ trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng chảy tới khóe miệng. Tần Yến Quy giờ tay lên, dùng ngón tay chậm rãi lau đi máu tanh nơi khóe miệng, sau đó lại rũ tay xuống, chùy thủ trong tay cũng bị hân đồng thời vút xuống trên đất.

Gió đêm tàn sát bừa bãi, thổi mặc phát cùng áo bào của hân bay lên, giống như một điệu múa mềm mại. Thân ảnh cao lớn đầm máu kia hiện tại hoàn toàn bị hàn khí hàn khí lạnh lẽo bao phủ, cả người bắn ra ánh sáng lạnh mãnh liệt giống như hàn băng.

Vô Tà chấn động, kinh ngạc nhìn hân. Nàng chưa từng thấy bộ dạng này của Tần Yến Quy, xưa nay hân vẫn là người cao nhã lạnh nhạt, lại sâu không lường được, cho tới bây giờ đều rất thông minh cùng giỏi bày mưu tính kế, mặc dù hân không dùng tới vũ lực nhưng nụ cười nhạt trên môi lại có thể mang theo vô số thủ đoạn. Vậy mà lúc này, hân lại một thân đầm máu đứng đó, vẻ mặt lãnh khốc tàn nhẫn, giống như là ma quỷ tới từ địa ngục, cả người hân rất cuộc đã thu lại khí chất ưu nhã giả tạo, khiến lòng người không khỏi nảy sinh sợ hãi..

Đầu con hổ bị Tần Yến Quy chặt xuống lăn lông lốc ra xa tới mấy trượng ở dưới chân hân. Xác chết của con hổ mất đi đầu yên tĩnh nằm trên mặt đất, sự biến đổi quỷ dị này lúc này kích thích ánh mắt vẫn luôn chăm chăm dõi theo họ của những con vật to lớn ở xung quanh. Móng vuốt của bọn chúng rời rít làm ra động tác đâm ra phía sau, bấp thính ngoài miệng run lên vì tức giận. Bọn chúng tức giận gầm lên mấy tiếng đỉnh tai nhức óc, giọt nước miếng từ chiếc răng nanh sắc nhọn hiện ra ánh sáng lạnh, toàn bộ lực chú ý của bọn chúng rời khỏi người Vô Tà, chuyển sang nhìn chăm chăm Tần Yến Quy vừa giết đồng bọn của chúng.

Tần Yến Quy lại không có hành động gì, đồng tử sâu không thấy đáy xẹt qua một tia hứng thú, chậm rãi quét qua những súc sinh đang lục đục ngóc đầu dậy kia. Khí tràng bá đạo đáng sợ cho nên cứng rắn khiến cho những súc sinh kia hoảng sợ, ánh mắt xanh biếc sâu thẳm chặt chẽ theo dõi hân, bốn chân lại không tự chủ lùi về phía sau mấy bước, phát ra tiếng gầm cảnh cáo, nhưng cũng không có một con nào làm tiên phong tấn công Tần Yến Quy.

Trong lòng Vô Tà khẽ động, dưới chân theo bản năng đi từng bước về phía Tần Yến Quy, ai ngờ vừa bước được một bước, thân thể nho nhỏ của nàng đột nhiên liền rời khỏi mặt đất, bị người ta lập tức ôm lên. Sau lưng chợt lạnh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Tà còn có chút mê mang, người đang ôm lấy sau lưng của mình đang thấp thỏm hốt hển, xem ra là do một đường đuổi theo không ngừng nghỉ.

So sánh với tần yến Quy Nhất nếu như thường ngày đơn độc y vương bào, chạy tới tần thương cũng là võ trang đầy đủ, một thân ngân bạch trang phục, một tay chấp nhất hồng anh trường thương, một tay trực tiếp đem ngậy thơ bế lên, anh tư bộc phát tuần lãng mặt mũi thượng tràn ngập nóng nảy, có chút tức giận địa đồ mặt: "Tiểu ngậy thơ, ngươi không sao chứ? Ngươi thế nào chạy loạn! Nếu không phải là Tam ca kịp thời chạy tới, ngươi bây giờ chỉ còn sót xương! Ngươi còn muốn chạy loạn, những thứ này súc sinh không dài mắt, được ăn rồi làm sao bây giờ! Ngươi tức chết ta! Ngươi sau này không cho phép hồ nháo!"

Tần Thương kích động hét lên khiến lỗ tai Vô Tà ù hết cả lên, lúc sau lại tràn đầy cảm giác ấm áp.

Hết xong, lúc này Tần Thương mới nhớ tới Vô Tà dù sao thì cũng vẫn chỉ là một đứa nhỏ bảy tuổi không hiểu chuyện, giờ lại gặp phải tình huống này thì khẳng định là đã sớm sợ đến choáng váng đầu óc, hân còn thét nàng, thật sự là không tốt. Tần Thương có chút áy náy, giọng nói chậm lại: "Ta... Vừa rồi là do ta quá lo lắng... Ngươi ngươi ngươi, ngươi chớ để ở trong lòng..."

Vốn cho là Vô Tà nhất định phải lập tức khóc lớn, không nghĩ tới cái miệng nhỏ nhắn của nàng lại nhếch lên, hai mắt sáng trong tựa ngọc, giống như vì sao trên trời bị hòa tan vào đôi mắt trong suốt xinh đẹp: "Ừ."

Tần Thương sững sờ, trên mặt lập tức tràn ra ý cười, còn muốn nói cái gì nữa, lúc này mới chợt nhớ tới tình cảnh này không thích hợp để ôn chuyện, lập

tức quay người lại, bay lên trời, mang Vô Tà đang ở trên cây xuống đất, sau đó đặt ngang trường thương ở trong tay, vác ở phía sau, trên mặt có một cổ khí phách sáng chói còn hơn cả mặt trời, hắng hái nói: "Tiểu Vô Tà, đến đây đi! Ngươi chờ một chút, nhìn đại gia ta diệt sạch bọn chúng, tiêu trừ lũ súc sinh này! Lát nữa chúng ta ăn thịt hổ, xem ai ăn ai! Tam ca! Huynh nghỉ ngơi một chút, để cho đệ đánh!"

Thấy Tần Thương tới, khoe miệng Tần Yến Quy hơi nhếch lên, đứng ôm ta, vẻ lạnh lùng tàn khốc vừa rồi giống như chẳng qua chỉ là ảo giác, khuôn mặt hần vẫn lạnh nhạt cao nhả như vậy, máu tanh cùng khung cảnh hoang vu xung quanh tựa hồ không liên quan tới hần. Cho dù cả người bị mùi máu tươi tanh tưởi bám lấy cũng vẫn không khiến người khác thấy hần chật vật. Hần vẫn d3đ1%\$qđdùng đôi mắt sâu không thấy đáy nhàn nhạt nhìn thẳng vào Tần Thương đang ở trong cuộc chiến, ý định ném hết cho hần (Tần Thương).

Tần Thương quả nhiên rất lợi hại, trường thương sắc bén, sức lực lại vô cùng lớn, thân thủ cực kỳ sạch sẽ lưu loát, so với lần bắt bọn đạo tặc lúc trước còn uy phong hơn. Chính là những mảnh thủ hoang dã kia bị hần chém chém giết giết, vạt qua vạt lại, cuối cùng còn có mấy con thông minh, nhìn thấy tình huống không ổn, đã sớm quay đầu bỏ chạy, chui vào bên trong rừng rậm kia. Xem bóng dáng khó khăn chật vật của chúng, Tần Thương còn muốn đuổi theo, nhưng vừa nghĩ lại, tam ca cùng tiểu Vô Tà vẫn còn ở chỗ này, nếu hần rời khỏi, lại có khác súc sinh khác đột kích thì họ sẽ không thể đối phó. Nghĩ như thế, Tần Thương chỉ có thể nuốt xuống tức giận trong lòng, giấu trường thương ra sau lưng, xoay người trở lại.

"Tiểu Vô Tà, thế nào? Đại gia ta cũng không phải là người khoác lác đúng không?!" Tần Thương nhảy lên cây ôm Vô Tà xuống dưới, trên mặt phô ra thái độ tự đắc, vỗ ngực nói: "Thời điểm lão tử ra trận giết địch, trăm vạn đại quân cũng không để vào mắt thì những thứ súc sinh này có thể là cái gì chứ?! Nhưng ngươi cũng thật là, tại sao lại to gan như vậy, đang êm đẹp lại tự dưng chạy tới đây, ngươi không biết ta... bao nhiêu người lo lắng, ngươi nhìn đi, tay của tam ca còn chưa khỏi hẳn..."

Không đợi Tần Thương lái nhai xong, Vô Tà đã sớm mất bóng, lúc ngẩng đầu nhìn lên, Tần Thương vừa tức vừa buồn cười, không khỏi tự lẩm bẩm nói: "Hắc, tên tiểu tử khôn kiếp này, lúc cứu ngươi, ta cũng tốn không ít sức lực. Bộ dạng anh dũng giết địch của ta vừa rồi ngươi cũng không chịu nhìn vài lần, lại chỉ nhìn thấy tam ca của ta..."

Nam tử đứng ôm tay, nhếch môi lên, cười như không cười nhìn tiểu tử đang đứng cúi đầu ở trước mặt mình cúi đầu để chờ đợi mình khiển trách. Tần Yến Quy chợt cười, rất là ôn hòa lễ độ nói: "Làm tiểu hoàng thúc bị sợ hãi rồi."

Hai hàng lông mày của Vô Tà nhíu lại, trong lòng tự cân nhắc tới ý tứ của Tần Yến Quy, lần này chạy tới, chẳng lẽ chỉ vì mỗi một câu "Bị sợ hãi" như vậy mà tạm tha cho nàng?

"Ngươi không cần sợ ta." Hồi lâu, đột nhiên nghe được đỉnh đầu một tiếng nhẹ xuy: "Phụ hoàng lệnh cho ta chăm sóc cho ngươi thật tốt. An nguy của tiểu hoàng thúc dĩ nhiên là chuyện quan trọng đối với Yến Quy, những việc khác..."

Dừng một chút, hần gợn tay lên, đặt trên đầu Vô Tà, từ trên cao cúi xuống nhìn nàng, thanh âm mang đầy ý tứ hàm xúc kia đột nhiên áp sát tới bên tai Vô Tà, hần nói: "Đó là chuyện của ngươi."

Không phiền muộn, là bởi vì không quan tâm...

Hần cứu nàng bởi vì đó là điều cần phải làm, mà nàng sống hay chết, căn bản cũng không thể làmDiễnđ#cànê4?q°uýđô©n cho tâm tình của hần giao động tới nửa phần, sao có thể tức giận chứ.

Người giống như Tần Yến Quy, quá mức lý trí, quá mức kín đáo, làm sao lại có tình cảm được chứ.

Tiếng gió quý dị chợt thổi qua đỉnh đầu, tay Tần Yến Quy dừng lại trên đầu Vô Tà một lúc, hai tròng mắt thu nhỏ lại, đáy mắt nhanh chóng thoáng qua một tia sáng xanh sâu không lường được. Sau khi giao Vô Tà cho Tần Thương, hần liền cởi chiếc áo khoác dính đầy máu tanh ra, vứt sang một bên, chỉ mặc trung y mà xoay người đi vào sâu trong rừng rậm, bỏ lại một câu: "Lão tử, ngươi mang tiểu hoàng thúc trở về."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: 32: Thiếu Niên Yêu Nghiệt

Tần Yến Quy đi rồi, Vô Tà vẫn đứng tại chỗ, thân thể nhỏ nhắn đơn bạc có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Tà ngược lên, nhìn ánh trắng đỏ như máu đang treo trên bầu trời, thân hình nhỏ bé đứng thẳng tắp một con gió lướt qua mang theo hơi lạnh thấu xương, đôi môi phẫn nộ mím chặt, tròng mắt đen thâm thúy, không biết đang suy nghĩ việc gì.

"Tiểu Vô Tà, ngươi đừng lo lắng, Tam ca nhất định là có việc quan trọng phải làm. Nơi này không an toàn, đi chúng ta về nhà trước thôi." Dừng một chút Tần Thương chợt cau mày: "Bất quá.....chúng ta biết được ngươi xảy ra chuyện, còn biết được ngươi bị mang đến đây, những người khác tự nhiên cũng biết, khi trở lại chỉ sợ phụ hoàng sẽ tra hỏi chuyện này mà thôi..."

Tần Thương bắt chợt im lặng, ý thức được mình nói sai, không khỏi len lén quan sát sắc mặt của Vô Tà, cho dù là ai đi chăng nữa cũng không muốn nhất cử nhất động của mình bị người ta theo dõi, không một chút tự do nào. Trong Tĩnh Vương phủ, bên cạnh Vô Tà không chỉ có tai mắt của Tuyên vương, người của Kiến đế phái đến cũng không ít, Tần Yến Quy coi như có thể giúp Vô Tà dọn dẹp những tên nội gián trong Tĩnh Vương phủ, nhưng đây vốn

đi là một nước cờ ngu xuẩn. Căn cứ vào tác phong làm việc của hắn, không những không làm như vậy, ngược lại sẽ thờ ơ với những người kia, làm như không thấy.

Coi như người của Tần Yến Quy không gây bất lợi đối với Tần Vô Tà, nhưng bên cạnh mình khắp nơi là tai mắt, cũng không phải chuyện làm cho người ta vui vẻ gì, Tần Thương có chút bận tâm khi Vô Tà biết được chuyện này sẽ bị mất hứng, làm cho quan hệ của nàng cùng Tần Yến Quy sinh ra khoảng cách, huống chi chuyện này còn từ trong miệng mình tiết lộ ra, cho dù chết vạn lần hắn cũng không thoát khỏi tội danh này, Tần Thương vội vàng nói tiếp: "Tiểu Vô Tà người...người cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, vô luận như thế nào, ta cùng tam ca cũng sẽ bảo vệ người, thật ra Tam ca rất lo cho người, người xem, Tam ca ngay cả quần áo cũng không đổi liền vội vã chạy đến đây, vết thương trên tay còn chưa khỏi hẳn đây. "

Vô Tà chợt cười một tiếng, ánh mắt chợt lóe lên ánh sáng lấp lánh, có chút giảo hoạt của trẻ con: "Người đang nói cái gì, ta cái gì cũng không nhớ a, này giờ người vẫn luôn nói chuyện ở đây..."

Tần Thương bị Vô Tà làm cho ghen hờn, bị sặc tại chỗ, thấy khuôn mặt ngây thơ của Vô Tà, mơ hồ có bộ dáng giảo hoạt của tiểu hồ ly, mặc dù tóc tay, áo bào của nàng có chút chật vật không chịu nổi, không giống như ngày thường gọn gàng sạch đẹp, nhưng khi ngẩng đầu lên lộ ánh mắt cong cong biết cười, đã là phần điều ngọc mài, người ngọc như một.

Tần Thương sừng sốt, cũng lập tức cười ha ha: "Là ta, là ta đáng nói chuyện!"

Hắn thế nào lại quên, Tiểu Vô Tà mới bảy lớn, sao có thể suy nghĩ nhiều đến như vậy. Thời điểm hắn lớn cỡ như Vô Tà, hằng ngày vẫn còn bộ dáng chọc người khác cười, cùng tên tiểu tử Tần Dung đánh nhau đến thiên hôn ám địa, chảy nước mũi đi tìm phụ hoàng tố cáo, ngay cả binh thư cũng xem không hiểu, cũng chưa biết cái gì là anh hùng thiếu niên ra trận giết địch, mình khi đó, ngu đến mức dù có bị bán đi cũng không biết gì.

Vô Tà khoe miệng khẽ nhếch lên, cười không đáp, đáy mắt lóe lên một tia thâm thúy, khó nắm bắt được.

Từ khi phụ thân mất, từ lúc nàng phụng chỉ vào kinh thành, bên người trừ Dung Hề ra, chỉ sợ không một ai nàng có thể dựa vào được, bên cạnh nàng hạng người gì cũng có, giống như Kiến đế khôn khéo đa nghi, coi như mình chỉ là người thất học lại ngu đần không nghe theo quân giáo, nhưng Kiến đế như cũ cũng sẽ không phớt lờ, chỉ cần ở trong Vương phủ, nhất cử nhất động của nàng, tự nhiên không thoát khỏi mắt của Kiến đế.

Về phần Tần Yến Quy.....Nàng hôm nay dám đến đây, tuy có chút tâm tư riêng, tự nhiên dám cùng người họ không chút kiêng kỵ liều mạng đánh cược một phen, chẳng qua là đánh cược địa vị của mình trong lòng Tần Yến Quy mà thôi, chỉ sợ rằng hắn nắm rõ Tình Vương phủ trong lòng bàn tay, nàng xảy ra bất cứ chuyện gì, hắn làm sao không biết đây, nàng đánh cược nhất định hắn sẽ tới.

Nàng ngay cả hắn cũng dám tính kế, Tần Yến Quy là người bụng dạ thâm sâu, thủ đoạn nhỏ nhỏ của nàng làm sao có thể qua được ánh mắt của hắn. Nếu không, lúc cứu nàng, ánh mắt hắn cũng sẽ không lộ ra ý vị thâm tường như vậy.

Thấy Vô Tà lộ ra khuôn mặt vô tội kia, Tần Thương cũng dẹp bỏ đi những nghi ngờ còn sót lại, một tay bế Vô Tà lên, cười nói: "Tiểu Vô Tà nói rất đúng, ta thật sự là dong dài. Tam ca để cho chúng ta về trước, chúng ta đúng là nên đi về trước, nếu ngày mai phụ hoàng hỏi tới chuyện này, người liền nói ta mang người tới, phụ hoàng nhiều lắm mắng ta mấy vì đã dẫn người đi đến chỗ nguy hiểm như vậy, cùng lắm thì bị phạt mấy hèo, chút chuyện nhỏ này, tựa như gãy ngựa, lão tử cũng không chớp mắt một cái."

Mắt thấy trời cũng sắp sáng, nơi đây không nên ở lâu, Tần Thương đá một cước lên thi thể trên mặt đất, ôm lấy Vô Tà thi triển khinh công bay lên, nhanh chóng rời khỏi địa phương quý quái này.

Đến kinh thành, cửa thành còn chưa mở, sắc trời còn chưa sáng lắm, cuối thu Biện Kinh vẫn như cũ ngủ say chìm vào trong ánh sáng mờ mịt của ánh trăng non, Tần Thương một tay ôm Vô Tà, một tay dè dặt thương để ở sau lưng, trực tiếp đạp lên trường thành lướt qua nhảy vào, vũng vào rơi xuống đất, cơ hồ không phát ra một chút âm thanh nào.

Trải qua một đêm dài, Vô Tà thật sự mệt mỏi, nàng ôm cổ Tần Thương suốt cả đường đi, đầu nhỏ gác lên vai hắn ngủ thiếp đi, tiếng hít thở nhỏ nhỏ đều đều vang ở bên tai, Vô Tà mặt dù cao hơn so với mấy tháng trước, nhưng ngư cù vẫn nhẹ như một cây bông, Tần Thương vốn muốn gọi Vô Tà tỉnh dậy, nhưng khi nghe tiếng hít thở kéo dài cực kỳ an tĩnh, tựa hồ đã chìm sâu vào giấc ngủ, đáy lòng liền mềm nhũn, ngay lập tức không muốn đánh thức nàng nữa.

Vào đến kinh thành, cách Tình Vương phủ không xa, Tần Thương ôm Vô Tà, dưới chân không hề thi triển khinh công nữa, ngược lại lặng lẽ từng bước từng bước vững vàng đi về phía trước, chỉ sợ đánh thức tiểu tử đang say giấc trên vai mình.

"Con mẹ nó, tiểu tử này chán sống rồi, lại còn dám cắn người. Giữ hắn lại cho lão tử, hôm nay lão tử phải lột sạch tên khốn này, đâm chết hắn!" Vào đúng lúc này, phía trước trong một góc cách đầu hẻm đó không xa, một tên đại hán với bộ dáng cao lớn vạm vỡ khuôn mặt dữ tợn dậm tà phun xuống đất một bãi nước bọt, hai tay đang gỡ lưng quần của mình.

Hắc, Tiểu cái khát kia, gia chúng ta đây coi trọng người là phúc khí của người, người tự cho là mình thật quan trọng ư? Nếu không phải xem trọng bộ dáng nhỏ nhắn của người, lão tử đã sớm đánh chết người!"

"Ha ha ha, hắn còn dám trêu lão đại nữa kia! Ai yêu, tránh cái gì a, đúng là một tiểu hạt tiêu, làm tên cái khát làm gì tốt bằng đi theo lão đại của chúng tôi."

Tên đại hán kia cùng ba năm người nữa làm ồn thành một đoàn, không có ý tốt huyết giố trên đầu.

Thân thể Vô Tà đang nằm trên vai Tần Thương giật giật, tay nhỏ nâng lên dụi dụi hai mắt mình, tựa hồ là bị đánh thức, Tần Thương cẩn thận suốt cả

đường đi, không nghĩ tới gặp được bọn đàn độn vô văn hóa này, vốn Vô Tà đang ngủ, sợ đánh thức nàng, Tần Thương đang muốn vận công rời đi khỏi chỗ này, ai ngờ những tên hỗn tướng này lại đánh thức Vô Tà, Tần Thương luôn luôn vui vẻ cũng tức giận rồi nha.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: 33 Thiếu Niên Yêu Nghiệt (2)

Editor: Dương

Vô Tà được Tần Thương ôm ngồi trên cánh tay của hắn, đôi tay cũng đang ôm cổ Tần Thương để không bị té xuống, bị đánh thức Vô Tà nâng đầu, mở trừng hai mắt, lông mi thật dài, đôi mắt đen nhánh có chút mê mang, nàng cúi đầu xuống nhìn Tần Thương hỏi "Bọn họ đang làm gì?"

Giọng nói Vô Tà trong trẻo như suối trong, cứng rắn hỏi khiến sắc mặt Tần Thương quần bách, ấp úng không biết nên trả lời vấn đề của Tần Vô Tà như thế nào.

"Chuyện này. Hắn, bọn hắn ở đây. Ở đây." Gương mặt tuần tú của Tần Thương dần dần có chút không được tự nhiên đỏ, đôi mắt với khuôn mặt ngây thơ của Vô Tà, loại chuyện này càng không thể nói ra miệng. Hắn cũng không thể nói cho tiểu quý này là những tên hỗn đản này đang làm chuyện bẩn thỉu đến không thể bẩn thỉu hơn nữa? Rừng vốn lớn loại chim nào cũng có, có một số lưu manh khôn kiếp thích luyến đồng, còn chuyện môn xuống tay với bé trai có dung mạo tuần tú. Dù là ở Biện kinh cũng có rất nhiều gia đình phú quý dường không ít bé trai khéo léo xinh đẹp, Vô Tà còn nhỏ, loại chuyện xấu xa này sao có thể nói cho nàng nghe?

Tròng mắt Vô Tà chăm chú nhìn về mặt càng ngày càng cổ quái của Tần Thương, cũng cảm thấy kỳ lạ, đđ,lqđ giương mắt nhìn phía trước, trong lòng lập tức hiểu rõ.

Chỉ thấy năm ba tên đại hán kia đã kéo y phục của bọn hắn tới tan tác, cười dữ tợn nói to lời nói có chút không hợp thời, Vô Tà nhìn không rõ lắm người bị bọn họ vây ở giữa, chỉ thấy được một bóng dáng gầy gò đang tránh né cuộn thành một đoàn, mặc cho người ta quyền đâm cước đá vẫn không chịu khuất phục. Tóc tai bù xù, quần áo lam lũ, Vô Tà không thấy được bộ dáng của hắn nhưng ở giữa đáng sợ và kinh tởm như vậy hắn lại cắn chặt răng, từ đầu đến cuối cũng không phát ra một tiếng nào.

Nhiu nhú này, trong mắt Vô Tà lóe qua vẻ chán ghét, không đợi Tần Thương phản ứng kịp đã thả lỏng hai tay, từ trong ngực Tần Thương nhảy xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn băng bó đi đến phía trước: "Các người buông hắn ra."

Giọng trẻ con thanh thúy lại vô duyên vô cớ khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Mấy người sững sờ, ngừng động tác, lập tức lại bắt đầu hùng hùng hổ hổ: "Con bà nó, ở đâu ra."

Lần này cũng không vội quay đầu nhưng làm người ta ngạc nhiên là điể+à)n!_e6Quý+)n vừa quay đầu lại nhìn thấy trước mặt đứng một tiểu công tử phần điêu ngọc trác, tuy quần áo trên người có chút bẩn, nón trên đầu cũng bị lệch nhìn có chút nhếch nhác nhưng con mắt, lỗ mũi, cái miệng xinh đẹp kia nơi nào không tinh xảo như trong tranh?

Tên đại hán to con thấp lùn cầm đầu sững sờ, lời nói hùng hùng hổ hổ trong miệng bị ngăn ở cổ họng, trong mắt lóe lên kinh ngạc, ngay sau đó lập tức lộ ra vô tận dục vọng cùng tham lam: "Ồ đâu ra tiểu oa nhi xinh đẹp, ha ha ha, hôm nay gia con mẹ nó không thu người thì thật xin lỗi ông trời! Bắt đến cho lão tử!"

"Đại. Đại ca." Những người cùng đi kia có chút do dự, dù sao quần áo Vô Tà mặc trên người thấy thế nào đều là đồ gia đình phú quý mới có, bọn họ đều là một ít côn đồ nhỏ bé, khi dễ bách tính bình dân cũng xem như thôi ngộ nhờ đắc tội người không thể đắc tội.

"Sợ cái gì! Con bà nó, nhất gan sợ phiền phức còn lẫn lộn cái rắm!"

Bị đại hán kia răn dạy một câu, bọn họ cũng cảm thấy có lý, lập tức xắn tay áo xông tới Vô Tà, Vô Tà nhú mi nhưng dưới chân không có động, Tần Thương bị Vô Tà tránh thoát để lại phía sau tức thì nóng giận, những tên hỗn đản này đúng là người nào cũng dám đụng!

Chỉ thấy một bóng người màu bạc như gió lướt qua, những người này còn chưa đụng tới một góc vạt áo của Vô Tà cũng đã mặc danh kỳ diệu bị người quét ngã trên mặt đất, trong nháy mắt giữa màn đêm yên tĩnh của thành Biện kinh vang lên tiếng kêu rên, liên tiếp cầu xin tha thứ.

Vô Tà bình tĩnh đứng trước mặt bóng dáng cuộn thành một đoàn, hắn chỉ có thể dùng y phục từ lâu đã bị người ta kéo rách mướp che đầy thân thể, khắp người đều có dấu vết bị ngược đánh, tóc xõa che cả khuôn mặt, điểđ.lqđ Vô Tà không nói, người nọ cũng không động, hồi lâu, rốt cuộc Vô Tà khẽ thở dài, cởi tiểu áo khoác trên người ra, tới gần phía trước, cẩn thận từng li từng tí muốn đắp lên người tên kia.

"Cút!" Giống như tiểu thú phần nộ gầm nhẹ, Vô Tà còn chưa đến gần đã bị hắn một tay hung hăng đẩy ra, Vô Tà không phòng bị nên trực tiếp bị đẩy ngã trên đất, áo khoác trong tay cũng rơi ra.

Tần Thương ở sau lưng vừa thấy, ngay lập tức nhú mày muốn phản nộ vì Vô Tà lại bị Vô Tà lẳng lặng lắc đầu ngăn lại.

Thiếu niên trước mắt, đầu tóc rối bời, một đôi con ngươi màu đỏ khát máu, ở nơi đó lộ ra hào quang có vẻ diêm dúa lẳng lơ cùng quý dị, Vô Tà sững sờ, sau đó lại cúi đầu nở nụ cười như không có việc gì, đứng dậy từ dưới đất, dùng tay nhỏ vỗ vỗ cái mông của nàng, nhỏ giọng lầm bầm: "Rất giống ta a, giống như một con thú bị vây hãm."

Dường như nghe được Vô Tà lầm bầm lâu bầu lại giống như không có nghe được, thiếu niên kia dùng đôi mắt yêu đồng cảnh giác lại phòng bị nhìn chăm chăm Vô Tà, trên mặt hần đều là bùn đất, ngũ quan cũng nhếch nhác lơ đãng mơ hồ không rõ, chỉ có cặp mắt kia có lạnh lùng, có phòng bị, có quật cường, có tàn nhẫn chống lại cặp mắt đen trong suốt lại giống như nhìn không thấu kia của Vô Tà, hai người như đang giằng co, cảnh tượng rất là quý dị.

Vô Tà nhìn hần một lúc lâu, cuối cùng thu hồi tầm mắt đầu tiên, sắc mặt trầm tĩnh, xoay người muốn đi, cũng không nhặt áo khoác rơi trên đất.

"Tại sao ngươi phải giúp ta?"

Giọng nói khàn khàn của thiếu niên từ sau lưng vang lên lần nữa, chỉ là lần này dường như tỉnh táo không ít, không cuồng loạn như lúc trước.

Vô Tà dừng lại nghiêng nửa người, oai đầu như đang nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, một lúc sau mới nhẹ nhàng cong môi: "Ta không phải nói rồi sao, ngươi rất giống ta a."

"Giống ngươi?" Trong giọng nói của thiếu niên có chút châm chọc, hần trào phúng cười, quét mắt nhìn Vô Tà: "Từ đầu đến chân ngươi, nơi nào có nửa phần giống ta?"

Mắt Vô Tà đông lại, cười như không cười cũng không trả lời, quay đầu lại, dưới chân lại bước một bước.

"Ngươi dẫn ta trở về." Giọng nói của thiếu niên lại một lần nữa vang lên, hàm chứa ý cười: "Ta sẽ chứng minh cho ngươi thấy ta và ngươi không giống nhau, ta mạnh hơn ngươi."

Dường như không ngoài ý muốn, Vô Tà quay đầu lại lần nữa, lần này nàng thấy được ý cười tràn đầy lạnh lùng cùng mỉa mai trong đôi con ngươi màu đỏ quý dị, diêm dúa lẳng lơ đó. Cảm giác nguy hiểm như vậy còn không phải là một con tiểu thú bị chọc giận?

"Ngươi nói ngươi là một con thú bị vây hãm vậy ngươi nên học được lợi dụng người, ví dụ như ta, nói không chừng ngày nào đó ngươi sẽ trở thành lưỡi kiếm sắc bén." Thiếu niên chớp mắt, hần quang cuộn cuộn sau đó lại chán nản, có chút tự giễu: "Hoặc là ngươi cũng thích đùa giỡn nam tử như những người kia, ta ngày thường cũng không tệ lắm."

Nếu như hần không có cặp mắt đỏ diêm dúa lẳng lơ kia, có lẽ hần cũng sẽ là một thương nhân tốt.

"Ngươi gọi là gì?" Vô Tà yên lặng, không đồng ý cũng không có cự tuyệt, một lúc sau, đột nhiên hỏi.

Thiếu niên kia ngẩn người, cúi đầu, từng chữ từng chữ, cuối cùng như dồn hết hơi sức cả đời, rốt cuộc phun ra hai chữ: "Vệ Dịch."

"Nha." Vô Tà gật đầu một cái, trên khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn chột cười một tiếng: "Ngươi là một thanh kiếm sắc bén, dùng không tốt sẽ làm bị thương chính mình. Chỉ là. Ngươi nói rất có ý tứ, trời sáng, ngươi đến Tỉnh vương phủ tìm Tần Vô Tà."

Nói xong, Vô Tà cũng không quay đầu lại, d.đ.l.q.đ khoe miệng chậm rãi hiện lên ý cười thần nhiên.

Việc đời khó đoán, ai cũng sẽ không ngờ tới, đứa trẻ yêu đồng khát cái mặc cho người khi dễ này, ngày sau sẽ cùng nàng đi đến quyền khuynh thiên hạ, lúc đó Vệ Dịch cũng là người đứng ở tầng cao của kim tự tháp quyền lực.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 36: 34: Gia Đình Gặp Mặt

Editor: Trịnh Phương

Trở lại Tỉnh vương phủ thì trời đã sáng. Bởi vì Vô Tà đột nhiên mất tích cho nên từ trên xuống dưới Tỉnh vương phủ lúc này đã loạn đến trời long đất lở. Nhìn thấy Tứ vương gia Tần Thương ôm tiểu thế tử nhà mình trở về, hạ nhân trong vương phủ nhất thời kinh hô một tiếng, vội vàng dẫn người chờ ở cửa vương phủ nghênh đón Vô Tà trở về.

Dung Hề sắc mặt tiêu tụy nghe thấy tin liền chạy tới, vẻ mặt kinh hoảng, hiển nhiên là mất ngủ cả một đêm, trên người tỏa ra hàn khí rất nặng, khăn tay cũng bị dính ướt, vừa nhìn liền biết là do bận đi tìm Vô Tà suốt đêm.

Nhìn thấy Vô Tà, Dung Hề lập tức tiến lên đón, vội vã chào Tần Thương một cái. Nàng nhận lấy Vô Tà từ trong tay hần, kiểm tra nàng từ trên xuống

dưới thật kĩ một lượt, thấy Vô Tà trừ một chút vết thương ngoài da, còn lại đều không có gì đáng lo ngại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Thế tử..."

Lần đầu tiên Vô Tà nhìn thấy bộ dạng thất kinh của người luôn luôn trầm ổn ít nói như Dung Hề, biết là chuyện hôm qua bản thân chột mắt tích khiến Dung Hề hoảng sợ, không khỏi nâng hai cánh tay ôm cổ Dung Hề, cười một tiếng với nàng: "Dung Hề tỷ tỷ, ta không sao."

Dung Hề há miệng, muốn hỏi gì đó nhưng thấy Tần Thương vẫn còn đứng gần đó nên không thể làm gì khác ngoài tiếp tục yên lặng, giấu đi thần sắc kinh hoàng trên mặt: "Là Dung Hề không thể bảo vệ tốt cho thế tử, để cho thế tử bị sợ hãi. Dung Hề đã cho người chuẩn bị nước nóng cùng thức ăn, ngài trước tiên đi tắm rửa đã, được không?"

Thấy đã mang Vô Tà bình yên trở về, trên người Tần Thương cũng bị dính đầy máu của những thứ súc sinh kia, xung quanh lại đứng đầy người hầu, không thể tùy ý giống như trước lập tức quy củ chào Vô Tà một cái, lúc cúi đầu, len lén trừng hai mắt với Vô Tà: "Tiểu hoàng thúc bị sợ hãi một đêm, trở về phủ cần phải nghỉ ngơi thật tốt, hoàng chất cũng không tiện nói nhiều nên trở về cung trước. Chờ Tam ca trở lại, hoàng chất sẽ cho người tới báo cho tiểu hoàng thúc, ngài không cần quá bận tâm."

Vô Tà ừ một tiếng, về mặt ông cụ non gật đầu một cái.

Sau khi Tần Thương rời đi, Dung Hề muốn hầu hạ Vô Tà tắm rửa thay đi một thân chật vật, Vô Tà nhẹ nhàng cong khóe miệng, đáy mắt đen nhánh thấu triệt có mũi nhọn thoáng qua ngầm ý cười mơ hồ: "Dung Hề, trắc phi Ôn thị của phụ vương cùng các vị di nương đang nghỉ ngơi?"

Trong lòng Dung Hề nghi ngờ, không biết thế tử nhà mình tại sao lại đột nhiên hỏi tới các nàng nhưng thấy đáy mắt Vô Tà thanh minh thông dong, khôn khéo giống như hồ ly nhỏ. Tuy thế tử còn nhỏ tuổi, danh tiếng bên ngoài cũng cực kỳ không tốt nhưng Dung Hề biết, nàng làm việc luôn có đạo lý của mình, vì thế cũng không hề hỏi nhiều, chỉ thành thật trả lời: "Hôm qua ngài mất tích, các vị chủ tử cực kỳ lo lắng, một đêm thức trắng không ngủ được, có lẽ hiện tại đều ở đại sảnh chờ tin tức."

Tần Vô Tà là người thừa kế duy nhất của Tĩnh vương phủ, nay Tần Tĩnh đã chết, mặc dù Vô Tà vẫn còn nhỏ tuổi nhưng việc phong vương cũng là chuyện sớm muộn. Từ trên xuống dưới Tĩnh vương phủ này cũng đều lấy nàng làm trung tâm mà nịnh nọt, những nữ nhân kia tuy là thê thiếp của Tần Tĩnh nhưng dưới gối không con, dĩ nhiên cũng chỉ có một mình Vô Tà làm chủ nơi này. Cho dù bọn họ không thật sự lo lắng cho an nguy của nàng thì công phu biểu hiện sắc mặt vẫn rất tốt, thời gian này họ muốn biểu hiện lấy lòng Vô Tà, dĩ nhiên sẽ không có ai có thể ngủ an ổn vào lúc này.

Khóe miệng Vô Tà giương lên: "Tới đại sảnh trước đi, ta muốn thấy các nàng, dù gì cũng là di nương của bản thế tử."

Dung Hề sững sốt. Thế tử nhà nàng từ trước tới nay vẫn chưa hề một lần nhắc tới những nữ nhân kia, chính là Tĩnh vương còn tại thế, Tần Vô Tà cũng rất ít khi giao thiệp với thị thiếp trong phủ. Sau khi hồi kinh, Tần Vô Tà càng không hề nhắc tới những nữ nhân ngày xưa của Tần Tĩnh, sao hôm nay bỗng dưng lại muốn thấy các nàng?

Dung Hề không hiểu nhưng cá tính của nàng xưa nay ít nói, cũng chẳng hỏi nhiều, ôm Vô Tà đi tới đại sảnh.

Quả nhiên, thời điểm Vô Tà đi tới, thiếp thất của Tần Tĩnh cũng đã sớm chờ ở đó, Vô Tà và các nàng cũng chưa từng gặp mặt nhau đến một lần, chỉ nghe thấy thanh danh của vị tiểu thế tử nhà mình kém đến cực điểm. Hơn nữa, thân phận Vô Tà đặc biệt, hoàng thượng cũng rất là sủng ái vị tiểu hoàng đệ này, lúc này đột nhiên nghe được chuyện Vô Tà muốn tới thỉnh an các vị di nương, trong lòng các nàng không khỏi sợ hãi. Cứ vậy, các nàng mang theo lòng nghi ngờ, d.đ.le6quýđôn cẩn thận từng li từng tí ngồi ở vị trí chờ, không hiểu được ý định của Vô Tà.

Vô Tà bảo Dung Hề đặt nàng đứng xuống đất, thấy nàng tiến vào đại sảnh, mọi người liền nhìn thấy một đứa nhỏ xinh đẹp phần điêu ngọc trác đang ngoác dáo dác, quan sát mỗi người các nàng một phen. Thấy y phục trên người Vô Tà mất đi áo khoác, trung y rách rưới, tóc tai tán loạn giống như vừa mới đánh một trận với người nào đó, lại không tắm rửa thay quần áo trước mà đi tới nơi này...

Tất cả mọi người rồi rít đứng lên từ chỗ ngồi, lúng túng cười nói: "Tà nhi bình yên vô sự là tốt rồi, dọa chúng ta sợ muốn chết..."

"Đúng vậy đúng vậy, không nghĩ tới Tà nhi đã lớn như vậy, lần trước gặp người, ai, ta cũng mau quên quá..."

"Nếu Tà nhi xảy ra chuyện gì, vương gia dưới tuổi vàng biết được sẽ không tha cho những người làm di nương như chúng ta không thể bảo vệ người. A di đà Phật, a di đà Phật, may là không có việc gì, may là không có việc gì..."

Đôi mắt to ngày thường của Vô Tà lúc cười liền híp lại, ánh mắt ngây thơ hồn nhiên quan sát từng khuôn mặt xa lạ. Bảy vị phụ nhân này quần áo sặc sỡ đứng ở trước mặt Vô Tà cười nói, động tác rất cẩn thận. Cũng khó trách, các nàng tuy là trường bối của Vô Tà, nhưng hiện tại Tần Tĩnh đã không còn ở đây, Vô Tà vẫn còn là con nít này nhưng mới chính là chủ nhân hiện tại của vương phủ, nàng chịu kính các nàng, các nàng dĩ nhiên là di nương trong vương phủ này, nàng nếu không chịu kính, các nàng cái gì cũng không phải là.

Trước giờ Vô Tà vẫn chẳng thèm để tâm tới các nàng, hôm nay đột nhiên lại tâm huyết dâng trào nhớ tới bọn họ, làm cho các nàng không khỏi nghi ngờ nàng có ý định khác, trong lòng không ngừng suy đoán. Tiểu tử này hôm nay sẽ không nhớ tới chuyện gì đó, muốn bắt các nàng khai đao đi?

"Di nương mạnh khỏe, sao mọi người vẫn đứng? Nghe nói mọi người vì lo lắng cho ta mà một đêm không ngủ, mọi người mau mau ngồi đi nên lo lắng thân thể a." Giọng nói Vô Tà giòn tan không giống như đến làm khó dễ, điều này làm di nương các nàng càng thêm không rõ, không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng ngồi xuống, thắt lưng thẳng tắp lại như đứng ngồi không yên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Tà khẽ nhíu, quét một vòng các di nương, chột miệng nhỏ nhắn mằn lèn một tiếng "đi".

Một tiếng "đi" này nhất thời làm tâm các nàng vừa mới nuốt trở về lồng ngực đột nhiên một cái nhắc tới cổ họng, bỗng nghe Vô Tà nghiêm trang nhảy

nháy mắt, dùng giọng trẻ con thanh thúy nói: "Sao không thấy trác phi Ôn thị của phụ vương?"

Thấy Vô Tà hỏi, lập tức có người đáp: "Sợ là lúc này Ôn trác phi còn đang ở Phật đường cầu nguyện cho thế tử ngài..."

Mẫu phi của Vô Tà qua đời sau khi sinh nàng, nữ quyến trong vương phủ đều do vị trác phi Ôn Thiên Nguyệt này quản lý, nghe nói vị trác phi của Tĩnh vương này tính tình lạnh nhạt, không hỏi thế sự, nữ quyến trong phủ cũng cực ít giao thiệp với nàng, hiện tại Vô Tà ngược lại đối với nàng vô cùng hiếu kỳ rồi đó.

Hé mắt, trong mắt Vô Tà đột nhiên tỏa ra ánh sáng rực rỡ, cười như không cười nói: "Nhưng là chúng ta muốn mở hội nghị gia đình, Ôn trác phi không tới sao được đây? Dung Hề tỷ tỷ, người thay ta đi mời trác phi đến đây đi, Vô Tà muốn đích thân tạ ơn nàng vì bản thể tử mà lo lắng cả đêm."

Nàng ấy không đến, đánh cược giữa các nàng phải thực hiện như thế nào? Hôm nay nàng nhưng là còn sống trở về từ địa phương quý quái kia ...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: 35: Vô Tà Bái Sư

Dung Hề đi không lâu, không công mà lui, mọi người đều hai mắt nhìn nhau, trong lòng thăm than, lần này thì tốt rồi, không biết kết thúc như thế nào, Ôn trác phi đúng thật là hai mắt bị mù mà, cũng không biết Tần Vô Tà hôm nay muốn diễn tuồng gì để đùa giỡn nàng đây, lúc này lại cùng tiểu tử tông này khoe khoang cái gì?

Hai mắt Vô Tà trầm tĩnh thong dong, đối với kết quả này, thật giống như một chút cũng không ngoài ý muốn, nàng từ trên ghế nhảy xuống, chấp hai tay ở sau lưng, dẫn đầu đi về phía trước: "Vậy thì làm phiền các vị di nương đi theo Vô Tà đến Phật đường, Ôn phi không chịu tới, vậy nhất định Phật đường so với nơi này không được thoải mái rồi."

Các vị di nương không biết Vô Tà rốt cuộc có ý đồ gì, chung quy vẫn nghe nói vị tiểu tử tông này ngu đần không thay đổi, ngang bướng vô lễ, nghĩ gì làm đó, nhưng hôm nay nhìn ra bất quá không giống như lời đồn....

Vô Tà dẫn đầu hướng đi, người trong đại sảnh rất nhanh rời đi, một đoàn người theo Vô Tà đi đến Phật đường.

Tiểu viện của nữ quyến trong phủ Vô Tà chưa từng đến, Phật đường cũng là lần đầu tiên nàng tới, nơi ở của Ôn trác phi ngay tại Phật đường, nơi này cách biệt so với nơi ở của các thiếp thất khác trong phủ, chính là Vô Tà và các di nương khác rất ít lui tới cùng Ôn trác phi, bên ngoài Phật đường có một khối đất trống, trồng một ít rau dưa, không nghĩ tới đây chính là nơi ở của Ôn trác phi, Vô Tà mơ hồ nghe được mùi nhang thoang thoảng trong không khí.

Tỳ nữ trong Phật đường thấy Vô Tà tới, muốn vào thông báo, bị Vô Tà gợn tay lên ngăn lại, không đợi thông báo, Vô Tà đã trắng trợn mang người đi vào, đập vào mắt là cảnh vật không xa hoa cũng không lộng lẫy, hai chữ "Tĩnh Tâm" được viết theo cách viết thảo, trình bày một cách rõ ràng thanh tao ở trên tấm biển, Vô Tà dùng bước, ngửa đầu lên cân trọng quan sát tấm biển được treo ở trên cao kia, nhìn thấy hai chữ này, khóe miệng chợt nổi lên một tầng ý cười nhàn nhạt.

Tĩnh Tâm Tĩnh Tâm, thật sự dễ dàng như vậy sao.

Không chút báo trước trực tiếp đẩy cửa bước vào, thị nữ bên cạnh muốn ngăn cản cũng không kịp, Vô Tà thu tay về, híp mắt nhìn vào trong phòng, một pho tượng Phật được đúc bằng vàng, phía sau tượng Phật một bóng dáng gầy gò đang thõng thả bước ra, một thân áo trắng, vạt áo thêu một đóa hoa quỳnh, tóc dài rũ xuống, một búi tóc cũng không hề có, nhìn nàng cùng lắm chỉ ba bốn mươi tuổi mà thôi, nhưng khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt nhìn người khác một cách hồ hững như hai đạo băng lãnh, coi trời bằng vung, Lãnh Nhược Băng Tuyết, e rằng không gì có thể qua được.

Vô Tà hí nhát tí mĩ quan sát nàng, chỉ cảm thấy khí chất của đó, giống như là hàn băng trên núi cao, siêu phàm thoát tục, nét mặt tương mạo tuyệt đẹp, đoán chắc năm xưa cũng là tuyệt thế giai nhân.

Người kiệt xuất như vậy, mặc dù nàng cùng Vô Tà sống dưới một mái nhà suốt bảy năm, mà nàng cũng chưa một lần nào xuất hiện trước mặt Vô Tà, điều này làm cho Vô Tà cảm thấy hơi tiếc.

Trác vương phi Ôn Thiên Nguyệt, Thiên Nguyệt Thiên Nguyệt, nàng chưa bao giờ nghe phụ vương nhắc đến tên nàng, nhưng nếu nàng nhớ không lầm, phụ vương khi qua đời mang theo một thanh cô kiếm khi mai táng, trên kiếm kia, có khắc hai chữ nhỏ - Thiên Nguyệt....

"Thế tử..."

Thấy Vô Tà rất lâu cũng không cử động, Dung Hề không khỏi nhỏ giọng gọi nàng một tiếng, Vô Tà hồi phục lại tinh thần, thấy cô gái lãnh mạc đối diện cũng đang trầm mặc không nói trên cao nhìn xuống quan sát nàng, Ôn Thiên Nguyệt mặc dù vẻ mặt lạnh như sương, nhưng trong nháy mắt khi nhìn thấy

Vô Tà, tâm tình trong mắt nàng kịch liệt chấn động, nhưng rất nhanh bị nàng mạnh mẽ đè nén xuống.

Vô Tà đột nhiên giương môi cười một tiếng, cho người làm dâng trà lên, mình không uống, lại có chừng mực cầm ly trà quý xuống: "Phụ vương trước khi mất có căn dặn ta đi đến bái lạy trắc phi. Vô Tà lúc ra đời, mẫu phi liền mất, từ nhỏ Vô Tà mỗi ngày chỉ có phụ vương làm bạn bên mình. Phụ vương trên giường bệnh có căn dặn Vô Tà, Phụ vương mất, trắc phi chính là mẫu thân của Vô Tà, Vô Tà phải hiếu kính với người như mẹ ruột. Hải nhi dâng trà cho mẫu phi."

Cái quý này của Vô Tà, khuôn mặt không cảm xúc từ trước đến nay của Dung Hề cũng không có phản ứng kinh ngạc, những thiếp thất ở phía sau sắc mặt kinh ngạc, phát ra tiếng xôn xao, sững sờ nhìn sự việc bất ngờ trước mặt.

Ôn Thiên Nguyệt tựa hồ cũng không lường trước được rằng Vô Tà sẽ dẫn những nữ nhân trong vương phủ đến đây, còn ở trước mặt các nàng, tôn kính gọi nàng một tiếng "mẫu phi".

Vô Tà vẫn một thân chặt vật làm cho người khác đau lòng, giờ phút này lại quý gối trên mặt đất cứng rắn lạnh lẽo, đứa nhỏ bộ dáng ốm yếu nhỏ bé đang cầm ly trà nóng, cho dù là ai đi nữa cũng phải động lòng, nhưng Ôn Thiên Nguyệt lại không chịu nhận lấy ly trà kia, nàng nghiêng người đi, tựa hồ không muốn nhìn Vô Tà.

"Các vị xin trở về, nơi này cũng không phải là nơi thể tử nên đến."

Cực tuyệt không một chút tình cảm nào, đáy mắt Vô Tà mỉm cười, dường như đã sớm nằm trong dự liệu: "Mẫu thân, ngài nếu không uống trà? Trà này thật là nóng, tay Vô Tà thật sự rất đau. Ngài không uống, sau này xuống hoàng tuyền, phụ thân nhất định sẽ trách ta không làm cho ngài cao hứng."

Ôn Thiên Nguyệt không đáp, Vô Tà cũng không nóng vội, nghiêng đầu hướng Dung Hề gật đầu một cái, Dung Hề hiểu ý, mời các vị đi nương ra ngoài, cho người làm lui xuống, khép cửa lại.

Vô Tà như cũ đang quý bất động cầm ly trà, vẻ mặt ngây thơ chậm rãi thu lại, khóe miệng như có như không nhếch lên: "Chi tiếc, Vô Tà không thể sớm như vậy mà đi gặp phụ vương rồi....."

Hôm qua không chết, lần này đánh cuộc, xem như Tàn Vô Tà nàng thắng?

Vô Tà vừa dứt lời, thân thể Ôn Thiên Nguyệt đột nhiên run lên, trên tay vung lên, thỉnh thoảng xuất hiện một trận cuồng phong đánh thẳng tới trước mặt Vô Tà, nhưng Ôn Thiên Nguyệt không ngờ tới, đứa nhỏ cư nhiên không sợ chết, cũng chưa hề chạm tới được, ánh mắt nàng trầm xuống, trận gió bay đến trước mặt Vô Tà cư nhiên bị đổi sang hướng khác, cánh cửa sau lưng trong nháy mắt bị phá hủy tan tác, ngọn gió kia khi đến gần Vô Tà ly trà trong tay cũng bị phải chia năm xẻ bảy, cả người cũng bị đẩy về sau mấy bước, ngã trên mặt đất.

"Người không sợ chết?" Ôn Thiên Nguyệt cau mày, có chút kinh ngạc.

Vô Tà hốc mắt ửng đỏ, thoát nhìn cực kỳ ủy khuất, giống như một giấy kẻ tiếp sẽ gào khóc lên bất cứ lúc nào.

Cô gái lạnh lùng thân thủ lợi hại trước mắt thấy dáng vẻ này của Vô Tà, thần sắc hơi động, chân không tự chủ bước đến, nhưng ngay sau đó ánh mắt của nàng trở nên lạnh lẽo, không còn bất kỳ động tác dư thừa nào, thậm chí cũng không muốn nhìn đến bộ dáng bị ngã đổ mất đáng thương của đứa trẻ trên mặt đất kia.

Vô Tà vuốt vuốt đôi mắt bị trà nóng bắn vào lúc này, không khóc không nháo, chậm rãi bò dậy, nhưng trong lòng thì cười khổ, thật là một trận gió lợi hại, thân thủ này, chỉ sợ thật sự thâm sâu khó lường. Tình vương phủ lúc nào lại có một vị đại thần làm người ta ngoài ý muốn như vậy.

"Phụ vương không nên mắc nợ ngài a...." Vô Tà lắc đầu một cái, tự lẩm bẩm.

Một cô nương phong hoa tuyệt đại như vậy, không có khả năng làm trắc phi trong vương phủ? Phụ vương cũng chưa từng nhắc tới nữ tử này, nhưng khi hạ táng hẳn lại mang theo cổ kiếm có khắc hai chữ "Thiên Nguyệt"? Sợ là phụ vương phụ Ôn Thiên Nguyệt một cô nương tuyệt thế yêu ghét phân minh như vậy. Vừa nghĩ như vậy, Vô Tà tựa hồ có thể đoán ra, Ôn Thiên Nguyệt không màng thế sự, luôn ru rú trong nhà, vì sao hai lần đơn độc muốn mạng của nàng.

Con trai độc nhất của Tĩnh Vương, nàng đối với nàng có lẽ là vừa yêu vừa hận.

Nghe Vô Tà nỉ non một tiếng như vậy, Ôn Thiên Nguyệt sắc mặt cũng có chút thay đổi, thần sắc tuy vẫn lãnh mạc như cũ, nhưng đáy mắt lại lộ ra một vẻ sâu thẳm: "Phụ vương của ngươi, thật sự có nhắc qua ta?"

Vô Tà sùng sốt, sau đó chậm rãi đứng lên, vỗ vỗ một ít nước đọng trên người mình, cười nói: "Nếu không phải như thế, Vô Tà hôm nay sau lại ở chỗ này, còn thiếu chút nữa bị ngài đánh đấy?"

Nếu nói đứa nhỏ này giáo hoạt, nhưng lại ngu đến mức tự mình đến cửa tìm đường chết, nói nàng thành thật.....nhưng so với ai khác không khéo hơn mấy phần.

Ánh mắt Ôn Thiên Nguyệt phức tạp nhìn Vô Tà trên mặt đất, đột nhiên cười một tiếng: "Người không sợ ta giết người?"

Vô Tà nghiêng đầu xem thường: "Người đã giết ta hai lần, ta đều không chết, ý trời đã vậy, mẫu phi cần gì phải làm chuyện mình không muốn làm?"

"Chuyện ta không muốn làm?" Ôn Thiên Nguyệt cười ra tiếng: "Đứa nhỏ này, ngươi thế nào biết ta không muốn giết ngươi? Ta càng mong muốn ngươi chết."

Nếu thật sự muốn mạng của nàng, việc gì phải làm khổ mình như thế chứ, với bản lĩnh của Ôn Thiên Nguyệt, nếu thật sự muốn nàng Tần Vô Tà chết, nàng cũng không thể sống tới ngày hôm nay.

"Nếu con còn sống trở lại, lần đánh cuộc này, xem như hải nhi thắng, mẫu phi có nhớ rõ hôm qua ở Mai viên người đã từng nói gì không?"

"Ngươi nếu còn sống trở về ta sẽ đưa ngươi một phần đại lễ...." Ôn Thiên Nguyệt bùi ngùi nói nhỏ, phát tay áo quay lưng đi: "Vậy ngươi nói cho ta biết, ngươi như thế nào nhận ra ta."

Trông mặt Vô Tà thâm sâu mà tĩnh lặng, nhân nhật phun ra hai chữ: "Đoán."

Đứa nhỏ này.....Ôn Thiên Nguyệt ngẩn ra, tựa hồ cũng có chút không thể tin được, nhưng khi phun ra hai chữ này thì khuôn mặt nhỏ bé lại nghiêm trang, không giống như đang nói đùa....

Lắc đầu một cái, Ôn Thiên Nguyệt không tiếp tục hỏi nữa, ngược lại nhân nhật nói: "Ngươi không chết là ngươi mạng lớn. Ta vừa hứa hẹn đưa ngươi một phần đại lễ, bất quá sẽ không nuốt lời. Thân không có võ công tự vệ, ngươi cho dù thông minh như Gia Cát, cũng chỉ phôi cả một đời người, hầu tước cũng không ra hồn."

Vô Tà vui mừng, mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt cung kính khôi phục bộ dạng hành lễ vừa rồi: "Mẫu Phi..."

Ôn Thiên Nguyệt hừ lạnh: "Hai chữ này, không cho phép ngươi gọi. Ngươi là con của Tần Tĩnh, không có quan hệ gì cùng ta đâu?"

Vô Tà sùng sốt, cau mày lại, tựa hồ cực kỳ nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, hồi lâu, mới sửa lời nói một tiếng: "Sự Phụ?"

Lần này, Ôn Thiên Nguyệt không có phản ứng gì khác, phát tay áo rời đi, coi như là ngẫm đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: 36: Thiếu Niên Tuyệt Sắc

Editor: Dương

Vô Tà từ chỗ Ôn Thiên Nguyệt đi ra, mặc dù lông tóc không hao tổn gì nhưng quần áo trên người bị xé rách mấy phần, giống như bị vô số lưỡi dao sắc bén cắt thành vải vụn, cực kỳ nhếch nhác, cho dù như vậy nhưng không có thương tổn nửa phần da thịt của nàng.

Thấy vậy, trong mắt Dung Hề cũng không thể không thoáng qua một chút hốt hoảng, thủ pháp như vậy không phải người thường có thể làm được, trừ phi người nọ có nội công cường đại, cho dù là xuất ra chương lực cũng có thể khống chế tự nhiên.

Nàng ở Tĩnh vương phủ nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy qua có người có bản lĩnh xuất thần nhập hóa như vậy, d.đ.l.q.đ thể từ từ trong phật đường đi ra, chẳng lẽ người nọ là

Nghĩ tới đây, luôn luôn bình tĩnh Dung Hề cũng thay đổi sắc mặt, có thể làm cho nàng không dò ra đối phương sâu cạn nguyên nhân chỉ có một, tu vi đối phương xa xa ở trên nàng, bản thân không hề biết Ôn trác phi sâu cạn, vừa rồi lại để thể từ với bà ấy ở cùng một phòng, nếu Ôn trác phi có ý gây bất lợi với thể từ, vậy hôm nay. Hậu quả khó mà lường được.

"Dung Hề tỷ tỷ, ta không sao." Dường như biết Dung Hề đang suy nghĩ gì, tay nhỏ bé mang theo chút hơi lạnh của Vô Tà nhẹ nhàng nắm cánh tay cứng ngắc kia của Dung Hề, ánh mắt nàng bình tĩnh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Tà không nhìn ra được từng bị kinh hoảng, thong dong cùng trầm tĩnh vượt qua số tuổi, lại có bản lĩnh làm người ta lập tức an tâm.

Dung Hề phục hồi tinh thần lại, thấy tay nhỏ bé của Vô Tà lạnh lẽo, lúc này mới nhớ bây giờ sắp vào đông, thời tiết rất lạnh, từ lúc thể từ trở về cũng chưa tắm rửa ăn cơm. Bây giờ trên người lại không có áo khoác, chỉ có quần áo trong lại còn bị xé rách, Dung Hề vội vàng bọc Vô Tà lại, mang nàng trở về chỗ ở, hầu hạ nàng tắm rửa thay quần áo, sau đó lại cho người đưa đồ ăn cùng canh nóng tới muốn nàng ăn hết.

Tắm rửa thay quần áo xong Vô Tà mới rút bỏ được một thân nhếch nhác, d.đ.l.q.đ cũng may miệng vết thương nhỏ trên mặt nàng cũng chỉ là vết thương ngoài da, bôi thuốc xong cũng không đáng ngại, hai ngày nay cuối cùng cũng là hữu kinh vô hiểm.

Tắm rửa thay quần áo lại dùng bữa xong đã là buổi trưa, Dung Hề đang muốn hầu hạ Vô Tà ngủ, chợt nghe hạ nhân đến báo là có một yêu nghiệt đôi mắt màu đỏ đến trước cửa vương phủ, nói muốn thấy thể từ gia của bọn họ, đầu tiên nào cũng không chịu đi, cố chấp cực kì, bất đắc dĩ, hạ nhân trong phủ không thể làm gì khác hơn là tới bẩm báo với Vô Tà.

Vô Tà đứng một chút, xoay người lại, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút mê mang. Dung Hề cũng đang dùng ánh mắt dò xét nhìn nàng, Vô Tà mở trừng hai mắt, phục hồi lại liền lấy áo khoác còn chưa có cài xuống mặc vào, nhắc chân đi ra ngoài: "Dung Hề tỷ tỷ, chúng ta đi xem một chút."

"Vâng" Dung Hề trả lời một tiếng, đi theo.

Đến cửa vương phủ, người hầu trong phủ vẫn canh giữ ở cửa, có chút hỗn loạn, thấy Vô Tà tới, lúc này mới ríu rít nhường đường, vội vàng hành lễ với Vô Tà.

Vô Tà ngược mắt, đúng lúc đối mặt với một đôi mắt yêu dã màu đỏ chứa ý lạnh, thiếu niên trước mắt nhìn qua cũng chỉ mười ba mười bốn tuổi, đứng trên bậc thềm ở cửa vương phủ, thấy nàng tới, cũng nghiêng người sang, rũ cặp mắt màu đỏ yêu diễm làm người khác sợ hãi kia xuống, hàm chứa một nửa châm biếm một nửa tự giễu, lạnh lùng nhìn Vô Tà.

Ánh mắt Vô Tà rơi trên mặt thiếu niên, dưới chân cũng dừng lại, vẻ mặt có chút ngẩn ngơ.

Dù ngày đó nhìn thấy Tần Dung được xưng là có dung nhan xinh đẹp hơn nữ nhân thì Vô Tà cũng chưa từng vừa nhìn thấy đối phương đã ngốc trệ trong chớp mắt.

Thiếu niên trước mắt này thật sự là mặt ngọc chu thần, tóc dài được buộc chỉnh tề, mặc dù quần áo trên người có chút cũ rách, thậm chí có miếng vá nhưng lại được giặt cực kỳ sạch sẽ, màu da hân trắng nõn, nhất là cặp mắt yêu dã quý dị kia giống như hai gốc sen đỏ nở rộ, thật là một thiếu niên tuyệt sắc, chỉ sợ là Tần Dung thấy hân cũng muốn tự ti mặc cảm.

Không giống với Tần Yến Quy lạnh lùng cao nhả nhưng không thể chạm tới, cũng bất đồng với Tần Thương như ánh mặt trời nhiệt liệt hăng hái, lại càng không giống Tần Xuyên ôn nhả rực rỡ, thiếu niên trước mắt thật sự tuyệt sắc diễm lệ nhưng trong tuyệt mỹ lại có một cổ cốt khí cùng kiêu ngạo làm người ta không thể xem thường, hơn xa Tần Dung tàn khốc cay nghiệt.

Nếu không phải cặp mắt màu đỏ yêu dã khác thường kia khiến người ta suốt đời khó quên, sợ là nàng cũng không cách nào liên hệ thiếu niên trắng nõn tuyệt sắc trước mắt này cùng Vệ Dịch quần áo lam lũ bẩn thỉu lưu lạc nơi đầu đường.

Vô Tà ngây người nhưng rất nhanh phục hồi tinh thần lại, lắc đầu một cái, thầm than người này quá mức xinh đẹp, Tĩnh vương thế tử nàng sợ là lại muốn nổi danh rồi, mỹ nam như thế lại tìm đến cửa nhà nàng, danh tiếng tiểu lưu manh phong lưu háo sắc này của nàng nếu muốn ngồi không vững cũng khó khăn.

Thấy Vô Tà nhìn chằm chằm nửa ngày, sau đó lại một mặt tiếc rẻ lắc đầu, trong đôi mắt màu đỏ của Vệ Dịch chợt híp lại, hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác, hân tất nhiên không thể so sánh với một người ăn sung mặc sướng như Vô Tà, ở trước mặt nàng, hân có vẻ dị thường giản dị nhưng hân chỉ có bộ trang phục trên người này là đẹp nhất.

Thân phận Tần Vô Tà nàng tôn quý khác thường, trong mắt không có người dám xem thường nàng, từ đầu đã sớm trong dự liệu của nàng, tay Vệ Dịch xuôi ở bên người nắm chặt sau đó chậm rãi buông ra, nhếch miệng, mắt đỏ thoáng qua kinh ngạc, cực kỳ tự giễu trào phúng cười, ở trước mặt Tần Vô Tà thấp hơn hân hai cái đầu quý xuống: "Vệ Dịch, theo lời tôi, từ đó người chính là chủ nhân của ta, người sẽ không nuốt lời chứ."

Vô Tà câu môi cười, trong lòng biết Vệ Dịch tâm cao khí ngạo, cái quý này tựa như một con hùng ưng kiêu ngạo cứng rắn bề gãy cánh của mình, nhưng Vô Tà cũng không gấp gáp nâng hân dậy, chỉ chậm rãi nói: "Người quả thật không gạt ta. Nhưng trong mắt người vì sao tức giận? Bản thể từ chỉ nhìn nhiều người mấy lần, mỹ nam dung mạo như thiên tiên ta không nhìn thấy người cũng khó."

Vô Tà vừa dứt lời, thiếu niên quý gồi sống lưng thẳng tắp ở trước mắt lỗ tai đột nhiên đỏ, lần này, trong đôi mắt đỏ yêu dã có chút buồn bực.

Người này. Tốt khinh bạc a!

Vô Tà hí mắt cười, tay nhỏ bé kéo tay Vệ Dịch, nàng rõ ràng cảm thấy thân thể Vệ Dịch đột nhiên cứng đờ, chỗ sâu trong đôi mắt đỏ nhanh chóng thoáng qua lệ khí không cách nào ức chế được, một phen đẩy Vô Tà ngã xuống đất, nhìn thấy Vô Tà đặt móng ngựa trên mặt đất, ủy khuất ngẩng mặt nhìn hân, bản thân Vệ Dịch cũng sửng sò, ngờ ngác cúi đầu nhìn bàn tay đã đẩy nàng của mình, cũng không ngờ bản thân thể nhưng động thủ đẩy nàng.

Vô Tà bĩu môi, bỗng chốc khiến hạ nhân trong vương phủ nhìn thấy choáng váng, ríu rít muốn tiến lên bắt giữ yêu nghiệt có đôi mắt màu đỏ bất kính với thế tử nhà mình này, diễm+ dản Quydon lại thấy Vô Tà chậm rãi đứng dậy từ dưới đất, vỗ vỗ mông của mình, hất cằm lên, dưới con mắt của mọi người không chút kiêng kỵ đối với Vệ Dịch hừ một tiếng nói: "Người không phải nói người ngày thường cũng không tệ, ta muốn đối với người làm cái gì là có thể làm cái gì sao? Người khác có thể hôn người, ôm người, còn cài quần áo của người, ta hiện tại chỉ kéo tay người, người lại đẩy ta. Thôi, người đi đi, ta không cần người."

Vệ Dịch cau mày, môi mỏng xinh đẹp mím thật chặt thành một đường thẳng, hồi lâu, mới vừa giương môi cười một tiếng điên đảo chúng sinh: "Vâng, Vệ Dịch ghi nhớ trong lòng."

Vô Tà lẳng lặng nhìn hân hồi lâu, cuối cùng sâu trong đôi mắt trầm tĩnh chậm rãi chảy qua ý cười nhàn nhạt, có một đôi mắt làm người khác chú ý như vậy, nếu vắn góc cạnh sắc bén như cũ chỉ sợ rước họa vào thân, Vệ Dịch chính là người như vậy, toàn thân đều mang gai, còn không học được cúi đầu thì lấy đầu ra một ngày ngẩng cao đầu lên?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: 37: Hấn Trở Lại

Editor: Trịnh Phuong

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu lại truyền ngàn dặm, lời nói này của người xưa quả thật không phải hề sai.

Vô Tà tự ý mang một thiếu niên tuyệt sắc về phủ, tin tức này đơn giản giống như một cơn gió, nhanh chóng lan truyền ra khắp Biện kinh, đầu đường cuối ngõ rồi rít lời đồn đãi thế tử Tĩnh vương còn nhỏ tuổi đã trầm mê với sắc đẹp, còn học người khác nuôi mỹ nam, cùng ăn cùng ngủ. Việc này quả thực vô cùng quá đáng. Hiện tại thế tử cùng lắm cũng chỉ mới có bảy tuổi mà đã phóng đảng như vậy, lúc trưởng thành chắc chắn sẽ là một đứa con nhà giàu háo sắc.

Nghe nói kia mỹ nam còn không đơn giản, hẳn có một đôi mắt đỏ quýt dị, rõ ràng là yêu nghiệt biến thành, tới gieo họa cho Tần Vô Tà. Phủ Tĩnh vương này, sợ là đã sắp bị hủy trên tay vị tiểu tử tông Tần Vô Tà không chịu thua kém này.

Những lời nói bóng gió đó chỉ một ngày đã truyền đến tai hoàng thượng. Đối với hành động vô cùng hoang đường của Vô Tà, Kiến đế cũng không phiền, chỉ nói vị tiểu hoàng đệ này của mình chẳng qua chỉ là còn nhỏ tuổi ham chơi, nhất thời cao hứng thôi.

Kiến đế dĩ nhiên không phiền muộn. Tần Vô Tà năng cang hoang đường vô năng, không biết tiến thủ, chẳng phải càng khiến hắn an tâm? Chẳng qua là...

"Cùng ăn cùng ngủ?" Khóe miệng Vô Tà mỉm cười, nhân nhật liếc mắt nhìn thiếu niên cao gầy ở bên cạnh mình, vô cùng hứng thú nói: "Xem ra tình cảm của ngươi với ta hết sức thân thiết đó."

Vệ Dịch đã đổi một thân áo quần màu đen. Mặc dù hắn có chút gầy, nhưng thân hình lại cực kỳ cao, hiện tại bỏ đi bộ đồ cũ, chỉ đơn giản một bộ quần áo màu đen, không ngờ làm bộc lộ sự kiêu ngạo cùng tà lệ trong con người hắn, toát ra càng nhiều ý lạnh cùng uy nghiêm không thể tới gần. Đứng một chỗ cùng Vô Tà, nhưng hắn lại càng giống chính chủ hoàng thất hơn so với nàng.

Đối với câu nói hài hước kia của Vô Tà, Vệ Dịch cũng không cho là đúng mà khiêu môi nhẹ giễu cợt một tiếng. Hắn với nàng hoàn toàn bất đồng, bọn họ là người của hai thế giới, hai người bọn họ sao có thể có thể thân thiết đây? Vĩnh viễn không thể nào, hắn cũng không xứng đáng để thân thiết với Vô Tà.

Thái độ lạnh nhạt này của Vệ Dịch giống như trong dự liệu trong dự liệu của Vô Tà, nàng cười như không cười, lại như có điều suy nghĩ mà lắc đầu một cái, thờ dãi nói: "Hóa ra cũng chỉ là một con khổng tước kiêu ngạo."

Câu này đối với Vô Tà không được tính là khiêu khích, Vệ Dịch cũng một mực lựa chọn không để ý tới. Lấy tính tình của hắn, là không thể thân cận cùng với bất cứ kẻ nào, cho dù là Vô Tà, cũng không thể. Mặc dù hắn đầu trước nàng, nhưng đó cũng không có nghĩa là hắn cần đáp lại những lời nói không chút thú vị của tên tiểu quý này.

"Thế tử."

Dung Hề chợt thấp giọng nhắc nhở Vô Tà một tiếng, quả nhiên, Dung Hề vừa dứt lời, liền có người tuyên báo Tứ gia Tần Thương tới truyền tin tức. Tính tình Tần Thương nóng nảy, người làm mới chân trước đi tới thông báo, một tia sáng bạc đã hấp tấp đi vào, chạy thẳng tới trước mặt Vô Tà.

"Tiểu Vô... Tiểu hoàng thúc!" Hôm qua Tần Thương vừa nằm xuống liền chìm vào giấc ngủ, ai ngờ sáng sớm hôm nay liền nghe được không ít lời nói bóng nói gió về Vô Tà, lúc này mới vội vàng chạy tới, muốn xác định thật giả. Không cần hắn hỏi nhiều, lúc này, đã thấy Vô Tà đã trực tiếp mang theo tên kia đi theo bên mình. Tần Thương liếc Vệ Dịch bên cạnh Vô Tà một cái, lại thấy người này quả thật là ngay cả lão Nghũ ngày thường cũng khó có thể sánh được. Tần Thương vội vàng lôi kéo Vô Tà sang một bên, vội hạ thấp giọng, hỏi: "Tiểu Vô Tà, người thật đúng là tùy tiện, sao có thể mang cái người không rõ lai lịch đó trở về chứ?"

Vô Tà mở trừng hai mắt, nhìn Tần Thương kia bởi vì vội vàng mà gương mặt tuấn tú toát ra một tầng mồ hôi mỏng, gật đầu một cái.

Tần Thương bị nghẹn một hồi, thật lâu sau mới chậm chạp lên tiếng, nhũn mảy: "Tiểu Vô Tà, sao ngươi lại... Thôi, ta không thêm quản ngươi nữa, dù sao lời của ta nói ngươi cũng sẽ không nghe, để cho tam ca khuyên ngươi!"

"Tuyên vương trở lại?"

Vô Tà hỏi một câu rất tự nhiên, lại khiến cho Tần Thương triệt để nghẹn lời. Đứa bé không có lương tâm này, trong khi hắn giúp nàng lo lắng bao nhiêu chuyện, chính nàng lại không hề có một chút vội vã, nóng nảy, lúc trước lên tiếng liền chỉ coi như cho có lẽ. Trừ câu nói đầu tiên lúc này, ngoài ra đều chỉ liên quan tới tam ca của hắn.

Dù Tần Thương vẫn còn trẻ tuổi, khỏe mạnh, nhưng danh hiệu Tứ gia Tần Thương liều mạng cũng không phải là giả. Ở trên chiến trường, hắn có thể nói là người có kỹ thuật dùng thương như thần, giỏi bày mưu tính kế, là thiếu niên anh hùng làm người ta kính phục, nên tính tình tự nhiên cũng sẽ chừng mực uy nghiêm, nhưng ở trước mặt Vô Tà, toàn bộ đều bị phá hủy đến không còn một mảnh.

Tần Thương tức giận trừng mắt nhìn Vô Tà một cái, trong lòng vô cùng buồn bã. Tiểu Vô Tà cũng thiên vị quá rõ ràng đi: "Ta tới chính là muốn nói với

ngươi chuyện này. Tam ca đã trở lại, đã vào cung trước. Phụ hoàng sai người tới tuyên ngươi vào cung, ta tới để đón ngươi."

Hắn trở lại...

Tâm trạng Vô Tà vừa thay đổi, dưới chân di chuyển một cái liền phải đi về thay quần áo để vào cung, lại bị Tần Thương kéo kéo cánh tay. Vô Tà quay đầu lại, không hiểu nhìn hắn.

"Tiểu Vô Tà, ngươi..."

"Thế nào?" Vô Tà buồn bực. Về mặt của Tần Thương hôm nay sao lại kì quái như vậy, nói chuyện toàn áp a ập ứng, bộ dạng muốn nói lại thôi.

"Không có, không có thế nào, ngươi nhanh đi!" Tần Thương nhẹ ho khan vài tiếng, không mở mắt, chỉ cảm thấy bản thân bị ánh mắt vừa rồi của Vô Tà nhìn thấu, ngay cả nói cũng không nói ra được, vội vã thúc giục Vô Tà đi nhanh về nhanh.

"Nga..." Vô Tà nghi hoặc nhìn theo hắn một lúc, sau đó gật đầu một cái, liền đi.

...

Vô Tà đi theo Tần Thương vào cung. Mọi người nhìn thấy Dung Hề ở bên cạnh thế tử Tĩnh vương thì cũng không sao, nhưng vị thế từ từ ý này còn mang theo cả thiếu niên thiếu niên mất đồ kia vào cung, chẳng phải là chứng minh lời nói bóng nói gió bị lan truyền trong hai ngày nay hay sao? Vị tiểu tử tông này, thật sự là quá phóng đảng, còn nhỏ tuổi đã trầm mê sắc đẹp, còn là một nữ thiếu niên, đây không phải là... không phải là phóng đảng thì là gì?

Dọc theo đường đi, nhận được những ánh mắt khác thường, Vệ Dịch vốn cũng đã lạnh nhạt, không rảnh mà để ý tới điều thừa thãi. Ngược lại, Vô Tà rất là dương dương tự đắc, cười híp mắt lắc đầu một cái: "Vệ Dịch, xem ra ngươi còn được hoan nghênh hơn so với bản thể từ."

Đối với lời nói của Vô Tà, sắc mặt Vệ Dịch không chút thay đổi, khóe miệng khẽ mím lại, không cho là đúng mà cười một tiếng: "Ngươi cũng đâu có quan tâm tới danh tiếng."

Vô Tà cười cười, không có trả lời, để hai người bọn hắn ở lại chờ tại ngự hoa viên, nàng cùng Tần Thương liền theo cung nhân đi tới chỗ Kiến đế.

Vào đến thư phòng của hoàng đế, chỉ thấy Kiến đế đang ngồi ở trước bàn dài lật xem tấu chương, đứng ở trước mặt hắn là một bóng dáng màu trắng vô cùng quen thuộc với Vô Tà. Áo bào màu trắng trong trẻo, tay áo rộng lớn rũ nhẹ, nhìn từ gò má chỉ có thể thấy được khóe miệng hắn nâng lên một độ công nhân nhạt như có như không. Thấy Vô Tà cùng Tần Thương tới, hắn cũng chỉ không chút để ý mà nhìn bọn họ một cái, mỉm cười: "Tiểu hoàng thúc, lão Tử, các ngươi đã tới."

Bộ dạng bình tĩnh lạnh nhạt này, vẫn là kiểu cao nhả nhả khó lường trước sau như một của hắn, căn bản không thể khiến người khác liên tưởng đến việc lúc trước hắn còn đứng tại nơi hoang dã đầm máu kia, chính tay lấy đầu của mình hồ. Ánh mắt lạnh lùng tàn khốc kia khiến người ta không khỏi liên tưởng đến ma quỷ đến từ địa ngục. Ngay cả chính Vô Tà cũng hoài nghi, đó liệu có phải chỉ là ảo giác của nàng thôi không.

Mặc dù sớm biết hắn ở chỗ này, nhưng khi nhìn thấy hắn Vô Tà vẫn sửng sốt một chút. Còn chưa để nàng kịp suy nghĩ nhiều, Kiến đế thấy bọn họ tới liền để ngự bút xuống, ngoắc tay với nàng: "Tà nhi, tới đây, cho trẫm quan sát ngươi một chút."

Vô Tà phục hồi tinh thần lại, trên mặt thoáng qua nụ cười sáng lạn, không có chút quy củ nào mà chạy thẳng tới ghế Kiến đế đang ngồi, đặt mông ngồi ở bên cạnh hắn, tay tùy ý lật tới lật lui tấu chương trên bàn của hoàng đế, không ngừng đầu lên: "Hoàng huynh, ngươi sao lại phải xem những thứ này vậy, ngay cả tranh vẽ mà cũng không có, chơi chắc chán không vui."

Đối với việc Vô Tà có những hành động bừa bãi không có chút quy củ hoang nào, Kiến đế cũng không giận. Hắn phát tay với Tần Yến Quy cùng Tần Thương đang đứng ở kia, nói: "Tuyên vương, lão Tử, các con cũng ngồi xuống đi."

"Nhi thần tạ phụ hoàng." Tần Yến Quy nói cảm ơn xong liền tự nhiên ngồi xuống. Thấy hắn ngồi xuống, Tần Thương đứng tại chỗ, nhìn Tần Yến Quy một chút, lại quay qua nhìn Vô Tà đang ngồi bên cạnh Kiến đế một chút, cũng liền vội vàng cảm ơn, ngồi xuống vị trí đối diện Tần Yến Quy

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: 38: Tuyên Vương Bị Phạt

Editor: Dương

Vô Tà ngồi trước ngự án của Kiến đế, cầm ngự bút thấm mực đỏ bôi bôi vẽ vẽ ở trên tấu chương của các đại thần, nói là muốn vẽ bé cung, đđ.lq.đ

Kiến đế khẽ cau mày nhưng cũng không trách cứ nàng, sờ sờ đầu nàng, cúi đầu hỏi "Tà nhi, trẫm nghe nói mấy ngày gần đây trong phủ của ngươi có thêm một người, hôm nay ngươi còn mang người vào cung?"

Vô Tà ngừng lại động tác trong tay, ngẩng đầu lên, mở to hai mắt: "Đúng vậy a, bản thể từ thích hán!"

"Thích?" Kiến đế bật cười, cười hỏi: "A? Người có thể vào mắt Tà nhi chúng ta cũng không nhiều, nói với trẫm một chút, tại sao ngươi thích hán?"

Vô Tà híp mắt, khóe miệng giương thật cao, giọng nói ngây thơ: "Bởi vì Vệ Dịch đẹp mắt a! Người hầu của bản thể từ nhất định phải đẹp mắt, nếu không Vô Tà thật sự không có mặt mũi. Có phải hoàng huynh ngươi cũng muốn giống như những người đáng ghét kia dạy dỗ ta có đúng hay không?"

"Chuyện này." Về mặt Kiến đế bí hiểm, ngay sau đó bị nụ cười thay thế: "Được được được, sao trẫm có thể vì chút chuyện này mà giáo huấn ngươi. Trẫm gọi ngươi tới là muốn hỏi chuyện hôm qua của ngươi, tới qua ngươi đi đâu?"

Động tác trên tay Vô Tà bỗng nhiên dừng lại, ngồi ở trong ngực Kiến đế, ngẩng mặt lên, nghiêng đầu: "Sao hoàng huynh biết?"

"Cả Tĩnh vương phủ ẩm ỉ lật trời, trẫm còn có thể không biết sao? Nhìn xem vết thương trên mặt ngươi, ngươi cũng đừng qua loa cho xong, trẫm đều biết, Tà nhi, sao ngươi lại ham chơi, một đứa bé như ngươi làm sao đi đến chỗ nguy hiểm như vậy còn thiếu chút nữa để cho dã thú ăn. Nếu ngươi gặp chuyện không may, trẫm muốn giao phó với phụ vương ngươi như thế nào?" Về mặt Kiến đế nghiêm túc như muốn Vô Tà tin hán lo lắng cùng quan tâm

Hoàng đế khiển trách tất nhiên không nề tình, thân thể Vô Tà run lên, hốc mắt nhanh chóng ửng đỏ, cúi đầu, hai tay nhỏ bé xoắn vào nhau nhưng trong lòng thì cười lạnh, quả nhiên chuyện gì trong Tĩnh vương phủ cũng không gạt được tai mắt của hoàng đế, Kiến đế đa mưu túc trí tự nhiên sẽ không dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào, chỉ là bản lĩnh sư phụ bí hiểm, dĩ nhiên cả Dung Hề cũng không thể đuổi theo hành tung của bà, ám vệ của Kiến đế dĩ nhiên cũng không phải là đối thủ của bà, chuyện xảy ra trong rừng rậm chắc hẳn không phải do tai mắt Kiến đế báo, hẳn là Tàn Thương bầm báo với Kiến đế chuyện nàng gặp nạn ở hoang dã cả đêm không về.

Dù sao đường đường Tứ vương gia người đầy máu ôm tiểu thế tử cả người bản thủ nhếch nhác trở về phủ, người sáng suốt vừa nhìn liền biết không phải gặp nạn thì cũng là bị đánh cướp, Kiến đế tự nhiên muốn tra hỏi.

Thấy bộ dáng Vô Tà bị Kiến đế khiển trách uất ức đáng thương, lập tức Tàn Thương cũng ngồi không yên, máu nóng từ ót xông lên, "xoát" cái từ vị trí đứng lên: "Phụ hoàng, ngài đừng trách tiểu hoàng thúc, là nhi thần."

"Là nhi thần suy nghĩ không chu đáo."

Giọng nói từ tĩnh lại có vẻ không chút để ý bỗng nhiên vang lên, cắt đứt lời nói của Tàn Thương, Tàn Thương cùng Vô Tà đều sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Tàn Yến Quy.

Chỉ thấy Tàn Yến Quy khép lại ống tay áo, bóng dáng cao lớn chậm rãi từ chỗ ngồi đứng dậy, y quan như tuyết, phong thái tự nhiên lịch sự tao nhã, vừa nhìn đã cảm thấy cao lớn cô độc, trầm tĩnh như thần.

"Tam ca ngươi." Vô Tà vẫn còn có chút kinh ngạc nhìn hán, Tàn Thương đã dẫn đầu phục hồi tinh thần lại.

Tàn Yến Quy nhàn nhạt liếc Tàn Thương một cái, về mặt hán vẫn như cũ không hề gọn sóng, tao nhã không thể chạm tới, khẽ nâng môi mỉm cười cười, hai tay nâng lên, cúi đầu với Kiến đế, cung kính nói: "Là nhi thần lỗ mãng, một lòng vì thí luyện tiểu hoàng thúc gan dạ sáng suốt, đêm khuya hoang vu rừng rậm, dã thú trùng trùng sựt nữa làm tiểu hoàng thúc bị thương."

Giọng điệu Tàn Yến Quy tự trách nhưng trên mặt hán lại không tìm được một chút hổ thẹn nào, vẫn ôn hòa cười nhạt, dù vậy mỗi lần vẫn làm cho người ta nhìn không được bị mê hoặc, chỉ vì cảm xúc này chưa bao giờ lọt vào mắt hán.

Dường như Kiến đế cũng có chút ngoài ý muốn, nếu nói là Tàn Thương lỗ mãng mang theo Tàn Vô Tà làm xằng làm bậy thì cũng thôi, nhưng Tàn Yến Quy làm việc xưa nay chưa từng sai sót, tâm tư kín đáo ngay cả phụ hoàng hán đây cũng thường xuyên cảm thấy lo lắng, làm sao có thể lỗ mãng như thế?

Dù là hán cũng không cách nào nhìn thấu suy nghĩ của con trai mình.

Kiến đế cau mày, trách cứ: "Tuyên vương, cho dù là ngươi tốt bụng nhưng dù sao Tà nhi còn nhỏ chỉ có thể tiến hành theo chất lượng. Nếu tiểu hoàng thúc ngươi thật sự có gì bất trắc, phụ hoàng khó có thể giao phó với phụ vương nàng. Lần này là ngươi quá xúc động rồi."

"Dạ, nhi thần biết sai."

"Nếu là sai, dĩ nhiên trẫm phải xử phạt ngươi." Kiến đế thu hồi tầm mắt, một tay vỗ nhẹ đầu Vô Tà: "Trẫm phạt ngươi ở Tư Quả Lĩnh tự suy ngẫm ba tháng, trừng phạt một chút cũng mài tính nhẫn nại của ngươi, ngươi có phục không?"

"Nhi thần đa tạ phụ hoàng dạy bảo."

"Phụ hoàng." Tàn Thương vừa nghe lập tức nóng nảy, muốn lên tiếng cầu tình: "Phụ hoàng, hơn một tháng nữa là năm mới, Tư Quả Lĩnh hoang vu vắng lặng, không bằng."

Kiến đế phát phát tay, ngăn cản Tàn Thương cầu tình, để hán lui ra, Tàn Thương bất đắc dĩ đành phải ngậm miệng, có chút ủ rũ.

"Tà nhi, trẫm phạt hán như vậy có giúp ngươi xả giận?" Kiến đế cúi đầu đối với Vô Tà nói chuyện, giọng điệu rất là cưng chiều.

Vô Tà kinh ngạc chớp mắt nhìn Tần Yến Quy, hắn cũng khẽ liếc mắt chăm chú nhìn nàng, ánh mắt sâu không thấy đáy, cười như không cười, Vô Tà nhú nhú mày, chuyển tầm mắt, không nhìn tới Tần Yến Quy, trong miệng trả lời Kiến đế: "Ừ, miễn cưỡng hả giận thôi."

Đối với khuôn mặt nhỏ nhắn không được tự nhiên của Vô Tà, Kiến đế chợt cười ha ha: "Tốt lắm tốt lắm, tính tình tiểu hài tử a, nói cho cùng, Tuyên vương cũng vì tốt cho ngươi, trăm cũng đã phạt hấn, ngươi đừng trách hấn nữa, luôn giờ trò tiểu hoàng thúc kiêu ngạo, trăm cũng sẽ phạt ngươi giống vậy."

"Vâng" Vô Tà lẩm bẩm đáp một tiếng.

Dường như Kiến đế thật sự có chút mệt mỏi, đầu đầu quét mắt nhìn ngự án bị Vô Tà chơi đùa lộn xộn, phát phát tay: "Thôi, chuyện này đến đây, các ngươi đều lui ra đi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Quá Vô Dụng

Editor: Trịnh Phương

Tần Yến Quy cùng Tần Thương chào Kiến đế một cái rồi lui ra ngoài, Vô Tà chơi chán thì cũng bỏ ngự bút (bút của vua) của Kiến đế xuống, hành lễ cáo lui.

Ra khỏi ngự thư phòng, Vô Tà liền nhìn thấy hai người Tần Yến Quy cùng Tần Thương đi ở phía trước, trong lòng không kịp suy nghĩ nhiều, dưới chân đã lấy tốc độ nhanh mà đuổi theo họ theo bản năng tăng.

Hai người Tần Thương cùng Tần Yến Quy không biết là đang nói tới cái gì, nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau, dưới chân Tần Yến Quy dừng lại, nghiêng người đi tới, đứng chấp tay, nhìn Vô Tà bởi vì chợt bị người phát hiện mà cảm thấy một chút quần bách. Khóe miệng Tần Yến Quy khẽ nâng, đáy mắt chứa nụ cười yếu ớt như có như không, lẳng lẳng nhìn nàng.

Nhìn thấy Vô Tà cũng đi ra, Tần Thương nhếch miệng cười một tiếng, rất là tự đắc: "Tam ca, huynh xem, ta không nói dối mà. Trong lòng tiểu hoàng thúc này của chúng ta cũng chỉ nhớ kỹ huynh. Huynh vừa đi được mấy chục tiếng, tiểu hoàng thúc đã nhất định đòi phụ hoàng thả huynh ra."

Tần Yến Quy chỉ cười mà không nói, Vô Tà cũng mặt không đỏ hơi thở không gấp. Hai người giống như không nghe thấy gì, Tần Thương ngược lại nhận thấy không có gì vui, sờ sờ lỗ mũi.

"Ngươi có lời muốn nói với ta?" Trong khoảnh khắc, tiếng nói của Tần Yến Quy mới từ từ vang lên, cười như không cười nhìn Vô Tà.

Thân hình cao lớn khác biệt, Vô Tà không thể không ngược đầu nhìn hấn, rõ ràng là một người lùn trước đứng ở trước mặt cháu trai cao lớn Tần Yến Quy nhưng bộ dáng có nề nếp kia lại không mất đi khí thế. Dừng một chút, Vô Tà hơi cau mày: "Vừa rồi sao ngươi lại nói như vậy?"

Nói như vậy?

Tần Yến Quy không chút để ý mà hơi nâng mi, cười nhạt, hàm chứa mấy phần ý tứ hài hước: "Ngươi cứ nói đi?"

Thần sắc của Vô Tà động lại, không có lời nào để nói.

Nhìn đôi con ngươi đen nhánh sâu không thấy đáy của Tần Yến Quy, giống như trên thế gian này không có chuyện gì có thể tránh được đôi mắt của hấn, Vô Tà chợt bật ra tiếng cười nho nhỏ. Nàng muốn hỏi ra việc gì đó từ Tần Yến Quy, không phải là tự tìm khổ hay sao? Hấn có bản lĩnh như vậy, dù nàng có hỏi, hấn tất nhiên sẽ đáp, nhưng đến cuối cùng, nàng sẽ phát hiện, mình vẫn không hỏi được điều gì cả.

Hôm nay Tần Vô Tà đã không có cách nào nhìn thấu được một chút về Tần Yến Quy, nhưng hấn nói không sai, nàng xác thực cảm thấy phương thức xử lý của hấn là lựa chọn tốt nhất. Nếu không, chỉ cần Kiến đế điều tra lại một lần nữa, còn tra được việc gì, sợ rằng khiến sư phó bị liên lụy, như vậy đối với nàng là có hại mà không có lợi.

Vô Tà không còn lời muốn nói, Tần Yến Quy lại có lời muốn nói. Trên khuôn mặt anh tuấn lạnh nhạt của hấn đột nhiên hiện lên một tầng vui vẻ nhàn nhạt, thần bí đến khó lường, tầm mắt cũng trực tiếp đặt tới trên người Vô Tà, rơi vào sau lưng nàng, hơi mím môi: "Đây chính là người mà ngươi mang về phủ?"

Mặc dù thần sắc của hấn từ đầu tới cuối đều lạnh nhạt ưu nhã, nhưng dưới nụ cười này lại hiện ra một chút sắc bén, cặp mắt đen nhánh kia vốn tối như mực, giờ phút này tựa hồ càng phát ra sự thâm thúy khó dò, làm cho người ta nhìn không thấu suy nghĩ của hấn.

Vô Tà mở trừng hai mắt, nhất thời không hiểu được lời nói kia của Tần Yến Quy, nhưng một giây kế tiếp, nàng liền biết "người kia" trong lời nói của Tần

Yến Quy chính là nói tới Vệ Dịch đang đi tới cùng với Dung Hề.

"Thế từ." Dung Hề ôn nhu dịu dàng gọi Vô Tà một tiếng, thuận tiện lấy áo khoác ngoài ở trên cánh tay Vô Tà xuống, khoác lên người nàng.

Vệ Dịch đứng ở một bên, môi mỏng mím chặt, mắt đỏ lạnh lung. Cho dù hắn đã cúi thấp đầu xuống nhưng sự kiêu ngạo phát ra từ trong xương vẫn khó có thể làm cho người ta sao lãng sự hiện hữu của hắn như cũ.

Vô Tà có chút nhức đầu, khí thế của Vệ Dịch vô cùng mạnh mẽ, đứng chung một chỗ với hắn, nàng cũng giống như là thuộc hạ của hắn. Nhưng cũng may là lúc ở bên ngoài Vệ Dịch vẫn là rất nể mặt Vô Tà. Thấy Vô Tà nhìn hắn, đôi mắt màu đỏ của Vệ Dịch lóe lên, sau một thoáng liền trở về vẻ lạnh lùng cùng khinh thường như cũ. Hai mắt hắn nhìn thẳng về phía Vô Tà, cúi đầu nói: "Chủ từ."

"Ánh mắt của tiểu hoàng thúc cũng không tệ. Một đôi mắt màu đỏ cương quyết bướng bỉnh. Từ trước tới nay, người có được màu mắt hiếm như vậy, số mệnh ắt hẳn không tầm thường, hai đồng tử màu đỏ này dĩ nhiên không phải thứ tầm thường. Hắn cam tâm nhượng bộ làm người của ngươi, sống tầm thường như vậy, ngược lại là người nhàn nhai. Đáng tiếc..." Khóe môi Tần Yến Quy hơi gi皱 cọt nhếch lên.

Vệ Dịch chấn động, một chút lệ khí nhanh chóng lướt qua nơi đáy mắt, đề phòng mà ngẩng đầu lên nhìn Tần Yến Quy. Hắn mím môi thật chặt, bàn tay rần rỏi nắm chặt lại bên người, giống như lúc nào cũng có thể bóp gãy xương của mình. Khiến cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là, Tần Yến Quy cũng không có tiếp tục nói nữa, rõ ràng là hắn (TYQ) vẫn còn muốn chất vấn, nhưng lại không muốn tiếp tục nhiều lời ở trước mặt Tần Vô Tà. Về mặt kia không chút nào che giấu tâm tư coi thường, cười nhạo hắn (VD).

"Đáng tiếc cái gì?" Vệ Dịch cau mày, ánh mắt của nam nhân kia giống như chỉ cần một cái liền có thể nhìn rõ hắn, khiến hắn không có một chút năng lực phản kháng nào. Cái nhìn miệt thị của người trên cao nhìn xuống kẻ bên dưới, mang theo áp lực mãnh liệt làm cho không người nào có thể thoát khỏi, ép đến nỗi làm cho người ta có chút thở không thông.

Tần Yến Quy không đáp, chẳng qua là một tay lại xoa đầu Vô Tà: "Ngươi là gì của nàng? Thị vệ? Hay là nam sủng mà tiểu hoàng thúc nuôi?"

Sắc mặt Vô Tà đỏ lên, người người đều nói tình Vương thế tử còn nhỏ tuổi đi học người khác hảo nam phong, nuôi nam sủng, nàng cũng có thể nghĩ không đồ tâm không tao, nhưng hết lần này tới lần khác hai chữ này từ tần yến thuộc về trong miệng nói ra, nhưng lại dễ cho gây thơ cảm thấy co quắp đứng lên.

Vệ Dịch sừng sốt, hồi lâu, mới tự giễu cười một tiếng: "Chỉ cần thế tử nguyện ý, ta liền không có vấn đề gì. Vệ Dịch hầu hạ chủ nhân là thế tử, tự nhiên sẽ dung cả tính mạng để bảo vệ thế tử."

"Nga..." Tần Yến Quy gật đầu một cái, nhưng vào lúc này, ngoài dự liệu của Tần Thương cùng Dung Hề dự liệu, một tay Tần Yến Quy chợt giữ lấy cổ Vô Tà, đứng tại chỗ lấy tính mạng của nàng ra để uy hiếp. Về mặt vẫn không thay đổi, vẫn lạnh nhạt mà vô tình như cũ.

Vô Tà chấn động, không thể tin nổi mà tròn to hai mắt, nhưng trong đầu của nàng lại vô cùng tỉnh táo, không kêu cũng không gọi. Trên tay Tần Yến Quy từ từ dùng sức, chân Vô Tà đã rời khỏi mặt đất, bị hắn nâng lên.

"Tam ca! Huynh làm gì vậy!" Sắc mặt Tần Thương lập tức thay đổi. Tuy việc làm của tam ca xưa nay đều có đạo lý của huynh ấy, nhưng bóp cổ tiểu Vô Tà như vậy thì được coi là đạo lý gì chứ?!

"Thế từ..." Dung Hề giắt giắt, lại bị Vô Tà lạnh lùng liếc mắt nhìn, bắt buộc nàng phải dừng lại, không cho nàng hành động thiếu suy nghĩ.

Vệ Dịch cũng sừng sốt, không ngờ rằng chuyện trước mắt lại đột nhiên biến hóa thànhdd3l@q&đ như vậy. Nhìn khuôn mặt Vô Tà ngày càng đỏ lên, quả đầu của hắn nắm chặt, dưới chân mới vừa bước từng bước tới nhằm mục đích cứu Vô Tà, liền bị một trận gió vô hình quanh thân Tần Yến Quy đẩy lùi về phía sau. Hắn nặng nề ngã xuống đất, lồng ngực đau đớn khó chịu, khóe miệng lại chảy ra một những giọt máu tươi.

Hung hăng nuốt xuống một ngụm máu tươi, lệ khí trong mắt Vệ Dịch ngày càng đậm, nhưng lại phát hiện bản thân ngay cả động một cái cũng không thể, lực phủ ngũ tạng đều phải bị chấn bẻ một loại, mà trước mắt người nam nhân kia, rõ ràng từ đầu tới đuôi, cũng chỉ là nhàn nhạt đứng ở đó, chưa từng động tới một cái, hắn ở nam nhân này trước mặt, hắn là không thể ra sức, chỉ có thể tro mắt nhìn mình thượng một khắc trong miệng theo như lời phải bảo vệ người bị người giữ lại cổ họng, cái gì cũng không làm được.

Tần Yến Quy cười, buông lỏng Vô Tà ra, phẩy tay áo bỏ đi: "Ngươi có bản lĩnh gì bảo vệ nàng, phế vật, để bên chẳng qua cũng chỉ là vô dụng mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Ta Tin Tưởng Ngươi!

Editor: lonbia

Cổ Vô Tà được thả tự do dưới chân thoáng cái lao đảo, Dung Hề vội vàng đỡ nàng, đau lòng mà kiểm tra cổ của Vô Tà, hoàn hảo, không có để lại dấu

vết quá lớn, xem ra Tuyên Vương vẫn còn hạ thủ lưu tình.

Mặt Tiểu Vô Tà đỏ lên, cuối đầu thờ hớn hển, ánh mắt ngưng lại một chỗ có chút thâm trầm, mâu trung bất chợt lóe lên, tựa như đang suy tư điều gì.

Thấy Tần Yến Quy đi, Tần Thương đuổi theo hai bước, lại cảm thấy không yên lòng về Vô Tà, bản thân cảm thấy khó xử mà giằng co tại chỗ, một lát sau nhìn lại thấy Tần Yến Quy đã đi xa, lại thấy Dung Hề đứng đỡ Vô Tà vẫn còn đang thờ gấp, hận không thể đem chính mình chém thành hai khúc, rồi rấm một hồi lâu, Tần Thương cuối cùng vẫn phiền não mà nặng nề thờ dài, hướng Vô Tà đi tới, nhìn chăm chú Vô Tà một cách ân cần, tay chân luống cuống, không biết nên bắt đầu nói từ đâu: "Tiểu...tiểu Vô Tà, ngươi đừng nóng giận, tam ca khẳng định không phải cố ý, hần....hần đây là...."

Ngay cả hần cũng không biết bây giờ nên làm thế nào để nói đen thành trắng, mới vừa rồi rõ ràng là Tam ca cố ý, nhưng hần đi theo Tam ca lâu đến như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua người ôn nhã như Tam ca lại có thể ra tay một cách dễ dàng đối với người khác, hần cũng không hiểu tại sao mới vừa rồi Tam ca lại hành động như vậy.

Đang rầu rĩ không biết nên lừa dối chuyện vừa rồi thế nào với Vô Tà, lại thấy trong lòng Vô Tà cái gì cũng không để ý hướng hần trừng mắt, bộ mặt ngây thơ nói: "Ta không sao, hần nhất định là mới bị hoàng huynh trách phạt nên trong lòng không thoải mái, ta là trưởng bối, bất quá người lớn không chấp nhất tiểu nhân!"

Tần Thương sững sốt, cũng vội vàng phụ họa mấy câu, hần thậm chí hoài nghi có phải hai mắt mình xảy ra vấn đề, chỉ vì vẻ mặt kia của Vô Tà, lại có tình quang lóe lên, cho hần có cảm giác giống như cái bóng của Tam ca trên người của Vô Tà, thấy thế Tần Thương không nhịn được rung mình một cái, nguy hiểm thật.

Khóe miệng Vô Tà cười như không cười, Tần Yến Quy rút cuộc không phải bất cứ chuyện gì cũng thờ ơ, nàng tựa hồ có thể hiểu cái nhìn đầy thâm ý của hần đối với nàng lúc rồi đi là có ý nghĩa gì, tự như đang nhìn một đứa bé cố tình gây sự, không có bất cứ chuyện gì là qua được ánh mắt của hần, hần biết ý định của nàng khi mang Vệ Dịch về phủ ở là gì, nàng cần hần bảo hộ mà sinh tồn, nhưng nàng vĩnh viễn không thể nào cho để mặc người khác điều khiển.

Biết rất rõ rằng mình đang nuôi một con tiểu miêu nghĩ tất cả các biện pháp mài giũa móng vuốt của mình, đối với tất cả cố gắng của nàng, hần đều duy trì tất cả với thái độ bàng quan, thích thú, căn bản cũng chưa từng để vào mắt, thậm chí để cho nàng muốn làm gì thì làm, lúc cần thiết cho dù trợ giúp một phen cũng không sao, ở trong mắt hần, nàng chẳng qua chỉ là một tiểu hài tử hơi hơi chống đối mà thôi.

"Tiểu Vô Tà, mặc kệ chuyện vừa rồi đi, thời gian còn sớm, nếu như ngươi vô sự, không bằng ta dẫn ngươi đi vào doanh trại chơi." Tần Thương hướng Vô Tà mà ân cần cười nói.

Vô Tà chần chờ một chút, quay đầu nhìn lại Vệ Dịch bị Tần Yến Quy đá thương, sắc mặt không được tốt nhìn con nhím kia, không thể làm gì khác là lắc đầu một cái: "Vẫn là chờ thêm mấy ngày đã, Vệ Dịch giống như bị thương, bọn họ đều nói bản thể từ hao sắc, mỹ nam nhà mình thổ huyết, còn ta chỉ lo vui đùa, không phải quá vô tình rồi sao?"

Vệ Dịch sững sốt, ánh mắt hơi ngưng lại, nhưng khi nghe Vô Tà nói câu kế tiếp, sắc mặt lập tức đen xuống, phần cổ lập tức ửng đỏ, thấp giọng xuy một tiếng, tiểu tử này thật sự rất vô si.... ..

Tần Thương có chút thất vọng, không thể làm gì khác hơn là đem đám người Vô Tà về phủ, lại lèo nhèo ở lại Tĩnh Vương phủ một hồi lâu, bởi vì trước đây Kiến đế đem quân Bắc Yên cùng kỵ binh Vũ Lâm giao cho thái tử cùng Tần Thương, từ đó về sau Tần Thương liền bận rộn chân không chạm đất, không phải tự ý rời bỏ cương vị công tác, nên vừa rồi mới bắt đầu đi rồi đi nha.

Tiền Tần Thương đi, Vô Tà lập tức ngẩng mặt lên hỏi Dung Hề: "Dung Hề tỷ tỷ, Vệ Dịch bị thương có nghiêm trọng lắm không?"

"Thế tử không cần phải lo lắng, vừa rồi Dung Hề đã mời đại phu xem cho hần, bị một chút nội thương, điều dưỡng một hồi liền không có gì đáng ngại, mấy ngày nay, sợ là phải nằm ở trên giường thôi."

Vô Tà hé mắt, dưới chân chợt chuyển hướng, đi đến phòng Vệ Dịch: "Chúng ta đi đến nhìn hần một lát."

Dung Hề gật đầu một cái: "Vâng."

Đến chỗ Vệ Dịch ở, Vô Tà còn chưa đẩy cửa tiến vào, liền nghe thấy bên trong một trận tiếng động đồ vật rơi xuống bị bẻ, nhú mảy, đáy mắt Vô Tà nổi lên ý cười, đẩy cửa bước vào, quả nhiên nhìn thấy trên mặt đất

Vệ Dịch một thân trung y chặt vật té ngã trên mặt đất, trên đất là một mớ hỗn độn, Vệ Dịch hai tay chống xuống đất, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng vẫn còn rịn ra một chút máu đỏ tươi, thờ hớn hển.

Thấy Vô Tà chợt xông vào, Vệ Dịch ngẩng đầu lên, quần áo xóc xếch, đáng vẻ chặt vật, lại vừa vịn bị Vô Tà bắt gặp, nhất thời có chút quẫn bách, nhú mảy quay mặt đi: "Sao ngươi lại tới đây?"

Giọng nói rõ ràng cho thấy sự không hoan nghênh a.....

"Ta sợ ngươi chết ở trong phủ của ta." Vô Tà lắc đầu một cái, tiến lên đem hết sức lực đỡ Vệ Dịch dậy, ngoài dự đoán của mọi người chính là, lần này, Vệ Dịch ngược lại cũng không giống như lúc trước đem nàng đẩy ra.

"Cuộc sống nhìn thật tốt chính là không đồng đều, ngay cả bị thương, cũng làm cho ta cảm thấy thương cảm." Vô Tà làm bầm lều bầu một phen, giống

như có chút hâm mộ, tựa như đang cố ý gây hấn với hân.

Tiểu tử này lại đang nói nhảm, Vệ Dịch hừ lạnh một tiếng, không để ý tới Vô Tà nữa, nếu hân tiếp tục cùng Vô Tà so đo, sợ là nội thương lần này của hân cả đời cũng đừng nghĩ khá lên được.

Đem Vệ Dịch đỡ đến bên giường, Vô Tà lại hết sức tự nhiên xoay người lại rót cho hân chén nước, Vệ Dịch ngăn người, nhưng vẫn nhận lấy, buồn bực nhanh chóng uống một hơi cạn sạch.

Vô Tà nhận lấy, nhàn nhạt nhìn hân một cái, lại dặn dò một phen muốn hân phải nghỉ ngơi liền xoay người đi.

"Người không phải chán ghét ta sao?"

Sau lưng truyền đến giọng nói khàn khàn của Vệ Dịch, Vô Tà trừng hai mắt, xoay người lại, trên mặt có chút mờ mịt: "Tại sao ta lại phải chán ghét người?"

Vệ Dịch cũng không nhìn thẳng vào mắt Vô Tà, hân quay đầu sang chỗ khác, khoe miệng chậm rãi nhếch lên, tự giễu cười một tiếng: "Hôm nay ta không bảo vệ được người, ngược lại thiếu chút nữa mất mạng của mình, người không oán trách ta vô năng?"

"Ừ....." Vô Tà nghiêng đầu, nghiêm túc suy nghĩ một hồi: "Người thật đúng là vô năng?"

"Người tin tưởng ta?"

Vô Tà không trả lời mà hỏi ngược lại: "Ta tin người thì như thế nào? Hôm nay ta với người đều là vô năng, ta nhớ người đã từng nói qua, người mạnh hơn ta, sau này nếu người kém hơn ta mới thật sự là vô năng."

Ánh mắt trầm tĩnh nhìn thấu tâm tư người khác khiến họ phải run lên, ánh mắt Vệ Dịch yên lặng nhìn nàng, một hồi lâu, gương môi cười một tiếng, làm điên đảo chúng sinh: "Ta tất nhiên sẽ không thua người, tánh mạng sau này của người, ta nhất định sẽ bảo vệ được."

Vô Tà cũng cười, khoe môi giờ cao lên: "Ta tin tưởng người."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Không Phải Chỉ Ngồi Không Mà Hưởng

Editor: Dương

Sau khi Tần Yên Quy trở về phủ thì đơn giản thu thập một chút liền đi Tư Quá Linh, lúc xe ngựa ra khỏi phủ thần thái hân vẫn bình tĩnh tự nhiên như cũ, người biết chuyện thì còn biết Tuyên vương bị Kiến đề phạt nên đi Tư Quá Linh hoang vu suy ngẫm mấy tháng, người không biết còn tưởng Tuyên vương bỗng nhiên nhân hạ thoải mái muốn đi nơi nào đó nghỉ ngơi mà thôi.

Tuyên vương đi lần này, Tần Thương xem như hoàn toàn bận rộn chân không chạm đất, mỗi ngày mong đợi hân mau mau hồi kinh. Lúc trước có Tần Yên Quy ở thì mọi chuyện hân còn có thể nhờ cậy Tam ca, chuyện gì đều có thể cùng Tam ca thương lượng thảo luận đối sách. Dù sao thái tử cũng không phải là đèn cạn dầu, Tần Thương nhận quân vụ, áp lực khá lớn, bản về đấu tâm nhân hân làm sao có thể đấu thắng thái tử Tần Xuyên. Hôm nay Tam ca không có ở đây, Tần Thương một khắc cũng không dám nhàn rỗi, mỗi ngày đều chạy tới trong doanh, dù sao Yên Bắc quân cùng Vũ Lâm kỵ đều là tâm huyết của Tam ca, hân phải nhìn cẩn thận không để đám người thái tử ngồi ngư ông đắc lợi.

Cuối năm, Tần Thương một khắc cũng không được rảnh rỗi, cả người cũng gầy đi trông thấy, lúc xuất hiện lần nữa trước mặt Vô Tà thì dung mạo cũng càng có góc cạnh rõ ràng, sống mũi cao thẳng, vầng trán rộng, đường nét càng thêm anh tuấn cương nghị, hai mắt lấp lánh có hồn, ngay cả vóc dáng cũng cao hơn nhiều so với lần gặp trước, da cũng đen hơn.

Lần này gặp lại Vô Tà, Tần Thương cũng phát hiện vóc dáng tiểu quỷ này cũng cao lên, nhếch miệng cười một tiếng, Tần Thương dứt khoát ném trường thương của mình, tiến lên mấy bước, trực tiếp bế Vô Tà lên thật cao, giờ cao về phía trước, trên người hân còn mang khí lạnh từ bên ngoài lúc đi vào, thậm chí chưa cởi áo khoác ngoài: "Tiểu Vô Tà, người lại cao lên! Ta thật sự ngày nhớ đêm mong, vừa được rảnh đã chạy tới nơi này của người!"

Vô Tà nghe nói Tần Thương tới, nguyên bản sắc mặt cũng tràn ngập vui mừng nhưng Tần Thương vừa vào cửa đã nhiệt tình bế nàng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Tà tối sầm lại, bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười cúi đầu nhìn hân, hiển nhiên không hài lòng với tình trạng trước mắt.

Tần Thương hậu tri hậu giác, không có phát hiện sắc mặt Vô Tà có cái gì không đúng, lại hăng hái trùng trùng ném Vô Tà lên không trung hai cái, lúc này mới thả nàng xuống đất, giống như ở phủ đệ của mình, không khách khí ôm lấy bình trà vừa pha đồ liền tiếp cho mình vài ly, lau miệng: "Thoải mái!"

Vô Tà nhứ đầu nâng trán, Tần Thương nổi danh là thanh niên nhiệt huyết, ở trên chiến trường nhiệt huyết chém bay đầu quân địch như thế nào nàng không biết, nhưng ở trước mặt nàng, quả thực là có nhiệt huyết dùng không hết, tính tình Vô Tà luôn luôn cổ quái, khó làm người ta yêu thích, dĩ nhiên

không chịu nổi Tần Thương bày ra nhiệt tình như thế.

Uống no nước, Tần Thương mới nhớ mục đích hôm nay tới chỗ Vô Tà, hai mắt sáng lên nhìn chăm chăm Vô Tà cười: "Tiểu Vô Tà, thời gian này bận rộn không để ý đến người, trong lòng ta hồ thẹn, Tam ca không có ở đây, người nhất định buồn hổng rồi, hôm nay không phải ta vừa nghĩ đến người, cố ý tới tìm người. Lần trước ta nói muốn dẫn người đi vào trong doanh trại, hôm nay thời tiết tốt, chúng ta bây giờ đi đi?"

Vô Tà suy nghĩ một chút, dù sao cũng không tốt cả hai lần đều không cho Tần Thương mặt mũi, lập tức Vô Tà cong mắt cười: "Tốt, ta cũng không cần thay quần áo, chúng ta đi luôn."

Tuy nói như vậy nhưng Dung Hề vẫn kéo Vô Tà lại, kiên quyết mặc thêm áo khoác lông cáo cho nàng mới bằng lòng cho đi.

Khoác thêm áo khoác, Vô Tà mới cho người chuẩn bị ngựa, Tần Thương có chút tự đắc, hắng giọng cười to: "Không cần, lúc ta tới đã chuẩn bị ngựa tốt, lập tức có thể đi."

"Ta cũng muốn đi."

Ba người có chút kinh ngạc, quay đầu lại, lại thấy thiếu niên có đôi mắt đỏ tính khí cổ chấp kia.

Qua hơn một tháng, thương của Vệ Dịch cũng đã dưỡng tốt, Tần Thương học bộ dáng của Tam ca, híp híp mắt, chỉ cảm thấy hôm nay tiểu tử kia vẫn như thế nhưng hình như trong đôi mắt màu đỏ yêu dã kia nhiều hơn thứ gì đó mà ngày trước không có, thiếu đi mấy phần táo bạo, nhiều hơn mấy phần lạnh lùng nhưng cổ ngạo khí bên trong vẫn còn.

Vệ Dịch xem cũng không xem Tần Thương một cái, trực tiếp đi tới trước mặt Vô Tà, vóc người cao gầy không chút do dự quỳ xuống cao hơn cả đầu nàng, trong đôi mắt đỏ của hắn kiên định, thậm chí có chút bá đạo khiến Vô Tà không thể cự tuyệt hẳn: "Thương của thuộc hạ đã tốt, xin cho ta ở lại bên cạnh người."

Nhưng trên mặt Vô Tà không có kinh ngạc nhiều, khóe miệng vểnh lên, hai mắt lấp lánh: "Thật sự tốt lắm?"

Vệ Dịch cúi đầu, không nói nhiều: "Ừ."

"Dĩ nhiên là tốt rồi, không uổng phí bản thể từ tốn nhiều tinh lực cùng được liệu thượng hạng trên người người như vậy, cũng may chỉ là nội thương, nếu không mỹ nhân đẹp mắt như người để lại sẹo thì không tốt."

Tần Thương ở một bên tròn mắt há hốc mồm, trong lòng có chút không sáng khoái, thì ra tiểu Vô Tà thích loại này. Ngược lại Dung Hề, lắc đầu bất đắc dĩ, bình thường thế tử nhà nàng không phải là người nhiệt tình, nhưng nếu muốn lên tiếng thì mở miệng cũng là không tha người, quả nhiên nhìn thấy huyết thái dương của Vệ Dịch mơ hồ có gân xanh đang nhảy nhót, cũng may mấy ngày nay tính tình của hắn được mài mòn bớt táo bạo nhiều, ngược lại càng có thể nhìn được thế tử nói xằng nói bậy.

Tay nhỏ bé Vô Tà giờ lên giúp nâng Vệ Dịch lên: "Đi thôi."

.....

Đoàn người đi tới quân doanh luyện binh của Vũ Lâm ky, lập tức Vô Tà nhìn thấy những binh lính hăng hái trẻ tuổi giống với Tần Thương đang thao luyện khí thế ngất trời, đội hình chỉnh tề, tiếng kèn lệnh đinh tai nhức óc, quả nhiên thời tiết hôm nay rất tốt, mặt trời chiếu trên người ấm áp.

Tần Thương ôm Vô Tà từ trên lưng ngựa xuống, đứng bên cạnh nàng, vẻ mặt đắc ý: "Như thế nào, Tứ gia ta dẫn binh cũng không phải là hư danh."

Thình thoảng có binh sĩ đi ngang qua nhìn thấy Tần Thương cũng có chút ngoài ý muốn, có lẽ không nghĩ tới Tứ gia thật vất vả mới được nghỉ ngơi một ngày lại trở về trong doanh, một khắc cũng không chịu nhàn rỗi, xem ra binh lính thoạt nhìn hết sức kính nể Tần Thương, lớn tiếng chào hỏi hắn, ánh mặt trời chói chang sớm mai như tràn trề sức sống làm người ta cũng không nhịn được rung động.

Xác thực Vô Tà có chút nhìn Tần Thương với cặp mắt khác xưa, thiếu niên bình thường ở trước mặt nàng nhiệt tình dương cương đẫm/q/đ, đơn thuần ngay thẳng, từ khi bước chân vào trong doanh trại thì giống như lập tức đổi thành một người khác, ở trước mặt thuộc hạ của hắn, vẻ mặt hắn uy nghiêm trầm ổn không hề cợt nhả, trong nháy mắt cả người khí phách nghiêm nghị, hăng hái, rất có phong phạm của tướng lĩnh.

Mặc dù hắn ở trước mặt binh lính nghiêm túc nhưng mỗi binh lính đi ngang qua hắn cũng không khỏi cảm thấy kính nể, bộ dạng một mực cung kính, trong mắt lộ ra kính nể, cũng có thể nhìn ra uy tín của hắn trong quân đội cao bao nhiêu!

Quả nhiên Tần Thương không phải ngồi không mà hưởng trong quân doanh, khó trách Tần Yến Quy sẽ yên lòng buông tay mặc kệ như thế, coi như Kiến để miễn quân quyền của hắn, hắn cũng không chút nào gấp gáp, thì ra là bởi vì có Tần Thương ở đây. Nói về hiểu Tần Thương dĩ nhiên không ai sánh bằng Tần Yến Quy.

Từ lúc vào quân doanh, Vệ Dịch vẫn không nói gì, hai mắt Vô Tà trầm tĩnh, ý vị sâu xa liếc mắt nhìn hắn, thiếu niên mắt đỏ kiêu ngạo tự phụ này, chỉ thấy môi mông xinh đẹp của hắn mím chặt thành một đường thẳng, ánh mắt nóng rực nhìn những binh sĩ trên sa trường đang đối luyện kia, dường như có chút mất hồn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Đánh Cuộc Với Mạng Của Người!

Editor: Trịnh Phương

"A, ta còn tưởng là ai chứ. Đây là nơi quan trọng của quân đội, tại sao lại có chuyện người nào cũng có thể tới đây?"

Âm thanh chầm chọc ngao mạn vang lên. Tần Dung đi ở sau lưng Tần Xuyên, thấy Vô Tà, lửa giận trong lòng nhất thời lại bùng lên. Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, những chuyện kia đều có phần của nàng. Hừ lạnh một tiếng, đôi mắt đào hoa của Tần Dung nhìn lên cao, trên mặt đánh một tầng phấn thật dày. Hắn còn chưa đến gần, Vô Tà đã bị mùi son phấn nồng đậm trên người hắn làm cho bị nghẹn mà hắt hơi một cái.

"Lão Ngủ." Tần Xuyên lắc đầu một cái. Tần Dung vừa thấy Tần Xuyên mở miệng, sắc mặt không được tốt lắm, nhưng vẫn không thể làm gì khác hơn là đành hoàng đi theo Tần Xuyên đến chào hỏi Vô Tà: "Tiểu hoàng thúc."

Vô Tà xoa cái mũi đỏ bừng, cuối cùng không bị hắt hơi nữa, lúc này trong mũi mới vụng về hừ một tiếng: "Cháu ngoan không cần đa lễ."

Nhìn dáng vẻ về tra con vụng về của Vô Tà, đôi mắt hẹp dài của Tần Xuyên nửa cười nửa không, khoe môi nhếch lên đầy bốn cợt vui vẻ, rất nhân hạ thoải mái mà hân huyên: "Có vài ngày không thấy tiểu hoàng thúc, người giống như đã cao lên không ít. Nghe nói trước đó vài ngày, tiểu hoàng thúc bị hoảng sợ, phụ hoàng cực kỳ lo lắng, Tuyên vương cũng vì việc này mà bị trừng phạt. Hôm nay vừa nhìn, tiểu hoàng thúc có vẻ như đã rất tốt, Xuyên cũng có thể an lòng."

Vô Tà mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng đang cảm thán. Đầu nói cha mẹ sinh con trời sinh tính, quả nhiên không sai. Kiến đế có bảy đứa con, mỗi người lại có tính tình khác nhau. Thái tử Tần Xuyên nhìn như dịu dàng hiền lành, trên thực tế cũng là một lão hồ ly bụng đầy quỷ kế; trong các hoàng tử, cá tính của hắn coi như là giống Kiến đế nhất. Có thể so sánh với Kiến đế, nhất định là chỉ có hơn chứ không kém, ngay cả nàng cũng thiếu chút nữa đã bị hắn hù dọa.

Tần Dung chỉ cần vừa thấy được Vô Tà, liền không nhịn được nhớ tới mối thù về mũi tên kia, vết thương xấu xí trên mặt kia vốn đã sớm khép lại giờ này lại run lên giống như nhắc nhở, khiến cho hắn khó có thể nuốt xuống phần tức giận này. Tiểu tử khốn kiếp này hủy đi dung mạo của hắn, thù hắn cả đời cũng không quên được, chẳng qua là do hắn từ đầu tới cuối đều kiêng kỵ Tần Yến Quy mấy phần, thêm vào việc hôm nay Tần Xuyên lại cũng có mặt, không thích hợp để rat ay với Vô Tà. Tuy vậy, khẩu khí của hắn cũng không tốt, âm dương quái khí dùng ánh mắt miệt thị nàng: "Tiểu hoàng thúc thật đúng là còn yếu ớt hơn so với nữ nhân, một ngày phải bị kính sợ tới mấy lần, nơi quan trọng của quân đội là nơi nam nhân mới có thể tới. Ta nghĩ là tiểu hoàng thúc nên về nhà sớm một chút mà ôm vú nuôi bú sữa cho tốt đi, không cần lại ở chỗ này bị cái gì đó dọa cho sợ hãi, hại tam ca đi núi Tư Quả không tính, đến lúc đó phụ hoàng phạt luôn cả mấy huynh đệ chúng ta thì làm sao bây giờ."

"Lão Ngủ, người không nói cũng sẽ không có ai nói người cầm đầu, miệng người sao lại thối như vậy vậy, tám trăm dặm ta cũng vẫn ngủ thấy." Tần Thương cau mày, kéo Vô Tà lùi về phía sau một bước, giống như thật sự bị mùi thối trên người Tần Dung hun đến không chịu nổi.

Tần Dung luôn luôn không hợp với Tần Thương, hiện tại còn thấy hắn lại che chở tên tiểu tử khốn kiếp kia, sắc mặt nhất thời trầm xuống, âm u nói: "Mũi của tứ ca không tốt thì nên đi tìm đại phu, chứ tại sao lại vẫn còn đứng đợi ở đây làm cái gì. Quân lính đã có ta cùng thái tử đại ca giám sát, người cứ việc yên tâm đi khám bệnh, cẩn thận bệnh đã đến thời kỳ cuối mà tuổi trẻ lại mất sớm!"

"Lão Ngủ." Vừa thấy hai huynh đệ này một câu tốt đẹp cũng không thềm nói với nhau, Tần Xuyên rất là nhức đầu mà lấy tay đỡ đỡ cái trán.

Sắc mặt Tần Dung âm trầm, không nói thêm gì nữa, ánh mắt của hắn chợt quét qua Vệ Dịch ở sau lưng Vô Tà. Chấn động. Hắn giống như phát hiện ra chuyện lớn kinh thiên, hai mắt như bị hút lại, nhìn chằm chằm vào khuôn xinh đẹp tuyệt trần dị thường. Chỉ thấy là thiếu niên kia còn nhỏ hơn một, hai tuổi so với hắn, bộ dáng ngày thường cũng đã tuấn mỹ tuyệt luân, khác hẳn với vẻ âm nhu của Tần Dung. Mặc dù Vệ Dịch ngày thường xinh đẹp tuyệt trần, nhưng ngạo khí trong xương cùng tròn mắt đỏ diêm dúa lạnh lẽo làm cho người ta càng thêm sợ hãi than. Tâm tình Tần Dung nhất thời trở nên lạnh lẽo dị thường, rất là không được tự nhiên.

Tần Dung ngày thường xinh đẹp tuyệt luân, coi như là vì trên mặt bị Vô Tà làm cho xuất hiện một vết sẹo dữ tợn, nhưng dung mạo diễm lệ này vẫn còn tương đối đẹp so với nữ nhân. Tuy vậy, khi vừa chợt thấy được người này còn tươi đẹp hơn hắn đến mấy phần, vẻ thị huyết cùng sát khí trong mắt Tần Dung bỗng nổi lên. Loại người như vậy đương nhiên không thể để cho hắn tiếp tục sống trên cõi đời này.

Thấy ánh mắt quỷ dị của Tần Dung nhìn chằm chằm Vệ Dịch, mặc dù mắt Vệ Dịch nhìn thẳng, cũng không liếc hắn lấy một cái, nhưng Vô Tà hiểu rõ, một cái liền biết tần cho kia ngoan kinh lại tái phát, nhất thời nhủ mi, mắt hướng nói: "Tần Dung, người nhìn chằm chằm người của bản thể từ làm cái gì? Nếu người tiếp tục nhìn, ta sẽ nói hoàng huynh móc mắt của người!"

Tần Xuyên lúc này rất tự nhiên đứng một chỗ, mặt mũi ôn hòa nho nhã, giống như hắn là người chính khí dịu dàng nhất trên đời này. Hắn sinh ra đã có một bộ dạng lừa người như vậy, nhưng đáy mắt của lão hồ ly này còn đang mỉm cười. Hắn biết rõ Vô Tà cùng Tần Dung đang xung đột vì một mỹ nam, trên mặt hắn mặc dù đầy vẻ bất đắc dĩ, nhưng vui vẻ nơi đáy mắt kia, rõ ràng là đang muốn xem náo nhiệt từ chuyện không liên quan tới mình.

Quả nhiên, Tần Dung làm sao có thể dễ dàng dừng lại. Hắn cười lạnh một tiếng, chề cười nói: "Ta nghe nói 'Tiểu hoàng thúc' nuôi mỹ nam ở trong phủ, xem ra tiểu hoàng thúc đúng là rất sùng ái hắn, nhưng mà hôm nay bốn hoàng tử càng muốn người này. Dù sao cũng chỉ là một tên nam quan, cho dù

hôm nay ta trực tiếp muốn mang hấn đi, phụ hoàng sao có thể vì chút chuyện nhỏ này mà tổn hại tới ta?"

Lấy phụ hoàng ra áp chế hấn? Tiểu tử khốn kiếp này thật đúng là biết gây chuyện, sau này có khi ngay cả chết thể nào cũng không biết!

"Ta không đáp ứng. Một đứa nhỏ như ngươi sao lại không phân rõ phải trái phải trái như vậy, giành đồ của người lớn? !" Trong mắt Vô Tà là một mảnh bình tĩnh, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia vẫn là tràn đầy vẻ ngây thơ.

Tần Dung nhất thời nổi dóa, tiểu trướng thối này thật không biết xấu hổ, nàng mới là một đứa nhỏ xấu xa, cư nhiên ra vẻ nghiêm túc đối trắng thay đen ngay trước mặt hấn? Rốt cuộc ai mới là tiểu hài tử xấu xa, ai là người lớn?

Tần Dung trào phúng cười nói: "Tiểu quý nhất gan, nếu ngươi không có bản lĩnh thì cũng đừng ra vẻ anh hùng. Đừng nói bốn hoàng tử bắt nạt ngươi, hôm nay đại ca cùng các vị tướng sĩ đều ở đây, ngươi là một người đàn ông, liền đánh cược một !Đấu với ta. Nếu ngươi thắng, bốn hoàng tử tự mình nhận tội trước tiểu hoàng thúc, còn cho ngươi rất nhiều mỹ nam; còn nếu ngươi thua, lập tức phải gia tiểu tử kia cho ta. Người khác không được xen vào!"

"Thắng có thể có thật là nhiều mỹ nam?" Vô Tà nhún mày một cái, bộ dáng kia giống như là rất nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này: "Ngươi không phải gạt ta đi?"

Tần Dung hừ một tiếng, khinh thường nhiều lời cùng Vô Tà.

"Vậy ta muốn mười!"

"Một trăm cũng được." Tần Dung ngoài cười nhưng trong không cười, tên tiểu tử khốn kiếp này quả nhiên ngây thơ, nàng thật đúng là cho là với thân người nhỏ bé kia của nàng cũng có thể đánh thắng được hấn?

"Lão Ngũ, chuyện không biết xấu hổ đến như vậy mà ngươi cũng dám làm?" Tần Thương cau mày, đứng ngăn ở trước mặt Vô Tà một phen. Hấn biết tiểu tử Tần Dung này xưa nay có nhiều âm mưu quỷ kế, lòng dạ độc ác, còn không phải là một người đáng tin. Từ nhỏ hấn đã chịu không biết bao nhiêu thua thiệt từ Tần Dung, lúc này sao có thể để cho hấn bắt nạt Vô Tà?

"Tốt, ta muốn đánh cược với ngươi. Luật lệ cùng phương pháp thế nào?" Âm thanh giòn giã vang lên, Vô Tà nở nụ cười rực rỡ, tựa hồ cảm thấy lần mua bán hết sức có lợi, bỏ một được trăm.

"Được!" Tần Dung bước lên trước, chỉ vào bục thi đấu ở sân luyện võ: "Tài bắn cung của tiểu hoàng thúc ngày hôm đó rất tốt, Tần Dung vô cùng bội phục, hôm nay chúng ta liền so tài bắn cung đi! Lấy người làm mục tiêu, trốn đi được hay không đều phải phụ thuộc vào bản lĩnh của chính mình, tránh không thoát, dù là chết hay bị thương, không được có nửa câu oán hận, cam nguyện thua cuộc! Trúng được nhiều bia nhất sẽ là người thắng, thế nào?! Thái tử đại ca, Tứ ca, các ngươi làm người chứng kiến!"

Tần Thương vừa nghe, nhất thời nóng nảy. Đây không phải là cố tình đẩy tiểu Vô Tà vào trong hổ lư hay sao? Tên Tần Dung này quả nhiên âm hiểm, nhất định là muốn mượn cơ hội này mà trả thù về vụ mũi tên kia!

"Cũng tốt, nhưng dù sao cũng là người trên, chớ làm tổn thương tới tính mạng nhau. Lão Ngũ, ngươi dù sao cũng lớn tuổi hơn tiểu hoàng thúc không ít, vì lẽ công bằng, ngươi phải bịt mắt thi đấu." Không đợi Tần Thương phản đối, Tần Xuyên đã cười nhặt mở miệng, ánh mắt ý vị thâm trường, đầy mắt như cười như không.

"Tốt!" Vô Tà vỗ ngực. Mọi người nhìn thấy hành động đó của nàng dĩ nhiên cho rằng người này là đứa nhỏ không sợ trời, không sợ đất.

"Chủ tử." Vệ Dịch gọi Vô Tà một câu, vẻ mặt hiển nhiên là không đồng ý.

Vô Tà ngẩng đầu nhìn hấn một cái, vẻ ngây thơ trên khuôn mặt lại biến mất trong chốc lát, tròng mắt đen trầm tĩnh, cũng không nói gì, chẳng qua là khoe miệng hơi giương lên, giống như muốn nhanh chóng trấn an lòng người.

Vệ Dịch không nói, hai đầu lông mi cũng đã nhún lại, hai tay nắm chặt thành quả đấm để bên người, đôi mắt đỏ thâm thúy kia yên lặng nhìn vào mặt Vô Tà, trong mắt thu lại vẻ phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Lại Thêm Thù Mới

Editor: lonbia

Biết được ngũ hoàng tử Tần Dung cùng Tĩnh Vương thế tử vì mỹ nam mà đánh nhau, dưới đài tỷ thí tụ tập không ít binh sĩ trong doanh trại nghe được tin tức mà đến xem. Ở trong doanh trại này, binh sĩ đấu với nhau cũng là chuyện thường xảy ra, nhưng tình hình trước mắt rất là hiếm thấy. Lại không nói

đến hai người trên võ đài chính là không vừa mắt nhau, một Dung Ngũ Gia kiêu căng ương ngạnh, một Tĩnh Vương thế tử hoàng thượng nhường nhịn đến ba phần cũng hết mực cung chiêu, mà hai người này một lớn một nhỏ chênh lệch nhau hơn mười tuổi, một người trong đó còn là một tiểu hài tử ngay cả cây cung cũng không nhắc lên nổi, thế trận như vậy cũng thật kì lạ.

Hai vị tiểu tử tông này, thật đúng là con ếch so với con cóc, ngu ru tầm ngu ru, mã tầm mã, chẳng ai tốt hơn ai cả, vì chuyện tranh giành một mỹ nam mà đánh nhau, trong hoàng thất, cũng chỉ có hai người bọn họ mới làm ra được những chuyện như vậy.

Dưới lời đài một trận ồn ào, Tần Thương sai người chuẩn bị cho bọn họ một cây cung tốt, mười mũi tên cùn, sợ tiểu tử Tần Dung âm hiểm xảo trá kia đùa giỡn ngoan độc, làm bị thương Vô Tà, Tần Thương còn cố ý sai người chuẩn bị cho Tần Dung mấy mũi tên bao thêm mười lớp vải bên ngoài, chuẩn bị tên cho Vô Tà thì cố ý mài thêm cho mũi tên thêm sắc nhọn.

Đây chính là thiên vị không một chút kiêng kị a!

Tần Dung thời điểm tiến lên, chán ghét liếc nhìn những mũi tên trên mặt đất kia, không có cách nào khác ngay cả Tần Xuyên rõ ràng cũng thấy được Tần Thương trắng trợn ăn gian cũng chỉ dành mắt nhắm mắt mở mà cho qua làm như không thấy, Tần Dung hần tự nhiên cũng không thể thể hiện bất mãn của mình ra quá rõ ràng huống chi hần nếu cùng tiểu quý Tần Vô Tà kia so đo trước mắt mọi người, chẳng khác gì nói với mọi người Dung Ngũ Gia khi dễ nàng, làm cho hần mất sạch hết thể diện hay sao?

"Lão ngũ, mọi việc không thể quá mức." Thấy mọi người đã chuẩn bị tốt hết mọi thứ, Tần Xuyên lúc này đến giờ vẫn không nói gì lúc này mới tự nhiên mở quạt của mình ra, ôn nhã cười nhạt, sai người mang dây che mắt bằng lụa cho Tần Dung: "Bồi tiểu hoàng thúc tận hứng là được, chớ hành động theo cảm tính."

Mặc dù Tần Dung không vui vì tất cả mọi người đều che chở cho Tần Vô Tà, nhưng xem ra hần đối với Tần Xuyên hết sức nghe theo, cũng không dám không vâng lời Tần Xuyên, những lời nói vừa rồi của Tần Xuyên rõ ràng là mang ý tứ cảnh cáo hần, tiểu tử Tần Vô Tà kia tuy không đáng để nhắc đến, nhưng dù sao Tuyên vương Tần Yến Quy cũng không phải là người nên đắc tội.

"Thái tử đại ca, người cứ việc yên tâm, chớ nói hôm nay thần đệ kính tiểu hoàng thúc vì người là trưởng bối, không dám quá đáng, coi như tiểu hoàng thúc không phải là tiểu hoàng thúc, Dung Ngũ Gia ta còn chưa muốn ở tại nơi này mất hết thể diện." Sau khi nói lời thề son sắt Tần Dung nhận lấy khăn che mắt, ngược lại liếc mắt khinh thường Tần Vô Tà một cái: "Tiểu hoàng thúc, đừng nói hoàng chất hôm nay ăn hiếp người nhỏ tuổi, xin mời."

Dứt lời, Tần Dung rất sáng khoái mà đặt lên mắt của mình, rất dễ dàng nhận thấy chính là muốn Vô Tà phát điên lên, nhưng lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Tà hết sức chuyên chú nghiên cứu cây cung, không có Dung Hề ở bên cạnh, nàng xác thực là không thể kéo được dây cung, nhìn bộ dáng mê mẩn của nàng đang ngồi chồm hòm trên mặt đất mà nghiên cứu cung tên, Tần Thương nhìn thấy mà không khỏi vì nàng mà toát mồ hôi, tiểu Vô Tà chẳng lẽ ngay cả mũi tên cũng sẽ không chứ?

Ở bên kia Tần Dung đợi muốn không được: "Người rút cuộc có thể hay không!"

"Có thể, có thể!" Vô Tà vội vàng trả lời, luống cuống tay chân muốn cầm cung tên dưới đất đứng lên, nhưng không nghĩ tới cung này như thế nào mà nặng đến như vậy, Vô Tà vừa mới đứng lên liền té xuống, chọc cho mọi người ở dưới đài cười ầm lên.

Thật vất vả mới cầm chắc được cây cung, Vô Tà lấy một mũi tên gắn lên, tư thế đứng dậy có chút kì lạ, khí thế lẫm liệt kia, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc lại, tựa hồ hết sức tập trung, mọi người chợt ngưng cười, tất cả tựa hồ không dám tin mà nhìn chằm chằm nàng, ngay cả Tần Thương cũng có chút khản trương.

Tần Xuyên cười như không cười phe phẩy quạt giấy, mặc dù mùa đông khắc nghiệt đã đến, nhưng nhiệt độ cùng nhiệt huyết của cuộc thi đấu ngày càng tăng cao không khỏi làm người ta có chút hồi hộp mà ra mồ hôi, giờ phút này đây thái tử một bộ dáng thường thức quạt giấy mà cười nhạt, không quá học đòi văn vẻ, tác phong nhanh nhẹn đứng lên, làm cho người khác nhìn một cách hết sức nhanh nhẹn.

Thấy bốn phía chợt im lặng, Tần Dung biết tiểu tử Tần Vô Tà kia muốn động thủ, mặc dù mắt hần không thể thấy, nhưng suy cho cùng có thể tập trung phán đoán, nhạy mắt rừng mình, tai nghe tám hướng, giờ phút này tất cả lực chú ý của hần đều tập trung lên cung tên trong tay Tần Vô Tà, về mặt khinh thường, rõ ràng đã định liệu trước.

Vô Tà hít một hơi, lắp mũi tốt mũi tên, cánh tay ra sức kéo về phía sau, nhắm ngay phương hướng Tần Dung, trong lòng Tần Dung cũng khản trương, tùy thời chuẩn bị mà phản ứng, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, vô số ánh mắt di động theo Vô Tà, mắt thấy Vô Tà sắp buông tay ra bắn tên, hô hấp mọi người chợt ngưng, tất cả đều khản trương lên, bỗng nhiên.....

Tên rời khỏi dây cung, chẳng những không bắn ra khí thế, ngược lại phát tên vừa rời lại rất nhu nhược phát một tiếng roi thẳng đứng trước chân Vô Tà, mọi người hai mắt nhìn nhau, cười ầm lên một trận, ngược lại sắc mặt Vô Tà không hề thay đổi, tuyệt không cảm thấy mất mặt, nhủ mảy một cái, tựa như chệ mũi tên này không chịu nghe lời.

Một mũi tên thất bại, ngay cả nửa thước cũng không bay ra được, Tần Dung vẫn đứng tại chỗ, cười nhạt một tiếng, một mũi tên hai mũi tên ba mũi tên, cũng không biết đã bắn bao nhiêu mũi tên, tất cả chúng đều không bay ra quá nửa thước, Tần Dung chờ đến nổi mất hết kiên nhẫn, đứng tại chỗ, ngay cả ngưng khí cũng không cần. Không chỉ là hần, tất cả binh lính đứng dưới đài thấy thế đều tròn mắt há mồm, bản thân Tĩnh Vương thế tử không cảm thấy mất thể diện, ngay cả bọn họ cũng cảm thấy mất thể diện thay hần, Tần Thương càng thêm không đành lòng nhìn nữa, che mặt nghiêng người, giả vờ như không thấy.....

Tần Dung ngày càng cảm thấy khinh thường, tiểu tử Tần Vô Tà kia, mười mũi tên cũng đã lãng phí hết chín mũi, phế vật chính là phế vật, hần cùng với nàng tỷ thí, thật đúng là làm mất thể diện Dung Ngũ gia hần.

Lúc này Vô Tà chỉ còn một mũi tên cuối cùng, tư thế vẫn vững vẻ như vừa rồi, Tần Dung chê cười một tiếng: "Chớ khoa tay múa chân, tiểu hoàng thúc, ngươi xác định hôm nay không phải là tới trời đùa chất nhỉ?"

Vô Tà không nói, vẻ mặt vẫn thành thật, bàn tay nhỏ nhẹ buông tay....

Nhưng lần này, ngoài dự đoán mọi người chính là, mũi tên cuối cùng kia cứ nhiên lại không giống với những mũi tên lúc trước mềm nhũn nằm trên mặt đất, ngược lại khí thế lăm lăm xé gió mà bay ra.....

Tần Dung vừa dứt lời, sắc mặt lập tức thay đổi, âm thanh xé gió nhắm thẳng hần bay đến, có thể thấy được rằng biểu hiện lúc trước của Vô Tà làm cho hần mất hết kiên nhẫn, căn bản không để năng ở trong mắt, mất đi phong bị, phản ứng lần này của hần tất nhiên không bằng lúc trước, cho nên đến khi mũi tên bay đến trước mặt hần, lúc này hần mới vội vàng né tránh.

Trúng đích, tấm vải che mắt rơi xuống, gò má nóng lên, mũi tanh dâng lên, hừ.....mũi tên bay qua sát lỗ tai....

Tần Dung bùm mặt, sắc mặt nhanh chóng thay đổi, đáy mắt mang theo huyết tinh, trong nháy mắt trở nên vô cùng tức giận cùng âm lệ, máu từ vết thương đang dần rỉ ra nhìn thật ghê người, sắc mặt Tần Dung nhất thời u ám mà đứng dậy, máu...máu...lại là máu....lại là mặt.

"Ah!" Âm thanh non nớt chợt vang lên, chỉ thấy Tĩnh Vương thế tử kia vội vàng nhìn chăm chăm hai tay của mình, tựa như có chút ngoài ý muốn khi mũi tên kia bay ra ngoài, còn khiến Tần Dung thấy máu.

Tần Thương cũng kinh hãi, trên mặt vui mừng, bay lên phía trước, một tay bế Vô Tà lên cười ha ha: "Tiểu Vô Tà, ngươi thật lợi hại, thật lợi hại, thật lợi hại! Tần Thương bội phục!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Tấm Lòng Của Vệ Dịch

Tần Dung che mặt của mình, máu tươi chảy không ngừng, vẻ mặt lại âm trầm phần hận tới cực điểm, thoát nhìn, làm cho người ta không nhìn được rưng rưng, chỉ cảm thấy ánh mắt bộ dáng kia, giống như ác quỷ từ trong địa ngục bỏ ra ngoài muốn lấy mạng người.

Tiếng cười của Tần Thương lại phách lối, cả khán đài tỷ thí một mảnh gió lạnh xào xạc, một mảnh ánh mặt trời hướng về rục rờ, binh lính đứng xem phía dưới cũng không dám phát ra tiếng ồn ào, người nào không biết Dung Ngũ Gia coi trọng nhất là dung mạo của mình, lại là người âm ngoan độc ác, bị như vậy, chỉ sợ không được ổn....

Mặt Tần Dung.....một trái một phải, coi như là đối xứng rồi, Vô Tà sờ sờ mũi của mình, có chút không dám nhìn bộ dáng của Tần Dung, cúi đầu cau mày lại, hảo tâm nhắc nhở Tần Thương đang cao hứng: "Tần Thương, ngươi đừng cười nữa, hần giống như rất tức giận....."

Sau khi được Vô Tà nhắc nhở như vậy, Tần Thương mới dừng lại liếc nhìn Tần Dung đối diện, đem Vô Tà để xuống: "Ngươi đừng sợ hần, muốn giết ngươi hần phải hỏi xem tiểu gia Tần Thương ta đây có đồng ý hay không! Tiểu Vô Tà, chúng ta không chơi cùng hần nữa, chúng ta đi!"

Nói thật ra, Tần Thương cũng có chút bận tâm tiểu tử Tần Dung âm hiểm kia sẽ làm ra việc gì đó điên rồ, vì thế hần không thể tiếp tục để cho Vô Tà cùng Tần Dung so tên nữa rồi, tên âm hiểm kia nhất định sẽ làm gì đó lợi dụng thời cơ trả thù, tiểu Vô Tà nếu mà xảy ra chuyện gì sai sót, hần cũng không tiện giao phó cùng tam ca.

Nhưng vào lúc này đây nhìn thấy bộ mặt đầy máu của Tần Dung hần nhìn không được muốn tiến lên cầm máu băng bó thay hần, cảm hận mà đứng lên, cặp mắt chứa đầy tơ máu, ánh mắt ngoan độc gắt gao nhìn chăm chăm hai người Vô Tà cùng Tần Thương, hần chợt bẻ gãy một mũi tên mà vừa rồi hần được chuẩn bị, chỉ chừng một đoạn ngắn nằm ở trong tay, mũi chân hất lên một tay khác tiếp được cung từ dưới đất: "Ta hôm nay chỉ dùng một mũi tên, nếu ngươi tránh được, người ta sẽ không muốn, mỗi thù hai vết tên trên mặt, ta tất nhiên cũng không nhắc tới."

"Lão Ngũ." Tần Xuyên liếc nhìn bộ mặt đầy máu của Tần Cho đang đứng, mắt lại nhìn thấy một tiểu tử vẻ mặt vô tội đứng ở đó, không khỏi bất đắc dĩ cười khò, hai người này đúng là không thể làm cho người ta bớt lo được mà.

Thấy Tần Xuyên muốn khuyên, mặc dù Tần Dung đối với Tần Xuyên cực kì nghe lời, nhưng hôm nay hôm nay hần đã oán hận tên tiểu tử khôn khiếp Vô Tà kia tới cực điểm, nếu là tính khí ngày xưa của hần, không ngay tại chỗ chém năng thành trăm mảnh đã là không tệ rồi, muốn hôm nay hần tha cho năng, tuyệt đối không thể nào!

"So thì so, cũng không thể để ngươi nói bản thể tử thấy lớn ăn hiếp nhỏ mà ăn vạ." Vô Tà từ sau lưng Tần Thương chui ra, mặt đầy ngây thơ, tựa hồ không chút nào bị ảnh hưởng bởi âm lãnh đáng sợ toàn thân của Tần Dung toát ra, bộ dáng như cũ ngây thơ đến vô cùng, phản phát không sợ trời không sợ đất.

"Tiểu Vô Tà..." Vô Tà kiên trì, Tần Thương cũng không có cách nào khác hơn là cẩn thận mỗi bước đi dưới đài, chỉ sợ Tần Dung dùng ám chiêu, Tần

Thương một khắc cũng không dám thả lỏng, nhìn chăm chăm tình hình trên khán đài kia, nhưng cũng may, mũi tên của Tần Dung được bọc rất nhiều vải bố thật dày, dù sao Tần Dung cũng không gây tổn thương cho người khác được, coi như Vô Tà tránh không thoát, cũng lắm nhiều lắm là chịu chút đau khổ, không liên quan đến tính mạng.

Từ đầu tới cuối, thân hình Vệ Dịch là không hề nhúc nhích, sống lưng ưỡn thẳng, đôi mắt yên lặng nhìn nhất cử nhất động của Vô Tà, một khắc cũng không rời, đối với mọi việc xung quanh mình, giống như một chút cũng không liên quan đến hắn, như vậy làm cho mọi người càng nhìn không thấu Tần Vô Tà, kéo theo một phần tâm tư đối với hắn.

Hắn không thể hiểu được nàng, việc sống an nhàn sung sướng trong Vương phủ thế tử. Nhìn nàng tựa hồ cực kì khinh thường hắn, nếu không thì làm sao lại ba lần bốn lượt lên tiếng khiêu khích hắn, như thế nào lại biến hắn thành nam sủng trở thành tiền đặt cược để tỷ thí với người khác? Hắn cũng chẳng thèm quan tâm tới nàng, thế giới của mọi người hoàn toàn khác hắn với hắn. Nhưng hôm nay, hắn một thân kiêu ngạo, tự nguyện hóa thành Trần Nê ở trước mặt tên tiểu quý này, cho dù nàng đem hắn đánh đồng cùng với một trăm tên nam quan đi nữa, hắn cũng không nổi giận, đại khái chỉ vì một câu nàng tin tưởng hắn mà thôi.....

Lúc này trên khán đài Tần Dung đã lấp tên lên đây cung, từ trên gương mặt hắn máu vẫn tiếp tục chảy xuống, khoe miệng hắn đột nhiên nở một nụ cười âm hiểm....

Tên rời khỏi đây cung, mang theo sát khí rét lạnh, vài bọc bên ngoài bắt chợt chia năm xẻ bảy, sát khí nổi lên, bay vút đến, hướng cổ họng mà bay tới.....

Bốn phía nhất thời kinh hô một trận, vốn dĩ vẫn biết Tần Dung là người tàn nhẫn nhưng mọi người nhìn không được hít một ngụm khí lạnh, một màn kia diễn ra quá nhanh, vài bọc bị văng ra, lộ ra mũi tên màu bạc sắc nhọn, mặc dù tên được bọc lại, nhưng khí thế mạnh mẽ bay thẳng đến cổ họng, đây chính là muốn lấy mạng người khác nha, quá mức ác độc.

Không ai ngờ đến Tần Dung thật sự sẽ bắn tên, dù sao đi nữa đứng đối diện hắn cũng là Tĩnh Vương thế tử, hoàng thúc ruột thịt, Tần Thương biến sắc, đang muốn phi thân lên đó, hoàn cảnh nghìn cân treo sợi tóc, lại bị Tần Xuyên dùng quạt giấy ngăn cản nhìn hắn cười nhạt lắc đầu một cái.

Vô Tà đứng trên đài tỷ thí, chợt cảm thấy một sức lực lớn đập vào mặt, trước mắt tối sầm, những mảnh vải vụn bay đến trước mặt, chưa sót chớp mắt một cái, không mở mắt ra được, tai nghe thấy thanh âm xé gió ngày càng tới gần, Vô Tà mí mắt hé mở, trong chốc lát mọi vật trở nên yên tĩnh lại, thời gian giống như đứng im, nàng không hề nghe thấy được âm thanh quanh mình, cũng không nghe được một tiếng "cẩn thận" của Tần Thương, nhưng vào lúc này.....

Toàn thân âm áp, lọn tóc chọc vào gò má của nàng có chút nhột, nàng chỉ cảm thấy cả người bị nhắt lên, bên hông bị giữ chắc bởi một thân thể đơn bạc, thanh âm mũi tên bén nhọn xuyên vào da thịt vang lên, mùi máu tươi phả phát ngày càng nồng đậm, bên tai phát lên thanh âm rên rỉ, nàng té ngã xuống đất, phía trên được che chở bởi một người, đem nàng bảo hộ thật chắc ở trong lòng, thanh âm quanh mình bắt đầu hồi phục, thời gian cũng bắt đầu lưu động.

Vô Tà mở mắt, đập vào mắt là một đôi hồng mâu mang theo nét vui mừng, đang yên lặng nhìn nàng, thiếu niên sắc mặt tái nhợt, khoe miệng vẫn mang nụ cười khinh thường kia nhưng trong nháy mắt không còn giống như trước kia, kiêu ngạo tới cực điểm.

"Vệ Dịch?" Vô Tà giật giật môi, tròn tròn mắt nhìn hắn, ánh sáng đáy mắt biến động, có chút kinh ngạc.

"Người không có thua." Vệ Dịch đẩy mắt nở nụ cười, cấp bách nói cho Vô Tà tin tức tốt này, chớp mắt một cái vẻ mặt giống như người lớn ra oai trước mặt đứa trẻ: "Người không có thua mất ta....."

Vô Tà ngồi dậy, thân thể Vệ Dịch cứng đờ, lúc này nàng mới phát hiện ra, mũi tên vốn nhắm vào nàng bay tới, đang cắm vào trên người Vệ Dịch, hắn lấy toàn bộ lực của mình chắn trước mặt Vô Tà.

"Vệ Dịch người đừng sợ, mũi tên này không bén, cũng không cắm sâu, ta sẽ gọi đại phu tới." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Tà đầy nghiêm túc, hoàn toàn khác hẳn bộ dáng trẻ con vô tội khi đối mặt với Tần Dung.

Vệ Dịch giống như chẳng thèm để ý đến, hắn cười cười híp mắt lại, cặp hồng mâu kia, giờ phút này lại có vẻ diêm dúa lẳng lơ dị thường: "Ta bảo vệ người, có xem như lập được công lớn hay không?"

Vô Tà sửng sốt, tất nhiên cũng kinh ngạc trước bộ dáng hết sức lẳng lơ khi cười của Vệ Dịch, nàng ngừng mi, trong mắt có chút mờ mịt, nhưng vẫn gật đầu một cái: "Tất nhiên."

"Vậy có được thưởng hay không?" Vẻ mặt Vệ Dịch nhẹ nhõm, giống như không chút nào để ý đến vết thương trên người mình.

"Người nói." Vô Tà dường như đã hiểu hắn muốn nói đến chuyện gì rồi, đôi mắt híp lại, hai tròng mắt đen trong suốt, như có thể nhìn thấu lòng người, thật sự thông minh.

"Vệ Dịch cười: "Ta muốn tạo dựng sự nghiệp, hơn hẳn mọi người, tương lai sẽ nắm giữ quân đội, làm cho người khác không dám khinh thường."

Vô Tà dương môi cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng: "Xem ra người tức giận ta hay dùng lời nói chọc giận người, Vương phủ của ta không thể chứa người nữa rồi."

Nhìn Vô Tà tỏ vẻ tính khí trẻ con, Vệ Dịch cười khổ: "Như thế nào lại đi, chính là bảo người đợi, ta nói rồi, chúng ta không giống nhau, ta phải mạnh hơn người."

Trở nên mạnh hơn như thế mới bảo vệ được người.....

Đối với sự việc trước mắt, Tần Xuyên giống như không một chút nào ngoài ý muốn, ánh mắt hần mỉm cười, ý vị sâu xa liếc bộ dáng đang đứng trên đài kia, lắc đầu một cái, tự nhiên chấp tay: "Lão Ngủ, người thua, còn không mau hướng tiểu hoàng thúc tạ tội."

"Tần Dung hướng tiểu hoàng thúc tạ tội, chấp nhận thua cuộc." Tần Dung thấy thế, phần hận vứt bỏ cây cung trong tay xuống đất, che mặt của mình, không tình nguyện, nhưng quả thật hắn vẫn chưa đụng được vào Tần Vô Tà, Tần Xuyên cũng đã mở miệng, hắn cũng đành thôi, giận dữ ném cung đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Thăm Dò Tư Quá Lĩnh

Hai ngày nữa là giao thừa, không khí vui mừng ở thành Biện kinh càng thêm nồng đậm, từng nhà cũng đổi câu đối đỏ mới, mua thức ăn cùng đồ mới, hoặc đề câu đối hoặc vẽ tranh tết bắt diệp nhạc hồ.

Không khí trong vương phủ cũng hân hoan, bọn hạ nhân loay hoay người ngã ngựa đổ, trong cung ban thường xuống không ít, có thể thấy được quang cảnh Tĩnh vương phủ vẫn như xưa.

Đi thăm Ôn trác phi xong, Vô Tà từ Phật đường đi ra ngoài, chợt cảm thấy trên mặt lạnh mới biết là tuyết đã rơi, Dung Hề sợ nằng cảm lạnh lập tức khoác áo choàng thật dày lên người Vô Tà: "Thế tử, tuyết rơi rồi, chúng ta trở về thôi."

Vô Tà không nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn tuyết bay theo chiều gió, chợt có một bông tuyết rơi trên lông mi của Vô Tà, khẽ nhúc nhích liền rơi xuống, lúc nói chuyện còn thổi ra khói trắng: "Dung Hề tỷ tỷ, Phật đường luôn lạnh lẽo, cho người đưa chút ngân thán qua đây đi."

"Vâng" Dung Hề gật đầu, chợt có chút đau lòng thế tử gia, giao thừa năm nay trong vương phủ tuy náo nhiệt nhưng Tĩnh vương không còn, náo nhiệt này không thể ấm lòng người, Ôn trác phi không chịu dời ra Phật đường, những di nương thân phận thấp kém kia lại không có tư cách ngồi chung bàn với thế tử, gia yến trống rỗng này nói ra chỉ càng làm người ta thêm bi thương mà thôi. Mặc dù thế tử không nói gì nhưng rốt cuộc vẫn là đứa bé, có lẽ trong lòng cũng không dễ chịu. Trong ngày cả nước vui mừng thì thật sự trong lòng Vô Tà cũng không có quá nhiều cảm xúc nhưng phụ vương không còn ở đây quả thật làm cho nàng có chút tiếc nuối, im lặng, mũi nhỏ của Vô Tà bị đông lạnh đến đỏ bừng, nàng nhìn tuyết trắng bay đầy trời rơi xuống càng lớn có chút mất hồn, hồi lâu như có chút cảm thán: "Dung Hề tỷ tỷ, tuyết rơi rồi, đường trên núi nhất định không dễ đi, một người ở Tư Quá Lĩnh chắc cũng không tốt phải không?"

Dung Hề ngăn người, lúc này mới hiểu lời nói của thế tử nhà mình thì ra là đang nghĩ Tuyên vương ở Tư Quá Lĩnh. Sở dĩ Tư Quá Lĩnh được đặt tên là Tư Quá Lĩnh bởi vì núi hoang vách đá dựng đứng hoang vu vắng lặng trong vòng mây đậm đều không có người ở, vừa là tư quá nên phòng ốc sơ sài chill lạnh, dĩ nhiên không hề tốt.

Vô Tà híp híp mắt như đang suy nghĩ điều gì, chấp tay từ từ dạo bước, Dung Hề cũng không thể thúc giục đành phải bắt đầu đi từng bước từng bước chậm rãi đi theo nàng, mặt ngoài áo khoác lông của Vô Tà bị tuyết với gió lạnh làm ướt, mỗi một bước đi thì lớp tuyết mỏng trên đất vừa tan ra thành nước sẽ làm ướt vớ của nàng.

Luôn luôn ít nói Dung Hề quý thần xui khiến lại nói nhỏ một câu: "Tư Quá Lĩnh vắng lạnh, ngày vui của cả nước, Tuyên vương lại một thân một mình chỉ sợ cô đơn vắng lạnh, không bằng thế tử đi Tư Quá Lĩnh thăm Tuyên vương."

Về tình về lý, Vô Tà đi Tư Quá Lĩnh thì sẽ không có ai nói một câu. Về tình, Kiến đế giao tiểu thế tử Vô Tà cho Tuyên vương quản giáo, nàng đi gặp hẳn cũng không kỳ quái; về lý, Tư Quá Lĩnh xưa nay là đất giam lỏng người trong hoàng thất phạm sai lầm bị phạt, bất luận kẻ nào cũng không được thăm, nhưng danh tiếng Tĩnh vương thế tử lại xấu đến mức tất cả mọi người đều biết. Chuyện Tần Vô Tà nàng vẽ rùa trên tấu chương trả lời các đại thần của hoàng đế cũng làm ra được thì cái gọi là quy củ trong mắt nàng dĩ nhiên là thùng rỗng kêu to.

Quả nhiên, Dung Hề vừa dứt lời, lập tức nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn bị lạnh đến đỏ lên của Vô Tà chớp mắt ngốc trẻ, đáy mắt như có sóng quang lưu động, dừng một chút, quả nhiên nàng lên tiếng: "Ừ, cũng tốt. Vương phủ vắng lạnh, đi đâu cũng không có gì khác nhau. Dung Hề tỷ tỷ, làm phiền người cho người chuẩn bị xe ngựa."

"Vâng, xin thế tử chờ một chút, Dung Hề sai người chuẩn bị tốt xe ngựa."

Vô Tà gật đầu để Dung Hề đi, nàng đứng đó, khóe miệng đột nhiên gọi lên đường cong mờ nhạt, nhớ tới lời Dung Hề vừa nói thế nhưng trong lòng có chút suy nghĩ, người như Tần Yến Quy cũng sẽ sợ tịch tịch sao? Chỉ sợ nếu so với người khác hẳn càng tự nhiên tùy tiện, người đậm bạc lạnh lùng như hắn thì sợ tịch tịch không phải hẳn mà là tịch tịch sợ hãi.

.....

Xe ngựa rất ấm áp, đường núi rơi xuống không ít tuyết đọng, một đêm là không thể lên núi được, cũng may Dung Hề là một người cực kỳ tỉ mỉ, ở trong

núi một đêm Vô Tà cũng không cảm thấy khó chịu khi ngủ ngoài trời hoang vu, bên trong xe ngựa của nàng có đốt lò sưởi vô cùng ấm áp, lớp đệm lông thật dày được lót ở dưới, rất nhanh Vô Tà liền ngủ, đợi khi tỉnh lại thì đã đi tới trong núi rồi.

Đường phía trước nhỏ hẹp chỉ có một người có thể vừa vặn đi qua, xe ngựa chắc là không đi qua được rồi, Dung Hề gọi Vô Tà dậy, quãng đường còn lại chỉ có thể đi bộ lên núi.

Đoạn đường này rất quanh co, chờ đến Tư Quá Lĩnh mới biết chỗ như thế này, thật thích hợp giam lỏng tư quá, xung quanh núi non trùng điệp, đỉnh núi bị mây mù bao phủ, tuyết trắng xóa cả ngọn núi càng khó đi hơn, đừng nói là xe ngựa ngay cả Vô Tà một đường đi bộ cũng cảm thấy khó khăn, leo núi mà đến, cả người cũng bị gió tuyết làm ướt, cũng không biết đi bao lâu mới miễn cưỡng nhìn thấy bên trong dãy núi phía trước một phòng ốc sơ sài có hàng rào bao quanh, đây là nơi ở cho hoàng gia con cháu bị giam cầm.

Vô Tà đứng ở bên ngoài có chút kinh ngạc, nhà này tuy lớn nhưng cũng không có một người hầu, hầu như mọi việc đều là tự thân tự lực, và lại bằng tuyết ngập trời, đỉnh viện lạnh lẽo bị vắng lặng giữa ngọn núi hiểm trở, dẫm/đi trơn trượt ở đó, nhìn cũng đã làm người ta cảm thấy lạnh lẽo, nàng thật sự khó có thể tưởng tượng người như Tần Yến Quy cũng sẽ có bộ dáng nhếch nhác?

Nhắm mắt lại, nàng giống như thấy được ý cười không chút để ý của Tần Yến Quy, Vô Tà tự giễu cười, nhìn không được muốn cười nhạo ý tưởng nông cạn này bản thân. Ở triều đình, hẳn còn sâu không lường được như vậy, nhìn như đối với bất cứ chuyện gì cũng thờ ơ nhưng lại nguy hiểm khiến người phải kiêng kỵ, người như vậy ở trong nơi vách đá dựng đứng ngăn cách với bên ngoài, không người gần gũi này lại sẽ lạnh lùng, lạnh nhạt như tiên nhân như thế nào.

Đáy lòng nàng lại mơ hồ có chút mong đợi, về mặt hẳn nhìn thấy nàng có chút biểu cảm giật mình nào hay không?

"Thế tử."

Dung Hề ra hiệu có muốn tiến lên thông báo hay không, lại bị Vô Tà ngăn cản, nàng tự mình đi lên, thả nhẹ bước chân đến gần cửa, đưa tay muốn đẩy, chợt động tác cứng lại giữa không trung.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Đối Với Nàng Tốt Hơn

"Hôm nay Tĩnh vương còn lại loại người như vậy, đứa bé kia chắc chắn là một ôn dịch, quan hệ càng thân thiết, lại càng bị hoàng đế nghi kỵ. Tần Xuyên lại rất thông minh, người người cũng chỉ hận rằng không thể cách nàng xa một chút, ngàn vạn lần không muốn có quan hệ với nàng, mà người thì ngược lại, đối với đứa bé kia không tệ, lại nhiều lần cứu mạng nàng, thậm chí còn mất đi quyền lực trong tay vì nàng. Chẳng lẽ là, người thật sự yêu loại hay có cả ngày chỉ biết nhàn nhã rong chơi ở bên ngoài này?" Về mặt giống như tán gẫu, kèm theo tiếng nói vừa đùa, còn có âm thanh "lạch cạch" thanh thúy lại lạnh như băng của quân cờ đặt xuống bàn.

Trong nhà yên tĩnh một lúc lâu, trừ tiếng quân cờ lần lượt đặt lên bàn, không hề có người nào nói chuyện một lúc lâu. Mãi sau, ở đối diện bàn cờ, bên tai Vô Tà mới vang lên tiếng nói ưu nhã nhưng lại khiến người ta không đoán ra, nàng cũng rất quen thuộc âm điệu này, giọng nói mang theo chút cười cợt khó hiểu.

"Về sau ta sẽ đối xử với nàng tốt hơn." Dừng một chút, trong giọng nói của hắn thoáng qua vẻ không chút để ý mà lại vui vẻ: "Đừng nói người không biết."

Không biết là người đang đánh cờ cùng Tần Yến Quy là ai, nhưng hẳn có vẻ là rất thân thuộc với Tần Yến Quy. Người nọ nghe Tần Yến Quy trả lời xong liền sùng sốt, sau đó lại bật cười ha ha: "Tần Yến Quy à Tần Yến Quy, thế gian này tại sao lại có thể có người đáng sợ như người vậy? Thử hỏi, trên đời này có thể có người người thật lòng đối đãi? Không bằng ngày nào đó, ta thừa dịp đêm khuya mà tới giết người, thế gian này cũng ít đi được một người còn đáng sợ hơn ác quỷ. Ông già Tần Tĩnh từ kia nghĩ như thế nào mà lại giao con trai mình cho người chứ? Thật là ngu xuẩn, ha ha ha!"

Bất kể là Tần Vô Tà có phải thật sự là một người ngu ngốc vô dụng giống như trong lời đồn hay không, chỉ cần một ngày nàng còn là con trai của Tần Tĩnh, Kiến đế liên một ngày cũng sẽ không buông lỏng phòng bị đối với nàng. Một người đa nghi giống như Kiến đế, lại coi trọng hoàng quyền như mạng sống chính mình, dục vọng đối với quyền lực của hắn vẫn vĩnh viễn không thể thỏa mãn. Dù có là con trai của hắn, cho tới bây giờ cũng vẫn không có bất kỳ người nào hoàn toàn lấy được sự tin tưởng của hắn.

Bất kể ban đầu trên mặt Kiến đế có tin vào lời giải thích bọn họ cứu được Vô Tà từ tay bọn trộm kia hay không, nhưng trong lòng hẳn thủy chung tự nhiên sẽ nghi ngờ Tần Yến Quy. Loại người như Tần Yến Quy từ nhỏ đã bị Kiến đế kiêng kỵ, không xét tới việc hắn là người nguy hiểm khó lường, hay là một đứa nhỏ yếu thế.

Người chân chính ôm dã tâm đối với hoàng quyền nhất định sẽ hiểu biết rõ ràng về sự kiêng kỵ của Kiến đế, sao có thể lại giao thiệp với "Tần Vô Tà" đang đầy rẫy nguy hiểm này chứ? Hôm nay ở trong triều đình, Tần Yến Quy một lần nữa khiến Kiến đế nghi kỵ. Thanh Phong đường đường là một người rảnh rỗi, danh tiếng Vương gia bị hạ xuống một cách vô ích, thời gian lâu dài, hẳn biết Tần Yến Quy ngược lại sẽ biến thành người không có dã tâm nhất đối với hoàng quyền.

"Để cho ta đoán xem... Chẳng lẽ là chuyện sẽ mất đi quân Yến Bắc cùng Vũ Lâm kỳ người cũng đã đoán được từ trước? Ngay cả khi người đối xử thật tốt với một người cũng là vì có tính toán. Đứa bé kia thật đáng thương, không bằng ta mang nàng đi, phòng cho nàng bị những thứ bẩn thỉu này của đám người lớn các làm hư." Từ cuối cùng của người nọ vừa dứt, có chút giống như trò đùa dai của bản thân đã đạt được kết quả như ý muốn, đứng dậy cười xấu xa: "Vị khách nhỏ của người tới."

Tần Yến Quy nhếch môi cười nhạt, đuôi lông mày xinh đẹp cùng khóe mắt ẩn chứa suy nghĩ sâu sắc có chút bí hiểm lại bình tĩnh, thật giống như không bị bất kỳ ảnh hưởng gì. Cửa chính mở ra, quả nhiên liền nhìn thấy tay đứa nhỏ kia còn đang dừng ở giữa không trung, đầu đột nhiên ngẩng lên, cặp mắt trầm tĩnh có chút không hợp với hình hài trẻ con của nàng hiện tại lại khó có được một khắc hốt hoảng, đang kinh ngạc nhìn hắn.

Tần Yến Quy cũng đang cúi đầu chăm chú nhìn Vô Tà. Trong con người đen nhánh sâu không thấy đáy của hắn là sự chế nhạo vui vẻ tựa như nó có thể hòa tan băng tuyết bất cứ lúc nào, lại giống như cảnh tượng vui vẻ sa hoa huyền ảo: "Trời bên ngoài rất lạnh, người lại mặc quá ít."

Câu nói tầm thường giống như một câu chuyện phiếm... Vô Tà sững sờ, Tần Yến Quy lại cực kỳ tự nhiên mà đưa ra một tay nắm lấy cái tay nhỏ bé đang ở giữa không trung kia của Vô Tà. Cũng không biết là động tác này của nàng đã duy trì trong bao lâu mà bàn tay đã lạnh cứng lại giống như một khối băng. Về mặt Tần Yến Quy vẫn là một loại lạnh nhạt như thường ngày, thậm chí còn không thể nhiều hơn một chút dịu dàng nào, nhưng bàn tay hắn lại rất ấm áp, dễ dàng cảm lấy toàn bộ bàn tay của Vô Tà vào trong lòng bàn tay của chính mình.

Giống như là nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng Vô Tà, Tần Yến Quy hơi có chút lười biếng đứng đó, nghiêng người tựa dọc trên cánh cửa, khiến cho trong tầm mắt của Vô Tà xuất hiện một mảnh trống trải. Hắn để cho nàng dễ dàng nhìn thấy vô cùng rõ ràng tình hình bên trong nhà, bày ra chiếc giường nhỏ cứng rắn, bên trên là chiếc chăn đang vương hơi lạnh, bên trong nhà thậm chí ngay cả lò sưởi cũng không có. Cả căn phòng chỉ có một bàn hai ghế, trên bàn vẫn bày ra bộ cờ sau khi hai người đánh cờ xong, ngoài ra cũng không có một bóng người nào. Từ trên xuống dưới, căn phòng này quá mức đơn sơ, vì vậy căn bản không có nơi để ẩn thân, người nọ thật sự là đã rời đi từ sớm, tới vô ảnh đi vô tung.

Tần Yến Quy không nói một chút gì về chuyện ban nãy với Vô Tà, cũng không hỏi nàng nghe được cái gì, muốn hỏi chút gì đó, nhưng hắn cũng lười che giấu, cứ lười biếng để nàng như vậy, mặc cho Vô Tà quan sát căn phòng đơn sơ này. Khuôn mặt hắn sang lạnh, ánh mắt trầm tĩnh, phong thái còn thanh nhã cao quý như vậy, phong thái còn bình tĩnh như vậy, chỉ dung đôi mắt sâu không thấy đáy kia nhìn chăm chú vào nàng, như cười như không.

Hai mắt Vô Tà trừng lớn, về mặt trong nháy mắt khôi phục lại như trước. Nàng đi vào bên trong, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm tĩnh, cũng không có nhắc nửa phần đến chuyện vừa rồi, không thể làm gì khác hơn là giả bộ như không nghe thấy gì: "Lạnh quá, nhưng mà vương phủ của ta còn lạnh hơn, cho nên ta đến chỗ người ăn lễ mừng năm mới nha."

Vô Tà hết sức bận rộn mà sai bọn hạ nhân gánh từng cái gì đó đi lên núi, mang tới chỗ Tần Yến Quy ở. Tần Yến Quy thu tay áo tựa vào cửa, lẳng lặng nhìn Vô Tà bận rộn ra ra vào vào. Một lúc lâu sau, hắn mới thờ ơ hỏi một câu: "Ta nghe nói, người so tài bắn cung cùng lão Ngưu."

Vô Tà ngừng động tác lại, khóe miệng chợt có chút co quắp. Nàng tuyệt đối không kinh ngạc về việc dù Tần Yến Quy vẫn chưa từng bước ra khỏi ngọn núi này cũng biết được chuyện thiên hạ. Quả nhiên, nàng đột nhiên xuất hiện giống như đang tính toán lấy lòng Tần Yến Quy. Hắn chợt cười, chậm rãi đi ra ngoài, mặc cho gió tuyết thổi vào phần dây còn lại của chiếc dây buộc tóc (chắc là vậy :3), tay áo lay động: "Xem ra lúc phụ vương người còn sống cũng không có dạy dỗ người cho tốt..."

Vô Tà không hiểu, lập tức vội vàng đuổi theo, sắc mặt có chút khó hiểu: "Người muốn đi đâu?"

Tần Yến Quy không đáp, chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Đi theo ta."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Đi Chinh Phục Nó

Vô Tà chạy theo có chút thở gấp, cũng thật là lạ, vì đội nàng, Tần Yến Quy bước đi rõ ràng không hề nhanh nhưng vẫn làm nàng đuổi theo có chút không thở nổi, chỉ cảm thấy hôm nay thân thể hình như nặng hơn trước kia, ngay cả chân cũng khó nhấc lên khỏi mặt đất.

Đi theo sau Tần Yến Quy không biết bao lâu, trong tuyết chợt hiện ra một bóng dáng màu đen sáng bóng hoàn toàn đối lập với ngân bạch đầy trời, bóng đen này giống như một tia chớp từ trống rỗng nhảy ra, Vô Tà sững sờ, trong mắt không nhìn được lộ ra kinh ngạc. Mặc dù nàng không biết nhiều về ngựa nhưng cũng biết con ngựa kia tuyệt đối không phải vật phẩm, chỉ vì thân hình thon dài kiểu căng đứng sừng sững giữa tuyết trắng xóa này lộ ra khí phách quân lâm thiên hạ, cực kỳ kiêu ngạo bất tuân đủ để cho anh hùng trong thiên hạ sôi trào.

Hình như nhận ra Vô Tà đang nhìn nó, nó từ trên cao nhìn xuống nhìn nàng, sau đó lỗ mũi khẽ hừ một hơi, cũng không thèm ngoảnh lại nhìn.

Lại bị một con ngựa coi thường. Vô Tà sờ sờ mũi của mình có chút xấu hổ, ánh mắt con tuấn mã này nhìn nàng rạng rỡ có hồn, thần thái sáng láng, tuấn mã ngạo mạn như thế, không đến gần cũng đã mãnh liệt làm người ta cảm thấy khó có thể thuần phục.

Tần Yến Quy đang khoanh tay đứng đó, tay áo bào rộng ở nơi gió tuyết này bị thổi tung bay, áo trắng như tuyết, tóc đen bị thổi ngược tùy ý ra sau như

muốn hòa vào trong núi tuyết mênh mông này, hần khẽ nâng môi chứa ý cười như không cười, ánh mắt thâm thúy lảng lảng dừng lại trên tuấn mã xinh đẹp hoàn mỹ kia, không biết có phải Vô Tà bị ảo giác hay không, nàng giống như thấy được một màn hí kịch, hắc mã toàn thân kiêu ngạo từ trên cao bềnh nhè nhìn xuống bọn họ chột lưng phần, cảm xúc tựa như biến thành đứa bé, thấy Tần Yên Quy thì vui vẻ từ chỗ cao chạy như bay xuống.

Dáng vẻ chạy như điên trong tuyết kia cực kỳ kinh diễm!

Trên người nó không có yên ngựa hay bất kỳ trói buộc nào, Vô Tà nhìn ra được, nó tự do như một con gió không hề bó buộc, kiêu ngạo bất tuân thuộc về thiên địa này, đây là một con ngựa vô cùng có linh tính, có thể nói là thần cầu!

Nó đi tới bên cạnh Tần Yên Quy, chạy vài vòng quanh hần lấy lòng, nhiều lần cố gắng dùng đầu ủi Tần Yên Quy, thái độ thân mật lấy lòng này cùng lúc ngạo mạn vô lễ với Vô Tà vừa rồi, quả thực là khác nhau một trời một vực.

"Truy Nguyệt." Tần Yên Quy giờ lên khoe môi ngậm ý cười, tựa như rất quen thuộc với Truy Nguyệt, mà ngạo mạn như Truy Nguyệt ở trước mặt hần lại như một đứa bé cực kỳ dụ dỗ, ánh mắt nóng bỏng như anh hùng luyến tiếc anh hùng, mặc dù trong mắt không coi ai ra gì cũng không dám ở trước mặt Tần Yên Quy tự cao tự đại, ngược lại có phần đáng yêu.

Có lẽ, thế gian này cũng chỉ có nhân vật như Tần Yên Quy mới có thể được Truy Nguyệt dụ dỗ lấy lòng như thế.

Tần Yên Quy nâng lên một tay không chút để ý vuốt ve lông bờm mềm mại trên lưng Truy Nguyệt, cúi đầu liếc nhìn Vô Tà, lúc này Vô Tà đang trợn mắt há mồm nhìn Truy Nguyệt vui vẻ dùng đầu không ngừng cọ tay hần.

"Người rất thích nó?"

Chợt nghe lời hần nói, gò má Vô Tà nóng lên, giật mình nhìn chằm chằm Truy Nguyệt, ánh mắt nóng rực: "Ta."

Khoe môi Tần Yên Quy như có ý cười nhạt đến mức làm người ta ngỡ ngàng tưởng như chỉ là ảo giác, nhưng chớp mắt một cái, Vô Tà chợt la lên một tiếng, chỉ cảm thấy trước mắt trời đất quay cuồng, trong lúc nhất thời khó thích ứng đã kinh sợ kêu lên, đợi phục hồi lại tinh thần, bản thân đã ngồi trên lưng Truy Nguyệt, hình như Truy Nguyệt cực kỳ bất mãn với việc Vô Tà dựa gần, cái đuôi sau lưng nhin không được quét tới quét lui, dưới chân cũng nóng nảy nhảy loạn lên, cố gắng ném Vô Tà xuống, sắc mặt Vô Tà quần bách, khuôn mặt nhỏ nhắn co quắp bất an.

Tần Yên Quy nhún mảy, dường như không ngờ tới người dũng mãnh thiện chiến như Tần Tĩnh lại không dạy "nhi tử" của mình bản lĩnh cười ngựa bắn cung cơ bản nhất, nhưng trên mặt hần cũng không có nhiều biểu cảm, không khinh thường cũng không cười nhạo, hiếm khi giữ lại chút mặt mũi cho Vô Tà lại làm nàng càng thêm quần bách giống bị người phát hiện ra bí mật không nên phát hiện.

Một giây tiếp theo, bóng dáng màu trắng nhàn nhạt đứng bên người nàng đột nhiên bay lên lưng ngựa, Vô Tà chỉ cảm thấy sau lưng ảm áp, hai tay thon dài của hần đã vòng Vô Tà ở giữa, áo bào màu trắng rộng lướt qua gò má Vô Tà, mang theo mùi đàn hương nhàn nhạt, trong nội tâm Vô Tà khẽ động, thân thể nhỏ nhỏ cũng không dám lộn xộn, có chút cứng ngắc.

Một tay hần đỡ Vô Tà thiếu chút nữa bị Truy Nguyệt ném xuống, một tay nhẹ nhàng vỗ vỗ Truy Nguyệt lo lắng xao động, không lý do khiến tình hình ổn định lại, làm một người một ngựa trên tuyết không hiểu an tâm xuống.

"Ta phát hiện Truy Nguyệt trong núi tuyết, tính tình nó ngạo mạn, ít ai có thể thuần phục nó." Giọng nói Tần Yên Quy nhàn nhạt như đang nói một chuyện cực kỳ bình thường, giống như thời tiết hôm nay thế nào: "Người muốn nó, cũng không phải là không thể."

"Người. Muốn đưa nó cho ta?" Vô Tà có chút kinh ngạc, Truy Nguyệt lại như nghe hiểu lời của nàng..., có chút bất mãn hí lên, thái độ này, hiển nhiên đối với Tần Vô Tà cực kỳ khinh thường như cười nhạo nàng không biết tự lượng sức.

Giống như nghe được chuyện buồn cười, Tần Yên Quy như có như không thấp giọng cười một tiếng, đột nhiên Truy Nguyệt xao động, nàng không thể không chế ngã ra sau, ngã vào lòng Tần Yên Quy. Vô Tà ngẩn ra, gò má đột nhiên nóng lên, ườn thẳng sống lưng, tựa như cảm thấy cực kỳ lo lắng, Tần Yên Quy không có nhận thấy được Vô Tà khác thường, giọng nói của hần lạnh nhạt ở bên tai Vô Tà, không chút để ý, còn có treu tức như có như không: "Vô Tà, thứ ngươi muốn, trừ phi ngươi có bản lĩnh chinh phục nó, sẽ không ai đưa vật ngươi cần đến trước mặt ngươi."

Dứt lời, ảm áp sau lưng đột nhiên biến mất, mất đi Tần Yên Quy không chế Truy Nguyệt rớt cuộc hoàn toàn xao động, thét dài một tiếng, nhảy nửa người lên muốn ném Vô Tà xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Cùng Đón Giao Thừa

Editor: Dương

Khi Vô Tà tỉnh lại, Tư Quá Linh đã sớm vào đêm, khí trời cực kỳ lạnh, Dung Hề thấy nàng tỉnh, vội vàng buông đồ trong tay, tiến lên sờ trán Vô Tà: "Đã

hạ sốt, thế tử còn cảm thấy có nơi nào khó chịu?"

Vô Tà vừa mới tỉnh lại, trong mắt còn lờ mờ buồn ngủ, không có lập tức trả lời câu hỏi của Dung Hề, nàng ngồi dậy, vuốt vuốt hai mắt mình, lúc này hơi tỉnh táo được một chút cũng mới phát hiện y phục ướt nhẹp trên người nàng đã được đổi, chắc là Dung Hề thấy nàng bị bệnh, sợ nàng bệnh càng nặng thêm nên thay quần áo cho nàng.

Gian phòng này có chút lạnh mà còn trống rỗng, ngay cả lò cũng không có để đốt, đây chính là chỗ Tần Yến Quy ở trong mấy tháng bị giam lỏng này, giường cũng hết sức đơn sơ, chần trên người cũng rất mỏng manh. Mặc dù trên giường có phủ một tầng đệm nhưng vẫn cực kì lạnh, /đđ.lqđ/ từ nhỏ Vô Tà cũng xem như sống an nhàn sung sướng trải qua những ngày cảm y ngọc thực. Trong hoàn cảnh đơn sơ này thật sự làm nàng nhất thời khó thích ứng, cũng không biết Tần Yến Quy từ nhỏ đã là con cháu hoàng gia nhưng sao có thể chịu được chỗ sơ sài như vậy.

Tần Yến Quy. Chợt giống như nghĩ đến điều gì, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Tà dừng một chút, nhất thời sắc mặt quần bách không được tự nhiên, đột nhiên cảm thấy lúng túng, nàng theo phản xạ vội vàng nhảy từ trên giường xuống, động tác đột ngột khiến Dung Hề kinh ngạc: "Thế tử?"

Vô Tà ngẩn người, ho nhẹ một tiếng, khuôn mặt dừng một chút lại nghiêm túc: "Ta...ta thế nào ngủ ở trong này."

Vừa nghĩ tới bản thân như tu hú chiếm tổ chim khách, còn là chiếm chỗ giường của Tần Yến Quy, Vô Tà đã cảm thấy gò má mặt tự nhiên nóng lên, dĩ nhiên là Dung Hề không hiểu, dù sao hiện tại Vô Tà cũng chỉ là một con nít rảnh còn chưa mọc hết răng vẫn còn mùi sữa, mà tiếng thế tử cũng đã gọi nhiều năm nên dù là Dung Hề cũng thường xuyên quên Vô Tà là nữ nhi, thấy Vô Tà hỏi, sắc mặt Dung Hề có chút nghi hoặc nhưng miệng vẫn lập tức trả lời: "Tư Quá Linh hoang vu, chỉ có nơi này có thể tránh được gió tuyết, Tuyên vương ôm ngài trở về thì lập tức phân phó Dung Hề chăm sóc ngài cẩn thận. Nhưng là, có gì không ổn?"

"Không có chuyện gì." Vô Tà lắc đầu, lông mi dài rủ xuống, ánh mắt đông lại như đang nghiêm túc suy nghĩ điều gì đó.

"Tại sao lúc thế tử trở về lại nhếch nhác như vậy?" Trước đó Dung Hề vội vàng chăm sóc Vô Tà thế nhưng lại quên hỏi chuyện này.

"Ta." Vô Tà há miệng, lại phát hiện nàng giống như không nhớ rõ chuyện gì xảy ra, nàng chỉ nhớ, hình như nàng rốt cuộc ngồi vững trên lưng Truy Nguyệt không để nó ném nàng xuống, nàng lại hồ ngôn loạn ngữ gì đó, rồi chuyện gì xảy ra sau đó nàng không nhớ rõ.

Thấy vẻ mặt Vô Tà có vẻ quái lạ lắc đầu nhiều lần, /diểndlqđôn./ mặc dù Dung Hề cảm thấy khó hiểu nhưng sợ Vô Tà hao tâm tổn trí mà làm hại thân thể thì sẽ không tốt, nên cũng không hỏi nữa: "Tất cả đều là Dung Hề sơ suất không nghĩ đến gió tuyết lớn nên để thế tử gặp gió rét mới sốt cao đến giờ."

Vô Tà gật đầu mới phát hiện mình chỉ mặc áo đơn, vừa rồi nhảy xuống giường chân không đứng trên đất, bây giờ mới thật sự cảm thấy lạnh, nàng run run vội vã nhào vào lòng Dung Hề, có mấy phần trẻ con oán trách: "Lạnh, Dung Hề tỷ tỷ, ta lạnh."

Dung Hề sững sờ, tuy Vô Tà là nàng tự mình hầu hạ lớn lên nhưng từ nhỏ tính tình Vô Tà trầm tĩnh, trừ lúc ở trước mặt Tĩnh Vương thì ít khi thấy nàng ngây thơ nói chuyện với mình như vậy, lần này Dung Hề cũng quên những phản ứng khó hiểu của Vô Tà mới vừa, vội vàng tự trách bản thân sơ suất, lại bực Vô Tà cực kỳ kín đáo, chỉ sợ nàng ở nơi hoang vu lại lạnh lẽo này lại bị đông lạnh lần nữa là không tốt.

Từ nhỏ Vô Tà rất ít ngã bệnh, thân thể cũng rất khỏe mạnh, lần này phát sốt thật sự khiến Dung Hề gấp đến xoay quanh, cũng may lần này Vô Tà cũng không đáng ngại, khôi phục rất nhanh, chỉ ngủ một giấc đã hoạt bát trở lại rồi.

Đổi y phục xong, lúc này Vô Tà mới nhớ lại, tính ra tối nay đã là giao thừa, chắc hẳn bây giờ dân chúng dưới chân núi từng nhà đều cực kỳ náo nhiệt, Vô Tà không khỏi hỏi "Tuyên vương đâu?"

Dung Hề thay Vô Tà buộc tốt đai lưng, đứng dậy, không đợi nàng trả lời, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, một bóng dáng màu bạc hùng hùng hổ hổ xông đến chỗ Vô Tà, đúng là mấy ngày không thấy Tần Thương, Vô Tà sững sờ, không ngờ lúc này Tần Thương thế nhưng lại tới đây, đêm giao thừa, tất cả hoàng tử đều phải vào cung dự yến tiệc đoàn viên cùng hoàng đế hậu phi, cung yến còn chưa kết thúc, làm sao Tần Thương lại tới nơi này?

Vừa thấy Vô Tà, Tần Thương lập tức kéo áo choàng lông chồn thật dày xuống phủ lên đầu nàng, Vô Tà lập tức cảm nhận nhiệt độ thân thể Tần Thương từ áo choàng truyền ấm áp tới cho nàng, lúc Tần Thương nói chuyện còn chút thờ gấp, xem ra là một đường vội vàng chạy tới đây, trong miệng có chút trách cứ nói: "Tiểu Vô Tà, ta nghe Tam ca nói ngươi ngã bệnh, sao lại không cẩn thận như vậy? Ngươi đứng dậy làm gì? Khá hơn chưa? Dung Hề, ngươi cũng thiệt là, chủ tử nhà ngươi không hiểu chuyện, sao ngươi không trông chừng nàng nhiều hơn? Tiểu Vô Tà, ngươi đi xem Tam ca sao không cho ta biết, ta có thể đi chung với ngươi, ban đầu ta cũng muốn tới nhưng lúc đi Tĩnh vương phủ mới nghe người trong phủ nói chỗ ngươi đi."

Vô Tà dờ khóc dờ cười, Tần Thương vừa đến đã hỏi một tràng khiến nàng có chút không chịu được nhiệt tình của Tần Thương, trong trời đông giá rét này, Tần Thương vừa đến cũng làm người ta cảm thấy lạnh rồi, sợ Tần Thương lại muốn liên tục nói không ngừng, Vô Tà không thể không chen vào một câu: "Sao ngươi lại tới đây? Hoàng huynh đồng ý cho ngươi đi?"

"Phụ hoàng dĩ nhiên không đồng ý." Tần Thương không cho là đúng nhũn mảy, khoe miệng nhếch lên, đđl/qđ/cười đến cực kỳ tự tin hưng phấn: "Ta viện có đi tiểu liền trốn đi không trở lại, ngày mai ngươi trở về nói với phụ hoàng ta say rượu ngã nên ngủ ở trong cung cả đêm là được, phụ hoàng sẽ không truy cứu."

Cũng đúng, tính tình Tần Thương không câu nệ tiểu tiết, không giống đại đa số người trong cung, trong quân đội ăn thịt uống rượu ngủ trên mặt đất là chuyện thường xảy ra, nói hán say khướt ngủ cả đêm ở đâu đó thì đúng là chuyện hán có thể làm ra.

Thấy Vô Tà sững sờ, Tần Thương lập tức kéo tay nàng: "Ngươi đã tốt hơn, cũng đừng nằm ở chỗ này, chỗ này của Tam ca cực kỳ đơn sơ, đêm nay là giao thừa, ta một đường chạy nhanh đến cũng không muốn ở lại chỗ tồi tàn này. Đi, ta mang theo rượu ngon thịt ngon lên núi, đđlq.đ người bình thường

sống an nhàn sung sướng chắc hẳn không có ăn uống qua, nhất định sẽ cảm thấy hứng thú. Tam ca cũng ở đây, ta cũng mang tiểu tình nhân của người đến, đủ ý tứ đi? Nhiều người mới náo nhiệt, để cho nha hoàn nhà người cũng đi cùng, tối nay không có vương giả hoàng tử, chỉ có chúng ta nâng cốc nói cười cả đêm vui vẻ!"

Vô Tà bị Tần Thương túm tay muốn rút về nhưng nghĩ lại, hình như không thích hợp lắm nên đành đi theo Tần Thương, bữa tiệc bị Tần Thương làm xáo trộn nhưng nàng lại cảm thấy cả người thư thái, vừa nghe hắn nói mang tiểu tình nhân của nàng đến, Vô Tà sững sờ, ngay sau đó lại nheo mắt cười: "Vệ Dịch cũng tới?"

"Ừ, con thỏ mắt đỏ kia cũng tới, người bị bệnh, chuyện gì cũng không cần làm, thịt này để chúng ta nướng, người chỉ cần ăn là được, chỉ là trẻ con không thể uống rượu nhưng Tam ca nói tối nay là giao thừa nên cho phép người uống một chút, sau này thì không thể viện cớ này nữa." Hình như Tần Thương có chút không cao hứng, vừa nhắc tới tiểu tình nhân tiểu tử này đã cười híp mắt, nàng đúng là yêu thương hắn ta!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 51: Thích Người Cười.

Editor: Trịnh Phuong

Ánh lửa nhảy lên cực cao, bóng đêm theo đó mà phủ xuống vạn vật. Tần Thương thật đúng là một tên ồn ào. Trong màn trời đầy băng tuyết, đồng lửa lại cũng có thể phát ra hơi ấm lớn như vậy. Những miếng thịt treo ngược ở trên đồng lửa đã bắt đầu chín, những đốm lửa nhỏ thỉnh thoảng bắn lên thật cao tạo ra âm thanh lớn, mùi thơm tỏa ra bốn phía, làm mùi rượu bay vào trong mũi Vô Tà.

Trong lòng Vô Tà trong lòng thật sự là có chút bội phục Tần Thương. Có thể đem các loại đồ mang lên trên núi, qua được núi Tư Quả. Được đặt tên là Tư Quả, cũng chỉ có Tần Thương có thể làm được chuyện như thế. Xưa nay hắn hành động tùy ý, không chịu gò bó, nhưng núi Tư Quả này bất luận kẻ nào cũng không thể dò xem lệnh của Kiến đế, nếu để cho Kiến đế biết, chỉ sợ là hắn sẽ bị giam cầm, chỉ là lấy tính tình của Tần Thương, đoán chừng cho dù bị giam cầm ở đây, hắn cũng có thể tìm ra cho mình rất nhiều việc vui.

Thấy bọn họ tới, Vệ Dịch vẫn trầm mặc bên cạnh đồng lửa nướng thịt lại nghiêng đầu nhìn Vô Tà một cái, lập tức đứng dậy, hình như muốn nói gì, lại phát hiện lại cũng không lời nào để nói, liền tiếp tục yên lặng. Vệ Dịch đứng ở tại chỗ, khoe miệng hơi động, (dien+dan%le\$quy&donnhin Vô Tà, cười với nàng một tiếng, giữa hai người lại có sự ăn ý không cách nào hình dung được bằng ngôn ngữ. Nha... Đúng rồi, bọn họ vốn là cùng một loại người.

Đã lâu không gặp Vệ Dịch, Vô Tà phát hiện, hắn ngày thường vẫn cực kì thanh tú, thậm chí ngay cả màu da đều trắng nõn tuấn mỹ, chưa từng bởi vì thao luyện trong gió mưa mà xấu đi một chút nào, con mắt màu đỏ diêm dúa lấp lánh, môi hồng răng trắng, dung mạo bậc này tuy không thể so sánh với vẻ anh khí mười phần như Tần Thương, sợ rằng trong quân đội cũng là rất không dễ chịu, không tránh được phải chịu sự xem thường ăn hiếp. Nhưng làm Vô Tà vui mừng chính là, lần này thấy Vệ Dịch, chỉ cảm thấy trên trán hắn, vẻ lệ khí, bừng bừng vẫn tồn tại, cho dù hắn ngày thường tuấn mỹ khác thường, nhưng cũng là một lười biếng do n dao sắc bén làm cho người ta không dám đến gần. Thay đổi ở chỗ, hắn đã càng có thể tự điều khiển cỗ lệ khí quanh thân mình một cách vô cùng tự nhiên, chắc hẳn không tới mấy năm nữa, Vệ Dịch hẳn thật sự có thể như hắn đang nói, đội trời đạp đất, đứng trên vạn người.

Dung Hê đã tiến lên giúp đỡ nướng chín thức ăn. Tần Thương ghét bỏ người trầm tính giống như hủ nút này, liền không vui, bắt đầu lôi kéo Vô Tà nhậu nhẹt: "Tiểu Vô Tà, uống từng ngụm lớn rượu, ngấm miếng thịt lớn, đây mới thật sự là nam nhân! Ta tới dạy người uống rượu!"

Vô Tà sững sờ, trong nháy mắt trong đã bị Tần Thương nhét một khối thịt nướng lớn, một thân đầu dầu mỡ, một tay còn chưa ổn định lại, tay kia đã bị Tần Thương nhét thêm một bầu rượu lớn. Thấy Vô Tà lo lắng bất động, Tần Thương còn tưởng là nàng sợ Tam ca trách phạt, lại nghĩ tới mình khi còn bé, lần đầu tiên lúc uống rượu cũng có chút luống cuống tay chân, không khỏi cười to, bàn tay không chút nào cố kị mà vỗ một cái vào lưng Vô Tà, khiến nàng hơi lao đảo, thiếu chút nữa làm rơi hết những thứ trong tay: "Tiểu Vô Tà, người sợ cái gì! Tam ca mở miệng, để cho ta dạy người uống rượu. Uống... uống...ng!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Tà tối sầm lại, lại thấy người thường ngày vẫn luôn che chở nàng lúc này lại cũng chỉ mỉm cười nhìn nàng. Vệ Dịch thấy Vô Tà bị làm khó, nhưng lại không có ý muốn nàng nói chuyện giúp nàng, khoe môi giương lên, bản thân liền dẫn đầu uống một hớp lớn, mắt đỏ diêm dúa lấp lánh dưới ánh lửa bập bùng lại càng thêm xa hoa, trong lúc mơ hồ, còn kèm theo mấy phần hứng thú tẻ nhạt.

Vô Tà chợt bị không khí nhẹ nhàng như vậy tác động tới, chỉ cảm thấy loại cảm giác này thật là quá kỳ diệu, cho tới bây giờ từng bước của nàng cũng rất khó khăn, một khắc cũng không dám thư giãn. Kiếp trước cũng tốt, kiếp này cũng được, dù chỉ là thư giãn một chút sẽ chết không có chỗ chọn. Nàng chưa bao giờ cười to hào sảng giống như Tần Thương, cũng không hào sảng nhậu nhẹt như hắn. Giờ phút này, bên cạnh đồng lửa, không có người trong hoàng gia, cũng không có thứ xấu xa gì, nàng không cần phải lo lắng ai sẽ ở sau lưng đột nhiên đâm nàng một dao, cũng không cần lo lắng rượu này uống vào sẽ bị người hạ độc, nghĩ đến thời điểm này, chính là dù thực sự có người hạ độc ở trong rượu, nàng cũng không quan tâm.

"Ai nói ta sợ!" Vô Tà nhe răng giảo hoạt cười một tiếng, học theo bộ dạng của Tần Thương, lấy tay cầm thịt cắn một miếng lớn, lại ăn trúng một miếng đầy dầu mỡ, hơn nữa thịt này quá nóng, bỏng đến khiến Vô Tà lập tức hô lên, vội vàng uống vào một ngụm rượu lớn, không ngờ tới rằng rượu này thế nhưng lại vô cùng cay, giống như muốn thiêu đốt cổ họng. Đây là lần đầu tiên Vô Tà uống rượu, tiểu tử Tần Thương kia cũng thật hư đốn, lần đầu tiên đã đưa cho Vô Tà loại rượu Đ&L#QD(+ nặng như vậy. Vô Tà bị ho sặc sụa đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên, tròn tròn cặp mắt đi tìm đầu số

gây nên: "Cay, cay chết ta rồi!"

Hoa lửa mọi nơi nổ ra tạo nên tiếng tách tách, lại lập tức chột yên tĩnh xuống. Vô Tà không rõ chân tướng, nháy mắt, thấy ba người họ nhìn nàng không nói lời nào, nhìn đến nỗi Vô Tà cũng hồ đồ, khuôn mặt nhỏ nhắn này còn bởi vì hơi say mà đỏ ửng, môi cũng đỏ thắm động lòng người, không khỏi mân mê: "Đều nhìn ta làm gì? Ta đây là lần đầu tiên uống rượu, ngày trước phụ vương không cho ta uống."

Tần Thương sững sờ, lúc này mới phục hồi tinh thần. Mới vừa rồi thấy được bộ dạng Vô Tà cười híp mắt, cả người lập tức giống như là biến thành mặt trời, khuôn mặt này khi cười lên thật sự là vô cùng dễ thương, thiên chân hồn nhiên, chỉ sợ là trên đời này, đứa trẻ nào cũng không thể so sánh được với sự hoàn hảo của nàng. Thấy Vô Tà quệt mồm oán trách, ngay cả Tần Thương cũng không khỏi quên luôn cả việc uống ly rượu của mình, nhìn chăm chăm: "Tiểu Vô Tà, ta còn thích xem ngươi cười như vậy, thật là đẹp mắt..."

Dung Hề không nói, trong lòng chỉ cảm thấy bản thân đã vài năm không nhìn thấy bộ dáng trẻ con như vậy của thế tử nhà mình, nhất thời cảm khái, quên nói chuyện.

Vệ Dịch nhìn ánh sáng lửa phát ra ở một đầu khác, làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của Vô Tà. Đôi mắt này sáng rực rỡ, nụ cười ở khóe miệng nở rộ ra, hiện lên trong mắt hắn, chui vào trong trái tim, cảm giác kia có chút kì lạ, lại làm người ta mất hồn trong nháy mắt. Vệ Dịch phục hồi lại tinh thần, chuyển tầm mắt khỏi Vô Tà, bên tai lại hơi đỏ lên.

Vô Tà nghe lời khoe khoang của Tần Thương xong thì khuôn mặt nhỏ nhắn hơi chậm lại, lập tức đỏ lên: "Ngươi...ngươi nói gì!"

Thấy Vô Tà có chút tức giận, Tần Thương lập tức cười hắc hắc: "Đứa bé nên có hình dạng của đứa bé, làm gì có người nào con mẹ nó giống như ngươi, khuôn mặt cả ngày đều cứng đờ, còn không để ý tới người khác. Tiểu Vô Tà, bộ dạng ngươi khi cười thật rất đáng yêu! Rượu này chứ sao... Ta quên, rượu trong quân doanh chúng ta đều là mạnh như vậy, ngươi uống rượu này xong, sau này vẫn còn có người có thể rót rượu cho ngươi! Khoan hãy nói, lúc ta lớn cỡ như ngươi vậy, loại rượu này cũng có thể uống mười cái bình rồi!"

Mười cái bình. Khoác lác!

Vô Tà không để ý tới người, Tần Thương lại lôi kéo Vô Tà uống cùng mọi người, sau lưng chột có tiếng bước chân của một người một ngựa. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Tà còn có chút hồng, quay đầu lại, liền thấy Tần Yên Quy, bên người hắn còn có Truy Nguyệt đi theo. Hai mắt Truy Nguyệt tỏa sáng, thấy ánh lửa cũng không sợ, vừa nhìn thấy Vô Tà êm đẹp đứng ở đó, cặp con ngươi đen bóng lại khó có thể che giấu mà hiện ra vẻ mừng rỡ. Tiểu quý này quả nhiên không chết, nó hận không được thân mật xông tới chơi đùa cùng Vô Tà. Có thể là lập mã (+d&d5B@qđ chú ý đến vấn đề mặt mũi của ngựa thân, tức giận đến lỗ mũi phập phồng, không chịu hạ thấp mặt mũi mà tới lấy lòng nàng.

Tần Yên Quy thấy đôi tay nhỏ bé kia của Vô Tà còn ôm cái vỏ rượu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, thấy hắn, nụ cười sáng lạn khuôn mặt kia cũng dừng lại. Hắn nhàn nhạt nhếch môi, không chút để ý hỏi một câu: "Khá hơn chút rồi hả?"

Vô Tà ngẩn người, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ hơn một chút: "Ừ, tốt lắm. Tần Thương gạt ta uống rượu..."

Tần Thương vừa nghe Vô Tà tố cáo với Tam ca của hắn, sắc mặt kia cũng không dám hả hê, hiển nhiên chuyện Tần Yên Quy cho phép đều là bịa đặt, nhưng mà vào thời điểm này, Tần Thương cũng không sợ Tần Yên Quy. Hắn kéo Tần Yên Quy tới bên cạnh mình: "Tam ca, huynh làm sao lại đi lâu như vậy! Đến đây, chúng ta uống rượu! Chúng ta cùng đón giao thừa! Ta trộm không ít đồ tốt lên núi!"

Tần Yên Quy cười cười: "Vì phần quà tặng năm mới cho tiểu hoàng thúc mà tốn một chút thời gian."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 52: Phần Thưởng Của Hắn.

Editor: lonbia

Lễ vật năm mới.....

Vô Tà có chút ngẩn người, ánh mắt Tần Yên Quy rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút kinh ngạc của Vô Tà, hắn giờ tay vuốt ve lông bòm của Truy Nguyệt, khóe môi hàm chứa ý cười: "Hôm nay ngươi làm rất khá, ta cũng nên thưởng cho ngươi."

Làm rất khá? Hắn đang nói đến chuyện nàng bị Truy Nguyệt làm cho té ngã đến thương tích đầy mình đi, nàng cũng không phải là không sợ đau, nếu đổi lại bình thường, có lẽ nàng sớm đã bỏ qua, bởi vì thuận phục Truy Nguyệt rất khó khăn, tất nhiên nàng cũng không muốn làm loại chuyện lỗ vốn này. Nhưng khi đó.....nàng rõ ràng là bị kích động dẫn tới, khóe miệng Tần Yên Quy coi thường, làm kích động có chút khác thường.

Trong lòng Vô Tà có chút ủy khuất, tuy cơn sốt đã giảm, nhưng trên người nàng không chỗ nào là không đau, cả người giống như rã ra, giờ phút này đây Vô Tà cảm thấy mình ở trong mắt của Tần Yên Quy so với Truy Nguyệt cũng không khác nhau là bao, Tần Yên Quy đối đãi với Truy Nguyệt rất tốt, mặc dù không tính là thân thiết, nhưng lại cực kì dịu dàng, bị Tần Yên Quy sờ soạng hai cái, Truy Nguyệt liền lập tức hớn hơ vui mừng bắn ra tứ phía,

giống như đứa trẻ được người lớn khen ngợi, lúc này đây Tần Yến Quy cũng đối đãi với nàng rất khoan dung, nhưng lại giống như đối đãi cùng một dạng với Truy Nguyệt - một người bướng bỉnh, bất tuân, làm cho nàng ăn nhiều đau khổ như vậy, đột nhiên cho chút ngon ngọt động viên nàng một phen.

Mà Vô Tà cũng không giống Truy Nguyệt không có cốt khí như vậy, cho chút ngon ngọt lại quên hết đau khổ lúc trước, nàng dừng lại suy nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn tối lại, trong lòng tự nhiên cũng chút oán giận Tần Yến Quy, không nóng không lạnh mà trả lời: "Tuyên Vương phí tâm."

Thái độ của nàng tựa hồ không có chút ảnh hưởng nào tới Tần Yến Quy, hắn không hề để ý, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, từ trong tay áo lấy ra một cây tiêu bằng bạc, cây tiêu bạc kia chỉ lớn bằng ngón út, được làm hết sức tinh xảo, Vô Tà vô cùng nghi hoặc, hơi nhướn mày, nhưng vẫn nhận lấy, cẩn thận dò xét một phen, lại phát hiện không có gì khác thường, cũng không biết cách sử dụng.

Trong mắt Tần Yến Quy có ý cười nhạt nhìn hắn, Nhâm Phong Tuyết trong tay áo hắn lay động, tay áo rộng lớn nhẹ nhàng rủ xuống, không thúc giục, cũng không giải thích, Vô Tà nhún mày một cái, lại thấy nụ cười nơi khóe miệng hắn càng sâu hơn: "Nếu muốn biết, sao không thử một chút."

Nghe lời nói của hắn, Vô Tà nửa tin nửa ngờ mà đưa Ngân Tiêu đến bên miệng, dùng sức thổi, lại phát hiện không phát ra bất cứ tiếng động gì, nàng ngẩng đầu lên, vừa muốn mở miệng, lại thấy Truy Nguyệt vốn đang dùng đầu cọ vào người Tần Yến Quy đột nhiên lỗ tay run lên, trong nháy mắt không còn bộ dạng như vừa rồi, con mắt lấp lánh có hồn, dường như trở nên cảnh giác, lông mao sáng bừng mà dựng đứng lên, bộ dáng hung hãn vênh vao, giống như lần đầu tiên Vô Tà nhìn thấy nó - bộ dạng chói mắt vô cùng.

Vô Tà giật mình, Tần Yến Quy dời đi tầm mắt trên người nàng, hắn đi qua bên cạnh nàng, dưới chân chợt dừng lại, tiếp theo khóe miệng chậm rãi nâng lên, một tay nhẹ nhàng khoác lên đầu Vô Tà: "Tĩnh tĩnh Truy Nguyệt hoang dã, e rằng trong nhất thời khó có thể nghe lời, ngươi vừa chinh phục nó, từ nay về sau nó chính là của ngươi, đây là Ngân Tiêu, giúp cho ngươi huấn luyện Truy Nguyệt làm cho nó nghe lời ngươi."

Ngân Tiêu kia, mặc dù con người không nghe được, nhưng Truy Nguyệt lại có thể nghe được, coi như từ nay về sau Truy Nguyệt đã nhận Vô Tà làm chủ, nàng cũng không thể nào nhốt nó ở trong chuồng ngựa của Tĩnh Vương phủ được, Truy Nguyệt tự do tựa như một con gió, cho dù là chủ nhân của nó đi chăng nữa, cũng không có quyền tước đoạt tự do của nó.

"Nó là của ta...." Vô Tà không tự chủ thốt lên, trong lòng nàng có chút ngoài ý muốn, hẳn cho nàng ngựa.....

Đúng vậy a, ngựa của hắn. Mặc dù Tần Yến Quy từng nói với nàng, Truy Nguyệt không phải là con ngựa hoang mà bất kì ai có thể thuần phục được, nhưng nàng đã quên, thế gian này có Tần Yến Quy, có thể chinh phục được Truy Nguyệt, chỉ sợ cũng chỉ có Tần Yến Quy mà thôi, có lẽ khi đó Truy Nguyệt nhiều lần làm nàng té xuống từ trên lưng ngựa mà không mất mạng, cũng không phải là may mắn, bởi vì có chủ nhân của người ta ở đó, cũng không cùng nàng nảy sinh độc ác mà thôi.....

Nếu không phải sự có mặt của Tần Yến Quy, lúc đó mình làm sao có thể thật sự chinh phục được Truy Nguyệt, rốt cuộc vẫn là nàng tự cho là đúng.....

Tựa hồ biết được Vô Tà đang nghĩ gì, Tần Yến Quy cười cười, thu tay về, đi lướt qua nàng, bỏ lại một cao đầy hăm xúc, dường như đang chế giễu mà cũng không phải, chọc cho Vô Tà một trận co quắp: "Luyện tập cưỡi ngựa bán cung cho tốt, lần sau không nên bị Tần Dung khi dễ."

Lần sau không nên bị Tần Dung khi dễ.....

Vô Tà dừng lại, gò má chợt ngượng ngùng từng trận ửng đỏ nổi lên, nàng suốt hai lần dùng tên đã thương Tần Dung, thật sự rất hèn hạ, làm bị thương khuôn mặt hắn hết sức coi trọng, Tần Dung là ai, độc ác thành thói, làm sao lại thu bởi tay nàng, nàng có thể thắng được, bất quá đều lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà thôi, Vô Tà sử dụng thủ đoạn kia đối với Tần Dung, thật có chút vô sỉ, lại nói cũng chẳng có phúc hậu gì, có thể nói da mặt Vô Tà không giống với da mặt người khác, tự nhiên cũng sẽ không vì thế mà xấu hổ, nhưng hôm nay từ trong miệng Tần Yến Quy nói ra những lời này, lại làm cho nàng không còn chút mặt mũi nào.

Theo bản tính âm ngoan cùng thủ đoạn độc ác cùng thủ dai của Tần Dung, tự nhiên sẽ không thể nào từ bỏ ý đồ, mặc dù Tần Dung là người ham hư vinh, nhưng cũng không phải là gố thù hoa, thuật cưỡi ngựa bán cung cũng không thể bắt bẻ, nàng làm cho Tần Dung hai lần bị thua thiệt, tất nhiên cũng không thể nào làm cho hắn lần thứ ba ăn thua thiệt, lần sau, người xui xẻo nhất định chính là nàng, Tần Dung đối với nàng nhất định sẽ không nương tay.

Thấy Vô Tà đang ngẩn người, Tần Thương bắt đầu đi mang nàng trở lại bên đồng lửa, khẩu khí của hắn tràn đầy hăm dọa, nhưng phần lớn lại vì Vô Tà mà cảm thấy vui mừng: "Tiểu Vô Tà, ngươi phát giác cái gì vậy, Tam ca cho ngươi ngựa của mình, ngươi như thế nào lại không cảm ơn Tam ca? Truy Nguyệt này rất có thần khí nha, ta mơ ước nhiều năm rồi.....nhưng không ngờ lại thưởng cho ngươi."

Vô Tà bị Tần Thương kéo trở về, nàng ở bên cạnh đồng lửa ngồi xuống, một vò rượu toàn bộ trút vào miệng hắn, phịch một tiếng, đập bẻ vò rượu, sau đó liền oanh một tiếng cả người ngã xuống đất, say như chết, miệng mồm vẫn không thành thật, lời kéo Vô Tà bắt đầu nói nhảm, nói hắn nhất định là có tật xấu, không chỉ có sở thích luyện đồng, mà còn có đoạn tụ, nếu không thì làm sao lại thích tiểu Vô Tà như vậy, vì thế Tần Thương tỏ ra hết sức khổ não, đường đường là Tứ Lang Thương Tứ gia, chỉ sợ là bị thiên hạ cười chê rồi.

Vô Tà bị hắn một phen quấy nhiễu tức đến đỏ mặt đau đầu, rượu kia xác thực là uống quá nhiều đi, lời nói không lưu loát, sức lực Tần Thương lại lớn vô cùng, nàng không tránh thoát được hắn lôi kéo, nhiều lần còn bị Tần Thương làm hại té ngã.

Dung Hề cũng không ngăn bọn họ, chỉ dịu dàng mỉm cười. Vệ Dịch cũng không dám uống nhiều, hẳn cho tới bây giờ vẫn duy trì thanh tỉnh, nhưng giờ phút này đây khi nhìn thấy gò má Vô Tà có chút ửng đỏ bộ dáng toàn thân lại chật vật, Vô Tà hồn nhiên như vậy, môi hồng răng trắng.....Trong nháy mắt Vệ Dịch có chút thất thần, rượu không say người người cũng tự say, hắn lập tức rũ mi mắt xuống, bên tai ửng đỏ, cuối mặt xuống đất uống rượu.

Tần Yến Quy cũng như bọn hắn, ngồi trên đất, tuyết tan làm thấm ướt áo bào, ánh mắt vẫn lạnh nhạt như cũ, khóe miệng thủy chung vẫn treo một nụ cười nhạt, lẳng lặng nhìn mọi người nào loạn thành một đoàn, nụ cười trên môi lại thêm một phần hứng thú.

Không gian thập phần yên tĩnh, đột nhiên một tiếng vang thật lớn, tiếp theo là đoàn đoàn đoàn giống như là có vô số đốm lửa xông lên bầu trời, ánh sáng của tia lửa bắn ra khắp nơi, các loại ánh sáng như muốn chiếu xuống, những bông tuyết được nhuộm thành những màu tuyệt đẹp sắc sỡ, dân chúng dưới chân núi, khói lửa nổi lên, ăn mừng ngày giao thừa....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Khách Không Mời Mà Đến.

Tỉnh Vương phủ.

Lò bằng vàng tỏa khí nóng xua tan sương mù, Vô Tà ngồi trên bờ đoàn, nhắm mắt, nhìn giống như là nín thở định thần, cũng không biết đã sớm đi vào nơi nào trong cõi mộng. Ôn Thiên Nguyệt dạy nàng học võ trước tiên là tu tâm, một người xuất sắc thật sự phải có nội công thâm hậu, nếu có nội công thâm hậu, võ công chỉ là thứ yếu, ngày bình thường Vô Tà sẽ ở bên cạnh nàng nghỉ ngơi hết nửa ngày, Ôn Thiên Nguyệt cũng hết lòng dạy dỗ, nhưng hôm nay, nàng ở trước mặt Ôn Thiên Nguyệt, cũng là khẩu xà tâm phật.

Nhìn bộ dáng đứa nhỏ không yên lòng, Ôn Thiên Nguyệt lắc đầu một cái, thả châm tuyến trong tay xuống: "Tà Nhi."

Vô Tà sững sốt, mờ mắt, Ôn Thiên Nguyệt đang ngồi trên tháp bên dưới tượng phật cuối đầu nhìn nàng, ánh mắt nàng dịu dàng, vẻ mặt tựa hồ có chút bất đắc dĩ, Vô Tà dừng một chút, hiểu ra đã bị nàng nhìn thấu, không khỏi có chút chột dạ đứng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ lên: "Mẫu phi....."

Lúc đầu Ôn Thiên Nguyệt còn sửa cách gọi của Vô Tà đối với nàng, dần dần liền cũng theo nàng đi, hai chữ "Mẫu phi" này, lúc trước nghe hết sức chói tai, hôm nay gọi mãi nên cũng thành thói quen.....

"Tà nhi hôm nay không tập trung." Ôn Thiên Nguyệt rũ tay áo xuống, rời khỏi nhuyển tháp, đi đến trước lò hương, tiện tay bỏ thêm huân hương: "Thôi, người đứng lên đi."

"Mẫu phi..." Vô Tà thẹn ở trong lòng, tự hiểu vừa rồi trong lòng mình không yên, dường như đã làm Ôn Thiên Nguyệt không vui, nàng cúi đầu, tiến tới bên người Ôn Thiên Nguyệt, cánh tay nhỏ vươn ra kéo kéo tay áo Ôn Thiên Nguyệt, bộ dạng kia, giống hệt một đứa trẻ, nàng hướng Ôn Thiên Nguyệt làm nũng, ngược lại tiện thể hỏi thêm: "Người có phải hay không đang giận?"

Trong lòng Ôn Thiên Nguyệt vừa tức lại vừa buồn cười, đứa nhỏ này ngược lại trời sinh tính tình giao hoạt, cùng Tần Tĩnh giống nhau như đúc, chỉ là trời sinh một bộ dáng mê hoặc lòng người nhưng thân xác thối tha mà thôi, trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng nhìn thấy bộ dáng buồn bực của Vô Tà, bực bội cũng tiêu tan: "Thôi, người tới đây."

Vô Tà nghe theo lời nàng đi qua, Ôn Thiên Nguyệt trở lại bên nhuyển tháp, lấy ra nửa bộ đồ còn đang làm dở, so với thân hình Vô Tà, hơi cau mày: "Hình như là hơi lớn."

Vô Tà ngơ ngác đứng ở đó, trong lòng khê động, đôi mắt mở to, kinh ngạc nhìn người đang cúi xuống trước mặt nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc so với Ôn Thiên Nguyệt, đáy lòng nàng chợt âm ập, lông mi khẽ run, mi mắt rũ xuống: "Mẫu phi, quần áo này, thật là cho Vô Tà sao?"

Ôn Thiên Nguyệt cũng không nhìn thấy vẻ mặt Vô Tà, chỉ thu tay về, ngồi trở lại nhuyển tháp, chuyên chú dùng châm tuyến đánh dấu lên quần áo, sau đó muốn lấy kéo cắt bỏ làm lại, tùy ý mở miệng nói: "Qua năm, xuân đến, trong phủ mới phái người may ý phục cho người... tháng này, người cao hơn không ít, những ý phục cũ kia đã ngắn hơn chân, liền vì người làm vài bộ quần áo, nhưng đường may hơi thô, từ trước đến nay chưa bao giờ làm, cho dù là cha người....." Ôn Thiên Nguyệt dừng lại, dường như không muốn nhớ về chuyện cũ, ánh mắt lóe lên, chuyển sang chuyện khác: "Làm quần áo, có lẽ sửa lại cho tốt."

Vô Tà vội vàng đề xuống cây kéo Ôn Thiên Nguyệt muốn nâng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn há lên, khẽ nâng khóe miệng, đáy mắt lóe sáng, hàm chứa vui vẻ: "Như vậy rất tốt, Tà nhi lớn nhanh, chưa tới một tháng, là có thể cao hơn chút nữa, đến lúc đó liền có thể mặc vừa rồi."

Ôn Thiên Nguyệt nhìn Vô Tà chăm chú, xưa nay nàng đối đãi với mọi người lạnh nhạt, đối với Vô Tà cũng không nóng không lạnh, nhưng kia một cây kim một sợi chỉ, lại làm trong lòng Vô Tà cảm nhận được một tia khác thường, nàng là thế tử Tỉnh Vương, thân phận tôn quý, cảm y hoa phục tự nhiên không thiếu, những thứ trong tay Ôn Thiên Nguyệt đơn giản chỉ là áo bào bằng vải bông nguyệt lam, không mặc trên rưng, cũng để cho nàng cảm nhận được một hồi âm ập.

Thấy Vô Tà kiên trì, Ôn Thiên Nguyệt cũng phải đành thôi, để Vô Tà ngồi xuống: "Cũng tốt, tiểu hài tử đáng đáp cũng là mau lớn. Nghe nói mấy ngày trước, người không đón giao ở trong phủ, suy nghĩ thật là liều lĩnh?"

Vô Tà tuyệt đối không kinh ngạc khi những chuyện này truyền vào tai Ôn Thiên Nguyệt, nàng vốn là một người suy nghĩ liều lĩnh cũng được, hết lần này đến lần khác Tần Thương cao giọng trong cung yến, uống quá nhiều rượu nên cũng liều lĩnh hơn, chuyện này tự nhiên mọi người cũng đều biết, Kiến đế biết, dờ khóc dờ cười, liền dạy dỗ Tần Thương một trận, da mặt Tần Thương vốn dày, bị Kiến đế dạy dỗ sớm thành thói quen, không sợ hãi một chút nào, ngược lại nhân cơ hội đó cầu xin Kiến đế xóa bỏ lệnh trừng phạt đối với Tần Yên Quy, không nghĩ tới ý nguyện của hắn lại được chấp thuận, Kiến

để truyền ý chỉ, bãi bỏ lệnh phạt đối với Tần Yến Quy, cho hắn trở về Tuyên Vương phủ, suy nghĩ thật thâm sâu.

"Tần Yến Quy....." Ôn Thiên Nguyệt nhếch môi, như có nhưng không cười lạnh: "Tà Nhi, ngươi ngược lại cùng hắn quá thân thiết....."

Vô Tà vừa muốn trả lời, chợt nghe hạ nhân ngoài cửa thấp giọng thông báo: "Thế tử gia, Thái tử đến....."

Vô Tà nhíu mày một cái, hướng Ôn Thiên Nguyệt cáo lui, theo Dung Hề đi ra đại sảnh, dọc đường đi, khuôn mặt Vô Tà lúc nào cũng xụ mặt cao mày, bộ dáng không nóng không lạnh, tất nhiên là không mấy hoan nghênh người không mời mà tới như Tần Xuyên, Tĩnh Vương phủ của nàng cùng với Thái tử xưa nay không có qua lại, nàng cùng Tần Xuyên càng không có mấy phần giao tình, Tần Xuyên là một tên hồ ly giáo hoạt, như thế nào hôm nay lại đột nhiên đến phủ của nàng? Nàng cùng hắn giống như không có quen thuộc đến mức đó đi.....

"Thế tử." Dung Hề nhẹ giọng gọi Vô Tà một tiếng, lúc này Vô Tà mới hồi phục tinh thần, mới phát giác mình đã đi đến đại sảnh tiếp khách từ lúc nào, người làm hai bên nhìn thấy thế tử, rồi rít cúi đầu vãn an, Vô Tà dừng một chút, lập tức thu lại khuôn mặt suy nghĩ sâu xa, ngẩng đầu lên, thần thái ung dung bước vào: "Như thế nào lại ngăn cản bản thế tử nói? Dung Hề tỷ tỷ, trừ bọn họ một tháng tiền lương, trừ toàn bộ."

Dung Hề dạ một tiếng, ngược lại khuôn mặt tất cả những hạ nhân bị trừ tiền lương đều đau khổ, nhưng ai cũng biết thế tử là người ngang ngược không phân biệt phải trái. Lại là tiểu hoàng đệ mà hoàng thượng hết mực sủng ái, ai dám cùng nàng phân rõ phải trái đây? Chỉ đành cắn răng nuốt vào trong lòng, đành phải ăn vào thiệt thòi.

"Tiểu hoàng thúc sao lại phát hỏa khí lớn như vậy, bọn hạ nhân nếu không dùng được, không bằng ngày mai, đổi hết tất cả những người này đi, nếu tiểu hoàng thúc thích, có thể đến Xuyên phủ, toàn bộ người mặc cho người lựa chọn." Một tiếng cười nhẹ vang lên, chỉ thấy một đạo cầm bào màu thiên tử, bóng dáng thon dài thong thả chậm chậm bước vào, thắt lưng đeo đai ngọc, phong khoáng mà ôn hòa, đôi mắt phượng hẹp dài đen nhánh thâm sâu, khóe miệng luôn hàm chứa nụ cười lười biếng, chính là Tần Xuyên.

Chân mày Vô Tà nhíu lại như có điều suy nghĩ, trong lòng đang nghĩ ý đồ mà Tần Xuyên đến đây, trên mặt bất động thanh sắc, không cho là đúng bừa môi, ngẩng đầu ưỡn ngực, bước vào một cách ổn định, lộ ra dáng vẻ một tiểu hoàng thúc: "Ngươi tới chỗ của ta làm cái gì? Nào có thái tử nào hẹp hòi giống như ngươi? Uống nhiều trà như vậy, cũng không trả tiền trà, ngày mai ta muốn lên chỗ hoàng huynh bẩm báo, bắt ngươi phải trả tiền cho ta."

Nhìn người tinh xảo tựa như ngọc phía trước làm ra vẻ mặt cao hơn đầu, Tần Xuyên hí mắt cười như không cười, trên mặt có chút thành kính, quét mắt nhìn một ít nước trà còn sót lại trong chén, trong lòng có chút dở khóc dở cười, đầu óc tên tiểu quý này như thế nào lại keo kiệt đến như vậy, nếu hắn nhớ không lầm, phụ hoàng cũng ban thưởng không ít vàng bạc châu báu cho nàng nha, hôm nay thế nào lại so đo tính toán một ly trà với hắn.

Trà này, còn không phải là do dáng vẻ tiểu hoàng thúc quá lớn bắt hắn đợi quá lâu mà uống đi?

"Tiểu hoàng thúc hình như không hoan nghênh Xuyên nhi." Trên mặt Tần Xuyên tỏ vẻ vô tội, đối với Vô Tà không có nửa điểm không cung kính, nhưng ý cười nơi đáy mắt kia, làm cho người ta thật không thích chút nào.

Vô Tà nhíu mày một cái quay ra chỗ khác, không muốn cùng lão hồ ly kia tiếp tục vòng vo: "Kia không phải là rất rõ ràng sao?"

Vô Tà trả lời một cách trực tiếp như vậy, ngược lại làm cho Tần Xuyên bị nghẹn một lúc, sờ mũi của mình một cái: "Là rất rõ ràng."

Vô Tà nhìn không được nhảy lên cái ghế, bảo Dung Hề châm trà cho mình: "Ngươi uống trà của ta, ta là trưởng bối, không thể cùng ngươi tính toán chút tiền đó, nhưng ta sẽ không mời ngươi ở lại dùng bữa tối. Ngươi đến tìm ta muốn làm cái gì?"

Trong lòng Tần Vô Tà phân biệt rõ ràng đặc biệt tinh táo, đáy mắt trầm tĩnh như nước, nhưng đồng thời hiện lên vẻ mặt kiên nhẫn trên khuôn mặt mình, làm cho Tần Xuyên đối với nàng ngược lại càng thêm bội phục, khóe miệng hắn không khỏi nâng lên, ý cười nơi đáy mắt càng thêm thâm thúy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Mỹ Nhân Xuất Hiện

Editor: Dương

Ngày thường Tần Xuyên cực kỳ phong lưu phóng khoáng, danh tiếng bên ngoài lại tốt, lúc hắn đến người hầu trong phủ nàng nhanh chóng dâng trà cho hắn, Vô Tà hai mắt hơi hí lại, trong mắt rõ ràng, người trong phủ đều biết người này.

Tần Xuyên ngồi trong phủ Vô Tà, tác phong càng thêm nhanh nhẹn giống như ở nhà mình, hoàn toàn không có nửa phần khách khí, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Tà âm trầm, Tần Xuyên cũng không khó chịu, ngược lại nheo mắt cười, bụng ly trà đã trống không lên, cử chỉ khéo léo lễ độ giờ giờ lên với Vô Tà, đòi nói: "Tiểu hoàng thúc có thể thưởng thêm một ly trà uống nữa hay không?"

Không thể nghi ngờ Tần Xuyên cũng không phải là một nhân vật đơn giản không có thủ đoạn, nếu không hắn cũng không ngồi được vị trí Đông cung thái tử đến hôm nay, trong lòng Vô Tà xoay chuyển liên hồi, dẫm/đi suy nghĩ mục đích Tần Xuyên đến, dù sao tình hình bên ngoài hiện giờ của nàng là cá nầm

trên thớt, nằng đối với bất kỳ người nào cũng tồn tại lòng cảnh giác, nhất là Tần Xuyên người này càng cáo già hơn Kiến đế mấy lần.

Mặc dù như thế, trên mặt Vô Tà vẫn hết sức trầm tĩnh, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc, thái độ không nóng không lạnh, tính nằng cũng không nhiệt tình, nếu không phải thân thể này có giới hạn, chỉ sợ lúc này cũng không cùng hắn diễn: "Vậy ngươi phải trả tiền trà."

Tần Xuyên sững sờ, không ngờ tên tiểu tử này còn rất so đo, không cho trà uống thôi cũng được vậy, Tần Xuyên cười cười, không đòi nằng trả uống nữa: "Lúc ra cửa quên mang theo ngân lượng."

Đường đường thái tử, hiển nhiên không thể nào không mang ngân lượng theo bên người.

Vô Tà liếc nhìn Tần Xuyên, không khỏi nhướn mày: "Tên khốn Tần Dung kia không đi cùng ngươi?"

"Tiểu hoàng thúc nhớ đến lão Ngủ?" Tần Xuyên hơi kinh ngạc, dù sao tiểu quý này cùng lão Ngủ tên kia hai người vừa nhìn thấy nhau đã cảm thấy chán ghét, lúc chạm mặt đều có chuyện rắc rối xảy ra, hắn híp mắt, khẽ miệng khẽ nhếch: "Thân thể lão Ngủ không tốt, sợ là không thể thường tới thăm tiểu hoàng thúc."

Vô Tà tự nhiên biết thân thể Tần Dung không tốt là chỉ vết sẹo trên mặt còn chưa có biến mất, người hư vinh thích chưng diện như hắn sao có thể dám ra ngoài?

"Thì ra không phải tới tìm ta đánh nhau." Vô Tà không cho là đúng phui miệng, ngay thơ nói: "Vậy ngươi tới làm cái gì, vừa không có tranh cãi cho ngươi khuyên."

"Chuyện là gần đây Tuyên vương bị phụ hoàng cảm tức ở Tư Quá Lĩnh, chỉ sợ lúc này trong phủ hắn cũng vô cùng bận rộn không phân thân nổi, phụ hoàng sợ tiểu hoàng thúc ngại buồn bức, hôm nay lúc hạ triều thì lập tức lệnh Xuyên đến xem tiểu hoàng thúc một chút, sẵn tiện kiểm tra việc học của tiểu hoàng thúc gần đây như thế nào, tiến bộ ra sao." Tần Xuyên trả lời chi tiết khiến Vô Tà không tìm ra lỗi: "Phụ hoàng rất quan tâm ngài."

Kiến đế tự nhiên hết sức quan tâm Vô Tà, có thể để cho Tần Dung ngã lộn đầu hai lần thì thật sự là đưa trẻ vô dụng không biết chuyện sao?

"Bản thể từ lại không thi trạng nguyên, muốn tiến bộ nhiều như vậy làm gì." Vô Tà rất khinh thường: "Hoàng huynh chính miệng nói chờ ta trưởng thành lập được công lao, hắn sẽ tìm lý do phong vương cho ta, đến lúc đó ta sẽ kế thừa vương vị của phụ vương. Người nào thấy ta đều phải dập đầu chào hỏi cho nên dù bọn họ học nhiều sách hơn nữa, luyện võ nhiều hơn nữa thì không phải đều ngoan ngoãn quỳ cho ta."

Tần Xuyên từ chối cho ý kiến, Vô Tà cũng không ngờ tới thái tử Biện quốc trong xương gáo hoạt vô sỉ nhưng cho tới bây giờ trên mặt luôn khoan dung độ lượng nho nhã sẽ bất chợt đứng dậy đi về phía nằng. /ddlqđ/ Vô Tà ngồi tại chỗ, thân thể lui về phía sau nhưng Tần Xuyên không để nằng tránh, hai cái tay chống đỡ hai bên ghế của Vô Tà, thân thể khẽ cúi xuống, gương mặt tuấn tú tiến gần đến trước mặt Vô Tà, mắt phượng híp lại thoáng qua mũi nhọn rét lạnh, trần ngập thâm ý: "Vì sao ngươi không hỏi hắn đang ở trong phủ bận rộn làm cái gì?"

Vô Tà chưa bao giờ cùng người khác tiếp xúc gần như thế nhưng Tần Xuyên lại kiên quyết không để nằng trốn, đây là rõ ràng là lấy lớn hiếp nhỏ, Vô Tà trầm mặt: "Vì sao ta phải hỏi?"

"Thật sự không muốn biết?" Tần Xuyên mỉm cười nhìn nằng, đầy mắt mang theo một tia ranh mãnh: "Ta vốn cho là với giao tình của ngươi với lão Tam chắc hẳn sẽ rất quan tâm tới chung thân đại sự của hắn."

Chung thân đại sự.

Vô Tà ngẩn ra, đột nhiên ngẩng đầu lên, lại chạm vào đôi mắt thông minh sắc sảo của Tần Xuyên, dừng một chút, Vô Tà áp chế nội tâm kinh ngạc cùng khác thường, về mặt có chút không được tự nhiên, hoàn toàn chính là một đứa trẻ đang câu kinh: "Chung thân đại sự là cái gì?"

Tần Xuyên lắc đầu, cười khê: "Ngươi xem, giao tình của ngươi và lão Tam tốt như vậy sao lại không quan tâm chuyện trong phủ của hắn? Nếu tiểu hoàng thúc có hứng thú, không bằng đi với Xuyên đến Tuyên vương phủ tìm đáp án? Vân Nhiễm là mỹ nhân hiếm thấy trong thiên hạ, là đệ nhất mỹ nhân nổi tiếng của Bắc Tề, ngài không muốn đi nhìn một chút sao?"

"Vân Nhiễm?" Vô Tà nhú mày, dường như đang nghiêm túc đánh giá hai chữ này, trưởng công chúa Vân Nhiễm của Bắc Tề? Nghe nói vị Bắc Tề công chúa này mặt xinh đẹp tuyệt sắc như phù dung, có thể nói là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Dù Vô Tà chưa từng thấy nhưng lại có nghe qua tên này, Bắc Tề là nước phụ thuộc Biện quốc, khi Bắc Tề công chúa Vân Nhiễm còn nhỏ là lớn lên ở trong hoàng cung Biện quốc, lớn một chút mới trở về Bắc Tề, bởi vì từ nhỏ nằng đã thông minh hơn người nên rất được Kiên đế yêu thích, ở Biện quốc cũng là hòn ngọc người người nâng ở trong lòng bàn tay, bọn Tần Xuyên tự nhiên quen thuộc với nằng ta.

Tần Xuyên cho là phản ứng này của Vô Tà là do không biết Vân Nhiễm là ai nên cười nói: "Mấy ngày trước Vân Nhiễm tới Biện kinh, từ nhỏ nha đầu Vân Nhiễm này đều thích quần lấy lão Tam không thả, lần này đến thật sự hiếm thấy, xưa nay phụ hoàng thương yêu nha đầu tình quái này, cũng không nghĩ lúc nha đầu này tới Biện kinh lại nghe nói lão Tam bị giam lỏng ở Tư Qua Lĩnh còn ồn ào câu kinh với phụ hoàng, chuyện thứ nhất làm là hùng hùng hổ hổ đi Tuyên vương phủ, phụ hoàng cũng hết cách với nằng." Híp mắt, Tần Xuyên như có điều suy nghĩ mím môi: "Lần này Vân Nhiễm cũng không còn là tiểu nha đầu không biết trời cao đất dày nữa, những năm nay thể lực Bắc Tề đang lên cao, nghĩ đến thái độ hôm nay của phụ hoàng là muốn đồng ý để Vân Nhiễm làm phi của lão Tam rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 55: Kia Không Bằng Hấn.

Editor: Trịnh Phương

Chi hôn cho Bắc Tề công chúa với Tần Yến Quy?

Cái này quả thật giống như là tác phong của Kiến đế. Bắc Tề ngày trước cũng chỉ là một trong những nước phụ thuộc, được Kiến Đế giúp đỡ nên hôm nay hoàng đế Hiên Viên Giác của Bắc Tề mới giết cha giết huynh để ngồi vào hoàng vị. Trường nữ Hiên Viên Vân Nhiễm của Hiên Viên Giác thậm chí đều lớn lên trong hoàng cung Biện quốc, có thể thấy được quan hệ thân thiết của Kiến đế Biện quốc cùng hoàng đế Hiên Viên Giác của Bắc Tề năm đó.

Chỉ tiếc, trong hoàng gia sao có thể tồn tại chân tình? Huynh đệ ruột còn không thể, huống chi Kiến đế cùng Hiên Viên Giác một là đa nghi xảo trá, một là hung tàn thô bạo?

Hôm nay Bắc Tề lớn mạnh, Kiến đế càng cần phải nghi ngờ đề phòng, cho nên Hiên Viên Giác mới có thể vội vã đưa trưởng công chúa Vân Nhiễm tới Biện quốc vào lúc này, dẹp tan sự hoài nghi của Kiến đế. Nghe nói từ nhỏ Hiên Viên Vân Nhiễm đã thích Tuyên vương Tần Yến Quy, hai nước Biện Tề kết thân liền có thể thực hiện được hai mục đích. Thứ nhất là thành toàn tâm tư của tiểu nữ nhi, thứ hai, hai nước thân thiết, cũng có thể trấn an lòng nghi ngờ của Kiến đế. Đối với Kiến đế mà nói, lấy công chúa làm vật thế chấp ở lại Biện quốc, đương nhiên không phải là chuyện gì xấu.

Chi là, nam tử lòng dạ khó lường giống như Tần Yến, cũng sẽ có lúc yêu một người sao? Vô Tà rất khó tưởng tượng ra, nhưng nếu Tần Yến Quy yêu một người, vậy sẽ là hình dáng gì...

Cái gì là tình cảm? Vô Tà mờ mịt. Cái từ này cách nàng quá xa, nàng không hiểu. Chắc hẳn loại vật này, đại khái tựa như sự phụ cùng phụ vương đi. Sự phụ vô công tuyệt thế, lúc tuổi còn trẻ tất nhiên là một người cực kỳ tự nhiên, nhưng lại cam nguyện ở lại vương phủ với phụ vương, trở thành trắc phi. Nàng đối với phụ vương có hận, vô cùng hận, chỉ muốn ngồi trước phạt cổ Thanh Đăng, không muốn thấy mặt phụ vương một lần, nhưng vẫn không hề rời đi. Mặc dù phụ vương đã mất, nàng cũng chỉ lưu lại đầy bụng oán hận, tự nhiên không muốn đứng lên nữa. Loại hành động này, có phải chính là tình cảm giữa nam nhân với nữ nhân hay không?

Người trong hoàng gia, sao lại có thứ cảm xúc dư thừa này? Vậy quá hao tổn tinh thần rồi, cũng làm người ta đau lòng.

Vô Tà không biết mình thì sao, mọi thứ trên thế gian, cứ hợp lại rồi, thậm chí bị Tần Xuyên dắt lỗ mũi đi, Tuyên vương nạp phi, đó là chuyện bình thường. Hôm nay các hoàng tử trong hoàng gia chỉ có mỗi Tuyên vương là không có thể thiếp, thái tử Tần Xuyên dù chưa lập người đứng đầu Đông cung, nhưng thị thiếp cũng đã có hai, ba người, chính là Tần Dung mới mười bảy tuổi, cũng đã thế thiếp thành đoàn.

"Người đang nghĩ tới chuyện gì?"

Tần Xuyên ý vị sâu xa nhìn Vô Tà, cặp mắt phượng vô cùng sắc bén kia cười híp lại, thật giống như chỉ cần liếc một cái liền nhìn thấu người ta, khiến họ không thể che giấu.

"Không có gì!" Ly trà Vô Tà cầm trong tay đã sớm lạnh, nghe lời nói của Tần Xuyên, đôi tay lại càng thêm nắm chiếc ly thật chặt, giống như muốn dùng đôi tay giữ lấy nhiệt cho ly trà đã nguội. Công phu của nàng rất tốt, mặt lại có thể không chút đỏ sẫm, nhưng Tần Xuyên liếc mắt một cái liền thấy được cảm xúc biến hóa mãnh liệt trong mắt nàng cùng sự ngạc nhiên mà nàng có ý đè nén lại.

"Nếu không có gì, không bằng sẽ theo Xuyên đi tới phủ Tuyên vương để tìm hiểu. Danh tiếng khuynh quốc khuynh thành của Vân Nhiễm lớn như vậy, nghĩ đến có lẽ cũng không phải là giả, về sau người sẽ thường xuyên gặp mặt nàng, hôm nay vừa rảnh rồi, sao không tới làm quen trước cho thỏa đáng?" Tần Xuyên nói xong, liền đã đưa tay lấy đi ly trà trong tay Vô Tà: "Tiểu hoàng thúc, trà đã lạnh."

Trong tay trống trơn, Vô Tà chỉ cảm thấy thân thể tại một chỗ cũng đi theo hết sạch, không khỏi phiền não. Tần Xuyên thật đúng là đáng ghét, nàng là hoàng thúc, chính là Tần Yến Quy cũng phải gọi nàng một tiếng hoàng thúc, vương phi của hắn cũng phải kêu nàng là hoàng thúc, vì sao nàng phải đi nhận thân thích trong phủ của hắn?! Trong lòng Vô Tà phiền não, thậm chí ngay cả việc cố gắng ra vẻ làm nũng với Tần Xuyên cũng không thể tiếp tục, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống, nàng nhảy xuống ghế: "Người rất rảnh rồi, nhưng bản Thể từ lại rất bận rộn. Không đi!"

"Vì sao?" Trong mắt Tần Xuyên như có như không lóe lên nụ cười khờ, ngay sau đó xoay người lại kéo Vô Tà đi, mắt chăm chú nhìn nàng, như muốn nhìn thấu nàng: "Người cứ sợ lão Tam như vậy? Phủ Tuyên vương cũng không đi?"

Vô Tà dừng lại, mặt cúi xuống, trong mắt có tia tàn khốc thoáng qua, buồn bực không lên tiếng.

"Lão Tam đối đãi người có chút nghiêm khắc, nhưng bản thân hắn từ nhỏ cũng không tốt hơn bao nhiêu." Tần Xuyên như có điều suy nghĩ mà rãi nói, tay lại vẫn không hề buông Vô Tà ra: "Nếu người không thích hắn, cần gì phải tìm tội cho mình? Hắn có thể dạy người thì ta cũng có thể, không bằng một ngày khác ta liền thỉnh cầu phụ vương giao chuyện dạy tiểu hoàng thúc cho ta, như thế nào?"

"Ai nói ta sợ hắn, chỉ là thân thể của ta khó chịu." Vô Tà biết là mình bị Tần Xuyên đã kích thích thần, trong lòng rét lạnh, hừ một tiếng: "Tuyên vương dạy ta rất tốt. Người xem, Tần Dung cũng không phải là đối thủ của ta."

Ngụ ý, là cự tuyệt hẳn?

Tần Xuyên sững sờ, tựa như không ngờ người chưa bao giờ từng bị người khác cự tuyệt như hắn thế nhưng lại bị tiểu tử Vô Tà này đối xử như vậy. Hắn không khỏi liên tục cười khổ, buông lỏng cánh tay Vô Tà, bất đắc dĩ nhún vai một cái: "Ồ trong lòng tiểu hoàng thúc, ta liền không sánh bằng lão Tam?"

"Ta không bằng hẳn..." Tựa như đang nói chuyện cùng Vô Tà, vừa giống như tự lẩm bẩm. Tần Xuyên chợt hé mắt cười, trong mắt là dờ khóc dở cười cùng bất đắc dĩ.

Nhíu nhíu mày, Vô Tà không hiểu Tần Xuyên đây là có ý gì, há miệng, cuối cùng vẫn là lười phải trả lời.

Tần Xuyên cũng là thờ ơ nhếch môi, trong giây lát, liền trở về với tác phong nhanh nhẹn, tron bóng như ngọc của thái tử Tần Xuyên trong ngày thường: "Cũng được, nếu thân thể tiểu hoàng thúc không được khỏe, Xuyên cũng không tiện nói nhiều, vậy xin cáo từ, tiểu hoàng thúc nghỉ ngơi cho tốt."

Vô Tà vừa định đáp lại một câu "Không tiễn", khuôn mặt nhỏ nhắn lại không nhịn được lập tức đen xuống, khóe miệng khẽ co rúm, huyết thái dương mờ mờ có gân mạch đang nhảy nhót, bị âm thanh nhiệt tình như lửa trước sau như một của Tần Thương chặn lại...

"Tiểu Vô Tà, tiểu Vô Tà! Chuyện lớn, xảy ra chuyện lớn!" Tần Thương hiển nhiên là mới trở lại từ trong doanh, khôi giáp trên người còn chưa có cởi xuống, còn hùng hùng hổ hổ cầm trường thương trên tay, trên đường cũng không biết đã muốn hù chết bao nhiêu người. Thấy Tần Xuyên cư nhiên cũng ở đây, Tần Thương sững sờ, lập tức sửa lại: "Tiểu hoàng thúc, đại ca... Sao huynh lại ở cùng tiểu hoàng thúc?"

Tần Xuyên cười như không cười, gương mặt không đáp, tác phong nhanh nhẹn chấp tay đứng ở bên người Vô Tà, giống như là đang ở tại nhà chính mình.

Tần Thương buồn bực, gãi gãi đầu, liền chẳng muốn đi quản, anh tuấn tấp sảng bản lĩnh chạy thẳng tới Vô Tà đi, kéo Vô Tà tay liền muốn đi: "Tiểu Hoàng thúc, người mau cùng ta đi Tam ca này, xảy ra chuyện lớn! Vân Nhiễm... A, chính là một xú nữ nhân điều ngoa tùy hứng làm cho bỏ cái điều muốn đập đầu vào tường tự sát kia đã tới. Nữ nhân này từ nhỏ đã không có ý tốt với Tam ca của ta, lần này lại mặt đầu vào ở trong phủ của Tam ca, sao lại có nữ nhân không biết xấu hổ như vậy? Nghe nói nàng còn hướng phụ hoàng xin chỉ gả cho Tam ca. Người đàn bà chanh chua này có chỗ nào xứng đáng làm vương phi chính thất của Tam ca, làm một mama rửa chân còn không xứng! Tiểu hoàng thúc, người mau cùng ta đi khuyên nhủ Tam ca, ngăn vạ lần đừng cho người đàn bà chanh chua này được như ý!"

Tần Thương vừa nghe người đàn bà chanh chua Hiên Viên Vân Nhiễm này tới, tóc gáy dựng đứng lên. Hồi nhỏ hắn cùng Hiên Viên Vân Nhiễm này không đối đầu, cô gái nhỏ này thành công làm Tam tẩu của hắn, còn không lật trời chắc?!

"Tần Thương! Ta không đi! Ta... thân thể ta..." Vô Tà đối phó được Tần Xuyên, nhưng lại một chút cũng không đối phó được Tần Thương. Tiểu tử Tần Thương này nói gió thì có mưa, và lại còn dùng lực vô cùng lớn để kéo nàng đi. Tay chân nàng nhỏ như vậy, sao có thể giãy ra khỏi cánh tay cứng như sắt của Tần Thương, quả thực là bị Tần Thương lôi tay dắt ra ngoài, không để cho nàng nói được một câu nào.

"Lần này có muốn đi hay không hả?" Tần Xuyên lắc đầu một cái, tự nhiên cất bước, hai người bọn họ cũng theo sau lưng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Hôn Sự Của Tuyên Vương

Một đường bị Tần thương kéo ra Tĩnh vương phủ, người hầu trong phủ thấy cảnh này nhưng cũng không cảm thấy có gì không ổn, chỉ xem như Tứ gia lại tới tìm thể từ nhà mình chơi, Tần Thương là khách quen của Tĩnh vương phủ, xưa nay là một trong những hoàng tử có quan hệ tốt với Tuyên vương nên tự nhiên cũng quen thuộc với thể từ nhà mình. Dần dần nhiều lần Tần Thương tới Tĩnh vương phủ thì cũng giống như đi Tuyên vương phủ, người hầu thấy hắn đều lười phải thông báo, mà điều này Vô Tà cũng ngầm cho phép. Vô Tà bị hắn vừa lôi vừa kéo, khuôn mặt nhỏ nhắn đen kịt, nàng không khỏi nghĩ ở trong lòng lần sau phải để người thông báo mới tốt.

Tĩnh vương phủ cách Tuyên vương phủ không xa, Tần Thương lôi Vô Tà đi rất nhanh, cũng không biết có phải do quá nóng lòng hay không thể nhưng lại quên Vô Tà còn nhỏ, đôi chân cũng ngắn hơn bọn họ, lôi kéo cả người Vô Tà mất trọng tâm, vừa nhìn đã biết là bất đắc dĩ bị ép buộc túm đi, dđl/q/đôn./ còn có thái tử Tần Xuyên mặc áo bào tím nho nhã không xa không gần theo sát sau lưng hai người bọn họ, chỉ thấy bước chân Tần Xuyên nhàn nhã, tác phong nhanh nhẹn, mặt mày như ngọc, phong thái tự nhiên kia giống như đến chỗ nào đều là đang nhân nhã tản bộ trong đình viện nhà mình.

Đoạn đường này không xa không gần, ba người lại tạo thành một phong cảnh quái dị ở thành Biện kinh, một anh tuấn hữu thần, một như hoa như ngọc, một điểm tinh cao lớn, chọc không ít người nhìn, cứ như vậy một đường hùng hùng hổ hổ đi tới Tuyên vương phủ.

Đến Tuyên vương phủ, người hầu vương phủ thấy Tần Thương cũng không kỳ quái, thấy Tần Thương đi với Tĩnh vương thể tử tới cũng cũng không quá kinh ngạc nhưng thấy hai người họ đi với thái tử tới thì lần này không thể không cảm thấy kinh ngạc, vương phủ thị vệ giữ cửa muốn đi bẩm báo lại bị Tần Thương nhìn không được ngăn lại: "Lui ra, không cần phải ngại đi bẩm báo, ta tới phủ Tam ca còn cần bẩm báo sao?"

Tần Thương tới phủ Tần Yến Quy thì không cần bẩm báo vì Tần Thương chưa phong vương cũng không có phủ đệ của mình nên vẫn ở trong cung, nhưng ở trong hoàng cung có lão Ngũ chọc người e ngại, đạo bất đồng bất tương vi mưu, Tần Thương không muốn cả ngày nhìn thấy éo là chỉ biết bôi son trác phấn đùa giỡn ám chiêu, làm sao mà chịu hồi cung? Ngày thường phần lớn thời gian Tần Thương đều ở trong doanh, nếu không ở trong doanh thì chạy đến Tuyên vương phủ, còn kém biến Tuyên vương phủ thành nhà mình luôn.

Tứ gia tới thì không cần bẩm báo nhưng thái tử.

Thị vệ có chút khó xử liếc nhìn Tần Xuyên ở sau lưng Tần Thương, Tần Xuyên lại làm như không thấy, tự nhiên cong khóe miệng cười.

Lúc này Tần Thương không để ý được nhiều như vậy, nếu để cho bọn họ tiếp tục kéo dài, xú bà nương Hiến Viên Vân Nhiễm không biết xấu hổ kia còn làm ra bao nhiêu chuyện tâng tặn lương tâm nữa! Không chừng lúc này đã bỏ thuốc trong rượu của Tam ca, gạt Tam ca lên giường rồi, lúc đó nàng ta thật sự sẽ trở thành Tam tấu của hắn! Đến lúc đó còn không phải âm ỉ lật trời, để cho xú bà nương khôn khéo Bắc Tề kia đắc ý? !

"Lão Tứ, để cho bọn họ vào thông báo một tiếng mới tốt."

Vô Tà đang buồn buồn không vui, sau lưng Tần Xuyên cũng đã dẫn đầu điềm nhiên đi tới bên người nàng, khiêm tốn văn nhã nhưng lại có khí khái không giận mà uy.

"Đứng vậy a, thái tử gia, Tứ gia, thế tử gia, ba vị xin chờ một chút, tiểu nhân lập tức phái người đi thông báo." Thị vệ kia không dám xem nhẹ, ngày thường thì sao cũng được nhưng hôm nay thì khác, trong phủ vừa tới một vị đại nhân vật nghiêng nước nghiêng thành đang nói chuyện với vương gia nhà bọn họ, bọn họ cũng không dám lười biếng.

"Nói nhảm nhiều như vậy làm gì! Còn không đi nhanh!" Nếu Tần Xuyên đã lên tiếng, Tần Thương tự nhiên không thể không nể mặt hắn nên không thể làm gì khác hơn là đồng ý để người vào trong thông báo.

Dù sao Tần Thương cũng là thống lĩnh, tức giận, chính là uy phong của hùng sư, đừng nhìn hắn chưa đủ mười tám nhưng đám tướng sĩ trong quân doanh còn phải nghe lệnh hắn hướng chỉ chỉ là một thị vệ?

"Dạ dạ dạ." Thấy Tứ gia nổi giận, thị vệ kia vội vàng chạy nhanh đi.

Tần Thương vốn nóng lòng, chỉ sợ nha đầu vô sỉ Hiến Viên Vân Nhiễm này đùa giỡn ám chiêu tính kế Tam ca hắn, vì thế càng thêm lo lắng, chỉ chờ trong chốc lát đã cảm thấy lâu hơn ngày thường rất nhiều, thấy vẻ mặt Vô Tà vẫn băng bó, dọc đường đi từ Tĩnh vương phủ tới đây cũng không nói câu nào, Tần Thương không khỏi kinh ngạc: "Tiểu Vô. Tiểu hoàng thúc, ngươi không gấp sao?"

Vô Tà sững sờ, ngẩng đầu, trông mắt đen nhánh phủ một tầng sương mờ mịt, càng lộ vẻ ngây thơ: "Vì sao ta phải gấp gấp?"

Tần Thương bị Vô Tà hỏi ngược lại có chút sững sờ: "Ngộ nhờ Tam ca cưới xú bà nương này thì làm sao bây giờ?"

"Hắn. Cưới thì cưới, Tuyên vương gia xứng với công chúa Bắc Tề, không phải vô cùng tốt sao?" Ánh mắt Vô Tà lóe lóe, nghiêng đầu, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

"Tiểu Vô Tà?" Tần Thương luôn luôn cảm giác chậm chạp, mặc dù đã sớm biết Vô Tà là một đứa trẻ tính tình cổ quái, nhưng hôm nay cũng không khỏi quá mức trầm mặc?

"Ta không có việc gì." Vô Tà dừng một chút, giật mình cảm thấy tinh thần của nàng hôm nay quả thật có chút hoảng hốt, ngay sau đó mím môi, tiếp theo mặt đầy oán trách trừng mắt Tần Thương: "Ta đã sớm nói hôm nay thân thể khó chịu, ngươi còn lôi kéo ta tới, tới nơi nhất định sẽ nhìn thấy vẻ mặt thối của hắn, thật vất vả để hắn bị phạt tư quá, ta cũng có thể lười biếng mấy ngày, chỗ té lúc trước còn đau đây này!" dd.lqđ.

Tần Thương bị Vô Tà mắng, không khỏi có chút áy náy, sờ lỗ mũi một cái, muốn lấy lòng người ngọc đang phát giận, chỉ tiếc. Về mặt Tần Thương đưa đám: "Tam ca không thể cưới xú bà nương này, nếu không hai ta về sau cũng không có ngày dễ chịu, là thật đó!"

Hai người họ tranh cãi, Tần Xuyên cũng không nói lời nào, phong hoa khí độ đứng ở đó, mắt phượng hẹp dài tràn ngập ý cười thâm thúy.

Không lâu lắm, đại quân sự Tần Thành của Tuyên vương phủ tự mình đến nghênh đón ba người bọn họ, nói là vương gia đang ở đình Thường Xuân, vị công chúa Bắc Tề kim chi ngọc diệp kia cũng ở đây.

Tần Thương tự nhiên biết Hiến Viên Vân Nhiễm cũng ở đây, lập tức bắt Tần Thành hỏi han, nhất định dò hỏi từng sự kiện của Hiến Viên Vân Nhiễm kể từ lúc bắt đầu vào phủ mỗi một câu nói, một chi tiết đều không chịu bỏ qua; chỉ sợ Tần Yến Quy bị thua thiệt, Tần Thành biết tính khí của hắn nên hỏi thì đáp, thậm chí còn khai báo cả việc Vân Nhiễm công chúa hôm nay ăn mấy quả trái cây, dùng tay trái cầm hay tay phải cầm rất rõ ràng.

Dọc đường đi Vô Tà không nói một lời cũng không nghe được bọn họ nói những thứ gì, trông mắt đen động lại, rừ tầm mắt xuống, vẻ mặt cũng không chuyên chú, thậm chí là dựa vào bàn năng đi cùng với bọn họ mà thôi. Chợt nàng có chút không rõ bản thân vì sao phải bị Tần Thương lôi tới đây, nếu nói vừa rồi trên đường là do sức lực quá lớn của Tần Thương khiến nàng tránh không thoát, vậy thì hiện tại đây, không có ai lôi nàng, cũng không có ai ngăn cản nàng quay đầu đi ra Tuyên vương phủ, nhưng vì sao nàng còn đi theo đám bọn họ đến đình Thường Xuân gì đấy.

"Tiểu Vô Tà? Tiểu Vô Tà?" Giọng nói của Tần Thương ở bên tai gọi nàng vài tiếng nàng cũng không nghe thấy, đến khi Tần Xuyên cười như không cười gọi "Tiểu hoàng thúc", té bả cảnh giác toàn thân của Vô Tà mới bừng tỉnh, chợt phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu mờ mịt nhìn hai người họ.

Thấy Vô Tà hồi hồn, Tần Thương mới thở phào nhẹ nhõm, yên lòng, xem ra thân thể tiểu Vô Tà hôm nay không được thoải mái: "Tiểu Vô Tà, ngươi làm sao vậy? Ta đã kêu ngươi vài tiếng."

"Trước mặt chính là ‘đình Thường Xuân’." Tần Xuyên "tốt bụng" nhắc nhở một câu, cặp mắt phượng sâu thẳm kia một khắc cũng chưa từng rời đi khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Tà, dường như đang suy nghĩ phản ứng hôm nay của đứa nhỏ này có chút cổ quái.

Đình Thường Xuân.

Lúc này Vô Tà mới phát hiện, thần trí bản thân mơ hồ cũng không biết khi nào nên dừng khi nào nên đi, lại đi theo bọn họ cùng nhau ngừng lại, đứng ở giữa đường đá, hai bên là hoa cỏ Tần Yên Quy tự trồng, đường đá này dẫn đến đình Thường Xuân, mùa xuân chưa tới vẫn còn trời đông giá rét, bốn phía phủ một tầng băng do tuyết rơi đêm qua. Trong đình, bày một nhuyễn tháp được điêu khắc từ bộ rễ cây, trên tháp lót một tầng da lông thật dày, Tần Yên Quy tùy ý ngồi dựa trên đó, trong phủ hần chỉ mặc thường phục, khoác áo choàng lông trắng trên người, tóc đen buộc lại không cài kim quan, cả người lười biếng mà ưu nhã. Trên đầu gối hần để một cuốn sách, lúc này đang cúi đầu nhìn chăm chú, nét mặt lạnh nhạt thấm thía giữa ánh sáng nhàn nhạt của tuyết tan này giống như miếng ngọc thạch tỏa ra ánh sáng đậm bạc lạnh lẽo, nhìn hần dường như rất nhàn hạ thoải mái giống như hần và cảnh vật lạnh lẽo xung quanh là hai cái thế giới, dù dung nhan nghiêng nước nghiêng thành đứng ở trước mặt cũng không ảnh hưởng đến hần chút nào.

Dung nhan nghiêng nước nghiêng thành.

Chợt ánh mắt Vô Tà rơi vào Hiên Viên Vân Nhiễm đang cùng Tần Yên Quy ở trong đình, một thân hồng y thần thái phấn khởi, hết sức xinh đẹp, sắc đỏ ở trên người nàng không hề lộ vẻ tục tĩu mà ngược lại tăng thêm phần xinh đẹp thoát tục thế gian hiếm có. Nàng kia mắt ngọc mày ngài, sáng như ánh bình minh, bộ dáng mang theo chút cười mở ngang ngực của nữ tử trên lưng ngựa nơi đất Bắc lại nhẹ nhàng là lướt giống như đang múa.

Không trách bọn họ nói là nét đẹp nghiêng nước nghiêng thành thế gian hiếm có, quả thật không phải là nói không có căn cứ, xem ra tuổi Hiên Viên Vân Nhiễm cũng bằng với Tần Thương Tần Dung, có lẽ vẫn nhỏ hơn hai người họ một hai tuổi, khí chất trên người thiếu nữ kia rất tốt. Dẫn♥lêquýđôn Thật ra thì trong lòng Vô Tà có chút hâm mộ cô gái như vậy, ân oán rõ ràng, thẳng thắn điều ngoa, dũng cảm vô tư, giận là giận, đắc ý là đắc ý, cười rộ lên thì cả khuôn mặt bừng sáng.

Cũng không biết là có phải do Tần Yên Quy quá mức hồ hởi, làm như không thấy sự nhiệt tình cùng với dung mạo của nàng mà Hiên Viên Vân Nhiễm có chút tức giận ủ rũ, mọi người đều xem nàng là minh châu, nói nàng là đệ nhất mỹ nhân thiên hạ, đứng ở trước mặt Tần Yên Quy vậy mà hần cũng không thèm nhìn nàng một cái? Quyền sách cũ này có gì để xem? Nàng đã tới hơn nửa canh giờ mà Tần Yên Quy chỉ nói với nàng có hai ba câu!

Hiên Viên Vân Nhiễm chống nạnh, nổi giận ra mặt, gò má ửng hồng, hai mắt óng ánh trong suốt mờ to: "Tam ca, chẳng lẽ ta không bằng quyền sách trong tay ngươi? Ta thấy quyền sách kia cũng cũ rồi, rốt cuộc người nào đẹp hơn? !"

Tần Yên Quy không ngừng đầu, không chút để ý cong môi, có chút qua loa không chuyên tâm trả lời: "Chắc chắn là ngươi rồi."

Hiên Viên Vân Nhiễm vừa nghe, trên mặt rất là vui mừng lại có chút ngượng ngùng, nhưng tính tình lại rất quả quyết hào phóng: "Nếu ta xinh đẹp, vì sao Tam ca còn nhìn nó cũng không nhìn Vân Nhiễm? Vân Nhiễm muốn xé nát quyền sách kia!"

Quả thật Hiên Viên Vân Nhiễm nói được làm được, đoạt lấy cuốn sách trên đầu gối của Tần Yên Quy xé ra làm hai, ném xuống dưới chân mạnh mẽ đập lên mấy cái mới vừa lòng bỏ qua.

Tần Yên Quy khẽ cau mày, phát óng tay áo qua trước đầu gối, sau đó cúi người xuống nhặt cuốn sách bị Hiên Viên Vân Nhiễm xé ra làm hai lên, từ từ đứng lên, một tay hần ghép lại sách cũ, ống tay áo tuyết trắng rộng rãi nhẹ nhàng rũ xuống, tay áo khẽ nhúc nhích giống như mây bay nhẹ nhàng chạm chạm lại lạnh giống như tuyết.

Tần Yên Quy không trách cứ nàng, chỉ nhàn nhạt nhìn nàng nhưng vừa thấy hần cau mày, Hiên Viên Vân Nhiễm đã cảm thấy sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn sung huyết đỏ bừng: "Tam ca, ta."

"Công chúa tới chỗ ta đã lâu, sợ là không ổn, thỉnh trở về đi thôi." Lúc Tần Yên Quy nói chuyện giọng điệu rõ ràng, ôn hòa bình thản nhưng lại làm người ta cảm thấy uy nghiêm không nói ra được cũng như khoảng cách lạnh lùng vĩnh viễn không thể vượt qua được, hần là hạ lệnh đuổi khách.

Gò má Hiên Viên Vân Nhiễm đỏ bừng, cảm thấy vừa xấu hổ vừa sợ sệt, hốc mắt ửng đỏ, Hiên Viên Vân Nhiễm nàng chưa từng bị xem nhẹ nhưng khi đối mặt với Tần Yên Quy thì nàng không có cách nào cũng như không thể làm gì khác hơn là dậm chân: "Cùng lắm thì ta đền cho Tam ca một quyền mới là được!"

Tần Yên Quy có chút nhúc nhúc, lắc đầu bắt đầu lắc đầu, nghiêng đầu, ánh mắt thâm thúy khó lường: "Thái tử, lão tử." Ánh mắt hần như có như không lướt qua tiểu tử thấp lùn, đột nhiên khoe miệng chậm rãi cong lên ý cười giễu như có như không: "Tiểu hoàng thúc."

Mấy ngày không gặp, hình như đứa nhỏ này lại cao hơn rất nhiều.

Vô Tà ngăn ra, tim giống như đập lỡ một nhịp, mà độ cong mang theo ý cười giễu nhẹ nhàng này lại giống như một cây đao nhọn vô cùng sắc bén lập tức xé rách da mặt nàng, trong nháy mắt nàng không biết phải làm như thế nào, giống như bị hần nhìn thấu, Vô Tà ngăn người, hơi nhếch môi, cũng không nói chuyện.

Hiên Viên Vân Nhiễm cũng sững sốt một chút, nhìn thấy bóng dáng tuấn lãng đứng thẳng, khoe miệng mỉm cười làm người ta cảm thấy phong thái dịu dàng, trầm tĩnh như thần, nàng lập tức vui vẻ quên đi lúng túng vừa rồi, vội vàng nhắc váy chạy tới nhào vào lòng Tần Xuyên: "Thái tử ca ca! Sao ngươi cũng tới?"

Tần Xuyên bắt đầu cười, vội vàng vươn tay đỡ tiểu nha đầu nhào vào lòng mình, sờ sờ đầu nàng, mỉm cười cong môi nói: "Nhiều năm không thấy, Vân Nhiễm nha đầu đã trưởng thành, đại ca cũng không nhận ra ngươi rồi."

Vân Nhiễm hi hi cười một tiếng: "Thái tử ca ca, làm sao ngươi không nhận ra ta? Từ nhỏ Vân Nhiễm thích nhất là thái tử ca ca, ngươi xem, vừa rồi ta liếc mắt một cái lập tức nhận ra là thái tử ca ca...ngươi một chút cũng không thay đổi. Lúc ta trở về Bắc Tề, thái tử ca ca ngươi vừa vặn thành niên, phụ hoàng ta nói Biện quốc có thái tử ca ca ngươi thật là hậu sinh khả ư."

"Ngươi thích nhất sợ không phải là đại ca mà là lão Tam mới đúng?" Tần Xuyên cười nhìn gương mặt xinh đẹp của Hiên Viên Vân Nhiễm, ý vị sâu xa nói một câu.

Bị hán triều ghẹo như vậy, gò má Hiên Viên Vân Nhiễm đỏ lên, thở phì phò dậm chân: "Thái tử ca ca, ngươi giễu cợt ta!"

"Giễu cợt một con lừa ngu ngốc như ngươi? Theo ta thấy, đại ca nói chuyện không rõ ràng mới đúng. Xấu nữ nhân ngàn vạn lần đừng đánh chủ ý Tam ca ta, làm ta sợ muốn chết! Dù là một tên ăn xin ăn mặc rách rưới, cả người thối hoắc, răng vàng khè, mặt rỗ, mũi hếch ở trên đường của Biện quốc ta cười ngươi thì cũng là ngươi trào cao." Đ/ld Tần Xuyên không trả lời nhưng Tần Thương đã sớm nhìn Hiên Viên Vân Nhiễm không vừa mắt rồi cuộc thờ ở giễu cợt một câu.

Xú bà nương Bắc Tề này trong mắt không có người hay sao? Là mắt bị mù hay là mắt trí nhớ, Tứ gia hán còn đứng thờ dốt ở đây này, xú bà nương này thật sự bị mù?

Lúc này Hiên Viên Vân Nhiễm mới phát hiện Tần Thương cũng tới, vừa cúi vừa giận trừng mắt trở về: "Chờ ta giả cho Tam ca trở thành Tam tâu của ngươi, ta xem ngươi còn dám nói với ta như vậy hay không."

"Ngươi!"

Gương mặt tuấn tú của Tần Thương hung ác, những nam tử kiên cường bắt khuất trong quân doanh cũng cực kỳ sợ hãi, Hiên Viên Vân Nhiễm lại không sợ hãi, hừ một tiếng: "Ngươi cái gì mà ngươi, lại muốn muốn đánh nhau hay sao? Hiên Viên Vân Nhiễm ta cũng không phải là Hiên Viên Vân Nhiễm trước kia, chúng ta đánh nhau, ngươi đi hỏi một chút phụ hoàng ngươi với phụ hoàng ta, bọn họ sẽ nghiêng về ai? Ta thấy, phụ hoàng ngươi nên phạt ngươi đi Tư Quá Lĩnh mới đúng, tốt nhất là giam ngươi cả đời!"

Tần Thương tức giận nhưng lại cười, đột nhiên cảm thấy đánh nhau với xú bà nương thật sự rất mất thân phận của Tứ gia hán, hán nhớ năm đó lúc mỹ danh Tứ lang mặc áo giáp ra trận liều mạng giết địch trở về, còn không biết nha đầu này đang núp ở chỗ nào cả ngày si tâm vọng tưởng cóc mà đòi ăn thịt thiên nga đâu: "Ngươi hết hy vọng đi, Tam ca ta chịu để cho ngươi làm ma ma rửa chân đã là không tệ rồi, thú ngươi? Nằm mơ!"

Xú bà nương xú bà nương, Hiên Viên Vân Nhiễm vừa nghe ba chữ này thì muốn xù lông, nhưng nghĩ lại, đây không phải là đúng như ý muốn của Tần Thương sao? Nàng mới không cần!

Môi đỏ mọng khẽ nhếch, Hiên Viên Vân Nhiễm lập tức nở một nụ cười rực rỡ, không thèm quan tâm đến lời nói của Tần Thương, chợt ánh mắt rơi trên người tiểu thiếu niên trầm mặc không nói đi vào chung với bọn họ. Tiểu tử này như hoa như ngọc, mặt như đào lý thật giống như người ngọc đi ra từ trong tranh, chỉ là quá trầm mặc một chút. Hiên Viên Vân Nhiễm cười đùa ngồi chồm hổ xuống, tâm tính thiếu nữ xưa nay thích vật đẹp mắt, tự nhiên hứng thú với Vô Tà không hề nhỏ: "Ngươi là ai? Ngươi cũng là huynh đệ của Tam ca sao? Lúc ta còn nhỏ chưa từng thấy ngươi, cũng không có nghe nói Biện quốc có thêm Bát hoàng tử a. A đúng rồi, ngươi lớn như vậy, lúc ngươi sinh ra ta đã trở về Bắc Tề rồi!"

Hiên Viên Vân Nhiễm nói xong liền muốn đưa tay đi bóp gương mặt của Vô Tà, chỉ vì nàng thật sự quá mức mềm mại đáng yêu làm người ta không nhịn được nghĩ muốn bóp một cái, ai ngờ tay Hiên Viên Vân Nhiễm vừa mới nhích tới gò má của Vô Tà, đột nhiên tay rơi vào khoảng không. Đứa nhỏ trước mắt cực kỳ lạnh nhạt nghiêng nghiêng đầu, trốn khỏi tay nàng, một cái tay nhỏ bé cản lại cánh tay ở giữa không trung của nàng, đột nhiên giữ lại cổ tay nàng. Hiên Viên Vân Nhiễm sờ sờ, trong nháy mắt giống như cảm thấy trong mắt đứa bé này thấy được ánh sáng lạnh khiến người ta run sợ.

Vô Tà cũng sờ sờ, sau đó nhú mày, nàng xưa nay cảnh giác, mặc dù ngày thường giả bộ ngu si nhưng cũng không dễ dàng để người khác đến gần. Vừa nãy Hiên Viên Vân Nhiễm muốn đụng nàng khiến nàng theo bản năng tránh đi, mờ to hai mắt, Vô Tà buông lỏng tay, lui về sau một bước tới bên cạnh Tần Thương: "Nam nữ thụ thụ bất thân."

Một đứa bé không cao lại nghiêm trang nói ra mấy câu như vậy khiến tim Hiên Viên Vân Nhiễm đập mạnh loạn nhịp một chút, tay kia vẫn dừng giữa không trung, quên để xuống.

Thấy nàng lúng túng, Tần Xuyên dịu dàng cười nhạt giờ tay đỡ Hiên Viên Vân Nhiễm lên: "Vân Nhiễm, là ngươi lỗ mãng, đây là tiểu hoàng thúc con trai trưởng của Tĩnh Vương cũng là trưởng bối của ngươi. Có lẽ tiểu hoàng thúc xấu hổ, nha đầu ngươi đừng quên mình là nữ tử, đừng làm tiểu hoàng thúc sợ."

Hiên Viên Vân Nhiễm cười hi hi một tiếng, quả nhiên không để trong lòng, về mặt ánh mắt của cô gái Bắc Tề này cũng tự nhiên rộng rãi: "Thì ra thế tử gia xấu hổ, ngược lại là ta suy nghĩ không chu đáo! Thái tử ca ca dạy rất đúng!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Tà không hề nhiệt tình nhưng da nàng trắng nõn, lúc này hơi ửng đỏ nên giờ phút này nhìn như xấu hổ, Hiên Viên Vân Nhiễm cười càng thêm rạng rỡ, không chút nào để ý tới Tần Thương đứng ở một bên sắp nổi giận: "Nếu như Tam ca không cưới ta, không bằng thế tử gia cưới ta đi, dù sao sau này ngươi cũng được phong vương, Hiên Viên Vân Nhiễm cũng sẽ là vương phi. Ah? Như vậy không phải ta sẽ trở thành hoàng thất của bọn họ sao? Vậy thì tốt quá, Tần Thương không chịu kêu ta Tam tâu, ta liền để hán kêu ta thâm thâm!"

"Nghĩ hay quá nhỉ!" Tần Thương vừa nghe nha đầu này đầu tiên là chiếm tiện nghi Tam ca hấn bây giờ lại muốn chiếm tiện nghi của tiểu Vô Tà, tự nhiên càng không thể nhịn: "Xú bà nương, ta xem ngươi là muốn gần gũi gần cốt, vậy thì có dám ở trên lưng ngựa đầu một cuộc với ta hay không, nếu như ngươi thua thì trở về Bắc Tề của ngươi đi!"

"Có gì không dám! Ngươi đừng quên khi còn bé ngươi đánh không lại ta! Ta thấy danh tiếng Tứ lang liễu mạng này của ngươi đều là nói quá, trò khôi hài lừa gạt mà thôi; xem ta diệt uy phong của ngươi, dạy dỗ ngươi một trận đến lúc đó xem ngươi còn dám xem thường nữ nhi Bắc Tề chúng ta hay không!" Quần áo Hiến Viên Vân Nhiễm đỏ như lửa, lúc này tức giận càng bộc lộ phong thái yêu kiều.

Tần Thương khinh thường cười một tiếng: "Đừng nói ta khi dễ một tiểu nha đầu như ngươi, thương pháp của Tần Thương ta dám xưng thứ hai thì dưới gầm trời này không ai dám xưng thứ nhất. Ta nghe nói mấy năm nay ngươi đùa nghịch thương pháp cũng đùa ra hình ra dáng, hôm nay ta dùng tay không đấu với ngươi, phải dạy dỗ ngươi thua tâm phục khẩu phục mới được!"

"A! Khẩu khí thật lớn!" Hiến Viên Vân Nhiễm bị kích động gò má đỏ lên, ôm cánh tay Tần Xuyên làm nũng muốn đi: "Thái tử ca ca, ngươi tới làm trọng tài, đừng làm cho người ta nói ta ý vào thân nữ nhi mà chơi xấu ăn vạ, ta muốn hấn thua tâm phục khẩu phục!"

"Được, đại ca, ngươi tới làm trọng tài! Hôm nay ta xem là ai thua muốn khóc nhè!" Tần Thương cũng tức giận hỏn hển đi theo.

Mặt Tần Xuyên lộ vẻ bất đắc dĩ, chỉ có thể mặc cho Hiến Viên Vân Nhiễm lôi hấn đi, ánh mắt hấn cười như không cười liếc nhìn Vô Tà một cái, miệng nhếch lên, sau đó thu hồi ánh mắt như không có việc gì, dờ khóc dờ cười lắc đầu: "Vân Nhiễm, lão Tứ nói không phải là giả, thương pháp của hấn là đại ca ta đây cũng mặc cảm, ngươi nghe đại ca khuyên không nên càn quấy."

Hiến Viên Vân Nhiễm làm sao chịu, nói một là là một, dù thế nào cũng không chịu bỏ qua, Tần Xuyên không còn cách nào đành phải đi theo bọn họ.

Hiến Viên Vân Nhiễm đi được một đoạn, như chợt nhớ tới điều gì, quay đầu lại, trên gương mặt xinh đẹp có chút thẹn thùng e lệ lại bá đạo tràn đầy tự tin nhìn nam tử anh tuấn như thần đứng ở trong đình. Ánh mắt hấn lạnh nhạt tao nhã giống như mọi thứ xung quanh đều không có quan hệ với hấn, mình hấn ở bên trong đình với cây cối xung quanh lại tao nhã không thể với tới, tòa ra phong hoa như ngọc, chỉ là ngọc này lại lạnh làm người ta nhìn không thấu cũng như vĩnh viễn nhìn không thấu hấn.

Nam tử như vậy sao có thể không làm người ảo tưởng, càng khó có được thì mới khiến người ta càng muốn có được tình yêu của hấn, từ nhỏ nàng đã nghĩ đến. Hiến Viên Vân Nhiễm cắn cắn môi, tuy bản thân nàng thanh cao tự kiêu thế nào đi nữa thì cũng không thể so được với nụ cười dịu dàng yếu ớt của Tần Yến Quy.

"Ta nhất định sẽ xin ý chỉ của hoàng thượng để gả cho Tam ca!" Hiến Viên Vân Nhiễm cười lớn rồi nghênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Hôn Sự Của Tuyên Vương (Tiếp)

Trong chốc lát, bốn phía vốn có chút chật chội, vậy mà chỉ còn lại một mình Vô Tà, ngay cả quân sự Tuyên vương phủ Tần Thành lúc đầu dẫn bọn họ tiến vào cũng không biết đi đâu. Câu nói tràn đầy tự tin kia của Hiến Viên Vân Nhiễm lại như một âm thanh trong trẻo tự nhiên chui vào trong lỗ tai Vô Tà thật lâu không thể tản đi, Vô Tà dừng lại, chỉ cảm thấy một cô gái thân nhiên dùng cảm như vậy thật khiến người ta hâm mộ, cũng khiến nàng không biết nên làm thế nào.

Mùi đàn hương nhàn nhạt quen thuộc chợt đến gần, Vô Tà chỉ cảm thấy dưới tầm mắt xuất hiện một góc áo bào trắng, hấn là Tần Yến Quy đã dừng trước mặt nàng. Vô Tà đột nhiên phục hồi tinh thần lại, quên không chú ý nên chỉ còn lại một mình đứng ở chỗ này. Dđ//q/đ/ Đột nhiên nàng có chút co quắp, nhú mày, không thích tình trạng lúc này như vậy, nàng là bị Tần Thương mạnh mẽ lôi kéo đến Tuyên vương phủ nên mọi người đều giải tán, lúc này tự nhiên nàng cũng không cần thiết tiếp tục ở lại.

Từ trước đến nay Tần Yến Quy đều khiến Vô Tà cảm thấy kiêng kỵ, giống như giờ phút này dựa gần hấn lại để nàng cảm thấy có chút phiền não, thậm chí thói quen giữ tinh táo cũng quên.

"Ngươi tới chỗ ta." Đình đầu bỗng nhiên vang lên giọng nói nhàn nhạt của Tần Yến Quy, nói không ra là dịu dàng hay là lạnh lùng, từ trước tới nay hấn đối với nàng đều không gần không xa, khiến cho tới bây giờ Vô Tà vẫn nhìn không thấu hấn: "Có chuyện gì sao?"

Có chuyện.

Chợt Vô Tà có chút tức giận phồng má, nàng có thể có chuyện gì? Nàng là bị Tần Thương kéo tới!

"Hoặc là tới vì chuyện của Vân Nhiễm?"

Thân hình Vô Tà run lên, hô hấp theo thông thả không chút để ý này mà nghẹn lại, đột nhiên nàng có chút không biết làm sao, giống như ông tổ nói dối bị người ta nhìn thấu, một câu chọc thủng, lại giống như cả người trần truồng đột nhiên bị người ta ném ra đường không có một chút che đậy nào.

Vô Tà nhũn nhũn, mặt lạnh xuống, khoảnh khắc cảm xúc kịch liệt biến hóa này chỉ xảy ra trong nháy mắt nhưng toàn bộ rất nhanh đều bị giấu sâu trong đáy mắt, trong lòng cười khò, bộ dáng này của nàng càng lúc càng giống Tần Yến Quy.

"Người phải thú công chúa Vân Nhiễm sao?" Giọng nói Vô Tà rất bình tĩnh như đang đàm luận với Tần Yến Quy về việc quốc gia đại sự, bình tĩnh không có một chút tình cảm

Trên môi Tần Yến Quy như có ý cười: "Người cảm thấy như thế nào?"

Vô Tà ngẩn ra, không nghĩ Tần Yến Quy sẽ hỏi ngược lại mình, nàng nhũn nhũn, đôi môi mím chặt tựa như đang cực kỳ nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, Tần Yến Quy cũng không gấp lắng lắng chờ nàng trả lời.

Suy nghĩ nửa ngày, Vô Tà mới ngẩng đầu lên, trông mắt đen nhánh nghiêm túc suy xét: "Nếu ta là người, ta nhất định sẽ không lấy nàng."

Đáp án này giống như nằm trong dự đoán của Tần Yến Quy, ánh mắt người khác chưa bao giờ nhìn thấu lắng lắng đặt trên gương mặt nàng: "Tại sao?"

Tại sao.

Lòng Vô Tà thất lại, ngoài miệng lại máy móc trả lời có trật tự: "Hoàng huynh đã bắt đầu nghi ngờ người, quyền trong tay người cũng bị đình chỉ, thậm chí còn tự xin đi Tư Quá Lĩnh, bây giờ lại yên lặng nhàn rỗi ở trong phủ không để ý tới chuyện trong triều, lq.d có thể thấy được lúc này người cũng không muốn làm người khác chú ý, tự tìm phiền não hơn nữa là chọc hoàng huynh kiêng kỵ. Thân phận công chúa Vân Nhiễm phi phạm, đây không chỉ là hôn sự giữa hai người, nếu như người nạp phi thì ai đều được nhưng không thể là công chúa Vân Nhiễm, chuyện này liên quan đến việc hai nước kết thân, chắc chắn liên quan đến Bắc Tề. Nếu như người thú công chúa Vân Nhiễm, sợ rằng hoàng huynh sẽ nghi ngờ người cầu kết với Bắc Tề, ngày trước có ta, hôm nay lại có Bắc Tề cho nên người sẽ không thú nàng."

"Là ai đều được à. . . ." Tiếng cười sâu kín vang lên, hần lẩm bầm nói nhỏ, nhìn ánh mắt nàng như đang nhìn thẳng vào lòng nàng không cho nàng trốn tránh, nhưng lại giống như đang nhìn một đứa bé vừa nói chuyện cười xong.

Trong lòng Vô Tà khẽ động, không khỏi nắm chặt hai tay, cảm thấy câu nói này của Tần Yến Quy mang theo ý cười trào phúng, giống như thường ngày lại có chút không giống, có gì đó khác biệt. Nhưng hiện tại nàng đoán không ra có gì khác biệt, Vô Tà cau mày hỏi ngược lại: "Ta nói không đúng sao?"

Tần Yến Quy lắc đầu, chậm rãi nói: "Người nói rất tốt."

Hần chỉ khen nàng nói rất tốt nhưng không có nói nàng biết là nàng nói đúng hay sai.

"Thôi, người trở về đi." Tần Yến Quy lắc đầu, vỗ vỗ đầu Vô Tà, động tác tùy ý tự nhiên kia giống như trong mắt hần nàng chỉ là một đứa bé, nhưng nếu như thế thì có người lớn nào lại nghiêm khắc với một đứa bé như vậy, không chút để ý công khai đàm luận với nàng chủ đề cả gan làm loạn này giống như chỉ là chuyện phiếm bình thường.

Tần Yến Quy đi qua người Vô Tà, chậm rãi rời đi, cũng không lo lắng một mình nàng sẽ lạc đường ở trong Tuyên vương phủ rộng lớn này, hình như. . . . Hần không xem nàng là khách ở Tuyên vương phủ.

Ma xui quỷ khiến, Vô Tà lại xoay người, đuổi theo mấy bước, nắm ống tay áo của Tần Yến Quy không để hần đi, dđl/qđ hết sức nghiêm túc ngẩng đầu nhìn hần: "Người còn chưa nói cho ta biết, người sẽ làm như thế nào."

Có lẽ Tần Yến Quy cũng có chút kinh ngạc, hôm nay tính tình đứa nhỏ này nóng nảy hơn thường ngày nhiều, nàng không phải là người thiếu kiên nhẫn.

Ánh mắt của hần nhìn về phía nàng, nhàn nhạt nhếch môi: "Không phải người đã nói rất rõ ràng?"

Vô Tà ngẩn ra nhưng cũng không buông tay, Tần Yến Quy cũng tùy nàng bởi vì nàng đột ngột nắm ống tay áo của hần không buông.

Một hồi lâu, Vô Tà mới lắc đầu tỏ ra không hiểu: "Nhưng ta không phải người."

Dù cho nàng có nói tốt hơn nữa thì nàng cũng không phải là hần, vĩnh viễn nàng cũng không thể nào là hần, nàng hiểu bản thân nhưng không hiểu rõ Tần Yến quy.

"Chuyện này cũng không phải là ta có thể chi phối, nếu là phụ hoàng tứ hôn cũng là chuyện của hần."

Tay Vô Tà căng thẳng, nắm chặt đến mức lòng bàn tay cũng bị móng tay bầu chặt, lúc này nàng mới buông tay ra, khóe miệng khẽ cong lên, cười cười: "Người nói đúng."

Nói cho cùng lại bỏ quên một vấn đề, cho dù thật sự thành thân thì cũng không phải là thỉnh cầu của Tần Yến Quy, mà là công chúa Vân Nhiễm thỉnh cầu. Người vương phi này cũng không phải do Tần Yến Quy hần muốn mà do Bắc Tề công chúa si mê nghĩ nhất định phải gả muốn Kiến đế ban hôn nên dù cho Kiến đế muốn nghi ngờ Tần Yến Quy cầu kết với Bắc Tề thì Bắc Tề cũng là Kiến đế tự mình đưa đến trong tay Tần Yến Quy.

Trên mặt Tần Yến Quy nở nụ cười nhàn nhạt, nhạt đến mức chỉ còn ý châm biếm: "Trước đây cũng đã có người rồi thì về sau thêm một Vân Nhiễm nữa cũng không sao."

Vô Tà chỉ dám chắc chắn lúc này hắn cũng không dám trêu chọc Kiến để thêm kiêng kỵ, lại quên lúc đầu hắn dám trở thành ô dù che chở nàng bình an lớn lên, nếu dám đụng đến một phiền phức lớn như nàng thì còn bởi vì tăng thêm một Hiên Viên Vân Nhiễm mà sợ hãi tăng thêm rắc rối trong mắt Kiến để hay sao?

"Ta cho là. Lúc này giấu tài mới là lựa chọn tốt nhất." Vô Tà lắc đầu, bật cười, chính nàng cũng không tin vào giải thích này của bản thân, nàng cơ trí hơn người cũng có lúc ngây thơ như vậy, thật không uống phí hắn ban tên "Vô Tà" cho nàng.

Thấy Vô Tà dường như đã suy nghĩ rõ ràng, hắn cũng không nói suy nghĩ của Vô Tà như vậy là đúng hay sai, chỉ nhàn nhạt quay lưng lại rồi đi, vân đạm phong khinh nói một câu "Phụ hoàng tin sao?"

Giấu tài? Đứa nhỏ này quả thật hiểu rõ hắn nhưng cũng không hiểu hắn nhiều lắm.

Quả nhiên.

Vô Tà trầm mặc, như nàng giả vờ ngây ngốc như vậy chỉ có thể đảm bảo Kiến để tin nhất thời nhưng ở chung lâu dài lại không ổn, huống chi Kiến để là người có long nghi ngờ rất nặng. Bất cứ chuyện gì cũng có nguy hiểm, Tần Yên Quy ra đời đã thấp kém hơn người khác, thậm chí ngay cả tên họ mẹ ruột của hắn cũng ít có người biết, phi vị đều là do sinh ra hắn mới có được. l/q/đ Ngày xưa hắn hai bàn tay trắng nên cần bộc lộ tài hoa để đạt được tất cả như hôm nay, nếu không thể giấu tài thì cũng chỉ có thể tận lực làm chuyện Tuyên vương có thể làm, nếu không ngược lại sẽ phản tác dụng mà chọc Kiến để đã tâm bưng bưng kia hiểu lắm.

Sững sờ nhìn hắn rồi đi, cho đến khi bóng lưng hắn hoàn toàn biến mất, Vô Tà mới vừa thu hồi ánh mắt, rũ mắt xuống.

.

Từ ngày từ Tuyên vương phủ trở về, Vô Tà vẫn như thường ngày, chuyên tâm làm chuyện của nàng, cũng không ra khỏi cửa, bên ngoài thật bình tĩnh, sau khi Vân Nhiễm công chúa rời đi thì cô đi xin Kiến để tứ hôn hay không nàng cũng không biết. Mà Tuyên vương cũng chẳng quan tâm chuyện này, vẫn yên tĩnh không để ý tới chuyện trong triều như cũ.

Mấy ngày nay Tần Thương cũng không đến nơi này, nghe nói mấy ngày nay trong doanh rất bận mà nàng cũng không biết hôm đó Tần Thương có tỷ thí với Hiên Viên Vân Nhiễm hay không, ai thắng ai thua.

Trong lòng Vô Tà không có suy nghĩ việc khác nên khoảng thời gian này tiến bộ rất nhanh, so với nàng trước kia thì tiểu hài tử quả nhiên lớn lên rất nhanh, chỉ hơn nửa tháng đã cao lên không ít, áo hôm đó Ôn Thiên Nguyệt làm cho nàng nay đã mặc vừa, chỉ là hơi gầy làm cho áo nhìn có chút rộng.

Lẳng lặng nhìn bộ dáng chuyên chú của Vô Tà, băng dây ba thước cũng không phải là một ngày lạnh, muốn luyện võ công tuyệt thế thì tự nhiên không phải vội vàng nhất thời mà có mà phải học chậm mà chắc, củng cố căn cơ là không điều thể thiếu để nội công thâm hậu. Vô Tà theo bên cạnh Ôn Thiên Nguyệt mấy tháng, tiến bộ rất nhanh, mặc dù trời vẫn giá rét nhưng cũng chỉ mặc áo lót mỏng manh ngồi hơn nửa ngày trên tuyết.

Nàng giống như chỉ chuyên tâm tập võ, thờ ơ với chuyện bên ngoài, như thế tuy tốt nhưng cũng là hăng quá hoá dở.

Ôn Thiên Nguyệt lắc đầu gọi Vô Tà đi vào, tự mình nấu một ly trà sâm nóng để cho nàng ấm người.

Vô Tà uống xong muốn đi ra ngoài, lại bị Ôn Thiên Nguyệt kêu lại: "Tà nhi, người qua đây."

Hai mắt Vô Tà mở to, xoay người lại có chút không hiểu, nhưng vẫn nghe lời nhu thuận đi tới, đứng ở trước mặt Ôn Thiên Nguyệt: "Mẫu phi?"

"Tà nhi, người lại cao lên không ít."

Vô Tà gật đầu, cũng không biết lúc này Ôn Thiên Nguyệt nhắc tới chuyện này là có ý gì, chỉ đành trả lời: "Vâng, bởi vì tập võ nên vóc dáng cũng cao nhanh hơn trước kia nhiều."

Ôn Thiên Nguyệt rũ mắt, dịu dàng lại mang ý vị sâu xa nhìn nàng: "Nghĩ đến chưa tới vài năm người sẽ trưởng thành."

Trưởng thành với cao lên, ý nghĩa tự nhiên khác nhau.

Vô Tà ngẩn người, vẫn gật đầu như cũ: "Mẫu phi nói đúng."

"Nhưng nữ nhi khi trưởng thành thì sẽ khác với nam tử."

Oanh!

Nhất thời Vô Tà chỉ cảm thấy khiếp sợ trong lòng, nhưng mặt vẫn không biến sắc: "Mẫu phi, Vô Tà không hiểu ý của ngài."

Dường như Ôn Thiên Nguyệt không muốn nói thêm, chỉ nhàn nhạt nhìn Vô Tà, rốt cuộc Vô Tà có chút bất đắc dĩ, khẽ cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút xấu hổ ửng đỏ, cảm thấy sự phụ đối với nàng rất tốt mà nàng lại giấu diếm bà nên có chút không biết nói sao: "Mẫu phi, thì ra người cũng biết."

Ôn Thiên Nguyệt nghe xong cũng chỉ cười lạnh, bà ăn chay niệm Phật quanh năm, mặc dù đối với người khác không tính là ôn hòa dịu dàng nhưng cũng ít có vẻ mặt sắc bén như vậy: lị dĩ "Ban đầu không biết nhưng lần đầu nhìn thấy người liền biết, những người đó đều là không phải người tốt, lại đối với người. . . ." Ôn Thiên Nguyệt dừng một chút, dường như cảm thấy không thích hợp nói những lời này ở trước mặt Vô Tà nên giọng nói cũng chậm rãi nhu hòa lại: "Còn có chuyện gì trong phủ này mà vì sư có thể không biết sao?"

Cho dù bà thờ ơ lạnh nhạt nhưng cũng không có nghĩa là nhìn không thấu chuyện người lừa ta gạt, lòng người khó dò trong thế gian này.

Thật sự Vô Tà có chút khiếp sợ, tính tình luôn luôn lạnh nhạt như Ôn Thiên Nguyệt đúng là đã sớm biết nàng là con gái.

Ôn Thiên Nguyệt nhìn Vô Tà thật sâu, bà cũng không ngờ, lúc đầu mình còn muốn giết nàng bây giờ lại để cho nàng một câu một câu "mẫu phi" gọi bà, nhìn nàng ngày một lớn lên, trái tim lạnh lùng nhiều năm cũng mềm mại theo từng ngày. Ôn Thiên Nguyệt yêu thương vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Tà bởi vì mấy ngày nay say mê tập võ mà có chút đông cứng nứt nẻ, trong mắt chứa đựng cung chiêu mà ngay cả bà cũng chưa từng nhận ra: "Tà nhi, lòng người khó dò, người còn nhỏ nhưng cũng không ngốc thì càng không thể dễ dàng tin tưởng bất cứ ai, nhất là người họ Tần không có một ai tốt. . . . Tần Yến Quy cũng không phải là người tốt lành gì."

Bây giờ Vô Tà còn nhỏ, bà cũng không lo lắng nhiều nhưng có một ngày Tà nhi lớn lên, mặc dù lừa dối người đời nhưng cũng không thể lừa được bản thân. Người như Tần Yến Quy thật sự có bản lĩnh khiến nữ nhi yêu hấn, Vô Tà cách hấn quá gần, tóm lại vẫn là nguy hiểm.

Vô Tà dờ khóc dờ cười sờ sờ cái mũi của mình, lời này của sư phụ. Hình như cũng là mắng luôn nàng?

Thấy Vô Tà không lên tiếng, Ôn Thiên Nguyệt cũng không nhiều lời: "Thôi, hôm nay đến đây đi, người dọn dẹp một chút rồi đi nghỉ đi."

Vô Tà cáo lui, Dung Hề đã sớm đợi nàng ở bên ngoài, vì nàng phủ thêm áo lông thật dày, Vô Tà liếc nhìn Dung Hề, cười nhạt nói: "Dung Hề tỷ tỷ, sắp đến giờ?"

"Sắp đến, nước tắm đã chuẩn bị tốt xin thế từ tắm rửa thay quần áo, xe ngựa vào cung cũng đã đợi ở bên ngoài phủ." Dung Hề trả lời.

Vô Tà gật đầu, rào bước đi, trên mặt cũng không có biểu tình gì, cung yến tối nay được bố trí vì công chúa Hiến Viên Vân Nhiễm của Bắc Tề, nếu nàng đoán không sai thì chắc là muốn tuyên bố chuyện đám hỏi giữa hai nước.

Hiện tại Vô Tà cao lên không ít, đã đến bà vai Dung Hề rồi, chừng hai năm nữa thân hình cũng đã cao gần bằng Dung Hề, tự nhiên không thể để Dung Hề dắt nàng như lúc trước nữa. Vô Tà càng lớn, người bên ngoài nhìn xem càng giống như một thiếu niên đang bắt đầu trưởng thành, Dung Hề tự nhiên cũng bận tâm thân phận của Vô Tà, hơi lui một bước, đi theo sau lưng Vô Tà nên hoàn toàn không nhìn được đến tốt cùng trên mặt nàng có vẻ mặt gì.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Có Chút Thích. (Phần Đầu)

Editor: Trịnh Phương

Chủ nhân của yến tiệc tối nay là Hiến Viên Vân Nhiễm cùng mấy người con của Kiến đế. Mặc dù Vô Tà có thân phận đặc biệt nhưng ở trong mắt mọi người, nhiều nhất cũng chỉ là một thể tử của Vương gia, tối nay có chuyện gì diễn ra, thật là một chút cũng không có quan hệ với nàng. Trong yến tiệc ở nơi này, nàng ngược lại cùng những quan viên lớn nhỏ tới dự tiệc kia giống nhau, làm nhân vật phụ mà thôi, tựa như trong câu chuyện cần thêm một vài kẻ làm nền mà thôi. Hiện tại, nàng chính là một người trong đó.

Tối nay Hiến Viên Vân Nhiễm vẫn là một thân xinh đẹp động lòng người như cũ, nói cười riu rít, nắm tay hoàng hậu thân mật cười nói, sắc mặt thảnh thoảng đỏ ửng lên, lộ ra tư thái yêu kiều của tiểu nữ nhi, thảnh thoảng ánh mắt lại sáng rực rỡ, trong sáng nở nụ cười.

Vô Tà nâng cằm lên, ngồi ở vị trí của mình, đôi mắt sáng nhìn vào thiếu nữ một thân áo đỏ, không khỏi nghĩ, cô gái thẳng thắn như lửa như vậy thế nào lại yêu một người vô tình không có chút thú vị như Tần Yến Quy? Một con sư tử đang ưu nhã nằm cạnh giường ngủ, thế nhưng rốt cuộc cũng là một con sư tử, mê luyện ưu nhã ở hấn, lại không biết hấn nguy hiểm, không cẩn thận chính là vạn kiếp bất phục, thua triệt để, có đáng không? Dùng tuổi thanh xuân cùng hạnh phúc cả đời tốt đẹp như vậy đi đánh cược một người không thể nhìn thấu, cũng không chiếm được, vô nghĩa.

Nữ tử thông minh tuyệt đối sẽ không thử đi yêu người giống như Tần Yến Quy, đó chính là tự tìm khổ.

"Vân Nhiễm rất đẹp?"

Một tiếng cười nhẹ vang lên từ bên người, Vô Tà thu hồi bàn tay đang nâng cằm. Người đi tới bên cạnh nàng chính là Tần Xuyên, giờ phút này lại đang ngồi ở bên người Vô Tà, bờ môi hàm chứa ý cười như không cười, có lẽ là trêu chọc ánh mắt quá chuyên chú của nàng đối với Hiến Viên Vân Nhiễm.

Ánh mắt lướt qua người Hiến Viên Vân Nhiễm lại xuất hiện một chút hâm mộ. Thân thái như vậy làm hiện lên sự hồn nhiên mềm mại nhưng cũng bắt đầu mất đi một chút non nớt của nàng, trên khuôn mặt của thiếu niên tuấn tú khê đỏ, ngược lại thật sự là có chút giống với cô gái đang ngắm nhìn người trong

lòng mình, cũng không cảm thấy kì lạ khi Tần Xuyên lại đột nhiên hỏi như thế.

Vô Tà ngược lại mặt không đỏ, hơi thở không gấp, cũng không cảm thấy đây là chuyện gì làm người ta lúng túng, nàng lắng nghe xong liền đáp: "Là rất xinh đẹp, nếu là ta lớn hơn một chút, nói không chừng sẽ xin hoàng huynh ban mỹ nhân này làm thê tử của ta."

Mắt phượng của Tần Xuyên thật sự là hoàn mỹ, cho dù ai rơi vào một đôi mắt như vậy cũng không khỏi mơ hồ có men say. Hắn mỉm cười nhìn Vô Tà, tựa như biết rất rõ ràng đứa bé đang mở mắt nói bừa ở trước mặt, nhưng cũng không vạch trần nàng: "Từ xưa anh hùng khó qua ả mỹ nhân, chỉ là có lúc, lưu luyến sắc đẹp, ngược lại một cái áo khoác thật tốt, anh hùng mặc vào, nghĩ đến sẽ không khó coi."

Tần Xuyên thuận miệng nói một câu làm Vô Tà trong bụng ngẩn ra, nhìn nụ cười của hắn càng sâu hơn, Vô Tà nhú nhú mày. Không còn vẻ không chút để ý như mới vừa rồi. Tần Xuyên có bản lĩnh như vậy, làm cho người ta vui không nổi, hồ ly này còn rất giáo hoạt, Vô Tà không dám khinh thường hắn.

Mà Tần Xuyên lại thật giống như bởi vì thấy được phản ứng như vậy của nàng mà có chút vui mừng, tựa như hồ ly giáo hoạt thấy con mồi mắc câu.

Dừng một chút, Vô Tà lại vẫn trở về với khuôn mặt nghiêm túc, rốt cuộc nghiêm trang nói: "Ngược lại là một chủ ý thật tốt, chỉ là cưới nàng công chúa cũng không tiện. Công chúa cao quý như vậy, về sau không thể nạp thiếp, đây là muốn bị treo cổ trên một cành cây rồi. Nếu hoàng chất đồng ý, mỹ nhân như thế, ngược lại rất thích hợp với người, làm thái tử phi của người cũng không tồi. Có mỹ nhân như vậy, chỉ cần một cũng đủ rồi, treo cổ cũng không đáng tiếc."

Cái chữ chết tiệt này nói ra từ trong miệng Vô Tà lại giống như là đang chúc mừng hắn.

Tần Xuyên cười cười: "Cũng không tệ."

Lông mày Vô Tà nhú lại, không muốn tiếp tục đề ý tới hắn.

Quả thật, Vô Tà càng lớn lên, nguy hiểm cũng ngày càng gần thêm, bộ dạng thế tử không ra gì này cũng không thể áp dụng lâu dài; Kiến đế lại không phải người ngu, đều sẽ từ từ lấy sức. Nếu không phải Kiến đế hi vọng nàng còn sống, tự nhiên có một trăm phương pháp khiến cho nàng biến mất. Hiện nay tuổi của nàng tuổi còn quá nhỏ, đương nhiên còn có thể gây ra chút hoang đường một vài lần để ứng phó, nhưng kể giả ngây giả dại này không thể làm lâu dài. Tần Xuyên rõ ràng là tới cười nhạo nàng, không thể quá ngu, không bằng qua hai năm liền giả bộ lưu luyến sắc đẹp, không ôm chí lớn, nói không chừng còn có thể tiếp tục lừa dối mấy năm nữa. Nếu nàng thật sự có bản lĩnh, mấy năm tiếp theo, cánh chim đã cứng cáp hơn rồi, cũng là thời điểm không cần giả bộ ngu si nữa.

Tần Xuyên trầm ngâm thâm ý nhìn Vô Tà, chợt cười nói, dòi dề tài u: "Vì sao người lại tin tưởng lão tam, tin hắn có thể làm người che chở cho người?"

Vô Tà không hiểu rõ Tần Xuyên có ý gì. Chẳng lẽ là tới lôi kéo mình? Nhưng nàng trừ việc là một người hoàng thất chính thống, về sau có thể lấy cơ khôi phục khôi phục nhân mạch chân chính của hoàng gia, nâng đỡ nàng làm con rồi tiểu hoàng đế ở ngoài, còn có giá trị lợi dụng gì hay sao? Dưới gầm trời này, bất cứ người nào tới lôi kéo nàng, nàng cũng đều không ký quái, duy chỉ có Tần Xuyên khiến cho nàng không hiểu rõ nổi. Hắn là thái tử, chỉ cần Kiến đế chết, hắn chính là người danh chính ngôn thuận thừa kế ngôi vị hoàng đế cũng sự nghiệp thống nhất đất nước. Nếu nàng là hắn, điều duy nhất phải làm chính là giống với Kiến đế, nhỏ cò tận gốc, khiến người chính thống này của hoàng thất hoàn toàn biến mất trên thế giới này, có gì phải làm vậy?

Nàng cũng rất rõ ràng vị trí của mình trong mắt Tần Yên Quy. Nếu hắn cần ngôi vị hoàng đế, nàng ở trong mắt của hắn cũng chỉ là một con cò có thể dùng được, hắn tự nhiên sẽ bảo vệ con cò này bình an, nhưng lại chưa chắc sẽ không bỏ nàng vào lúc cuối. Đây cũng là lý do vì sao Vô Tà chưa bao giờ bỏ xuống lòng phòng bị D@Đ!LQ(+Đối với Tần Yên Quy. Phụ vương đã nói, có thể tin hắn, nhưng không thể tin hoàn toàn, có lẽ, đúng là như thế.

Vô Tà mím môi: "Hoàng huynh để cho hắn dạy ta...ta có biện pháp gì? Thanh danh của ta kém, Trầm lão thái phó cũng liền không muốn dạy ta, cũng chỉ có Tuyên vương chịu dạy ta thôi, nếu không ngày sau ta thật sự thành người ngu ngốc, một chữ cũng không biết thì làm thế nào? Đến lúc gặp lại phụ vương ta ở dưới suối vàng, hẳn nhất định sẽ đánh chết ta đấy. A, đúng rồi... Khi đó ta đã chết qua một lần."

Đứa nhỏ này... Lúc nào cũng đều không quên làm đủ việc để diễn trò, tuyệt không chịu buông tha.

Tần Xuyên bật cười, vẻ mặt cũng có chút nghiêm túc, thậm chí nhìn đến nỗi Vô Tà cũng cảm thấy có chút hồ đồ: "Người rốt cuộc còn tin hắn nhiều hơn tin ta một chút, đây là vì cái gì chứ? Hắn đối tốt với người, có lẽ là bởi vì người còn hữu dụng, mà ta đối tốt với người là vì thật tâm thật ý, người đối với ta làm gì có giá trị lợi dụng? Vô Tà, người còn nhỏ, cuộc sống về sau vẫn còn rất dài, cần gì đi lên con đường khó khăn như vậy?"

Ý của hắn là, chỉ có hắn mới chính là con đường tươi sáng, muốn nàng bỏ gian tà theo chính nghĩa?

"Khụ khụ khụ..." Vô Tà cúi đầu uống rượu, nghe lời nói của Tần Xuyên thì trong ngực chợt nghẹn lại, bị sắc một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn đỏ, có chút tức giận nhìn Tần Xuyên chằm chằm. Không biết là hôm nay hắn muốn bày ra trò gì mà ngay cả lời đều nói thẳng thắn như vậy. Nàng cũng không nhớ mình quen thuộc với hắn đến như vậy?

Thấy Vô Tà ho đến gò má đỏ ửng, Tần Xuyên nhếch môi, vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng, giúp nàng thuận khí, trong miệng vẫn là một chút ý vị dẫn dụ. Thật sự là dẫn dắt Vô Tà từng bước: "Rốt cuộc là lão Tam đã cho người những gì? Không bằng nói nghe một chút? Thử hắn có thể cho người, ta không phải không thể cho, vật hắn không thể cho người, có lẽ cũng chỉ có ta có thể cho."

Vô Tà không đáp, thấp giọng ho khan như cũ. Tần Xuyên hé mắt, khẽ thở dài: "Người cần suy nghĩ kĩ một chút đi, ta xưa nay biết đạo lý lấy tâm ý ra để lay động người khác, mong muốn người thật tình thật đối đãi với ta, ta liền có thể chân thành đối đãi lại người. Nếu người có dã tâm, chỉ cần dã tâm không lớn đến mức muốn làm hoàng đế Biện quốc, ta liền có thể thỏa mãn người, ta chỉ là thương tiếc người có cuộc sống quá mức cực khổ..."

Như thế xem ra, Tần Xuyên xác thực coi như là rất có thành ý rồi. Chỉ mới tiếp xúc hai lần, Tần Xuyên ở trước mặt nàng liền bỏ đi không ít lớp nguy trang, cũng có lẽ... Hẳn chính là nghĩ rằng nàng biết hẳn là hạng người gì thì sao? Chỉ cần người trong cả thiên hạ biết Tần Xuyên hẳn là hiền tài kiêm thái tử tốt của Biện Quốc, sẽ không ai để ý tới vị thái tử này có phải là một lão hồ ly đầy bụng tính toán giảo hoạt hay không.

Vô Tà kinh ngạc tròn to hai mắt. Tần Xuyên cũng biết lần nói chuyện hôm nay có phần tin tức quá lớn, cần phải cho nàng có thời gian suy nghĩ, liền cũng sẽ không cưỡng cầu. Hắn cười cười, vỗ vỗ đầu Vô Tà, đứng dậy, giọng nói dịu dàng: "Đứa nhỏ ngốc, ngươi còn nhỏ, chính là không tin được ta, cũng không cần biểu hiện thái độ quá rõ ràng. Về sau ta cùng với lão Tam, vô luận là người nào thành người nào bại, tính mạng của ngươi luôn sẽ có người giữ gìn thay ngươi. Có nhiều núi dựa, dù sao cũng tốt hơn chỉ có một núi dựa tốt. Ngươi tốt nhất nên suy nghĩ một chút."

Trong lời nói của Tần Xuyên, Tần Yến Quy muốn bảo vệ tính mạng của nàng, nhất định là bởi vì hắn còn cần mượn nàng làm con rối tiểu hoàng đế, dĩ nhiên không thể bỏ mặc cho nàng chết đi. Nhưng nếu Tần Xuyên hẳn muốn bảo vệ tính mạng nàng, đây tất nhiên là chân tâm thật ý muốn bảo vệ. Nếu không thì dù hắn muốn tính mạng của nàng thì chỉ cần bỏ mặc Kiến để ra tay với nàng là được.

Tần Xuyên ngược mắt liếc nhìn Tần Thương cách đó không xa đang đi tới hướng này, nhếch môi cười, thu hồi bàn tay ở trên đầu Vô Tà, như không có việc gì mà tự nhiên cất bước rời đi. Dọc theo đường đi, hắn cũng thỉnh thoảng nói chuyện phiếm hoặc chào hỏi mấy câu cùng mọi người.

Nhìn hắn rời đi, Vô Tà sờ sờ cái mũi của mình, mở trừng hai mắt, sao nàng lại không biết, chạm tay vào mình thế nhưng lại có thể bị bóng?

"Đại ca đang nói chuyện gì với ngươi?" Tần Thương vừa tới liền nhìn thấy Tần Xuyên đi, không khỏi có chút buồn bực.

Vô Tà không biến sắc giương khóe miệng cười nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm tĩnh, giống như vừa rồi không hề nghe được một câu nói nào, ánh mắt rất yên tĩnh thong dong: "Cũng không có gì."

Thấy Vô Tà nói như vậy, Tần Thương cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ đặt hai hũ rượu nhỏ mình đặc biệt xách tới vì Vô Tà xuống, đặt mông tùy tiện ngồi ngồi xuống bên cạnh Vô Tà, nhếch miệng cười nói: "Tiểu Vô Tà, nhìn xem ta mang vật tốt gì tới cho ngươi."

Vô Tà nhú mày, bày tỏ không hiểu. Tần Thương tức giận tròn mắt nhìn tiểu quỷ không hiểu phong tình này một cái. Đứa bé này thế nào một chút ý tứ cũng không có, dù gì thì cũng phải đoán một chút chứ. Vô Tà không để ý tới hắn, Tần Thương cũng không còn biện pháp, không thể làm gì khác hơn là chính mình tự mở miệng khai ra đáp án: "Đây là rượu ngon mà ta tìm thật lâu mới được, uống rất ngon. Nó là dùng quả mơ để làm, tuyệt đối không say."

Trên mặt Tần Thương dương dương hă hê, hắn từ hù đối với tiểu Vô Tà nhưng xuất phát từ nội tâm móc mắt, một hồi trước vốn định luyện một chút tiểu tử này từ từ lượng, cho nàng đồ trong quân đội rượu mạnh, thật không nghĩ đến, tiểu Vô Tà từ từ lượng là thật không được, thế nhưng liên tiếp sẽ say rất nhiều ngày, Tần thương vì thế vẫn bị đánh hấn Tam ca dừng lại huấn, dạy Vô Tà, dĩ(đ)lq đ vô luận là chuyện gì, cũng dạy một tiến hành theo chất lượng, hôm nay Tần thương ngộ hiểu, hiểu tất cả muốn từ cơ sở bắt đầu, uống rượu cũng thế, liên từ rượu tính thấp nhất rượu trái cây bắt đầu uống đi.

Vô Tà hết sức phối hợp gật đầu một cái, Tần thương chỉ biết là Vô Tà từ từ lượng quá kém, ba lượng ly là có thể ngã xuống đất, lại không biết nàng đây nhưng mà là bị thân thể này liên lụy, nhưng vô luận như thế nào, nàng từ trước đến giờ thời khắc duy trì của mình tinh táo cảm giác cảnh, nhưng Vô Tà nghĩ tới nghĩ lui, còn là cũng không dám thùng tảng này hiểu lắm, nếu là Tần thương biết mình hôm đó suy nghĩ qua lĩnh sau khi say rượu nói xằng nói bậy toàn bộ một chữ không rớt đất nghe vào Vô Tà trong tai, chỉ sợ là muốn xấu hổ đến cũng nữa không cười nổi.

"Tuyên vương tương lai?" Tần Thương đang nói chỗ tốt của rượu trái cây kia, âm thanh giòn giã của Vô Tà vang lên, chợt cắt đứt lời nói của Tần Thương.

Tần Thương sững sờ, vẻ mặt chợt có chút cổ quái: "Tam ca... Hôm nay thân thể của Tam ca khó chịu, thỉnh an với phụ hoàng xong liền rời đi, có lẽ là trở về cung Trường An nghỉ ngơi?"

Vô Tà dừng một chút, ánh mắt hơi dừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn rũ xuống: "Nhưng hôm nay không phải là vì Bắc Tề cùng Biện quốc kết thân mới có dạ tiệc này sao?"

Một trong những nhân vật chính việc kết thân lại không có mặt, dạ tiệc phải tiếp tục tiến hành thế nào bây giờ?

"Tam ca hẳn..."

Ánh mắt Tần Thương có chút lập lờ bất định, không đợi hắn nói xong, hoàng hậu một thân phượng bào cao quý đoan trang trên yến tiệc đã mở miệng, đi thẳng vào chủ đề chính của bữa tiệc tối nay: "Hoàng thượng, chúng ta nhìn nha đầu Vân Nhiễm, nàng có vẻ ngoài tốt, tính tình cũng tốt, ngày trước hoàng thượng ngài luôn nói nếu Vân Nhiễm là nữ nhi của chúng ta thì thật là tốt biết bao. Theo nô tì thấy, nàng ở nơi này cũng coi như là một nửa nữ nhi của chúng ta, cũng hoàn thành tâm nguyện của hoàng thượng ngài cùng nô tì nhiều năm nay."

Trong lòng Vô Tà cười lạnh, một đế một hậu, sự ăn ý nhiều năm như vậy ngược lại không hề giảm. Ngày xưa Kiến để mượn tay hoàng hậu hạ độc khi nàng còn ở trong tã lót, có thể nói là không chê vào đâu được. Quả nhiên, Kiến đế vừa nghe, liền cười vang: "Hoàng hậu nói rất phải, nhưng hoàng hậu không biết, chuyện này nha đầu Vân Nhiễm ngược lại đã nhắc từng qua ở trước mặt trẫm, trẫm đã sớm đồng ý với hoàng đế Hiến Viên của Bắc Tề, hẳn là muốn gả Vân Nhiễm cho Tần gia chúng ta, nhưng chuyện này cũng cần bọn nhỏ tình nguyện, không thể ép buộc được."

Sau khi hoàng hậu nghe xong, lôi kéo tay Hiến Viên Vân Nhiễm, thân mật hỏi: "Nói như vậy, trong lòng Vân Nhiễm là đã sớm có đối tượng rồi hả?"

Gò má Hiến Viên Vân Nhiễm đỏ lên. Tuy là nàng là người ngây thơ thẳng thắn, nhưng là dù sao cũng là nữ nhi, nhắc tới hôn sự của nàng trước mặt nhiều người như vậy không khỏi có chút ngượng ngùng: "Hoàng hậu nương nương, ngài..."

Kiến đế vỗ bàn cười to, lắc đầu một cái: "Nha đầu Vân Nhiễm, ngươi cứ việc nói, trẫm làm chủ cho ngươi."

"Dạ!" Hiên Viên Vân Nhiễm nhắc lần váy đi xuống bậc thang, hết sức trịnh trọng quỳ xuống trước mặt Kiến đế cùng hoàng hậu: "Người trong lòng Vân Nhiễm luôn muốn gả, từ nhỏ đã định, hôm nay Vân Nhiễm chính là cầu hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nung, gả Vân Nhiễm cho hần!"

Cô gái Bắc Tề cười mở thẳng thắn, trên mặt Kiến đế tràn đầy khen ngợi, hứa hẹn tại chỗ, bảo Hiên Viên Vân Nhiễm cứ nói đừng ngại. Hiên Viên Vân Nhiễm mở miệng, tự tin và dũng cảm nói: "Vân Nhiễm muốn gả cho..."

Cả cung yến nhất thời yên tĩnh lại, mặc dù trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ chuyện sẽ xảy ra trong hôm nay, nhưng chân chính đến thời khắc mấu chốt, lại cũng không khỏi nín thở trầm ngâm, đợi chờ toàn bộ lực chú ý trên người thiếu nữ khuynh quốc khuynh thành đang quỳ ở trước mặt đế hậu.

Trong chén của Vô Tà có rượu, nhưng cũng lại chợt quên uống..., ánh mắt của nàng hơi dừng lại, giữa sự hoảng hốt, chỉ cảm thấy thời gian lúc này hình như cũng trôi thật chậm, mỗi một phút, mỗi một giây trôi qua đều dài đằng đẵng..

"Vân Nhiễm muốn gả cho thái tử ca ca!"

Rầm!

Hình như có chút không giống với dự đoán của mọi người, bữa tiệc đột nhiên xôn xao như muốn nổ tung lên. Trên dưới Biện quốc hạ không ai không biết, Vân Nhiễm công chúa này là một nhân vật phong vân, thích người nào chính là thích người đó, chưa bao giờ gượng ép, mọi người thậm chí còn biết được, Vân Nhiễm công chúa này từng có lời thề son sắt nói, muốn xin chỉ gả cho Tuyên vương Tần Yên Quy từ Kiến đế, nhưng sao mới chỉ có vài ngày trôi qua, lại đột nhiên thay lòng hay sao? Lại là xin chỉ muốn gả cho thái tử Tần Xuyên..

Vô Tà cũng có chút ngoài ý muốn, tay cầm cái ly run lên, tay hơi vẩy lên, nhưng trong nháy mắt, nàng lại không nói được cảm xúc gì lạ nơi đáy lòng mình: có nghi ngờ, có kinh ngạc, nhưng cũng có một tia thờ phào nhẹ nhõm trong nháy mắt?

Nàng theo bản năng đưa mắt quét về phía dưới bữa tiệc, chỉ duy nhất một người không hề kinh ngạc đối với lần bày tỏ này. Quả nhiên, về mặt Tần Xuyên vẫn dịu dàng nho nhã trước sau như một, duy chỉ có cặp mắt phượng kia là thâm thúy đến nỗi khiến người ta nhìn không rõ cảm xúc nơi đáy mắt của hần. Trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt rơi vào trên người của hần dĩ nhiên là không ít, nhưng hần lại có thể không coi ai ra gì, vẫn dịu dàng cười nhạt như cũ, ánh mắt nhìn Hiên Viên Vân Nhiễm cũng hết sức dịu dàng, khiến cho trong lòng người không khỏi bỏ đi mấy phần nghi ngờ. Có lẽ là giữa thái tử cùng Vân Nhiễm công chúa đã sớm có tình nghĩa?

Hình như là đã nhận ra ánh mắt Vô Tà, hần cười như không cười quay đầu sang, nhìn nàng một cái, Vô Tà ngớ ngẩn, lập tức cau mày, quay đầu đi, không hề nhìn mặt của Tần Xuyên nữa.

Tần Thương hình như cũng không kinh ngạc về chuyện Hiên Viên Vân Nhiễm đột nhiên đổi lời nói muốn gả cho thái tử Tần Xuyên, chỉ là về mặt của hần cổ quái, ánh mắt nhìn vào thiếu nữ xinh đẹp một thân trang phục màu đỏ này cũng trở nên kì lạ, không giống với sự ghét bỏ cùng khinh thường lúc trước, hình như còn mang chút đồng tình cùng thương hại?

Vô Tà đè nén những điều khó hiểu xuống đầu lòng. Trên bữa tiệc này có xảy ra chuyện gì nàng đã không hề muốn quan tâm nữa. Nghĩ đến việc Kiến đế cuối cùng cũng sẽ hứa hẹn với Hiên Viên Vân Nhiễm, đồng ý gả chỉ gả Hiên Viên Vân Nhiễm cho thái tử, làm thái tử phi của Tần Xuyên thôi.

Uống một hơi cạn sạch ly rượu trái cây mà Tần Thương mới vừa rót cho nàng, Vô Tà bỗng nhiên đứng dậy. Tần Thương không hiểu, kéo tay Vô Tà lại, nghi ngờ nói: "Tiểu Vô Tà?"

Vô Tà ngắt người, qua loa nói: "Rượu này có chút nặng, ta muốn đi tản bộ một chút cho mùi rượu bớt nồng."

Tần Thương cũng ngây ngẩn cả người. Không có đạo lý! Vô Tà mới uống một ly rượu trái cây kia mà đã say rồi hả? Chẳng lẽ là hần bị người lừa dối hay sao? Người bán rượu đã chính miệng nói cho hần biết, rượu này chính là uống mười vò, hai mươi vò cũng sẽ không say.

Trong lúc Tần Thương còn đang nghi ngờ, Vô Tà đã sớm không có bóng dáng, không biết là đi đâu.

Rời khỏi bữa tiệc, Vô Tà dĩ nhiên là đi tới hướng của cung Trường An. Bởi vì trời đã vào đông, rừng hàn mai này quả nhiên trở thành một biển hương tuyết, còn chưa đến gần, đã ngửi thấy một hương mai cực kỳ đậm nhả.

Cung nhân ở nơi này rất ít, bởi vì cung Trường An vốn cũng rất yên lặng. Thật ra thì trong lòng Vô Tà chút hoảng hốt, nàng cũng không hiểu nhiều lắm, mình vì sao lại tìm tới nơi này, nàng rốt cuộc muốn hỏi hần cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 59: Có Chút Thích. (Phần Sau)

Chưa đến cung Trường An, Vô Tà thấy được hình ảnh cây mai ở bên trong, tay áo bay tán loạn bởi vì gió đêm mạnh. Dường như là đã sớm biết nàng sẽ đến, Tần Yến Quy cười như không cười, đôi mắt thâm thúy mê người như đầm sâu yên tĩnh lặng lẽ nhìn nàng, ưu nhã tựa như một con sư tử, ánh mắt như vậy chợt khiến Vô Tà nhớ lại lần đầu tiên bản thân nhìn thấy ánh mắt của hắn trong hoàng cung vào năm đó, cho dù là đang mỉm cười, cũng chỉ làm cho người ta cảm thấy lạnh lùng khó lường, nàng giống như là con mồi đã sớm bị hắn nhìn thấu.

Dưới chân Vô Tà hơi chậm lại, trong lòng giống như chợt nhảy lỡ một nhịp, nhưng nàng rất nhanh liền trấn định lại, trầm tĩnh và ung dung trước sau như một mà đi tới gần hắn.

Tần Yến Quy cúi đầu xuống nhìn nàng, thấy nàng chỉ mới rời đi có mấy ngày đã gầy đi trông thấy, đầu nhiều thêm một chút thịt cũng không phải là chuyện gì tốt, ngăn người, hắn chợt cười nhạt: "Như vậy cũng tốt, xem ra ngươi cũng có tiến bộ không ít."

Lợi kiếm nắm giữ ở trong tay mình vẫn là tốt nhất, đứa nhỏ này thật là không có cảm giác an toàn rồi. Thay vì nhờ cậy hắn che chở, chẳng bằng khiến bản thân mình mạnh mẽ lên, nàng ngược lại đã nghĩ thông suốt.

"Tại sao?" Vô Tà không nhịn được cúi đầu hỏi một tiếng, ánh mắt nghi hoặc: "Vân Nhiễm công chúa chợt xin chỉ muốn gả cho Thái tử."

Quả nhiên, Tần Yến Quy giống như đã sớm biết, lời nói của Vô Tà không hề khiến cảm xúc trên mặt hắn thay đổi quá nhiều. Đấy mắt hắn bình tĩnh, là xem thường, không thể làm gì khác hơn là tựa như nghe được một tin tức chính mình không quan tâm, không chút để ý đáp lại: "Vậy sao."

Vô Tà nhú nhú mày, ngẩng đầu lên nhìn về phía Tần Yến Quy: "Không phải là ngươi thích nàng sao?"

Tần Yến Quy tựa như nửa giễu cợt nửa không, cười khề một tiếng, nhắc nhở nàng: "Vô Tà, không phải là ta xin chỉ."

Hiên Viên Vân Nhiễm muốn xin chỉ gả cho người nào đều là chuyện của nàng, hắn có thích nàng hay không làm gì có chút quan hệ nào?

Vô Tà cũng không phải ngốc, Tần Yến Quy cho nàng là một đứa bé qua loa bình thường, nhưng nàng dù sao... Cũng không phải một đứa bé...

"Nếu không phải ngươi không thích nàng, sao nàng có thể đột nhiên xin chỉ gả cho thái tử. Lúc trước nàng rõ ràng là muốn gả cho ngươi." Người kiêu ngạo giống như Hiên Viên Vân Nhiễm, nếu không phải là do Tần Yến Quy chặn đứt ý nghĩ của nàng, sao nàng có thể buông tha nhẹ nhàng như vậy, đột nhiên thay đổi chủ ý phải gả Tần Xuyên, nơi này chắc hẳn phần lớn là trả thù thôi.

Nhưng suy cho cùng thì Hiên Viên Vân Nhiễm vẫn chỉ là một cô gái đơn thuần, nàng đây là muốn trả thù ai? Tần Yến Quy chỉ là không chấp nhận chuyện lần này, nàng sao lại để ở trong lòng chứ.

Đại khái cũng có chút ngoài ý muốn, Vô Tà có lúc lại thông minh ngay lập tức. Tần Yến Quy nhàn nhạt mà nói ra: "Vậy liền xem như thế đi."

"Vì sao ngươi... Không có tham dự bữa tiệc?"

Tần Yến Quy bật cười một tiếng, giống như là đang cười nhạo Vô Tà thỉnh thoảng thông minh, thỉnh thoảng lại đần đến ngốc: "Nếu như ta đi, Vân Nhiễm thấy ta, tâm tình chẳng phải là sẽ càng không tốt?"

Hắn ngược lại còn có tự biết rõ...

Vô Tà bị ghen một chút, nhưng cũng không cảm thấy sự giễu cợt của Tần Yến Quy lúc này có thể làm cho mình khó hiểu thêm một chút nữa.

"Vì sao ngươi... Chợt thay đổi chủ ý. Công chúa Vân Nhiễm rất thích ngươi, một lòng muốn gả cho ngươi, nếu nàng cín chỉ của hoàng huynh muốn gả cho ngươi, hoàng huynh nhất định sẽ không có bất kỳ ý kiến nào. Tuy rằng công chúa Vân Nhiễm là một nữ nhân, nhưng nàng cũng là trưởng nữ Hiên Viên hoàng đế của Bắc Tề, nghe nói cũng là nữ nhi mà hắn thương yêu nhất. Lúc này Hiên Viên Giác đưa công chúa Vân Nhiễm tới, thứ nhất là muốn dùng để bày tỏ thành ý, bỏ đi mối nghi ngờ của hoàng huynh, nhưng cũng có lẽ, hắn nghĩ là muốn tìm vị vị vua mới khác? So với hoàng huynh mà nói, nàng đỡ bầy tỏ thành ý, bỏ đi mối nghi ngờ của hoàng huynh, nhưng cũng có lẽ, hắn nghĩ là muốn tìm vị vị vua mới khác? So với hoàng huynh mà nói, Vô Tà hồ có một tia chờ đợi khác thường, thật giống như đang mong đợi Tần Yến Quy có thể lấy lý do gì đó để phủ nhận cách nói của mình, sau đó nàng có thể từ trong câu trả lời của Tần Yến Quy mà lấy được đáp án mình muốn. Hắn chợt thay đổi chủ ý, trong đó có một chút nguyên nhân là bởi vì nàng hay không...

Vô Tà cúi đầu khá thấp. Những lời này, so với lời chế nhạo của Tần Yến Quy còn có thể chậm hơn một chút, giống như một đứa bé rõ ràng muốn có được một vật, mà đối phương thật sự đã cho mình được như nguyện, nhưng nàng còn phải hỏi đối phương rằng vật này tốt như vậy, tại sao ngươi lại không cần. . .

Đã được như nguyện?

Vô Tà sững sốt một chút, đã được như nguyện. Sao nàng lại dùng tới cái từ này, chẳng lẽ đây cũng là kết quả nàng muốn? Nhưng... Nàng chỉ là quan tâm đến kết quả thiệt hơn khi cưới một người thôi mà. Bởi vì nàng còn cần phải dựa vào sự che chở của Tần Yến Quy, lúc phụ vương nàng lâm chung đã nói cho nàng rằng chỉ có thể dựa vào Tần Yến Quy. Hôm nay nàng cũng không phải cũng đã ở trên cùng một thuyền với Tần Yến Quy hay sao? Cũng là bởi vì như vậy, hoàn cảnh của Tần Yến Quy càng chiếm ưu thế, nàng mới càng an toàn, nếu không nàng cần gì phải quan tâm những thứ này đây?

Nàng rút lại quan tâm, tựa như giống một dạng với Tần Yến Quy. Cưới hoặc là không cưới, việc này không phải là vấn đề có thích hay không, chỉ là có lợi đối với hắn hay không thôi...

"Cưới nàng không có lợi, ta muốn kết hôn làm gì."

Nhẹ nhàng một câu nói, cũng không phải là đáp án Vô Tà muốn. Vô Tà ngẩng đầu lên, đáy mắt hơi động, có chút kinh ngạc: "Nhưng ngươi rõ ràng nói..."

"Rõ ràng nói, cưới Vân Nhiễm cũng không sao?" Tần Yến Quy cười cười, nghe được lời nói của Vô Tà. Nụ cười dưới mũ áo trắng hơn tuyết này sâu không lường được.

Cưới Hiền Viên Vân Nhiễm cũng không phải là chuyện gì xấu, hắn cũng không sợ Kiến đế nghi ngờ, cũng không sợ triều đình biến hóa. Coi như cưới Hiền Viên Vân Nhiễm khiến Kiến đế kiêng kỵ, nhưng hắn lại có thể thắng được cổ thế lực Bắc Tề này, mặc dù Kiến đế muốn nghi hắn, nhưng từ đầu tới cuối đều không phải là chính bản thân hắn mở miệng, nếu là thứ duy nhất có thể lợi dụng, chỉ sợ cũng chỉ có tiểu nha đầu kia đơn phương thôi.

Nhưng hôm nay, hắn thế nhưng lại đưa con cờ hết sức quan trọng như Hiền Viên Vân Nhiễm cho thái tử Tần Xuyên.

"Tại sao?" Vô Tà không nghĩ ra. Nếu Tần Yến Quy rõ ràng cũng nói như vậy rồi, không lý nào sẽ chấp tay đem tặng Hiền Viên Vân Nhiễm cho Tần Xuyên.

"Đúng vậy, tại sao vậy chứ?" Giọng điệu hắn nhàn nhạt, lặp lại lời của nàng..., nhưng thật giống như dùng giọng giễu cợt nói với nàng "Ngươi không phải là biết đáp án sao?"

Gò má Vô Tà chợt ửng đỏ, Tần Yến Quy lại thật giống như không nhìn thấy, càng thêm đi tới gần nàng thêm một bước. Vô Tà ngăn người, nghĩ tới nghĩ lui, tay Tần Yến Quy cũng đã đụng vào gò má nàng: "Vô Tà, vì sao ngươi lại quan tâm đến chuyện của ta như vậy?"

Cả người Vô Tà run lên, chỉ cảm thấy bàn tay kia giống như mang theo dòng điện, khiến cho cả người nàng không thể tự chủ, trong nháy mắt đại não cũng trống rỗng.

Đầu ngón tay phiếm lạnh này nhưng lại vẫn ấm áp hơn so với khuôn mặt nhỏ nhắn bị gió lạnh thổi vào của Vô Tà. Nàng bị hắn hỏi liền ngẩn ra. Đúng vậy, đây là vì cái gì chứ ?

Nàng cũng rất muốn giống như Tần Yến Quy, ném vấn đề này đi, nhưng khí thế của nàng không bằng hắn, ngược lại có vẻ bất chước bừa, liền cũng chỉ có thể bỏ qua.

Tần Yến về bỗng nhiên thu tay về, khóe miệng đã chậm rãi hiện lên một đường cong như có như không. Áo trắng hơn tuyết, mặt mày trong nháy mắt giống như chợt nhu hòa xuống, ngay cả khóe miệng vẫn quen cười nhạo kia cũng đột nhiên làm cho người ta cảm thấy có nhiều hơn một tầng hàm nghĩa không có trong ngày thường, tạo nên sự mập mờ...

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của đứa nhỏ này, trái tim Tần Yến Quy chợt cũng có chút đập mạnh và loạn nhịp rồi. Vô Tà thật giống như bị điểm huyệt, ngo ngắc ngược đầu nhìn hắn chằm chằm. Tần Yến Quy cúi đầu xuống, lẳng lặng chăm chú nhìn nàng, tại mi gian tựa như hàm chứa vẻ trầm tư, có chút ngoài ý muốn xuất hiện vẻ mờ mịt cùng chần chờ.

Người vẫn luôn quả cảm tinh táo, thậm chí được cho là lãnh khốc quyết tuyệt như Tần Yến Quy đều ít khi có vẻ mặt như vậy.

Một hồi lâu, Tần Yến Quy mới tựa như đang ý kiến của nàng, dò xét: "Xem ra, ngươi có lẽ có một chút yêu thích ta rồi hả?"

Vô Tà kinh ngạc tròn to hai mắt, mắt không chế: "Ta là nam hài!"

Lớn tiếng như vậy... Có chút giống như có tật giật mình.

Tần Yến Quy vuốt vuốt lỗ tai của mình, chợt nhỏ giọng cười, nụ cười kia sâu không lường được, có chút miệt thị nàng thẳng thắn phản bác, hắn phát phát tay: "Ta và ngươi cùng biến mất sẽ làm cho phụ hoàng có cơ hội sinh ra nghi kỵ."

Vô Tà dừng một chút, trong nháy mắt bị một chậu nước lạnh đổ xuống, khôi phục chút lý trí. Lời này của Tần Yến Quy thoát nhìn là tốt bụng nhắc nhở nàng, hắn đương nhiên không sợ Kiến đế nghi kỵ, lúc này, hoài nghi duy nhất của Kiến đế chính là Tần Vô Tà nàng có phải là đang giả vờ lừa hắn an tâm hay không, kì thực trong lòng có tâm tư, mỗi ngày giả ngây giả dại cố làm ra vẻ non dại?

"Trở về đi." Tần Yến Quy lại không mặn không nhạt nhắc nhở một câu.

Vô Tà giờ phút này tự nhiên sẽ không tự tìm khổ não, tiếp tục lưu lại này cho hắn cười nhạo, nàng một tiếng cũng không nói cùng Tần Yến Quy, nhanh chóng quay đầu, đôi chân bước đi thật nhanh, thật giống như không muốn dừng lại dù chỉ một khắc, cũng giống như chạy trốn.

Cho đến khi Vô Tà đã đi khá xa, ý trời tựa như có như không trên mặt Tần Yến Quy mới dần dần phai nhạt, cặp mắt tỉnh mạch tựa như biển kia làm cho người ta nhìn vào sẽ không tự chủ được mà run sợ. Khí thế cao ngạo lạnh lùng tỏa ra từ bên trong này khiến cho người khác nửa điểm cũng không dám bắt chuyện, nửa điểm cũng không dám đến gần.

Giống như thật sự rơi vào trầm tư, hắn duy trì cái tư thế kia, thật lâu vẫn chưa từng cử động, chỉ lẳng lặng, lạnh lạnh, thật sâu, trầm trầm, nhìn về phía bóng dáng nhỏ ngày càng xa.

Cây mai rung lên, tuyết trắng đọng lại trên cây mai rơi xuống, không nghi ngờ tiếng cười nhẹ không có ý tốt tựa như đang cố tình tương phản cùng Tần Yến Quy: "Nhìn tiểu oa nhi này sợ hãi rồi."

Tần Yến Quy chậm rãi khiêu môi, thu hồi ánh mắt đã sớm trở nên cực kỳ sâu thẳm.

Người thần bí ra vào hoàng cung như chỗ không người này chính là người ngày đó suýt nữa bị Vô Tà bắt gặp, lão giả râu rậm từng đánh cờ cùng với Tần Yến Quy. Tính tình hẩn cổ quái, đến vô ảnh đi vô tung, thân phận không rõ, không thể có việc gì khác ngoài chuyện thích quản chuyện của người khác, vừa tựa như chỉ sợ thiên hạ không loạn, không tính là bằng hữu của Tần Yến Quy, lại thường tìm tới cửa gây phiền toái cho hắn, hoặc động thủ, hoặc đánh cờ, hoặc chỉ là nói mát vài câu râu ria.

Tần Yến Quy không đáp, ánh mắt dần dần thu lại, vẫn làm cho người ta nhìn không thấu như cũ: "Đây là hoàng cung."

Lão giả bật cười một tiếng, rất là khinh thường: "Hoàng cung tính là gì, mộ phần tổ của lão Tần gia các ngươi ta đều đào qua, còn sợ những tiểu oa nhi như các ngươi?"

Tần Yến Quy xoay người rời đi, lão giả kia thấy hắn không để ý tới mình, lại vội vàng đuổi theo, chỉ là không chịu rơi xuống đất, chỉ giống như con gió lướt trên cành mai, rảnh rỗi nói: "Tần Yến Quy à Tần Yến Quy, một ác quỷ vô tình vô nghĩ, âm hiểm xảo trá như ngươi, chẳng lẽ lại thật sự coi trọng một đứa con nít chưa dứt?"

Tần Yến Quy bật cười: "'Nàng' vẫn còn con nít."

.....

Sau cung yến hôm đó, chính là đám cưới của thái tử.

Đây vừa là chuyện kết thân giữa hai nước Biện quốc cùng Bắc Tề, vừa là chuyện lớn như thái tử sắc lập chính phi. Vị trí thái tử phi không phải là chuyện đùa, ngày sau nàng chính là hoàng hậu Biện quốc. Đám cưới thái tử dĩ nhiên là việc vô cùng náo nhiệt, Hiền Viên Giác ở Bắc Tề xa xôi cũng lấy ba tòa thành trì làm đồ cưới, có thể thấy được hắn ra tay rất hào phóng.

Đám cưới thái tử gia, các nô tài tự nhiên không dám qua loa. Bọn họ cực kỳ tỉ mỉ, chỉ sợ làm ra nửa điểm không may, từng người đều loay hoay bận rộn bụng bê đồ đi tới hướng Đông cung. Phóng tầm mắt nhìn ra, tất cả các cung điện lớn nhỏ trong cả hoàng cung đều được treo khăn gấm cưới đỏ rực, quan viên nhón nha nhón nháo mang lễ vật tới chúc mừng. Mặc dù hoàng đế Hiền Viên Giác của Bắc Tề chưa thể tự mình đưa nữ nhi xuất giá, nhưng cũng chuẩn bị hậu lễ, phái sứ thần, làm đủ việc thể hiện sự coi trọng của hắn đối với Hiền Viên Văn Nhiễm.

So sánh với việc giao con cò tốt như Hiền Viên Văn Nhiễm cho đứa con trai mà hắn hoàn toàn không thể hiểu nổi như Tần Yến Quy, Kiến đế tự nhiên càng thêm vui lòng cho nàng làm thái tử phi của thái tử. Dưới gầm trời này ai cũng có thể soán vị, nhưng chỉ có duy nhất Tần Xuyên là sẽ không. So sánh với mấy nhi tử khác, Kiến đế không thể không tin tưởng Tần Xuyên hơn một chút.

Vô Tà nhưng có chút không hứng thú. Thứ nhất, hoàng cung Biện quốc những ngày gần đây cũng tổ chức quá nhiều cung yến, đầu tiên là buổi tiệc đón năm mới, tiếp theo là mở tiệc đón gió cho công chúa Bắc Tề Hiền Viên Văn Nhiễm, hôm nay cả nước lại chúc mừng ngày cưới của thái tử, nàng là người của hoàng thất, muốn chạy trốn cũng hơi khó. Thứ hai, nếu là đám cưới của Tần Yến Quy, có lẽ nàng sẽ hăng hái hơn một chút, nhìn một chút người giống như Tần Yến Quy khi mặc hi bào đắm đuối đưa tình sẽ là đáng về gì, ngược lại là đám cưới Tần Xuyên, Vô Tà liền cũng không cảm thấy có gì vui mừng. Người phong độ nhẹ nhàng như Tần Xuyên khi mặc hi bào tự nhiên cũng là phong thái hiên nhiên, hắn vừa biết đùa giỡn người ta, biểu hiện được tình sâu như biển một chút cũng không phải là không thể.

Huống chi là đám cưới của hoàng thất, người làm hoàng thất là nàng dĩ nhiên là cần phải tặng quà.

Cũng may thanh danh của nàng luôn luôn không được tốt, thiếu đi phần lễ của nàng cũng là chuyện bình thường. Nếu nàng làm một đứa nhỏ hiểu lễ nghĩa thì mới là điều kỳ quái, huống chi quan hệ giữa Tần Dung cùng Tần Xuyên thân thiết nhất, đám cưới của Tần Xuyên, Đông cung này khó tránh khỏi sẽ phải gặp mặt Tần Dung. Hôm nay Vô Tà thật sự là không có hứng thú để diễn kịch cho kẻ khác xem, thấy Tần Dung, không khỏi lại muốn bỏ tâm đánh nhau một trận.

Thêm với lời nói của Tần Xuyên vào hôm đó...

Trong nội tâm Vô Tà khê động, ngoài miệng cười khở, càng thêm không muốn đi Đông cung này tham gia náo nhiệt.

Hôm nay Tần Xuyên bị các đại thần liên tiếp vây lấy chúc rượu, nhưng mà tửu lượng của hắn cực tốt, từ đầu đến cuối cũng không có mất đi nửa điểm phong độ của thái tử hiền đức. Xem ra là nếu muốn quản lão hồ ly, còn phải có tửu lượng tốt mới được.

Tần Yến Quy lần này lại rất nể mặt Tần Xuyên, không chỉ dâng lên một phần hậu lễ, thậm chí cũng uống không ít rượu. Mấy vị hoàng tử như Tần Thương, Tần Dung đương nhiên cũng không thể may mắn thoát khỏi. Ngày đại hi của Đông cung này không thể không ngăn cản chút rượu thay Tần Xuyên.

Tuổi của Vô Tà không lớn không nhỏ, có trâu chọc cũng không thú vị, lại không thể uống rượu, rất là tẻ nhạt, huống chi bọn họ đều là người có địa vị cao, những đứa trẻ đồng lứa cũng không dám tùy ý đùa giỡn cùng với nàng, ngay cả Tần Dung cũng không có tìm đến nàng phiền toái chứ nói gì đến Tần Thương. Hiện tại hắn có muốn đến tìm Vô Tà cũng không thể phân thân.

Như vậy rất tốt. Vô Tà đối với chuyện vui như vậy vốn là không có hứng thú, xem một chút là được, liền dẫn Dung Hề băng quơ đi dạo chung quanh,

không thể ngờ được là, ngược lại đi tới trước mặt của một trong những nhân vật chính của tôi nay , thái tử phi Hiền Viên Vân Nhiễm..

"Thế tử." Dung Hề nhắc nhở Vô Tà một tiếng.

Không cần Dung Hề nhắc nhở, nàng cũng đã sớm nhìn thấy chiếc hồ tịch mịch tỏa ra khí lạnh ở phía trước. Hiền Viên Vân Nhiễm đội mũ phượng, quàng khăn trên vai, mặc dù không khác một thân màu đỏ thẫm ngày của nàng không khác nhau là D%ĐFLQĐ mấy, nhưng tóc dài vén lên, cũng có vẻ ít đi mấy phần ngang ngược của thiếu nữ, nhiều hơn khí thế đoan trang cùng điềm đạm nho nhã của thái tử phi.

Nàng đi một mình dọc theo bờ hồ, gió đêm lay động, thổi tới một chút mùi rượu, cũng khiến áo bào màu đỏ của nàng bay phất phơ, vô cùng mê người, nhưng cảnh tượng này ngược lại quá mức tịch mịch, tạo thành sự chênh lệch rõ ràng màu đỏ thẫm vui mừng của cả đông cung, càng làm tôn lên sự lạnh lẽo.

"Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, Vân Nhiễm có tình nhưng hán không có ý." Hiền Viên Vân Nhiễm tức giận lấy trăm phượng đang cài trên đầu xuống, phịch một tiếng ném vào trong nước, búi tóc điệu dàng trên đầu chợt xỏa xuống toàn bộ, giống như trong nháy mắt, nàng lại trở về là công chúa Hiền Viên Vân Nhiễm dám yêu dám hận của Bắc Tề.

Vô Tà nghĩ trở lại đường cũ đã không còn kịp rồi, ngược lại có vẻ đột ngột. Nghe có người, Hiền Viên Vân Nhiễm xoay đầu lại, thấy người tới là Vô Tà, nàng cũng còn nhớ rõ Vô Tà, không khỏi phát ra một tiếng cười khẽ: "Tiểu Hoàng thúc!"

Vô Tà bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể ngheh đón. Sắc mặt nàng trầm tĩnh, cũng coi là bày ra dáng vẻ rất xứng chức trường bối, quan tâm nói: "Hôm nay là đám cưới của công chúa cùng thái tử, sao ngươi lại ở chỗ này ném trăm phượng? Trăm phượng này, rất đắt."

Hiền Viên Vân Nhiễm sùng sốt một chút, chợt bật cười: "Ngươi thật là có ý tứ." Sắc mặt nàng lại biến đổi thật nhanh: "Nhưng ta mất hứng."

Vô Tà nhìn nàng, không nói gì một hồi lâu, Dung Hề ở sau lưng đã sớm lui xuống, đi ra xa một chút. Vô Tà chỉ mỉm môi, tựa như đang do dự, một hồi lâu, mới nói nhỏ: "Ngươi xin chỉ của hoàng huynh ta, muốn gả cho Tần Xuyên, hoàng huynh cũng cho các ngươi cưới, tại sao ngươi mất hứng?"

Giọng nói ngây thơ này có thể nói là hết sức bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi khiến Hiền Viên Vân Nhiễm chợt an lòng. Nàng có chút kinh ngạc nhìn Vô Tà một cái, sau đó nhép nhép miệng, cũng không biết là khóc là cười: "Ngươi không phải muốn biết, vì sao ta vốn là muốn gả cho Tam ca lại đột nhiên thay đổi chủ ý sao?"

Ánh mắt Vô Tà giật giật, hiển nhiên là bị lời nói của Hiền Viên Vân Nhiễm tạo nên hứng thú: "Tại sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Nam Tử Tóc Trắng

Editor: lonbia

Theo bản năng truy hồi tới cùng, làm cho Vô Tà cũng giật mình sùng sốt, bên tai bỗng nhiên vang lên câu hỏi lúc nãy của Tần Yến Quy: "Vô Tà, ngươi đối với chuyện của ta, tại sao lại quan tâm đến như vậy?" Ánh sáng màu trời nhẹ nhàng mà như chạm vào đáy lòng của nàng, chế giễu nàng, hôm nay ngươi làm sao để biện giải cho bản thân mình đây?

Hiền Viên Vân Nhiễm cũng không phát giác ra sự khác thường của Vô Tà, nàng một cước đá hòn đá bên chân, cúi đầu, làm cho Vô Tà không thấy rõ được nét mặt của nàng: "Từ nhỏ ta đã thích Tam ca, ta cho là Tam ca nhất định cũng thích ta, ta ở Bắc Tề, mỗi ngày sẽ đến nơi của phụ hoàng, bởi vì quan lại sẽ hướng phụ hoàng bẩm báo Biện Quốc đã xảy ra chuyện gì, không phát sinh chuyện gì, ta cũng không quan tâm cái khác, ngoài việc trên đời này có cô gái nào so với ta tốt hơn để trở thành Tuyên vương phi của Tam ca! Ta mỗi ngày phải lo lắng đề phòng, hướng phụ hoàng thuyết phục phụ hoàng đi Biện Quốc, phải gả cho Tam ca, nhưng phụ hoàng lại không đồng ý, còn tức giận nói, chờ ta cập kê, sẽ tự mình gả ta đi, phải gả đi thật xa, dù sao trái tim ta đã sớm bay xa, trong mắt ta căn bản không có phụ hoàng, không có Bắc Tề chúng ta.

Ta nghe liền thật cao hứng, phụ hoàng thật sự tức giận, từ đó mỗi ngày ta đều mong thời gian qua nhanh một chút, nhưng như vậy ta lại cảm thấy mỗi ngày lại trôi qua đặc biệt chậm, ta sợ vạn nhất trễ một chút, Tam ca cưới người khác thì phải làm sao đây? Hoàn hảo Tam ca không có làm ta thất vọng, ta cho rằng nhiều năm như vậy mà Tam ca vẫn chưa nạp thê thiếp, hay lấy Vương phi, nhất định đang đợi ta lớn lên, cho dù không phải là vì ta, thì nhất định là do trên thế gian này vẫn chưa có cô gái nào làm cho Tam ca yêu nàng, chờ Tam ca gặp được ta, đến lúc đó sẽ biết ta chính là cô gái tốt nhất trên thế gian này! Ta mỗi ngày mong đợi, cuối cùng đã tới tuổi cập kê, sinh thân hôm đó, chuyện thứ nhất chính là nói cho phụ hoàng nghe chuyện đó, phụ hoàng tức giận, nhưng cũng không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là đưa thư liên hôn cho hoàng đế Biện quốc, đưa ta sang...."

Từ nhỏ Hiền Viên Vân Nhiễm đã là chúng tinh phùng nguyệt - sao quanh trăng sáng, làm cho người ta cung chiều dụ dỗ, không người nào là không xua nịnh nàng, tự nhiên sẽ tâm cao khí ngạo, nếu như nàng là một cô gái tốt như vậy, dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, thân phận vô cùng tôn quý, vua Bắc Tề lại yêu thương nữ nhi của mình nhất, chắc chắn sẽ thập phần kiêu ngạo, cho là Tần Yến Quy không có lý do gì không yêu thương nàng, không chịu lấy nàng.

Dầu dầu môi, Hiền Viên Vân Nhiễm tựa hồ có chút ủy khuất, ngồi xuống tại chỗ, ôm đầu gối cầu kinh: "Hôm đó ta đi đến phủ của Tam ca, nói với Tam ca là ta muốn gả cho hắn, lúc ấy Tam ca liền không đáp ứng, nhưng ta tuyệt đối không nổi giận, chỉ cần Tam ca lấy ta, tất nhiên là biết ta tốt, đến lúc đó ta tìm hoàng thượng ban cưới, thánh chỉ được ban xuống, coi như Tam ca không muốn lấy ta cũng phải lấy!"

Sau đó ta lại suy nghĩ, Tam ca từ chối lấy ta, có phải hay không hắn không biết đó là chủ ý của phụ hoàng ta, phụ hoàng thương yêu ta, ta xuất giá lấy chồng, nhất định phải là thân phận tôn quý nhất Biện quốc, không thể để ta kém hơn người khác một bậc. Nếu như Tam ca lấy ta, phụ hoàng ta nhất định sẽ xem hắn như con trai của mình mà trợ giúp, hắn muốn, phụ hoàng ta nhất định sẽ cho hắn. Ta muốn Tam ca cam tâm tình nguyện lấy ta, dù sao trong lòng Tam ca cũng không thích ai, lấy ta, không phải cũng sẽ may mắn hơn người khác hay sao?

Cho nên cung yến hôm đó, chính là để tuyên bố Bắc Tề cùng Biện quốc liên hôn, ta cố ý ăn mặc thật xinh đẹp, ta muốn cho Tam ca thấy rõ bộ dáng xinh đẹp của ta, làm cho Tam ca thích ta. Bữa tiệc trước, ta đã tiếp cận được Tam ca, ta nói với hắn: "Tam ca tại sao huynh không chịu lấy ta? Chẳng lẽ huynh đã có người trong lòng rồi sao?", ta tất nhiên không tin, trừ ta ra, trên đời này không có bất cứ cô gái nào có thể xứng được với Tam ca. Tam ca nói với ta một câu, "Có thể không có đi", ta vừa nghe liền biết ta có cơ hội, ta thật sự rất cao hứng, ta liền hỏi hắn: "Tam ca, huynh có muốn ngôi vị hoàng đế không?" Tam ca cười với ta, thân nhiên trả lời ta "Muốn thì như thế nào, không muốn thì như thế nào", ta nói với hắn như vậy tất nhiên là muốn làm cho hắn động tâm mà cưới ta, ta muốn nói cho hắn, cưới ta có rất nhiều lợi ích, ta xinh đẹp, ta còn là công chúa, ta cũng không làm mất thể diện của hắn, hơn nữa lấy ta, thì tương đương với lấy cả Bắc Tề, Tam ca có chỗ dựa là Bắc Tề, phụ giúp hắn một tay, nhưng người không thể nào ngờ tới là Tam ca thể nhưng lại nói....."

Vô Tà bị gạt qua một bên, Hiền Viên Vân Nhiễm không hề để ý đến nàng, tự mình nói chuyện, Vô Tà chỉ đành phải cười khổ, đừng nói là nam nhân, ngay cả nàng, giờ phút này thấy bộ dáng Hiền Viên Vân Nhiễm ủy khuất thương tâm đến độ rơi cả nước mắt như thế cũng khoi dậy ý định thương hoa tiếc ngọc.

Ngày thường bộ dáng Hiền Viên Vân Nhiễm vốn là xinh đẹp động lòng người, suy nghĩ đơn thuần, giống như một đóa hoa được người ta bảo vệ cực kì tốt, chưa bao giờ bị khước từ thẳng thừng như vậy, giờ phút này chớp mũi lại hồng hồng, nước mắt rơi xuống trong suốt như hạt châu, lách cách rơi xuống mặt đất, Vô Tà thật khó có thể tưởng tượng ra, đôi mắt với mỹ nhân như vậy, mà Tần Yến Quy lại có thể trước sau như một thờ ơ vô tình như vậy, bộ dáng không chút may mắn để ý, làm cho vị công chúa này một phen tương tư.

Trong lòng Vô Tà suy nghĩ một phen, nhớ lại lời sư phụ đã nói khi ở trong phủ, Tần Yến Quy thật sự không tính là người tốt lành gì, cô gái nào yêu hắn, nhất định là kiếp trước làm quá nhiều tội ác.....

Trong lòng Hiền Viên Vân Nhiễm phiền muộn khổ sở, thấy vẻ mặt đồng tình của Vô Tà, tựa như tìm được một người tri kỉ: "Tam ca nói, có lẽ hắn không có người con gái mình thích, nhưng hắn lại có người con gái muốn lấy, cho nên hắn không thể lấy ta, cho dù ta đã nói ra những lợi ích đó, thật sự rất mê người...."

"Có người con gái muốn lấy?" Vô Tà ngăn ra, đáy mắt khẽ run lên, hình như cũng chưa bao giờ nghe qua chuyện này.

Thấy phản ứng đó của Vô Tà, Hiền Viên Vân Nhiễm chỉ coi nàng quá bất ngờ, không khỏi cười khổ: "Thì ra ngươi cũng không biết, ta thấy ngươi cùng Tam ca thân cận như vậy, còn nói là biết rõ mọi chuyện. Nếu lúc trước biết rõ chuyện này, ta cũng không mấy khổ sở, nhiều nhất là không cam lòng, ít nhất mọi người trong mắt của Tam ca đều giống nhau, từ nhỏ ta cùng Tam ca quen biết, có thể trong lòng Tam ca ta cùng những cô gái khác không cùng một dạng, hôm nay ngươi mới biết, nhân vật như Tam ca, trên đời này cô gái muốn gả cho hắn đếm không xuể, ở trong Tuyên vương phủ vẫn chưa có cô gái nào có thể sánh vai cùng hắn đi đến hết đời, cũng không phải bởi vì trong mắt Tam ca không tồn tại bất kì cô gái nào, vốn dĩ là người kia có thể theo như lời Tam ca nói, hắn chưa chắc thích nàng, nhưng là người tương lai hắn muốn lấy....."

Ta đang suy nghĩ, Tam ca muốn lấy vợ, vậy nhất định là bởi vì nàng có thể mang đến rất nhiều lợi ích cho Tam ca, thậm chí có thể nhiều hơn so với ta, cho nên Tam ca mới không muốn cưới ta. Nhưng ta lại nghĩ không ra, trên thế gian này lại có thể so sánh khi lấy có giá trị hơn ta? Cho nên ta liền hỏi Tam ca, người kìa là ai, nàng có phải ưu tú hơn so với ta hay không, tại sao hắn không thể ngay lập tức lấy nàng, ta cũng không cần si ngốc nhiều năm như thế.....

Tam ca nói, nàng còn nhỏ, thậm chí đối với hắn mà nói, có thể bị nàng lừa gạt, chứ nói chi là mang lại lợi ích, nhưng hắn sẽ lấy nàng, rất nhiều năm trước hắn đã biết rõ mọi chuyện.....Ta cho là Tam ca chờ ta lớn lên, đến khi ta lớn lên rồi mới biết, thì ra người Tam ca đợi không phải là ta, mà là một người khác, thậm chí còn phải đợi nàng thêm mấy năm nữa....."

Ba!

Vật trong tay Vô Tà run lên, hắn là đã bẻ gãy cây quạt giấy trong tay, nghe thấy âm thanh đó Hiền Viên Vân Nhiễm ngẩng đầu lên, dừng không nói tiếp, vì vậy xung quanh cũng chợt an tĩnh, im lặng đến nỗi có thể nghe thấy được tiếng hít thở xung quanh.

Nước mắt vẫn còn vрон trên mặt nàng, đang nhìn Vô Tà bằng đôi mắt trong trẻo có chút nghi hoặc, tuổi Vô Tà còn quá nhỏ, cho dù là một đứa bé trai cũng thế nào có khí lực lớn như vậy, tay dùng lực một cái liền ngay lập tức bẻ gãy cây quạt giấy, những mảnh vụn của cây quạt giấy rơi xuống đất.

Tim của Vô Tà đập nhanh và loạn nhịp cúi đầu xuống đất, nhìn tay xuống tay phải của mình, mới vừa rồi có chút thất thần, mấy ngày qua võ công của nàng có chút tiến bộ, lúc này nhất thời quên khống chế lực trong tay.....

Mặc dù Hiền Viên Vân Nhiễm kinh ngạc, nhưng cũng chỉ cho rằng Vô Tà có thiên phú trời sinh, cũng không để ở trong lòng: "Tần Vô Tà, ta không kêu ngươi là tiểu hoàng thúc, vì ngươi chính là người bạn tri kỉ tốt nhất của ta, hôm nay ta nói nhiều như vậy, ta thật lòng thất vọng với ngươi, thậm chí những chuyện không nên nói cũng đã nói với ngươi, ngươi đừng làm ta thất vọng, từ nay về sau, chúng ta chính là bằng hữu tốt của nhau."

"Công chúa! Công chúa! Công....."

Thị nữ Đông cung Hứa thị rốt cuộc cũng đã phát hiện ra tung tích của công chúa mình, về mặt đầy lo lắng đi tới, Hiên Viên Vân Nhiễm biết là mình sắp phải đi về, không khỏi biến sắc, tùy tiện lau mặt của mình một cái, đứng dậy, kéo tay nhỏ bé của Vô Tà, ánh mắt vừa nghiêm túc vừa tha thiết nhìn nàng: "Tần Vô Tà, ta cũng không dối gạt ngươi, trong lòng ta oán trách Tam ca, cũng oán trách đứa bé kia, gả cho thái tử ca ca, chính là lựa chọn của ta, ta sẽ không hối hận, Tam ca không muốn cưới ta, một ngày nào đó, hẳn nhất định sẽ phải hối hận! Nhưng trong lòng ta thật sự không cam lòng, ta muốn biết, tại sao Tam ca không chờ ta lớn lên mà cưới làm vợ, lại chờ một người khác, ta mặc kệ Tam ca có thích nàng hay không, cũng muốn biết nàng cuối cùng là người nào, nàng có gì tốt hơn so với ta, bí mật của ta chỉ nói cho một mình ngươi biết, ta từ Bắc Tề đến, tuy là sinh sống mấy năm trong cung của Biện Quốc, nhưng vẫn là người của Bắc Tề, ta muốn điều tra cũng không thể nào tìm ra cô gái ấy là ai, Tam ca nói, nàng còn nhỏ, lúc trước ta còn ở Biện quốc, chưa từng nghe qua nàng, nhất định chuyện xảy ra sau khi ta về Bắc Tề, nàng nhất định là so với ngươi giống nhau, có lẽ là con của một đại thần nào đó.....Nếu như ngươi biết nàng là ai, phải nói ngay cho ta biết, được không?"

Sắc mặt Vô Tà trầm tĩnh, đôi môi mím thật chặt lại, cũng không có trả lời Hiên Viên Vân Nhiễm, mắt thấy mấy thị nữ đang đi đến gần, Hiên Viên Vân Nhiễm không khỏi có chút nóng nảy, nắm thật chặt tay Vô Tà: "Ngươi mau trả lời ta đi, ta cũng chỉ có thể nhờ ngươi giúp đỡ, ta cũng đã nói cho ngươi biết bí mật của mình rồi!"

"Công chúa, ngài làm sao thế.....Ngài mau theo nô tỳ trở về đi thôi."

"Nhanh lên, lấy áo choàng cho công chúa mặc vào, để công chúa còn trở về."

"Công chúa....."

Bên này Hiên Viên Vân Nhiễm bị bọn cung nữ tìm được chuẩn bị mang trở về, có lẽ là sợ vị tiểu tử tông này chạy mất, cước bộ của cung nữ cũng có chút nhanh hơn, Vô Tà đứng tại chỗ, trông mắt đen nhánh thăm lại, về mặt nàng lạnh băng, tựa hồ như có điều suy nghĩ, từ đầu đến cuối cũng không trả lời câu hỏi của Hiên Viên Vân Nhiễm, Hiên Viên Vân Nhiễm cố gắng quay đầu trở lại nhìn nàng, bỏ lại một câu: "Chúng ta chính là bằng hữu tốt nhất của nhau, ngươi đừng làm ta thất vọng!"

Cho đến khi Hiên Viên Vân Nhiễm cùng cung nữ của mình biến mất khỏi tầm mắt, Vô Tà vẫn duy trì tư thế kia, giống như đang thất thần, yên lặng nhìn phương hướng Hiên Viên Vân Nhiễm rời đi, hồi lâu, con ngươi đen nhánh dần lấy lại tiêu cự, chậm rãi dâng lên một tầng sương mù, làm cho người ta không nhìn thấy rõ suy nghĩ của nàng.

Nơi này cách Đông cung không tính là quá xa, Đông cung vẫn như cũ là nơi phi thường náo nhiệt, Vô Tà bỗng nhiên rũ mi mắt xuống, đôi môi khẽ nhúc nhích: "Người muốn kết hôn....."

Gò má của nàng tự nhiên nóng lên, mơ hồ lại có chút tức giận, đáy lòng cũng một mảng mờ mịt, giống như có cái gì đó đang kêu gọi, nhưng lại vừa giống như không có ý tốt mà mời gọi, muốn dẫn nàng từng bước từng bước đến cái hồ đã chuẩn bị sẵn, chờ nàng rơi xuống một cách thật thảm hại, không cho nàng hướng đến thứ mà nàng suy nghĩ, nếu như nghĩ sai, chẳng phải tự cho mình là đúng sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chương 58(Tt)

"Thế tử, tuyết rơi." Thấy Hiên Viên Vân Nhiễm đã đi rồi, Dung Hề lúc này đến bên người Vô Tà, do lúc này đi quá vội, cũng không biết tới nay tuyết lại rơi, lo Vô Tà nhiễm lạnh: "Thế tử, trở về thôi?"

Vô Tà nhanh chóng thu hồi dao động nơi đáy mắt, ngẩng đầu lên, nhẹ răng cười với Vô Tà: "Dung Hề tỷ tỷ, không có gì đáng ngại, khó có hôm tuyết lại rơi, chúng ta đi thêm một chút."

Hiện giờ thân thể Vô Tà so với trước đã tốt hơn rất nhiều, Dung Hề cũng không lo lắng Vô Tà sẽ bị nhiễm lạnh, liền gật đầu một cái: "Dạ."

Hiên Viên Vân Nhiễm trở về Đông cung, Vô Tà cũng không muốn trở về lúc này tham gia náo nhiệt, chỉ sợ gặp phải Hiên Viên Vân Nhiễm, sợ nàng dùng đôi mắt xinh đẹp đơn thuần nhưng cô chấp nhìn chăm chăm nàng, mong đừng làm nàng thất vọng. Vô Tà khẽ động môi, chớp mắt một cái trên mặt có chút dờ khóc dờ cười, nhưng lại có cảm giác như có tật gại mình?

Được phép đi thêm một chút, dọc trên đường đi Vô Tà có chút không yên lòng, không tự chủ càng cách Đông cung ngày càng xa, bốn phía càng yên tĩnh hơn, tuyết rơi ngày càng lớn, gần như trong nháy mắt đã phủ kín một lớp thật dày dưới đường đi, Vô Tà có chút không yên lòng, tự nhiên cũng quên vận công trong cơ thể để chống lạnh, cảm thấy có chút lạnh.

Dưới chân vang lên tiếng xào xạc khi giẫm lên tuyết đọng trên mặt đất, tới nay trong hoàng cung tràn ngập không khí vui mừng, nàng cũng không biết mình đã đi đến nơi nào rồi, ở trong cung, so với Trường An cung của Tần Yến Quý còn lạnh lẽo, yên lặng hơn....

Vô Tà có chút do dự không đi tiếp nữa, đèn lồng trước mặt ngày càng ít dần, càng đi xa, ánh sáng tắt nhiên ngày càng ít đi, trở về đường cũ, đèn đốt sáng choang, treo đầy đèn hí đỏ.

Ngưng mi suy nghĩ trong chốc lát, so với trở về Đông cung, Vô Tà nhắc chân lên tiếp tục đi, hướng nơi vắng lặng mà đi, Dung Hề cũng không ngăn cản nàng, chỉ nhích tới gần một chút, đi sát sau lưng Vô Tà.

Không thể so với Trường An cung của Tần Yến Quy, nơi này mặc dù yên lặng, nhưng đến mùa đông, rốt cuộc vẫn là một mảnh tuyết trắng xóa, hồng mai cứng cỏi, hương thơm ngấm vào người, đoạn đường này, thật là yên lặng, ngay cả đèn lồng cũng dần ít đi, nơi đó là Trường Sinh cung, xa xa Vô Tà đã thấy được hình dáng của tòa cung điện, đến gần, mới thấy được cửa của nó đóng chặt, cánh cửa lớn màu tím cũng không còn mới, thậm chí còn bị bong tróc nước sơn, trong góc còn phủ đầy mạng nhện, cửa bên hông thậm chí còn mở ra, cũng không biết bao lâu chưa được đóng lại, xung quanh cửa đã bị gỉ sét, trên cửa chính, treo một tấm biển, một bên tấm biển cũng bị rớt xuống, phía trên ghi "Trường Sinh cung", miễn cưỡng lắm mới thấy rõ ba chữ này.

Cung điện này hoang vắng đồ nát, thoạt nhìn đã nhiều năm chưa được tu sửa, xung quanh âm u, nơi này giống như sẽ có ma quỷ xuất hiện, cũng khó trách không có người đi theo hướng này.

Cùng một dạng như Trường An cung, nơi này đã từng là chỗ ở của một vị hoàng tử, chỉ là hiện giờ Trường Sinh cung này, đã sớm không có người ở, thậm chí ngay cả cung nhân cũng ít đi đến đây.

Vô Tà hơi nghiêng đầu, trừng hai mắt lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Tà hàm chứa tò mò, Dung Hề mỉm cười: "Đây là nơi ở trước kia của Nhị hoàng tử."

Vô Tà ngưng lại một chút, thì ra là hân.

Lúc trước nàng đã từng nghe phụ vương nói, nhị hoàng tử Tần Lâm Uyên là nhi tử mà Kiến đế yêu thương nhất, tính cách hân khá hào hiệp, lại thông minh hơn người, nổi danh là thần đồng khắp cả nước, bảy tuổi giỏi văn giỏi võ, lúc đó ngay cả Đại học sĩ bản lĩnh hơn người, cũng thường xuyên thua trên tay đứa bé bảy tuổi này, nghe nói hân sinh muộn, Kiến đế không chỉ một lần muốn lập hân làm thái tử, tự mình dạy quân thuật, chỉ tiếc lúc đó quan văn quan võ cả triều lập tấu chương dâng lên muốn lập dòng chính lên làm thái tử, Kiến đế xưa nay kiên kỳ sử quan, liền cũng đành thôi. Nhưng Tần Lâm Uyên lại hiểu lời nói của phụ vương, thật là chuyện hiếm có, cho dù là Tần Xuyên hay Tần Yến Quy, cũng không như hân.

Thật là một nhân vật truyền kỳ, chẳng biết tại sao, qua đời một cách kỳ lạ, tìm thi thể khắp nơi cũng không thấy, không thể làm gì khác hơn là lấy quần áo mà mai táng, Kiến đế quá đau thương, từ đó về sau không một ai nhắc đến tên Tần Lâm Uyên, Trường Sinh cung cũng bị bỏ hoang, Kiến đế không muốn nhắc tới nó vì thấy cánh mà thương tâm, cung nhân cũng không đến nơi này mà dọn dẹp hay tu sửa, sau này lại nghe nói có người ở nơi này thấy được vong linh của Nhị điện hạ, dần dần, nơi này trở thành cấm địa, không ai dám đến đây.

Mặc dù Dung Hề không sợ ma quỷ, nhưng sau nơi này cũng không tốt đẹp gì cho lắm, khuyên Vô Tà trở về, Vô Tà gật đầu một cái, đang muốn quay đầu trở về, dưới chân chợt dừng lại.....

Kinh sợ nhìn thoáng qua, vẻ mặt Vô Tà giật mình, một ít tuyết rơi vào trong cổ áo nàng, tuyết lạnh buốt không kịp để phòng, nhện không được rung mình, hồi phục lại tinh thần.

"Tiểu mao tử, nếu sợ lạnh, vì sao lại đứng đó nhìn lên ta?" Tiếng nói chế cười vang lên, rõ ràng có thể thấy là đang trách cứ Vô Tà, âm điệu của chủ nhân giọng nói kia, trong ánh mắt lại nhộn nhạo càn rỡ không kiềm chế được ý cười, không có một chút tức giận nào.

Vô Tà hít mắt nhìn lại, người này chính là từ Trường Sinh cung đồ nát kia không coi ai ra gì mà đi ra, hân một thân trường bào màu đỏ phóng túng rộng thùng thình, dáng người lại cao lớn anh tuấn, một tay gờ vò rượu lên, vò rượu còn dính không ít bùn đất, dễ nhìn ra là mới vừa đào lên từ lòng đất, hân cũng không thêm để ý chút nào bùn đất dính trên áo bào, dáng vẻ tiêu sái tùy ý, hoàn toàn không để ở trong lòng, ở trong hoàng cung, giống như là đang ở nhà của mình, chỉ là vẻ mặt quá mức tự tin kia, làm cho Vô Tà cảm thấy nghi ngờ hân là sai.

Thấy có người ở nơi này, sắc mặt hân cũng không thay đổi chút nào, ngược lại làm cho Vô Tà cảm thấy người thất lễ chính là mình, không mời mà tới, đang rình coi người ta.

Cái nhìn kia, Vô Tà có chút khiếp sợ, mượn ánh sáng yếu ớt của mặt trăng, Vô Tà mơ hồ có thể thấy rõ được dung mạo kia, có thể nói là phong thái tiêu sái, khí chất trầm tĩnh, gương mặt tuấn tú kia giống như được gọt giữa cần thận đẹp đến mê hoặc lòng người, nụ cười giễu cợt trên khóe môi, đôi môi đầy đặn màu hồng mai điểm lệ màu sắc tuyệt đẹp, nhất là mái tóc trắng xõa ra, duy nhất chỉ một màu bạch ngân, không có chút tạp chất nào, diêm dúa lẳng lơ dị thường, tùy tiện mà nguy hiểm đến cực điểm, phảng phất trên thế gian này không có thứ gì lấn át được hân.....

Vô Tà giật mình, Dung Hề đã đề phòng đưa tay lên hông, bất cứ lúc nào cũng có thể rút nhuyễn kiếm bên hông ra, mà nam tử tóc trắng kia, quét mắt khinh miệt liếc nhìn qua nhuyễn kiếm bên hông Dung Hề, sau đó tầm mắt rơi trên người Vô Tà, bộ dáng một công tử hướng đến bên nàng đi tới: "Một người uống rượu thật không thú vị, ta mới vừa đào được hai vò rượu ngon ra ngoài, không bằng tiểu quý nương theo ta đi uống?"

Bởi vì tuyết tan ra, vài sợi tóc bạch ngân dán chặt trên gương mặt hân, càng tăng thêm vẻ tuấn tú, hân bước nhanh hướng Vô Tà đi tới, ngay cả khuôn mặt cũng phảng phất có mùi rượu, trong miệng là lời ý kiến của nàng, nhưng giọng nói kia, lại giống như đang thông báo cho Vô Tà một tiếng mà thôi.

Dung Hề làm sao cho phép, ánh sáng lóe lên trong không trung, rút nhuyễn kiếm phía bên hông ra đánh tới, lại thấy hồng bào tung bay, trong thời gian tích tắc, diêm dúa Dung Hề tại chỗ, xách Vô Tà lên nghênh ngang rời đi.

Vô Tà bất thành linh bị nâng lên, dưới chân trống không, gió lạnh thổi vào mặt, cả người bị nam tử tóc trắng kẹp chặt ở dưới cánh tay, bay lên bay xuống

mấy cái trên không trung, dễ dàng ra khỏi hoàng cung, đến một ngôi miếu hỗn độn ném Vô Tà lên đồng cỏ khô, khoe miệng lạnh lùng nhất lên, xoay bước xoay người đi về trước mấy bước: "Người ngược lại rất bình tĩnh, không sợ hãi hết lên, cũng không bị ta hù dọa cho khóc thét, chẳng lẽ người không sợ ta gây bất lợi cho người?"

Vô Tà thật sự rất bình tĩnh, vỗ vỗ cái mông đứng lên, thời điểm bị mấy con mãnh hổ bao vây, nàng cũng chưa từng sợ hãi mà kêu lên, bị một người mang ra khỏi hoàng cung, có việc gì mà phải sợ đến khóc?

"Người làm gì ở trong hoàng cung?"

Người nọ tùy ý ngồi trên mặt đất, cười như không cười chậm rãi trả lời: "Dĩ nhiên là đào mấy vò rượu ngon rồi, ta thấy trong Trường Sinh cung tới bây giờ cũng không có người đi tới, liền thu thập rượu ngon xung quanh tới, chôn ở dưới cây đại thụ trong Trường Sinh cung kia, rảnh rồi thêm, liền đi đến đào vài hũ."

"Thì ra người là kẻ tái phạm." Vô Tà nga một tiếng, cũng chậm rãi ngồi xuống đất mà hỏi một câu: "Tại sao ta chưa từng thấy người?"

"Người?" Nam tử mặc hồng bào, ngược lại ở trên người hắn lại có một chút siêu phàm thoát tục mà tiêu sái, tóc trắng xõa tung tứ phía, càng tăng lên vẻ đẹp: "Người vẫn còn nhỏ lắm, hôm nay nếu không phải thấy trong hoàng cung có đại sự, tất nhiên không có ai rảnh rỗi đi trong chũng Trường Sinh cung rồi, liền sơ suất một chút, nếu không phải người đến, nơi nào lại cho tên tiểu tử như người đụng vào rượu ngon của ta?"

Hắn cũng không hỏi Vô Tà là ai, thoát nhìn sự chân thật trong mắt Vô Tà, chẳng chút nào để ý những thứ lễ nghi phiền phức kia, vỗ vỗ chỗ trống bên người, ý bảo Vô Tà ngồi xuống, Vô Tà lắc đầu một cái, hắn cũng không miễn cưỡng, xóc lên một vò rượu hương Vô Tà ném tới: "Mao đầu tiểu tử, tiện nghi cho người, tối nay ta với người đều là người rảnh rỗi, không bằng cùng nhau bầu bạn."

Vò rượu kia hương mật Vô Tà đi đến, trong lòng Vô Tà yên tĩnh, cũng không tùy ý tiết lộ, chỉ giả vờ giật mình, ngay cả tránh cũng không tránh, tròn tròn hai mắt ngơ ngác nhìn.

Àm!

Trước khi vò rượu chạm vào mặt Vô Tà, trong không trung nó chợt vỡ vụn ra, nhất thời rượu văng ra khắp nơi, nhất thời cả người Vô Tà ướt sũng.

Nam tử ngồi đối diện nhặt lên cục đá, quét mắt nhìn mảnh vụn rơi đầy đất, lắc đầu một cái: "Uổng phí một vò rượu ngon của ta."

Tuy nói như vậy, nhưng ánh mắt của hắn lại rất rộng lượng, giống như chỉ say mê đắm chìm trong đất trời, không nhiễm chút khói bụi dân gian.

Vô Tà bị tưới ướt đầm, lại không vận nội công chống lạnh, lúc này một con gió lạnh thổi đến, nhất thời Vô Tà đông lạnh đôi môi cũng trở nên trắng bệch, cả người run rẩy.

"Uống một hớp đi." Nam tử đột nhiên đứng lên, giơ lên vò rượu duy nhất trong tay, hương Vô Tà đi đến, mang vò rượu tiến đến bên miệng nàng.

Vô Tà run rẩy, nghe vậy ngoan ngoãn uống một hớp, chất lỏng cay nóng chảy vào trong yết hầu, thân thể cũng ấm áp chút lên, hắn lại cho Vô Tà uống thêm hớp nữa: "Uống thêm một hớp nữa đi."

Uống vài hớp liên tiếp, Vô Tà mới phát giác được cả người ấm áp lên, không hề cảm thấy lạnh nữa, cũng không còn cả người run run.

Chỉ còn một vò rượu hắn tự nhiên không cho Vô Tà uống hết, hai người ngồi trên đất, người một hớp ta một hớp, hôm nay mới gặp gỡ, lại giống như lão bằng hữu quen biết nhiều năm, Vô Tà cũng không ngại ngừng.

"Người nơi nào không đi tại sao lại đến địa phương quý quái đó?" Hắn nâng ly đưa cho Vô Tà, không cho là đúng hỏi một câu.

Vô Tà uống một hớp nhỏ, đang hoàng đáp lại: "Bất quá chỉ là trùng hợp đi qua thôi, người sao lại đến nơi này chôn rượu? Người có biết Nhị hoàng tử không?"

"Không phải tên kia đã chết sao?" Hắn che cười một tiếng, trong miệng nói đến hoàng thất không hề dùng kính ngữ, tựa như thuận miệng nói đến một người không quan trọng: "Nơi có người chết dĩ nhiên không thể ở, cho nên không thể làm gì khác hơn là giữ lại chôn rượu."

Vô Tà gật đầu một cái: "Đáng tiếc, ta nghe phụ vương ta nói, Nhị hoàng tử tài hoa hơn người, hoàng thượng thậm chí hi vọng lập hắn thành thái tử, nếu hắn còn sống, không chừng quân chủ của Biện quốc chính là hắn, đáng tiếc người tài bạc mệnh."

"Làm hoàng đế?" Ánh mắt thâm sâu không thấy đáy, tĩnh lặng say tựa không say: "Vẫn là hắn chết tốt hơn."

Vô Tà bị ghen hống, người này miệng lại độc địa như vậy, cũng không cần không kiềm chế như vậy chứ.

Cười như không cười liếc mắt nhìn Vô Tà một cái, hắn chợt nói: "Tiểu quý, chẳng lẽ trong mắt người, quyền thế mới là lớn nhất sao?"

Vô Tà hé miệng nhất thời không biết nói gì để chống đỡ.

"Xem ra người cũng thích vật kia?" Hắn chợt cười, cũng không biết có phải hay không đang cười nhạo Vô Tà, nhưng ngoài miệng lại khó có được không khiêu khích nàng: "Cũng được, vậy người nhanh đi tranh đoạt đi, nhiều người muốn cướp như vậy. Nếu thắng được thật có chút ý nghĩa. Người vừa nói

một câu phụ vương, xem ra người chính là một tiểu tử con nhà quyền quý rồi, mà ta thì chỉ muốn ngắm trăng, uống rượu ngon, nếu người cùng ta nói chuyện thì đừng nói đến những chuyện không thú vị kia, chỉ nên nói đến chuyện trên đời này."

"Chuyện trên đời này?" Vô Tà lập lại một câu: "Vậy người có biết, chủ nhân Trường Sinh cung kia vì sao lại đột nhiên chết không? Ta nghe nói, đến xác của hắn cũng không tìm được, chỉ có thể mai táng bằng y phục, với trí tuệ của hắn không thể dễ dàng chết như vậy, hoặc giả là cái chết này, chính là giả chết? Có lẽ hắn cũng giống như người, chán ghét quyền thế, chỉ thích cuộc sống bình dị với thiên nhiên đi?"

"Suy đoán này thật sự rất lớn mật đi." Nam tử kia lại khen Vô Tà một câu, tiếp theo lại nở nụ cười nói: "Ta sao lại nghe nói, chủ nhân Trường Sinh cung kia, cũng từng là người say mê quyền thế? Nếu không cho dù là thần đồng đi nữa, sao lại đi say mê binh pháp chính sự, nơi nào lại làm cho hoàng đế yêu thích, không chỉ một lần muốn phế bỏ dòng chính lập hắn lên làm thái tử?"

Bỗng chốc Vô Tà bị hỏi lại, hắn thề nhưng lại cười nói tiếp: "Nhưng lời người nói ngược lại cũng không tồi, ta ngược lại ở chỗ này có thể ngồi xuống uống rượu nghe kể chuyện xưa."

"Chuyện xưa như thế nào?" Vô Tà cũng không sợ hắn, tuy không biết ẩn tình bên trong nhưng người này thần thủ cao thâm

"Hắn thật sự từng tham mê quyền thế, nhưng cuối cùng lại bị chính cái thân phận tôn quý mọi người ngưỡng mộ kính phục kia làm luyên lụy, hoàng đế kia một lòng muốn bồi dưỡng con trai hắn lên làm thái tử, cái gì là quân chủ? Cái gì là người nắm quyền? Trên tất cả, quyền vị chính là thứ vĩnh viễn xếp đầu tiên trong lòng một người, nhưng vị hoàng đế kia lại thiên vị sủng ái nhi tử này đến vô cùng, hoàng đế muốn lập hắn làm thái tử mặc vãn vô bá quan trong triều kháng nghị, nhưng vào lúc này hắn chỉ nghĩ đến chuyện tình yêu nam nữ, chỉ muốn cùng người kia là một đôi đi khắp nơi, nhưng làm thái tử, về sau làm sao có thể chỉ cưới một nữ nhân, lấy một thê tử? Nhưng nàng kia chỉ tâm tâm niệm niệm, cả đời chỉ muốn cùng người trở thành một đôi, hai người cũng không thể nào nói lên được, nhi tử của hoàng đế đánh mất đi tình yêu, cũng không muốn làm thái tử chó má gì hết, chỉ cần tình yêu nam nữ là đủ rồi. Hoàng đế tất nhiên là không đồng ý, nàng kia cũng là người cố chấp, thề không nghe theo, cuối cùng hương tiêu ngọc vẫn...." Hắn dừng lại hớp một ngụm rượu, khẽ cười nói: "Người đoán xem chuyện xưa kết thúc như thế nào? Hai tiểu bối bất quá không hiểu đạo lý không nói, nhưng hoàng đế này cũng thật không hiểu đạo lý rồi, lại làm không nghĩ đến làm trẻ này những nữ nhân khác, lúc đó hắn chỉ muốn lập nhi tử của mình lên làm thái tử, ai biết được nhi tử của hắn lại bất ngờ qua đời, ngay cả thi thể cũng không tìm thấy, hoàng đế kia giận đến nổi vĩnh viễn cũng không muốn nhắc đến tên của nhi tử này, lập người khác làm thái tử, chuyện kia dĩ nhiên không giải quyết được gì."

"Đáng tiếc,,,,," Vô Tà lắc đầu một cái, nàng không hiểu được, tại sao vừa mất đi người mình yêu, tại sao lại bỏ qua cả quyền thế? Từ trước đến nay nàng luôn suy nghĩ tinh táo, tự nhiên không thể nghĩ ra tại sao lại có người làm một cuộc mua bán lỗ vốn như vậy?

"Đáng tiếc?" Hắn xem thường: "Hoàng tử cũng là con người, người hoàng thất không nói đạo lý, muốn dùng quyền thế trói buộc hắn, chết cũng tốt, từ đó về sau, bất cứ là tình hay là quyền, cũng không có cái gì có thể trói buộc được hắn? Ta lại cảm thấy hắn là người thông minh."

"Cả đời này chỉ có hai người, quyền thế cao nhất?" khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Tà mê mang, nếu gặp phải hai loại ràng buộc như vậy, thật sự khó khăn trong việc chọn lựa như vậy sao?

"Nếu là người, người muốn cả đời này chỉ có hai người hay là quyền thế cao nhất?"

Nếu là người, người muốn cả đời này chỉ có hai người hay là quyền thế cao nhất.... ..

Vô Tà ngập ngừng cả người, không nghĩ tới hắn sẽ hỏi nàng vấn đề này, nàng hé miệng, nhưng lại không thể nói được một chữ nào, hắn cười nhạo nhìn nàng một cách khinh thường, đứng dậy, thì ra bình rượu kia cũng đã bị uống sạch, hắn cũng không có khả năng lại ở nơi nàng nhiệt tình tán gẫu với một tiểu mao tử như nàng.

"Người cứ như vậy đi?" Vô Tà cũng theo đó đứng lên, lơ lửng nói theo một câu.

Tầm lưng tiêu sái xinh đẹp, mái tóc trắng phân tán theo gió, bóng dáng tuấn dật chột ngưng lại, hắn quay đầu lại nhìn nàng một cái, cười như không cười nói: "Có cần ta ném người trở lại trong cung không?"

Vô Tà lắc đầu một cái: "Ta sẽ tự trở về."

"Như vậy? Nếu người ở nơi này say đến rồi tỉnh rồi ngủ, sợ là phải ở chỗ này chịu đựng gió lạnh một đêm, tối nay tuyết lại rơi nhiều như vậy, không chừng ngày mai người sẽ bị đông lạnh mà chết ở chỗ này." Hắn vẫn "tốt bụng" khuyên nàng một câu.

Đột nhiên Vô Tà cảm giác như mình bị hắn xem thường, chống đối nói lại: "Nhưng rượu nay, vẫn chưa làm ta say."

Con gái mới uống cũng không được nhiều, huống chi ban đầu Tần Thương ở trong quân doanh từng chuốc say nàng bằng rượu mạnh, làm sao một vò rượu này có thể hạ gục nàng.

"Nga." Ý cười của hắn ngày càng sâu, nụ cười kia có chút tự phụ: "Không có ai uống rượu của ta mà không say."

Dứt lời, hắn cười ha ha một tiếng, xoay người nghênh ngang rời đi, Vô Tà không nhịn được đuổi theo mấy bước: "Này!"

Dưới chân hắn cũng không dừng lại, chỉ hơi nghiêng đầu: "Người nếu muốn gặp ta, phải chôn ở chỗ cũ kia một vò rượu, ta sẽ tự đến tìm người. Nhớ phải bí mật, nếu không ta liền lấy đi cái mạng nhỏ của người."

Vô Tà há miệng, người này sao lại độc ác như vậy, thấy hắn đã đi xa, mặc dù Vô Tà cảm thấy, nếu như lúc này hỏi thân phận của hắn, thật sự cũng

không hợp đạo lý cho lắm, mới quen biết, bắt luận là thân phận gì, để cho tự nhiên, Vô Tà suy tư nửa ngày, mở miệng nói, trước khi hắt đi khói: "Người là ai?"

Người nọ cũng không quay đầu lại, chỉ tiêu sái phát tay một cái: "Tần Lâm Uyên."

Vô Tà hơi dừng lại, hai khóe mắt không tự chủ run rẩy, Tần Lâm Uyên, chính là Nhị hoàng tử đã mất lúc trước của Biện quốc.

Nói như vậy, chuyện xưa lúc này hẳn kể cũng không phải là bịa đặt đi?

Nàng từng nghe nói, Tần Lâm Uyên từng làm nam tử ở Đê đô phải tự tử, tài hoa hơn người, trí tuệ vượt bậc, còn là người trầm ổn nội liễm, suy nghĩ thâm trầm, mưu trí vô song, sợ là hơn so với Tần Xuyên, người như vậy, thật sự giống như trong miệng hắn nói, chán ghét quyền vị, không muốn bị bất cứ thứ gì trói buộc Nhị hoàng tử?

Thân ảnh kia tiêu sái rồi đi, giống như là một giấc mộng, Vô Tà hoa mắt, bóng dáng đã sớm biết mất, nếu không phải còn một ít rượu lúc này bị ướt còn trên người, quả thật sẽ cho là tối nay mình bị hoa mắt, người tự nhiên rồi đi, cảnh trúc bị gió thổi lay động, ngày đông giá lạnh như vậy, không nghĩ tới, lại gặp được một người trọng tình trọng nghĩa.....

Không có ai uống rượu của ta mà không say.... ..

Trong đầu Vô Tà bất chợt vang lên câu nói có chút phách lối tự phụ của hắn vừa rồi, dưới chân chợt đứng không vững, vội vàng vịn lấy thân cây bên cạnh, cảm giác như muốn ngã xui tới nơi, Vô Tà không khỏi cười khổ, quả nhiên, ta không tin cũng không được.....

Chân Vô Tà mềm nhũn, chống đỡ muốn không được nữa, hơi rượu lúc trước hậu tri hậu giác, ngay lập tức xông lên đầu, thân thể Vô Tà nghiêng một cái, liền ngã xuống một cái phịch, cũng may dưới đất tuyết đọng một lớp dày, thân thể cũng không tổn hại gì, trong chốc lát tựa hồ nghe được có người đang kêu tên của nàng, mí mắt Vô Tà nặng nề, không kịp trả lời, liền như vậy mà đóng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn vì say rượu mà đỏ ửng, trên môi treo một nụ cười khổ, đúng là tự mình tìm khổ.....

"Tiểu Vô Tà!" Bởi vì nóng nực mà bước chân có chút gấp gáp đi đến gần Vô Tà, đó là Tần Thương.

Dung Hề trong lòng đang lo lắng an nguy của Vô Tà, cố gắng giải đi huyết đạo trên người mình nhanh chóng đi tìm Tần Yên Quy, trong lúc đang lo lắng cho Vô Tà thì gặp được Tần Thương, liền nói cho Tần Thương mọi chuyện, Tần Thương giận dữ, lập tức phái người báo ngay cho Tam ca, mình thì vội vàng đi tìm trước.

Dường như phát hiện tên tiểu tử kia đang nằm trong đồng tuyết, sắc mặt Tần Thương vui mừng, lập tức kéo Vô Tà đã sớm bị tuyết làm cho đông lạnh cứng ngắc cả người lên, thấy nàng chẳng qua là do uống say mà ngã đi, tuy bị lạnh, nhưng trên người cũng không có gì đáng ngại, Tần Thương lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo vội vàng vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Tà: "Tiểu Vô Tà, Tiểu Vô Tà?"

Vô Tà bị ám i đến không được, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận, bắt mắt cau mày, làm bầm mấy tiếng, miễn cưỡng mở mắt, Tần Thương thấy nàng đã tỉnh, không khỏi vui mừng, lại không nghĩ rằng Vô Tà tỉnh lại, há mồm liền ới lên người hắn, sau đó nhắm mắt tiếp tục ngủ.....

Tần Thương về mặt đau khổ, cũng không thể mặc kệ mà ném Vô Tà xuống, trên người nàng toàn thân ướt nhẹp, đều là tuyết tan, còn toàn thân bần thiêu, còn mình thì bị ới lên cả người, nếu không nhanh chóng tắm rửa, chỉ sợ sẽ bị bệnh, không suy nghĩ nhiều, Tần Thương nhanh chóng bay lên, bế Vô Tà lên, vận công nhảy vào trong tường thành, hướng Trường an cũng bay đến, cũng lập tức cho người đi báo cáo Tần Yên Quy.

Dọc đường đi, Tần Thương ôm Vô Tà thẳng vào trong phòng tắm phía sau Trường An cung, cũng may mansion này của Tam ca có một ôn tuyền, nếu không phải cung nhân trong Trường An cung đi bẩm báo cho Tam ca, kể đó phải người đi nấu nước, chờ đến khi nước nóng lên. Tiểu Vô Tà không chết vì thời tiết cũng chết vì rét.

Vô Tà say như chết, gò má ửng hồng, làn da lại trắng nõn, cái miệng nhỏ nhắn bởi vì say mà hồng nhuận như anh đào, rất mê người, trong lòng Tần Thương rung động, thấy thể không khỏi sửng sốt, về mặt trở nên không được tự nhiên, cánh tay chuẩn bị cởi quần áo bản cho Vô Tà cũng dừng lại trên không, nhất thời không biết xuống tay như thế nào, giống như mình sắp phải làm việc gì tội ác tày trời, có khi nào Vô Tà tỉnh dậy sẽ giận không thèm để ý đến hắn không?

Cũng không đúng, bọn hắn đều là nam nhân, có gì phải kiêng dè chứ? Nhớ tới thời điểm hắn ở trên chiến trường, một tháng chỉ có thể tắm một lần, vẫn cùng các binh sĩ cùng nhau tắm chung đầy thôi, sao có thể coi trọng đến như vậy?

Trong lòng một phen suy nghĩ, Tần Thương rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần, nhưng cũng không dám đưa mắt nhìn Vô Tà, chỉ nhắm chặt mắt lại, đem áo ngoài của nàng cởi ra, sau đó là quần áo trong.....

"Lão tử."

Âm thanh của Tần Yên Quy từ sau truyền đến, chẳng biết lúc nào, Tam ca hắn thế nhưng lại trở lại, Tần Thương không khỏi có chút khản trương, lại không cảm nhận được tiếng bước chân của Tam ca khi đi vào, bỗng nhiên nghe được âm thanh của Tam ca, thậm chí là có chút sợ hết hồn, thiếu chút nữa là ném Vô Tà xuống đất, không khỏi chợt dạ gãi gãi đầu, cười khan nói: "Tam ca...."

Tần Yên Quy hiển nhiên là mới từ bên ngoài về, áo khoác bên ngoài vẫn còn đọng lại tuyết, lông mày hắn hơi nhíu lại, quét mắt nhìn Vô Tà say như chết nằm trên mặt đất, chợt nhân nhân nói với Tần Thương: "Lão tử, người đi ra ngoài trước đi."

Tần Thương buồn bực: "Tam ca?"

"Đi ra ngoài."

"Nhưng đệ còn chưa tắm rửa cho Tiểu Vô Tà...."

"Đi ra ngoài."

Giọng nói của Tần Yên Quy bình thản, nhưng lại uy nghiêm không cho phép người ta cự tuyệt, Tần Thương dừng lại một chút, vẫn là gặt đầu một cái, nhưng vẫn không thể yên tâm, bước đi mà vẫn quay đầu lại nhìn Vô Tà mấy lần, sau đó mới ra khỏi phòng tắm.

Đợi Tần Thương đi ra bên ngoài, Tần Yên Quy mới đi đến bên người Vô Tà, rũ mắt xuống, đứng trên cao lẳng lặng quan sát Vô Tà một thân trung y nằm trên mặt đất, dường như hẳn có chút bất đắc dĩ, đáy mắt cũng có chút nghiêm nghị, thoáng chốc nhũn mày, Tần Yên Quy xóc Vô Tà từ dưới đất lên, không giúp nâng cởi quần áo, ném một phát vào trong Ôn tuyến.....

Đột nhiên bị uống vào một hóp nước, Vô Tà giật mình, vội vàng tỉnh dậy, giãy giụa ngoi lên trên mặt nước, lại thấy Tần Yên Quy đứng khoanh tay trên bờ, cúi đầu lạnh nhạt nhìn nàng, Vô Tà ngẩn ra, đột nhiên nhìn thấy quần áo của mình không biết lúc nào bị người ta lột sạch, chỉ còn lại chỉ còn lại trung y cùng áo lót bên trong, bị một đôi mắt thâm thúy nhìn mình như vậy, Vô Tà nhất thời bất an đứng lên, gò má ửng hồng, cũng không biết có phải do rượu hay không, tâm chột co rút, theo bản năng muốn đưa tay lên bảo vệ ngực, nhưng nghĩ lại, hình như không ổn, liền rút tay về lại trong nước, bảo vệ phía dưới.....

Cũng không biết có phải nàng bị ảo giác hay không, nàng mơ hồ thấy được khoe miệng Tần Yên Quy nhúc nhích, mang theo ý cười trào phúng, hẳn chột xoay người, đi ra ngoài, trước sau như một lạnh nhạt, thật giống như chưa xảy ra bất cứ chuyện gì, bỏ lại một câu: "Tắm xong đi ra ngoài."

Đề lại một mình Vô Tà hỗn loạn, thầm nghĩ muốn hỏi hẳn chuyện "Người muốn lấy là ai", nhưng một chữ cũng không kịp hỏi, Tần Yên Quy liền ném nàng vào trong nước phát tay áo bỏ đi.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Thiếu Niên Nhà Ai

Editor: Dương

Kể từ năm mùa đông Vô Tà hoàn toàn uống say rồi tỉnh rồi thì Vô Tà cũng không dám uống nhiều thêm một ngụm rượu nào nữa. Thời điểm con người ta hồ đồ sẽ luôn gặp phải phiền toái, nàng lúc đó thật sự quá tự phụ, đã tự phụ mà còn có chút ngây thơ thật sự uống công nàng tự xưng là cần thận, bây giờ nàng ở trong mắt Tần Yên Quy vẫn là đứa trẻ kích động táo bạo như cũ.

Mặc dù lần đó Tần Yên Quy không khiển trách nàng nhưng lại để cho nàng khó chịu một phen, không khiển trách so với khiển trách càng khiến người ta khó mở miệng. Nếu không phải hẳn kịp thời chạy tới, chỉ sợ lúc ấy nàng đã bị Tần Thương hồ đồ lột sạch y phục mang đi tắm rồi, tuy Tần Thương không gây bất lợi cho nàng nhưng nếu chuyện nàng nhiều năm nay nữ giả nam trang bị bại lộ thì nhất định sẽ gặp phiền toái không ngừng. Trải qua chuyện đó, Vô Tà cũng hoàn toàn tỉnh ngộ, thế gian này là không có chuyện gì hoàn mỹ, Tần Yên Quy đã sớm biết nàng là nữ chứ không phải nam nhi, phải nói là hẳn đối với chuyện của nàng rõ như lòng bàn tay, có lẽ là phụ vương kí mình ước với hẳn, ngay cả tên nàng cũng do Tần Yên Quy ban cho, nói tới cũng đúng, làm sao hẳn có thể không biết nàng là nam hay nữ?

Nhưng từ đó về sau, Tần Yên Quy cũng không nhắc đến chuyện say rượu, nhưng mỗi lần bàn với hẳn về chánh sự hay lúc hẳn chỉ muốn kiểm tra sự tiến bộ của nàng thì Vô Tà vẫn cảm thấy có chút không được tự nhiên. Lúc ấy nàng không có cơ hội hỏi hẳn đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra về lời nói "muốn kết hôn với người nào" của Hiên Viên Vân Nhiễm mà về sau thì càng không có cơ hội đề hỏi vấn đề kia nữa. Tần Yên Quy chưa từng xem nàng là nữ, những yêu cầu đối với việc dạy bảo nàng luôn luôn nghiêm khắc, không hề có chút thương hương tiếc ngọc.

Ngay cả bản thân Vô Tà cũng hoài nghi, lúc ấy nhất định là say đến choáng váng nên nằm mộng. Nếu lúc phụ vương còn tại thế đã sớm hứa nàng gả nàng cho hẳn thì vì sao trước khi lâm chung phụ vương lại cảnh cáo nàng lần nữa, có thể tin Tần Yên Quy nhưng không thể tin hoàn toàn? Nếu như Tần Yên Quy hứa với phụ vương, ngày sau sẽ cưới nàng thì tại sao thời điểm nàng đưa lá thư cho hẳn, tuy hẳn biết thân phận của nàng nhưng cũng không có ý muốn thực hiện lời hứa, bảo vệ nàng?

Nàng cũng từng cố gắng thử dò xét từ miệng Tần Thương, mặc dù quan hệ giữa hai người họ thân thiết nhưng giống như Tần Thương không biết quá nhiều về chuyện của Tần Yên Quy. Nếu không phải chính Tần Yên Quy mở miệng thì sợ là Hiên Viên Vân Nhiễm cũng không thể biết chuyện này.

Về phần Tần Lâm Uyên. Vô Tà nhớ lại nam tử phóng khoáng tiêu sái kia thì theo bản năng lựa chọn im miệng không nói chuyện này với Tần Yên Quy, cũng không nói cho hẳn biết người uống rượu với nàng là ai, Tần Yên Quy hỏi qua một lần cũng không hỏi thêm nữa. Có lẽ trong lòng hẳn sớm hiểu rõ, cũng có lẽ chuyện này với hẳn mà nói là rêu rĩa biết cũng được không biết cũng được. Vô Tà cũng không phải người giảng đạo nghĩa, thủ đoạn của nàng có lúc cũng bi ôi, có thể gặp người như Tần Lâm Uyên. Lòng dạ hẳn thẳng thắn vô tư, con nít không nhiễm trần tục, dám nghênh ngang nói tục danh của mình cho nàng thậm chí chắc chắn nàng sẽ không thất tín mà tiết lộ thân phận của hẳn, người này vừa ra chiêu đã không theo lẽ thường

khiến Vô Tà không thể không lựa chọn giảng đạo lý với hắn. Nếu lúc đầu nhị hoàng tử lấy cái chết để lãnh đời thì có thể thấy được đã sớm không có hứng thú với hoàng quyền, chỉ nói gió trăng không màn triều chính, tự nhiên Vô Tà cũng không thể không coi trọng chữ tín mà làm trái ý định của hắn.

Nhị hoàng tử Tần Lâm Uyên, Vô Tà từng nghe nói hắn đương thời là mỹ nam tử hiếm thấy, tư thế oai hùng, phong thái hiên ngang nhưng khi người yêu chết, nhị hoàng tử Tần Lâm Uyên một đêm tóc trắng, ngửa mặt lên trời cười dài, ngênh ngang rồi đi, tiêu sái dạo chơi phong sơn thủy nguyệt, phóng đảng không kềm chế, vô câu vô thúc, có thể thấy người này chí tình chí nghĩa, nhưng hắn tiêu sái thì tiêu sái cũng không có nghĩa là người có lòng dạ từ bi. Vô Tà tuyệt đối tin tưởng nếu nàng không giữ chữ tín, hắn thật sự sẽ lấy đầu của nàng chôn ở dưới tàng cây Trường Sinh cùng sau đó tự nhiên uống rượu. Dựa vào điểm này, Vô Tà cũng không tự tìm phiền não mà đi trêu chọc hắn.

Mặc dù hắn từng nói qua, nếu nàng muốn tìm hắn thì chôn một vò rượu ở dưới gốc cây kia, hắn sẽ đi tìm nàng. Nhưng từ ngày đó Vô Tà cũng chưa từng thấy hắn, xem ra tiêu sái như Tần Lâm Uyên cũng có thói quen thuận miệng bịa chuyện.

"Thế tử."

Dung Hề giúp Vô Tà mặc tốt xong mới thu tay lại gọi nàng một tiếng, lúc này Vô Tà mới phục hồi lại tinh thần, gật đầu nhưng vẫn chưa lập tức rời đi, hai mắt đông lại lẳng lẳng nhìn bản thân trong gương đồng, nhất thời có chút hoảng hốt.

Thiếu niên niên trong gương vóc người cao gầy gần như bằng với Dung Hề, làn da trắng nõn, ánh mắt trong trẻo có hồn không có nửa phần suy nhược, tóc đen được kim quan cố định, môi hồng răng trắng, mắt sáng trầm tĩnh, lộ ra mấy phần thiếu niên anh lãng tuấn tú. Chỉ là vóc người hơi gầy, mặt mũi vẫn còn chút ngây thơ, rõ ràng là chưa hoàn toàn trưởng thành nhưng một thân cao quý cũng đã khiến không ít thiếu nữ khuê tú ở Biện kinh mặt đỏ tới mang tai rồi.

Đáng tiếc danh tiếng thiếu niên trong gương không được tốt, đến nay cũng đã hơn mười ba tuổi nhưng đã học không ít chuyện phong lưu, là công tử ăn chơi trác táng nổi danh ở Biện kinh, mặc dù mặt mũi "hắn" tuấn tú nhưng quả thật cùng Ngũ gia âm nhu quần áo lụa là giống nhau như đúc, hai người người truy ta đuổi, danh hiệu thứ nhất nhị thế tử thứ hai nhị thế tử ở Biện kinh cũng là hai người thay phiên ngồi, phạm là tiêu thư khuê tú danh môn vọng tộc ngưỡng mộ thì ngưỡng mộ nhưng không có người nào vâng đầu gối gả cho "hắn".

"Giờ gì rồi?"

"Sắp giờ Tỵ rồi." Dung Hề thay Vô Tà buộc tốt đai lưng bạch ngọc xong mới trả lời.

"Giờ Tỵ. . . ." Vô Tà gật đầu một cái, đôi mắt híp lại: "Không còn sớm."

Dung Hề cũng nói vâng: "Không còn sớm, thế tử có muốn đi đưa tiễn Tuyên vương hay không?"

"Ừ, đừng để muộn." Vô Tà giật giật khóe miệng, cười cười, tùy ý nhìn lướt qua bản thân trong gương rồi chẳng thèm nhìn lại một cái, xoay người ráo bước đi ra ngoài, thổi ngát tiêu gọi Truy Nguyệt .

Năm năm nay, Tần Yến Quy có thể nói là hoàn toàn hất tay mặc kệ, triệt để thanh nhàn, không hề quan tâm với chuyện trong triều càng đừng nói đến tham gia quân vụ. Kể từ khi Yến Bắc quân cùng Vũ Lâm kỵ bị Kiến đế giao cho Tần Xuyên với Tần Thương thì Tần Yến Quy chưa từng hỏi tới một câu, cũng ít liên lạc với đại thần trong triều khiến Kiến đế không thể không hoài nghi bản thân đã nghi sai hắn? Lúc đầu Kiến đế kiêng kỵ Tần Yến Quy nên mới tước hết quyền trong tay hắn. Bây giờ cũng không thể để hắn tiếp tục thanh nhàn như nguyên làm nhàn vương nữa nên không thể không khôi phục mấy phần tin tưởng với hắn, giao việc bình định phương Bắc cho hắn. Hôm nay là ngày Tần Yến Quy đi phương Bắc, tính toán thời gian cũng sắp phải lên đường, nếu chuyến này đi thuận lợi thì đại khái hơn một tháng có thể hồi kinh.

Phương Bắc làm phản vốn không phải là đại sự, dẫn mấy ngàn đại quân đi trấn nhiếp là được, nhưng làm Kiến đế nhức đầu là nguyên nhân nổi loạn lần này không đơn giản, nghe nói ngày gần đây phương Bắc nổi lên lời đồn, rồi rít đồn đãi đương kim hoàng thượng Kiến đế không phải là hoàng thất chính thống, ngôi vị hoàng đế này danh không chánh ngôn không thuận. Lần này làm trên dưới trong triều sợ hãi một phen, người người cảm thấy lo lắng, không dám nhảy vào vùng nước đục này.

Kiến đế không phải là hoàng thất chính thống, chuyện này cũng không phải là bí mật, ai cũng biết tuy tiên đế có hoàng tử nhưng trải qua cuộc đoạt đích chi loạn thì các chư vương đã sớm chết hầu như không còn, chỉ còn lại vẹn vẹn một mình Tĩnh vương lại là người dưới gối không còn khó có thể sanh dục. Tiên đế không đành lòng vô hậu khiến giang sơn xã tắc rung chuyển nên lúc ấy mới trong chi thứ hoàng gia chọn Kiến vương ôn hòa chững chạc, truyền ngôi vị hoàng đế cho hắn. Giống như năm đó Nghiêu Thuấn nhường hiền là một câu chuyện khiến mọi người ca tụng, xem như Kiến đế không phải là hoàng thất chính thống nhưng Biện quốc do hắn thống trị mấy chục năm thì cũng coi như không phải chính thống cũng thành chính thống rồi, tự nhiên triều đình trên dưới không ai dám nhắc lại chuyện này.

Nhưng lời đồn này cũng không phải là chuyện hoàng thất chính thống đơn giản như vậy, hôm nay phương Bắc nhất phái rung chuyển là do có người đồn việc đoạt đích chi loạn năm đó là độc thủ châm ngòi của Kiến đế, dụ huyết mạch hoàng thất tự giết lẫn nhau, gần như chết sạch. Thân thể Tĩnh vương năm đó ốm bệnh không thể sinh con càng là lời nói vô căn cứ, chỉ là Kiến đế dùng thủ đoạn khiến người ta không nhận ra giết hại huyết mạch của Tĩnh vương, phạm là phu nhân mang thai con Tĩnh vương thì không đầy hai tháng đều sinh non hoặc là mất mạng, cứ thế dù cho Tĩnh vương có nhiều nữ nhân hơn nữa, họ cũng biết một khi có thai đều cách cái chết không xa, nữ nhân nếu không muốn mang thai thì có đủ thủ đoạn, Tĩnh vương là một võ phu làm sao có thể phát hiện? Hắn còn nói thái y nói bản thân không thể sinh con nhưng nếu không thể sinh con thì hiện tại thế tử Tần Vô Tà của Tĩnh vương là có chuyện gì xảy ra? Về phần tiên đế lâm chung nhường hiền thì càng thêm hoang đường, chuyện Nghiêu Thuấn mọi người ca tụng dù sao cũng chỉ là tin đồn nhưng ai có thể biết được đầu đuôi trong đó? Chỉ bằng lời nói của sử gia sao! Bất kỳ một vị đế vương nào cũng sẽ không cho phép giang sơn xã tắc rơi vào trong tay người ngoài, cho dù ban đầu Tĩnh vương không con nhưng đúng lúc có một đứa con trai bày ra ở trước mặt mình thì tiên đế làm sao có thể vứt bỏ hoàng tử mà truyền ngôi vị hoàng đế cho một thân vương chi thứ?

Lời đồn Kiến đế độc hại huyết mạch hoàng thất, soán quyền đoạt vị nổi lên khắp nơi, khiến Kiến đế giận dữ lập tức lệnh Tuyên vương Tần Yến Quy lãnh binh đi trấn nhiếp quân khởi loạn, bình định phương Bắc. Chỉ là Tần Yến Quy nhiều năm chưa từng tham gia quân vụ, tuy Yến Bắc quân là một tay hán tạo ra nhưng năm năm nay vẫn do Tần Xuyên và Tần Thương thống lĩnh nên Kiến đế cũng không thể không phái Tần Thương ở bên cạnh trợ giúp cùng nhau đi bình định phương Bắc.

Vô Tà cười Truy Nguyệt đi đến cửa thành, Truy Nguyệt tâm cao khí ngạo nhưng mấy năm này vẫn đã tốt hơn với Vô Tà, một người một ngựa càn ỷ ỷ, cơ hồ trong nháy mắt đã từ Tĩnh vương phủ đi tới trước năm ngàn Yến Bắc quân của Tần Yến Quy, bởi vì đang mùa hạ Vô Tà lại một đường giục ngựa lao nhanh đến khiến đầu đầy mồ hôi, quần áo mỏng trên người không khỏi cũng ướt mồ hôi, bóng dáng thiếu niên ở trước gương đã sớm biến mất chỉ còn lại một thiếu niên đầu đầy mồ hôi một thân hôi hám mà thôi.

Thấy Vô Tà tới, Tần Thương một thân ngân giáp ngồi ở trên lưng ngựa mừng rỡ, đáy mắt tràn đầy ý cười mãnh liệt, nhếch miệng cười: "Tiểu Vô Tà!"

Giờ phút này Tần Yến Quy cũng đang ngồi trên lưng ngựa phía trước đại quân, lắng lắng nghe tất cả đội doanh điểm danh, đội điểm xong thì các tướng sĩ bình định phương Bắc có thể vũ khí lên đường. Không giống với Tần Thương một thân ngân giáp hiên ngang mạnh mẽ thần thái phẫn khởi, Tần Yến Quy không mặc chiến giáp mà mặc thường phục giống như bình thường, dùng một chiếc trâm gỗ tùy ý bó tóc, vẻ mặt nhàn nhạt giống như không tập trung, đứng ở phía trước Yến Bắc quân kiêu dũng thiện chiến này thế nhưng hân lại giống như đang nhàn nhã tản bộ bình thường nhàn nhã bình tĩnh, không chút để ý.

Nghe nói giọng nói của Tần Thương, Tần Yến Quy khẽ thúc giục hồng ngựa, quay đầu lại nhìn Vô Tà đang thúc ngựa chạy tới bị nắng chiếu đầu đầy mồ hôi một cái, khóe môi khẽ gợn lên.

Bởi vì Vô Tà bị nắng chiếu, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút đỏ lên, chớp mũi cũng thấm chút mồ hôi dày đặc, giục Truy Nguyệt chạy như bay đến, động tác thông thạo vẻ mặt trầm tĩnh đã hiện ra chút khí thế. Đi tới trước đại quân, Tần Thương dẫn đầu đón lấy nàng, đối với việc Vô Tà xuất hiện ở đây, nói ngoài ý muốn thì là ngoài ý muốn, nói không ngoài ý muốn thì cũng không là ngoài ý muốn: "Tiểu Vô Tà, sao ngươi lại tới đây?"

Trừ Tam ca, người Tần Thương thân cận nhất chỉ có thể là Vô Tà rồi, hai người họ tự nhiên thân thiết, Vô Tà cũng nhe răng cười với hắn: "Ta tới tiễn các người!"

Tần Thương thấy nụ cười sáng lạn của nàng càng khiến người ta cảm thấy nóng hơn ánh mặt trời trên đỉnh đầu, bên tai không khỏi ửng đỏ, nhếch miệng cười nói: "Ta sớm biết ngươi sẽ đến, quả nhiên không uổng công ta thương ngươi!"

Vô Tà cười một tiếng, tâm tình không tự chủ cũng bị Tần Thương ảnh hưởng, trở nên sáng sủa: "Đáng tiếc ta không thể cùng đi."

Tần Thương nghe xong sùng sốt một chút, sờ sờ lỗ mũi, sờ đầu Vô Tà như đang dỗ tiểu hài, cười hắc hắc nói: "Tiểu Vô Tà, ngươi đừng buồn, phải nghe lời, lúc ta cùng Tam ca không có ở đây, không cho phép ngươi lười biếng, phải ngoan ngoãn không cần gây họa, cũng đừng tiếp cận quá gần với lão Ngũ, hắn không phải là người dễ đối phó, lòng dạ cực kỳ độc ác. Lúc Tam ca trở lại muốn kiểm tra công khóa của ngươi, ta cũng phải thử xem một chút thương pháp của ngươi có tiến bộ hay không. Mặc dù lần bình định này không tính là chuyện lớn gì, Tứ gia ta động một đầu ngón tay út là có thể áp đảo bọn họ nhưng binh khí không có mắt cũng không phải là chuyện đùa giỡn, ngươi da mìn thịt mềm, đừng đi mới tốt."

Tần Thương nói lời này xem như là uyển chuyển rồi, phương Bắc vì sao loạn? Vô Tà là đứa con duy nhất của Tĩnh vương, rối loạn này nàng tự nhiên cũng bị đẩy đến đầu sóng ngọn gió. Mặc dù Biện kinh vẫn bình tĩnh nhưng làm sao Kiến đế có thể yên tâm để Vô Tà đi phương Bắc? Phán loạn này không có Vô Tà thì là chuyện dễ giải quyết, nếu nàng thật sự tham gia vào, chưa nói đến có đã tâm hay không mà nếu bị người có ý lợi dụng cướp đi thì đó là phiền toái không nhỏ.

Vô Tà "hà" một tiếng, rõ ràng không tin lắm, Tần Thương ngượng ngùng cười cười, biết Vô Tà không có tốt như vậy cho qua, liền nói: "Tiểu Vô Tà phải nghe lời, chờ ta trở lại sẽ mang cho ngươi đồ ăn ngon chơi tốt, canh giờ không sai biệt lắm chúng ta phải xuất phát, ngươi đi từ biệt với Tam ca đi, nói không chừng Tam ca vui vẻ thì sau khi trở về cũng sẽ không kiểm tra công khóa của ngươi."

Vô Tà gật đầu một cái, Truy Nguyệt cùng nàng tâm ý tương thông, không đợi nàng ra hiệu đã tự giác đi tới chỗ Tần Yến Quy, giờ phút này Tần Yến Quy đang rũ mắt nhìn nàng, chỉ cảm thấy mấy năm này Vô Tà cao lên rất nhanh, mặc dù chỉ gần 13 tuổi nhưng lại cao hơn những đứa trẻ cùng lứa một chút, chỉ là cao gầy vẫn là cao gầy không hề nhiều thêm tí thịt nào, quần áo mặc trên người nàng cũng có chút trống rỗng.

13.

Cũng may mà cơ thể Vô Tà không phát triển nhiều lắm, tác phong nhanh nhẹn của thân thể này hoàn toàn như một thiếu niên.

Tần Yến Quy như có như không cong khóe miệng, cặp tình mâu thâm thúy lại giống như một cái đầm sâu không thể nhìn thấu kia chứa đựng suy nghĩ khó hiểu, ánh mắt hán quét qua quần áo Vô Tà bởi vì đồ mồ hôi mà thấm ướt, bởi vì là mùa hè nên quần áo của nàng dĩ nhiên đơn giản, vừa rồi đồ mồ hôi không khỏi dính sát trên người.

Vô Tà hồn nhiên không biết, vừa muốn há mồm nói sớm ngày khai hoàn này kia thì Tần Yến Quy cũng đã cười như không cười dời ánh mắt: "Vô Tà."

Chợt nghe hắn gọi tên mình, Vô Tà sùng sốt một chút rồi mới trả lời: "Ừ."

Tần Yến Quy không có nhìn Vô Tà, chỉ lắng lắng nhìn phương hướng hoàng cung ở sau lưng Vô Tà, giống như tán gẫu chậm rãi nói: "Phương Bắc làm phản, tuy lớn mà nhỏ có lẽ sẽ dính líu đến ngươi."

Vô Tà dừng một chút, cúi đầu trầm tư, môi giật giật, sau đó gật đầu: "Ừ, ta hiểu rõ."

Xưa nay Kiến đế đa nghi, lần này phương Bắc loạn, mặc dù không nài một tay bày ra nhưng lại dính líu không ít tới chuyện cũ năm xưa, cũng thật cũng già, khó tránh khỏi Kiến đế không hoài nghi nài nài. Lần này điều Tần Yến Quy đi với Tần Thương, mang danh bình định nhưng chưa chắc sẽ không có hành động với Vô Tà. Dù sao Kiến đế cũng là người cẩn thận sẽ không có động tác quá lớn nhưng thăm dò một chút cũng là không thể tránh được.

Điều hồ ly son, hồ này đại khái là nói Tần Yến Quy lòng dạ khó lường và Tần Thương cực kỳ bao che, không có hai người họ trấn giữ thì một đứa bé không lớn không nhỏ như Vô Tà tự nhiên không đáng nhắc đến.

Tần Yến Quy chỉ tùy ý gạt một cái cũng không tiếp tục đề tài này, mặc dù hấn với Tần Thương không ở đây thì Biện kinh này chưa hấn thoát khỏi tai mắt và lòng bàn tay của hấn. dda9nlqđ Cá tính Vô Tà xưa nay trầm tĩnh cẩn thận nhưng cũng không phải hiền lành, nếu chút phiền toái này nài cũng không thể tránh được vậy thì uống công những năm này hấn dạy nài.

Có tướng sĩ bẩm báo với Tần Yến Quy đã điểm xong chuẩn bị lên đường, Tần Yến Quy gạt đầu một cái, trước khi đi thì từ trên lưng ngựa ném một cái bao vào trong lòng Vô Tà: "Vật này, người hấn là phải dùng tới."

Vật này?

Vô Tà không hiểu, mở ra một góc bao, đập vào mắt là một mảnh trắng như tuyết, Vô Tà ngẩn ra rồi lập tức như hiểu điều gì, nài cúi đầu nhìn lướt qua quần áo trên người vì đồ mồ hôi mà dính vào, gò má thoáng chút đỏ bừng, nhanh chóng nắm chặt chẽ cái gói ở trong tay chỉ sợ người khác nhìn thấy, khuôn mặt nhỏ nhắn của nài quần bách vừa tức vừa giận.

Hấn là nhắc nhở nài phải bắt đầu chú ý một ít chuyện?

Tần Yến Quy không vạch trần nhưng dải lụa trắng này tự nhiên không phải cho nài dùng để tự vệ!

Hấn nhàn nhạt nhìn nài, trêu tức.

Mặt Vô Tà đỏ lên lại ngại nhiều người đang nhìn chăm chăm nên không dám làm ra bất kỳ phản ứng quá lớn nào, đành nghiêm mặt, lời nói sớm ngày khai hoàn cũng không nói, có chút nổi cáu mà quay đầu ngựa chạy đi. Toàn thân Truy Nguyệt đen nhánh, tốc độ cực nhanh tựa như tia chớp “xoát” cái vọt tới trước mặt khiến Tần Thương sợ hết hồn, không hiểu tại sao Vô Tà đột nhiên chạy nhưng nhìn về mặt Tam ca bình tĩnh, Tần Thương buồn bực, không ra chân tướng cũng không nhìn ra bất kỳ manh mối nào .

Vô Tà chạy có chút xa, đang muốn cứ như vậy xông về phủ nhưng mà Truy Nguyệt vừa rồi cực kỳ ấn ý với nài đột nhiên lại không theo ý của nài, cứng rắn chạy vòng về. Vô Tà cảm thấy có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh hiểu rõ, mà lúc này Truy Nguyệt đã sớm mang nài chạy về trước mặt Tần Yến Quy, không có ý tốt hi hai tiếng, hiển nhiên là không để sự tức giận của Vô Tà ở trong mắt, không chút nào sợ nài.

Vô Tà hiếm khi trẻ con nhìn chăm chăm Tần Yến Quy, Tần Yến Quy lại như lơ đãng không để trong mắt, khoe môi giờ lên, mang theo ý cười nghiêng nghiêng như có như không, tựa như đang chê cười nài: "Người quên, Truy Nguyệt là do ai đưa cho người."

Vô Tà nhìn hấn chăm chăm, cũng không nói chuyện, Truy Nguyệt quả thật không có lương tâm, nài chăm sóc nó nhiều năm như vậy còn cần ngân tiêu mới có thể “mời” được nó, mà Tần Yến Quy chỉ nhàn nhạt gọi nó một tiếng, nó đã hấp ta hấp tấp làm phản chạy về phía hấn.

"Tam ca, chúng ta nên lên đường," Tần Thương tốt bụng nhắc nhở một câu.

Vô Tà cũng biết lúc này không thể làm mặt với Tần Yến Quy, đành phải thờ chậm một hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn băng bó nói: "Tuyên vương lên đường thuận buồm xuôi gió, sớm ngày trở về, Vô Tà đưa tới đây, gặp lại!"

Ai ngờ Tần Yến Quy cũng không nhanh không chậm tự nhiên bỏ lại một câu: "Đợi thêm chút nữa."

Vô Tà sững sờ, ngay cả Tần Thương cũng ngây ngẩn cả người: "Tam ca?"

"Lão Tứ, người mang người đi trước sau đó ta sẽ tới."

Tần Thương mặc dù không rõ nhưng quân lệnh như núi, Tần Yến Quy làm chủ soái, hấn tự nhiên cũng phải nghe hấn, lúc dẫn người ngựa lên đường còn liên tục nhắc nhở Tam ca sớm đi bọn họ sẽ chậm một chút, mới rời đi.

Trong lúc nhất thời, Tần Thương cùng đại đội nhân mã đã rời đi, dưới thành chỉ còn lại Vô Tà và Tần Yến Quy hai người hai ngựa, mặt Vô Tà băng bó không nói lời nào nhưng Tần Yến Quy cũng không tiếp tục đề ý đến nài. Trong lòng Vô Tà càng thêm cô quái, thậm chí có chút hoài nghi bản thân vừa rồi nghe nhầm, Tần Yến Quy chưa từng nói qua cái gì "Đợi thêm chút nữa"?

Nài muốn giả ngựa rời đi nhưng Truy Nguyệt hiển nhiên không nghe nài, Vô Tà muốn bỏ ngựa mà đi lại có vẻ nhếch nhác nên cứ cảm cực như vậy, cả khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc khác thường, cũng không nói chuyện không để ý người, về mặt Tần Yến Quy vẫn không hề dao động, thông thả tự nhiên, không chút để ý.

Yên tĩnh này có chút đáng sợ khiến người ta bồn khoăn lo lắng.

Không biết là qua bao lâu, lúc Vô Tà nhịn không nổi muốn mở miệng hỏi hấn thì chợt Tần Yến Quy giờ lên khoe miệng không nóng không lạnh nhàn nhạt nói bốn chữ: "Trở về đi, chậm một chút."

Dứt lời, Tần Yến Quy giống như không có chuyện gì thúc ngựa rời đi, không hề nhìn nàng lâu một cái. Vô Tà giật mình, chỉ cảm thấy bóng dáng đi xa kia, tay áo tung bay, thúc ngựa rất nhanh nhưng phong thái của hắn vẫn tự nhiên cao nhã, lại mơ hồ lộ ra khí phách vương giả, giống như quân lâm thiên hạ.

Mà lúc này, bởi vì Vô Tà hồi lâu không nhúc nhích nên y phục trên người đã sớm bị gió hong, không hề dính sát vào người nữa.

Về mặt nàng hốt hoảng, một khắc mờ mịt, bởi vì vậy hắn mới để nàng đi về?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Vô Tà Giảo Hoạt. (Phần Đầu)

Editor: Trịnh Phương

Tần Yến Quy cùng Tần Thương đã rời kinh tới Bình thành phía Bắc đẹp hơn tám ngày, tính toán thời gian, bình mã hắn đã đến được thành. Vô Tà ở lại trong kinh, vẫn suốt ngày vui đùa như cũ, tất cả gió êm sóng lặng, bên phía Kiến đế cũng không có bất kỳ động tĩnh nào.

"Chẳng lẽ cứ bỏ qua cho ta như vậy?"

Vô Tà lấy một vò rượu đi tới Vũ Lâm Ky tìm Vệ Dịch. Năm đó nàng thuận theo tâm ý của Vệ Dịch, để cho hắn đi theo Tần Thương, khuôn mặt hắn ngày xưa vẻ mạo xinh đẹp tuyệt trần, thậm chí còn là thiếu niên xinh đẹp tuyệt trần hơn so với nữ tử, trong quân bị khinh thị khắp nơi, nhưng những năm này, cũng đã không còn người nào dám xem thường hắn. Tần Thương đã là con sói liều mạng, Vệ Dịch cũng là Ngọc Diện Diêm La uy danh hiển hách, chỉ vì hắn ngày thường xinh đẹp tuyệt trần, là người cực kì lạnh lùng độc ác, tâm địa sắt đá, lãnh khốc vô tình, lại thêm một đôi đồng tử màu đỏ khát máu diêm dúa lẳng lơ. Lần đầu tiên hắn theo Tần Thương ra chiến trường thì cũng đã đánh một trận liền thành danh, giết người không chút nương tay, chôn giết tù binh, dù là từ người già cho tới trẻ con, cho tới giờ cũng chưa từng chớp mắt một cái. Từ đó, có người nghe nói tên của hắn đã sợ đến mất mật, lại không dám bị bộ dạng xinh đẹp tuyệt trần kia của hắn lừa gạt, vì vậy liền có danh hiệu Ngọc Diện Diêm La.

Bằng chiến công của Vệ Dịch, hôm nay đã sớm được phong tướng, nhưng Tần Thương thủy chung không dám dùng hắn làm quá nhiều việc, cũng không chịu để hắn bay lên quá nhanh, Vô Tà nghĩ, có lẽ đây là ý tứ của Tần Yến Quy. Dù sao năm đó không ai không biết Vệ Dịch này là người của Vô Tà. Năm đó vẫn là Vô Tà coi trọng sắc đẹp của Vệ Dịch, còn nhỏ tuổi đã đi học người khác nuôi nấng nam sủng, sau đó Ngủ hoàng tử Tần Dung thậm chí còn vì tranh đoạt hắn mà đánh một trận cùng thế tử Tĩnh vương. Nếu danh tiếng hiện nay của Vệ Dịch quá lớn, cây to đón gió, Tần Thương cũng sợ hắn có quyền thế quá nhanh sẽ làm cho người khác nghi kỵ, mang tới cho Vô Tà nhiều phiền toái. Bởi vậy, trong mấy năm này, Vệ Dịch không còn cơ hội chinh chiến, Tần Thương ngược lại điều hắn tới Vũ Lâm Ky, làm thủ vệ kinh thành, cố tình tạo cho hắn thành tính tình vô cùng xuất sắc.

Nếu là Vệ Dịch của trước kia, chỉ sợ là không cách nào tiếp tục ẩn nhẫn. Nhưng những năm này, hắn thế nhưng đã từ một thiếu niên thô bạo kiêu ngạo biến thành bộ dạng không rõ buồn vui như hiện tại, thật đúng là đáng hoàng làm Vũ Lâm Ky, chỉ là mỗi lần có người thấy được khuôn mặt đẹp trai kia thì vẫn không khỏi rung mình như cũ.

Thấy vẻ mặt ngây thơ của Vô Tà, Vệ Dịch khinh thường xuy một tiếng, chế cười nói: "Người mơ đi."

Vô Tà cũng không tức giận, nâng môi lên miễn cưỡng nở nụ cười. Nam tử ngồi đối diện nàng đã không còn là thiếu niên động một chút là hung hăng đẩy nàng xuống đất như ngày xưa nữa. Vệ Dịch hôm nay đã trở nên cao lớn anh tuấn, lại bản lĩnh cao cường, thân xác ngày ngược lại chính là cực phẩm, chỉ tiếc là giết người quá nhiều, lệ khí dính trên người cũng nặng hơn, cho dù mặt mũi vẫn tuấn mỹ như cũ, nhưng lại không lý do làm cho người ta cảm thấy khí lạnh ngay hiểm đáng sợ lan tỏa ra khắp toàn thân, còn chưa đến gần cũng đã có thể cảm nhận được sự nguy hiểm cùng lạnh lẽo trên người của hắn.

Người có thể than cận mà ngồi đối diện cùng Vệ Dịch như vậy không nhiều lắm, Vô Tà may mắn được coi là một người trong đó. Cá tính của Vệ Dịch lạnh lùng ác độc, lại duy chỉ ở trước mặt Vô Tà mới thỉnh thoảng từ bi thương cho nàng mấy câu chế cười.

Đối với sự chế nhạo của Vệ Dịch, Vô Tà chẳng hề để ý. Vệ Dịch liếc nhìn vò rượu nàng mang tới một cái, hắn biết mấy năm nay Vô Tà không uống rượu, liền cũng không miễn cưỡng nàng. Vì muốn cho nàng mấy phần mặt mũi, hắn uống vài ngụm ở trước mặt nàng xong liền buông xuống, mím chặt môi, rõ ràng là không có lời nào để nói, rồi lại không muốn cứ như vậy để Vô Tà rời đi, hắn yên lặng chăm chú nhìn nàng, hai con mắt màu đỏ kia giữ kín như bưng, không hề giống như mấy năm trước nữa, động một chút là bị Vô Tà nhìn thấu cảm xúc.

"Ta dĩ nhiên là không dám mơ mộng. Hôm nay lời bàn luận về chính thống của Hoàng thất nổi lên bốn phía, nếu ép buộc hoàng huynh, Tần Yến Quy không có ở đây, ta lại chỉ là một đứa trẻ, không nắm thật việc có thể diệt cỏ tận gốc, ngày sau lại đốt sách văn học là được, còn sợ những sự quan kia làm cái gì?" Vô Tà thật bình tĩnh nói xong, thật giống như nàng đang đàm luận chuyện của người khác.

"Không ai có thể giết người!" Trên tay Vệ Dịch vừa dùng lực, sát khí chỉ một thoáng đã truyền ra bốn phía, bóp nát toàn bộ vò rượu, bọt nước văng khắp nơi, khiến Vô Tà cũng sợ hết hồn. Dừng một chút, Vệ Dịch đã giận tái mặt, trong cặp đồng tử rực rỡ tựa ngọn lửa kia lại như có mưa to gió lớn, nhưng rất nhanh liền bị hắn kiềm chế xuống, tỉnh táo trầm giọng nói: "Lòng dạ để vương không phải là thứ mà ta với người có thể so sánh."

Thiên hạ này không phải chỉ có Tần Yến Quy có thể bảo vệ nàng, có Vệ Dịch hấn, ai có thể tổn thương tới tính mạng nàng! Nhưng rốt cuộc, Vệ Dịch cũng không nói ra những lời này. Giết vô số người, đâu phải là vì hấn muốn tạo công lập nghiệp, lại đâu phải là vì Biện Quốc? Biện quốc không cho hấn thứ gì cả, hấn chịu ở lại Vũ Lâm Kỳ bảo vệ hoàng thành lại là vì cái gì quân thượng quốc gia? Chẳng qua là bởi vì Tần Vô Tà nàng vẫn còn ở nơi này thôi!

Vô Tà xoa xoa nước bắn vào trên mặt, biết là vừa rồi bản thân chọc giận sát tinh này, không khỏi gật đầu một cái, không tiếp tục nói hươu nói vượn kích thích hấn: "Cũng vậy, nếu ngay cả những thứ này cũng không thể nhìn, hấn cũng sẽ không ngồi được ở trên vị trí này lâu như vậy. Ngược lại, nếu ta nóng lòng không thể chờ được hành động tiếp theo của hấn, tự ta đã không chịu được trước rồi."

Vệ Dịch nhìn nàng một cái, khoe miệng khê nhúc nhích, hình như lại có chút ý nghĩ chê cười nàng: "Hoàng đế cố ý gả nữ nhi Giang Tương làm phi của ngươi."

Vô Tà nhú mày: "Giang Tương? A, ông ngoại của thái tử, huynh đệ của hoàng hậu. Nữ nhi của hấn? Là đại tiểu thư Tướng phủ còn lớn hơn ta sáu bảy tuổi hay sao? Sao nàng còn không cho phép người ta? Tuổi cũng đã nhiều như vậy còn muốn làm chính phi của ta, đó không phải là đưa cây cỏ non như ta vào trong miệng con bò già là nàng?"

Ai có thể tưởng tượng được rằng người nói ra những lời nói ác độc này lại có thể nghiêm trang mang vẻ mặt nghiêm túc giống như Vô Tà? Vệ Dịch hình như nhất thời cũng không biết nên mở miệng nói những gì với nàng rồi. Thật lâu sau, hấn mới miễn cưỡng hỏi một câu: "Không phải ngươi thích nàng sao? Nghe nói là một mỹ nhân."

Mặc dù là cô nương hai mươi tuổi chưa lấy chồng đúng là có chút lớn tuổi, nhìn lại Tần Vô Tà, tiểu tử này da mịn thịt mềm, giống như là viên cỏ non...

"Dĩ nhiên không thích." Trong lòng Vô Tà cười như không cười. Nàng tự nhiên là không thể thích nàng ta, dù có là mỹ nhân đi chăng nữa thì nàng cũng không có phúc tiêu thụ. Huống chi tiểu thư Tướng phủ này sợ là một quả bom hẹn giờ mà Kiến đế muốn tặng cho nàng. Nếu hôm nay nàng lấy nàng ta làm Thế tử phi, về sau nàng chính là nữ chủ nhân của cả vương phủ. Kiến đế có sinh nghi, nàng lại khẳng định bản thân làm việc rất cẩn thận, dĩ nhiên là không sợ bị một nữ nhân giám thị, nhưng nếu thật sự cưới vị tiểu thư Tướng phủ này, thân phận của nàng sợ là không thể đối gạt được nữa, nàng dĩ nhiên là không thể cưới nàng ta!

Vệ Dịch bình tĩnh nhìn nàng, vừa chê cười: "Hoàng đế cũng không phải là gã nguoi."

Về mặt Vô Tà trở nên nghiêm túc trong nháy mắt, như có điều suy nghĩ: "Mà ta không cưới được."

Vệ Dịch liền giật mình, cũng không nghe rõ hàm nghĩa trong lời nói của nàng, nhưng là cũng không hỏi nhiều: "Vậy ta giết nàng giúp nguoi."

Một người chết, dĩ nhiên không thể tái giá.

Vô Tà cũng ngăn người, lúc chợt cười: "Vậy cũng không được, nguoi giết một Giang đại tiểu thư, chẳng lẽ ta còn muốn đi theo nguoi trốn chạy khắp nơi hay sao?"

"Vậy thì như thế nào, có ta ở đây, nguoi không chết được."

"Vậy thì khi Tuyên vương trở lại còn không làm thịt ta hả? Hấn chỉ không ở đây một thời gian ngắn thì ta đã làm xong việc, hấn chắc chắn sẽ xem thường!"

Vệ Dịch mím môi không nói. Mặc dù hấn không biết Vô Tà chân chính bản khoản chuyện gì, nhưng hấn biết, nếu Vô Tà ở bên người hoàng đế, sớm muộn gì cũng rơi vào kết cục ngay cả bản thân chết thế nào cũng không biết.

Vô Tà liếc nhìn sắc trời, liền vỗ vỗ áo bào đứng lên: "Không còn sớm, nếu không trở về thì sẽ tạo cơ hội cho người khác nói xấu ta."

Nghe những lời này của Vô Tà, sắc mặt vẫn lạnh lùng của Vệ Dịch thế nhưng đột nhiên đỏ lên, bị kích động mà sinh ra vẻ độc ác, hừ lạnh một tiếng.

Vô Tà tới tìm Vệ Dịch, xưa nay đều là lớn nghênh ngang mà tới, cũng chưa từng người có hoài nghi thế tử Tĩnh vương thân thiết cùng Vệ Dịch hấn có gì cổ quái. Danh tiếng của Vô Tà luôn luôn không tốt, mọi người chỉ coi là nàng là tới mua vui với hấn, còn cho rằng thế tử Tĩnh vương đối với nam sủng của mình vẫn nhớ mãi không quên, nhớ kỹ sắc đẹp của sát tinh này, thường xuyên tới quấy rầy một phen. Ở Biện quốc, mặc dù nam phong không tính là thịnh hành, nhưng cũng không hiếm thấy, không người nào sẽ muốn đi tới chỗ hấn. Nếu hấn đợi Vô Tà đã lâu, không thể thiếu việc những người khác phải càng xấu xa thêm chút, khi bọn hấn vượt qua khó khăn là được cái chuyện cầu thả gì.

Vô Tà không biết vì sao Vệ Dịch đột nhiên đỏ mặt, còn tưởng là trời quá nóng, lại khuyên hấn nên nghỉ ngơi nhiều hơn rồi mới rời đi.

Trở lại khu vực sân bắn hoàng gia, đã là lúc thích hợp nhất để săn trong một ngày thời tiết tốt nhất. Trời xanh không một gợn mây, ánh mặt trời không quá gay gắt, lại có gió nhẹ phơ phất, lúc Vô Tà trở lại, khu vực sân bắn đang sôi trào khắp chốn, âm thanh khen ngợi vang lên liên tiếp.

Hôm nay Kiến đế đột nhiên có hứng thú, lại dẫn theo phi tần cùng không ít thanh niên tài tử của hoàng gia tới đây rèn luyện gân cốt một chút, đồng thời thi đấu săn thú. Mới vừa rồi lại vang lên một trận trầm trồ khen ngợi, hiển nhiên là bởi vì Kiến đế mới vừa tự mình xuống khu vực săn bắn bắn chết vài con nai. Mặc dù tuổi của Kiến đế đã cao, tay cũng đã không còn vững vàng như trước nhưng có thể nói là càng già càng dẻo dai, phi tần chung quanh thấy hấn trở lại thì đều che miệng cười đến rục rịch, vây quanh tán dương Kiến đế là hoàng thượng oai hùng bất phàm.

Kiến đế hắng giọng cười to, giao mũi tên cho thị vệ đang đứng ở bên phải, phi tần xung quanh rồi rút hầu hạ hấn cởi áo choàng cùng hộ giáp ở sau lưng

ra, cầm cây quạt ở bên cạnh mà quạt.

Kiến đế ngồi xuống trước lầu vại. Sau khi rửa tay xong, hắn liền đặt ánh mắt lên người thanh niên đang ở khu vực thi đấu săn bắn. Lần săn bắn này được Kiến đế đột ngột tham gia, cũng là cơ hội tốt khó có được để biểu diễn trước mặt vua, những con cháu thế gia này dĩ nhiên là ra sức biểu hiện, muốn may mắn được hoàng thượng thưởng thức.

Xa xa, Kiến đế liền thấy được Vô Tà chạy về tới, chỉ thấy nàng mặc trang phục đi săn màu sáng, hiên ngang mạnh mẽ, vóc người cũng cao lớn hơn không ít, bộ dáng cũng càng tuấn tú hơn. Từ lúc nàng vào khu vực săn bắn đến giờ liền có không ít tùy tùng cùng tiểu thư thế gia ở khu vực bên cạnh rồi rít đỏ mặt, lặng lẽ nhìn vị Tĩnh vương thế tử mới vẹn vẹn mười ba tuổi. Cả một đường, Vô Tà hết nhìn đông tới nhìn tây, cũng không kiêng dè những cô gái đang xấu hổ xô đẩy nhau ở phương hướng nàng đang đi, bàn luận xôn xao.

Kiến đế vẫy vẫy tay, đối với người bên cạnh nói: "Đi gọi Tà nhi tới."

Thị vệ lĩnh mệnh, vội đi mời Tần Vô Tà. Rất nhanh Vô Tà liền được dẫn tới. Vừa thấy Kiến đế đang nhìn nàng, Vô Tà lập tức nhếch miệng cười một tiếng, rất là tự nhiên mà trực tiếp chạy vội lên, vào trong đình cùng Hoàng đế: "Hoàng thượng hoàng huynh, ngài tìm ta?"

Kiến đế cười ha hả khiến Vô Tà ngồi gần hơn chút: "Tà nhi, sao đi lâu như vậy? Không biết thì ta còn tưởng rằng ngươi là cố ý tránh đi đâu rồi. Trẫm nghe nói mấy năm này Tuyên vương dạy dỗ ngươi rất là tận tâm, cười ngửa bần cung cũng rất có tiến bộ, sao không đi tỷ thí cùng bọn họ một chút, chơi một chút?"

Vô Tà rất là xem thường, trên mặt rịn ra một chút mồ hôi liền lau qua loa một cái: "Hiện tại rất nóng, lúc trước mặt trời lớn như vậy, Vô Tà tìm một nơi mát mẻ ngủ một giấc, hiện tại ánh nắng mặt trời đã bớt độc, ta mới dám ra ngoài."

"Nam tử hán đại trượng phu, sao có thể sợ ánh nắng mặt trời." Mặc dù Kiến đế khiển trách nàng, nhưng vẻ mặt cũng không quá nghiêm túc: "Muốn ngủ thì cho người làm dọn chỗ cho là được, mới vừa rồi đi nơi nào?"

Lúc này Vô Tà bỗng cúi đầu xuống, vẻ mặt cười đùa trở nên âm trầm. Kiến đế thấy vậy rất kinh ngạc, không khỏi hí mắt: "Sao, còn có người dám bắt nạt ngươi? Những đứa cháu kìa của ngươi đối đãi ngươi cung kính thương yêu, chính là trẫm cũng không chịu trách cứ ngươi mấy câu, dưới gầm trời này, còn có người dám trêu chọc tới Tà nhi?"

Vô Tà ngược lại càng thêm im lặng, mặc cho Kiến đế trấn an như thế nào thì nàng cũng không chịu nói. Kiến đế cau mày, nhất định bắt nàng nói ra thì Vô Tà mới ập a ập ứng lầm bầm: "Ban này ta có đi tới chỗ bóng cây ngủ một giấc, vừa vặn nghe được có người nói chuyện ở dưới tàng cây..."

Kiến đế nhếch lên lông mày: "Hả? Bọn họ nghị luận chuyện gì?"

Vô Tà than thở: "Ta nghe bọn họ nói, Bắc Phương có người làm loạn, tà thuyết mê hoặc người khác, còn nói chuyện xui xẻo lần này không phải chỉ là do những loạn thần tặc tử kia, ta cũng có dính líu, hoàng huynh nhất định sẽ giận ta."

Kiến đế vừa nghe, giận dữ núng nính một tiếng: "Lớn mật! Bàn luận bừa bãi về chuyện quân thần hoàng gia, hẳn là không muốn sống! Ngươi đâu, đi xem một cái, là ai to gan như vậy, lại dám khua môi múa mép sau lưng trẫm!"

Vô Tà cũng không ngăn cản Kiến đế phái người đi thăm dò, vẫn là một bộ dạng than thở như cũ. Về mặt Kiến đế hòa hoãn lại, trấn an nàng: "Tà nhi không cần lo ngại, cái gọi là D\$Đ(L+Q=Đ tà thuyết mê hoặc người khác, không thể đề mặc như vậy, trẫm đã mệnh Tuyên vương đi trấn áp lời đồn, ngươi còn băn khoăn chuyện này để làm gì? Trẫm tự nhiên sẽ không bạc đãi ngươi."

"Nhưng bọn họ nói, ta hại hoàng huynh phải như thế nào?"

Kiến đế xem thường: "Trẫm như thế nào vì ngươi? Phụ vương của ngươi qua đời, trẫm thương ngươi như thế nào, chính ngươi còn có thể không biết rõ ràng sao? Ngươi tuy là hoàng đệ của trẫm nhưng trẫm lại xem ngươi giống như cốt nhục của mình vậy. Không cần để ý tới lời khích bác của những người khác, trẫm biết Tà nhi là người thế nào không phải là đủ rồi? Ngươi lớn lên ở dưới mắt trẫm, trẫm còn có thể không biết ngươi?!"

Vô Tà nghe mừng rỡ: "Thật sao?"

"Thật!" Kiến đế háng giọng cười to: "Tà , ngươi lại chơi cùng bọn họ đi! Nếu ngươi đại chiến thắng, trẫm chuẩn bị cho ngươi một phần đại lễ!"

"Đại lễ?" Cặp mắt Vô Tà sáng lên, nghe rằng cười nói: "Là đại lễ gì?"

"Ngươi là con trai độc nhất của Tĩnh Vương, trẫm mong đợi ngươi sống thật tốt. Tĩnh vương trên trời có linh thiêng cũng có thể vui mừng. Mười ba tuổi không còn nhỏ nữa, lúc trẫm lớn cỡ như ngươi thì đã cưới vợ rồi." Kiến đế dừng một chút, cười nói: "Và lại ngươi ra tỷ thí cùng bọn họ đi! Trẫm tự nhiên có thưởng, phải đảm bảo ôm được một nàng dâu hiền lương thực đức trở về phủ!"

"Tốt!" Vô Tà lập tức đứng lên, kích động muốn thử. Dung Hề dẫn Truy Nguyệt đi lên, Truy Nguyệt cũng đã sớm rất hưng phấn. Vô Tà đẹp trai xoay người lên ngựa, ngồi ở trên lưng Truy Nguyệt. Dung Hề dắt Truy Nguyệt đi tới khu vực săn bắn, cho đến khi đã rời đi khá xa, lúc này Dung Hề mới có vẻ muốn nói lại thôi, vẻ mặt nặng nề: "Thế tử..."

Vô Tà cay mảy cúi đầu nhìn qua Dung Hề, không khỏi giương môi cười một tiếng, mắt nhìn về phía khác, ngoài miệng lại nói: "Dung Hề tỷ tỷ, tỷ không cần phải nói, ta đều biết."

"Không cưới được." Dung Hề dĩ nhiên là lo lắng thân phận của Vô Tà sẽ bị bại lộ. Dưới gầm trời này, người biết được Vô Tà là nữ giả nam cũng không nhiều lắm, nếu bọn họ là người của Thế tử thì không sao, chắc chắn sẽ không có người dám tiết lộ nửa câu, nhưng nếu cưới người Hoàng đế ban thưởng, sợ rằng bí mật này sẽ không thể giấu diếm lâu dài được nữa.

Vô Tà cười cười. Kiến đề nói rồi, nàng xuống thi đấu lần này, nếu biểu hiện tốt thì liền thưởng cho nàng một Thế tử phi, nhưng nếu nàng biểu hiện không được, vị thế tử phi này vẫn sẽ thưởng cho nàng theo lẽ thường, có xuống khu vực săn bắn hay không thì cũng chỉ là viện cớ mà thôi, việc này là không thể tránh khỏi.

Thấy Dung Hề lo lắng, Vô Tà trấn an nói: "Dung Hề tỷ tỷ, người không cần lo lắng, ta sẽ có cách để cho lần này bản thân không cần cưới vợ về."

Dung Hề nửa tin nửa ngờ. Nếu là Tuyên vương còn ở trong kinh thì còn có thể thương lượng cùng hắn, nhưng hôm nay Tuyên vương cũng không có ở đây... Nhưng thấy trên mặt thế tử nhà mình cũng không quá lo lắng mà ngược lại còn rất ung dung bình tĩnh, Dung Hề không biết nàng có gì kế hoạch gì, mặc dù trong lòng vẫn có chút lo lắng nhưng cũng không thích hợp nói thêm gì nữa, cũng chỉ có thể buông lỏng tay, nghiêng về bên cạnh, nhắc nhở Vô Tà: "Thế tử cẩn thận chút."

Vô Tà gạt đầu một cái, thét một tiếng, Truy Nguyệt tựa như một tia chớp dài phi ra, Vô Tà một thân trang phục đi săn anh tuấn tiêu sái, lại có con ngựa tốt khiến người khác giật mình như Truy Nguyệt, thiếu niên trẻ tuổi trên lưng con ngựa kia liền tràn đầy tự tin, tư thế cưỡi ngựa cũng thành thạo tuấn đạt, trong lúc nhất thời cũng đã hấp dẫn được không ít ánh mắt nhìn nàng của mọi người.

Vô Tà giục ngựa chạy tới liền thấy một bóng dáng xinh đẹp hiện ngang ở phía trước, chính là thuật sĩ $\text{di4endSan}^{\text{le}}\%q\text{uy\&don}$ cưỡi ngựa cũng không thua kém nam tử một chút nào- thái tử phi Hiến Viên Vân Nhiễm. Hiến Viên Vân Nhiễm vốn là người Bắc Tề, cô gái phương bắc khác với đại gia khuê tú Biện quốc, họ có thể nói là giỏi văn giỏi võ, lại không thích việc đánh đàn thêu hoa. Hiến Viên Vân Nhiễm cũng vậy, hôm nay nàng một thân màu đỏ rực cưỡi ngựa, lại buộc tóc lên, trang điểm khá nhạt, khí thế vô cùng đáng yêu. Chỉ trong thời gian nháy mắt, nàng đã bắn chết được vài con thỏ, những người khác đồng loạt trầm trồ khen ngợi.

Kỹ thuật cưỡi ngựa của Vô Tà xem ra không cần bàn cãi rồi, may mắn Truy Nguyệt là con ngựa tốt, mới miễn cưỡng cố gắng để cho nàng cưỡi ngựa đuổi theo thái tử phi, nhưng nàng không chăm chú cưỡi ngựa, lại cả lơ phất phơ yếu ớt bắn tên, thật lâu mới bắn trúng một con thỏ, con thỏ kia còn đã bị trúng một mũi tên bị thương nên không thể chạy nhanh, vừa vặn bị nàng bắt được. Người khác thấy vậy không khỏi che mặt thở dài, thật uổng phí người văn võ song toàn như Tuyên vương hết lòng dạy mấy năm nay. Đáng tiếc gỗ mục không thể dẻo, có thể làm được thành quả như hôm nay đã coi là không tệ.

Thấy Vô Tà bắn tên kém, lại không trúng, Hiến Viên Vân Nhiễm đều muốn cười ha ha, lời dây cương đi tới chỗ nàng, lớn tiếng chỉ đạo: "Vô Tà, người nên buông tay đi!"

Tình cảm giữa Hiến Viên Vân Nhiễm cùng Vô Tà tốt hơn, cũng không kiêng dè, huống chi cô gái Bắc Tề cũng chưa bao giờ nhân nhân nhỏ nhỏ giống như nữ nhân Biện quốc. Tuy là Tần Vô Tà là thiếu niên đang tuổi lớn, nhưng Hiến Viên Vân Nhiễm cùng nàng cũng có thể coi như là chơi đùa cùng nhau cho tới lớn. Lần đầu tiên nàng nhìn thấy Vô Tà, Vô Tà còn chưa có cao như vậy, hôm nay cũng lại đã cao hơn nàng một chút rồi. Nàng và Vô Tà hợp ý, tự nhiên sẽ chung đụng như tri kỷ bạn tốt, làm gì kiêng dè cái gì nam nữ khác biệt, lúc nàng cùng thái tử cùng nhìn thấy Vô Tà thì một người liền kêu nàng một tiếng tiểu hoàng thúc, một người lại đỉnh đặc trực tiếp kêu tên tuổi Vô Tà.

Vô Tà cũng quay đầu lại, vô tội buông tay nàng ra, bày tỏ mình đã nhắm ngay, nhưng vẫn là không cho phép, chọc cho Hiến Viên Vân Nhiễm cười to, thẳng thừng mắng Vô Tà ngu ngốc. Tuyên vương dạy nàng không tốt, vậy thì ngày khác hãy để cho nàng (HVVN) tới dạy nàng (TVT) thôi!

Chợt sau lưng truyền đến một đạo tiếng xé gió. Đang cùng Hiến Viên Vân Nhiễm cười đùa vui vẻ, Vô Tà nhất thời đổi sắc mặt, nhưng mà Hiến Viên Vân Nhiễm lại hồn nhiên không biết, rục rờ cười lớn như cũ. Lúc trước nàng đột nhiên quay đầu ngựa lại vì muốn tiến tới bên cạnh Vô Tà thì phía sau có người đã nhắm ngay con mồi, không ngờ Hiến Viên Vân Nhiễm lại đột nhiên thay đổi phương hướng, lúc phát hiện cũng đã không còn kịp rồi, mũi tên trên tay đã sớm bay đi, mắt thấy muốn bay vút tới chỗ Hiến Viên Vân Nhiễm..

Vô Tà cau mày, tròng mắt đen thoảng chớp hơi co lại, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh thấu xương. Cũng may nơi đây trời xa, sớm cách xa tai mắt của Kiến đế, Vô Tà xưa nay cẩn thận, cũng không để người mượn cớ, vì thế cho dù là mọi nơi không có người nào khác, cũng không chịu nghiêm túc lấy ra bản lĩnh cưỡi ngựa bắn tên, $\text{die\#d anl e3quy\&do(n}$ nhưng mà giờ phút này tình hình khẩn cấp, Vô Tà cũng không kịp suy nghĩ nhiều, tay áo nàng đã chuyển một cái, khí ngưng lại, đột nhiên phóng ra một đạo kinh phong, trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông đánh trật mũi tên bắn tới chỗ Hiến Viên Vân Nhiễm. Mũi tên phát ra một tiếng động, mất hết lực mà rơi xuống đất.

Sau lưng cũng vang lên một tiếng thờ phào nhẹ nhõm kéo dài, sau đó lập tức có người đi lên xin tội với thái tử phi.

Hiến Viên Vân Nhiễm cũng sừng sốt một chút, sắc mặt có chút trắng bệch, hiển nhiên là do sợ hãi. Vô Tà ngồi ở trên lưng ngựa, mặt không biến sắc liếc nhìn mũi tên rơi trên mặt đất, quan tâm nói: "Người không sao chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Vô Tà Giảo Hoạt. (Phần Sau)

Hiên Viên Vân Nhiễm cũng không biết là Vô Tà cứu nàng, thấy kia mũi tên thiếu chút nào liền bắn trúng người nàng, cũng không biết tại sao lại bắt chợt thay đổi phương hướng, mất hết lực mà rơi xuống đất, nàng chỉ cho là mình phúc lớn mạng lớn, mặc dù mới vừa rồi cũng bị dọa sợ không nhẹ, nhưng cô gái lớn lên ở trên lưng ngựa như Hiên Viên Vân Nhiễm rất nhanh liền khôi phục tinh thần, cười nói với Vô Tà: "Ta không sao, một chút lòng thành, còn không thể dọa chết ta."

Vô Tà cũng cười: "Thì ra là còn có người bắn tên còn kém hơn so với ta."

Hiên Viên Vân Nhiễm sửng sốt, cũng nở nụ cười ha ha. Không phải sao, nếu không phải người kia bắn tên kém hơn Vô Tà, mũi tên này sao lại có thể nửa đường liền mất đi lực mà rơi xuống đất?

"Thật sao?"

Một âm thanh quái gở cùng tiếng cười lạnh vang lên, chính là Tần Dung đang đi về hướng các nàng, ánh mắt của hắn âm trầm, trang phục đi săn màu vàng phách khoác trên người hắn, mặt trời mới chiếu qua một cái liền khiến người ta nhanh chóng cảm thấy có chút chói mắt, cũng may là qua nhiều năm như vậy, hai vết sẹo đối xứng hai bên má trái phải của hắn đã phai nhạt không ít, đáng tiếc vẫn lờ lờ như cũ, dù đánh rất nhiều phần lên vẫn làm cho người ta nhìn ra dấu mối, vì thế nỗi hận của Tần Dung đối với Vô Tà đến nay vẫn chưa giảm, chỉ là do có Tần Xuyên gò bó, hắn không dám tới tìm Tần Vô Tà gây phiền toái thôi.

Nhưng mới vừa hắn thấy rất rõ ràng tiểu tử này âm thầm vận lực, thế nhưng khiến mũi tên kia mũi tên lệch phương hướng, còn bị nàng hóa giải toàn bộ lực lượng, nếu không phải nàng ẩn giấu quá sâu, còn có thể là hắn hoa mắt hay sao?

Vô Tà nhìn thấy Tần Dung cũng không khỏi khẽ cau mày. Tần Dung thấy vậy càng thêm khẳng định phỏng đoán của mình, tiểu tử này quả thật là có chuyện mờ ám!

"Tiểu hoàng thúc không khỏi quá khiêm tốn về trình độ bắn tên của bản thân rồi." Tần Dung cười lạnh. Nàng bắn tên kém? Vậy mới thù hai mũi tên bắn sượt qua mặt hắn toàn bộ đều là hắn vận khí không tốt, tự mình giờ mặt ra cho đầu tên của nàng bắn vào hay sao?

"Hoàng chất quá khen." Vô Tà nghiêm trang trả lời.

Tần Dung hừ một tiếng, nhưng ngại vì Hiên Viên Vân Nhiễm ở nơi này, không thể không chào hỏi nàng trước: "Hoàng tẩu đã khỏe hẳn?"

Hiên Viên Vân Nhiễm biết xưa nay Tần Dung cùng Vô Tà không hợp nhau, liền cũng không lạnh không nóng đáp: "Bỏn cung không có chuyện gì, Ngũ đệ quá lo lắng. Nếu Bỏn cung nói tất cả đều ổn, mọi người liền tiếp tục săn thú đi, Bỏn cung cùng tiểu hoàng thúc đi tìm con nai trước."

"Hoàng tẩu chậm đã." Tần Dung đang muốn vạch trần Vô Tà ở trước mặt mọi người, sao có thể chịu để cho nàng đi? Nếu Tần Vô Tà có khả năng che giấu tốt như vậy, vì sao nhiều năm nay phải giả ngây giả dại? Tất nhiên là lòng dạ xấu xa! Nếu không cần gì phải suốt ngày giả thần giả quỷ? !

Nghĩ tới đây, Tần Dung cảm thấy vết thương cũ đã sớm khép lại nhiều năm trên mặt mình lại bắt đầu mơ hồ đau nhói, không nói thể không nói, ngay cả hắn cũng đã từng bị tiểu tử súc sinh này lợi dụng!

Năm đó ở Kim Lăng, hắn dưới con nóng giận gửi cho phụ hoàng một phong thư, viết bốn chữ "ngu xuẩn nhất thiên hạ" để châm chọc Tần Vô Tà, nói không chừng là trúng ngay kẻ của người này! Không ngờ tiểu tử súc sinh này, năm đó tuổi còn nhỏ như vậy đã bụng đầy mưu kế, cố ý bắn cho hắn một mũi tên, hủy đi dung mạo hắn quý trọng nhất, chọc giận hắn, ngược lại là lại trải đường cho kẻ khác đi!

"Tiểu hoàng thúc, ngươi không thể cho rằng người khác đều là người mù, đều là kẻ ngu!" Tần Dung cười nhạo nói.

Vô Tà tròn to hai mắt, trên mặt có chút vô tội: "Hoàng chất chẳng lẽ... Hông mắt, hông... Đầu?"

Hiên Viên Vân Nhiễm không ngờ Vô Tà sẽ có thái độ nói như vậy, không khỏi bật cười, sắc mặt Tần Dung càng thêm âm lãnh: "Đại ca không cho ta gây sự với ngươi, ngươi lại còn coi là ta sợ ngươi?"

"Nếu thái tử không cho ngươi tìm ta phiền toái, vì sao ngươi lại muốn tìm ta phiền toái, không nghe lời của hắn?" Vô Tà rất nghiêm túc hỏi.

"Ngươi cho là ta giống như đại ca mà dễ bị lừa gạt như vậy? Đại ca không cho ta tìm ngươi gây phiền phức, hôm nay ta lại càng muốn làm phiền ngươi!"

"Thì ra là ngươi đã sớm bắt mối với phân phó của thái tử!" Vô Tà bừng tỉnh hiểu ra.

Tần Dung sửng sốt, chợt nghe được ý khích bác ly gián trong lời nói của Vô Tà, đây rõ ràng là ở chi cây dâu mà mắng cây hòe (giống như câu "nói bong nói gió" của Việt Nam mình ấy, nhưng Tà tỷ là đang chửi người =))), ám chỉ hắn nói lên tâm tư muốn chống đối thái tử, hơn nữa giờ phút này thái tử phi còn đang ở một bên, nàng lại muốn lừa gạt trên người của hắn hay sao!

Tần Dung chỉ một thoáng đã phản ứng kịp, thế nhưng mình lại bị tiểu tử này đùa bỡn! Trong lòng nhất thời giận dữ, ánh sáng lạnh lẽo âm thầm lóe lên trong mắt. Tần Dung chợt bay vút xuống từ trên lưng ngựa, tay tạo thành hình móng vuốt chim ưng, mang theo kinh phong lạnh thấu xương đánh thẳng tới mệnh môn của Vô Tà, chỉ một thoáng gió lạnh đập vào mặt, lại mang theo sát cơ, Hiên Viên Vân Nhiễm ở một bên cũng cả kinh kêu lên một tiếng sợ hãi.

Hôm nay không có Tuyên vương cùng Tần Thương ở đây, hắn cũng không tin dưới gầm trời này còn có người có thể cứu nàng!

Vô Tà đã biết Tần Dung vô cùng tàn nhẫn, chiều này của hắn vô cùng ác độc, lực vô cùng lớn, một chiêu này đánh xuống, sợ rằng trái tim của nàng sẽ

bị hấn trực tiếp móc ra.

Lần này Tần Dung thật sự ra tay rất độc. Có lẽ ngày trước hắn còn có chỗ băn khoăn, nhưng hôm nay hắn đã biết Tần Vô Tà thâm tàng bất lộ, còn có thể băn khoăn cái gì nữa? Dĩ nhiên là phải xuống tay thật ác, mắt thấy một giây kế tiếp, một đôi móng vuốt thép của hắn sẽ phải xuyên thấu thân thể Vô Tà, có thể khiến Tần Dung không thể nghĩ tới, vào lúc này, Tần Vô Tà thậm chí động đều chưa từng động một cái, cứ như vậy thẳng lưng ngồi ở trên lưng ngựa chờ hắn. Chợt, khóe miệng của nàng chậm rãi giương lên, đáy mắt cũng hờ hững tràn ra một tầng mỉa mai...

Tần Dung cả kinh, đột nhiên chợt hiểu, nàng lại đang kích hắn, là hắn rút lui!

Mặc dù không biết Vô Tà có chủ ý gì, nhưng Tần Dung dám khẳng định, hắn nhất định lại bị tiểu súc sinh giao hoát này lợi dụng! Nhưng một chiêu này phát ra, thật sự là vô cùng hung ác, chỉ mảnh treo chuông, hắn nghĩ mạnh mẽ thu hồi cũng đã không kịp!

"Lão Ngũ!" Một tiếng khê kêu, cũng là Hiền Viên Vân Nhiễm hồi thần lại trong nháy mắt, vội vàng quát ra một roi, lập tức kéo Vô Tà xuống, hóa giải được thế công của Tần Dung. Vô Tà cũng rơi xuống trong nháy mắt, Tần Dung tiếp tục tấn công vài lần nữa, rốt cuộc cũng trúng người Vô Tà, nhưng làm phiền Hiền Viên Vân Nhiễm phải dùng roi chặn lại vài lần, Tần Dung cũng không xuyên thấu lồng ngực Vô Tà, mà quét qua bả vai Vô Tà, cơ hồ đâm vào sâu hơn một ngón, tay đầy máu tươi.

"Vô Tà, Vô Tà!" Mặt Hiền Viên Vân Nhiễm tràn đầy khản trương, vội vàng nhảy xuống ngựa ôm lấy Vô Tà đang rơi xuống. Sắc mặt Vô Tà chợt tái nhợt, trên người bị thương, còn chảy máu, đáng vẻ xem ra có chút đáng sợ. Hiền Viên Vân Nhiễm vội vàng lớn tiếng kêu người khác truyền thái y. Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều bận rộn vây quanh Vô Tà.

Kiến đế nghe nói tới chuyện Vô Tà đánh nhau cùng Tần Dung, còn bị thương, liền giận tím mặt, lúc này cho người ta kêu thái y đi xem Vô Tà, còn hạ lệnh phạt Tần Dung 30 đại bản.

Trong lều vải, thái y Kiến đế phái tới đã đến, tay chân Hiền Viên Vân Nhiễm luống cuống đứng ở đó, lo lắng nhìn Vô Tà, cho đến Dung Hề nói một câu "Thế tử phải coi đồ", lúc này Hiền Viên Vân Nhiễm mới tỉnh táo lại, nhớ tới mặc dù quan hệ của mình cùng Vô Tà rất tốt, nhưng Vô Tà dù gì cũng là một nam tử, nàng lại là thái tử phi, đứng yên ở đó không hợp thích lắm, liền cẩn thận đi thẳng từng bước ra ngoài, mời thái y vào trong.

Trong lúc nhất thời, bên trong lều vải của Vô Tà chỉ còn lại thái y mới tiến vào cùng với Dung Hề.

Vô Tà liếc mắt nhìn Dung Hề, thấy Dung Hề gật đầu, Vô Tà mới giật mình nhận ra lão thái y mặt đầy chính khí này thế nhưng cũng là người của Tần Yến Quy, trên mặt nàng nở nụ cười. Tần Yến Quy thật là có bản lĩnh, vị lão thái y này còn là Kiến đế tự mình sai tới, có thể thấy được hắn người mà Kiến đế tin tưởng. Ngay cả thái y Kiến đế tin tưởng rõ ràng cũng là người của Tần Yến Quy, bản lĩnh của hắn có thể nhỏ sao?

Nếu là người của Tần Yến Quy, Vô Tà tự nhiên cũng không có kỵ gì, thoải mái để Dung Hề cởi áo khoác giúp nàng, gạt nửa quần áo trong, lộ ra bả vai, mà phía dưới cũng chỉ còn dư lại một tầng buộc ngực thôi, ngay cả này dây buộc ngực cũng là Tần Yến Quy phái người chuẩn bị tốt cho nàng...

Lão thái y thay Vô Tà xử lý vết thương, lại băng bó một phen, lúc này mới thu đồ, rửa sạch tay, mặt không đổi sắc, chỉ coi như không thấy ngực của Vô Tà bị lộ, vẫn kêu nàng "Thế tử" như cũ, có thể thấy được vị thái y này quả thật đã sớm biết nàng là nữ tử thì mới có thể không có chút kinh ngạc nào, đủ để biết hắn cũng là một trong những tâm phúc của Tần Yến Quy.

"Thế tử chỉ là bị thương một chút da thịt, không có gì đáng lo ngại, nghỉ ngơi thật tốt bảy, tám ngày là được. Vết thương khó tránh khỏi có chút ngứa ngáy, nhìn một chút liền qua, ngàn vạn lần không được đưa tay gãi, đợi vết thương đã kết vảy, tự nhiên sẽ không lưu lại dấu vết. Sau đó thần sẽ cho người đưa đơn thuốc tới cho Thế tử." Thu thập xong đồ, lão thái y mới cáo lui với Vô Tà: "Hiện tại thần sẽ tới bẩm báo hoàng thượng, Thế tử cũng không cần lo ngại."

Vô Tà gật đầu một cái, coi như là ngầm cho phép.

Hiền Viên Vân Nhiễm chờ ở bên ngoài thật lâu đã sớm không đợi được nữa, lúc này mới lại vén rèm đi vào, Vô Tà đã mặc đồ chỉnh tề, chỉ là sắc mặt còn có chút trắng bệch. Thấy vậy, Hiền Viên Vân Nhiễm có chút đau lòng, lại có chút tức giận, thẳng thắn mắng Vô Tà: "Người làm cái gì mà lại đánh nhau cùng Ngũ đệ? ! Ta muốn thái tử ca ca phạt hắn thật nặng, có 30 đại bản thì tính là gì! Thiếu chút nữa hắn đã lấy luôn mạng của ngươi rồi! Ngươi cũng ngu nha, tính tình Ngũ đệ như thế nào ngươi không phải biết. Ngươi không trốn tránh hắn coi như xong, ta lôi kéo ngươi đi, ngươi còn không đi, đây không phải là cố ý ở lại chờ đánh nhau sao!"

Hiền Viên Vân Nhiễm mắng một hồi, lại làm cho trong lòng Vô Tà có chút ấm áp. Tính tình Hiền Viên Vân Nhiễm thẳng thắn đơn thuần, tự nhiên chân thành đối đãi với nàng, nhưng nàng đối với Hiền Viên Vân Nhiễm không hoàn toàn chân thành, điều này làm cho Vô Tà có chút xấu hổ đối với nàng.

Thấy sắc mặt Vô Tà không được tốt, Hiền Viên Vân Nhiễm cũng không tiếp tục mắng nữa, chỉ là vô cùng lo lắng, hốc mắt đều đã đỏ ửng: "Vô Tà, ngươi không cần tức giận khổ sở, ta nhất định sẽ nói lại cho thái tử ca ca, khiến thái tử ca ca đánh cho Ngũ đệ thêm một trận cho ngươi hả giận!"

Vô Tà nhìn Dung Hề một cái, Dung Hề gật đầu, lặng yên không một tiếng động đi ra ngoài. Lúc này Vô Tà mới cười cười, cặp trong mắt đen trong trẻo có hóm hỉnh, nơi nào giống như là đáng vẻ tức giận khổ sở: "Thật ra thì ta cố ý khích giận Tần Dung, đánh nhau cùng hắn."

Hiền Viên Vân Nhiễm vừa nghe, quả nhiên ngây ngẩn cả người, cực kỳ kinh ngạc, há to miệng, một hồi lâu, mới sờ sờ đầu Vô Tà: "Ngươi không có ngu..."

Vô Tà không nhìn được gương mặt cười: "Ngươi không phải là nên hỏi tại sao à?"

Hiên Viên Vân Nhiễm thấy nụ cười trên mặt Vô Tà có chút khôn khéo giảo hoạt, cũng không biết phải hình dung tư vị trong lòng như thế nào. Nàng có chút mừng rỡ, Vô Tà chịu nói với nàng chuyện này, có thể thấy được là thật tâm muốn kết giao cùng với nàng, không uổng phí năm đó nàng đối với Vô Tà hết lòng hết dạ, nói cho nàng nghe cả bí mật của mình. Mặc dù võ công của Vô Tà không tốt, đi học không tốt, không thể cười ngạo bá tên, ngay cả việc điều tra một người nhiều năm như vậy cũng không tra được giúp nàng, nhưng nàng vẫn hết sức thích Vô Tà. Hôm nay nàng (TVT) chịu nói bí mật của mình nói cho nàng (HVVN) biết, càng làm cho trong lòng Hiên Viên Vân Nhiễm mừng rỡ, vội hỏi: "Tại sao?"

Vô Tà mỉm cười: "Bởi vì hoàng huynh muốn gả đại tiểu thư tướng phủ làm Thế tử phi của ta!"

Hiên Viên Vân Nhiễm buồn bực, chuyện này của nàng có liên quan gì tới việc nàng cố ý đánh nhau cùng Tần Dung?

Vô Tà cười như không cười, này vẻ mặt nhất thời có chút giống Tần Yến Quy, lại khiến Hiên Viên Vân Nhiễm nhìn thấy liền thoáng mất hồn, lại nghe Vô Tà nói: "Ta không muốn kết hôn với nàng, dù sao đại tiểu thư Tướng phủ này rất thích Tần Dung, còn không bằng gả nàng cho hắn!"

Hiên Viên Vân Nhiễm gật đầu một cái, chuyện này nàng có nghe nói qua, vị đại tiểu thư Tướng phủ này thật sự thích Tần Dung, ngày thường Tần Dung quả thực cũng khá tốt, vừa là hoàng tử thân thiết nhất với thái tử, nàng kia thích hắn cũng không có gì kỳ quái. Dừng một chút, Hiên Viên Vân Nhiễm hình như đã nghĩ tới điều gì, chợt bừng tỉnh hiểu ra: "Người không muốn kết với hôn nàng?! Tại sao? Chẳng lẽ người có người trong lòng rồi sao?"

Nếu không thì cưới ai làm phi thì cũng có sao đâu.

Gò má Vô Tà ửng hồng, Hiên Viên Vân Nhiễm nhất thời vừa mừng vừa sợ, quả thật bị nàng đã đoán đúng, Vô Tà đã có người mình thích! Cũng không biết cô gái kia là ai, Vô Tà thế nhưng vì nàng ngay cả tiểu thư tướng phủ cũng không cưới! Nàng chợt có chút hâm mộ cô gái kia rồi, tựa như hâm mộ cô gái mà năm đó Tần Yến Quy muốn kết hôn. Vô Tà vì nàng kia, thậm chí ngay cả mạng của mình cũng suýt chút nữa đã mất!

"Vậy vì sao người lại không nói cho phụ hoàng? Khiến phụ hoàng hạ chỉ cho người cùng người trong lòng trở thành một đôi!"

"Ta..." Vô Tà nhất thời không trả lời được.

"Aizz!" Hiên Viên Vân Nhiễm thở dài một tiếng, xem ra nàng kia cũng không phải là nữ tử của nhà làm quan tầm thường, nếu không cũng đã không xứng với Vô Tà rồi. Vô Tà không chịu nói cho hoàng thượng, nhất định là vì bảo vệ nàng kia, dù sao... Đang ở hoàng gia, hôn nhân ả chuyện lớn, xưa nay đều là bắt buộc dĩ..

"Vô Tà, người đừng lo lắng, ta nhất định sẽ giúp người!" Trong lòng Hiên Viên Vân Nhiễm cảm động, nghĩa khí phát ra càng thêm mạnh: "Dù sao người không muốn kết hôn cùng tiểu thư tướng phủ này, ta liền khiến cho nàng ta gả cho Tần Dung là được!"

Vô Tà sững sờ, sắc mặt có chút khó xử: "Người có cách?"

Hiên Viên Vân Nhiễm vỗ vỗ bộ ngực 〇〇: "Ta đương nhiên có biện pháp, người xem là được. Vô Tà, hai chúng ta là bằng hữu, ta nhất định sẽ giúp người!"

Trên mặt Vô Tà hiện lên vẻ cảm kích, Hiên Viên Vân Nhiễm càng thêm hài lòng, dặn dò một Vô Tà nghỉ ngơi thật tốt một phen rồi mới rời đi.

"Thế tử..."

Chờ sau khi nàng đi, Vô Tà mới thu lại vẻ mặt, lẳng lặng rũ rèm mắt xuống, không nhìn ra vui giận, cho đến khi Dung Hề gọi nàng một tiếng, nàng mới như có như không giương môi lên, thắm cười khổ: "Dung Hề tỷ tỷ, ta như vậy cũng quá không phúc hậu."

Hiên Viên Vân Nhiễm thẳng thắn đơn thuần, đương nhiên dễ lừa gạt. Trong lòng Vô Tà có tính toán, nhưng kế này lại cần dụ dỗ Hiên Viên Vân Nhiễm. Cô gái thẳng thắn như vậy lại bị nàng lợi dụng D%Đ*LQ#Đ dụng sự thật lòng của nàng ấy, giờ phút này Vô Tà ngược lại có chút không nhìn được mà phải phụ lòng tốt của Hiên Viên Vân Nhiễm rồi.

"Thế tử quá lo lắng." Trời sinh tính tình Dung Hề đã lạnh nhạt, tự nhiên không biết được sự áy náy trong lòng Vô Tà.

.....

Đồng cung

Bị phạt 30 đại bản, sắc mặt Tần Dung rất không tốt, nhưng cũng không dám ngồi, không thể làm gì khác hơn là đứng ở trước mặt Tần Xuyên, vẻ mặt có chút áy náy: "Đại ca..."

Tần Xuyên đang viết cái gì đó lên tờ giấy, hạ xuống vài nét bút cuối cùng thì mới dừng bút lại, ngẩng đầu lên nhìn hắn: "Người động tới hắn?"

Dù hôm nay hắn không đi tới khu vực săn bắn nhưng chuyện Ngũ hoàng tử đánh nhau cùng thế tử của Tĩnh vương đã sớm truyền tới tai hắn, nghe nói đứa bé kia... Còn bị thương không nhẹ?

Xưa nay Tần Dung ra tay ác độc, tiểu quý gia tất nhiên là sẽ phải ăn chút đau khổ.

Tần Dung sắc mặt khó coi, nhưng ngăn ngại thái tử còn đang ở phía trước, không tiện phát tác, chỉ nén lấy một hơi nói: "Ta rất ngứa mắt hắn! Chỉ hận không thể có giết chết tên chết tiệt đó!"

Tần Xuyên khẽ cau mày, thờ dài: "Lão Ngũ, khi nào ngươi mới có thể học được cách làm việc không kích động đây?"

Tần Dung bị giáo huấn đến mặt hồng tai đỏ, bất mãn nói: "Đại ca, sao ngươi lại che chở tiểu trướng thối này?! Ngươi không phải là đã biết nàng căn bản không phải là người tốt sao! Nàng giả ngây giả dại cả ngày, cũng không biết là đang có ý đồ gì!"

"Ta cảnh cáo ngươi, không được động đến hắn." Tần Xuyên lắc đầu một cái nhưng sắc mặt đã lạnh xuống, khiến Tần Dung không dám tiếp tục quấy nhiễu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Yên Quy Trở Về Khó Khăn

Editor:lonbia

Tính cách Tần Dung thật thường, là loại người mà không từ bất kì thủ đoạn nào, Tần Xuyên đối với hắn có chút nhứt đầu, quả nhiên, Tần Dung thấy sắc mặt Tần Xuyên lạnh xuống, trong lòng có chút lo sợ, nhưng cũng không muốn mình ăn ba mươi đại bản một cách thua thiệt như vậy, hắn nghĩ cũng không ra, chi là một Tần Vô Tà không quan trọng, tại sao đại ca luôn che chở cho hắn? Nếu không phải phụ hoàng do dự không quyết đoán, tiểu súc sinh kia đã sớm chết không có chỗ chôn, thật sự cho mình là hoàng thất chính thống sao? Ngay cả Tĩnh vương năm đó oai phong một cõi hôm nay không phải cũng chỉ còn lại một đồng xương trắng, một đứa trẻ như nàng thì coi là thứ gì? Hắn càng hận hơn chính là, phụ hoàng không quyết đoán coi như xong, nhưng ngay cả thái tử cũng như vậy, đừng nói hôm nay hắn chưa lấy tánh mạng Tần Vô Tà, nếu hắn lỡ tay giết chết nàng thì bị được coi là cái gì?

Tần Xuyên biết trong lòng Tần Dung không phục, cũng không nhiều lời với hắn, phát tay để cho hắn đi về đường thương, Tần Dung làm sao chịu bị đánh một cách vô ích như vậy, sắc mặt không vui nói: "Đại ca, cục tức này hôm nay ta không thể nuốt xuống!"

Tần Xuyên khẽ cau mày: "Lão Ngũ."

"Muốn lật đổ Tuyên vương, ra tay từ hắn là thích hợp nhất."

Tần Xuyên không giận mà cười, lần nữa ngồi xuống, cũng không đuổi hắn đi nữa, cười như không cười hỏi hắn: "Ngươi dự định ra tay với tiểu hoàng thúc như thế nào?"

"Hắn thì làm sao là tiểu hoàng thúc?" Tần Dung xuy một tiếng, vẻ mặt âm trầm: "Chỉ cần để cho phụ hoàng biết Tuyên vương đã tâm bưng bưng mơ ước vương quyền, phụ hoàng làm sao lại dễ dàng tha cho hắn lần nữa?"

"Nga?" Tần Xuyên giống như đang nghe được một câu chuyện cười, trên mặt hắn vẫn là nét dịu dàng nho nhã, mỉm cười hỏi: "Ngươi có chứng cứ?"

"Không có...." Tần Dung ngẩn người, chợt nổi giận dưng dưng đứng lên: "Kia cần gì có chứng cứ! Tên khốn Tần Vô Tà kia không phải là chứng cứ sao? Hắn suốt ngày giả điên giả dại, nhất định là do Tuyên vương chỉ điểm, phương Bắc làm phản, nói không chừng là chính bọn họ một tay làm ra, Phụ hoàng còn cho hắn đi dẹp loạn? Đây không phải chính là để cho trộm tự đi bắt trộm hay sao?"

"Lão Ngũ...." Tần Xuyên lắc đầu thờ dài một cái: "Ngươi cho là phụ hoàng không biết hay sao?"

"Đại ca?" Tần Dung sắc mặt âm trầm, bị Tần Xuyên nói một câu làm cho sừng sốt: "Lời này của đại ca là có ý gì?"

Tần Xuyên nhếch môi, đứng dậy, đi tới trước cửa sổ, đứng chấp tay, mắt phượng nheo lại, nhìn về phía cây xanh um tùm bị gió thổi làm lay động: "Ngươi nghĩ phụ hoàng thật sự cưng chiều cô gia?" (cô gia là để chỉ Tần Xuyên)

Hắn ngay cả từ "Cô gia" cũng dùng đến, có thể thấy được giờ phút này hắn đang dùng thân phận thái tử mà cùng Tần Xuyên nói chuyện, mà không phải là người "Đại ca" hắn thường ngày nói chuyện hay gọi.

Sắc mặt Tần Dung khẽ run, nặng nề nói: "Phụ hoàng không thiên vị đại ca, chẳng lẽ lại thiên vị Tam ca.....Nhưng đại ca là thái tử danh chính ngôn thuận, sau khi phụ hoàng trăm tuổi, đại ca chính là vua của một nước, tự nhiên phụ hoàng phải nâng đỡ đại ca. Nhưng Tam ca đã tâm bưng bưng, mơ ước vương quyền, là đại nghịch bất đạo, nói không chừng hắn cùng Tĩnh vương phủ đã sớm cấu kết với nhau, lời đồ hoàng thất chính thống kia chính là đúng ý hắn rồi, phụ hoàng làm sao sẽ tha thứ cho hắn một cách dễ dàng như vậy?"

Nụ cười trên môi Tần Xuyên càng sâu hơn, khuôn mặt trở nên càng tuấn tú, nháy mắt có chút xảo trá: "Lão ngũ, người của Tuyên vương không những không thể động, mà ngay cả Tuyên vương, ngươi cũng đừng vọng tưởng có thể đối phó được hắn."

"Tại sao!" Tần Dung khinh thường: "Là đại ca quá thận trọng mà thôi, chúng ta không đối phó bọn họ, chẳng lẽ đợi sao này đợi bọn họ đi đối phó chúng ta sao? Kẻ thắng làm vua kẻ thua làm giặc, đại ca ngươi quá nhân từ rồi."

Hắn nhân từ?

Tần Xuyên nhướn mày, dở khóc dở cười lắc đầu một cái: "Người phụ hoàng xem trọng, không phải cô, cũng không phải Tuyên vương, mà chính là bản thân hắn. Cô cùng Tuyên vương, gần như là một cây đao cùng một khối đá mài đao, phụ hoàng không hy vọng đao quá cùng, cũng không hi vọng đao quá sắc bén, làm cho hai ta đều kiềm chế được lẫn nhau mới là kết cục tốt nhất."

Nếu nói là coi trọng....Kiến đế có lẽ đã từng coi trọng một người, chỉ là người nọ đã chết, hôm nay trong mắt Kiến đế, bất kỳ đứa con trai nào cũng không bằng so với đứa con trai đã chết đó, thay vì tin nhiệm bất cứ kẻ nào, hắn chỉ tin tưởng vương quyền nắm trong tay của chính mình. Tần Yến Quy mười bốn tuổi phong vương, cho dù hắn có dã tâm, cũng là do một tay Kiến đế dung túng mà ra, quả thật Kiến đế đối với Tuyên vương rất kiêng kỵ, nhưng không có hắn, Kiến đế làm sao có thể yên tâm với thái tử đây?

Mấy năm nay thế lực thái tử ngày càng lớn, Tần Yến Quy đối với chính sự cũng mặc kệ, sự thăng bằng bị đánh vỡ, Kiến đế tự nhiên sẽ tìm cơ hội khôi phục lại sự cân bằng này.

Mặc dù Tần Dung kích động hiếu chiến, nhưng cũng sẵn sàng đi chớ sẵn, đạo lý này hắn hiểu.

"Lão ngũ, người quá nóng nảy, nóng nảy như vậy rất dễ dàng bị tiểu tử kia gài bẫy." Tần Xuyên cười, lười biếng nhếch môi, từ xưa quân vương, người nào không biết cách ẩn nhẫn? Có thể nhẫn nại, mới có thể đi đến cuối cùng, về phần tên tiểu quý Vô Tà kia....mắt Tần Xuyên híp lại, ý vị thâm trường, hắn không cho phép Tần Dung động đến nàng, đích thật là có chút tâm tư.....

Tần Dung bị Tần Xuyên một phen khiển trách, mặt đỏ đến mang tai vừa tức giận vừa xấu hổ, thật lâu, mới hướng đến Tần Xuyên nhận lỗi: "Đại ca, là ta sai rồi, thân đệ cam tâm chịu phạt."

"Thôi, người cũng đã bị đánh, thương thế không phải nhẹ, đi xuống đi, sai nha hoàn bôi thuốc cho người." Tần Xuyên lười biếng quét mắt nhìn hắn một cái, từ đầu đến cuối cũng chưa từng lộ vẻ mặt nghiêm nghị, không đánh hắn một trận, thì làm sao sửa được tính tình ương ngạnh quen thói của hắn được.

"Đại ca, hoàng tẩu nàng...." Tần Dung suy nghĩ một chút, không nhin được mới mở miệng.

"Nha đầu Vân Nhiễm kia...." Tần Xuyên bật cười: "Lão ngũ ,tính tình hoàng tẩu người thẳng thắn, cứ thuận theo tâm ý của nàng, không được không nghe lời nha đầu kia."

Tần Xuyên sao có thể không biết nha đầu Vân Nhiễm kia xưa nay vô cùng thân thiết với Vô Tà, tất nhiên hôm nay cũng là vì Vô Tà mà cho Tần Dung nhìn sắc mặt của mình, Tần Dung người này, ác độc bất thường có thừa, trầm ổn mưu lược chưa đủ, người bên cạnh khó có thể làm cho hắn tâm phục khẩu phục, nhưng Vân Nhiễm là thái tử phi, Tần Dung không thể không nể mặt mình, khó tránh phải nhường nhịn Vân Nhiễm ba phần, nhưng chỉ sợ cũng không cam lòng.

Nếu Tần Xuyên cũng nói như vậy, Tần Dung cũng tự nhiên không nói gì thêm nữa, Tần Xuyên muốn hắn đi bôi thuốc, Tần Dung nhất thời lưỡng lự, ấp a ấp úng, muốn nói lại thôi.

Tần Xuyên quét mắt nhìn hắn một cái: "Còn có việc gì?"

"Không có, không có chuyện gì?" Tần Dung liền vội vàng lắc đầu, hướng hắn cáo lui.

Cũng may lần này, thương thế của Vô Tà không nặng lắm, chỉ là bị thương ngoài da, chuyện này mới không làm lớn lên, Tần Dung kia cũng bị phạt ba mươi đại bản, hai người cơ hồ cũng là người tám lạng kẻ nửa cân, ai cũng không thể so với ai là thua thiệt nhiều hơn.

Cuộc thi sản thú mặc dù hai người trên đường xảy ra chút chuyện, trước thời gian kết thúc, nhưng việc ban thưởng vẫn diễn ra, vài vị thanh niên tài tử, bởi vì thân thủ linh hoạt, được Kiến đế khen ngợi ban cho không ít phần thưởng. Bởi vì Vô Tà vừa mới bị thương, về mặt âm ức ngồi tại chỗ, không có sức lực mà dựa lên người Dung Hề, nhìn qua giống như bị thương rất nặng đi, Tần Dung thấy thế khinh thường một trận, hắn bị ba mươi đại bản, cũng không làm ra vẻ giống như nàng đi!

Tần Dung cùng Vô Tà nhìn nhau liền chán ghét, dứt khoát không ai nhìn ai, về mặt căng ra, giống như là kẻ thù truyền kiếp của nhau, Tần Xuyên bắt đầu đi lắc đầu một cái, kêu một tiếng: "Lão Ngũ", lúc này sắc mặt Tần Dung mới hoàn hảo một chút, ngồi ngay ngắn, không tình nguyện hướng Vô Tà hành lễ: "Nghe nói tiểu hoàng thúc không có gì đáng ngại, lúc trước Tần Dung nhất thời không phân biệt nặng nhẹ làm tiểu hoàng thúc bị thương, mong rằng hoàng thúc kẻ lớn không chấp kẻ nhỏ, không cần để ở trong lòng."

Nguyên cả buổi tối, Hiên Viên Vân Nhiễm trừng mắt nhìn về phía Tần Dung, giống như người bị thương chính là bản thân mình, cho đến khi Tần Dung hạ thấp mặt mũi hướng Vô Tà nhận lỗi, sắc mặt của nàng dễ nhìn trở lại: "Hừ, nói cũng như không, người để cho ta đánh mấy roi đi, sau đó ta sẽ hướng người xin lỗi."

"Vân Nhiễm...." Tần Xuyên dở khóc dở cười nắm tay bên người Hiên Viên Vân Nhiễm, khuyên nàng cũng đừng làm náo loạn thêm nữa, tính tình của Tần Dung chịu cú đầu đã là không dễ, cũng đừng để ý mãi mà không tha được.

Tay của nàng chợt bị bàn tay ấm áp của Tần Xuyên cầm lấy để ở trong lòng bàn tay, Hiên Viên Vân Nhiễm cong khóe môi, đằng hoàng ngồi xuống, nói nhỏ: "Thái tử ca ca!"

"Vân Nhiễm, nàng là hoàng tẩu, như thế nào lại lừa gạt làm cho đệ đệ cùng hoàng thúc đánh nhau?" Ngày thường mặt mũi Tần Xuyên tuấn nhã, dịu dàng như ngọc, lời nói trách cứ từ trong miệng hắn nói ra, lại dịu dàng đi không ít.

Hiên Viên Vân Nhiễm bắt đầu hất hàm lên: "Thái tử ca ca nói rất đúng, Vân Nhiễm không cùng hấn àm ỉ là được, nhưng ngày hôm đó người không thấy đâu, trên người Vô Tà chảy rất nhiều máu, nếu là ta, nhất định là đau chết."

Tần Xuyên thật hết cách đối với nha đầu này, lại nhìn về phía Vô Tà kia đang cố làm ra dáng vẻ yếu ớt, nhọt nhạt kia, càng không khỏi lắc đầu: "Nàng ngược lại cùng tiểu hoàng thúc rất thân thiết đi."

"Đó là đương nhiên, ta với Vô Tà rất hợp nhau, thái tử ca ca huynh cũng không phải không biết."

Tần Xuyên lại tiếp tục trấn an Hiên Viên Vân Nhiễm mấy câu, lúc này Hiên Viên Vân Nhiễm mới ngoan ngoãn ngồi xuống, không cùng Tần Xuyên tiếp tục tranh cãi.

Mặc dù Vô Tà cố làm ra vẻ, nhưng cũng không thể làm ra một cách quá mức, nếu Tần Dung cũng đã nhận sai, nàng tự nhiên phải ra dáng một trưởng bối: "Ta tự nhiên cũng không cùng người so đo, tránh cho giáo hoàng thúc làm khó."

Thấy hai người nói như thế, vẻ mặt của Kiến đế hòa hoãn, gật đầu một cái: "Ta nhi rộng lượng như vậy, trẫm rất vui mừng, trẫm cũng đã trách tội lão ngũ, hai người các người, một là hoàng đệ của trẫm, một là hoàng tử của trẫm, chỉ vì một chuyện nhỏ mà đánh nhau, không sợ người khác cười chê."

Hai người bị Kiến đế khiển trách, dĩ nhiên thôi không dám tranh cãi nữa, Kiến đế nhìn, cũng không nói tiếp nữa, chỉ hỏi tiếp: "Nói đi, lần này các người vì cái gì mà lại đánh nhau?"

Không đợi Tần Dung trả lời, bên kia mặt Vô Tà liền đỏ lên, tựa hồ có chút ngượng ngùng, lâu bầu nói: "Hoàng huynh, sĩ khả sát bất nhục, hấn muốn cướp người Vô Tà nhìn trúng, dĩ nhiên Vô Tà nóng giận, liền cùng hấn đánh nhau."

"Cướp người?" Kiến đế cau mày, hai người bọn hấn cũng không phải là lần đầu tiên vì cướp người mà đánh nhau, trước đó là nam sủng Vệ Dịch, vậy lần này là ai?

Tần Dung nghe được trợn to hai mắt nhìn chăm chăm Vô Tà, nhất thời không biết trong hồ lô của tên tiểu tử kia bán thuốc gì, Hiên Viên Vân Nhiễm đột nhiên tránh khỏi tay của Tần Xuyên nhảy ra ngoài, chỉ vào mũi Tần Dung nói: "Không sai, nhi thần nghe phụ hoàng có ý hứa cấp đại tiểu thư của tướng phủ cho tiểu hoàng thúc, nhi thần liền nói tin tốt này cho tiểu hoàng thúc biết, lại nghe nói đại tiểu thư kia là tiểu thư khuê các, là một đại mỹ nhân, đương nhiên tiểu hoàng thúc rất vui mừng, ai ngờ ngũ đệ biết được, bất chợt muốn đánh nhau, không nói một lời liền đánh nhau cùng tiểu hoàng thúc."

"Nga?" Kiến đế hình như có chút ngoài ý muốn, như có điều suy nghĩ mà nhìn khuôn mặt đau khổ của Vô Tà cùng ánh mắt âm trầm của Tần Dung, im lặng sau đó tiếp tục hỏi Hiên Viên Vân Nhiễm: "Chuyện mà Thái tử phi nói là thật?"

Một lòng Hiên Viên Vân Nhiễm vì muốn thành toàn cho Vô Tà cùng cô gái mình yêu mến, tự nhiên giúp nàng hết lòng, nói láo đến không chớp mắt: "Những câu kia của nhi thần là thật, đại tiểu thư của tướng phủ kia thật sự có thích ngũ đệ, hạ thần nơi này cũng biết, không nghĩ đến Ngũ đệ lần đầu tiên vì một cô gái mà nổi giận cùng tiểu hoàng thúc, hai người bọn hấn trai chưa vợ gái chưa chồng, nhưng lại đã có hôn ước, cũng khó trách ngũ đệ sẽ tức giận, tro mắt nhìn người con gái mình yêu trở thành thể tử của người khác, không tức giận mới là lạ, ngược lại nhi thần nhiều chuyện, chỉ nghe chút tin đồn, lại nói huyên thuyên trước mặt tiểu hoàng thúc."

Tần Dung không thể tin nổi nhìn chăm chăm vào Hiên Viên Vân Nhiễm nói cả buổi mà thờ cũng không gáp, nhất thời nổi giận đùng đùng, hấn lúc nào thì cùng tiểu thư thừa tướng có quan hệ? Hấn khi nào thì vì một nữ nhân mà cùng tiểu hấn đả Tần Vô Tà kia đánh nhau!

Quả nhiên, Kiến đế nghe xong sắc mặt trầm xuống, nhẩn mày lại, tỏa ra uy nghiêm của một quân vương, Hiên Viên Vân Nhiễm là con gái phương bắc, luôn luôn nhanh nhẹn nhanh miệng, lại công khai nói ra những thứ nhục mạ danh tiếng hoàng thất, nhưng nàng cũng chỉ vì Vô Tà mà lên tiếng, làm cho người ta không biết trách móc như thế nào, Kiến đế chỉ biết nhìn về phía Tần Dung: "Đồ hỗn tướng, việc này là như thế nào?"

Danh tiếng Tần Dung từ trước đến nay cũng không quá tốt, nghe nói không ích cô nương đáng đáp xinh đẹp đã từng bị hấn làm nhục, cùng người chưa thành thân quan hệ với nhau, chuyện này cũng không giống như hấn không có làm, chẳng qua là chuyện này có liên quan đến phủ thừa tướng cùng uy danh của hoàng thất, Kiến đế không khỏi giận tím mặt.

Tần Dung trầm mặt, dùng ánh mắt nhìn về phía Tần Xuyên xin phép, chỉ thấy bờ môi Tần Xuyên mỉm cười, nhưng lại có chút nghiền ngẫm, đây chính là chiêu do tiểu hồ ly Vô Tà nghĩ ra? Quả nhiên Tần Dung bị tên tiểu hồ ly này gài bẫy, chỉ sợ Tần Dung đột nhiên kích động mà đã thương hấn, cũng là nàng cố ý dùng lời nói chọc giận Tần Dung, thậm chí ngay cả thái tử phi của hấn cũng bị nàng lợi dụng, tên tiểu tử này, thật sự cũng có bản lĩnh.....

Hôm nay thái tử phi cũng bị nàng kéo xuống nước, mà thái tử là hấn đây, cũng không thể làm mất thể diện người nhà của mình được, cũng chỉ có thể cười cười nhìn về phía Tần Dung, gật gật đầu.

Trong lòng Vô Tà cũng đỡ khó đỡ cười, chưa từng nghĩ Hiên Viên Vân Nhiễm thế nhưng lại nói như vậy, làm mất đi danh tiếng của tiểu thư tướng phủ kia.

Trước mắt mọi người, chính xác là Tần Dung nổi giận đùng đùng hướng tới Vô Tà mà động thủ, có không ít người nhìn thấy sự việc, hôm nay thái tử phi lại giải thích một phen, mọi người mới bình tĩnh ngộ, nguyên lai là không muốn cô gái mình yêu mến làm vợ người khác, sinh tức giận ở trong lòng, nên mới ra tay.

Sắc mặt Tần Dung khó coi, hôm nay thái tử phi kể lại chuyện này, rõ ràng đại ca hấn có ý muốn dung túng, mặc dù trong lòng Tần Dung không tình nguyện, cũng chỉ trầm mặc, cắn răng nghiêng lợi mà nói theo: "Xin phụ hoàng trách phạt, là nhi thần không đúng, tức giận mà ra tay với tiểu hoàng thúc."

Kiến đế trầm mặt: "Trẫm hỏi ngươi, chuyện ngươi cùng tiểu thư tướng phủ là thật sao?"

Tần Dung run lên, thoáng cái tức giận mà mặt đỏ tới mang tai, nhưng vẫn như cũ cắn răng mà nói: "Đúng vậy, nhi thần cùng nàng tâm ý tương thông, sớm tính tới chuyện tương lai, nhi thần vốn định hướng phụ hoàng xin ban hôn, không ngờ lại từ hoàng tẩu biết được, phụ hoàng lại cố ý gả nàng cho tiểu hoàng thúc, nhi thần mới nhất thời nóng giận."

Kiến đế mặc dù tức giận, nhưng chuyện này đã làm thì phải làm đến cùng, ban đầu dự định chỉ hôn cho tiểu thư tướng phủ cho Vô Tà, mọi chuyện cũng chẳng giải quyết được gì, ngược lại, gả cho Tần Dung mọi chuyện xem như êm xuôi.

Đợi đến khi Kiến đế đi rồi, bộ dạng vô lực vừa rồi của Vô Tà thu lại, chẳng qua sắc mặt vẫn còn chút tái nhợt, nguyên nhân có lẽ do chảy chút máu, Dung Hề đỡ Vô Tà đứng lên, nói: "Thế tử quả thật dữ liệu như thần."

Vô Tà nhàn nhạt mở miệng: "Bản thể tử ngược lại nên cảm ơn Vân Nhiễm."

Dung Hề im lặng, Hiên Viên Vân Nhiễm đã sớm theo Tần Xuyên cùng Tần Dung ngồi xe trở về Đông cung, chỉ bảo cung nữ bên cạnh đến nói Vô Tà tới tìm nàng, có lẽ vừa giúp Vô Tà làm một việc lớn, cá tính Hiên Viên Vân Nhiễm đơn thuần như một đứa trẻ, tất nhiên hết sức hưng phấn, vội vàng hướng Vô Tà tranh công.

Hiên Viên Vân Nhiễm vừa mới giúp Vô Tà, Vô Tà tự nhiên cũng không thể từ chối ý tốt của nàng, liền theo cung nữ kia đi đến chỗ của Hiên Viên Vân Nhiễm.

...

Đông cung.

Trên đường trở về sắc mặt Tần Dung âm trầm, ngại vì có Tần Xuyên ở đây, cũng không thể hướng Hiên Viên Vân Nhiễm mà trút cơn giận, Hiên Viên Vân Nhiễm cũng không có nửa phần ngưng ngừng, lôi kéo tay Tần Xuyên: "Thái tử ca ca, hấn trừng muội."

Tần Xuyên vỗ vỗ tay Hiên Viên Vân Nhiễm: "Vân Nhiễm, việc lần này nàng làm thật sự có chút quá đáng."

"Nhưng..." Vân Nhiễm hé miệng, nhưng lời kia vẫn không thể thốt ra khỏi miệng được, nàng phải thay Vô Tà giữ bí mật chuyện này, vạn nhất để thái tử ca ca biết được, nói không chừng sẽ hỏi người kia là ai, không tránh khỏi sẽ phá hủy chuyện tốt của Vô Tà. Vô Tà thật sự rất thích cô gái kia, thậm chí vì nàng mà thiếu chút nữa bị Tần Dung hành hạ đến trọng thương, nhất định là rất yêu quý nàng đi, Hiên Viên Vân Nhiễm mới không muốn vì chuyện đó mà Vô Tà oán giận nàng.

Tần Xuyên cũng không hỏi nhiều, chỉ xoa đầu Hiên Viên Vân Nhiễm: "Thôi, nàng cũng đừng cùng lão ngũ đối đầu nữa, đi đi, ta khuyên hấn một chút."

Sau khi Hiên Viên Vân Nhiễm đi rồi, Tần Xuyên mới chậm rãi thu hồi nụ cười trên mặt, nghiêng đầu như có như không nhìn đến sắc mặt âm trầm của Tần Dung một cái: "Ngươi đi theo ta."

Sắc mặt Tần Dung đúng là không tốt cho lắm, thấy mặt Tần Xuyên chột trảm xuống, trong lòng không khỏi lo lắng, không thể làm gì khác hơn là ném chuyện của Hiên Viên Vân Nhiễm ra sau đầu, theo Tần Xuyên đến thư phòng.

Đến thư phòng, Tần Xuyên xoay người lại, mắt phượng thoáng chốc trở nên nghiêm nghị: "Lão ngũ, ngươi có phải hay không có chuyện gì gạt ta."

Tần Dung vừa nghe xong, sắc mặt nhất thời thay đổi, đứng ở đó, chột dạ cuối đầu cúi đầu lên: "Đại ca, ngươi sao có thể nói những lời này."

Tần Xuyên cười như không cười, không giận mà uy, Tần dung biết chuyện này không thể giấu được, có chút úp mở nói ra: "Đại ca, thật sự ta không nhận được, có chút động tay động chân, ta muốn Tam ca chết ở Bình thành, không trở về được nữa! Nếu như lúc này Tuyên vương xảy ra vấn đề gì, phụ hoàng nhiều lắm cũng chỉ trách phạt hấn làm việc bất lợi tự hại bản thân mình, không có trách tội ta. Coi như hấn có thể trở về được, cũng đã nằm không ít khổ sở đi! Nhưng đó là trước khi ta nghe đại ca khiển trách....Buổi chiều hôm nay ta vốn là muốn nói với ngươi, mà ta thấy đại ca.....nhất thời không dám nói ra."

Tần Xuyên có chút đau đầu, thở dài: "Lão ngũ, ngươi lại làm cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Vô Tà Phát Uy

Editor: Dương

Thân phận Vô Tà đặc thù, thường xuyên được Kiến đế triệu vào cung nên cũng xem như là lớn lên trong cung, vì vậy nàng vào cung cực kỳ dễ dàng, cho tới bây giờ không có ai ngăn cản, nhưng lần này xa giá vừa mới vào Đông cung đã bị ngăn lại, điều này khiến Vô Tà kinh ngạc, vén rèm lên, lộ đầu ra thì thấy người ngăn nàng lại là Đông cung Thái tử phi Hiên Viên Vân Nhiễm.

Vô Tà nhủ mày không hề có động tác, nàng vốn được Hiên Viên Vân Nhiễm mời vào, chẳng lẽ nha đầu này vội và đến vậy chờ một chút cũng không được nên tự mình đến cửa cung đón nàng?

Thấy Vô Tà ngồi trên xe ngựa bất động, Hiên Viên Vân Nhiễm nóng nảy, không để ý cung tỳ ngăn trở, nhấc váy đi lên kéo tay Vô Tà, sắc mặt tái nhợt hiện vẻ khẩn cấp: "Vô Tà, ngươi đừng ngồi ngẩn người! Ta có lời muốn nói với ngươi, ngươi mau đi theo ta!"

"Thái Tử Phi?" Vô Tà khó hiểu nhưng vẫn để Hiên Viên Vân Nhiễm kéo xuống xe ngựa, Hiên Viên Vân Nhiễm vội vàng lôi Vô Tà đi, cung tỳ sau lưng muốn đi theo cũng bị nàng vẩy tay ra hiệu không cho phép các nàng đi theo.

Trong lòng Vô Tà cười khổ, sững sờ nhìn một nữ tử như Hiên Viên Vân Nhiễm nhưng lực tay lôi kéo rất lớn khiến nàng không thể tránh khỏi. Nàng với Hiên Viên Vân Nhiễm xem như quen thuộc, một là Tĩnh vương thế tử, một là thái tử phi, hai người lôi lôi kéo kéo đi lại ở trong cung cũng không sợ người khác bàn tán.

Nhưng Hiên Viên Vân Nhiễm không để ý nhiều đến những lễ nghi phiền phức này, lôi Vô Tà chạy về Đông cung. Đến phía sau núi giả xung quanh yên lặng Hiên Viên Vân Nhiễm mới buông tay Vô Tà ra, khẽ lau mồ hôi mới xoa đầu lại thì lại thấy mặt Vô Tà trấn định hết nhìn đông tới nhìn tây như đang suy nghĩ gì đó. Hiên Viên Vân Nhiễm nóng nảy dậm chân: "Ngươi vẫn còn ung dung ở đó nhìn cái gì sao!"

Vô Tà bất đắc dĩ, dở khóc dở cười nhìn thiếu nữ trước mắt chỉ trang điểm một chút đã xinh đẹp vô song như một con phượng hoàng thoát khỏi trói buộc này. Gương mặt càng thêm xinh đẹp điểm lệ không còn là một thiếu nữ hồ đồ ngây ngô nữa nhưng tính tình lại không hề thay đổi, Vô Tà buông tay: "Thái tử phi, xem như trong mắt ngươi ta không là người đàn ông nhưng dù sao cũng là nam? Tuy ta chỉ mới mười ba tuổi nhưng tuổi này muốn cưới thì cũng không quá đáng, ta với ngươi cô gia nam quả nữ vậy mà ngươi còn kéo ta đến nơi tối tăm như vậy, chẳng lẽ không sợ người khác nghĩ đến chuyện không nên nghĩ sao?"

Nghe Vô Tà nói như vậy mặt Hiên Viên Vân Nhiễm thoáng chốc đỏ bừng, nàng và Vô Tà làm bạn nhiều năm lại còn lớn hơn Vô Tà mấy tuổi, cũng có thể nói là nhìn thấy Vô Tà lớn lên nên chưa từng xem "hắn" là một nam nhân đã có thể lấy vợ, tự nhiên cũng ít có kỵ. Hiên Viên Vân Nhiễm bất mãn đỏ mặt nói: "Sợ cái gì, thái tử ca ca biết quan hệ giữa ta với ngươi xưa nay rất tốt, chúng ta cũng cùng chơi với nhau, người khác muốn nghĩ như thế nào thì cứ để cho bọn họ nghĩ như thế đó đi."

"Thôi được rồi, ngươi dẫn ta tới đây làm gì?" Vô Tà không muốn tiếp tục vấn đề râu ria này với Hiên Viên Vân Nhiễm nên dõng dạc tài đi.

"Ta..." Nhất thời Hiên Viên Vân Nhiễm mới nhớ tới mục đích nàng túm Vô Tà đến chỗ bí ẩn này, sắc mặt lại không khỏi lo lắng, ánh mắt sáng quắc có chút lệ thuộc lại mong đợi nhìn chăm chăm Vô Tà, nhỏ giọng nói: "Tần Dung muốn hại Tam ca!"

Mặt Vô Tà biến sắc, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trầm xuống nhưng không hề có phản ứng ngược lại bình tĩnh xoa đầu hỏi Hiên Viên Vân Nhiễm: "Vì sao ngươi nói như vậy?"

Hiên Viên Vân Nhiễm cũng biết Vô Tà không tin nàng nên lập tức không giấu giếm: "Dĩ nhiên là tai mắt của ta thăm dò được, Tam ca không thể vào Bình thành! Nếu vào Bình thành thì cũng phải mau chóng rời đi không thể ở lâu! Tần Dung ở Bình thành động tay động chân, giờ trong thành đã sớm là một tòa thành trống ngay cả lương thảo cũng không có, chờ binh mã Tam ca đến thì đường trước đường sau đều bị chặn đứt cũng chỉ có thể cố thủ Bình thành, quân phản loạn vây quét mà Tam ca chỉ mang theo năm nghìn người làm sao có thể địch lại bọn quân phản loạn kia?"

Vô Tà nhíu mày, trong mắt rét lạnh nhưng phản ứng bình tĩnh này lại ngoài dự đoán của Hiên Viên Vân Nhiễm, lúc này nàng cũng đã gấp đến sắp khóc: "Ta biết ngươi không tin ta nhưng chuyện này không phải do thái tử ca ca hay Tần Dung nói cho ta biết. Bọn họ dĩ nhiên sẽ không nói cho ta biết những chuyện này, là do tai mắt của ta thăm dò được, ngươi đừng nhìn ta suốt ngày ít đi đâu nhưng dù sao cũng là công chúa của một nước! điendleqđon"

Từ xưa chốn thâm cung nào không phải là nơi người lừa ta gạt? Biện quốc cũng thế, Bắc Tề cũng không tốt hơn bao nhiêu. Mặc dù nàng là công chúa Hiên Viên Giác thương yêu nhất, không buồn không lo hơn người khác nhiều nhưng những thủ đoạn bẩn thỉu ác độc kia cũng đã kiến thức không ít. Từ hoàng cung nước này gả sang hoàng cung nước khác, nàng tự nhiên cũng phải có thủ đoạn tự vệ, có tử sĩ cũng như tai mắt của mình.

"Thái tử phi đừng trách, ta không phải có ý này." Vô Tà bật cười: "Nhưng ngươi không biết chính sự thì cái gì cũng không hiểu, xem như biết Tần Dung muốn ám toán Tuyên vương với Tần Thương vậy thì như thế nào? Ta cũng không giúp được gì, không bằng chúng ta lập tức đi nói cho hoàng huynh? Tần Dung làm như vậy cũng đã xem như là giết hại huynh đệ, hoàng huynh nhất định sẽ không tha cho hắn, cũng sẽ lập tức phái người dùng cấp báo tám trăm dặm để thông báo cho Tuyên vương."

"Không thể..." Sắc mặt Hiên Viên Vân Nhiễm thay đổi, ánh mắt cũng âm trầm: "Nếu như nói cho phụ hoàng thì Tần Dung cũng chưa chắc sẽ có chuyện gì, nhưng phụ hoàng nhất định sẽ nghi ngờ thái tử ca ca đầu tiên. Vô Tà ngươi phải tin ta, chuyện này thật sự không có quan hệ với thái tử ca ca, thái tử ca ca cũng không muốn hại Tam ca, chuyện này đều là chủ ý của Tần Dung. Ta biết ngươi còn chưa tin ta! Mặc dù ta gả cho thái tử ca ca nhưng cũng không hy vọng ngươi với Tam ca gặp chuyện không may, nếu không thì tại sao ta phải vội vàng nói tin tức này cho ngươi? Ta biết Tam ca thương ngươi, ngươi với Tần Thương thường ngày cũng rất tốt nên nhất định có thể giúp bọn họ, ngươi nhanh đi nói cho bọn họ biết không thể vào Bình thành, Bình thành không thể tin đó đều là thủ đoạn của Tần Dung!"

Lần này Tuyên vương đi dẹp loạn phương Bắc là do Bình thành báo nguy với triều đình, Bình thành bị quân phản loạn bao vây, quân sĩ trong thành giằng co với quân phản loạn đã lâu không thể kết thúc mới cầu cứu triều đình. Kiến đế lệnh Tuyên vương dẫn năm ngàn Yên Bắc quân đi dẹp loạn phương Bắc, cứu Bình thành trong biển lửa nhưng nếu thành chủ Bình thành cũng bị Tần Dung thu mua thì chỉ sợ Bình thành cũng là một cái bẫy. Năm ngàn Yên

Bắc quân của Tuyên vương đi chẳng những không có chỗ phối hợp với tướng sĩ thủ thành ngược lại còn dẫn quân vào lộ phòng thủ một tòa thành trống không có lương thảo, chuyện này có đi không về.

Vô Tà rũ mắt: "Ta sẽ cho người đưa tin cho bọn họ."

Nhận được hứa hẹn từ miệng Vô Tà, Hiên Viên Vân Nhiễm mới thở phào nhẹ nhõm, khí lực toàn thân giống như bị rút sạch ngã vào núi giả sau lưng, mệt mỏi đến nỗi quên luôn mục đích ban đầu mời Vô Tà đến Đông cung. Lúc này nàng còn hơi sức nào đi tìm hiểu cô gái Vô Tà thích là cô nương nhà ai?

Vô Tà trầm mặt đi từ Đông cung ra ngoài, sắc trời đã sớm tối, bóng đêm đen nhánh chỉ có ánh trăng mỏng manh lạnh lạnh bao phủ khắp cung điện lâu các, gió lạnh phả vào mặt khiến đêm hè cũng trở lên lạnh lẽo.

Xe ngựa rời hoàng cung cũng có xóc nảy nhưng cũng không cản trở việc Vô Tà nhắm mắt dưỡng thần, nàng mím chặt môi không nói gì, vui buồn không rõ, cũng không biết qua bao lâu xe ngựa đã trở lại Tĩnh vương phủ, Dung Hề thấp giọng gọi Vô Tà một tiếng: "Thế tử."

Vô Tà mở mắt nhìn Dung Hề, mặt nàng ấy có vẻ lo âu: "Thế tử đã nghĩ cử người nào đi trước đưa tin chưa? Dung Hề nghĩ ngài nên nói việc này Tàn Thành của Tuyên vương phủ, dù sao Tàn Thành cũng là người của Tuyên vương nên chắc chắn có thể phái người đáng tin đi trước đưa tin."

Vô Tà nhếch môi, trong mắt có tia sáng: "Dung Hề tỷ tỷ, Tuyên vương bọn họ rời đi nhiều ngày như vậy lúc này chỉ sợ không phải đã vào thành thì cũng là sắp vào thành."

"Thế tử?" Dung Hề không hiểu.

Lại thấy Vô Tà cười nhạt nói: "Trên đời này còn có con ngựa nào có thể chạy ngàn dặm đuổi theo bọn họ?" l.q.đôn

"Dĩ nhiên là Truy Nguyệt." Dung Hề không chút nghĩ ngợi trả lời, Truy Nguyệt là ngựa Tuyên vương cưới, ngày đi ngàn dặm. Nếu vó ngựa không ngừng thì hơn nửa ngày đã đến Bình thành.

Nghe những lời này, sắc mặt Dung Hề khẽ biến: "Ngài muốn đích thân đi?"

Trên đời này có thể không chế được Truy Nguyệt ngoại trừ Tuyên vương thì chỉ còn lại Vô Tà.

Vô Tà không trả lời, như không có chuyện gì nhảy xuống xe ngựa về phủ thay quần áo, đổi lớp ngự trang thành quần áo màu đen càng tôn lên dáng người cao ngất, tóc đen được buộc lại. Lúc nàng xoay người, mặt mũi trong trẻo lạnh lùng tuấn tú, đáy mắt không hề gọn sóng sợ hãi, cặp mắt trong trẻo thông dong kia chứa ánh sang rực rỡ.

Sải bước đi ra, trong nháy mắt như đổi thành người khác, cặp mắt bình tĩnh như nước trầm tĩnh cơ trí, trang phục như vậy lại thêm con ngựa sắc bén thông dong làm cả người nàng anh khí hào hùng.

"Tà nhi."

Vô Tà sững sờ, chỉ thấy bóng dáng lợi hại trong trẻo lạnh lùng có chút sợ hãi, thấy là nàng sắc mặt Vô Tà lập tức hòa hoãn đi tới: "Mẫu phi, đêm đã khuya sao ngài còn chưa nghỉ ngơi?"

Ôn Thiên Nguyệt lẳng lặng nhìn thiếu niên áo đen đứng trước mắt mình, Vô Tà môi hồng răng trắng, làn da trắng nõn cực kỳ tuấn tú, hôm nay không hề che giấu, không còn cả lơ phất phơ nhưng lại có vẻ oai phong凛冽 không ít. Bộ dạng này này của nàng khiến Ôn Thiên Nguyệt mím môi chế nhạo, ánh mắt cũng lạnh xuống nghiêm nghị trách cứ con gái: "Người muốn đi đâu." Dđ ☺ . ☹ lqđ

Vô Tà dừng một chút, mím môi không nói, Ôn Thiên Nguyệt cũng cười lạnh một tiếng: "Mấy năm này ta với ngươi sớm chiều chung sống, tính tình của ngươi ta có thể không biết sao? Ngày thường ngươi tâm tư kín đáo, làm việc cực kỳ khéo léo tinh táo, hôm nay lại mặc đồ này là muốn đi đâu?"

Vô Tà là bà một tay dạy dỗ, nàng có khả năng mấy phần trong lòng Ôn Thiên Nguyệt tự nhiên hiểu rõ, lần này đi bà cũng không lo lắng an nguy của Vô Tà, chẳng qua là... Lần này nàng rối loạn trận tuyến là vì người nào?

"Mẫu phi..." Vô Tà chưa từng nghĩ hôm nay sự phụ sẽ chặn lại, chắc là Dung Hề biết không khuyên được nàng nên mời sự phụ tới.

"Tà nhi, cho dù lần này Tàn Yên Quy thật chết ở bên ngoài thì có quan hệ gì với ngươi?" Ôn Thiên Nguyệt chậm rãi mở miệng, giọng nói lạnh nhạt nhưng lại giống như đang thử dò xét.

Sắc mặt Vô Tà trắng bệch cắn cắn môi: "Mẫu phi, nếu Tuyên vương gặp chuyện không may thì đối với ta cũng không tốt."

"Cũng không tốt?" Ôn Thiên Nguyệt nhếch môi, tựa như nghe được chuyện buồn cười: "Tà nhi trở về, việc đưa tin này không cần ngươi tự mình mạo hiểm. Cho dù không có ngươi đưa tin thì với bản lĩnh của Tàn Yên Quy cũng không đến nỗi dễ dàng bị người khác dẫn đi như vậy, ngươi đi cũng chưa chắc có thể thay đổi kết cục. Để cho họ Tàn bọn họ chó cắn chó đi, có liên quan gì đến ngươi đâu? Nếu có ngày, bọn họ thất bại thì lại càng có ích với ngươi mới đúng."

"Mẫu phi..."

"Tà nhi." Chợt Ôn Thiên Nguyệt trầm mặt, trong nháy mắt khí thế trở nên bén nhọn: "Người Tàn gia không có một ai không nguy hiểm, không thể mơ ước cũng không thể yêu, cuối cùng ngươi còn có thể xác định mình đang làm gì sao? Người tự mình rồi trận tuyến là bởi vì Tàn Yến Quy?"

Không thể mơ ước cũng không thể yêu...

Trong lòng Vô Tà run lên, chưa kịp giải thích thì Ôn Thiên Nguyệt cũng bắt đầu rời đi với Vô Tà mà dịu dàng lại càng thêm thương tiếc yêu thương: "Tà nhi, nếu ngươi có ý muốn đi vi sư cũng sẽ không cản ngươi..."

Vô Tà không muốn trì hoãn, sắc mặt tái nhợt tựa như bí mật giấu trong lòng lâu nay bị người khác dòm ngó, nói cáo lui với Ôn Thiên Nguyệt xong thì lập tức đề khí nhảy ra khỏi vương phủ. Với thân phận này của nàng dĩ nhiên không thể quang minh chính đại đi từ Tĩnh vương phủ ra ngoài sẽ khiến người ta nghi ngờ.

Ánh trăng tối nay hết sức thê lương, sương mù che lấp càng làm ánh trăng thêm mong manh, đi đến cuối đường bóng dáng Vô Tà ở phía trên thoáng qua, Ôn Thiên Nguyệt đứng tại chỗ ngẩng đầu lên nhìn phương hướng Vô Tà biến mất sắc mặt thâm trầm, chỉ sợ đứa nhỏ đi chuyến này, Tàn Yến Quy kia cũng chưa chắc cảm kích...

Vô Tà nhảy ra khỏi vương phủ rồi lại nhảy ra khỏi tường thành, lặng yên không tiếng động, cũng không kinh động đến binh lính giữ thành đông, Truy Nguyệt đã sớm chờ ở bên ngoài. Thân hình vừa động Vô Tà đã trực tiếp rơi xuống lưng Truy Nguyệt, người được hơi thở quen thuộc Truy Nguyệt hưng phấn, ở trong bóng đêm yên tĩnh này giống như tia chớp vút qua thật nhanh.

Bởi vì tốc độ Truy Nguyệt quá nhanh, gió đêm dọc theo đường đi chạm vào mặt giống như bị dao găm chém tới nhưng Vô Tà ngay cả mắt cũng không nhắm như không hề có chút cảm giác đau nào. Vô Tà nghiêm túc lắm liệt như vậy khiến Truy Nguyệt cũng cảm thấy có chút xa lạ, nếu không phải hơi thở này là của nàng thì chỉ sợ Truy Nguyệt đã ném Vô Tà xuống lưng ngựa.

Vô Tà vô ngựa không ngừng, cũng may Truy Nguyệt không phải là hư danh, chạy nhanh một ngày một đêm không ngờ lại đuổi kịp hành trình tám ngày của năm ngàn nhân mã. Dù Vô Tà chưa nhìn thấy Tàn Yến Quy, Tàn Thương với năm ngàn Yến Bắc quân bọn họ mang theo nhưng ranh giới Bình thành đã hiện rõ trong tầm mắt Vô Tà.

Đoạn đường chạy càng đến gần Bình thành, không khí càng thêm quỷ dị, nửa bóng người cũng không có, rừng núi hoang vu tiêu điều giống như sắp tiến vào một tòa tử thành, mùi máu tươi nồng đậm kèm theo sương mù ảm ảm lượn lờ như nhắc nhở Vô Tà lúc này không hề gió êm sóng lặng như những gì nhìn thấy trước mắt...

Chợt trong mắt Vô Tà đồng loạt hiện lên hàn quang, cả người cũng cảnh giác.

Vô Tà luôn luôn cảnh giác, mặc dù chạy một ngày một đêm mệt mỏi không chịu nổi nhưng giác quan vẫn cực kỳ bén nhạy, trong nháy mắt theo bản năng đã đánh hơi được hơi thở nguy hiểm, ngay khi vừa nhận ra không ổn thì thân thể cũng đã nhanh chóng nhảy từ lưng ngựa lên, may mắn, một mũi tên nhọn trong bóng tối đột nhiên xé gió lao ra hung hăng xẹt qua gương mặt Vô Tà xuất hiện một đường máu đỏ, trên vết thương còn có máu chảy ra ngoài...

Lau đi vết máu trên mặt Vô Tà nhíu mày, không có chút cảm giác đau nào cũng chưa từng để ý, khỏe môi nàng khẽ nâng lên hàm chứa lãnh ý...

Truy Nguyệt với Vô Tà phối hợp cực kỳ ăn ý, tên bắn lướt qua bị đuôi của Truy Nguyệt quét qua sau đó nhanh chóng chạy về phía trước tiếp được Vô Tà rồi từ giữa không trung xuống, để nàng ngồi vững trên lưng mình tiếp tục vô ngựa không ngừng chạy như bay về phía trước tựa như không có gì xảy ra cũng chưa từng bị ảnh hưởng chút nào.

Vô Tà phản ứng cực nhanh nhưng một mũi tên này nàng cũng khó khăn lắm mới tránh thoát, trong lòng Vô Tà cười lạnh, ám tiễn khó phòng, là ai bày mai phục cản trở đường đi của nàng?

Hoặc cũng có thể nàng cũng không là người đầu tiên trúng mai phục, Bình thành phía trước quả nhiên có vấn đề.

Tâm phúc của Tàn Yến Quy nhiều vô số, muốn truyền tin tức ở Biện kinh cho hắn tự nhiên không phải số ít, chỉ sợ những tin tức này một cái cũng không thể truyền đến tai Tàn Yến Quy. Tàn Dung người này thường ngày căn quấy lại không nghĩ tới một khi trở nên âm ngoan sắc bén thì tâm tư cũng vô cùng kín đáo.

Nếu hôm nay tùy ý phái một người đi đưa tin cho Tàn Yến Quy thì chỉ sợ người nọ cũng là có đi không về. d.đlqđ

Những mũi tên nhọn kia càng thêm dày đặc như mưa, trong gió mang theo hơi thở xò xạc tiêu điều làm trong lòng người khác run sợ, tựa hồ cảm thấy kinh ngạc với việc không hề có một mũi tên giết được bóng dáng màu đen cười tuấn mã chạy như bay kia. Bộ dạng thiếu niên mặc quần áo màu đen ở trong bóng đêm ảm ảm này làm cho người ta nhìn không rõ lắm nhưng trong lúc hoảng hốt lại có thể nhìn thấy cặp mắt đen nhánh lạnh như băng, lạnh đến nỗi không có một tia dao động! Đây là ánh mắt người sao? Chỉ cần liếc mắt nhìn đã làm cho người ta cảm thấy ruột gan đông lạnh...

Gió đêm thổi ngược làm tóc của thiếu niên kia có chút hỗn loạn, cặp mắt lãnh ngạo lại trầm tĩnh thông dong, hiếm khi hiện ra vẻ không vui, thiếu niên nhíu mày có chút nhìn không được.

Mưa tên dày đặc dừng lại như biết rằng không bắn chết được Vô Tà, xung quanh núi toát ra không ít bóng đen, đây là những tử sĩ mai phục ở đoạn đường này, trước khi không có nhận được bất cứ mệnh lệnh gì bọn họ quyết định không thể để cho bất luận kẻ nào đi qua nơi này. Thoáng chút ánh sáng lạnh quét tới, tiếng gió rét lạnh gào thét lọt vào tai, mắt Vô Tà nhíu lại, tay không nắm một thanh kiếm trước mặt nàng, mắt đông lại, bề gầy...

Nhìn thân hình của Vô Tà bất quá cũng chỉ là một mao đầu tiểu tử, không nghĩ tới khi xuất thủ lại mạnh mẽ như vậy, những người áo đen lập tức thay đổi

sắc mặt, đoán không ra thân phận của Vô Tà, đao kiếm quang ảnh ác độc đánh tới muốn lấy đầu Vô Tà

Nhưng vào lúc này không biết có phải mọi người bị ảo giác hay không, bọn họ phảng phất thấy được trên gò má thiếu niên trầm tĩnh kia nơi khóe miệng chậm rãi gọi lên độ cong quý dị. Trong lúc mọi người ngây người, bóng dáng mảnh khảnh kia đã từ trên lưng ngựa nhảy lên, bọn họ trợn to hai mắt, dường như lúc bắt đầu kinh thường mao đầu tiêu từ mảnh khảnh này lại chưa từng nghĩ rằng chỉ trong nháy mắt vũ khí trong tay đã bị người bẻ gãy, sau đó quét qua cổ của mình, máu tươi phun ra, thân hình thoáng cái đã ngã xuống, một, hai, ba...

Mùi máu tươi nồng nặc muốn giấu cũng giấu được, Vô Tà dùng tay lại, máu tươi bắn vào mắt một mảnh mờ hồ, trên mặt trên y phục cũng đều tanh hôi nóng bỏng, gió đêm thổi giống như làm lạnh trong nháy mắt đã đông lại...

Thân ảnh gãy gò đầm máu nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại cực kỳ bình tĩnh thông dong khiến Truy Nguyệt nhìn thấy cũng sợ ngây người, nó bắt đầu cảm thấy may mắn mấy năm này nó cũng không có đối nghịch quá mức với tên tiểu quý này...

Nàng thật sự còn ngoan hơn Tần Yến Quy, mặc dù Tần Yến Quy hờ hững nhưng hẳn trước sau vẫn rất ưu nhã, dù là giết người thì máu tanh cũng sẽ không dính vào áo của hắn nhưng tiểu quý này rõ ràng thô lỗ hơn nhiều. Truy Nguyệt có chút không vui khi để cho Vô Tà ngồi trên lưng của nó, cả người nàng đều là máu bắn chết, còn liên lụy đến bộ lông đen bóng của nó bắn theo, so về những thứ này nó thích đi theo Tần Yến Quy hơn.

...

Còn có mấy dặm nữa sẽ đến Bình thành, Yên Bắc quân đã hạ trại, ước chừng theo như lộ trình này thì sáng sớm ngày mai đã vào thành.

Tần Thương có chút không rõ, nếu đã qua ranh giới Bình thành thì tại sao Tam ca bỗng nhiên lại lệnh hạ trại, nếu tiếp tục đi về phía trước thì tối nay đã có thể vào thành? [Diễn lê♥qu8ýđ](#) Không phải nói Bình thành đang nước sôi lửa bỏng bị quân phản loạn vây khốn sao?

Nhưng Tần Yến Quy cái gì cũng không nói, phong thái thanh nhàn giống như chuyến đi này không phải là mang binh đi bình loạn mà là đi dạo chơi thông thường. Nhiều lần Tần Thương muốn mở miệng hỏi thăm nhưng lại cảm thấy Tam ca làm việc xưa nay có đạo lý, Tần Yến Quy nhiều năm nay chưa từng hỏi tới chuyện của Yên Bắc quân, trong lòng Tần Thương luôn có vướng mắc, Yên Bắc quân là tâm huyết của Tần Yến Quy ai ngờ Kiến đế lại giao tình binh chỉ nghe lệnh của Tam ca cho hắn? Lúc đó hẳn chưa từng kháng cự là do còn có bọn Tần Xuyên, hẳn phải thay Tam ca coi trọng Yên Bắc quân nhưng hôm nay thật vất vả có Tam ca ở, nếu hắn hỏi quá nhiều thì khó tránh khỏi vượt quá chức vụ, trong quân Tam ca vẫn là lớn nhất, hẳn một khác cũng chưa từng cho rằng mình là người đứng đầu Yên Bắc quân.

Tần Thương ngồi ở đó, vẻ mặt mờ mịt nhìn chằm chằm ánh mắt yên tĩnh thả đánh cờ của Tần Yến Quy, ánh nến bên trong lều lay động lúc sáng lúc tối, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng nổ lách cách, không biết qua bao lâu, Tần Yến Quy mới nhàn nhạt gọi Tần Thương một tiếng: "Lão Tứ."

Tần Thương vui mừng, hắn kèm chế một đêm đã sớm ngồi không yên, thấy Tần Yến Quy gọi hắn, Tần Thương lập tức từ vị trí nhảy lên, mấy bước gộp lại sắp đến gần: "Tam ca, người muốn hạ quân lệnh?"

Nói thật ra thì mấy năm nay Tần Yến Quy không để ý tới triều chính quân vụ, Tần Thương rất nhớ quân lệnh của Tần Yến Quy, thấy Tam ca lên tiếng còn tưởng hắn muốn an bài chuyện ngày mai phải làm như thế nào để giải vây cho Bình thành thì không khỏi hưng phấn, lại thấy Tần Yến Quy nhẹ nhàng nhếch môi, phát lòng từ bi nâng mắt nhìn hắn một cái, không chút để ý nói: "Nén sắp cháy hết, đổi một cây khác đi."

Tần Thương sùng sốt, một chậu nước lạnh đổ xuống dập tắt mọi hi vọng, bắt đầu dĩ phải lê bước đi đổi cây nến đang lay động sắp tắt kia đi. [lqđ](#).

Nhưng lúc này chợt ngoài lều có tướng sĩ bẩm báo: "Vương gia, Tứ gia!"

Tần Thương nhíu mày liếc nhìn Tần Yến Quy lại nhìn thấy Tam ca hẳn không có phản ứng, Tần Thương nhúc nhích đầu không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt uy nghiêm hỏi: "Nói!"

"Bên ngoài trước có người yêu cầu gặp vương gia, thuộc hạ thấy người tới lạ mặt mà cũng không phải người trong quân nên không dám dễ dàng cho đi, người nọ chỉ sai thuộc hạ mang vật này đến, nói là vương gia nhìn thấy chắc chắn sẽ gặp năng."

Bẩm báo xong, tên tướng sĩ kia đã dâng hai tay nâng một vật lên, Tần Thương buồn bực đi ra ngoài lều nhận lấy vật kia thì nhất thời thay đổi sắc mặt, vén rèm chạy thẳng tới chỗ Tần Yến Quy: "Tam, Tam ca..."

Tần Yến Quy nâng mắt nhìn vật Tần Thương run rẩy cầm trong tay không khỏi cau mày, đứng dậy, thần sắc cũng khôi phục lại bình thường, nói với Tần Thương: "Cho người dẫn nàng đến đây."

Rõ ràng Tần Thương chờ chính là những lời này, ngân tiêu kia là do Tam ca đưa cho tiểu Vô Tà, nếu vật này xuất hiện ở đây thì người yêu cầu gặp Tam ca sẽ là... Tiểu Vô Tà?

Tần Thương vội vàng lệnh cho người ta mang Vô Tà tới đây, cũng khó trách tướng sĩ trong quân sẽ cản Vô Tà ở bên ngoài, đợi lúc nhìn thấy Vô Tà xuất hiện ở cửa lều thì ngay cả Tần Thương cũng sùng sốt, một mùi hơi thối nồng đậm xông vào mũi, bé con trước mắt cả người đều là máu chết vật không chịu nổi, thối hoắc không thua gì năm đó Tần Thương lần đầu tiên nhìn thấy Vô Tà, lúc cứu nàng từ trong tay những tên cướp kia ra chút nào.

Ánh mắt Tần Yến Quy hờ hững như gió, nhìn thấy bộ dáng này của Vô Tà thì giễu cợt trong mắt hắn đổi thành kinh ngạc trong chốc lát.

"Tiểu Vô Tà..." Tần Thương học hỏi tình thần vội vàng kéo Vô Tà đi vào trong lều vải, vẻ mặt lo lắng: "Làm sao mà cả người người đều là máu? Là ai khi dễ người? Ta lập tức mời quân y tới xem người, người mau cởi quần áo! Đầu thế nào như thế, đến tột cùng người nào biến người thành như vậy, ta nhất

định phải báo thù cho người!"

Tần Thương vừa nói vừa muốn bước ra ngoài gọi người đi mời quân y tới, Vô Tà vội vàng kéo tay áo hắn lại. Tần Thương kinh ngạc, quay đầu khó hiểu nhìn Vô Tà: "Tiểu Vô Tà?"

Vô Tà cười khỏ, trong lúc nhất thời không biết nên giải thích như thế nào: "Máu này không phải của ta..."

Tần Thương kinh ngạc, nếu máu này không phải của tiểu Vô Tà... Vậy là của người khác, nói như vậy...

Quả nhiên, vẻ mặt của Tần Thương vô cùng đặc sắc, hắn thân cận với Vô Tà như vậy mặc dù đã sớm biết Vô Tà thông minh hơn người, cũng biết tính cách thật của nàng nhưng không nghĩ... Vô Tà lại có bản lĩnh này? Ngay cả hắn cũng lừa gạt, tiểu tử này, uống công hãn thương nàng, không khỏi cũng quá không phúc hậu...

Nghĩ tới đây, Tần Thương sùng sốt một chút, vẻ mặt ngưng trọng: "Tiểu Vô Tà chỉ có người một người tới này? L.q.đ Tại sao người lại tới nơi này? Chẳng lẽ là trên đường gặp mai phục? Người thật sự không có bị thương? Quái, ai muốn mai phục người? Chẳng lẽ là gặp được quân phản loạn? Tiểu Vô Tà..."

Vô Tà dở khóc dở cười, nhiều vấn đề như vậy nàng trả lời cái nào trước mới tốt?

"Lão Tứ, người đi ra ngoài trước." Rốt cục, vẫn không nói gì Tần Yến Quy chợt lên tiếng, Vô Tà sùng sốt theo bản năng nâng mắt nhìn hắn, lại phát hiện ánh mắt sâu thẳm có chút đáng sợ, vui buồn không rõ khiến người ta đoán không ra của Tần Yến Quy lúc người khác nhìn vào cũng không khỏi cảm thấy hốt hoảng.

Tần Thương ngăn người, đây là quân lệnh đầu tiên của Tam ca trong tối nay, hắn dĩ nhiên là không thể không nghe nhưng trong lòng hắn hết sức lo lắng cho Vô Tà, cả người nàng đều là máu, tự nhiên không thể nào một giọt cũng không có của nàng, ngay cả hắn một người đã trải qua sa trường cũng khó bảo đảm toàn thân rút lui, huống chi là tiểu Vô Tà?

Nhưng Tần Yến Quy đã lên tiếng thì dù Tần Thương đầy bụng nghi vấn cũng chỉ có thể tạm thời dè xuống, về mặt vừa rồi Tam ca người bên cạnh không nhìn ra nhưng hắn lại có thể nhìn ra, tâm tình của Tam ca tựa hồ có chút không vui, Tần Thương lại càng lo lắng cho Vô Tà lại không biết dùng lời nào để nhắc nhở nàng, chỉ đành sầu lo nhìn nàng một cái đi ra khỏi lều.

Nhất thời trong lều chỉ còn lại Vô Tà với Tần Yến Quy...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Nhớ Lâu Một Chút.

Sau khi Tần Thương đi ra ngoài, không khí trong cả lều lớn cũng chợt lạnh xuống. Tần Yến Quy nhìn nàng, về mặt lúc sáng lúc tối, không biết có phải là do ánh nến lay động, Vô Tà chỉ cảm thấy, Tần Yến Quy lúc này không nhẹ nhàng thân nhiên giống như thường ngày, trong đáy mắt hắn, cực kỳ ngoài ý muốn, lại có cảm giác như hắn đang che giấu cảm xúc không vui đang cuộn trào, ngay một khắc này, hắn cơ hồ chợt nhíu mày, nhưng đôi môi cong lên lại mang theo ý giấu cột lạnh thấu xương: "Quý xuống."

Nhẹ nhàng, lại không làm mất đi sự uy nghiêm.

Tần Yến Quy nhìn nàng cực kỳ nghiêm nghị, những năm qua, hắn lại chưa từng nói với nàng hai chữ này.

Vô Tà ngó ngẩn, sau đó cau mày, mặc dù mấy năm này nàng nhảy lên cao cực nhanh, nhưng ở trước mặt Tần Yến Quy lại vẫn có vẻ nhỏ bé như vậy. Hắn rũ rèm mắt xuống, nhìn thấy đầu Vô Tà chôn ở trước ngực hắn, có chút cương quyết, có chút do dự. Tần Yến Quy chợt cười, một cái chớp mắt này nụ cười, rất lạnh: "Rất tốt."

Rất tốt...

Rõ ràng là hai chữ nhẹ nhàng như thế, nhưng lại khiến đáy lòng người nghe run lên, hô hấp giống như muốn dừng lại, quanh thân chợt lạnh xuống dù hiện tại rõ ràng là đêm hè.

Hắn giống như liền không thèm nhìn nàng thêm một cái nữa, phát tay áo qua bên cạnh Vô Tà, muốn bỏ lại nàng đi ra ngoài. Chợt phía sau lưng truyền đến một tiếng 'phịch', là âm thanh hai đầu gối của Vô Tà quỳ xuống trên mặt đất, nhưng chân mày của nàng cũng không hề nhăn một chút, mím chặt môi, máu me khắp người, chặt vật không chịu nổi, nhưng ngao khí tận trong xương tuy lại không giảm chút nào.

Bước chân của Tần Yến cuối cùng cũng dừng lại. Cách nhau một chiếc màn che, chỉ cách có một bước nhưng hắn không nhìn nàng, trong không khí âm

trầm lạnh lẽo chính là bóng dáng cao lớn, lại giống như xa rời trong nháy mắt, xa đến không thể với tới.

Vô Tà ngập ngừng. Nàng biết giờ phút này Tần Yến Quy không nói gì là chờ nàng lên tiếng giải thích tại sao mình lại xuất hiện tại nơi đây trong thời điểm này.

Vô Tà quỳ thẳng tắp, sống lưng uốn thẳng, mặt đầy vết máu, làm cho người ta không thấy được vẻ mặt nàng, duy chỉ có cặp mắt sáng trong tỉnh táo kia lại thoáng qua một nụ cười khô. Hôm nay nàng tự biết bản thân đã không cần nói thêm gì nữa, lời nàng muốn nói, sợ rằng trong lòng Tần Yến Quy đã sớm hiểu rõ. Nếu không rõ tới nay có thể đến ngoài thành, Tần Yến Quy cần gì làm điều thừa như cho quân sĩ hạ trại ở chỗ này?

Nàng vừa hoảng hồn, rối loạn trận cước, thậm chí bởi vì có người đặt mai phục ngăn cản đường đi của nàng, làm nàng phát giận. Nàng chưa bao giờ chân chính động thủ một lần, chợt giống như phụ thân ác quỷ, mở rộng chém giết? Mùi máu tươi tanh hôi ở trên mặt của nàng, bắn vào trong ánh mắt của nàng, nàng đều không cảm thấy chém giết là cái gì đáng sợ, bởi vì bọn họ chặn lại con đường của mình.

Nhưng tại sao đầu nàng lại vừa mê man? Dung Hề không tán thành việc nàng tự mình mạo hiểm, ngay cả sư phụ cũng nói, bằng thủ đoạn của Tần Yến Quy, không thể nào ngồi chờ chết, rõ ràng chỉ cần tỉnh táo suy tư, nàng cũng phải biết. Bằng lòng dạ của Tần Yến Quy, sao lại không nhìn thấu mấy thủ đoạn kĩ lưỡng mà Tần Dung hay dùng?

Khi nàng tiến vào doanh trường, chớp mắt nhìn đến hắc cùng Tần Thương, đã không tự chủ thờ phào nhẹ nhõm. Ngày đó, cả đêm nàng chưa từng chớp mắt lần nào, đều chưa từng cảm nhận được một mối, mối vừa rồi bởi vì thần kinh thả lỏng trong chớp mắt thần kinh được thả lỏng, một mối cuốn tới như nước biển, thậm chí là đến trước mặt của Tần Yến Quy, nàng mới giật mình nhận ra trên người đã dính máu, trên tóc cũng có máu khô bị động lại, trên người có không có thương tổn nàng cũng không biết, cũng một mối, có chút chết lặng.

Tần Yến Quy bắt nàng quỳ, chính nàng cũng không cảm thấy oan uổng, tính tình của Tần Yến Quy như thế nào nàng không phải là không biết. Người tay không nói xương hòm đó cũng chưa từng nhú mảy một chút, sát phạt quyết đoán nhẹ nhàng làm theo, hắc sao có thể dễ dàng tức giận. Những năm nay, cho dù là hắc dạy dỗ nàng cực kỳ nghiêm khắc, cũng chưa từng thấy nửa phần cảm xúc không vui trong mắt hắc.

Nàng cho là lần này của mình một trận trầm mặc, lấy Tần Yến về này đậm bạc lạnh lùng tính tình, chắc chắn vì vậy phát tay áo rời đi, nhưng làm Vô Tà có chút ngoài ý muốn là, sự trầm mặc của nàng, lại lần đầu tiên đối lấy Tần Yến về cười khẽ một tiếng, này hết sức nụ cười trào phúng, kèm theo một tiếng liền Vô Tà đều chưa từng nghe qua than nhẹ.

Sống lưng Vô Tà cứng đờ, uốn càng thẳng hơn.

Tần Yến Quy đi tới trước mặt Vô Tà, không có kêu nàng đứng dậy, cũng không có thương hại nàng một thân nhếch nhác, hắc khẽ cúi thấp thân thể, mùi đàn hương nhàn nhạt liền chợt đến gần, Vô Tà cả kinh sững sờ, cơ hồ quên cả hô hấp. Một giây kế tiếp, nàng liền nhìn thấy khuôn mặt đầy máu của mình đã làm bẩn một thân áo trắng nõn không nhiễm bụi trần của Tần Yến Quy. Hình như hắc cũng không chút nào để ý đối với chuyện này, cái áo trắng mềm mại kia nhẹ lau sạch gò má Vô Tà, giống như muốn lau sạch vết máu trên mặt nàng. Vô Tà kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hắc, chỉ thấy khuôn mặt anh tuấn làm thiên địa cũng thất sắc không còn vẻ mặt dư thừa nào, chỉ lạnh lẽo, lòng không có bị việc khác làm hao tổn tâm tư của hắc.

Hai mắt của nàng nhìn hắc, ánh mắt của hắc không hề nhìn lại vào mắt nàng, chỉ thấy hắc giơ tay áo bào lên lau đi vết máu tươi trên mặt nàng. Đến khi Vô Tà phục hồi lại tinh thần, trong lòng chợt nảy lên một chút khó chịu, cảm xúc mềm mại trên má kia đã sớm biến mất, hắc trực khởi liễu thân tử, cúi đầu xuống nhìn nàng: "Hiện tại ngươi nói một chút, ngươi rốt cuộc là vì cái gì lại có thể để cho mình đến bây giờ vẫn ngây thơ... như cũ, Vô Tà?"

Có lẽ lời nói mở miệng của hắc vốn là bốn chữ "Ngây thơ ngu xuẩn", cuối cùng bờ môi chợt tựa như cười mà không phải là cười gọi lên, đùa giỡn đọc lên tên của nàng, tựa như thấy được một chuyện cười vô cùng lớn.

Gò má Vô Tà ửng hồng, nhẹ cắn môi một cái, sau đó chán nản bỏ qua, vấn đề này, nàng không trả lời được.

Chớ nói hôm nay Tần Yến Quy phạt nàng quỳ xuống, chính là dù Tần Yến Quy có phạt nàng hung ác thêm một chút nữa, nàng cũng không thể không biết oan uổng chính mình, đều lấy cớ nổi loạn để thoái thác, lại không nói hôm nay nàng đi tới chỗ thị phi này, hậu quả ý vị như thế nào? Nếu trong kinh có người có lòng gây bất lợi cho phủ Tĩnh vương, tùy thời có thể bày Thiên La Địa Võng cho nàng, làm nàng thất bại thảm hại, âm mưu làm phản, từ xưa chỉ cần một câu nói của người trên thời. Chỉ nói hôm nay nàng làm thân mình vùi dập nguyên lành, tùy thời có thể làm quân phản loạn sinh ra ý đồ đối với nàng, chiếm đoạt nàng, nhốt nàng, lợi dụng nàng, liền đã bị Tần Yến Quy mang đến không ít phiền toái.

"Ta..." Vô Tà há miệng, đáp án kia, thật không biết sao? Nàng cắn môi, nói không ra lời, nàng tỉnh táo trước sau như một, tự nhiên biết lần này mình hành động thật sự không ổn, quá mức ngu xuẩn, đợi lúc nàng tỉnh táo lại thì người đã ở nơi này, nàng có trăm miệng cũng không thể bào chữa. Quan tâm sẽ bị loạn, ở trong mắt Tần Yến Quy, tất nhiên chỉ là một chuyện cười.

Loại tình cảm này, là người ngu xuẩn mới có. Tần Yến Quy chung quy lại là người kín đáo thông dong nắm trong tay toàn cục, hắc rất quan việc giữ cho tâm trí tỉnh táo, tự nhiên không thể nào vì bất kỳ tư tình ràng buộc, cũng chưa bao giờ biết cái gì gọi là quan tâm sẽ bị loạn. So lý trí, nàng dĩ nhiên không phải đối thủ của hắc, hắc dạy nàng nhiều năm như vậy, nàng chẳng những không học được, ngược lại làm bản thân mất đi tất cả lý trí.

"Ngươi cái gì?" Hắc giống như một con ưu nhĩ sư tử, từng bước từng bước mà ép sát, muốn bức nàng đến mức vùng vẫy gãy chết.

Hai nắm đấm hai bên hông Vô Tà siết chặt lại, đầy mắt cơn sóng sôi trào, sóng to gió lớn, nhưng cũng lắng xuống trong nháy mắt, đầy hồ trong suốt, bình tĩnh vô ba: "Ta cũng không phải là đầu óc u mê, bất chấp hậu quả, ta biết thực lực của Truy Nguyệt, tới nay là được trở về, trắng đêm không ngủ, ngày mai là có thể trở về phủ, không để người khác phát giác. Chỉ là cả thành đều là bầy rệp, trong thành đã sớm có quân lính coi giữ tương ứng, năm ngàn nhân mã làm sao có thể bình định? Vì sao ngươi lại không tạm rút về, xin hoàng huynh truyền tin gấp tám trăm dặm, ban thưởng binh phù cho ngươi, mượn quân từ hai bên trái phải."

"Cần phải dạy người phát giác sao?" Tần Yến Quy đùa cợt cường điệu lại một câu nói của Vô Tà, trào phúng đến nỗi gò má Tô Tà đã đỏ lên vì thẹn, thế nhưng hần lại thật giống như không nhìn thấy, nghiêng người đi. Vô Tà sững sờ, kinh ngạc chăm chú nhìn gò má của hần, khóe miệng của hần như có như không nhếch lên một đường cong hài hước châm chọc, nhưng nụ cười như có như không kia lại thâm trầm như bóng đêm, băng lãnh như trời đông giá rét, cả người trong nháy mắt cũng giống như bao phủ dưới một tầng lạnh lẽo cực hạn, làm cho lòng người ta run sợ.

"Vô Tà, ngươi cho rằng, cái gì hần cũng không biết?"

Lời này rõ ràng là đang hỏi nàng, nhưng lại vừa giống như đang hỏi mình. Vô Tà dừng một chút, nhìn về mặt lạnh lùng lại mang theo nụ cười kia, đó là loại nguy hiểm dụ hoặc, giống như anh túc có độc, nhưng lại sinh ra ở trong băng tuyết lạnh buốt.

"Có lẽ hần... Đã biết đến..." Rèm mắt Vô Tà rũ xuống, về mặt trong nháy mắt cũng trở nên có chút hoảng hốt. Mặc dù Kiến đế đã già nhưng lòng dạ người này chỉ biết tích lũy từng ngày, hần sao lại không biết Tần Dung động tay động chân: "Nếu là lần này Tuyên vương có công bình định thì khi hồi kinh, hần đương nhiên nên được thưởng nhiều thứ. Nhưng nếu năm nghìn tinh binh này bị hao tổn, thậm chí, người vậy... Hần cũng không sao cả."

Mặc dù Kiến đế đã sớm đoạt được binh quyền của Tần Yến Quy, nhưng Yến Bắc quân này dù sao cũng là tinh binh trong quân doanh mà chính hần đích thân huấn luyện, có đến mười vạn người, dù là hần không để ý tới quân vụ, nhưng cũng khó bảo toàn một ngày nào đó hần có vung cánh tay lên một cái liền được nhiều người ủng hộ, trực tiếp cướp lấy hoàng quyền hay không. Kiến đế cũng không tự nhiên mà yên tâm với thái tử, Tần Yến Quy có thể còn sống, là có thể cùng kiềm chế lẫn nhau với thái tử. Nếu Tần Yến Quy chết, còn có Tần Thương, Tần Dung, thậm chí còn có Lục hoàng tử cùng Thất hoàng tử cánh chim đã ngày càng cứng cáp, sẽ không ai ngăn cản được sự hấp dẫn của quyền lực. Chỉ cần Kiến đế nguyện ý, côi đòi này còn có Tần Yến Quy thứ hai, thứ ba.

Cho nên, cho dù có hiểu biết rõ phía trước là bẫy rập, hần cũng không lui được...

"Nói rất hay." Tần Yến Quy mỉm cười, nụ cười kia thật lạnh bạc: "Cái gì ngươi cũng hiểu, Vô Tà, như vậy tại sao hôm nay ngươi lại phải tới nơi này. Đưa tin? Cho dù ta biết rồi, vậy thì như thế nào?"

Vô Tà tức cười, coi như nàng cái gì cũng hiểu, nhưng trong nháy mắt kia, nàng cũng hoàn toàn không hiểu gì cả. Làm sao mới có thể hiểu, biết rõ phía trước là bẫy rập, cho dù biết lòng dạ Tần Yến Quy không phải là thứ người thường có thể đạt được, thủ đoạn của hần cao siêu, có lẽ đã sớm tính trước được tình thế này, sau đó bằng vào những suy đoán này, diễm nhiên giả vờ diễn vai thế tử Tĩnh vương của nàng, chờ kết quả nói cho nàng biết, lần đánh cuộc này, hần là thắng hay là thua rồi hả ?

Vô Tà cúi đầu, không nén được cảm xúc trong đáy mắt, e sợ Tần Yến Quy có thể nhìn ra, nhưng Tần Yến Quy không hề để ý tới ý định muốn tránh ra xa của Vô Tà, ngón tay hần hơi lạnh, nắm được cằm Vô Tà, nâng khuôn mặt mặc dù đã đã được hần lau qua nhưng vẫn bẩn của nàng lên, khuôn mặt tuy rằng bẩn thỉu đến nỗi không nhìn rõ mặt mũi và khuôn mặt nhỏ nhắn. Hần nhìn vào mắt nàng, ánh mắt dần theo chút châm chọc, khóe môi mỉm cười. Nụ cười này khiến cho tròng mắt vốn giữ kín như bụng kia đột nhiên sắc bén lên: "Ngươi đến tốt cùng đang suy nghĩ cái gì, Tần Vô Tà? Có vài thứ quá nguy hiểm, người giống như ngươi và ta, cho dù là lão Tử, đều không nên có, cũng không xứng có được. Lời như vậy, ta chỉ muốn nói với ngươi lần này."

Vô Tà trương miệng, trong ngực nặng trĩu, giống như là làm thế nào cũng không thể thở ra một hơi, buồn bực có chút ít thương cảm, nàng hoảng hốt luống cuống, nàng chặt vật không chịu nổi, ở trong ánh mắt của Tần Yến Quy nhìn ra một chút cảm xúc nàng giấu nơi đáy mắt, toàn bộ đều lộ ra ở trong không khí, không chút lưu tình.

Tất cả cất giấu, hỗn loạn, không nên tâm sự, thì ra là hần cũng không phải không hiểu, chỉ là khinh thường, sau đó hết sức chỉ dạy nàng, loại tình cảm không đáng giá một đồng này không nên xuất hiện.

Mặc dù hần đối với việc Vô Tà lỗ mãng lần này mà cảm thấy không vui, lại đại phát từ bi bỏ qua cho nàng?

Thật là đại phát từ bi!

"Chỉ có lần này." Thu hồi ánh mắt, đáy mắt đang cuộn cuộn cảm xúc như thủy triều lan tràn không tiếp tục nhìn Vô Tà nữa. Trong mắt có xấu hổ, có tức giận, không có xử trí, không hề rối loạn, phức tạp đan vào, hần đột nhiên buông lỏng tay nắm cằm Vô Tà ra, ngồi dậy. Nhiệt độ tiếp tục giảm làm bốn phía càng lạnh hơn chút, hần sai bước rồi đi, lần này không tiếp tục dừng lại: "Quỳ đến buổi sáng ngày mai."

.....

Ra ngoài khỏi lều vải lại chỉ thấy một mình Tam ca, không thấy tiểu Vô Tà, Tần Thương không khỏi càng thêm lo lắng, vội vàng đuổi theo: "Tam ca, sao lại không thấy tiểu Vô Tà?"

Lần đầu tiên Tần Yến Quy không trả lời câu hỏi của Tần Thương, trực tiếp rời đi. Tần Thương run lên, hôm nay rõ ràng là đêm hè, thế nào lại làm cho người ta cảm thấy lạnh tới rùng mình?

Hần buồn bực không dứt, bị Tam ca này triệt để bỏ đi, Tần Thương cũng đành phải sờ sờ cái mũi của mình, lòng tràn đầy sầu lo cho hoàn cảnh của tiểu Vô Tà, không phải tự nhiên bản thân bị Tam ca lạnh nhạt.

Mặc dù hần cũng biết lần này tiểu Vô Tà đúng là quá lỗ mãng. Nếu để cho người khác biết nàng rời kinh, nguy cơ từ phía không nói, chỉ sợ phụ hoàng nghi nàng có dã tâm, không chịu dễ dàng tha thứ nữa. Dù sao thì so với một ngôi vị hoàng đế hiền đức quân chủ, bất luận kẻ nào cũng sẽ tình nguyện giữ được ngôi vị hoàng đế, bỏ qua tiếng xấu thôi.

Cũng khó trách lần này Tam ca không vui. Mặc dù ban đầu Tần Thương lo lắng cho tiểu Vô Tà, nhưng cũng không lo lắng Tam ca mình sẽ khiến cho Vô Tà nếm mùi đau khổ, dù sao tính khí của Tam ca cũng được coi là tốt, mặc dù yêu cầu của Tam ca đối với Vô Tà cực kỳ nghiêm nghị, nhưng những năm này hẳn tại chưa thấy qua Tam ca phạt nặng Vô Tà, cũng chưa từng gặp qua Tam ca nổi giận. Nhưng mới rồi... Không thể nói là nổi giận, nhưng về mặt Tam ca quả thật là lạnh lùng đến nỗi khiến người ta có chút sợ... Xem ra là rất không vui.

Tần Thương lần này không khỏi thật sự có chút lo lắng cho Vô Tà. Lúc trước hẳn rõ ràng nhìn thấy Vô Tà máu me đầy người, cũng không biết dọc theo con đường này có bị thương hay không, chịu bao nhiêu vết thương. Nếu dưới con nóng giận Tam ca lại tiếp tục đánh thương Vô Tà...

Tần Thương không dám nghĩ, vội vàng gia tăng tốc độ bước chân chạy về phía màn ngăn, gấp gấp vén rèm lên, lại thấy Vô Tà đang cô độc quỳ gối ở nơi đó, trong màn rõ ràng không có một người, Vô Tà lại vẫn quỳ thẳng tắp, không chịu thư giãn nửa phần. Tần Thương cũng có chút ngại ngùng cả người, cũng không phải bởi vì tư thế quỳ này của Vô Tà thật sự là kiên cường bất khuất, rất là đẹp mắt, ngược lại, hẳn nhìn thấy Vô Tà chỉ quỳ gối, hình như Tam ca cũng không có phạt nặng cái gì khác? Điều này làm cho Tần Thương có chút ngoài ý muốn, dù sao thì sắc mặt vừa rồi của Tam ca rõ ràng là...

Phục hồi tinh thần lại, Tần Thương có chút dở khóc dở cười. Tiểu tử Vô Tà này chẳng lẽ là một kẻ thiếu gân hay sao? Coi như Tam ca phạt nặng quỳ, nhưng Tam ca lại không ở nơi này, chẳng lẽ liền lười biếng cũng không được?

Nói thật, lần này Tam ca phạt tiểu Vô Tà coi như là nhẹ, trước đây hẳn cũng bị Tam ca phạt không ít lần, nhưng mà hẳn da thô thịt thô, lần lượt bị Tam ca phạt mấy lần cũng không có vấn đề gì... Phụ hoàng cũng phạt hẳn không ít lần, có thể lười biếng liền lười biếng, ai sẽ tự làm khó chính bản thân mình chứ?

Tần Thương thả nhẹ bước chân đi vào, ngồi xổm xuống bên cạnh Vô Tà, thấy Vô Tà mặt mũi nhếch nhác, mặt mũi không chịu nổi, mặc dù khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vết máu, nhưng là có thể thấy được hai môi mím chặt của nàng đã mơ hồ có xu hướng trắng bệch. Thấy vậy, Tần Thương đau lòng một hồi, giữ chặt cánh tay Vô Tà, muốn đỡ nàng lên: "Tiểu Vô Tà, người đừng quỳ, Tam ca đã đi rồi."

Ánh mắt Vô Tà có chút mờ mịt, hình như vừa rồi căn bản không phát hiện Tần Thương tiến vào lúc nào, giờ phút này thấy hẳn, ánh mắt Vô Tà yên tĩnh, lắc đầu một cái: "Hắn chỉ phạt ta quỳ cả đêm."

Chỉ?

Tần Thương vừa nhìn đã cảm thấy sắc mặt Vô Tà không được bình thường, còn "Chỉ"? Một đêm này nàng có thể chịu đựng được hay không vẫn không thể biết! Tần Thương nhíu lông mày, sùng mặt lên nói: "Người và Tam ca tức giận cái gì đây?! Có phải người sợ Tam ca nói người? Đi, ta dẫn người đi gặp Tam ca! Có chút chuyện như vậy, Tam ca phải phạt người như thế này sao?!"

Lúc trước Tần Thương còn cảm thấy Tam ca phạt Vô Tà như vậy đã là nhẹ, thói quen bao che tật xấu đã hiện lên, nhưng mà lại giống như là Tần Yên Quy xuống tay ác độc hơn đối với Vô Tà, một chút cũng không chịu đi gấp mặt tha thứ cho nàng.

Vô Tà chột giương môi cười lạnh, rất cố chấp: "Hôm nay hẳn giáo huấn ta rất đúng, ta sợ ta quên, chịu chút đau khổ mới có thể nhớ lâu, nhớ kĩ!"

Tần Thương sững sờ, không biết làm sao, lại giống như không nhìn được nơi đáy mắt Vô Tà, thấy được một tia làm hẳn đau lòng, bi thương cùng tức giận? Chẳng lẽ là Tam ca giáo huấn quá nặng, khiến tiểu Vô Tà mắc lỗi rồi? Quả thật, lúc này Vô Tà xuất hiện tại nơi này rất không thỏa đáng, Tam ca dạy dỗ nàng một lần để cho nàng nhớ dài lâu một chút cũng là việc nên làm, nhưng về mặt tội nay của Tam ca cùng tiểu Vô Tà nhìn sao cũng có chút không đúng...

Thấy Tần Thương còn muốn khuyên nữa, hai mắt Vô Tà đã tiếp tục nhắm nghiền, không chịu nghe nữa.

Hai năm qua, Vô Tà tuổi càng lớn, tính khí cũng ngày càng khó hiểu, ngay cả Tần Thương cũng không khuyên nổi nàng, nhíu nhíu mày. Tần Thương đứng lên: "Được, người nữa tiếp tục quỳ, ta đến nói Tam ca tự mình đến bảo người đứng lên!"

Vô luận như thế nào hẳn cũng không đủ bản lĩnh để khuyên giải được tiểu Vô Tà rồi. Từ nhỏ Vô Tà đã sống an nhàn sung sướng, chưa từng trải qua chuyện đau khổ gì, hiện tại nàng quỳ xuống như vậy chỉ sợ thân thể không có khả năng chịu được, lại thêm việc nàng máu me đầy người, thật là đáng sợ cực kì. Ngộ nhớ trên người nàng bị thương, nếu cứ tiếp tục trì hoãn như vậy, hành quân bên ngoài, điều kiện không thể so với trong kinh thành, chỉ cần một chút phiền toái nhỏ cũng sẽ biến thành đại phiền toái.

Tần Thương sai bước rời khỏi doanh trướng, đi tìm Tần Yên Quy. Tần Yên Quy đang cho Truy Nguyệt ăn, con ngựa này đã chạy một ngày một đêm, cũng thật sự là đã mệt muốn chết rồi, nhưng ở bên cạnh Tần Yên Quy lại cực kỳ an phận, không giờ trò cũng không làm ồn, khéo léo khó thấy được.

Tần Thương vừa thấy, trong bụng liền dấy lên một ngọn lửa vô danh, tiến lên mấy bước, đoạt lấy cỏ ở trong tay Tần Yên Quy: "Tam ca, tiểu Vô Tà quan trọng hay là một con ngựa rách quan trọng! Tiểu Vô Tà là người chúng ta nhìn lớn lên, tính tình nàng như thế nào Tam ca người còn có thể không biết? Nếu người không gọi nàng, ta xem nàng thật sự sẽ quỳ cả đêm, gãy vỡ chết mình mới cam tâm!"

Vừa nghe Tần Thương lại nói mình là con ngựa vô dụng, Truy Nguyệt đang mặt mũi rã rời cũng xù lông trong nháy mắt, bắt nắn hí lên, tròn tròn cặp mắt xem Tần Thương.

Tần Yên Quy nhàn nhạt nhìn qua Tần Thương một cái, tay áo rũ xuống, trên tay áo bào này vẫn dính vết máu bắt mắt như cũ: "Lão Tứ, nếu tối nay lương thảo có tồn thất, ta và người cùng năm ngàn tên huynh đệ đều sẽ chết không có chỗ chôn."

Không lạnh không nóng giọng điệu, nhưng uy nghiêm ý lạnh đã hiện.

Dù sao Tần Thương cũng là người hàng năm chinh chiến trên sa trường, vừa nghe Tần Yến Quy nói như thế, lập tức đổi sắc mặt: "Tam ca..."

Khóe miệng Tần Yến Quy nhếch lên, là một tia mỉa mai. Lúc này, Tần Thương đã không còn để ý tới suy nghĩ riêng của Vô Tà, bước nhanh về hướng cát giữ lương thảo, nửa phần cũng không dám lười biếng.

Đội Tần Thương đi khỏi, vẻ mặt Tần Yến Quy mới dần dần lạnh nhạt xuống, cặp mắt kia, đen giống như lỗ đen vô tận của vũ trụ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: 64: Sự Dị Dàng Của Hắc.

Editor: lonbia

Tần Yến Quy trầm mặt hồi lâu, ngược lại tối nay hai người bọn hắn đều bị phạt, bên trong màn trướng Vô Tà quỳ suốt đêm, còn hắn đang đứng ở bên ngoài màn, nhiệt độ bên ngoài càng thấp dần, cùng với nàng mà đứng suốt đêm, suy cho cùng cũng vì hắn dạy dỗ không tận lực, đó là lỗi của hắn.

Hắn khẽ ngẩng đầu, ánh trăng trong trời nhưng lạnh lùng bao phủ khắp khuôn mặt hắn, không lý do lại tăng thêm một tầng băng giá, áo bào trắng bị sương đêm thấm ướt, đôi giày đã bị ẩm ướt từ lâu, áo trắng tung bay, mặt mũi lạnh lùng, giữ kín như bưng, trầm mặc cả đêm.

Giờ phút này Tần Thương đang tự mình dẫn người đi trông coi lương thảo, nơi đóng quân là nơi đồng không mông quạnh, các tướng sĩ hoàn toàn không biết được nguy hiểm phía trước, yên ổn mà nghỉ ngơi, chỉ có binh lính thay nhau gác đêm thỉnh thoảng đi qua đi lại, phát ra tiếng vũ khí chạm vào nhau.

Tần Yến Quy không hề nhúc nhích, đứng dưới ánh trăng tựa như một pho tượng mỹ lệ, lộ ra khí chất thanh cao cùng với lạnh nhạt mà ta không thể với tới được.

Không biết qua bao lâu, bên trong màn trướng chợt truyền ra tiếng động, giống như có người ngã đập đầu xuống đất, trên mặt Tần Yến Quy hơi thay đổi, nâng mắt lên, hồi lâu, bên trong màn trướng không có động tĩnh gì nữa.

Khê cau mày, lại đội thêm lát nữa, cuối cùng Tần Yến Quy cũng di chuyển chân, vén rèm lên muốn đi vào, rèm mới vừa được vén lên, tay của hắn liền dừng tại chỗ, cũng không ngay lập tức buông tay bước vào, chỉ thấy trong lều trống rỗng, thân hình gầy gò lại chặt vật của Vô Tà đang nghiêng đầu nằm trên mặt đất, nếu không phải thấy hô hấp phập phồng mà vầng vàng của nàng, khi thấy một thân bản thiếu dính đầy vết máu, sẽ làm cho người ta tưởng rằng nàng đã chết.

Lát sau, Tần Yến Quy mới buông tay ra, trong cổ họng phát ra âm thanh than nhẹ mà người ta khó thể nghe thấy được, bóng dáng cao lớn của hắn bao phủ lên cả người Vô Tà, hắn cúi người xuống, lúc này lại thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn bản thiếu kia đang nhắm lại, giống như là gặp phải ủy khuất, chau mày, đôi môi mím lại, Tần Yến Quy dừng một chút, rốt cuộc vẫn đưa tay ra, bế người đang nằm trên mặt đất lên.

Thân thể Vô Tà vốn rất tốt, mấy năm nay rất ít khi ngã bệnh, giờ phút này lại giống như trong quá khứ ngã đi vì một mối, có lẽ do thể lực đã đến cực hạn, dù là một nam tử đi chăng nữa cũng chưa chắc được như nàng, trên đường bốn ba suốt đêm không ngủ, lại vừa mới trải qua trận chiến ác liệt, chưa uống một hớp nước đã phải quỳ thẳng tắp ở trên mặt đất một đêm.

Có lẽ ở trong giấc mơ phát hiện thân thể của mình chợt nhẹ đi, bị người ta bế lên, mí mắt Vô Tà nặng nề, suy nghĩ hỗn loạn, chỉ cảm thấy tay chân như bị găng chỉ lên, mí mắt kia, cũng không nhấc lên được, nhưng mùi đàn hương quen thuộc kia lại làm nàng trở nên an tâm, lông mày nhíu chặt cũng dần dần ra, thân thể hướng tới nơi ấm áp co lại, cho đến khi mặt của mình dán lên lồng ngực của hắn, nghe tiếng tim đập vững vàng truyền đến tai, thân thể căng cứng chợt thả lỏng, ngay cả lúc ngủ nàng cũng chưa bao giờ buông lỏng cảnh giác, nhưng giờ lại an tâm nằm trong lòng của hắn ngủ.

Thân thể Tần Yến Quy chợt cứng đờ, nhìn gò má nàng dính sát vào tà áo trước mặt thân thể gầy gò ra sức hướng vào trong lòng hắn, ấm nóng, mềm mại, đúng rất mềm mại.....chỉ cần hơi dùng sức chút nữa, là có thể làm nàng biến mất trên cõi đời này!

Tín nhiệm hắn như vậy sao? Đứa nhỏ này, tất nhiên đã quăng ra sau ốt lời dận dò của phụ vương mình trước đó, phụ vương nàng luôn đúng, còn đứa nhỏ này, là ngu ngốc.

Đặt Vô Tà lên trên giường, hành quân bên ngoài, đương nhiên chiếc giường cũng rất sơ sài, một cái giá đỡ và vài bộ đơn giản chỉ phủ lên liền thành, thân thể Vô Tà nhanh chóng nằm trên giường nhỏ, tay Tần Yến Quy buông ra, đứng dậy đang định đi, không để ý ông tay áo vì nàng mà bản một mảng lớn, nhưng lại bị bàn tay nhỏ bé dính đầy máu kia kéo lại, không chịu thả ra.

Tần Yến Quy nhíu mày, có chút kinh ngạc, trước giờ không có một ai cả gan cùng hắn gần gũi như vậy, cho dù là đứa nhỏ này cũng không ngoại lệ, mà nay, nàng rốt cuộc cũng không có để lời nói của hắn ở trong lòng.

Đây chính là Tần Vô Tà một tay hắn dạy dỗ sao?

Khỏe miệng Tần Yến Quy nhếch lên, nhưng lại không có chút ý cười, trên tay liền dùng sức, không chút lưu tình muốn túm lấy tay áo của bản thân mà rời đi, hai mắt Vô Tà nhắm chặt lại, hay lông mày vốn đã thả lỏng lại lần nữa nhúu chặt lại với nhau, ý thức rõ ràng mơ hồ, nhưng đôi tay nhỏ bé kia lại dị thường có lực.

Tựa như đang cùng đứa nhỏ này giằng co, luôn luôn ung dung tự phụ, người tự tin luôn nắm mọi việc ở trong tay như Tần Yến Quy, lần đầu tiên có chút mất kiên nhẫn, nóng nóng muốn rút người ra, nóng vội hơn so với bất cứ lúc nào, trước đến giờ chưa từng có loại tâm tình như vậy, cũng không biết là vì cái gì?

"Đừng đi, nguy hiểm...." Vận dụng hết sức lực còn lại mới níu lại được một chút cảm giác chân thực vì sao lại vội vàng thoát khỏi mình? Đang ngủ say sắc mặt Vô Tà trở nên bất an, càng hết sức níu chặt lại, không chịu buông ra, phía trước đây rầy cạm bẫy, đừng đi, nguy hiểm....

Nguy hiểm....

Lưng Tần Yến Quy cứng đờ, trên mặt hiện lên một nụ cười khổ, đứa nhỏ này, lúc thanh tỉnh thì trả lời mọi vấn đề một cách trôi chảy sáng suốt, nhưng ngủ thiếp đi lại trở nên hồ đồ hay sao?

Nguy hiểm? Đây chính là nguyên nhân nàng đi đến nơi này chịu khổ một phen mà bất tỉnh?

"Tần Yến Quy" Lông mi Vô Tà run rẩy, không biết là tỉnh hay ngủ.

Thời điểm nàng tỉnh dậy, chưa bao giờ dám kêu tục danh của hắn, hôm nay lại lớn mật kêu tên của hắn như vậy, chắc là ngủ đến nói mơ, nhưng một tiếng nói mơ này, lại làm lông mày Tần Yến Quy nhúu chặt lại, giống như bị một cái búa rỗ vào trong lòng, lòng ngực hơi chậm lại, đột nhiên ủa đến cảm giác dòi núi lấp biển như có như không.....

Lông mày hắn lúc này nhúu lại, quết mắt xuống dưới lập tức sắc mặt trở nên trắng bệch, nháy mắt cả người trở nên luống cuống, vén loạn áo bào trắng lên, hoảng hốt ngồi lên chiếc ghế bên cạnh giường, phất chốc như trở thành một người khác, lập tức mở tay Vô Tà ra, hô hấp hắn trở nên dồn dập, vào lúc đó huyết khí dâng lên, lại có chút máu rỉ ra từ khỏe miệng, cho tới bây giờ người ung dung ưu nhã như Tần Yến Quy, chưa bao giờ chặt vật như vậy trước mặt bất kì ai, hắn nhanh chóng điểm mấy huyết đạo lên người mình, lại lấy ra từ trong tay áo đỏ ra một viên gì đó nhét vào trong miệng mình, vận khí hồi lâu, dường như mới dần dần hồi phục lại, chẳng qua sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, giữa hai lông mày vẫn còn hiện lên sự mệt mỏi.....

Một cánh tay đột nhiên bị mở ra, Vô Tà tựa hồ bị kích động, mồ hôi hai mắt ra, trong đôi mắt vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh còn phủ sương mù dày đặc, ngơ ngác nhìn về phía Tần Yến Quy, rất lâu sau đó, chỉ thấy sắc mặt hắn trắng bệch, sự mệt mỏi hiện rõ giữa hai chân mày, nàng chưa bao giờ thấy một Tần Yến Quy như vậy, nhất thời cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ theo bản năng lại đưa tay ra, kéo tay áo Tần Yến Quy thật chặt: "Đừng đi, nguy hiểm...."

Nghĩ đến giấc mơ, chỉ có ở trong mơ, những chuyện ngày bình thường không thể xảy ra mới xảy ra được, nếu không người như Tần Yến Quy, ngay cả cánh tay bị gãy cũng không nhúu mày một cái, như thế nào lại xuất hiện sự mệt mỏi trên khuôn mặt của hắn đây?

Tần Yến Quy ngẩng người, hắn vốn là muốn phát tay áo rời đi, lại thấy Vô Tà lại lần nữa kéo tay áo mình, giống như con mèo hoang lạc đường, cẩn thận nhìn hắn, vừa ngây thơ lại vừa cố chấp.

"Được. Người ngủ tiếp đi." Một lát sau, đôi môi tái nhợt vì mất máu khẽ nhếch lên, cuối cùng thở dài một cái, ngồi xuống ở bên cạnh nàng, bởi vì nàng đang kéo tay áo mình, nhưng cũng không để cập mắt của nàng không chút kiêng kị mà nhìn hắn như thế, Tần Yến Quy nhanh chóng vỗ lên vai của Vô Tà một cái, liền làm Vô Tà một lần nữa ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, nặng nề ngủ sâu.

Về mặt hắn vẫn căng thẳng như cũ, sắc mặt không được tốt, như ngày thường mặc dù lạnh nhạt, tuấn dung (dung mạo-anh tuấn) mê hoặc lòng người, ôn hòa thanh cao bất động, giờ phút này khuôn mặt ấy một nửa bị bao phủ trong bóng tối, một nửa được ánh nền chiếu sáng, tựa như thiên đàn cùng địa ngục, chỉ cách nhau một ranh giới, không chút nào che giấu sự giằng co đang lần lượt thay đổi.

Vô Tà ngủ một cách an ổn, tựa như đã hoàn thành xong nhiệm vụ quan trọng mà được thả lỏng, dần dần thả lỏng sức lực. Tần Yến Quy an vị ngồi ở bên người nàng, ánh mắt lảng lảng rơi trên mặt nàng, rất bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi không một chút gợn sóng, làm cho người ta nhìn không thấu ánh mắt thâm thúy khó lường kia.

.....

"Tam...." Dường như muốn bẩm báo quân tình cho Tần Yến Quy, Tần Thương một đường tìm tới, biết là tam ca đã trở về màn trướng, trực tiếp xốc rèm đi vào, không ngờ chữ "Tam" vẫn còn ở trên miệng, cả người liền sững sờ, chỉ vì tình cảnh trước mắt, quá mức bất ngờ, quá mức.... làm cho người ta kinh ngạc.

Tam ca của hắn nhưng lại tự mình vắt khô miếng vải, rũ mi mắt xuống, trên gương mặt của hắn cũng không có quá nhiều biểu cảm, vẫn bình tĩnh như vậy, chuyên chú làm một việc, chậu nước kia đã sớm đen lại, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn bản thủ của Vô Tà, cũng đã trở nên trắng noãn, gò má còn có một vết thương rất nhỏ, đã sớm kết vảy, chỉ là một màn này, liền làm Tần Thương nhìn đến ngây người, chỉ vì Tam ca của hắn trong lòng không quan tâm bất cứ thứ gì nhưng lại chuyên chú như vậy, hắn lại chưa bao giờ thấy qua vẻ dịu dàng như vậy.....

"Tam...Tam ca...." Tần Thương chớp mấy môi, há miệng run rẩy hô lên đầy đủ hai chữ.

Nghe được thanh âm của hắn, hai tay Tần Yến Quy buông xuống, về mặt không chút thay đổi, ánh mắt rơi vào phía sau mặt hắn, lại bình tĩnh dời đi chỗ khác, tựa như chưa từng trải qua bất cứ việc gì, đứng dậy: "Đi thôi."

Tần Thương còn chưa kịp mở miệng, hân giống như đã biết được ý định của Tần Thương khi đến đây.

Tần Thương trợn tròn mắt gật đầu một cái, ngo ngắc xoay người dẫn đầu đi ra ngoài, sau lưng Tần Yến Quy dừng chân lại, tựa như chợt vang lên tiếng động gì, ném cho hân một câu "Đi trước." quay người trở lại, mang còi bạc trong tay lên cổ Vô Tà, sau đó giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, mà đi theo Tần Thương ra ngoài, một động tác kia, dịu dàng nơi đáy mắt cũng chợt biến mất, tựa như chưa từng xuất hiện bao giờ.

"Như thế nào?" Tần Yến Quy thân nhiên nhìn về mặt bị đã kích một cách trầm trọng của Tần Thương, khẽ cau mày, âm thanh vẫn lạnh nhạt như cũ, giống như bình thường.

Tần Thương bỗng nhiên lấy lại tinh thần, vốn còn muốn hỏi một chút chuyện không liên quan, bị ánh mắt uy hiếp của Tần Yến Quy ngăn chặn lại, có chút khiếp sợ không dám hỏi đến chuyện vừa rồi nữa, liền nói: "Hạ Cảnh Hầu đích thân đến....."

Tần Yến Quy dường như không chút ngoài ý muốn, khoe môi nhàn nhạt nhếch lên, lộ ra ý vị trào phúng, Hạ Cảnh Hầu, thành chủ Bình thành, đại khái là sợ bọn họ trì hoãn không đi tiếp, không vào thành, lại đích thân đây, khó tránh khỏi có chút nóng lòng, là sợ bọn họ biết phía trước đầy rẫy cạm bẫy, không chịu đi tiếp hay sao?

"Tam ca?"

"Đi thôi, nhờ trại." Tần Yến Quy cười như không cười quét mắt nhìn Tần Thương một cái: "Nếu thành chủ cũng đã tự mình đến cầu viện, chúng ta tất nhiên là không thể từ chối, sớm ngày giải trừ lo lắng của Bình thành, hồi sinh phục mệnh của phụ hoàng."

Lời này của Tần Yến Quy nói xong có chút châm chọc, nhất là hai chữ "Phụ hoàng" kia, Tần Thương ngẩn người, hỏi: "Kia tiểu Vô Tà...."

Dưới chân Tần Yến Quy vẫn không dừng bước: "Ngươi lưu lại, coi hân cho tốt."

"Tam ca...." Tần Thương thấy Tần Yến Quy không để ý đến hân nữa, liền hiểu Tam ca không muốn thương lượng cùng hân, chẳng qua là muốn thông báo cho hân một tiếng, mặc dù có chút không yên lòng chuyện trong bình thành, nhưng tâm tư Tần Thương đối với chuyện của Vô Tà đúng là quan trọng hơn một chút, huống hồ từ trước đến giờ hân đối với Tần Yến Quy luôn tín nhiệm cùng sùng bái, có Tần Yến Quy ở đó, trên đời này chỉ sợ không có chuyện gì làm rối loạn được hân, cũng muốn như thế, Tần Thương liền chấp nhận an bài của Tần Yến Quy.

.....

Bóng tối trên núi dần dần thối lui, ánh sáng nhàn nhạt bao phủ cả vùng đất, bình minh vào mùa hè luôn sớm như vậy, làm cho nhiệt độ chênh lệch của ngày và đêm khá lớn, ánh mặt trời chiếu sáng làm ấm áp cả một vùng, nhiệt độ nhanh chóng tăng lên, nóng đến nỗi người ta phải rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Khi Vô Tà tỉnh lại, thấy trời đã sáng, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng chim hót trên núi, mặt trời nhanh chóng lên cao, chưa tới một canh giờ, ánh nắng mùa hè trở nên gay gắt.

Vô Tà vừa mở mắt, liền nhìn thấy ánh mắt Tần Thương đang nhìn mình lập tức sáng lên cùng với ý cười rõ rệt, Vô Tà ngẩn người, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt trở nên mờ mịt, nàng không phải bị phạt quỷ đến sáng hay sao? Như thế nào mà nằm tỉnh lại? Nơi này.....

Cảnh giác của nàng cho tới bây giờ, ngủ thiếp đi cũng chưa từng thả lỏng một chút nào, đây chính là thời điểm ở trong vương phủ, Ôn Thiên Nguyệt đưa ra yêu cầu đối với nàng, nếu như lúc ngủ quá sâu, mất đi tính cảnh giác, phản ứng chậm chạp, không tránh khỏi bị chút nỗi đau da thịt, dần dần, không tái phạm sai lầm như vậy nữa, nhưng tại sao lần này, nàng lại có thể ngủ như vậy.....

"Tiểu Vô Tà, chẳng lẽ ngươi thấy ta thức trắng đêm không ngủ mà canh giữ ngươi, quá mức cảm động đi?" Tần Thương nhướn mày, há miệng cười to, khuôn mặt phi thường khôi ngô kia, lúc cười lộ lên thần thái phấn khởi.

Người của nàng..... Vô Tà cúi đầu xuống, mặc dù trên người mình vẫn một thân quần áo chặt vật bản thủ như hôm qua, nhưng hai tay của nàng không dính một chút máu nào hết, nàng kinh ngạc đưa hai tay lên sờ mặt mình, phàm là những nơi có da thịt đều được lau chùi sạch sẽ, tựa hồ ngay cả những địa phương bên trong quần áo cũng không ngoại lệ, hơn nữa trên da thịt cũng đã được bôi thuốc.

Nếu không phải có người thay nàng xử lý vết máu cùng vết thương, thì giờ phút này trên người mình chỉ toàn máu lẫn với mồ hôi, những vết thương trên người chỉ sợ đã sớm nhiễm trùng và bốc mùi.

"Ngươi?" Sắc mặt Vô Tà thay đổi, ánh mắt trở nên sắc bén, Tần Thương thấy vậy cũng không hiểu thế nào, vội vàng xua tay nói: "Ngươi đừng có không tin, đều là Tam ca."

Tần Thương có chút buồn bực, không hiểu tại sao đáng về tiểu Vô Tà nhìn hân lúc này có chút đáng sợ, liền ngay lập tức thanh minh cho bản thân, tiểu Vô Tà có trách cũng không dám trách Tam ca đi?

Thật sự hân cũng muốn xử lý vết thương khắp người cho tiểu Vô Tà, bất quá không tới lượt hân phí tâm, Tam ca ngược lại đã làm như vậy, Tần Thương suy nghĩ một chút liền nói: "Xem ra ngươi bản đến mức Tam ca cũng không nhìn được."

Nếu không đêm qu, sao hân lại thấy được một màng quỷ dị như vậy..... Tam ca thế nhưng lại tự tay mình phục vụ nhắc tiểu Vô Tà lên?

Hai chữ "Tam ca" kia, đã làm Vô Tà giật cả mình, nhưng về mặt đó của Tần thương của không giống nói dối, tất nhiên cũng chưa từng biết được bí mật của nàng, nhưng Tần Yến Quy.....Vô Tà cắn răng về mặt cổ quái, gò má ửng đỏ.

"Tiểu Vô Tà?"

Vô Tà lắc đầu một cái, cũng không nói tiếp nữa, Tần Thương cho rằng nàng đang oán giận Tam ca phạt nàng, không khỏi muốn nói đỡ cho Tam ca nói mấy câu như là "

Tiểu Vô Tà, ngươi đừng oán giận Tam ca, thật ra thì Tam ca thật sự rất thương ngươi, thật đó."

Ánh mắt nghiêm túc chuyên chú như vậy, chưa bao giờ hắn thấy được ở Tần Yến Quy, phải rất nghiêm túc, tựa như không phải là đối mặt với một người mà là đối mặt với một món đồ sứ dễ vỡ, hết sức dè dặt cùng chuyên chú.

Trên mặt Vô Tà không biết nên khóc hay nên cười, rất thương nàng sao? Điều này làm cho nàng có chút không hiểu, hắn phạt nàng quỳ suốt cả đêm, không phải là hắn muốn nàng khắc vào trong tâm vào trong xương cốt của mình lời dạy dỗ của hắn hay sao, vĩnh viễn cũng không thể quên, nhưng hành động của hắn là vì cái gì?

Dường như nhớ tới cái gì, sắc mặt của Vô Tà có chút ngưng trọng, nói như thế, đêm qua hắn thật sự có tới đây, không phải là nàng nằm mơ? Như vậy một Tần Yến Quy nhếch nhác mặt mũi rồi kia.....

"Tuyên vương đâu?"

"Tam ca hắn...." Tần Thương vốn muốn nói hai ba câu lừa gạt Vô Tà, nhưng khi nhìn ánh mắt sắc bén kia, càng ngày càng giống tam ca, trong lòng Tần Thương sợ hãi một phen, lời lừa gạt kia cũng không nói ra được, không thể làm gì khác hơn là nói ra sự thật: "Tam ca đã mang theo các tướng sĩ nhỏ trại, thời điểm trời chưa sáng đã vào trong thành rồi. Tam ca vào thành, đương nhiên không thể mang theo ngươi, nếu ngươi có mệnh hệ gì, đại gia cũng không thể phân thân bảo vệ ngươi ngay được, ta liền phải ở lại chỗ này, chờ ngươi tỉnh lại, sau đó tìm một nơi an toàn cho ngươi ở lại. Tạm thời bây giờ chúng ta chưa thể hồi kinh, tin tức ngươi rời kinh cũng không thể giấu được nữa, cứ như vậy để ngươi hồi kinh thì không thích hợp cho lắm, chờ Tam ca dẹp loạn một phen, ngươi theo ta cùng Tam ca hồi kinh trở về, đến lúc đó có chuyện gì cũng có Tam ca ở đó, ngươi cũng không phải lo lắng gì nhiều."

Lúc này Vô Tà nhú mày lại: "Đêm qua hình như ta tựa hồ nhìn thấy sắc mặt Tuyên Vương không được tốt lắm, tình trạng cũng không mấy thích hợp...."

"Không thích hợp?" Tần Thương nghe xong, sắc mặt cũng thay đổi, đêm qua quá mức kinh ngạc, hắn cũng không phát hiện ra, hôm nay nghĩ lại, cũng cảm thấy có chút không thích hợp: "Tam ca chẳng lẽ lại phát bệnh?"

"Phát bệnh?" Vô Tà thu mắt lại, con ngươi đen nhánh chăm chú như muốn xuyên qua mọi thứ, gây cho người ta chút áp lực.

"Tam ca hắn...."Mười mấy năm qua Tam ca cũng chưa từng phát bệnh, lần này như thế nào lại.....

Tần Thương dừng một chút, về mặt trở nên nặng nề, hiển nhiên là không muốn nói nhiều cùng Vô Tà, khuôn mặt hàng ngày vui cười thẳng thắn, đảo mắt một cái toàn bộ quét sạch, hắn xoay một cái đứng lên: "Ta cần vào thành một chuyến, tiểu Vô Tà, nơi này cũng khá bí mật, ngươi cũng không cần đi đâu, ngoan ngoãn ở lại đây, ta sẽ nhanh chóng trở về."

Từ trước đến nay, Tần Thương luôn xếp mọi chuyện của Vô Tà lên vị trí thứ nhất, giống như đêm qua hắn nghe lời Tần Yến Quy ở lại đây trông chừng Vô Tà, nếu không phải thật sự xảy ra chuyện quan trọng, giờ phút này hắn cũng không bất chấp bỏ mặc Vô Tà, vội vàng đi vào trong thành.

Vô Tà gật đầu một cái, Tần Thương lại dặn dò thêm mấy câu, để nàng đứng đi theo, gấp rút cảm thương của mình mà rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: 65: Đánh Cuộc Xem Ai Sẽ Cứu Ngươi

Cột mốc biên giới của Bình thành bị mất một nửa thể lương đồ xuống, trên đất rơi đầy chân tay bị cụt, vậy mới thấy được người xuống tay trong trận ác chiến đêm hôm đó thật đúng là vô cùng ác độc, không hề nể tình một chút nào.

Hai đồng tử (người hầu nam ở độ tuổi 15) mặc đồ màu xanh đi xuống xe ngựa. Hai người môi hồng răng trắng, ngày thường hết sức tuấn tú, lại có thể mặt không đổi sắc đi qua mặt đất tràn đầy tay chân đứt lìa, trải qua một buổi sáng bị mặt trời phơi nắng, những thi thể này cũng đã nhanh chóng bốc mùi. Hai người đi lại một phen, trở lại trước xe ngựa, cung kính mà thờ dài hành lễ, nói với người bên trong xe: "Chủ tử, không có một người nào người sống."

Chiếc xe ngựa kia dày cộm nặng nề cao quý, hai con tuấn mã thân thể tuyệt đẹp, cường tráng cao lớn, thể nhưng cũng không hề kém mấy phần so với Truy Nguyệt. Màn che màu xanh trên xe tung bay, có thể thấy được bóng dáng mơ hồ đang nửa nằm nửa ngồi bên trong xe này. Người nọ mặc một bộ đồ sang trọng màu vàng kim, áo lại mở ra một nửa, dưới chân là hai đồng tử mặc đồ xanh đang ngồi chồm hổm một phải một trái đang xoa bóp chân cho hắn.

Nghe hai đồng tử ngoài xe ngựa này bầm báo, nam tử khẽ đứng dậy, một tay giữ lấy đầu, hé mắt, hứng thú quan sát một mảnh tay chân đứt lìa ở bên ngoài rèm che, mùi hôi chết người này làm hắn có chút không vui nhăn mày, bịt mũi lại, hơi cau mày, quả nhiên là xinh đẹp tựa Tây Thi, anh tuấn tựa Phan An, làm mọi người nhìn vào không khỏi muốn thần hồn điên đảo.

Rốt cuộc bên trong xe ngựa cũng vang lên âm thanh lười biếng của nam tử: "Thối, thật thối."

Hai người đồng tử che miệng cười trộm, sắc mặt chỉ một thoáng đã ửng đỏ, thiên chân hồn nhiên mà nhắc nhở: "Chủ tử, chúng ta thật vất vả mới nuôi được chó săn cho người ta giết, sao ngài lại không khó chịu?"

"Ừ, đúng là có chút đáng tiếc..." Tính khí của nam tử được gọi là chủ tử cũng vô cùng tốt, nghiêm túc đáp lại, sau đó liền nhìn thấy một ngón tay thon dài mảnh khảnh lười biếng vén rèm lên, hai mắt hẹp dài héch lên, cười tủm tỉm nhìn ra ngoài, chỉ một thoáng sáng chói như sao, ánh mắt rất vô tội oán giận nói: "Người Biện quốc bọn họ sao lại thô lỗ thế này?"

Đồng tử cười một tiếng. Bàn về lịch sự tao nhã, thế gian này dĩ nhiên là không người nào có thể so sánh được với chủ tử nhà bọn họ, liền nói: "Chủ tử mắt hừng, không bằng bạn ta đi bắt người giết nhiều chó săn của chúng ta tới, giúp chủ tử hả giận?"

Đây tựa hồ là một đề nghị hay, nam tử kia nhất thời cười rộ lên, liền giống như một hồi gió mát thổi qua mặt: "Đứa nhỏ này là một nhân vật hung ác, các người cũng đừng đánh nhau cùng hắn."

"Chủ tử biết người kia là ai?" Trên mặt đồng tử hiện lên vẻ bội phục.

Nam tử lại lười biếng nằm xuống, cười như không cười: "Là một quý nhân. Người Tần Yên Quy để ý, lại bảo vệ cẩn thận như vậy, nhất định rất có ý tứ. Hai người người đi mời hắn tới, đừng dọa đến người ta."

Ý kia, chính là không thể động thủ, phải văn nhã mời tới?

"Nếu là người nọ không chịu thì sao?" Đồng tử hỏi.

Nam tử nửa ôm đầu, nghiêm túc suy nghĩ một chút, cười tà mị nói: "Vậy liền lừa gạt bịp bợm, lừa người tới."

Nam tử vừa dứt lời, bên ngoài xe ngựa kia thoáng qua một trận gió, bóng dáng màu xanh cũng chợt lóe, nơi nào còn có bóng dáng hai đồng tử này? Nam tử chắc chắn hai tiếng, oán trách hai đồng tử này quá mức nóng lòng, nhiệt tình như vậy, chạy nhanh như thế, khi trở về, người kia hẳn là cũng bốc mùi nồng nặc rồi.

"Chủ tử?" Đồng tử bên trong xe lên tiếng hỏi.

Nam tử lười biếng nằm trở lại, hơi híp mắt, bờ môi mỉm cười: "Trở về trang."

"Dạ!" Đồng tử giòn giã lên tiếng, đổi vị trí với đồng tử lúc trước, đi ra bên ngoài đánh xe ngựa.

...

Sau khi Tần Thương rời đi, Vô Tà cũng liền đứng dậy tùy ý dùng chút lương khô Tần Thương lưu lại, lúc này mới khôi phục chút thể lực. Đình đầu đột nhiên truyền tới một hồi tiếng gió thoảng qua, thân hình Vô Tà dừng lại, hai mày nhíu lại, đáy mắt thoáng chốc thoáng qua một tia bén nhọn lạnh lẽo, nhưng ở trên mặt nàng vẫn rất trầm tĩnh, biết rõ khách không mời mà đến, lại như không có một chút vẻ nóng lòng hoặc kinh hoàng, ngón tay khẽ nhúc nhích, lương khô còn lại đang cầm trong tay gãy làm hai nửa, rồi khỏi tay.

"Ồi!"

Vào lúc này, Vô Tà liền thấy hai bóng dáng màu xanh ngã xuống từ phía trên. Có lẽ là ngã đau, hốc mắt hai người kia đỏ lên, tay xoa xoa cái miệng, hình như bị rơi đến nỗi nhất thời không đứng lên nổi.

Về mặt Vô Tà không thay đổi. Hai đứa con trai trước mắt này xem ra là bằng tuổi nàng, ngày thường mềm mại tuấn tú, oán trách một hồi đối với hành vi thô lỗ của nàng. Vô Tà cũng chỉ rù lông mi, lẳng lặng nhìn hai người họ không nói. Bị nàng nhìn như vậy chỉ làm cho người ta cảm thấy độ ấm bốn phía hình như cũng nhất thời giảm xuống. Hai người run lên, rốt cuộc yên tĩnh lại, ngẩng đầu liền nhìn thấy một đôi mắt đen nhánh đang lẳng lặng nhìn bọn họ, nhìn một cái liền không khỏi ngáy ngẩn cả người, chủ nhân của cặp mắt kia, bàn về tướng mạo, so với bọn hắn cũng không hề thua kém một chút nào, nhưng...

Một hồi mùi thối truyền tới, đầy máu mùi tanh hòa lẫn mùi mồ hôi. Hai người nhíu mày lại, bịt mũi lại, ánh mắt nhìn Vô Tà cũng biến thành cảm xúc phẫn nộ: "Sao có thể thối như vậy chứ!"

Chủ tử thích sạch sẽ, bọn họ tự nhiên cũng cực kỳ coi trọng dung mạo. Theo bọn hắn thấy, có người rõ ràng sinh ra có một thân xác tốt như vậy lại muốn chơi đùa đến khiến chính mình hôi thối như vậy, chặt vật không chịu nổi. Đây quả thực điều ác độc nhất trên đời này, không có nhân tính, nên bị trói trù đất diệt!

Tính khí Vô Tà cũng không nào loạn giống như hai người này, môi của nàng mím chặt, thái độ hiển nhiên lãnh khốc không ít. Một hồi lâu, nàng mới không nặng không nhẹ lên tiếng: "Các người là ai?"

Hai người lúc này mới đột nhiên nhớ lại mục đích đến nơi này của mình, hai chân loạng choạng đứng lên, sửa sang lại quần áo của mình, sau đó nhẹ nhàng lễ độ chào Vô Tà một cái: "Vị công tử này, chủ tử nhà chúng ta cho mời."

Vô Tà không nói, nhưng trong lòng thì đang nhanh chóng suy nghĩ, không biết chủ tử nhà bọn họ là ai? Nếu nàng muốn đi, hai tên đồng tử này đương nhiên không thể ngăn được nàng. Nhưng hai đồng tử này... Vô Tà nhìn ra được, bọn họ cũng không phải là thiếu niên trong nhà tằm người. Mặc dù cử chỉ nhìn như bừa bãi nhưng cũng là người thâm tàng bất lộ, chủ tử nhà bọn họ đương nhiên cũng không phải là người thường. Nàng ra ngoài đêm qua, hôm nay Tần Thương mới vừa đi, không ngờ bọn đã tìm tới cửa rồi.

Thấy Vô Tà không nói, hai người tự nhiên biết không thể dễ dàng dễ dàng, liền cười nói: "Vị công tử này, chủ tử nhà chúng ta đã nói, hôm nay mời ngài, ngài nếu không nguyên nể mặt, chúng ta cũng không thể miễn cưỡng, nhưng một ngày khác ngài tự nhiên sẽ tìm tới hân. Nghe nói Yến Bắc quân cùng đám người Tuyên vương đã vào thành, trong thành không có lương thực, đưa mắt nhìn lại, có viện binh hay không vẫn còn không biết được. Nếu thứ gọi là quân phản loạn này thật sự là một vài người không quá mạnh mẽ, vậy cũng không đủ gây sợ hãi, bằng thủ đoạn của Tuyên vương, lại thêm lấy năm nghìn tinh binh Yến Bắc quân, việc bình định tự nhiên sẽ dễ dàng. Nhưng nếu những phản quân này..." Hai người chắc chắn hai tiếng, cười đùa: "Bên trong thành không có lương thực, đám người Tuyên vương bị vây trong Bình thành, không khác với việc chờ chết."

Nếu những phản quân này, căn bản cũng không phải là quân lính tàn bạo...

Sắc mặt Vô Tà hơi biến, vẻ mặt biến hóa này hình như trúng ngay mục đích của hai người kia, bọn họ cũng không thúc giục, chỉ cười chờ Vô Tà trả lời.

Vô Tà đương nhiên biết nếu Tần Yến Quy sớm biết Bình thành là một cái bẫy thì dĩ nhiên cũng biết Kiến đế sẽ không phái viện binh tới trợ giúp hân. Nhưng cho dù biết rõ phụ hoàng của mình muốn đưa mình vào chỗ chết, coi như phía trước là bẫy rập, hân trừ nhảy vào, cũng không có phương pháp khác. Vô Tà thâm cười khô, Kiến đế đây là đang buộc hân làm phản?

Nếu hân không tạo phản, phía trước chính là một cuộc ác chiến, cho dù may mắn có thể sống, hân còn những thứ gì đây? Kiến đế kiêu kỳ hân, tự nhiên chỉ có khi khiến cho hân chỉ còn hai bàn tay trắng, làm làm một vương gia an nhàn, mới có thể khiến bản thân an tâm. Nếu hân làm phản. Không, lòng dạ Tần Yến Quy cực sâu, lại là một người đã tâm bưng bưng, hân không phải là người không biết xử lý tốt mọi chuyện.

Thấy sắc mặt Vô Tà dần ra, đồng tử này cười hi hi nói: "Chủ tử nhà ta xin công tử một lời, không muốn khiến công tử phải hối hận."

"Cũng tốt." Vô Tà chợt giương môi khẽ cười, trong nháy mắt đó, hai mắt trong trẻo, hai người kia thấy vậy cũng ngây ngẩn cả người, sau hơn nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần.

"Vậy xin công tử ăn thứ này vào." Hai đồng tử này vừa nghe, lập tức vui vẻ lấy ra một viên thuốc to bằng ngón cái từ trong lòng, muốn Vô Tà nuốt vào.

Viên thuốc kia toàn thân đen nhánh, nhưng lại mơ hồ tản mát ra mùi thơm thoang thoang, cũng không khó để người thấy.

Vô Tà vẫn không nhúc nhích, ánh mắt hơi ngưng lại. Hai vị đồng tử chợt nhớ tới người trước mắt này là đại ma đầu giết người không chớp mắt, không khỏi một hồi lạnh đến buồn nôn, run run một phen, toát mồ hôi giải thích: "Công tử không cần nghi ngờ, vật này không có hại cho thân thể, chỉ làm cho công tử tay chân vô lực trong mấy ngày, không thể phát uy thôi, chờ qua vài ngày, công tử tự nhiên khôi phục như trước. Chủ tử nhà ta là người văn nhã, võ không thể trói gà, tay không thể cầm đao, bọn ta mang công tử trở về Vô Lượng sơn trang, tự nhiên phải bảo đảm công tử sẽ không lấy chủ tử nhà ta ra khai đao. Kính xin công tử chớ làm khó chúng ta."

Vô Lượng sơn trang... Biên giới Biện quốc cùng Bắc Tề có một tòa sơn trang, nghe nói chủ nhân trong trang này hành tung khó lường, chưa từng có người biết đến diện mạo của hân, chỉ nghe nghe thấy trong trang này đều là nam tử có dung mạo bậc nhất, môi hồng răng trắng, dung mạo tựa Phan An, rồi lại là thâm tàng bất lộ, hiện tại xem ra tin đồn hình như không phải là giả. Về phần chủ nhân sơn trang kia...

Vô Tà giương môi, nhận lấy viên thuốc kia, vô cùng lưu loát ăn vào. Chỉ chốc lát sau, nàng liền phát hiện sức lực trong cơ thể mất hết, bình thường đi lại không có gì khó khăn, chỉ là hiện tại, nếu muốn đi nhanh cũng chỉ sợ là cũng cảm thấy cố hết sức.

Thấy nàng đã nuốt viên thuốc kia, hai đồng tử này mới thờ phào nhẹ nhõm, tựa như con cạp bị nhả răng. Lần này gan của bọn họ rốt cuộc bắt đầu lớn hơn chút, chà sát tay, lấy khăn che lên mắt Vô Tà. Trong khoảnh khắc, Vô Tà liền phát hiện trước mắt chỉ còn lại một mảnh tối đen, do hai người kia thay phiên vác trên vai, bên tai đều là tiếng gió gào thét, hơn nửa ngày sau, hai người họ thay phiên khiêng nàng, không từng nghỉ ngơi một chút nào, hình như cuối cùng lúc này mới Vô Lượng sơn trang, họ đặt nàng xuống, tháo vải che mắt nàng xuống, cung kính nói: "Công tử, mời."

Vô Tà thoáng chớp mở mắt ra, liền bị ánh sáng dạ mình châu phát ra chiếu thẳng vào mắt, không khỏi giơ tay lên ngăn ánh sáng. Hồi lâu, khi đã thích ứng được một chút, nàng mới buông lỏng tay, liền thấy trước mắt là một suối nước nóng không lồ. Suối nước nóng kia đang tỏa làn khói ẩm áp, mọi nơi đều lấp bạch ngọc khắc son, cả nơi tắm rửa cũng có vẻ hết sức xa hoa, không kém bao nhiêu so với hoàng cung. Một điều khác biệt duy nhất là, bên trong phòng tắm này có hơn mười người mặc áo xanh giống như hai đồng tử kia, bàn về diện mạo đều là vô cùng tuấn tú, đang cung kính mà nhìn nàng, thờ dài xem nàng.

Chắc hẳn nơi này chính là Vô Lượng sơn trang, quả thật là một nơi xa hoa. Dọc theo đường đi nàng đều bị che mắt, hai chân cũng chưa từng chạm đất, tự nhiên là không biết được vị trí của sơn trang này, chỉ sợ sơn trang này vốn cũng là cực kì bí ẩn, nếu không thì hai đồng tử mang nàng tới cũng sẽ không cẩn thận như vậy.

"Công tử, người tắm rửa xong, chủ tử nhà ta tự nhiên sẽ gặp người." Đồng tử tốt bụng thấy sắc mặt Vô Tà có chút mất mồm, liền nhẹ giọng nhắc nhở: "Chủ tử nhà ta là người thích sạch sẽ, không thể gặp người toàn thân bốc mùi nồng nặc".

Nguy, toàn thân Vô Tà thôi, khiến người ta không thể dễ dàng tha thứ.

"Cũng tốt, các người đi ra ngoài." Vô Tà vốn là sống an nhàn sung sướng lớn lên, thân phận thế tử Tĩnh vương của nàng cũng không đơn giản. Câu nói này tuy là lời đơn giản, thế nhưng cực kì uy nghiêm, hết sức có phong phạm hoàng gia.

Mọi người nghĩ tới vị tiểu tử tong được chủ tử mời tới này là đại ma đầu giết người không chớp mắt, toàn thân nàng lại rất bốc mùi, người sáng suốt đều nhìn ra khắp người nàng dính đều là máu, không khỏi có chút sợ hãi đối với Vô Tà. Nàng lên tiếng, tự nhiên là ai cũng nghe lời, liền rồi rút lui xuống, ngay cả hai đồng tử mang Vô Tà tới đây cũng không ngoại lệ. Đợi bọn hắn lui ra ngoài, nàng mới vừa nhớ lại. Không đúng, bọn họ đã cho nàng ăn viên thuốc kia, giờ phút này Tần Vô Tà chỉ có hơi sức đi bộ nói chuyện, làm gì còn sức giết người, bọn họ đây là đang sợ cái gì?

...

Đồng tử tuần tú rồi rút lui ra ngoài, cả phòng tắm trở nên yên tĩnh trong nháy mắt. Vô Tà ngẩng đầu ngắm nhìn dạ mình châu được khảm ở xung quanh thì không khỏi nhũn nhũn, quá sáng, chói mắt.

Các đồng tử lui ra ngoài trước, đã để lại cho Vô Tà một bộ đồ sạch sẽ, đều không ngoại lệ, cũng là màu xanh, lại coi nàng giống như những đồng tử này ở Vô Lượng sơn trang?

Giương môi lên, không biết là cười trào phúng hay có ý gì khác, Vô Tà thông thả ung dung bao bọc bản thân lại một lượt, lại chưa từng động tới thanh sam đồng tử chuẩn bị cho nàng, giữ lại một thân quần áo dính máu, đứng dậy mở cửa đi ra ngoài.

Đồng tử canh giữ ở phía ngoài thấy nàng mặc quần áo lúc trước thì không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền phục hồi tinh thần, cúi đầu nói: "Công tử, mời đi theo ta."

Vô Tà không có dị nghị, nghĩ đến bọn họ là mẫu chốt để nàng gặp được người được gọi là "chủ tử" kia.

Quả nhiên, đồng tử nơi này dẫn nàng tới trước một cánh cửa gỗ liền dừng lại, không hề đi về phía trước nữa, khom người nói: "Mời công tử đi vào trong, chủ tử nhà ta đang chờ ngài bên trong."

Vô Tà không nghi ngờ gì, nàng đi vào cánh cửa kia. Người vừa mới vào trong, cánh cửa phía sau liền được đóng lại. Nhìn qua cánh cửa bên trong, đập vào mắt nàng chính là sương mù lượn lờ còn kèm tiếng nước chảy chưa bao giờ ngừng nghỉ, bình phong không lồ để ngang trước mặt nàng, thì ra là ra khỏi phòng tắm, lại vào phòng tắm của một người khác.

Vô Tà vòng qua bình phong đi vào, dưới chân không khỏi khựng lại, ánh mắt hơi dừng lại, trên mặt đều là biểu cảm thông dong trấn định. Chỉ thấy trong suối nước nóng có bóng dáng thon dài trần trụi của một nam tử đang chậm rãi bước ra. Nam tử kia vóc người thon dài gầy gò, màu da trắng nõn, nước trên mái tóc dài ướt nhẹp đang tí tách rơi xuống từng giọt, hai bên cổ riêng một đồng tử đang cầm khăn lau đi những giọt nước đọng trên người hắn.

Về mặt Vô Tà cũng sờ, đột nhiên ý thức được nam tử trước mắt đang trong tình trạng không mảnh vải che thân. Nhất thời, ánh mắt của nàng có chút quần bách, xoay mặt, trong lòng có chút tức giận, nhưng cũng không thể hiện ra. Nếu nàng biết hiện tại hắn đang tắm rửa, nhất định sẽ không vào cửa, cũng sẽ không thấy một màn khiến bản thân hoảng hốt như vậy. Nhưng nàng vốn là "nam tử", người đang tắm bên trong, cộng thêm nam tử trần truồng này cùng đồng tử đang hầu hạ hắn không có ai không phải là nam tử, lửa giận này của nàng đương nhiên cũng không có chỗ nhưng phát, cũng không thể khiển trách hắn không biết xấu hổ.

Nam tử kia cũng không để ý đến hắn, du du nhiên nhiên ở đồng tử hầu hạ hạ huyền não mặc xong áo, đợi mặc xong áo, hắn mới vẫy lui hầu hạ đồng tử, lười biếng vòng quanh tay, xoay người lại, hai mắt mỉm cười, giống như cảnh xuân hoà thuận vui vẻ nhìn tới trước Vô Tà, chỉ là cái kia rũ xuống trên vai sợi tóc còn chưa rất khô, xóc xếch tán lạc, hơn đem hắn trên người này tà mị khí phát ra phải vô cùng tinh tế.

Thấy Vô Tà lại vẫn là một thân quần áo bẩn thỉu, nam tử kia không khỏi có chút kinh ngạc, không hiểu hỏi: "Sao người không thay y phục mà vẫn để hỏi như vậy?"

Vô Tà cau mày, biết hắn đã thay áo xong, lúc này mới đưa mắt nhàn nhạt nhìn hắn, trên mặt còn có một chút kiêu ngạo: "Ta là thế tử Tĩnh vương, thân phận tôn quý, sao có thể giống với quần áo của một thường dân như người."

"Xuy!" Nam tử kia chợt cười khúc khích, tính khí lại cực tốt: "Thì ra là như vậy! Thế tử Tĩnh vương... Chẳng lẽ chính là thiếu niên chính thống trong hoàng thất Biện quốc- thế tử Tĩnh vương Tần Vô Tà vô cùng nổi danh thời gian gần đây? Quái, lão hoàng đế Biện quốc này sao có thể cho người tiếp tục sống, không nhỡ có tận gốc? Tại sao người lại nói thân phận của bản thân cho ta biết? Chẳng lẽ người không biết, dưới mắt người này, thế tử Tĩnh vương là người chạm tay cũng có thể bùng, khiến người có lòng nghe qua rồi liền có thể chiếm đoạt người, lòng dạ xấu xa làm ra một vài việc sao?"

Vô Tà hơi cong môi một cái, thần sắc an nhàn thoải mái liếc nhìn hắn: "Nếu như người không biết ta là ai, mời ta tới nơi này làm gì?"

Nam tử cũng sờ, trông mắt thoáng qua một tia sáng khác thường, nở nụ cười: "Người thật thông minh, cũng khó trách. Nghe nói lão hoàng đế Biện quốc cho Tuyên vương Tần Yến Quy nuôi dạy người? Người hẳn dạy ra quả nhiên không tầm thường. Ta buồn bán cùng với tiểu tử Tần Dung kia, đối nghịch cùng Tuyên vương Tần Yến Quy, thật là thua thiệt. Không ngờ sẽ gặp phải tiểu sát tinh này, giết hết người của ta, không để lại một ai. Người nói xem, một thằng nhóc nhỏ tuổi như vậy, tại sao lòng dạ lại độc ác như vậy? Quá thô lỗ..."

Vừa rất là bất mãn oán trách, hình như là hi vọng lúc nàng xuống tay sẽ dịu dàng một chút, không hành hạ người ta đến nỗi ngay cả tứ chi cũng không đầy đủ.

Nội tâm Vô Tà đang rất loạn. Người cản đường nàng là người của hắn, nói như vậy, hắn cũng có phần trong việc thiết kế cạm bẫy này?

Hình như là biết được Vô Tà đang suy nghĩ gì, nam tử kia cười nói: "Hôm nay ta thật sự có chút bội phục thủ đoạn của Tần Yến Quy rồi, hắn thật đúng là quá mức bình thân, người này quá đáng sợ, đối nghịch cùng hắn sẽ có kết cục không tốt."

Ánh mắt Vô Tà bỗng lóe lên một cái: "Nếu như ngươi đều hiểu rõ như vậy, cần gì phải làm nhảm từ nãy tới giờ? Ngươi rốt cuộc là ai!"

"Quả thật thông minh!" Hắn tán thưởng Vô Tà: "Ta dĩ nhiên là không muốn đối nghịch cùng Tần Yến Quy. Ta là người buôn bán cho nên phải có chữ tín, ta bắt ngươi cho người bạn cũ là Tần Dung, cần phải lấy được một số thứ tốt mới đúng. Không bằng ta và ngươi cùng đánh cược? Nếu Tần Yến Quy biết ngươi bị người của ta bắt tới làm nô lệ, ngươi đoán hắn sẽ nghĩ gì, sẽ mạo hiểm tới cứu ngươi? Ta nghe nói thái tử Biện quốc cũng đối với ngươi rất tốt, chúng ta đoán một chút, ai sẽ tới cứu ngươi trước? Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi ở chỗ này với ta, yên lặng theo dõi tình hình là tốt rồi."

Chúng ta xem một chút... Xem ai quan tâm ngươi hơn."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: 66: Người Đáng Sợ

Hắn sẽ ở lại giữ Bình thành hay là mạo hiểm đến cứu nàng...

Trong lòng Vô Tà khẽ rung động, nam tử trước mắt lười biếng mỉm cười nói ra những lời như có lực hút làm xao động lòng người nhưng cũng có thể không phải lời nói này của hắn khiến lòng người xao động mà do đáp án này hấp dẫn bản thân...

Nàng vội vàng bật cười, sao nàng có thể quên sự giáo huấn của hắn nhanh như vậy, hôm qua đã quỳ cả đêm rồi? Có lẽ hắn sẽ cứu nàng nhưng tuyệt đối sẽ không vì bất cứ kẻ nào làm rối loạn kế hoạch của hắn, hắn không phải là nàng.

"Rốt cuộc ngươi là ai." Nét mặt Vô Tà khẽ dịu xuống sau đó lại nghiêm túc.

Tuy Vô Tà còn nhỏ nhưng khí thế kia lại thật sự có thể dọa người cho nên cũng dọa nam tử trước mặt nàng đang đắc ý vì ý nghĩ rất tuyệt của mình sợ hết hồn, lát sau mới nở nụ cười sáng chói hít mũi nói: "Ngươi muốn biết người bắt ngươi là ai? Hay là người đánh cược với ngươi là ai?"

Vô Tà nhú mày, có gì khác nhau sao?

Nam tử kia khép lại quần áo vừa mặc xong sau khi tắm, chân trần giẫm trên nền đá, hiếm khi lại không gọi đồng tử bên ngoài vào hầu hạ hắn mà tự mình cúi người mang giày vào: "Bắt ngươi là chủ nhân của Vô Lượng sơn trang nổi tiếng với khung cảnh tuyệt đẹp, không tên không họ. Nhưng người đánh cược với ngươi gọi là Hiên Viên Nam Lăng, ngươi đã biết tục danh của ta nhưng không được nói cho người khác biết là ta bắt ngươi đi, như vậy sẽ rất phiền phức."

Hiên Viên Nam Lăng?

Vô Tà mím môi vẻ mặt lạnh lùng, một lúc sau mới nhếch môi có chút giễu cợt: "Nhưng Hiên Viên là họ của Bắc Tề quốc."

Nam tử được gọi là Hiên Viên Nam Lăng hé mắt cười: "Cho nên ta mới nói là phiền phức rất lớn, đánh cược là giữa bằng hữu chúng ta nên ngươi phải giữ bí mật cho ta, về sau Tần Yến Quy muốn diệt Vô Lượng sơn trang của ta cũng được nhưng nếu cáo trạng với phụ hoàng ta thì lúc ta trở về nhất định sẽ chịu không nổi."

Ý của hắn là hoàng đế Bắc Tề Hiên Viên Giác hoàn toàn không biết gì về hành động của hắn?

Sắc mặt Vô Tà trầm xuống không hề vui vẻ gì nhưng người trước mặt lại cười vô cùng sáng lạn: "Sở vương Bắc Tề Hiên Viên Nam Lăng? Thật sự không nghĩ rằng chủ nhân của sơn trang này lại là ngươi, nếu ngươi lừa được thiên hạ thì sao hôm nay lại nói thân phận của mình cho ta biết?"

Thật sự là Vô Tà có chút giật mình, không nghĩ tới chủ nhân của sơn trang quý dị hoang đường này lại là Hiên Viên Nam Lăng của Bắc Tề? Nói vậy thì phương Bắc làm phản có lẽ có liên quan Bắc Tề, đó không phải là tạo phản sao, rõ ràng là Bắc Tề đã âm thầm muốn gây bất lợi với Biện quốc! Hắn nói chuyện làm việc tất cả đều lười biếng không quan tâm nhưng ý tứ trong lời lại phải sạch Bắc Tề không còn một móng, toàn bộ đều đổ lên đầu hắn.

Dường như Hiên Viên Nam Lăng có chút vô tội, trên gương mặt xinh đẹp kia rất ủy khuất: "Vì sao ta phải tự khai họ tên? Còn không phải do ngươi hỏi rốt cuộc ta là ai sao? Vấn đề ngươi hỏi dĩ nhiên ta muốn thành thật trả lời, vậy mà ngươi còn hỏi ngược lại ta?"

Huyệt thái dương Vô Tà giật giật, nàng đã biết vô lại nhưng chưa từng biết có ai vô lại như Hiên Viên Nam Lăng.

"Tần Dung biết thân phận của ngươi không?"

Nếu hần biết nhưng vẫn còn câu kết thì tội tên đó nặng lắm!

"Vấn đề của ngươi thật nhiều." Hiên Viên Nam Lăng có chút thiếu kiên nhẫn với hai ba vấn đề của Vô Tà, một tay chống cằm híp mắt nói: "Ta buôn bán với Tần Dung là thật, hần muốn ta động tay động chân ở Bình thành, xong việc sẽ cho ta rất nhiều vàng bạc châu báu, chuyện tốt như vậy sao không làm?"

Khỏe miệng Vô Tà giật giật nói không nên lời, Sở vương Bắc Tề còn cần quan tâm vấn đề vàng bạc châu báu sao?

Dường như nhìn thấu biểu cảm khinh bỉ bản thân trên mặt Vô Tà nhưng Hiên Viên Nam Lăng không hề cảm thấy xấu hổ, cười híp mắt: "Ta đoán hần không biết vì nếu biết còn dám buôn bán với ta sao? Dù ngốc đến mấy cũng không đến nỗi nội đấu trước mặt người ngoài để ta ngư ông đắc lợi. Lúc đầu hần muốn thực hiện khoản mua bán này ta còn không hứng thú lắm nhưng nghĩ lại thì nhìn người người Biện quốc chố cấn chố, đầu người chết ta thương cũng rất có ý tứ. Biện quốc bây giờ..."

Trong đôi mắt sáng sủa của Hiên Viên Nam Lăng chợt lóe tinh quang: "Đã sớm không còn đáng sợ."

Lòng nghi ngờ của Kiến đế quá nặng, mặc dù thái tử và Tuyên vương đều ngoan tuyệt không thể khinh thường nhưng nếu ngày nào đó xảy ra tranh đấu chắc chắn phải có một người thua. Biện quốc lúc này vẫn là một nước lớn ở Trung Nguyên đó là do chưa đến lúc thôi nhưng loạn trong gác ngoài, vận mệnh kết thúc cũng không còn xa.

Vô Tà giật mình, bề ngoài hần phóng đảng không kèm chế được nhưng đã tâm bên trong lại như lang như sói, căn bản việc phương Bắc loạn, Bình thành bị vây khốn là chuyện tốt hần làm!

"Hai nước vừa đàm hòa, vì sao ngươi lại muốn gây chuyện?" Vô Tà nhú mày, nếu Bắc Tề có dã tâm ác độc thì không có lý do gì mà Hiên Viên Giác lại đưa nữ nhi mình thương yêu nhất vào miệng cọp, gả cho Tần Xuyên?

Hiên Viên Nam Lăng sờ sờ lỗ mũi, chắc là do vừa mới tắm rửa xong nên mắt phượng xinh đẹp, môi đỏ mọng căng bóng cực kỳ diễm dứa lẳng lơ tà mị: "Tiểu Vô Tà, ngươi đổ oan cho ta, ta gây chuyện chỗ nào? Rõ ràng bọn họ muốn đối chọi gay gắt thôi. Ngươi nhìn xem muốn đẩy Tần Yến Quy vào chỗ chết là huynh đệ của hần, làm phản là con dân Biện quốc các ngươi, không hề có một chút quan hệ nào với ta. Cùng lắm là ta không từ chối được thành ý của Ngũ hoàng tử Biện quốc các ngươi, thay hần đốt tất cả lương thảo trong Bình thành rồi phái chút chó săn bảo vệ các điểm quan trọng của Bình thành không cho bất cứ kẻ nào đi qua, để đám người Tần Yến Quy giữ một tòa tử thành trống rỗng mà thôi. Ngươi xem chó săn của ta cũng không phải đã bị tiêu oan gia ngươi giết sạch sao? Khoản mua bán này mất nhiều hơn được thua thiệt rất lớn, thật sự làm ta đau lòng mà!"

Vô Tà không nói, hần bị đôi mắt trầm tĩnh lại như có lực xuyên thấu của Vô Tà nhìn xem chột dạ, giật giật miệng không cam tâm nói: "Bất quá nhiều nhất chỉ là kích động lòng nghi ngờ làm phản thôi, ta sợ quân phản loạn kia của Biện quốc các ngươi bị triều đình giết chết, mạng người quan thiên, ta không muốn nhìn thấy người chết nên không thể làm gì khác là tặng mấy người giỏi hành quân bổ trợ cho bọn hần còn tặng thêm chút binh mã tinh nhuệ thôi. Nói đi nói lại ta cũng vì muốn tốt cho ngươi, sao ngươi không khởi binh tự lập làm vua? Không đến ba năm năm năm đã tiến vào hoàng thành chém đầu lão hoàng đế kia lúc đó ngôi vị hoàng đế sẽ là của ngươi?"

Đâu phải chỉ là lòng lang dạ thú mà miệng lưỡi cũng rất lợi hại, không quên quạt gió thổi lửa khắp nơi!

Thấy Vô Tà bất vi sở động, Hiên Viên Nam Lăng tự cảm thấy không có gì vui, cong môi kéo tay Vô Tà đi: "Hôm nay ta cũng đã nhìn ra Tần Yến Quy là một nhân vật hung ác, đối nghịch với hần mất nhiều hơn được, ngươi là của hần ngươi, ta tự nhiên sẽ không làm tổn thương ngươi, nếu đã thương ngươi sợ là hần sẽ lột ta da, ngươi yên tâm đi theo ta mấy ngày thôi. Trước mắt chỉ sợ tin ngươi bị ta bắt đã truyền đến tai Tần Yến Quy, nếu hần coi trọng ngươi tất nhiên sẽ nghĩ cách cứu ngươi, nhưng ta cũng không thể để cho hần phát hiện là ta bắt ngươi, nếu không hai nước giao chiến tổn thương người vô tội, sinh linh đồ thân là chuyện sai lầm vô cùng. Phụ hoàng mà biết ta dính vào chuyện này thì sợ là khi trở về Bắc Tề đảm bảo da ta cũng không còn, da ta mặc dù âm áp nhưng ngươi đành lòng để người ta lột đi làm quần áo cho ngươi sao?"

Ngươi là người của hần...

Năm chữ kia làm Vô Tà trong phút chốc thất thần, Hiên Viên Nam Lăng nói rất nhiều nhưng khúc sau hần cần phải nói gì đó đã không hề lọt vào tai nàng, đợi phục hồi tinh thần lại thì mới giật mình thấy tên vô lại mặt dày vô sỉ này đang lôi kéo tay nàng đi, Vô Tà nhất thời nhú mi, giây mấy lần lại phát hiện tay chân vô lực không thể tránh thoát.

Nhận ra ý đồ muốn tránh thoát hần của nàng, trên mặt Hiên Viên Nam Lăng hiện vẻ bị thương nhưng lại không dấu được đắc ý trong lòng: "Sớm biết ngươi là tiểu ma đầu giết người không chớp mắt nên ta đã dự đoán trước để người cho tiểu oan gia ngươi dùng nhuệ cân tán, không thể dùng sức, nếu không khó đảm bảo dưới con nóng giận ngươi có ra tay giết ta hay không. Cho tới bây giờ tiểu oan gia ngươi ra tay không hề nể mặt, ta sợ."

Hung thần mà nói câu "ta sợ" thì đúng là có chuyện lạ, nghe xong Vô Tà cũng đen mặt.

Hiên Viên Nam Lăng nghiêm túc đổi đề tài, thương lượng với Vô Tà: "Tiểu oan gia, ngươi thật sự không muốn đổi quần áo sao?"

Vô Tà mím môi, hiển nhiên không muốn nói nhiều với hần, Hiên Viên Nam Lăng lại xoa môi cười: "Ngươi đã thích mặc như vậy ta đành bắt đất dĩ niệm một chút. Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi nguyện ý theo ta mấy ngày, ta tuyệt không động tay động chân nữa, nhân tiện cho người đưa chút lương thảo cho bọn hần, ngươi thấy thế nào?"

Giọng điệu của hần giống như đang lấy lòng Vô Tà, một đồng tử áo xanh thấy thế trợn mắt chất lưỡi nghi ngờ chủ tử nhà mình có phải do tắm quá lâu nên tắm hư đầu óc luôn hay không?

Hiên Viên Nam Lăng chỉ cong môi nở nụ cười biếng nhác, với thủ đoạn của Tần Yến Quy nếu như chưa gì đã thua trong một cái bẫy nhỏ nhỏ như vậy thì cũng chỉ có thể là hấn hồ đồ đánh giá quá cao Tần Yến Quy. Nếu Tần Yến Quy dễ dàng thua như vậy thì hấn khó có thể tưởng tượng được thế gian này còn có ai là đối thủ để chơi đùa? Cuộc sống này sẽ rất cô đơn nhàm chán...

Một đường kéo Vô Tà ra khỏi chỗ tắm rồi lại kéo ra khỏi sơn trang rộng lớn, Vô Tà cảm thấy khó hiểu nhưng chỉ lặng lẽ nhìn. Sau đó thấy Hiên Viên Nam Lăng một tay vẫn nắm tay Vô Tà giống như sợ nàng chạy, tay kia lại móc móc ở trong ngực thật lâu mới lấy ra được một cái hỏa con*, nhìn thấy đồng tử áo xanh trong trang bận rộn chạy ngược chạy xuôi như đang vẩy chút gì đó khắp thôn trang, Vô Tà nhú mày chớp mũi còn ngửi được mùi dầu.

(hỏa con: mồi lửa, như hột quet)

Thấy bọn họ vậy không sai biệt lắm, dường như Hiên Viên Nam Lăng có chút không yên lòng lập tức tiện tay ném hỏa con về phía trước, trong phút chốc ánh lửa bốc lên thật cao, chính hấn cũng ứng phó không kịp bị sặc một chút với ôm Vô Tà lao đảo lui về phía sau tránh đi, chỉ tiếc lửa bốc lên quá nhanh suýt nữa đã đốt tới áo bào của hấn nhưng lại xồng đèn một mảng lớn.

Vô Tà tự nhiên không có việc gì, quần áo trên người nàng đã bắn thêm một chút cũng không có gì đáng ngại.

"Vì sao ngươi phải đốt thôn trang." Nhìn thoáng qua ánh lửa ngập trời ở nơi bị ẩn lại thần bí như Vô Lượng sơn trang, Vô Tà có chút không hiểu.

Hiên Viên Nam Lăng đang bận rộn sửa sang lại áo bào của mình, thấy vậy ngừng lại trả lời: "Hai đồng tử kia của ta làm việc bất lực để người ta đi theo cũng không biết. Có lẽ là âm thầm đi theo ngươi, chắc hẳn Tần Yến Quy lo lắng cho ngươi nên bố trí người bên cạnh ngươi. Chỉ là bọn hấn không biết ta sâu cạn nên không dám tùy tiện động thủ, chỉ cho là ta giống những sơn tặc vô lương kia không thích thì sẽ giết ngươi nên càng không dám dễ dàng động thủ, không thể làm gì khác hơn là trở về bẩm báo tin tức ngươi bị cướp tới đây. Ta thấy bọn họ đi tự nhiên phải đốt ô, chẳng lẽ chờ bọn họ tới diệt ô của ta?"

Hiên Viên Nam Lăng trả lời hết sức thành khẩn giống như đang thảo luận thời tiết với Vô Tà, cuối cùng còn cong môi cười với nàng: "Như thế nào, không phải đột nhiên cảm thấy ta khí phách hơn Tuyên vương của Biện quốc các ngươi chứ?"

Ngay cả Vô Lượng sơn trang của mình cũng đốt, ánh mắt lại không hề chớp một cái cũng không có vẻ đau lòng, nếu không phải hấn là Sở vương Bắc Tề có lẽ Vô Tà sẽ cho là lúc này hấn rất có khí phách.

"Sơn trang cháy, vậy toàn bộ đồng tử trong trang của ngươi phải làm sao?"

Chợt Hiên Viên Nam Lăng cười mập mờ với Vô Tà: "Sớm biết ngươi quan tâm bọn họ, ngươi đã không thích bọn họ ở bên cạnh ta thì ta lập tức để bọn họ giải tán. Chỗ nào có ta ở thì có Vô Lượng sơn trang, ngươi đã làm đồng tử của ta vậy thì ta còn muốn bọn họ làm gì?"

Vô Tà đen mặt không để ý tới hấn.

Hiên Viên Nam Lăng vừa huyết gió thì thấy hai con tuần mã đang kéo một chiếc xe ngựa xa hoa tới, hấn cười híp mắt ôm Vô Tà lên xe, sau đó cũng nhảy lên nằm trong xe ngựa. Mặc dù không có người điều khiển nhưng hai con ngựa kia rất có linh tính từ từ kéo xe ngựa đi, để lại sau lưng vô số đồng tử áo xanh nước mắt lưng tròng oán giận chủ tử nhà mình sao nhẫn tâm bỏ bọn họ lại.

Vô Tà không biết trong hồ lô Hiên Viên Nam Lăng bán thuốc gì nhưng bản thân thực sự bị hấn dùng thuốc khiến tay chân vô lực, tạm thời không cách nào rời đi, ban đầu nàng theo đồng tử hấn tới đúng là có chút lòng riêng...

Dùng mọi cách lấy cớ có lẽ chỉ vì nàng cũng rất muốn biết một cái đáp án...

Thấy Vô Tà thông minh như vậy, Hiên Viên Nam Lăng tự nhiên không biết suy nghĩ trong lòng nàng, chỉ cho là Vô Tà ăn thuốc của hấn rồi không thể chạy trốn, không khỏi càng thêm đắc ý.

Xe ngựa chạy hơn nửa đêm, vẫn chạy vô cùng ổn, Hiên Viên Nam Lăng dĩ nhiên không cố kỵ chút nào ngã đầu liền ngủ, đáng ngủ tùy ý kia lại xảy ra trên một người xinh đẹp như vậy thì dù ai nhìn thấy đều không thể phủ nhận cảnh trước mắt giống như tranh vẽ, nam tử đang ngủ, tóc đen xõa tung, áo quần nửa cởi, môi đỏ mọng điểm lệ, mắt phượng hẹp dài, dáng vẻ vô cùng biếng nhác nhưng lại khiến người ta không thể không mơ màng. Có lẽ cực kỳ mệt mỏi nên Vô Tà đối với cảnh tượng trước mắt cũng không có phản ứng quá lớn, ngồi ở cuối xe ngựa một lúc bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, điều này làm Hiên Viên Nam Lăng đang ngủ say nhìn không được lén lút mài răng rất có cảm giác thất bại, chỉ cảm thấy tiểu oan gia này thật sự không tìm không phổi, lại không biết Vô Tà nhìn nhân vật như Tần Yến Quy nhiều như vậy, dù bộ dáng của hấn không tầm thường thì cũng không có phản ứng quá lớn, không hề bị hấn hấp dẫn chết đi sống lại như những đồng tử kia bị lừa điên đảo thần hồn.

Không biết bao lâu, đang êm đẹp nóc xe ngựa đột nhiên bị xóc lên, gió đêm lùa vào, bỗng nhiên Vô Tà mở mắt giống như tiểu dã thú tùy thời đề phòng, đáy mắt thoáng qua tia bén nhọn, sau đó một mảnh rõ ràng.

Hiên Viên Nam Lăng cũng đột nhiên mở mắt, chỉ vì xe ngựa vốn đang chạy vô cùng ổn đã bắt đầu lắc lư loạn xạ, giống như muốn ném người ra ngoài, sức lực vô cùng mạnh, hai tuần mã kéo xe hiển nhiên bị kinh sợ hoặc là bị thương, nếu không hai con ngựa đó đều là thượng phẩm không thể nào dễ dàng bị kinh sợ nhảy loạn lên.

Hiên Viên Nam Lăng phát hiện chuyện không ổn, nóc xe ngựa bị xóc đi bỗng nhiên lại bị cắt một góc lớn, vết cắt sạch sẽ lưu loát hiển nhiên là bị người từ trên chém xuống, do xe ngựa chạy quá nhanh, hai con ngựa kia vốn là tuyệt phẩm lúc này lại bị kinh sợ nên tốc độ tuyệt đối không phải người thường có thể theo kịp vì vậy tạm thời chưa ảnh hưởng tới bọn họ, chẳng qua là xe ngựa không ngừng bị cắt bỏ.

Hiên Viên Nam Lăng ngồi dậy nhìn Vô Tà, câu nói đầu tiên đã chọc Vô Tà giận, mặt trầm xuống: "Tiểu oan gia, bình thường ngươi giết người không chớp mắt để cho kẻ thù đuổi theo có phải muốn liên lụy ta hay không?"

Vô Tà lạnh lùng liếc Hiên Viên Nam Lăng một cái, làm hắn ngậm miệng, đứng dậy lướt nhìn tình huống bên ngoài, quả nhiên một cơn gió lại từ trên chém tới, Vô Tà nhanh chóng nghiêng đầu nhưng nó lại chém trúng thân ngựa, đau đến nỗi con ngựa kia kêu một tiếng càng thêm điên cuồng nhảy lên.

Vô Tà nhíu mày, đoạn đường này hiểm trở, núi non trùng điệp, hai con ngựa cứ nhảy lên nhảy xuống như vậy, sớm muộn gì cũng lật xe rơi xuống, đến lúc đó đâu chỉ hai con ngựa này mà ngay cả hai cốt hai người bọn họ đều không còn.

Bình thường bộ dáng Hiên Viên Nam Lăng lười biếng bừa bãi nhưng khi quét mắt nhìn tình huống bên ngoài, trong chớp mắt vẻ mặt trở nên lạnh lùng, hết sức tỉnh táo nói với Vô Tà: "Hai con ngựa bị thương, bước đi khác nhau, nếu tiếp tục như vậy chúng ta đều phải chết không có chỗ chôn, tiểu oan gia, mặc dù chết với ngươi cũng tốt vô cùng, có tình có nghĩa, không hề kém với thần tiên quỵên lữ..."

Vô Tà liếc Hiên Viên Nam Lăng một cái, hắn lập tức ho khan một tiếng nói chuyện chính: "Chặt đứt dây cương một trong hai con ngựa ."

Lúc này lời ít ý nhiều, vừa nói xong Hiên Viên Nam Lăng lập tức tìm dưới đệm một thanh kiếm đồng ném cho Vô Tà.

Lúc này xe ngựa lắc lư điên cuồng, phải dùng hết sức nắm thành xe mới không để cho bản thân lăn mất, càng đừng nói tới Vô Tà phải tiếp được kiếm ở trong không trung, cũng may thân thủ Vô Tà mạnh mẽ, chính xác tiếp được thanh kiếm đồng Hiên Viên Nam Lăng ném tới lại phát hiện kiếm này vô cùng nặng, Vô Tà thoáng vô lực nên cả người ngã ngồi xuống, cũng may tay kia không quên nắm chặt kiếm mới không để nó bị ném ra ngoài.

Hiên Viên Nam Lăng biến sắc lại lập tức dờ khóc dờ cười, lúc này mới phát hiện hắn tự tát bản thân, hắn sợ tiểu oan gia này giết người không chớp mắt mới để cho tiểu oan gia ăn nhyuên cân tán, giờ phút này tiểu oan gia có thể cầm được kiếm đã rất tốt rồi, làm sao còn có sức kia chém đứt dây cương?

Vô Tà cũng dờ khóc dờ cười nhìn chằm chằm Hiên Viên Nam Lăng: "Lúc này chúng ta phải nhảy khỏi xe rồi."

Hiên Viên Nam Lăng lắc đầu: "Tiểu oan gia, ngươi không nhìn thấy đường núi hiểm trở sao, chừng nào ngươi có thuật xuyên qua vách núi thì nhảy bên trái. Nhảy bên phải cũng rất tốt, không cần chờ xe lật hai người chúng ta đã vùi thân dưới núi."

Vô Tà cắn môi đứng dậy, lập tức bị Hiên Viên Nam Lăng ôm thắt lưng khiến nàng mất thăng bằng té trở về, để cho Hiên Viên Nam Lăng ôm thành một đoàn trong lòng, luôn luôn thích sạch sẽ như Hiên Viên Nam Lăng cũng biến thành chặt vật không chịu nổi nhưng lại không buông tay, vẫn ôm chặt nàng trong lòng không để cho nàng đi, bất mãn lên tiếng: "Không nói nghĩa khí, ngươi muốn chạy trước? Sát thủ này là do ngươi đưa tới đó."

Vô Tà then quá thành giận, bị Hiên Viên Nam Lăng ôm trong ngực, hơi thở nam tính xa lạ kích thích huyết thái dương của Vô Tà giật giật cảm thấy vô cùng nhức đầu, bây giờ nàng lại không có khí lực, tránh không thoát đành phải trầm giọng nói: "Tiếp tục đi xuống, hai con ngựa kia không ném chúng ta đi, một đường chạy lên đỉnh núi thì cũng sẽ rơi xuống núi! Bây giờ không nhảy cũng phải nhảy!"

Hiên Viên Nam Lăng không chịu, xe ngựa quá lắc lư, bọn họ ngồi cũng không xong huống chi bây giờ hắn còn ôm Vô Tà không buông: "Không được, hiện tại tốc độ xe nhanh như vậy, ta với ngươi nhảy xuống cũng phải gãy tay chân gãy, không được, không cho phép ngươi nhảy một mình bỏ lại ta!"

Vô Tà không biết người này tay trái gài không chặt là thật hay giả, nếu là thật, đường đường Sở vương Bắc Tề đầy bụng quỷ kế làm sao có thể tay trái gài không chặt? Ở trong thâm cung, Hiên Viên Vân Nhiễm cũng sẽ đùa bỡn chút thủ đoạn thì một Sở vương như hắn sao có thể vô dụng, nếu không còn không biết chết bao nhiêu lần? Nhưng nếu là giả bộ, dưới mắt tình huống này hắn còn có thể giả bộ giống như thế, thì chỉ có thể nói người này quá đáng sợ...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: 67: Tên Lưu Manh Này

Mất thấy hai con ngựa đang kéo thùng xe xong thẳng về phía trước sắp đụng phải tảng đá to, Vô Tà cắn răng, kéo Hiên Viên Nam Lăng nhảy từ xe ngựa xuống lăn xuống đất, ngay trong lúc đó, ầm một tiếng, ngay cả thùng xe bởi vì va chạm mà vỡ tung ra nhiều mảnh, nếu một giây trước mà họ còn ở trên chiếc xe ngựa kia, chắc chắn chết không toàn thây!

Chiếc xe ngựa kia treo lơ lửng trên vách núi, nhảy mất Vô Tà bị rơi xuống đất, một lực đạo khổng lồ đánh vào sau lưng nàng, đau đến mức nàng phải rên lên một tiếng, sắc mặt tái nhợt, đá vụn trên mặt đất cắm sâu vào trong da thịt của nàng, đau đến vô cùng.....

Cũng may vào lúc này, Hiên Viên Nam Lăng được Vô Tà kéo xuống khỏi xe làm ra một chuyện hết sức nghĩa khí, tay của hắn nhanh chóng đưa lên bảo hộ phía sau gáy của Vô Tà, nên trong quá trình rơi xuống, đất đá mới không cắm được vào phía sau đầu của Vô Tà, chỉ nghe một tiếng la, hình như là tay Hiên Viên Nam Lăng bảo hộ phía sau đầu Vô Tà bị va chạm đến gãy, phát ra tiếng kêu còn thảm thiết hơn so với Vô Tà.

Cả người Vô Tà giờ phút này đây không còn chút sức lực nào, lúc kéo Hiên Viên Nam Lăng xuống xe nàng đã dùng hết khí lực của mình, rớt xuống phía

sau xe ngựa, càng thêm vô lực khi phải tiếp tục kéo thân thể Hiến Viên Nam Lăng, lần này ngược lại, hai tay của Hiến Viên Nam Lăng trở nên mạnh mẽ thuận tay kéo Vô Tà nhảy xuống, đứng nhìn vừa rồi Hiến Viên Nam Lăng ở trên xe biểu hiện hết sức ủy khuất, nhưng vóc người đứng là không phải hổ thẹn: cao lớn, nở nang, bảo hộ cả người Vô Tà ở trong ngực, một tay ép đầu của nàng xuống lồng ngực của mình, đỉnh đầu Vô Tà truyền đến tiếng kêu rên khoa trương thảm thiết của Hiến Viên Nam Lăng.

Lăn va chạm này thật sự là quá mạnh rồi, hai người bị văng trên mặt đất ầm ầm lăn vài vòng, nhưng lực đạo vẫn không giảm bớt, mà lăn xuống khỏi vách núi, thẳng tắp lăn xuống vực.

Cũng may xe ngựa bị cháy trước khi rớt xuống vách núi, bọn họ kịp thời nhảy ra, rớt xuống vách núi nhưng lại gặp phải sườn dốc, hai người cứ như vậy mà ôm nhau lăn xuống vực, trong thời gian này, nhiều lần vang lên tiếng kêu thảm thiết của Hiến Viên Nam Lăng, phía sau đầu đập thật mạnh vào tảng đá, trọn tròn hai mắt lên, ngất xỉu, hai cánh tay che chở cho Vô Tà cũng buông lỏng ra.....

Trong lòng Vô Tà phút chốc tim đập mạnh và loạn nhịp, có lẽ không nghĩ tới người này ngay cả quen biết cũng không phải, nhưng lại có lòng tốt bảo vệ nàng, sức lực nàng đã sớm cạn kiệt, trong lúc Hiến Viên Nam Lăng buông tay, Vô Tà vẫn là dốc hết sức lực của mình ra, hai tay dùng hết sức, đổi lại thành nàng kéo hắn.

Chẳng qua là vóc dáng Vô Tà không tốt như Hiến Viên Nam Lăng, sức lực cũng không bằng hắn, tay chân cùng lưng của Hiến Viên Nam Lăng vì không có phòng hộ mà đập thẳng vào đá, phát ra tiếng răng rắc vang dội, Vô Tà nghe được xương cũng cảm thấy đau thay, xem ra ngất đi trước như Hiến Viên Nam Lăng là một lựa chọn sáng suốt.....

Thời điểm Hiến Viên Nam Lăng tỉnh lại lần nữa, xung quanh toàn cỏ khô cùng đá vụn, đây là một hang động, có lẽ do vận khí bọn họ tốt, vừa đúng lúc lăn vào trong đây, gặp đúng một hang động của thú rừng bỏ trống, bên ngoài nổi lên mưa to, ban đêm một mảnh đen nhánh, cái gì cũng không nhìn thấy được, có thể nói là đưa bàn tay ra cũng không thấy được năm ngón, hang động này, tốt xấu gì cũng giúp bọn hắn tránh được mưa to gió lớn đi.

Bên trong hang động tối om, tay Hiến Viên Nam Lăng lần mò sờ xung quanh, nhưng không đụng đến thân thể Vô Tà, nhưng cách nơi hắn nằm không xa, rõ ràng đang truyền đến tiếng hít thở đều đều, xem ra tiểu oan gia kia đang ở gần đây.

Hiến Viên Nam Lăng thử đứng lên, lúc này lại phát hiện xương cốt toàn thân mình không biết đã gãy bao nhiêu nơi, thật đúng là hiềm thấy, cánh tay cùng đùi phải rõ ràng có cảm giác đau đớn do xương cốt bị gãy, nhưng nửa người trái vẫn còn hoàn hảo, chỉ là trầy chút da thịt, xem ra tiểu oan gia kia vẫn hết lòng quan tâm giúp đỡ hắn, dù sao cũng đã dùng hết sức lực ra mà bảo vệ hắn, chẳng qua là tiểu tử này sức lực có hạn, một bên bảo hộ, một bên bỏ qua.

Hiến Viên Nam Lăng kêu rên một trận, vừa hít khí vừa bò dậy, dốc hết sức kéo nửa bên thân thể đau nhức trong hang động tối om này tìm kiếm bóng dáng của Vô Tà.

Vô Tà nghe thấy động tĩnh, mặc dù ý thức chưa tỉnh táo hoàn toàn, bản năng đề phòng nổi lên ngay lập tức, khi thấy có người ngày càng đến gần, Vô Tà nhướng mày lên, nhanh chóng mở mắt, buồn ngủ nơi đáy mắt ngay lập tức bị Vô Tà ép buộc xua tan, trong bóng tối nàng chột ngời dậy, nhấc ngón tay lên, sờ bên thân mình nắm lấy một khối đá vụn sắc bén, dựa vào cảm giác của bản thân tìm kiếm vị trí trong bóng tối, phóng qua, sắc mặt cảnh giác trước nay chưa từng có.

Chỉ nghe trong bóng tối, truyền đến tiếng hít khí, hình như vừa rồi có người đứng không vững mà té xuống, đau đến nhe răng trợn mắt, cú phóng kia vận số cực tốt, trúng ngay vào cổ, tí tách tí tách, mùi máu tươi dần dần xộc lên....

Ánh mắt Vô Tà hơi ngưng lại, đã nhận ra người tới là ai, quả nhiên, trong bóng tối, truyền đến âm thanh cắn răng nghiến lợi của Hiến Viên Nam Lăng: "Cũng may là nguoi đùa giỡn, nếu không hôm nay ta liền chết ở trên tay nguoi."

Đích thực là may mắn chân tay Vô Tà không có sức, nếu không vừa rồi hắn không bắt được cổ tay Vô Tà, cổ của hắn không chỉ một vết thương nhân nhật do hòn đá kia gây ra đâu, vừa rồi nếu đầu hắn để sát vào một chút, sợ rằng cô hòng hắn đã bị cắt đứt rồi.

Trong lòng Vô Tà cũng không thấy xấu hổ, ngồi dậy, thu hồi cánh tay của mình, ngay cả câu xin lỗi cũng không có, không muốn thừa lời cùng Hiến Viên Nam Lăng, rồi lại gây khó dễ với nàng, hắn dám cam đoan, thanh thủ nhanh nhẹn vừa rồi của tiểu gia hỏa này, nhất định là bị thương không nghiêm trọng như hắn.

Hiến Viên Nam Lăng bắt đầu hành động, tìm kiếm xung quanh xem có vật liệu gì dùng được để cố định chỗ xương gãy của mình hay không, sau khi xử lý xong, oán giận nói: "Tiểu oan gia, từ đầu nguoi lại đắc tội những sát thủ lòng dạ ác độc như vậy? Làm hại ta thể thảm thể này đây."

Ở trong bóng tối, Vô Tà quét mắt xác định vị trí của Hiến Viên Nam Lăng một chút, đồng thời xử lý vết thương của mình một chút: "Chi sợ là họ tới để giết Sở Vương đi?"

Hiến Viên Nam Lăng ngẩn ngơ tình huống như vậy, cũng không phải là không có khả năng.

Cho nên hai người chưa bao giờ hoài nghi là người của Tần Yến Quy đuổi kịp bọn họ, nhóm người vừa rồi thực sự là muốn dồn bọn hắn vào con đường chết, phạm là người quen biết bọn hắn, đều biết trên xe chỉ có hai người, ít nhất cũng sẽ không ép bọn họ rơi xuống vực, vì thế nếu không phải kẻ thù của Vô Tà thì chính là kẻ thù của Hiến Viên Nam Lăng.

Biểu hiện của Hiến Viên Nam Lăng vô cùng khinh thường, mấy đứa bé ở nhà hắn chưa bao giờ thấy bộ dạng nhếch nhác của hắn như vậy, nếu thấy được, chỉ sợ là té xuống vì kinh ngạc đi nha, mặc dù Hiến Viên Nam Lăng thể thảm không chịu được, nhưng công phu nói chuyện kia cũng không suy giảm đi phần nào: "Dĩ nhiên khả năng đến giết nguoi là cao hơn rồi, nói không chừng chính là người của lão hoàng đế Biện quốc kia biết nguoi chạy trốn,

hắn muốn được lòng kẻ dưới, phải người đến giết chết người, đến lúc đó chỉ cần giả mù sa mưa truy phong cho người Vương tước, an táng người, khắp thiên hạ còn phải khen tặng hắn có tình có nghĩa nữa đây."

Tên vô sĩ này, không biết chừng trong lòng vô liêm sỉ ngày một nâng cao, hiển nhiên mọi việc đều như ý rồi.

"Trong hoàng thất từ xưa đến nay, đều là người lừa ta gạt, so sánh Bắc Tề cùng với Biện quốc, tự nhiên không yếu hơn rồi. Nếu như người chết trong biên giới Biện quốc, không biết ai là người vui mừng nhất Bắc Tề?"

Vô Tà đối với những chuyện xấu xa trong hoàng thất Bắc Tề biết không được nhiều lắm, suy cho cùng chỉ là muốn so sánh thôi, cũng không tốt hơn bao nhiêu. Từ trước đến nay danh tiếng Hiên Viên Nam Lăng là hành vi bừa bãi không chừng mực, bộ dáng cả lơ phất phơ, nhưng hơn phân nửa là đang giả vờ, người như vậy, muốn hắn chết cũng không ít người nha?

Quả nhiên, sau khi Vô Tà trả lời hắn một câu, liền ngay lập tức làm Hiên Viên Nam Lăng ghen hòng một lúc lâu cũng không trả lời được, xem ra hắn đúng mong nghĩ tới chiếm được tiện nghi của tên tiểu oan gia này, người muốn hắn chết, thật sự là không ít đây.....

Thấy hắn không có trả lời, Vô Tà cũng không tiếp tục cùng hắn dây dưa làm nhảm, nhân nhạ hỏi: "Đường đường Sở Vương người gặp chuyện, người của người cũng là nên tìm tới đi."

Mặc dù giọng điệu Vô Tà nhân nhạ, nhưng khi nghe vào trong tai, dường như rất chắc chắn đi?

Hiên Viên Nam Lăng sờ sờ mũi của mình, nở nụ cười điên đảo chứng sanh: "Tiểu oan gia, chúng ta tranh luận, là ai liên lụy người nào, bây giờ cũng không có ý nghĩa gì. Dù sao trong tình huống này, ta với người cũng coi như sống chết có nhau, nếu như người là con gái, ta và người chính xác đã trở thành một giai thoại, có thể nói ta và người chết vì tình đi, nếu như người được gả đến Bắc Tề của ta, người khác cũng không dám xem nhẹ người đâu, dùng sau chúng ta cũng đã từng sống chết có nhau....."

Hiên Viên Nam Lăng thật sự nói rất nhiều, trước mắt là không biết lại đi đến nơi nào, cũng may là hắn nhanh chóng tỉnh ngộ, kịp thời thay đổi nhanh chóng, trở về đề tài chính: "Giao tình lần này của ta và người, nếu tranh cãi là ai liên lụy đến ai, thật sự không chút thú vị nào. Người nói không sai, ta xảy ra chuyện, thuộc hạ của ta tự nhiên sẽ tìm tới, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian. hòa loạn ở Vô Lượng sơn trang kia, nói không chừng đã gây chú ý cho Tần Yến Quy, hai ta rớt xuống phương này, cảnh tượng lại thảm thiết như vậy, muốn tìm chúng ta cũng không phải là chuyện khó khăn, người muốn cứu người chắc hẳn sớm muộn gì cũng sẽ tìm thấy. Chẳng qua là....."

Người của hắn tìm tới, hai người họ tự nhiên vô sự, nếu là người của Tần Yến Quy tìm tới, nàng không sao, hắn có sao không, như vậy thì cũng chưa biết được.

"Có ý tứ." Hiên Viên Nam Lăng chợt nở nụ cười: "Hay đánh cược đi, giây phút mấu chốt như vậy, vừa đúng nên đánh cược một trận. Kia ta liền đánh cược, là người của người tới trước, hay người của ta tới trước, hay là cùng nhau đến? Chỉ tiếc rằng, tình cảnh của bọn Tần Yến Quy cũng không tốt cho mấy, họ bị bao vây trong thành, mặc dù ta đã đồng ý với người, nhưng chưa kịp phái người tiếp lương thực cho bọn hắn, hai ta liền gặp chuyện, chuyện này cũng không thể trách ta được nha, dù Tần Yến Quy có muốn cứu người, chỉ sợ là lực bất tòng tâm, không đi được đi? Ngay cả đến hắn có rời khỏi được Bình thành hay không cũng không nói được....."

Lời nói Hiên Viên Nam Lăng rất nhiều, Vô Tà đã sớm mệt không chịu nổi, không để ý đến nữa, tự mình nằm xuống chợp mắt nghỉ ngơi, Hiên Viên Nam Lăng thấy nàng không đáp lại, chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều đều ổn định, mới biết nàng đang ngủ, không khỏi có chút dở khóc dở cười, tiểu oan gia này cũng dám ngủ, không sợ hắn gây bất lợi cho nàng sao?

Tuy là nàng đang nằm ngủ, hắn cũng không dám đi trêu chọc nàng, mới vừa rồi, lòng dạ tiểu oan gia thật là ác độc, thiếu chút nữa là cắt đứt cổ họng của hắn rồi!

Chẳng qua mới vừa rồi hắn sờ soạn xung quanh, mới biết vị trí hai người đang ở giữa sườn núi, mạng hai người cũng coi như lớn, nhưng hang động này cũng rất chật hẹp và tối tăm, phía dưới của bọn họ là một khối đá vững vàng, xung quanh rất nguy hiểm, nếu không cẩn thận, có thể tiếp tục lăn xuống, tiếp tục lăn xuống dưới.

Hiên Viên Nam Lăng im lặng, đại khái cũng biết giờ phút này Vô Tà vô cùng mệt mỏi, cũng không muốn ăm ỉ đến nàng nữa, cẩn thận mò mẩn từng tí tiến lại gần, đợi đến lúc mò được cánh tay mảnh khảnh ấm áp của Vô Tà, tay của hắn dừng lại một chút, sau đó kéo nửa bên thân thể đau nhứt của mình, tới bên cạnh thân thể Vô Tà nằm xuống, Hiên Viên Nam Lăng đang suy nghĩ, giờ phút này đây hắn chỉ cần đẩy nhẹ Vô Tà một cái, tiểu oan gia này coi như xong, nhưng cánh tay kia nâng lên, lại quý thần xui khiến dừng ở giữa không trung mà đối mặt đích, biến thành ôm lấy Vô Tà, tránh khỏi nàng không thành thật xoay người, hại hắn té chết, như vậy cũng tốt rồi, không cần đẩy hắn.

Đại khái Vô Tà cũng thật sự mệt mỏi, lúc trước cảnh giác như vậy, cũng đã tiêu hao hết thể lực còn lại, chìm sâu vào giấc ngủ. Tình huống của Hiên Viên Nam Lăng cũng không tốt hơn nàng mấy, lại ôm một thân thể ấm áp khô ráo, trong lòng có chút cảm giác khác thường, mặc dù khắp nơi một khoảng tối đen, nhưng hai mắt hắn lại khác so với người thường, có thể dựa vào ánh sáng yếu ớt kia, nhìn thấy được người đang ôm trong ngực mình hiếm khi từ mêo hoang biến thành ngoan ngoãn như vậy, nhắm mắt hô hấp một cách nhẹ nhàng, tựa như không bình thường, hắn cũng không dời mắt đi, chỉ yên lặng mà nhìn nàng, ở trong bóng tối, mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt một màu của nàng, ngũ quan xinh đẹp phảng phất như vừa đụng vào sẽ vỡ nát, đại khái nguyên nhân quá mức mệt mỏi, hơi thở yếu ớt, giống như tơ nhện, nếu không biết còn tưởng rằng tiểu tử này đã chết.

Không thể nhìn nổi nữa rồi, Hiên Viên Nam Lăng cảm giác như trên người mình có vô số con côn trùng đang bò loạn, cảm giác bất thường kia, nhất thời không thể dùng từ ngữ nào để diễn tả được, chẳng lẽ trong tình huống lúc này, hắn ngay cả ôm một tên tiểu tử khô khan cũng có cảm giác ấm áp lại thường?

Ban đêm, gió càng ngày càng lạnh hơn, hơn nữa ở bên ngoài trời đang mưa lớn, Hiên Viên Nam Lăng nhắm mắt không được bao lâu rồi lại mở mắt ra, tựa hồ có chút sốt ruột, thật lâu sau đó, ma xui quỷ khiến hắn lại cời trường sam bên ngoài cửa mình ra đắp lên trên hai người, phía dưới hắn cố gắng hết sức ôm thật chặt Vô Tà vào trong lòng, muốn sưởi ấm lẫn nhau.

Mặt Hiên Viên Nam Lăng có chút đỏ lên, hắn chưa bao giờ cảm thấy ôm một đứa trẻ lại lạ đến như vậy? Huống hồ tên tiểu tử này lại là một tên tiểu ma đầu giết người không chớp mắt. Hắn chưa bao giờ ở tư thế mập mờ như vậy ôm một người cùng giới, kỳ dị thật là kỳ dị!

Bất quá buổi tối hôm nay thật sự là ngoài ý muốn, người đang trong trường hợp cực kì mệt mỏi như vậy, đối với bất kì việc gì yêu cầu cũng sẽ hạ xuống, ví dụ như thức ăn, hay hoàn cảnh, ví dụ như ôm trong ngực một tiểu mỹ nhân yếu đuối còn là một người không hiểu phong tình lại còn là một tiểu tử thú vị gây gò, khô quắt.

Hiên Viên Nam Lăng rất vừa lòng đối với phỏng đoán của mình, sau đó tâm tư liền thả lỏng, cả người vừa mới nằm xuống, liền nhắm mắt ngủ say.

Một đêm kinh hoàng lại bị thương, trong hoàn cảnh bị giam cầm ở chỗ này, rất dễ làm cho người ta buông lỏng, ngay cả bọn họ mỗi ngày phải liếm máu tươi trên lưỡi dao, cũng không khỏi có chút không phòng bị mà ngủ thiếp đi, trong tình huống này dưới ánh mắt của bọn họ, không ai có thể tính kế được ai.

Đợi đến lúc thể lực hai người hồi phục, khó khăn mà tỉnh lại, trời cũng đã chạng vạng tối.

Ngược lại Vô Tà vẫn chưa tỉnh dậy, nhưng lại bị Hiên Viên Nam Lăng đẩy đến tỉnh dậy, nàng chỉ thấy Hiên Viên Nam Lăng nắm chặt lấy quần áo của mình, chỉ ngón trỏ thẳng vào mặt của Vô Tà, đôi môi run rẩy: "Người, người tiểu lưu manh này!"

Mặt Vô Tà nhất thời đen xuống, có chút mờ mịt, lại thấy sắc mặt Hiên Viên Nam Lăng cổ quái, thật giống như mình đã làm chuyện gì có lỗi với hắn.

Hiên Viên Nam Lăng chính xác là kẻ ác nhân cáo trạng trước, hắn ôm Vô Tà ngủ một đêm, lại nói nàng là kẻ lưu manh, cũng may Vô Tà vốn không muốn cùng hắn so đo, Hiên Viên Nam Lăng lại lười biếng nở nụ cười: "Người tiểu lưu manh này, tại sao lại chui vào trong ngực của ta ngủ?"

Cô lố cô lố.....

Hai người còn chưa kịp tranh cãi với nhau, bụng Hiên Viên Nam Lăng liền phát ra tiếng kêu ầm ỉ.

Trải qua cả đêm nghỉ ngơi và hồi phục, mưa bên ngoài đã ngừng, ánh sáng xuyên thấu vào trong hang động đã được cây cỏ chen chắn, tình hình quanh mình mơ hồ có thể nhìn thấy rõ, vị trí của bọn họ đang trong một cái hang phía trên vách núi, hang động này bên trên bên trong cùng bên dưới đều được vách đá bao bọc, cũng may diện tích cũng coi như rộng rãi, phía bên trong cũng coi như sâu, chẳng qua hai bên trái phải cùng với phía trước lại không có gì ngăn cách, chỉ có chút cây cỏ che đậy, đêm qua trời tối không nhìn thấy cũng đỡ, hôm nay vừa nhìn, quả thật làm cho người ta cảm thấy có chút run sợ.

Cả đêm hôm qua hai người vẫn chưa ăn cơm, nên bụng có chút kháng nghị mà kêu lên, Hiên Viên Nam Lăng bò dậy, quan sát tình huống xung quanh bốn phía một lượt, thấy phía trên hang động có chút quả dại sinh sống, miễn cưỡng có thể hái được để lót dạ, liền ra lệnh cho Vô Tà: "Người tới hái trái đi, chờ tới lúc có người đến cứu chúng ta, chúng ta đã chết đói ở đây rồi."

Thể lực của Vô Tà cũng khôi phục được không ít, liếc nhìn tình huống xung quanh mình, nếu như là mọi khi, nàng có thể hái những thứ này xuống một cách dễ dàng, nhưng bây giờ trên người nàng có không ít vết thương lớn nhỏ, nhưng so với Hiên Viên Nam Lăng bị gãy tay và chân, có chút khá hơn, cũng không tính toán với hắn, liền nói: "Cả người ta vô lực, coi như với tới đi chẳng nữa, chỉ sợ thân thể cũng không chống đỡ được, hay người cho ta uống chút giải độc, ta lại đi thử một chút xem sao."

Hiên Viên Nam Lăng ngăn người một lúc, lúc này mới nhớ tới được liệu trên người mà Vô Tà nhắc tới, lắc đầu một cái: "Không được, ta không thể cho người thuốc giải độc, tên tiểu oan gia này, người chính là tiểu ma đầu giết người không chớp mắt, vạn nhất người đối với người tay trái gà không chặt như ta có ý đồ xấu thì sao, ta đến đâu để kẻ khổ đây?"

Vô Tà nhún mày một cái, liền trở lại chỗ ngồi: "Vậy thì tính sau đi."

Hiên Viên Nam Lăng quyết định sẽ không cho Vô Tà giải độc, tình huống trước mắt, thể lực của nam tử trưởng thành như hắn, còn có thể áp chế được tiểu oan gia này, nhưng để cho nàng khôi phục thể lực, chẳng phải muốn hắn thua ở trên tay nàng sao? Cho dù đến cuối cùng, hai người bị vây trong tình thế ép buộc, ăn thịt người, uống máu sống đi nữa, hắn cũng phải kiềm chế được nàng.

Trợn mắt nhìn Vô Tà hồi lâu, lại thấy người này cứng mềm không ăn, lúc này Hiên Viên Nam Lăng khóc không ra nước mắt, kéo lê thân thể vào sát trong hang động, một tay cố gắng chống đỡ đứng lên một cách an toàn, tay còn lại cố hết sức đi hái quả dại, tốt nhất là tay làm hàm nhai, cuối cùng hắn ngược lại phải hầu hạ nàng nha.

Cho tới bây giờ đều là người khác đi hầu hạ nàng, hôm nay hắn cho nàng ăn nhuyến cần hoàn, coi như là gieo gió gặt bão đi, đòi lại hắn phải hầu hạ tiểu oan gia này?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 72: 68: Cũng Xem Như Là Cứu Mỹ Nhân

Hiên Viên Nam Lăng lôi kéo thân thể cổ sức nắm lấy dây leo che phủ ngoài hang động chỗ bọn họ ẩn náu, ngoài hai chân vẫn còn miễn cưỡng ở trong thì hầu như nửa người đều treo lơ lửng ở ngoài không trung, tư thế này thật sự rất nguy hiểm, cúi đầu nhìn xuống phía dưới là vực sâu vạn trượng, chỉ cần buông lỏng tay thì sẽ té xuống tan xương nát thịt.

Dù là Hiên Viên Nam Lăng cũng đồ mồ hôi lạnh, người bị thương nặng còn bụng thì trống rỗng không còn chút sức lực, mắt thấy quả kia ở gần ngay tay nhưng lại giống như sẽ bay xa, dù thế nào cũng không với tới.

Vô Tà nâng mắt yên lặng nhìn nam tử đang vịn vẹo thân thể cổ sức hái quả ngoài cửa động trong lòng càng thêm nghi ngờ, không biết nam nhân này thật sự là tay trời gả không chặt ngay cả hái hai quả trái cây cũng phải cố sức như vậy, hay là có âm mưu khác, lúc nào cũng không quên che đậy bản thân.

"Ha ha ha! Đắc thủ! Tiểu oan gia, lần này chúng ta có ăn!" Chợt nghe thấy Hiên Viên Nam Lăng vui vẻ kêu lên, bên ngoài ánh mặt trời lên cao làm sau lưng Hiên Viên Nam Lăng là cả một màu vàng kim rực rỡ, giờ phút này trong tay hắn đang nắm hai trái cây vừa mới hái xuống, quay đầu nhìn về phía Vô Tà cười đắc ý. Về mặt ngày thường lười biếng lại thêm chút tà mị phong tình lại bị dọa sợ ra mồ hôi lạnh đầy đầu vậy mà ánh sáng màu vàng kim sau lưng thêm ý cười nơi đáy mắt lại càng rực rỡ sáng chói.

Khung cảnh trước mắt khiến Vô Tà có chút hoảng hốt, nàng với Hiên Viên Nam Lăng cũng không tính là bằng hữu, mặc dù miễn cưỡng coi là quen biết nhưng lại chưa tới hai ngày, một người là thế tử gia Biện quốc, một là Sở vương Bắc Tề không có ý tốt bắt nàng đi. Lúc này hai người lại cùng nhau bị đuổi giết rơi xuống vách núi, ngay cả hái được quả cũng là "chúng ta có ăn", thật sự không ngờ được sẽ có trường hợp "đồng sinh cộng tử" này.

Tuy Vô Tà thờ ơ lạnh nhạt nhưng giống như bị nụ cười nửa thật nửa giả kia của Hiên Viên Nam Lăng vui lây, khẽ ngăn người, nàng còn là bỏ dẫy cấn thận lại gần muốn nhận lấy quả Hiên Viên Nam Lăng đưa tới.

Hiên Viên Nam Lăng đang đắc ý, chợt trên đầu có tiếng 'rắc rắc' giống như tiếng dây leo đang đứt, hai người sững sốt tròn to mắt nhìn đối phương, Hiên Viên Nam Lăng cũng đã nghĩ tới điều gì, sắc mặt lập tức khó coi. Hắn xanh mặt la lên nhưng chỉ nháy mắt dây leo hắn nắm trong tay chống đỡ sức nặng cơ thể đã đứt, trong chớp mắt đó dường như hô hấp như dừng lại, cả người rơi xuống, ngay cả quả trong cũng không cần, buông tay ném sang một bên, một tay vội vàng nắm mép tảng đá, thân thể dần rơi xuống...

Ngay thời điểm nguy cấp có một cánh tay nhỏ bé "ba" một tiếng đập vào lòng bàn tay hắn, ầm ập, đáy mắt Hiên Viên Nam Lăng chợt lóe ánh sáng. Dường như có chút ngoài ý muốn, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn gần trong gang tấc bởi vì dùng sức mà đỏ lên, mồ hôi nàng từ cằm rơi xuống môi hắn, ma xui quỷ khiến thế nào Hiên Viên Nam Lăng lại vươn đầu lưỡi liếm, Ặn, không nghĩ tới mồ hôi tiểu tử này lại không thôi.

Hắn mở mắt khoe miệng chứa ý cười sâu xa, sau đó lập tức thay đổi sắc mặt, hung tợn nhìn chằm chằm Vô Tà: "Tiểu oan gia, đêm qua ta ôm người ngủ một đêm sợ người rơi xuống sườn núi, lúc này người không thể thấy chết không cứu, mau kéo ta lên đi!"

Vô Tà dùng sức bắt được một tay khác của hắn, dù sao Hiên Viên Nam Lăng cũng là một nam tử trưởng thành, sức nặng đủ để sắc mặt Vô Tà càng ngày càng trắng, dưới chân lao đảo suýt nữa cũng bị hắn kéo chung xuống dưới. Cuối cùng cả người Vô Tà ngã trên đất, cắn răng kéo tay hắn mới miễn cưỡng ổn định thân thể hai người.

Bên tai lại nghe thấy giọng Hiên Viên Nam Lăng nói không cho phép nàng thấy chết mà không cứu, Vô Tà đen mặt, ghen thật lâu mới nghiêng rang nói từng chữ từng chữ: "Ta sẽ không buông tay!"

Hiên Viên Nam Lăng nghe xong, đột nhiên trong lòng xẹt qua dòng điện, lăng lăng nhìn bộ dáng nghiêng rãng nghiêng lợi của Vô Tà có chút thất thần, thậm chí quên bản thân đang ở trong hiểm cảnh, trong chớp mắt trên mặt hắn nào còn bộ dáng sợ chết lúc trước mà chỉ có vẻ mặt thích ý lười biếng, cả người giống như gãy tay gãy chân cũng không có cảm giác đau đớn.

Vô Tà tự nhiên không quan tâm vẻ mặt của Hiên Viên Nam Lăng, cả người nàng cũng không còn chút sức lực, lâu vậy không có ăn cơm, phản ứng nhanh chóng vừa rồi đã tiêu hao hết thể lực. Lúc này chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, bàn tay trong tay Hiên Viên Nam Lăng giống như bị kéo gãy xương rất đau.

Hiên Viên Nam Lăng nhìn khuôn mặt trắng bệch của Vô Tà, bất ngờ nói một câu: "Tiểu oan gia, sao người không nhân cơ hội này buông tay giết ta?"

Vô Tà sững sốt một chút, đứng vậy a, tại sao nàng không nhân cơ hội này buông tay? Cho dù Hiên Viên Nam Lăng có ý gì thì lần này hắn chết cũng không hề liên quan tới nàng. Mấy năm nay thể lực Bắc Tề rất lớn, việc thiếu một Hiên Viên Nam Lăng với nàng cũng không phải là chuyện xấu.

Hiên Viên Nam Lăng nhìn thấy vẻ mặt Vô Tà tim bỗng đập mạnh loạn nhịp, bất chợt nói: "Chẳng lẽ người biết ta đối tốt với người, đêm qua không có đẩy người chết, lúc này người mới bánh ít đi bánh quy lại không bỏ được ta?"

Vô Tà không trả lời chỉ làm bộ buông lỏng tay, lần này Hiên Viên Nam Lăng ngoan ngoãn ngậm miệng, nắm chặt tay Vô Tà dờ khóc dờ cười: "Đừng đừng đừng, tiểu oan gia, ta nói hư nói vượn đó, người.. người.. người đừng buông tay, không phúc hậu đâu!"

Hai người giằng co kiệt sức cuối cùng cũng kéo Hiên Viên Nam Lăng lên, hai chân hắn vừa chạm đất Vô Tà cũng lập tức vô lực, cả người ngã ngổ trên mặt đất thờ hồn hèn.

Hiên Viên Nam Lăng cũng mệt không chịu nổi, hai người song song ngã ngồi xuống thờ hồn hèn co quắp trên đất, cả người đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt, gió lạnh trên núi lúc chiều tối thổi đến khiến cả hai đều rét run, ai cũng không còn sức nói chuyện, nhìn bộ dáng chật vật của đối phương chợt nở nụ cười, sống sót sau tai nạn lại làm lòng cả hai nhẹ nhõm lạ thường.

"Tiểu oan gia, xem ra hôm nay ta cũng không nỡ để ngươi chết." Hiên Viên Nam Lăng thở gấp, vẻ mặt kia vẫn lười biếng như cũ nhưng ánh mắt nhìn Vô Tà lại càng thêm sâu thẳm.

"Ta sẽ không chết." Vô Tà cũng có chút dở khóc dở cười, người này có bản lĩnh chọc nàng nổi giận.

Chợt Hiên Viên Nam Lăng cười: "Đó là tốt nhất, nghe nói ngươi với Tuyên vương Biện quốc các ngươi rất quen thuộc, quan hệ không bình thường, cũng đúng, thật sự Tần Yên Quy là người có thủ đoạn, nếu hần muốn bảo vệ ngươi thì chỉ sợ người bên cạnh cũng không giết được ngươi. Bất quá, ai có thể bảo đảm ngày sau Tần Yên Quy mà ngươi sở tin tưởng sẽ không nổi lên sát tâm mà giết ngươi?"

Vô Tà nhủ mi, trong mắt trở nên sắc bén, Hiên Viên Nam Lăng biết nàng tức giận nhưng cũng không đi dụ dỗ, chỉ cười híp mắt nói: "Tiểu oan gia, ngươi đừng xem thường Tần Yên Quy. Hôm nay ta thấy hần cũng có chút mặc cảm, nói về nhân tâm ta thật sự không bằng hần. Nếu ta nhìn ngươi từ nhỏ đến lớn, lại một ngày một năm tự mình dạy ngươi từng chút một trưởng thành thì dĩ nhiên sẽ thương ngươi đến tận xương tủy, không đành lòng để ngươi ăn dù chỉ là một chút đau khổ, nhưng Tần Yên Quy thì không chắc. Hôm nay hần thực hiện lời hứa che chở ngươi thì sẽ có bản lĩnh che chở ngươi dù ở đầm rỗng hang hỏ vẫn sinh long hoạt hổ như cũ, có lẽ dùng tính mạng của hần đi bảo hộ ngươi hần cũng đồng ý. Nhưng ngày khác nếu hần không muốn bảo vệ ngươi thì bất cứ lúc nào cũng có thể ném ngươi ra ngoài mặc cho người ta khi dễ phân thây, ta bảo đảm với tác phong làm việc của hần tuyệt đối sẽ không chớp mắt một cái."

Lòng Vô Tà chợt lạnh, không lên tiếng cũng không phản bác lời nói của Hiên Viên Nam Lăng.

Nếu là Tần Yên Quy đúng như trong lời nói...

Nhưng nàng tuyệt đối sẽ không đi tới bước kia, lòng người chia làm hai nửa, tâm tư nàng thật sự dao động vì Tần Yên Quy, hần cười nàng sẽ vui theo, hần lạnh nhạt tuyệt tình lòng nàng sẽ lo lắng khó chịu như bị thiên đao vạn quả. Có lẽ... nàng thật sự thích hần, nhưng một nửa kia nàng nguy trang cho mình. Dù nàng tuyệt đối sẽ không đi tới bước kia nhưng nếu có một ngày Tần Yên Quy nhìn nàng bị thiên đao vạn quả cũng không hề lộ ra bất kỳ cảm xúc gì thì nàng sẽ kiên quyết gạt bỏ nửa trái tim kia, không ai có thể động được nàng, nàng tuyệt đối sẽ không để bản thân thất bại thảm hại.

Thấy Vô Tà không nói, Hiên Viên Nam Lăng không khỏi lắc đầu, tiểu tử này cũng thật đáng thương, phụ vương mất sớm, thân phận lại không được tự nhiên, ngay cả vị duy nhất bảo vệ mình kia lại là một người tâm tư lạnh nhạt, hần nhìn thấy cũng có chút đau lòng cho nàng.

Chợt Vô Tà nghĩ tới gì đó, đôi mắt nàng như có điều suy nghĩ nhìn Hiên Viên Nam Lăng ở đối diện, mặc dù cả người chật vật nhưng vẫn tự nhiên lười biếng ngồi dưới đất cười, chẳng lẽ Hiên Viên Nam Lăng biết được gì đó? Nếu không đang yên đang lành hần cũng sẽ không đột nhiên nhắc tới Tần Yên Quy. Nhưng trong lòng Vô Tà có chút nghi ngờ, bọn họ bị vây ở vách đá cao ngất này lại còn treo giữa vách đá dựng đứng không thể liên lạc với bên ngoài, huống chi, nếu có người tìm tới, nàng và Hiên Viên Nam Lăng luôn luôn ở chung một chỗ, khối đá dưới chân lại nhỏ hẹp thì không có lý do gì nàng không biết.

Dường như biết trong lòng Vô Tà có nghi ngờ, chợt Hiên Viên Nam Lăng cười bí hiểm như có ý khoe khoang, để ngón cái và ngón trỏ ở giữa môi thôi, chợt có tiếng huýt vang dội, sau đó nghe thấy tiếng vỗ cánh bên ngoài, một con chim ưng màu nâu khói lượn giữa không trung hai vòng rồi lao xuống lượn chỗ Hiên Viên Nam Lăng hai vòng mới đi.

"Chim ưng truyền tin." Vô Tà há miệng vô cùng kinh ngạc.

Mặc dù huấn luyện chim ưng ở Biện quốc hiếm thấy nhưng với người Bắc Tề vốn là bộ tộc trên lưng ngựa mà nói lại hết sức tầm thường.

Hiên Viên Nam Lăng chậm rãi lóc từ trong ngực ra một cuộn thư do chim ưng đưa tới buổi tối hôm qua, khoan thai nói: "Cho nên ta nói Tần Yên Quy là người nhân tâm cũng không phải bịa chuyện. Đêm qua lúc ta và ngươi gặp chuyện không may, Bình thành bị vây, trong thành đã sớm không có lương thực không binh không tướng, năm nghìn nhân mã muốn địch lại ba vạn quân phản loạn chẳng phải là chịu chết sao? Vốn là giữ thành, mặc dù không chờ được viện binh nhưng với thủ đoạn của Tần Yên Quy cùng sức mạnh Yên Bắc quân thì chống đỡ bảo vệ thành trì mấy ngày cũng không phải việc khó. Bất quá Tần Yên Quy lại là nhân vật hung ác, dùng bản thân lừa ba vạn quân phản loạn vào thành, ai ngờ trong thành lại không có người nào, quân phản loạn biết bị lừa nhưng vẫn để cho Tứ lang liều mạng của Biện quốc các người mang theo năm nghìn binh mã giết quay đầu bỏ chạy.

Tốt cho một cái đóng cửa đánh chó."

Trong quân phản loạn kia có không ít người của Hiên Viên Nam Lăng, hần nói "đóng cửa đánh chó" lại không có chút cảm giác nào, người này da mặt đủ dày.

Lần này, Vô Tà cũng rất bất ngờ, Tần Yên Quy tự nhiên có thủ đoạn của hần, dùng bản thân làm mồi nhử thì đủ thấy hần vẫn nhân tâm với mình như cũ, nếu trong thành không có Tuyên vương thì làm sao quân phản loạn sẽ tin rằng năm nghìn binh mã đều từ thủ trong thành? Ai cũng không ngờ được Tần Yên Quy sẽ đặt vào chỗ mình nguy hiểm nhất chờ Tần Thương dẫn người vòng trở lại đánh giết.

Người của Hiên Viên Nam Lăng cũng rất giỏi hoạt, có bọn họ lẫn vào quân phản loạn thì tự nhiên không có dễ dàng bị lừa như vậy. Nếu Tần Thương dẫn người núp ở gần Bình thành sợ là đã sớm bị người phát hiện, tất nhiên bọn họ sẽ không dám núp quá gần, nếu núp quá xa để Tần Yên Quy ở lại với ba vạn quân phản loạn thì dù là ai cũng đều không dám to gan làm như vậy, nhưng người nọ lại là Tần Yên Quy, xưa nay hần là người dám mạo hiểm.

Dường như Hiên Viên Nam Lăng còn chưa nói hết, mắt hần chợt lóe tinh quang, lười biếng híp mắt bộ dạng điên đảo chứng sinh: "Thăm tử truyền tin,

trong lúc đối địch sắc mặt Tần Yến Quy đột nhiên trắng bệch miệng học máu giống như sắp ngã xuống bất tỉnh lại cảm kiếm đâm mình một nhát, kiểm kia cũng trực tiếp xuyên qua ngực mới thanh tỉnh đợi được đến lúc Tần Thương dần người trở về. Nhưng theo ta được biết, lúc ấy không có ai đến gần hân, sao đột nhiên lại học máu..."

Giọng nói Hiên Viên Nam Lăng chậm rãi hoang mang khiến sắc mặt Vô Tà trắng bệch, hân liếc Vô Tà một cái, hiếm khi tốt bụng an ủi nàng: "Người cũng đừng lo lắng, ta vừa nói hân là nhân vật hung ác tự nhiên có đạo lý của ta. Mặc dù ta không biết tình huống lúc đó như thế nào nhưng với thủ đoạn của Tần Yến Quy, ra tay tự nhiên tính toán không chết người được. Chẳng qua là lúc lâm trận đối địch, nếu Tần Yến Quy mất đi ý thức thì nhất định là chết không có chỗ chôn, bất quá người này cũng quá độc ác vì để bản thân tỉnh táo lại có thể trực tiếp cho mình một kiếm, hắc, người nói, người này đối với bản thân còn nhẫn tâm như vậy, nếu đối phó người khác còn không phải cắt đầu như cắt đầu hủ sao? Tiểu oan gia, người muốn chờ Tần Yến Quy cứu người, sợ là chờ không được a, người nói lúc này hân có tỉnh hay không còn khó nói, người..."

Hiên Viên Nam Lăng còn đang cả lo phát phờ nói đông nói tây với Vô Tà để giảm bớt khó chịu do đối bụng nhưng lúc này hân còn chưa nói xong đã im lặng, về mặt lưỡi biếng trong nháy mắt cũng thu lại, tựa như một con mãnh thú đang ngủ say bất chợt đánh hơi được khác thường, nhất thời trở nên lạnh lùng nghiêm nghị ngay cả về mặt cũng thay đổi.

Vô Tà cũng đã nhận ra tiếng vang từ trên vách núi truyền tới, dường như có rất nhiều người đang tới gần chỗ này, mơ hồ còn có tiếng vó ngựa, hiển nhiên là người tới không ít, sắc mặt cũng Vô Tà thu lại, cảnh giác, nhưng ngay sau đó liền nghe thấy Tần Thương đang kêu tên nàng, Vô Tà sững sờ, về mặt nhất thời có chút hoảng hốt cảm thấy như cách một đời, trong lòng mừng rỡ bởi vì tiếng Tần Thương gào càng ngày càng gần càng thêm rõ ràng.

Vô Tà định lên tiếng trả lời chợt trước mắt tối sầm, lại là Hiên Viên Nam Lăng tập kích nàng, Vô Tà có chút bất ngờ giật mình, giây tiếp theo cả người đã bị Hiên Viên Nam Lăng đè ở dưới, một tay hân đè tay Vô Tà lại, một tay lại che miệng nàng, thân thể dán lên mơ hồ có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ có lực của đối phương. Gò má Vô Tà nóng lên có chút tức giận, cũng may ngực đã được quần cứng rắn nên Hiên Viên Nam Lăng cũng không có phát hiện khác thường. Chẳng qua là hai người dựa quá gần, thân thể Hiên Viên Nam Lăng lại nặng, xương cốt trên người lại chưa tốt vừa động đã đau đến mức sức lực toàn thân đều xuống làm hân càng nằm trên người nàng không nhúc nhích.

Bên ngoài mặt trời đã lặn, sắc trời cũng đã tối, trong huyết động càng thêm u ám, Hiên Viên Nam Lăng dựa quá gần khiến Vô Tà trọn to hai mắt mơ hồ nhìn thấy trong đôi mắt xinh đẹp có tia sáng khác thường đang chuyển động. Hơi thở của Hiên Viên Nam Lăng đều phun trên gò má của Vô Tà, giữa bóng tối đôi mắt hân chợt phát ra tia hung ác bén nhọn, môi gần như dính trên lỗ tai Vô Tà: "Tiểu oan gia, ta thay đổi chủ ý, quyết tâm dẫn người về Bắc Tề, người thấy được không? Về phần người tới cứu người, bọn họ tự nhiên là có đi không về..."

Giọng Hiên Viên Nam Lăng không phải là đang thương lượng với Vô Tà còn suy nghĩ mang nàng trở về Bắc Tề là lúc này mới quyết định, nhưng làm bọn họ có đi không về là trong kế hoạch của hân...

Lúc này Vô Tà không hề nghi ngờ lời nói đầy tự tin của Hiên Viên Nam Lăng, nếu chìm ung của hân có thể tìm được hân thì người của hân cũng sẽ tìm được, chậm chạp chưa xuất hiện chỉ sợ là do đang đợi mệnh lệnh của hân mà thôi.

Thậm chí bây giờ Vô Tà bắt đầu hoài nghi việc bị đuổi giết rơi xuống, đều ở trong kế hoạch của hân.

Người này, thật đáng sợ...

Trong lòng Vô Tà buồn bực nhưng đáy mắt chợt hiện lên ý cười lạnh lùng, có chút bén nhọn có chút giảo hoạt, Hiên Viên Nam Lăng thấy vậy trong lòng cả kinh, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã cảm thấy trên người đau nhói, tiểu quỷ này lại ra tay độc ác trên vết thương của hân, đau đến mức sắc mặt Hiên Viên Nam Lăng trắng bệch. Sau đó phong thủy luân chuyển, bóng dáng nhỏ gầy kia giống như tiểu báo nhanh nhẹn đột nhiên bộc phát, tay dùng sức lật người hân đặt trên đất, cánh tay khê nhúc nhích từ trong tay áo trượt xuống một thanh chùy thủ, đôi tay từng phi sức kéo hân từ quỹ môn quan trở về nhanh nhẹn tiếp được, ở trên người hân một nhát, suýt nữa đánh gãy gân tay gân chân của hân.

Vô Tà đột nhiên làm khó dễ khiến Hiên Viên Nam Lăng giận đến mặt mày xanh mét, gương mặt tuấn tú chưa từng cứng rắn nghiêng lợi, hân không nghĩ tới người mà mình còn cần thận ôm đêm qua, lúc này lại thiếu chút nữa phé hân, giận đến mức hân đột nhiên bộc phát sức lực đánh nhau với Vô Tà, cũng không sợ chỗ này nhỏ hẹp hai người sẽ rơi ra khỏi vách núi.

"Người không muốn tay chân nữa sao?" Vô Tà nhú mày, nàng ra tay lưu tình không đánh gãy gân mạch của Hiên Viên Nam Lăng vậy mà hân còn hăng hái như vậy, hiển nhiên là không muốn sống nữa, bất đắc dĩ Vô Tà đành phải dùng ngón tay mang theo nội lực điểm huyết hân, lần này Hiên Viên Nam Lăng dừng lại.

Không thể nhúc nhích Hiên Viên Nam Lăng chỉ có thể hung tợn nhìn chằm chằm Vô Tà, tiểu oan gia này thật sự không có lương tâm, muốn phé hân phải không?

"Người không hỏi ta vì sao không còn vô lực sao?" Vô Tà âm thầm hạ giọng hỏi hân.

Hiên Viên Nam Lăng tức giận hừ một tiếng: "Người giảo hoạt như vậy tự nhiên có bản lĩnh lừa gạt đồng tử của ta."

Hiển nhiên là hân tức giận, Vô Tà cũng không tính toán với hân, chỉ hỏi: "Đã như vậy, vì sao người còn giả bộ không biết?"

"Lúc người gặp nạn ta mới biết!" Hiên Viên Nam Lăng tức giận trừng mắt.

Vô Tà nhú mày, cuối cùng không hỏi câu "người thật sự không có võ công?" Nếu không chỉ sợ chọc Hiên Viên Nam Lăng tức giận học máu, nếu hân có võ công cũng sẽ không bị Vô Tà điểm huyết, điểm này khiến Vô Tà rất kinh ngạc, nàng không ngờ tới người này thật sự là một thư sinh văn nhược.

Đường đường Sở vương tay trái gài không chặt? Thật sự khiến người ta khó có thể tin.

"Đã như vậy ta cũng không làm khó ngươi, chẳng qua là ngươi muốn gây bất lợi với bọn Tần Thương, ta tuyệt đối không đồng ý." Vừa nói, Vô Tà cũng để chủy thủ trong tay tới, Hiên Viên Nam Lăng thấy vậy kinh hãi thấp giọng hô: "Ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Vô Tà không nói lại lột sạch quần áo Hiên Viên Nam Lăng, hất lên vách đá, trong nháy mắt thân thể Hiên Viên Nam Lăng trở nên trơn, chỉ cảm thấy gió lạnh vào tận xương tủy, hai má đỏ bừng vì tức giận, vừa tức vừa giận, môi run run. Cuối cùng lại giận đến mức dờ khóc dờ cười nhưng không thể nhúc nhích đành nhìn chằm chằm Vô Tà: "Ngươi, người này... Lúc trước ta nói ngươi là tiểu lưu manh là oan uổng ngươi, hiện tại ngươi làm thật."

Vô Tà im lặng đứng đấy bỏ lại Hiên Viên Nam Lăng trần như nhộng không thể nhúc nhích ở trong động mới trả lời: "Nếu ngươi không sợ mọi người nhìn thấy bộ dáng này của ngươi thì có thể hạ lệnh để người của ngươi động thủ."

Đứt lời, Vô Tà cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, Hiên Viên Nam Lăng giận đến mức môi run run, ánh mắt hằn trở nên sâu thẳm: "Không cho phép ta động bọn họ nhưng ngươi không sợ bỏ ta ở chỗ này thì người chết là ta?"

Lần này Vô Tà không trả lời hần, nàng đi tới cửa động, dùng chủy thủ cắt đứt dây leo che phủ, tướng sĩ Yến Bắc quân tới tìm Vô Tà chợt có người phát hiện nàng vội vàng gọi người tới, Tần Thương vừa nghe lập tức đẩy mọi người ra chạy tới vách đá nhìn xuống, lại thấy vách đá đối diện có một khoản đất trống đủ một người đứng, chỉ là tầm nhìn quá kém, nếu không phải có người nhìn thấy nàng, hần cũng khó có thể phát hiện cả người chật vật bản thủ đứng đó vậy tay với hần là tiểu Vô Tà.

"Tiểu Vô Tà!" Tần Thương mừng rỡ, trong lòng có dòng nước ấm dâng lên, hốc mắt không tự chủ đỏ lên suýt nữa thì vui quá mà khóc, phải biết rằng lúc hần biết tiểu Vô Tà rơi xuống núi thì đau lòng muốn chết. Bây giờ thấy tiểu tử kia sinh long hoạt hổ vậy tay ra hiệu vị trí của mình với hần có thể không làm nam tử nhiệt huyết như hần suýt nữa rơi lệ sao?

Nhưng vách đá cao chót vót này...

Tần Thương lập tức lung túng, với khả năng của hần còn chưa đủ để bay qua vực sâu với vách núi dựng đứng này, lại còn mang tiểu Vô Tà hoàn hảo không tổn hao gì về đây, chỉ tiếc Tam ca không ở nơi này...

"Tuyên vương..."

Xung quanh chợt xôn xao, Tần Thương biến sắc xoay đầu lại, thì thấy chúng tướng đứng ở vách đá sâu muộn với hần chợt rồi rít tạo thành một con đường, sau đó bóng dáng màu trắng mờ hững xuất hiện ở nơi này, đúng là Tam ca, chỉ thấy sắc mặt Tam ca trắng bệch có vẻ mệt mỏi hiển nhiên là vết thương trên người còn chưa tốt, đêm qua còn mất máu nhiều như vậy, không ngờ lúc này Tam ca bỗng nhiên xuất hiện ở đây, gió nơi này vù vù thổi tay áo hần tung bay nhưng hần lại không chút nào để ý vết thương trên người lại.

"Tam ca..." Khóe môi Tần Thương giật giật, kinh ngạc đến nỗi chưa phục hồi tinh thần lại.

Tần Yến Quy không trả lời Tần Thương, chỉ cúi đầu nhìn tiểu tử cả người chật vật kia, quả nhiên chống lại đôi mắt thâm thúy không nhìn ra là vui hay buồn của hần Vô Tà ngăn cả người, chỉ cảm thấy cách xa như vậy nhưng lại giống như có thể xác định ánh mắt của hần đang nhìn nàng.

Hần đứng ở đó yên lặng nhìn nàng, ánh trắng trong treo lạnh lùng bao phủ trên người hần càng thêm thần bí khó dò, gió quá lớn thổi bạch y tung bay như chỉ cần chớp mắt hần sẽ theo gió bay đi.

Trong lòng Vô Tà khê động, không biết là vì điều gì, có lẽ có một phần vì mừng rỡ, Hiên Viên Nam Lăng nói, Tần Yến Quy tự đâm mình một kiếm, một kiếm xuyên qua ngực, người thường sau khi trọng thương như vậy thì khó có thể tỉnh lại nhanh thế lại còn xuất hiện ở nơi này, một phần khác là ngoài ý muốn, hần xuất hiện ở đây là bởi vì lo lắng cho nàng?

Do đột nhiên thất thần lại là lúc sức lực Vô Tà không tốt, một cơn gió mạnh liệt thổi tới, thổi cả người Vô Tà lao đảo, dưới chân vốn chênh vênh cực kỳ nguy hiểm, nhất thời vô ý cả người lại ngã xuống, trong nháy mắt nàng nghe được mọi người trên đỉnh núi kinh hô, nhất là Tần Thương, một tiếng rống rung trời, nhưng toàn bộ lực chú ý của nàng đều dừng trên mặt Tần Yến Quy, rõ ràng cách xa như vậy nhưng lại như phóng đại lên có thể thấy vô cùng rõ ràng, ung dung như vậy, nét mặt hần vẫn bình tĩnh tao nhã hờ hững như cũ đột nhiên có chút kinh hoảng thoáng qua đảo loạn vực sâu yên tĩnh, ngay sau đó bóng dáng màu trắng giống như cơn gió không chút do dự bay về phía nàng, mùi đàn hương quen thuộc thoảng qua, sau đó bên hông căng thẳng, bên tai lại là tiếng gió gào thét rồi cả người nàng ngã vào lòng ngực còn vương mùi máu tươi...

Biến đổi trong chớp mắt đó làm mọi người cả kinh chưa phục hồi tinh thần lại, nhưng giây phút bóng trắng vội vàng tung người dưới ánh trắng lại khác sâu trong lòng Vô Tà tựa như trích tiên khiến người ta thờ chừng lại, lại như trong chớp mắt có ma quỷ chiếm lĩnh thân thể hần, phá vỡ thói quen ung dung hờ hững của hần, trở nên ngang ngược tìm kiếm dục vọng.

Cách gần như vậy, về mặt trên mặt Tần Yến Quy không thoát khỏi ánh mắt của Vô Tà, hần mang nàng về chỗ lúc trước đứng vì nhất thời không cách nào trực tiếp mang nàng lên núi, l/q/đ vạt áo trước ngực hần máu tươi càng ngày càng nhiều, sắc mặt cũng hờ hững trở lại, gợn sóng thoáng qua nơi đáy mắt cũng đã biến thành tao nhã lạnh nhạt.

Ma quỷ khiến thế nào Vô Tà lại nói một câu: "Anh hùng cứu mỹ nhân?"

Ngay cả Tần Yến Quy cũng ngăn người, sau đó chậm rãi cong môi, cũng không biết có phải cười nhạo hay không: "Miễn cưỡng xem như vậy đi."

Vô Tà cũng ngăn người, nhìn chằm chằm đôi môi cong lên của Tần Yến Quy có chút xuất thần, nhưng thoáng qua thì lập tức phục hồi tinh thần, cũng

cong môi, rũ mắt xuống.

Tần Yến Quy nhàn nhạt liếc nhìn chỗ Vô Tà đứng kéo dài vào hang động, dừng một chút hỏi: "Chỉ có ngươi một người?"

Vô Tà ngẩn ra, ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt đen nhánh của Tần Yến Quy, giật giật khóe môi, trong lòng xoay chuyển liên hồi, sau đó trả lời: "Chỉ có một mình ta."

"Tốt." Đột nhiên, nàng giống như thấy khóe miệng Tần Yến Quy lại cong lên như giễu cợt nhưng hần cũng không nói thêm gì nữa, dường như khôi phục chút sức lực, hần ôm thắt lưng Vô Tà lần nữa đưa nàng lên đỉnh núi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: 69: Nóng Nảy

Bên trong hang động một mảnh mờ mịt. Chợt có mấy bóng đen giống như biến ra từ trong không trung, quét đất một cái đã xuất hiện tại vách núi dựng đứng, nhảy lấy đà mấy cái sau đó đi vào miệng hang. Tại nơi bí ẩn được dây leo che khuất, cả người Hiên Viên Nam Lăng nằm vật ra, có rất ít nam tử giống như hần, cho dù là lửa thể mà chặt vật nằm một chỗ như vậy, lại vết thương chẳng chặt, thể nhưng cũng là một bộ dạng cảnh đẹp ý vui.

Loại người như thể trời sinh thích hợp làm một kẻ đi săn, nhìn như rõ ràng tay trái gà không chặt, lưng biếng phóng dăng, rồi lại cả gan làm loạn, dạng chuyện hoang đường gì cũng làm ra được. Mọi người không sợ đối thủ là một nhân vật mưu lược vô song, chỉ sợ hần là một người không thường thể hiện tài năng ra bên ngoài, trước sau như một. Như vậy, muốn đề phòng cũng không có cách, vì bản thân không biết lúc nào đối phương ra tay.

Mấy tên ám vệ xuất hiện ở nơi này hiển nhiên cũng có chút giật mình, nhưng bọn hần dù sao cũng đã trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh, cũng không có làm ra chuyện khiến Hiên Viên Nam Lăng không hài lòng. Một người trong số đó nhanh chóng đi vào huyết đạo của Hiên Viên Nam Lăng, mấy người khác lại lần lượt cỡi y phục của mình ra dăng lên trước mặt Hiên Viên Nam Lăng, sau đó không biến sắc cung kính hành lễ với hần: "Chủ tử."

Được giải huyết, hành động của Hiên Viên Nam Lăng được khôi phục tự do, chỉ là tiểu quỷ vừa rồi kia xuống tay thật sự là hung ác, thiếu chút nữa làm khiến hần trở thành phế nhân. Hiên Viên Nam Lăng lục lọi trước ngực mình một hồi lâu, móc ra một viên thuốc, nhét vào trong miệng mình, cảm giác đau đớn khắp người từ từ giảm đi đôi chút, lúc này hần mới thông thả ung dung đứng dậy, lấy một bộ đồ mà ám vệ mới vừa cỡi xuống mặc vào từng thứ một.

Quá trình này có chút lâu, chủ tử nhà mình lại không nói lời nào, những ám vệ này cũng không dám thốt một tiếng, chỉ trầm mặc đứng hầu ở đó giống như người tàng hình, ngay cả hô hấp cũng được khống chế vô cùng tốt, khiến cho người khác hoài nghi bọn họ có phải đã hoàn toàn biến mất ở trong bóng tối rồi hay không.

Mặc dù cả người Hiên Viên Nam Lăng đầy nhếch nhác xuất hiện ở trước mặt ám vệ của chính mình nhưng động tác mặc quần áo ưu nhã lại thông thả ung dung, cũng không hề có nửa phần hoảng hốt, quả thực là mặt không đỏ tim không loạn. Cho tới khi đã mặc xong y phục, lúc này hần mới mở miệng hỏi: "Mọi người đã đi?"

"Dạ, đều đi rồi." Ám vệ lập tức nhỏ giọng đáp.

"Ừ." Hiên Viên Nam Lăng gật đầu một cái, miễn cưỡng đứng lên nhờ có một người trong đó nâng đỡ, ngẩng đầu nhìn về phía vách núi đã trống rỗng kia. Cũng không biết hần đang suy nghĩ những gì, ánh mắt chợt ngưng xuống, trong lòng bàn tay hần nắm một chiếc tiêu bạc nhỏ, chính là bị kéo xuống từ cần cổ Vô Tà lúc hần đang đánh nhau cùng nàng. Từ sau khi bị nàng điếm huyết, thứ này không biết đã ở trong lòng bàn tay hần bao lâu, quả thật nóng bỏng đến nỗi giống như một thanh sắt được nung nóng, cực kì đốt người.

Hần chợt cười, cẩn thận từng li từng tí cất chiếc tiêu bạc vào trong vạt áo của mình, về mặt lại khôi phục vẻ lười biếng cùng cả lơ phất phơ như bình thường: "Tiểu tử oan gia này, gia sớm muộn sẽ trừng trị hắc."

Chúng ám vệ run lên, không dám lên tiếng, chỉ nhắm mắt nỗi xương cho chủ tử mình. Có lẽ là họ làm đau Hiên Viên Nam Lăng cho nên hần liền giận đến lập tức tối mặt, tồn hơi thừa lời nói: "Các ngươi cũng muốn phế gia?"

Tại sao thời điểm chủ tử nhà mình nói tới từ "cùng"... giọng điệu thật giống như là hết sức bị phẫn.

Hiên Viên Nam Lăng hình như không muốn so đo cùng bọn họ, địa phương quỷ quái này thiếu chút nữa phế hần thì không nói, còn làm tâm tình của hần hết sức không dễ chịu. Thì ra là thế gian này quả thật có người vong ân phụ nghĩa, tiểu tử Tần Vô Tà khôn kiếp này chính là một tên không tim không phổi!

Nhưng nếu nói tiểu oan gia này thật sự hoàn toàn không có tim phổi... Nhưng cũng giống như không hoàn toàn đúng, về mặt Hiên Viên Nam Lăng chợt trầm xuống, như có điều suy nghĩ.

Mặc dù nghe nói Tần Yến Quy trọng thương, vậy mà bản lãnh của hần vào lúc ấy liền đã có thể đứng ở cửa động, rồi đi nhanh như vậy, không có lý nào để tin tưởng chuyện hoang đường của tiểu oan gia này. Hần cũng không phải là không thờ, làm sao Tần Yến Quy lại tin tưởng bên trong không ai? Lúc

ấy chỉ cần Tần Vô Tà làm bại lộ hành tung của hắn, tất cả liền không giống nhau, nhưng nàng rút cuộc lại đi tới chỗ Tần Yến Quy nói không có gì...

Tâm tình của Hiên Viên Nam Lăng tựa như lại không còn tồi tệ như trước, tiếp theo phải trở về bắt được bạch nhãn lang vong ân phụ nghĩa này, hắn muốn hỏi nàng một chút, tìm hiểu xem nàng rút cuộc bảo an tâm là có ý gì.

"Chủ tử, nơi đây không nên ở lâu."

Tại lúc Hiên Viên Nam Lăng đang chìm trong dòng suy nghĩ sâu xa, xương tay chân của hắn đã được nối xong, có lẽ là suy nghĩ quá chăm chú, hắn ngược lại không hề có cảm giác đau đớn nào.

Ám vệ cũng không biết chủ tử nhà mình vì sao cứ suy nghĩ tới những người Biện quốc kia như vậy, chỉ là Hiên Viên Nam Lăng làm việc, luôn luôn không thích người khác nhiều lời ý kiến, bọn họ có thấy cũng không thể trách, cũng không có hỏi nhiều. Trước mắt xem ra, nguyên nhân dẫn đến việc này hình như là bởi vì tiểu quý vừa mới được người cứu đi kia?

...

Vô Tà được Tần Yến Quy dẫn đi theo, nhìn thấy đám người Tần Thương mặc dù nhếch nhác không kém hơn nàng, nhưng nhìn qua cũng là tinh thần sáng láng, vẻ mặt nhẹ nhõm, Vô Tà liền biết bọn họ đều đang có chuyện cần hỏi.

Điều này hình như có chút giả tạo. Một khắc trước nàng còn nghe được tình hình từ trong miệng Hiên Viên Nam Lăng. Mặc dù Tần Yến Quy bỏ mình lại, lệnh cho Tần Thương mang binh quay về, dừng lại vây quét ba vạn quân phản loạn trong thành, nhưng số lượng quân phản loạn không chỉ có mỗi ba vạn, huống chi ba vạn quân phản loạn này nhiều lắm cũng chỉ coi là nguyên khí tổn thương nặng nề mà thua chạy thôi, cho dù Yến Bắc quân vô cùng dũng mãnh, cũng đoạn không thể nào không có một chút thương tổn. Tần Yến Quy vốn chỉ mang đi có năm nghìn quân, lại thêm số tướng sĩ bị thương vong, mặc dù tình trạng của Bình thành đã không còn quá khẩn cấp, nhưng vẫn không hề hoàn toàn yên ổn, sao Tần Yến Quy có thể cho phép nhiều tướng sĩ như vậy rời khỏi thành, hao phí tinh lực tới tìm một người như nàng?

Nếu là Tần Yến Quy chưa từng xuất hiện tại nơi này, có lẽ nàng còn có thể hoài nghi là Tần Thương tự tiện làm chủ dẫn người tới tìm nàng, dù sao thì so với Tần Yến Quy, lý trí của Tần Thương vẫn kém xa hắn, cũng không máu lạnh bằng hắn.

Sau khi Tần Yến Quy dẫn Vô Tà tới thì liền ném nàng cho Tần Thương. Tần Thương sớm đã gấp đến độ không chịu được, vừa thấy Vô Tà, liền cảm thấy cô cùng oán giận cùng tự trách, cho đến khi nghe được âm thanh phát ra từ bụng Vô Tà hắn mới nhớ tới phải cho Vô Tà ăn trước, tránh khỏi chuyện vừa mới cứu được người trở về lại làm cho người ta chết đói ở trên đường.

Vô Tà cũng có chút lúng túng, gò má ửng đỏ, cũng may giờ phút này gương mặt nàng cũng không được sạch sẽ nên Tần Thương mới không thể nhìn ra. Cùng ngựa với Tần Thương, Vô Tà vội vã dùng chút lương khô lót dạ, lúc này mới cảm giác trong bụng dễ chịu hơn một chút, hơi sức cũng đã từ từ mà khôi phục lại, không lâu sau bọn họ đã trở lại Bình thành.

Quả nhiên khi trở lại Bình thành, mặc dù tình cảnh không quá tốt, các tướng sĩ thủ thành cũng lộ ra vẻ mặt mệt mỏi sau khi chiến đấu nhưng lại hoàn toàn không có sự dè dặt phòng trong nguy cấp, vẻ mặt mỗi người cũng đều nhẹ nhõm vui sướng như Vô Tà thấy lúc trước.

Điều này làm cho Vô Tà có chút nghi hoặc. Tần Thương dẫn nàng vào thành, tướng sĩ trong thành kia hình như cũng không biết bọn Tần số ra khỏi thành là vì người nào, thấy bọn họ trở lại, tinh thần cũng rồi rít phấn chấn lên, thời điểm họ cười lên, trong đáy mắt cũng sẽ tỏa sáng. Trên mặt Tần Thương cũng rất thoải mái mà chào hỏi bọn họ.

Hình như là biết sự nghi hoặc trên mặt Vô Tà là vì gì, Tần Thương cười với nàng, sắc mặt chính mình cũng có chút kì quái, lại có chút khó có thể tin: "Tiểu Vô Tà, đừng nói người không tin, ngay cả ta hiện tại còn có chút cảm giác giống như đang nằm mơ. Lúc trước chúng ta giết được toàn bộ quân phản loạn không phải là giả, nhưng lương thực còn dư lại trong thành của chúng ta cũng không đủ để sống qua tối nay, ta thật là bất đắc dĩ khuyên nhủ Tam ca lui binh, dứt khoát ném Bình thành này lại cho bọn họ chơi hai ngày, nhiều lắm là trở về bị phụ hoàng chửi mắng một trận. Chờ chúng ta rút lui trở về, nghỉ ngơi dưỡng sức, lại mang đại quân tới diệt hết những quân phản loạn này là được. Chỉ là ai có thể nghĩ tới, sáng sớm hôm nay, chúng ta thể nhưng lại thấy thái tử đã tới."

"Thái tử?" Vô Tà quả thật có chút kinh ngạc.

Tần Thương cười khổ, chính mình cũng khó có thể tin, huống chi là tiểu Vô Tà: "Đúng vậy, chính là đại ca. Đại ca dẫn quân đưa lương thảo tới, cho các huynh đệ đã sớm đói muốn chết ăn no nê. Ngày mai binh mã từ các thành quận xung quanh được điều tới sẽ đến rồi, thành chủ Hạ Cảnh của Bình thành bỏ thành mà chạy, cầu kết quân phản loạn, vui lắp ta cùng với Tam ca vào đất bất nghĩa, kinh thành đã hạ lệnh tru di cửu tộc của hắn, ngày mai thành chủ mới cũng sẽ đến đảm nhiệm chức vụ. Quân phản loạn tổn thương nguyên khí nặng nề, sẽ phải nghĩ cách để khắc phục hậu quả, thành chủ tân nhiệm này tự sẽ xử lý, chúng ta cũng nên hồi kinh phục mệnh với phụ hoàng."

Tần Thương đại khái còn không biết lần làm phản này còn có một phần là do người Bắc Tề nhúng tay vào, chính là Tần Dung, không nói chính xác cũng là bị Hiên Viên Nam Lăng lợi dụng, nếu không thì tâm tình Tần Thương đại khái cũng sẽ không thoải mái được như bây giờ.

Chỉ là chuyện này rút cuộc cũng không thoát khỏi liên quan với Tần Dung, nguyên khí của Yến Bắc quân bị tổn thương nặng nề, Tần Yến Quy không có chút công lao nào mà trở về, đối với Tần Xuyên chỉ có lợi chứ không hại, như vậy thì tại sao hắn lại có thể tốt bụng như vậy, tự mình đến giải quyết vấn đề khẩn cấp của Tần Yến Quy?

Bước chân của Tần Thương chợt ngừng lại, Vô Tà như đang có điều suy nghĩ, thấy Tần Thương ngừng, mình tự nhiên cũng đứng lại, ngẩng đầu nhìn lên, quả thật không thể nói xấu sau lưng người khác, nhắc tào tháo liền thấy tào tháo rồi.

"Đại ca." Tần Thương mở đầu việc chào hỏi Tần Xuyên.

Tần Xuyên gật đầu một cái, lại hàn huyên mấy câu cùng Tần Thương, ánh mắt liền rơi vào trên người Vô Tà đang đứng bên cạnh Tần Thương, giương môi cười cười, Tần Xuyên ôn văn lễ độ mà kính trọng chào hỏi Vô Tà: "Tiểu hoàng thúc bị sợ hãi, thấy lão Tứ đưa người bình yên vô sự trở lại, cháu trai an tâm. Nếu phụ hoàng biết được chuyện này, nhất định sẽ trách cứ hoàng chất không có bảo vệ chu toàn cẩn thận cho tiểu hoàng thúc."

Mỗi tiếng nói cử động của Tần Xuyên cũng không có một chút sơ hở nào, thật giống như không có chút ngạc nhiên nào với việc Vô Tà xuất hiện tại nơi này. Mắt phượng của hắn mỉm cười, ánh mắt thản nhiên, cũng hoàn toàn không thêm để ý tới lí do vì sao Vô Tà đột nhiên rời kinh, xuất hiện tại nơi này.

Vô Tà gật đầu một cái, cũng không quan tâm tới Tần Xuyên. Tần Xuyên cười khỏ, liền nói với Tần Thương: "Lão Tứ, có thể tránh đi một chút hay không, ta có mấy câu muốn nói với tiểu hoàng thúc."

Mặc dù Tần Xuyên nói chuyện khách khí, nhưng vị trí thái tử này hắn dù sao cũng đã ngồi nhiều năm như vậy, tự nhiên có được bản lĩnh không giận mà uy.

Tần Thương liếc nhìn Vô Tà, thấy nàng không phản đối, cũng đành phải tránh đi một chút, chỉ là không chịu đi xa, chỉ chừa cho bọn hắn một cự li đủ để hai người nói chuyện mà thôi.

Vô Tà liếc nhìn Tần Xuyên, rót cuộc mở miệng nói: "Vì sao người lại tới đây?"

Tần Xuyên dở khóc dở cười, hắn còn chưa hỏi nàng vì sao lại tới mà nàng đã lên tiếng hỏi trước, mặc dù như thế, hắn cũng đáp lại câu hỏi của Vô Tà: "Biết được Hạ Cảnh Hầu không bình thường ta liền lập tức tâu lên phụ hoàng, tự xin mang binh phù cùng lương thảo tới giải trừ tình trạng khẩn cấp của Tuyên vương. Cho dù hôm nay không vì Biện quốc, huynh đệ gặp nạn, ta là huynh trưởng, sao lại có thể bỏ mặc."

Lúc hắn nói lời này, mặt không đổi sắc, mắt phượng mỉm cười, thật giống như đó là lời thật lòng. Vô Tà khẽ cau mày, thấy Vô Tà khắp nơi phòng bị đối với mình như thế, Tần Xuyên cũng cảm thấy hết sức bất đắc dĩ, không đợi Vô Tà hỏi, liền giải thích: "Nha đầu Vân Nhiễm kia nghe được cuộc nói chuyện của ta cùng với lão Ngũ liền nhất thời nóng lòng đến tìm người, thông thả lại sức mới biết người một mình dính vào nguy hiểm, chưa chắc có thể nhanh chóng giúp đỡ được gì, chỉ làm bản thân rơi vào hoàn cảnh hiểm. Từ nhỏ Vân Nhiễm đã có tình cảm tốt đối với Tam đệ, nhất thời nóng lòng cũng là khó tránh khỏi, lại làm cho người dính vào nguy hiểm, chính nàng cũng cực kì sợ hãi, cũng may là đã nhanh chóng nói mọi chuyện với ta. Chuyện này xác thực vì lão Ngũ không đúng, cũng là ta quản giáo không tốt, hôm nay chỉ mong có thể giúp đỡ một chút, lấy công chuộc tội, tiểu hoàng thúc cũng không cần phải phỏng đoán ta có tâm tư không tốt gì. Về tình về lý, ta cũng sẽ không lấy giang sơn Biện quốc chúng ta ra để đùa giỡn."

Dừng một chút, Tần Xuyên nhìn về phía Vô Tà ánh mắt cũng khẽ dịu dàng, lấy ra một cái bình từ trong tay đưa cho Vô Tà: "Đây là thánh dược chữa thương ta mang tới từ trong cung, hiệu quả rất tốt, khi trở về liền tự mình ăn một viên, vết thương trên người người trải qua mấy ngày là sẽ tốt hơn thôi."

Vô Tà mỉm môi, cũng không nhận lấy ngay lập tức, ánh mắt sáng trong của nàng thật giống như những ngôi sao trên trời vào buổi tối, sáng ngời: "Lúc ta rời khỏi kinh thành, nếu là người có tâm thì chắc chắn sẽ gán cho ta tội danh mưu phản, chờ ta trở về kinh, nói không chừng là trăm miệng cũng không thể bào chữa được, tại sao người không nói cho người phụ hoàng, liền dứt khoát trị ta tội mưu phản cùng với quân phản loạn?"

Tần Xuyên sững sờ, ngay sau đó liên tục cười khỏ, ngược lại không ngờ tới là vật nhỏ Vô Tà này là một người miệng lưỡi sắc bén: "Vô Tà, người nghĩ ta là người như vậy sao?"

Vô Tà cau mày, không nói.

Tần Xuyên lắc đầu một cái, nhét cái bình vào trong tay Vô Tà, khóe môi mỉm cười, vẫn không chút nào mất đi phong độ tron bóng như ngọc kia: "Ta chưa bao giờ muốn loại trừ người. Người quên rằng ta đã nói qua, vô luận là người nào thắng, ta vẫn nhất quyết bảo vệ tính mạng cho người. Chuyện của người lớn, người chỉ cần bằng quan, không cần mang theo những phiền não này, không phải là rất tốt hay sao?"

Lần này Tần Xuyên không cho Vô Tà cơ hội cự tuyệt, đưa bình thuốc cho nàng xong liền rời đi. Thấy hắn đã đi thì Tần Thương mới trở lại, nhìn về mặt buồn bực mới nói mấy câu đã đi của Tần Xuyên, lại cúi đầu xuống nhìn về phía Vô Tà đã cao đến vai hắn: "Đại ca muốn nói với người cái gì?"

Vô Tà lắc đầu một cái, quơ quơ chiếc bình Tần Xuyên để trong tay mình: "Cũng không có gì, chỉ là cho ta đồ tốt hơn, nói là có lợi đối với việc chữa thương."

"Ồ!" Tần Thương không nghĩ ngờ gì, gật đầu một cái, sau đó chợt nhớ tới cái gì, bên đây bên kéo thúc giục Vô Tà, nói: "Có thứ tốt này, vậy chúng ta liền mượn hoa kính Phật đi. Tiểu Vô Tà, lần này Tam ca bị thương vốn là vì cứu người, ta thấy sắc mặt Tam ca lại ngày càng khó coi. Hiện tại vừa đúng, chúng ta đi ra khỏi nhà, quân y cũng không dùng được, người cầm vật này tới xem Tam ca một chút."

Tần Thương cũng là vì Vô Tà, một hồi trước Tam ca của hắn còn phạt Vô Tà quỳ suốt đêm, cũng không biết đã bớt giận hay chưa, nhưng hắn cực kì ít thấy Tam ca thật sự phạt Vô Tà như vậy đây. Chỉ là lần này Tam ca chịu tự mình ra tay cứu tiểu Vô Tà, nghĩ đến trong lòng vẫn thương tiểu Vô Tà. Chỉ cần tiểu Vô Tà đi tới trước mặt Tam ca nhận sai thật tốt, còn xuống nước lấy lòng hắn, Tam ca còn có thể lại tức giận với nàng sao?

Vô Tà vừa nghe, liền muốn giãy giụa, nhưng bất đắc dĩ là sức lực của Tần Thương vô cùng lớn, đầu thêm để ý Vô Tà có chịu hay không, trong thời gian chớp mắt đã kéo Vô Tà tới chỗ của Tần Yên Quy rồi. Thủ vệ binh lính thấy là hắn, dĩ nhiên không người nào dám ngăn, Tần Thương lại rất nhiệt tình liền đẩy Vô Tà vào trong. Vô Tà ngay cả một tiếng "Không" cũng không kịp nói, và lại Tần Thương cực kỳ phúc hậu, biết lúc Vô Tà thật sự nhận lỗi nên giữ lại cho nàng một chút thể diện, không cùng đi vào.

Vô Tà chợt bị đẩy vào, mặc dù bên trong nhà có thấp một cây nến, nhưng ánh sáng vẫn cực kì mờ ảo. Ánh nến lan ra, ánh sáng đỏ miến cường chiếu sáng căn phòng. Vừa nhấc mắt, Vô Tà liền thấy bong lung chi khoác trung y của Tần Yến Quy đang quay về phía nàng, một cái áo thật mỏng trên người hiển nhiên là vừa mới phủ thêm, thậm chí còn chưa mặc xong. Gò má Vô Tà đột nhiên như bị phỏng, giống như đã làm sai điều gì rồi bị người khác bắt được ngay tại trận, nhếch nhếch chạy trốn, xoay người muốn đi.

Nghe thấy có động tĩnh, động tác mặc quần áo của Tần Yến Quy cũng dừng một chút, nghiêng người sang, thấy là Vô Tà, trên mặt cũng không có phản ứng quá lớn, như không có việc gì tiếp tục mặc áo vào, lạnh nhạt nói: "Sao lại tới?"

Vô Tà ngừng chân, chỉ có cảm giác mình giống như lại bị hấn cười nhạo, liền có chút không cam lòng, ngừng lại, quay người lại, ép buộc chính mình mặt không đổi sắc, đặt bình thuốc lên bàn, giương mắt nhìn hấn: "Ta nghe nói ngươi bị thương, liền tới xem một chút."

Quả thật, nhìn lại thì gương mặt của Tần Yến Quy càng đặc sắc hơn so với thường ngày. Hiển nhiên là do vết thương chảy quá nhiều máu, ngay cả sắc mặt cũng trắng hơn thường ngày một chút. Theo Vô Tà thấy, mặc dù Tần Yến Quy không biến sắc, còn là một kẻ cường hãn nguy hiểm, nàng chưa từng nghĩ qua người như vậy cũng sẽ có ngày bị thương đến uể oải như vậy.

Hắn cũng không nói chuyện, đẩy mắt hình như có chút ý cười. Vô Tà tức giận, nhắm mắt lại nói: "Lúc trước ngươi tiếp được ta ở dưới vách này... ta lại thấy ngươi chảy máu, đã băng bó rồi sao?"

Tần Yến Quy an tĩnh chớp mắt một cái, nhìn nàng một cái, ánh mắt kia suýt nữa khiến Vô Tà cảm thấy bản thân đã không còn đất dung thân: "Vô Tà, vì sao ngươi lại bận tâm đến việc của ta như vậy?"

Vô Tà bị hỏi ngây ngẩn cả người, ngay sau đó xoay đầu đi, không khách khí phản bác trở lại: "Vậy ngươi làm gì phải cứu ta, để cho ta ngã chết không phải tốt rồi sao?"

Lại bị chọc giận... Tính khí của đứa nhỏ này hình như trải qua lần phạt quỳ đêm hôm đó liền càng trở nên hồng бет rồi...

"Xem ra ngươi lại quên ngày đó ta phạt ngươi là vì lý do gì."

Vô Tà cắn cắn môi, không nói. Thái độ này của nàng hiển nhiên là không thể xử lý qua loa cho xong dễ dàng như vậy được rồi.

Hắn hỏi nàng vì sao quan tâm đối với chuyện của hắn như vậy? Vậy còn hắn? Hắn vừa bị thương, tại sao lại đi tới vách đá, vì sao thời điểm chứng kiến nàng rơi xuống vách đá, đẩy mắt lại có nét kinh hoàng thoáng qua, không chút nghĩ ngợi liền tung người nhảy xuống. Phải biết rằng lúc ấy Tần Yến Quy đang bị thương nặng, hơi sức không được mạnh mẽ tự nhiên như bình thường, núi kia lại hiểm trở như vậy, chính là ngay lúc đó Tần Yến Quy cũng không cách nào một chiều mang nàng lên trên đỉnh núi mà chỉ có thể đem nàng trở lại miệng hang động, đứng đó một hồi mới khôi phục hơi sức.

Khi đó, lấy tình trạng của hắn, chỉ cần một chút không cẩn thận liền không những không tiếp nổi nàng, ngược lại còn bị nàng liên lụy, hai người cùng nhau ngã xuống bên dưới.

Nàng đều nghĩ được điều này, Tần Yến Quy làm sao có thể không biết? Đến tột cùng là lúc đó hắn đang suy nghĩ gì, tại sao bất chấp nguy hiểm nhảy xuống cứu nàng? Cho dù là Tần Thương vô cùng thương nàng cho tới bây giờ không thể không chút do dự mà nhảy theo vào lúc đó.

Tựa như thấy một đứa bé đang cố tình gây sự, thân thể Tần Yến Quy dựa vào phía sau, chậm rãi ngồi gằn lại, khoe môi mấp máy, mang theo chút ý vị cười như không cười: "Ta từng nói qua, cho ngươi vô lo, bảo vệ ngươi một đời."

Đây chính là lý do của hắn?

Vô Tà ngớ ngẩn, lời nói lay động lòng người như vậy, tại sao khi được phát ra từ trong miệng Tần Yến Quy lại giống như tạt một chậu nước lạnh vào người, cái ý vị tình sâu như biển gì đó cũng biến mất?

"Nếu như ngươi không có chuyện gì thì nên đi nghỉ sớm đi, gọi Tần Thương đi vào, ta đến giờ thay thuốc rồi." Tần Yến Quy từ từ nói, cũng không nhìn tới vẻ mặt ám ức của Vô Tà, hấn nói đổi thuốc, dĩ nhiên là vết thương do một kiếm kia xuyên ngực vì cứu Vô Tà lúc trước. Hiện tại vết thương đã bị băng, phải đổi thuốc rồi băng bó lại lần nữa.

Vị trí vết thương này khá đặc biệt, Tần Yến Quy không thể xoay người, cũng không có cách nào để tự băng bó cho mình.

Trong lòng Vô Tà đang rất phiền muộn, liền lần đầu tiên đối nghịch cùng Tần Yến Quy: "Có ta ở đây rồi còn kêu Tần Thương làm cái gì. Chẳng lẽ là trong lòng ngươi có tật, không dám để cho ta đắp thuốc cho ngươi hay sao? Ngươi đều có thể không hỏi xem ta đồng ý hay không thì đã tắm cho ta rồi..." Tim Vô Tà khẽ động, vội vàng đổi lời nói: "Bôi thuốc, sao ta lại không thể làm?"

Thời điểm Tần Yến Quy rửa sạch thân thể cùng xử lý vết thương cho nàng cũng không hỏi nàng có đồng ý hay không, căn bản không đối đãi với nàng giống như một cô gái, thế nào chỉ cho phép quan lại đốt lửa, không dân chúng được đốt đèn?

Vô Tà tự giác là già mồm cái lão rồi, nhưng vẻ mặt khinh thị này của Tần Yến Quy liền khiến cho một dòng máu nóng xông thẳng lên óc nàng, không lựa lời nói, hấn không xem nàng là nữ tử, nàng cần gì phải chú ý thể diện mà làm mình làm mày chứ? Nếu hấn cảm thấy không ổn, trong khi sơ cứu cũng đã không hỏi nàng mà thẳng tay lột y phục rồi rửa sạch thân thể nàng sao lại không có cảm thấy không ổn?

Vô Tà có chút tức giận, lời nói này phát ra cũng mang theo chút lửa giận.

Tần Yến Quy ngẩn người, đại khái là do không ngờ Vô Tà sẽ nói như vậy, hấn chợt nâng môi lên, đẩy mắt nhuộm chút hài hước, cười nhạt: "Cũng được, người tới."

Vô Tà cũng không ngờ Tần Yến Quy sẽ đáp ứng sáng khoái như vậy, nói xong lời này chính nàng cũng có chút quần bách, cúi đầu, liền không nhìn tới ánh mắt của Tần Yến Quy.

Tần Yến Quy cũng không nói chuyện, ngồi xuống, đưa lưng về phía Vô Tà, mặc cho cho nàng lại gần, còi áo hấn mới mặc xong thả xuống bên hông, lúc này lộ ra lỗ máu đáng sợ xỏ xuyên qua trước ngực. Thấy vậy, ngay cả người nhìn Thái Sơn sập xuống cũng không đổi sắc mặt như Vô Tà cũng không nhìn được mà làm đầu ngón tay run lên, nhưng vẫn không hề nói gì, cẩn thận xử lý vết thương cho Tần Yến Quy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Uy Phong Của Vô Tà

Sau khi đi lấy thuốc trị thương thượng hạng xong, Vô Tà liền cầm cây kéo cùng với vài bó nhảy đến trước mặt của Tần Yến Quy, bởi vì hấn đang ngồi, nàng cũng không khỏi phải cúi trước mặt hấn ở trên mặt đất, cẩn thận từng li từng tí bắt đầu dùng vài bó băng bó vết thương.

Vô Tà so với những đứa trẻ cùng tuổi cao nhiều, cho dù như thế, mỗi lần lúc Vô Tà quần vãi quanh người Tần Yến Quy, cả người phải kè sát vào mới thuận lợi chuyển băng gạt từ tay này sang tay khác để băng bó, mỗi lần như thế, mặt của nàng dường như kè sát vào lồng ngực của Tần Yến Quy, bên tai thậm chí còn nghe được tiếng tim đập thình thịch, trong không khí, còn ngửi thấy mùi vị quen thuộc của hấn, sắc mặt Vô Tà ngưng ngùng, gò má ửng đỏ, đầu nàng cúi thấp, thậm chí một khắc cũng không dám rời mắt khỏi vết thương của hấn đi nơi khác, vẻ mặt giống như vô cùng chuyên chú, trên thực tế, chẳng qua nàng cảm thấy khoảng cách gần gũi như vậy, làm cho nàng có chút bối rối.

Trong lòng nàng rối loạn, đầu óc cũng một mớ hỗn độn, vài bó cầm trong tay, đã buộc mấy nút thắt, sắp hết vài băng mà vẫn không hay biết.

Tần Yến Quy cúi đầu nhìn Vô Tà dường như hết sức chăm chú băng bó cho hấn, từ đầu đến cuối Vô Tà chưa từng ngẩng đầu lên, chỉ dùng đỉnh đầu của mình hướng về phía hấn, từ góc độ của hấn, chỉ nhìn thấy phần gáy trắng ngần lộ ra từ cổ áo dần dần ửng đỏ lên đến tận mang tai.

Nhìn nàng tựa như hết sức chuyên chú, nhưng hiển nhiên là không chuyên tâm, nút thắt trong tay ngày một dày, Tần Yến Quy cũng không có ngăn cản nàng, hồi lâu, môi của hấn dường như nhàn nhạt nâng lên giống như đang cười, đôi mắt trong suốt, sâu lắng mà tĩnh lặng: "Vô Tà, ngươi muốn làm chuyện gì?"

Vô Tà vốn đang yên lặng mà nghe tiếng tim đập bỗng dừng truyền đến giọng nói của Tần Yến Quy, giọng nói trong trẻo như ngọc thạch, làm cho người trong lòng giật mình, dường như đang bắn khoắn.

Nàng muốn làm chuyện gì....

Nàng dường như chưa từng nghĩ đến vấn đề này, vô luận là kiếp trước cũng được, kiếp này cũng tốt, chưa từng có người nào cho nàng cơ hội lựa chọn, nói ra mình muốn cái gì. Từ khi nàng ra đời đến nay, mỗi bước đi của mình đều bị động, tất cả đều đã được sắp đặt trước, ngay cả việc đến bên người Tần Yến Quy cũng vậy, nàng cũng chưa bao giờ nghĩ tới mình muốn cái gì, nhờ có hấn, nàng mới có thể bảo toàn tính mạng nữa.

Lúc trước là vì mạng sống của nàng, vậy bây giờ thì sao?

Nếu có một ngày, giang sơn này đổi chủ, Kiến đế cũng không còn là cố kỵ của nàng nữa, nhưng nàng muốn làm cái gì đây? Phụ vương rõ nàng biết nàng là nữ nhi, nhưng lại nuôi dưỡng nàng trở thành thể tử, mục đích của phụ vương là cái gì, đến Vô Tà cũng không biết được câu trả lời, khi Tần Tĩnh qua đời, nàng dường như cũng không có cách nào tìm được câu trả lời, chỉ có thể nghe theo sắp đặt của Tần Tĩnh vì nàng mà vạch ra đường đi thuận lợi về phía trước.

Nàng muốn... Trong lòng nàng tựa hồ có một đáp án rõ ràng.

Trên tay Vô Tà dừng lại một chút, sau đó giống như đang che dấu điều gì, tiếp tục băng bó....

Mặc dù nàng không ngẩng đầu, thế nhưng do thái độ quá mức rõ ràng, sau tay, dường như ngày càng đỏ thêm, đứa nhỏ này, rốt cuộc đã không còn bộ dáng như trước nữa, nàng giống như ngọc thạch, mặc dù chưa từng cảm thấy, nhưng vẻ đẹp kia, nhưng vẫn sẽ làm cho người ta nhận ra.

"Vô Tà, nếu như ngươi muốn vinh hoa phú quý cả đời, hoặc đứng đầu... Tự do, nếu ngươi cố gắng cầu xin, cho dù là ta, cũng sẽ không cách nào mà tự động gạt đầu đồng ý với ngươi. Thế nhưng những lời ngày đó ta nói khi phạt ngươi, vẫn là ranh giới cuối cùng ngươi không cách nào đụng vào được, không phải là ta, người khác cũng không được." Tần Yến Quy nói với nàng một cách ôn hòa, nhưng sâu thẳm trong đáy mắt hấn lại không chút vui vẻ nào.

Tay đang băng bó của Vô Tà cuối cùng cũng dừng lại, đột nhiên ngẩng đầu lên, ngay lập tức chạm phải ánh mắt tao nhã mà lạnh nhạt không thể với tới

của Tần Yến Quy, đầy mắt đường như có chút khinh thường cùng giễu cợt, lại tựa hồ như đang nói "Đừng nói người không hiểu"...

Không thể là hắn, người khác cũng không được...

Ánh lửa nổi lên, phản ứng của Vô Tà lại cực kỳ nhanh chóng, "người khác" trong miệng hắn, là để chỉ Hiên Viên Nam Lăng? Quả nhiên, không có gì qua được ánh mắt của nàng, hắn đã sớm biết nàng nói láo với hắn, cũng biết trong hang động kia còn cất giấu một người, nhưng hắn lại không vạch trần nàng, nhưng đó không phải là khó khăn của nàng, nàng ở trong mắt của hắn tựa hồ giống như một tiểu hài tử đang làm loạn, không đáng để nhắc đến, bởi vì nàng gây rối thậm chí địa vị của nàng trong lòng hắn ngày càng nhỏ dần, cũng không còn trách phạt, cũng không chất vấn, lại tận tâm dạy dỗ, lại hết chức trách dạy bảo, đến bây giờ mới thôi chỉ dạy nàng.

Hắn cho là nàng lại nói dối với hắn, là bởi vì hắn không hi vọng Hiên Viên Nam Lăng bị giết? Hắn cho là nàng không nỡ khi Hiên Viên Nam Lăng gặp chuyện không may? Hắn nghĩ là nàng... thiếu nữ hoài xuân, ý nghĩ đang nảy nở, không thể là hắn, cho nên đi tình biệt ly duyên coi trọng Hiên Viên Nam Lăng!

Mặc dù hắn cho rằng nàng đối với Hiên Viên Nam Lăng có tình ý, nhưng phản ứng của hắn lại bình tĩnh như vậy, thậm chí biết rõ nàng vì người khác mà lừa gạt hắn, hắn vẫn vẫn đạm phong kinh, không quan tâm, không tức giận, không tức giận!

Hắn đợi thái độ của nàng, để cho nàng có chút không thoải mái, tựa như một trường bối, đang cười nhạo nỗi lòng của thiếu nữ đang lớn, tại sao hắn lại dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng, mặc dù trong mắt hắn nàng không phải là một cô gái, nhưng nào cũng không phải là một đứa trẻ, cùng hắn một chút quan hệ cũng không có, đừng nói hắn không phải là trường bối của nàng, nói đúng hơn, nàng mới là trường bối của hắn đấy!

Vô Tà cắn răng, bỗng chốc đứng dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đan lại, hiển nhiên là có chút mất hứng.

Tần Yến Quy cũng chỉ cho rằng nàng nổi lên tính khí trẻ con, khế thờ dài, chậm rãi mặc vào quần áo lúc này đã cởi ra, cũng không nhìn Vô Tà một cái: "Đêm đã khuya, trên người người cũng bị thương, trở về nghỉ ngơi đi."

Nhưng Vô Tà không động dậy, nhìn về phía trước hồi lâu, nàng chợt nở nụ cười, ánh mắt âm trầm có chút tự giễu: "Gần đây ta luôn suy nghĩ về lời dạy bảo hôm đó của người đối với ta...."

Cuối cùng Tần Yến Quy cũng vì lời nói của nàng mà bước đi chợt dừng lại, đứng thẳng người, lẳng lặng mà nhìn nàng, tựa hồ đang chờ nàng nói tiếp.

Vô Tà cười cười, nụ cười giờ phút này, lại có chút sáng tỏ thông suốt, dưới ánh nến nó càng trở nên mê hoặc lòng người, trước ánh sáng lại nhả nhện thanh tao, làn da trắng đến nõn nà vô cùng mịn màng, trên mặt hiện lên má lúm đồng tiền, tựa như hương thơm đào lý, trong lúc nhất thời, làm cho người ta nhìn thấy lại bỗng chốc thất thần.

"Lúc trước ta đối với người đứng là nói gì nghe nấy, lời người nói, ta xem là chân lý, là thánh chỉ. Nhưng hai ngày nay, thời điểm lượn một vòng ở quý môn quan, cuối cùng ta nhìn không được mà suy nghĩ, ta như vậy tin tưởng mỗi một câu nói của người, có phải hay không chính là sai lầm rồi? Tựa như hiểu từ ngu hiểu, tin đồ ngu tin một loại?" Vô Tà nâng mắt lên, ánh mắt sáng rực, nhìn về người luôn ôn hòa nhưng lại thủy chung lạnh nhạt xa cách không thể chạm vào kia: "Nhưng hôm nay, ta không muốn nghe theo tất cả mệnh lệnh của người nữa, ta cũng có suy nghĩ của chính bản thân mình, ta là một con người, cũng không phải vật sở hữu của người, tại sao người bảo ta đi hướng đông, nhất định ta phải đi hướng đông chứ? Ngược lại ta cảm thấy, lời người nói tất cả cũng không phải là đúng, giống như lời hôm đó người dạy bảo ta, nếu như người vì việc ta tự tiện rồi kinh bị người trách phạt, ta cam tâm tình nguyện, nhưng phạt ta do động lòng, thích người này mà không thích người kia, ta không phục."

Tần Yến Quy như cũ cũng không nói gì, chẳng qua ánh mắt khi nhìn nàng tựa hồ lại càng thêm sâu thẳm, tựa như muốn xuyên qua người của nàng, lúc lâu, hắn rốt cuộc cũng nâng môi lên, hơi híp mắt, chậm rãi mở miệng nói: "Đúng vậy há, người có suy nghĩ của người."

Gò má Vô Tà hồng lên, lời nói của Tần Yến Quy giống như đang châm chọc nàng.

Trong lòng Vô Tà tức giận, ở trong mắt của hắn, nàng vĩnh viễn không là cái gì, quả nhiên, Tần Yến Quy nhàn nhạt quét mắt nhìn nàng một cái, nụ cười nơi khóe miệng đã dần dần biến mất, sau đó hắn liền xoay người rời đi, cũng không thèm nhìn nàng một cái, cho thấy ý tứ muốn đuổi khách rõ ràng.

Vô Tà nơi nào đồng ý, ngay lập tức tiến lên mấy bước kéo tay áo Tần Yến Quy lại, Tần Yến Quy giống như căn bản không nhìn thấy, phất tay áo rút ra, trong nháy mắt khi tay áo phất lên, từ trong người hắn bắn ra một trận gió lạnh thấu xương, rõ ràng có thể thấy không chút nào lưu tình, cả người Vô Tà chấn động, ngực ần ần đau, lui về phía sau mấy bước, trong miệng có mùi máu tanh tràn ra, nàng lấy tay chùi khóe miệng, sau đó chợt cười: "Người không quan tâm ta so với trước có gì bất đồng sao, có lẽ người cũng biết, nhưng lại khinh thường đi?"

Vừa nói, Vô Tà đột nhiên đứng dậy, chiều vừa rồi của Tần Yến Quy tới cũng bị chút nội thương, chẳng qua với bản lãnh của Tần Yến Quy, nếu muốn người chết, thậm chí ngay cả đầu ngón tay cũng không cần động, làm sao chỉ có thể gây ra một chút nội thương cho nàng đây? Trong lòng Vô Tà cho rằng, Tần Yến Quy chính là xem thường nàng, cho nên ngay cả ra tay cũng không muốn.

Nàng bắt chợt vận công hướng Tần Yến Quy đánh tới, Tần Yến Quy đưa lưng về phía nàng, thậm chí còn không xoay người lại, né sang một bên, tránh khỏi tấn công của Vô Tà, nàng thậm chí ngay cả tay áo của hắn cũng không chạm tới, so về nội lực, Vô Tà thật sự không phải đối thủ của hắn, nàng tất nhiên cũng không ngu ngốc mà so nội lực cùng hắn, lần này, Vô Tà ra tay nhanh như chớp, cuối cùng Tần Yến Quy cũng phải dùng một tay động thủ, để hóa giải chiêu của nàng, vậy mà Vô Tà tựa như một con báo con, không chớp mắt, dứt khoát tấn công không hề phòng thủ, để lộ tất cả điểm yếu của mình trước mặt Tần Yến Quy, chỉ một lòng tấn công hắn, tự nhiên Tần Yến Quy cũng không ra tay với nàng, chỉ hóa giải chiêu thức của nàng, như con báo nhỏ này thể lực dường như vô tận, không chút nào lui bước, ngược lại càng đánh càng hăng, Tần Yến Quy nhún mày một cái, không muốn cùng nàng dây dưa.

Tiến bộ của nàng làm cho hắn có chút kinh ngạc, có lẽ thật lâu rồi hắn không có quan tâm đến đứa bé này, nàng lại có thân thủ nhanh nhẹn như vậy, từ nội lực có phần nóng vội không nói, tuổi còn nhỏ, thân thủ của nàng, đã được xem là có một không hai, ngày thường nàng yên lặng, bình tĩnh, nhưng hôm nay ra tay, lại như một con dã thú nổi nóng, không chịu lưu lại nửa phần đường lui, cũng khó trách ở trên đường tới đây, sẽ có nhiều người tài trong tay nàng như vậy, xem ra, Ôn Thiên Nguyệt cũng đã dốc hết sức dạy dỗ nàng.

Tần Yên Quy khắp nơi chỉ tránh né công kích của nàng, vốn dĩ với bản lĩnh của hắn, đối phó Vô Tà thật sự rất dễ dàng, nhưng hôm nay, Vô Tà đúng là cho hắn ột kinh hi lớn, chiêu thức nàng xuất thủ, nhiều chiêu thậm chí còn nhanh như chớp, nàng thậm chí cũng không muốn lưu lại nửa đường sống, Tần Yên Quy lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, cuối cùng tới lúc Vô Tà nhắm đánh vào trong trái tim của hắn, khe hở dài, khí lực chợt yếu đi, động tác trong tay cũng hơi chậm lại, làm cho nàng đánh trúng vào hắn, khe hở dài, khí lực cạn kiệt, động tác trong tay cũng hơi chậm lại, làm cho nàng một chương đánh trúng hắn, dù chưa dùng tới nội công, nhưng sức lực thần kì, một chương làm hắn té ngã trên mặt đất, cả người áp chế hắn trên đất.

Vô Tà dùng ánh mắt đen nhánh nhưng cô chấp chống lại Tần Yên Quy, hắn vẫn không hề nhúc nhích, ngược lại còn buông lỏng thân thể, bởi vì nàng còn đè trên người áp chế hắn, ánh mắt lại lảng lảng nhìn nàng, khoe miệng chậm rãi giờ lên, như có như không giễu cợt nàng.

Hắn tựa như đang nhìn một đứa bé đang có tình gây sự, nàng chế trụ hắn, sau đó thì sao, là giết hắn cho hả giận?

Vô Tà cũng không phát hiện ra Tần Yên Quy có gì đó không đúng, thời điểm nàng áp chế Tần Yên Quy trên mặt đất, lúc đó liền ngậy ngấn cả người, dường như cũng có chút khó tin.

Đúng vậy, bằng thân thủ của nàng, làm sao có thể dễ dàng đánh hạ được Tần Yên Quy?

Nhưng Tần Yên Quy cũng không phải là người vì nàng ngang ngược mà miễn cưỡng bị nàng áp chế trên đất, vừa rồi chính xác là sức lực của Tần Yên Quy đã suy yếu, không thể tránh được đòn công kích kia, một chương kia của nàng, hắn cũng rất bất đắc dĩ, giờ phút này ngã trên mặt đất, miệng vết thương bắt đầu rỉ ra máu, nhìn thấy mà kinh người, hắn dường như cũng không còn sức lực đẩy nàng ra khỏi người, vì vậy mà lúc này nàng mới có thể ngồi ở trên người áp chế hắn.

Trong lòng Vô Tà chợt thông suốt mà đứng lên, hôm nay chính xác là Tần Yên Quy có cái gì đó không đúng, nếu không một trận gió lúc đó hắn xuất ra, làm sao chỉ có thể gây cho nàng một chút nội thương đi? Hắn tựa hồ thật sự mệt mỏi, huyết khí cũng không thông thuận, sắc mặt trắng bệch, giữa ấn đường nồng đậm mệt mỏi, ngay cả cử động so với thường ngày cũng chậm hơn một chút, ngay cả khi bắt đầu cũng như vậy.

Thương thế của Tần Yên Quy có chút kì lạ, chỉ bị một kiếm kia, dường như chưa đủ để làm cho tình trạng của hắn trở nên như vậy, nàng chợt nhớ tới trong lúc mình còn mơ hồ, hình như đã nhìn thấy sắc mặt Tần Yên Quy trắng bệch, khoe miệng còn rỉ máu, và lại ngày thủ thành, hành động của hắn đối với chính bản thân mình, nàng cũng đã từng nghe nói, sự khác thường của hắn.

Thân thể của hắn vốn là chưa hồi phục, tới nay vì cứu mạng nàng, phải hao tổn rất lớn tinh thần, chỉ sợ không thể khôi phục, còn thêm nặng nữa, lại gặp nàng tới nay cậy mạnh mà còn nóng nảy quẫn quẫn, cũng khó trách lúc này khi Tần Yên Quy thời điểm tiếp chiêu của nàng mà còn mang vẻ mặt bất đắc dĩ.

Tuy Vô Tà biết, mình chiếm tiện nghi của Tần Yên Quy, thắng không cần dùng võ, nhưng trong lòng cũng không nửa phần hổ thẹn, cũng không chịu buông lỏng kiềm chế với Tần Yên Quy, nằm ở trên người của hắn, khoảng cách hai người rất gần nhau, trên người hắn phảng phất hương thơm nhàn nhạt, dường như muốn làm rối loạn tinh thần nàng.

Tần Yên Quy bất đắc dĩ nhìn nàng: "Người thắng, muốn xử trí như thế nào?"

Tâm trí Vô Tà bị bóng dáng của hắn làm cho thức tỉnh, lúc này mới nhớ tới, giằng co như vậy cũng không thích hợp, nàng chế phục hắn như vậy, dĩ nhiên không thể cứ như vậy mà chán chường liền buông lỏng tay liền đi.

Vô Tà nheo mắt lại, mím chặt môi, gò má ửng hồng, ngay cả cẳng cổ cũng nhiễm một tầng ửng hồng, dừng một chút, Vô Tà bá đạo cúi đầu, ở trên đôi môi không còn chút máu của Tần Yên Quy mà đi xuống, ngay cả Tần Yên Quy cũng không khỏi ngẩn người, không ngờ tới Vô Tà sẽ làm như vậy.

Nàng có chút chật vật, không dám ở lâu, chạm vào đôi môi mềm mại kia, giống như có một dòng điện chạy qua, làm cho Vô Tà sửng sốt, môi của hắn có chút lạnh, có lẽ nguyên nhân do mất máu, nhưng lại giống như cây hoa anh túc, làm cho người ta muốn ngừng mà không được, nàng không dám nhìn tới ánh mắt của hắn, chỉ rừ mi mắt hung tợn găm xuống, trong lòng tim đập hỗn loạn, hoàn toàn không có quy luật, nàng bất ngờ tập kích hắn, ngay lập tức nhảy lên trên, sau khi tách ra, cũng không thêm nhìn hắn một cái, bỏ lại một câu: "Người nói người như chúng ta không xứng có cái gì, ta không biết, cũng không muốn nghe."

Dứt lời, nàng liền lao ra ngoài như một trận gió....

Tần Yên Quy ngồi dậy, tựa hồ có chút thất thần, ánh mắt trở nên u ám, trở nên sâu xa.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Vô Tà Phong Vương

Nghe được một trận trận động tĩnh bên ngoài sân, Tần Thương cả kinh, chỉ sợ Tam ca vì chuyện lần trước mà trách phạt Vô Tà, gấp đến độ cái gì cũng không kịp, lo lắng đẩy cửa vọt vào: "Tam ca, tam ca, xảy ra chuyện..."

Tần Thương còn chưa kịp nói xong, Vô Tà như một trận gió lướt qua bên người hắn, Tần Thương liền kêu tên của Vô Tà nhưng nàng cũng không kịp nghe thấy. Lần này Tần Thương buồn bực, vừa nhìn vào trong phòng của Tam ca hắn, lập tức tròn tròn hai mắt, giống như người vừa mới bị cướp qua... Càng làm Tần Thương không thể tin nổi là, Tam ca hắn hiển nhiên là mới từ trên mặt đất đứng dậy, sắc mặt nhìn không được tốt cho lắm, lại thêm việc Vô Tà vừa mới chạy ra từ bên trong, Tần Thương sững sờ hồi lâu, mới ấp a ấp úng mà dò hỏi: "Tam ca, huynh cùng tiểu Vô Tà...."

Ánh mắt Tần Yến Quy bình tĩnh trở lại, thân nhiên nhìn về phía Tần Thương một cái: "Không có chuyện gì, đưa trẻ vào độ tuổi này phần lớn khó dạy dỗ."

Đối với lời nói của Tần Yến Quy, Tần Thương luôn luôn không nghi ngờ, trải qua những gì Tần Yến Quy vừa nói, Tần Thương cũng tin tưởng, ở độ tuổi này của Tiểu Vô Tà, chính xác chính là thời điểm phản nghịch, thời điểm hấn bằng tuổi nàng, cũng gây không ít rắc rối mà, đại khái đang nghĩ tới những chuyện ác mình thường ngày hay làm, Tần Thương cũng có chút ngượng ngùng, cười gãi gãi đầu: "Tính khí của tiểu Vô Tà cũng thật ghê gớm, Tam ca, huynh đừng tức giận với hắn, Tiểu Vô Tà còn nhỏ, không hiểu việc Tam ca phạt hắn là vì muốn tốt cho hắn, trở về ta nhất định hảo hảo nói chuyện với hắn một chút, để cho hắn đến nhận lỗi với Tam ca."

Nhận lỗi?

Tần Yến Quy đứng dậy, xem như không có chuyện gì xảy ra chỉnh sửa lại quần áo của mình, cũng không biết có phải Tần Thương nhìn lầm hay không, hấn lại cảm thấy, thời điểm khi hấn muốn Vô Tà hướng Tam ca nhận lỗi, trên mặt Tam ca tựa hồ dâng lên một chút ý cười nhạo.

"Tam ca...." Tần Thương đang muốn hỏi Tam ca có muốn hấn gọi quân y vào băng bó lại vết thương cho hấn hay không, vết thương kia, rõ ràng lại đang chảy máu, đợi đến ngày mai tân thành chủ mới đến nhậm chức, ngay lập tức bọn họ có thể hồi kinh phục lệnh, lại là một đường mệt nhọc đây.

"Lão tứ." Tần Yến Quy giống như không có nghe qua lời nói của Tần Thương, dưới ánh nến, ánh mắt hấn trở nên sâu xa thâm thẳm cùng bất đắc dĩ, giọng nói trầm khàn vang lên: "Hắn không còn nhỏ."

Tần Thương sững sờ một chút, sao đó mới phản ứng kịp Tam ca nói đến Vô Tà, Tần Thương cho rằng hấn mượn cơ việc Vô Tà còn nhỏ mà bao che nàng, khuôn mặt trở nên chột dạ cũng khó xử, phụ họa cùng với Tần Yến Quy: "Dạ, Tiểu Vô Tà đúng là không còn nhỏ nữa, nay cũng mười bốn tuổi rồi, nam tử hấn đại trượng phu, năm ta bằng tuổi với hấn, ta cũng đang đi theo Tam ca lên đường giết giặc rồi."

"Ta chẳng thà.....nàng không lớn lên." Đột nhiên khoe môi Tần Yến Quy nâng lên, hiện lên trong trẻo lạnh lùng cùng giễu cợt đến cực điểm

"Tam ca?" Tần Thương cảm thấy hơi buồn bực, tối nay Tam ca cứ là lạ làm sao?

Tần Yến Quy không nhìn Tần Thương một cái, hấn hình như có chút mệt mỏi, khẽ thở dài, xoay người đi vào trong: "Người đi ra ngoài đi, cũng không cần gọi quân y tới đây, đóng cửa lại."

"Nga..." Tần Thương gật đầu một cái, không hiểu ra sao, chậm chạp đi ra ngoài, khép cửa lại, trong đầu đầy những suy nghĩ, tiểu Vô Tà cùng với Tam ca, tối nay như thế nào lại khác thường như vậy? Sẽ không phải là do tiểu Vô Tà mắc lỗi mà Tam ca tức giận đi?

Hắn có chút bận tâm với Vô Tà, dọc theo đường đi hỏi thăm mấy binh lính gác đêm, biết được Vô Tà đang đi nơi nào, liền vội vàng chạy đến, quả nhiên, Vô Tà đang ngồi trên đồng cỏ khô, bốn bề yên lặng, thỉnh thoảng là tiếng bước chân của binh lính canh gác xa xa truyền đến, cẩn thận quan sát một phen, phát hiện Vô Tà cũng không có gì đáng ngại, xem ra Tam ca cũng không có trách phạt nàng, lúc này mới yên lòng, nhưng lại nghĩ tới chuyện vừa rồi trong lòng lại đầy một bụng nghi vấn, Tần Thương liền hỏi: "Tiểu Vô Tà, ngươi với Tam ca làm sao vậy?"

Vô Tà ngồi trên đồng cỏ khô, dĩ nhiên là cao hơn so với Tần Thương, thời điểm Tần Thương nói chuyện với nàng, hiển nhiên là phải ngước đầu lên.

Nàng cúi đầu theo hướng Tần Thương, mím môi, không trả lời mà hỏi ngược lại: "Hắn còn ớn không?"

Tần Thương liền nghĩ do Vô Tà chọc Tam ca tức giận sau đó lại sợ, lập tức cười hi hi nhảy lên trên đồng cỏ khô, ở ngay bên cạnh Vô Tà mà ngồi xuống, tùy tiện giơ cánh tay lên ôm vai Vô Tà, khinh thường nói: "Ngươi sợ cái gì chứ! Đừng nghĩ ngày thường Tam ca đối với ngươi nghiêm khắc, thật ra Tam ca rất là thương ngươi. Nếu không ngươi xem, trên đời này, người có thể đả thương Tam ca, ngoại trừ hấn ra, người nào cũng không thể, ngươi xem ra cũng có chút bản lĩnh đi, đẩy ngã Tam ca trên mặt đất, ngươi nói Tam ca không thương ngươi, làm sao để cho ngươi hành hạ một cách dễ dàng như vậy sao?"

Lời này của Tần Thương cũng không phải lần đầu tiên nói với Vô Tà, nói nhiều đến nỗi, ngay cả Vô Tà suyt chút nữa cũng tin rằng, trong lòng hấn thật sự thương nàng sao?

Khóe miệng Vô Tà cười cười: "Ta nơi nào sợ chứ? Chẳng qua hôm nay, ta thấy hấn có cái gì đó không đúng, chuyện lần trước ngươi và ta vẫn chưa nói xong, thân thể hấn như thế nào? Phát bệnh gì?"

Tần Thương ngẩn người, tựa hồ không nghĩ tới Vô Tà vẫn bám lấy chuyện này không buông, nụ cười nơi khóe miệng hấn cứng đờ, ánh mắt có chút tránh né, dường như đang nghĩ kể lại như thế nào cho Vô Tà, nhưng khi chóng lại ánh mắt trong sáng như lại nhìn thấu hết mọi việc kia làm cho người ta nhất thời xấu hổ vô cùng, Tần Thương có chút vô lực, không thể làm gì khác hơn là thở dài: "Tiểu Vô Tà, ta biết ngươi từ nhỏ vốn đã thông minh, không thể lừa ngươi được."

"Ngươi cũng đừng xem ta là đứa trẻ được rồi." Vô Tà không có từ chối lời khen ngợi của Tần Thương.

Lúc này Tần Thương liên tục cười khò: "Thật ra đó cũng là bệnh cũ của Tam ca, người cũng không cần quá lo lắng."

"Bệnh cũ?" Vô Tà cau mày, nhiều năm như vậy, nàng cũng không biết được trên người Tần Thương lại có bệnh cũ nha.

Thấy vẻ mặt nghi ngờ của Vô Tà, Tần Thương cũng không lấy làm kì quái, nàng dĩ nhiên không biết, bệnh của tam ca rồi, thật sự cũng nhiều năm rồi nó chưa phát tán, lần này cũng không biết tại sao lại như vậy, nghĩ tới đây, vẻ mặt Tần Thương có chút ngưng trọng: "Người có biết làm sao Tam ca được phong vương không?"

Vô Tà lắc đầu một cái, nàng chỉ biết Tần Yến Quy mười bốn tuổi phong vương, nhưng hẳn làm thế nào được phong vương, nàng thật sự không biết, theo thông thường, xuất thân mẫu thân của Tần Yến Quy thấp kém, trong cung lại là nơi người lừa ta gạt, hẳn là là hoàng tử, không có thể lực nhà ngoại hiền hách bảo hộ, có thể sống đến bây giờ đã là không dễ dàng, nếu không mấy chục năm Kiến đế làm hoàng đế, cũng sẽ không chỉ còn lại bảy hoàng tử thời đầu. Hoàn cảnh Tần Yến Quy thật sự không tốt, muốn Kiến đế đối với một nhi tử thấp hèn mà có vài phần coi trọng, có thể thấy thủ đoạn cùng lòng dạ của hắn, xác thực từ nhỏ không ai bằng.

Ánh mắt Tần Thương trở nên sâu thẳm, có lẽ đang nhớ lại không ít chuyện xưa đi, trên mặt biểu hiện sự kính phục hết sức rõ ràng đối với Tam ca của hắn: "Người không biết đâu, Tam ca cùng chúng ta có chút không giống nhau, từ bé tính tình của Tam ca yếu ớt, còn thấp hơn ta một cái đầu, khi bé ta thấy Tam ca ăn mặc mộc mạc, còn tưởng hắn là thân thích nghèo của phi tần trong cung mang đến. Bất quá khi tam ca còn bé, đích thực là không tranh cũng không giành, mấy tên cầu nô tài còn ăn bớt tiền sinh hoạt của Tam ca, tam ca cũng thờ ơ, khi còn bé hắn cũng không quan tâm bất kì ai, mặc dù ăn mặc mộc mạc, sắc mặt cũng kém, giống như một thư sinh nhu nhược, nhưng khí chất kia, đúng thật là làm cho người ta không dám khinh thường, ta liền buồn bực, đứa trẻ nhà ai, như thế nào gặp ta không hành lễ cùng xu nịnh?"

Trong lòng Vô Tà cũng có chút kinh ngạc, tuy nàng biết thân thế của Tần Yến Quy, nhưng lại không biết từ bé khi còn ở trong cung Kiến đế đối với mẹ con hắn không chút quan tâm, ngay cả Tần Thương cũng không biết hắn là hoàng tử giống mình nha?

Tần Thương biết Vô Tà đang đâm chiêu ở trong lòng, có chút xấu hổ: "Thời điểm ta lần đầu tiên nhìn thấy Tam ca, đúng là cũng không biết hắn giống như mình, đều là con của hoàng thượng, còn coi hắn thành thân thích nghèo với người trong cung, còn buồn bực trong lòng có người không chịu nịnh bợ ta đây, nói không chừng lúc ta vui mừng, cho hắn làm đại quan đấy? Khi còn bé ta cái gì cũng không hiểu, còn tìm đến tam ca chơi đùa, nhưng tam ca cũng không có để ý đến ta, cho đến..."

Tần Thương dừng một chút, liếc nhìn Vô Tà, giờ phút này vẻ mặt hắn khi nói chuyện, rõ ràng không còn bình thản như trước nữa: "Cho đến khi tam ca bằng tuổi người khi này, mẫu phi của Tam ca rốt cuộc cũng qua đời, Tam ca đứng trước mặt phụ hoàng, ta mới biết, thì ra người trước mặt này, cũng là nhi tử của phụ hoàng, bàn về thứ tự, ta còn phải kêu hắn một tiếng hoàng huynh. Hôm đó, sắc mặt của tam ca so với lúc trước càng kém hơn rất nhiều, ta biết khi mẫu phi Tam ca mất nhất định trong lòng huynh ấy rất khổ sở. Phụ hoàng thấy Tam ca, cũng có chút kinh ngạc, trừ tam ca ra, ta chưa từng thấy ai có thể đứng trước mặt phụ hoàng nhưng vẻ mặt vẫn như cũ lạnh nhạt, không chút sợ hãi, hay sùng bái, không có hận ý hay tôn kính như vậy. Lúc đó phía bắc đang bị nước Nhu Nhiên ồ ạt tấn công nước ta, Tam ca hướng phụ hoàng nói, ban binh mã cho hắn, hắn nên vì phụ hoàng tranh giành thiên hạ, nếu như không chết, mong muốn phụ hoàng lập mẫu thân huynh ấy làm quý phi, đưa linh cữu của nàng vào trong mộ phần của hoàng gia, phong vương tước cùng vương phủ cho huynh ấy..."

Tần Thương khi hồi tưởng lại, cũng vẫn cảm thấy không thể tin được, phải biết, lúc hắn nhìn thấy Tần Yến Quy vàng vọt xanh xao, thậm chí ngay cả một cây đao cũng khó có thể nhặt lên được, duy chỉ có cặp mắt kia, sâu thẳm nghiêm nghị, nghiêm túc không thể xâm phạm: "Phụ hoàng đồng ý, sau đó Tam ca quả nhiên thay phụ hoàng đánh bại được người Nhu Nhiên giành lại được thành trì, Tam ca cũng còn sống trở về, nhưng Tam ca còn sống cũng giống như người chết, lúc trở lại, toàn thân đầy máu, thậm chí còn nằm trong quan tài trở về, ngay cả phụ hoàng khi nhìn thấy cũng giật mình. Cảnh tượng như vậy thật sự rất đáng sợ, đến nay khi ta nhớ tới, cũng cảm thấy Tam ca thật sự điên rồi, phụ hoàng gọi thái y tới cứu Tam ca nhưng họ đều nói, Tam ca tổn thương tâm mạch, hết cách cứu chữa, trừ khi gỡ gỡ thân tiên, nếu không ngay cả thân thể cũng lạnh đi, cũng không ai có thể cứu sống được hắn? Phụ hoàng không có biện pháp, liền thực hiện cam kết của người cùng với Tam ca, ra thánh chỉ phong phi cho mẫu phi của huynh ấy, còn ban vương tước cho tam ca, phong hào Tuyên Vương, bất quá vương phủ cũng không cần thiết, phụ hoàng sai người chuẩn bị âm trạch cho Tam ca, chuẩn bị an táng Tam ca trong hoàng lăng. Nhưng sau đó, cũng không biết làm sao, Tam ca tự mình tỉnh lại, sau đó là giống như bây giờ..."

Một lát sau khi nói xong chuyện này, vẻ mặt Tần Thương mới dễ coi lại một chút, giống như cuối cùng cũng trải qua chuyện đáng sợ một phen, cười nói: "Cũng may Tam ca sống lại, chi tiếc tâm mạch tổn thương quá nặng, mấy năm sau đó, có lúc thân thể sẽ phát bệnh, trải qua vô số danh y, vẫn như cũ không có cách, bất quá năm đó tam ca không chết mà sống lại, đã là chuyện khó có thể tin được rồi, mấy năm gần đây, thân thể Tam ca cũng không có phát bệnh trở lại. Hiện nay mọi người khi nói đến Tuyên Vương đều có chút kính sợ, Tam ca thật sự quá tàn nhẫn, nhất là đối với bản thân mình."

Sau khi Vô Tà nghe xong, thần sắc đã cứng lại, chỉ cảm thấy mấy đời giống nhau như vậy, rất khó có thể liên hệ Tần Yến Quy bây giờ cùng người kia trong miệng Tần Thương lại với nhau, người văn đạm phong kinh, thanh cao người ta không thể với tới, quả thật từng toàn thân đầy máu, nằm trong quan tài mà trở về ư?

"Thật hết cách đối với Tuyên Vương?"

Sắc mặt Vô Tà nhìn qua không được tốt cho lắm, đôi môi hơi tái đi, Tần Thương giật mình, vội vàng an ủi: "Tiểu Vô Tà, người cũng đừng lo lắng, thân thể Tam ca rất tốt, tổn thương tâm mạch kia, cũng không phải không có thuốc chữa trị, từ từ, rồi cũng sẽ tốt thôi mà."

Tần Thương lại an ủi Vô Tà mấy câu, liền khuyên nhủ nàng mau đi nghỉ ngơi, ngày kế tiếp bọn họ không biết lúc nào phải hồi kinh trở về, nghĩ đến việc Kiến đế cũng nhận được tin tức, nên cũng biết chuyện Vô Tà không ở trong kinh thành, bất quá mấy ngày nay Tần Yến Quy cũng không nhắc đến chuyện này, dù sao có Tần Yến Quy ở đây, Tần Thương ngược lại cũng không lo lắng mấy về chuyện hồi kinh.

....

Thái tử theo như lời Tần Thành chủ mới đến nhậm chức đều tạm binh mã đến, quả nhiên sau hai ngày liền đến, trên đường hồi kinh, Tần Yến Quy hầu như không nói chuyện cùng với Vô Tà một câu nào, Tần Thương buồn bực mà quán lấy Vô Tà hỏi nguyên nhân, Vô Tà cũng chỉ cười đến kỳ dị, cái gì cũng không chịu nói.

Đại khái nàng đã thật sự chọc giận Tần Yến Quy đi?

Trở về kinh thành, Vô Tà còn chưa kịp nghỉ ngơi hồi phục, Kiến đế liền truyền chỉ đến, truyền Vô Tà tắm rửa chuẩn bị y phục sạch sẽ vào cung gặp vua, chỉ là Tĩnh vương phủ cũng như bình thường, công công đến truyền chỉ đối với Vô Tà vẫn khách khí lễ độ, nghĩ đến Kiến đế chưa già mà đã hồ đồ rồi, lấy Vô Tà ra khai đao.

Tần Thương hướng Vô Tà trừng lớn hai mắt, nói với Vô Tà một câu: "Đừng lo lắng, tất cả đã có Tam ca.", lúc này mới rời khỏi Tĩnh Vương phủ mà hồi cung.

Tần Thương cùng với đám người truyền chỉ rời đi, Vô Tà mới được rảnh rang, Dung Hề hầu hạ nàng thay quần áo cùng tắm rửa, thấy trên người Vô Tà trên dưới đều là vết thương lớn nhỏ, Dung Hề đau lòng mắt đỏ lên: "Thế tử, ngài cứ như vậy, sau này khi xuống hoàng tuyền Dung Hề như thế nào hướng lão Vương gia giao phó?"

Dung Hề cho tới bây giờ vẫn trầm mặc ít nói, trừ nàng ra, ít cùng với người khác thân cận, nàng cũng chưa bao giờ thấy qua hốc mắt của Dung Hề hồng như bây giờ, trong lòng Vô Tà hơi chậm lại, chỉ cảm thấy trong ngực có một dòng nước ấm xẹt qua, nàng không khỏi cười cười, vỗ vỗ tay Dung Hề: "Dung Hề tỷ tỷ, lần này là ta kích động."

Dung Hề sững sốt, sau đó cuối đầu, cẩn thận từng li từng tí bôi thuốc những vết thương đã sớm kết vảy kia: "Cuối cùng ta vẫn không bảo hộ được thế tử, những vết thương này tuy nhỏ, nhưng thế tử....ngài phải cẩn thận bôi thuốc cho tốt, như vậy sẽ không lưu lại sẹo rồi."

Dung Hề vẫn nuốt câu nói "Ngài rốt cuộc vẫn là con gái." vào trong lòng, hết sức chuyên chú mà bôi thuốc cho Vô Tà, một chỗ cũng không tha, trong lòng nàng đau lòng cho Vô Tà, mặc dù tất cả mọi người đều xem thế tử là nam nhân, nhưng trong lòng nàng, Vô Tà cho tới cùng vẫn là con gái, có cô gái nào có thể dễ dàng để cho khắp người của mình đều là vết thương lớn nhỏ đây?

Vốn Vô Tà thật sự cũng không thêm đề ý, thậm chí cảm thấy tỉ mỉ xử lý vết thương từng chỗ như vậy cũng có chút hạn chế, nhưng trước vẻ mặt chăm chú của Dung Hề như vậy, Vô Tà cũng chỉ bất đắc dĩ, cũng chỉ biết nghe theo nàng.

Hoàng đế tuyên chỉ gấp mặt, dĩ nhiên không thể chậm trễ, thời điểm Vô Tà vào cung, sớm đã qua mấy canh giờ, từ buổi sáng đến buổi chiều, lúc nàng đến, đám người văn võ bá quan cùng Kiến đế, đã sớm nghiêm chỉnh đứng đợi cả ngày, ngay cả thái tử cùng Tuyên Vương đã đứng trên điện sớm hơn một chút.

Cũng may danh tiếng Vô Tà quần áo cao quý tùy hứng cùng với việc bị Kiến đế chiều hư mọi người sớm đã biết, mọi người mặc dù thấy nhưng cũng không thể trách được.

Lần này Vô Tà vào cung, sớm đã bị phơi đen một vòng, Kiến đế suất chút nữa cũng nhận không ra, Vô Tà quy cũ làm lễ với Kiến đế, Kiến đế cũng không có trách tội Vô Tà bắt mọi người đợi lâu, ngược lại tựa như thường ngày thân thiết gọi Vô Tà đi đến bên người, sau đó cười ha ha: "Hôm nay vào nhìn, da thịt trắng nõn mềm mịn của Tà nhi cũng bị phơi đen nữa à, chỉ là như vậy cũng tốt, như vậy mới xứng đáng nam tử hán đại trượng phu."

Vô Tà nhếch miệng cười cười, vẻ mặt lại có chút ủy khuất: "Ta coi không được, đen kịt, thật khó coi, các nữ nhi hiện tại đều thích những nam tử nhỏ nhắn xinh đẹp hay sao? Giống một dạng như năm hoàng chất ấy, thường ngày bộ dáng giống hệt nữ nhi, chúng mỹ nhân liền một dạng thích bọn hắn. Hoàng huynh, ta nghe nói những nữ nhân trong hậu cung của ngài, có rất nhiều đồ tốt để mình trở nên trắng lại cùng đẹp mắt, có thể hay không mang tới cho ta một ít?"

Hai tròng mắt Vô Tà trong trẻo, nói xong còn nhìn một cách cực kì nghiêm túc, thấy bộ dáng Vô Tà nói quá lên, Kiến đế có chút dở khóc dở cười: "Được được được, người cao hứng là được. Chỉ là Tà nhi, tại sao đang yên đang lành không ở kinh thành mà lại chạy đến chỗ nguy hiểm như vậy?"

Gò má Vô Tà ửng đỏ: "Đám quân phản loạn kia, không phải làm cho hoàng huynh đau đầu sao? Ta liền xem bọn họ như thế nào làm ta trở nên thảm hại đây, vạn nhất hoàng huynh nghĩ là ta cùng với bọn họ là một phe thì như thế nào bây giờ? Hoàng huynh phái bọn Tuyên Vương đi dẹp loạn, Tà nhi mất hứng, ngài như thế nào lại không cho ta đi nha, chẳng lẽ ta lại đánh không lại bọn hắn hay sao?"

Kiến đế cười rục rịch: "Tốt, nói thật hay, xem ra Tà nhi của chúng ta thật sự có chí khí, ngược lại trầm lại coi thường người, còn tưởng từ trước đến nay vẫn còn là một đứa bé không hiểu chuyện đây mà, Tà nhi có lòng như vậy, Trẫm tất nhiên rất vui mừng. Chẳng qua chuyện này thật sự rất nguy hiểm, cũng không phải trò đùa, thế nào lại để cho người đi, người là con trai độc nhất của Tĩnh vương, chính là phụ vương người không chịu, ngay cả trẫm là người nhìn người từ nhỏ lớn lên, cũng không chịu nổi đây! Cũng may, hôm nay người nhắc nhở với trẫm, Tà nhi cũng đã trưởng thành, trong lòng lại có ý muốn muốn bảo vệ đất nước, lần này mặc kệ nguy hiểm đến giúp Tuyên vương bình định, trẫm nên hảo hảo ban phần thưởng cho người."

Vô Tà nghe xong, đầu tiên là mừng rỡ, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn lại suy sụp, ừ ừ nói: "Hoàng huynh ngài đừng ban cho ta phần thưởng, ta vốn là muốn đi làm đại sự, nhưng chưa kịp động đến đám người kia, lại bị cho bọn tặc nhân bắt đi, còn dùng ta để uy hiếp bọn Tuyên vương, tức chết ta rồi."

Kiến đế cũng đã nghe qua chuyện này, cũng nghe được Vô Tà mạng lớn, mới nhắc trở về được cái mạng này, nhưng tình thế của bọn Tuyên vương cùng Tần Thương vốn cũng nghiêm trọng, nhưng cũng không thể không phân tâm để cứu nàng, nghe nói bởi vì cứu nàng, còn làm Tuyên vương bị thương.

Thấy biểu hiện Vô Tà thật sự áy náy, Kiến đế vỗ bả vai Vô Tà: "Tà nhi, chủ yếu là tấm lòng, cái khác cũng không quan trọng. Dựa vào việc ngươi dám đứng ra bảo vệ tổ quốc, ngươi cũng đã lập được công lớn, lần bình định này, ngươi cũng có công, ngày xưa trăm từng hứa hẹn với ngươi, nếu khi ngươi lớn lên, lập được công trăm liền ngay lập tức phong vương cho ngươi, hôm nay trăm liền hạ chỉ, chiêu cáo thiên hạ, phong ngươi làm vua, ngươi thấy thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Khanh Vốn Là Người Đẹp.

Kiến đế quả thật là người thông minh, trải qua chuyện tạo phản lần này, con trai độc nhất của Tĩnh vương đã là nhân vật đứng trên đầu sóng ngọn gió. Nếu Kiến đế động tới nàng, nhỏ cỏ tận gốc tên, hất cả đời háo danh, cả đời khó khăn vì giữ cái ngôi vị hoàng đế này, sao có thể dễ dàng tha thứ cho thanh danh nửa đời của chính mình hủy trong tay một tiểu quý chết tiệt?

Nếu Tần Vô Tà không cẩn thận chết ở Bình thành, vậy thì cũng là do nàng tự tạo nghiệt, không có bất kì liên quan tới người nào khác nhưng nàng nếu không chết, bình an trở lại Biện kinh, Kiến đế không những không thể động vào nàng mà còn phải trấn an nàng gấp bội. Hắn cũng không tin là một người con trai của tiên đế đã không còn ai, ngay cả Tần Tĩnh cũng đã chết, chỉ còn một Tần Vô Tà, nàng có thể nhắc lên sóng gió gì chứ.

Chỉ cần Tần Vô Tà không có con, nàng lại chịu an phận hưởng thụ vương tước cùng vinh hoa phú quý của mình, tương lai lại ban cho nàng một cái chết hợp lý, dưới gầm trời này, còn ai là chính thống của hoàng thất nữa?

Vừa thấy bách quan tản ra, Kiến đế liền ban khẩu dụ, phong Vô Tà là vương, kế tục tước vị của phụ thân nàng, vẫn là Tĩnh vương, cho Vô Tà một tòa phủ đệ lớn hơn phủ Tĩnh vương, lại cho đất đai, người hầu, vàng bạc châu báu nhiều tới nỗi khó có thể đếm hết.

Đang định bãi triều, trên Kim điện chợt vang lên một âm thanh trầm thấp mà trung khí mười phần: "Thanh danh tốt đẹp của hoàng thượng, nếu lão Tĩnh vương ở dưới suối vàng biết được, nhất định sẽ cảm kích ân đức của hoàng thượng. Thần có một chuyện khác muốn khoét tẩu, không biết ý của hoàng thượng như thế nào."

Vô Tà nghe tiếng liền nhìn qua, lại thấy người nói chuyện là một võ tướng ăn mặc già dặn, tóc bạc trắng, mặt hồng hào, vẻ mặt sáng sủa, mặc dù đã lớn tuổi nhưng giọng nói lại vẫn trung khí mười phần. Từ đó có thể thấy được thân thể ông vẫn rất cường tráng, nhìn ra được một chút phong thái tuần mã oai hùng trên lưng ngựa năm đó.

Vô Tà cảm thấy lạ mặt, nhất thời cũng không biết người này là ai, nhưng quan viên quanh mình hình như rất khách khí đối với hắn, có thể thấy được hắn là một người đức cao vọng trọng ở trong triều. Quả nhiên, Kiến đế nghe vậy hơi cảm thấy kinh ngạc, ngay sau đó liền cười: "Định Bắc Hầu nói quá lời, cứ nói đừng ngại."

Định Bắc Hầu..

Vô Tà hé mắt, giống như nhân vật đã từng nghe phụ vương nhắc tới. Đó là một tướng quân mạnh mẽ của Biện quốc lúc tiên đế còn sống. Bàn về tuổi tác, hắn còn lớn hơn phụ vương mấy tuổi, hàng năm phụ vương cũng dong ruổi trên sa trường, nghĩ đến hai người cũng coi như là có giao tình sâu xa, chỉ là nghe nói từ mười mấy năm trước Định Bắc Hầu đã cáo lão về quê, hôm nay lại gặp được hắn ở trên triều đình cũng khó trách Vô Tà cảm thấy lạ mặt.

Định Bắc Hầu chợt nhìn Vô Tà một cái, cặp mắt kia vẫn uy phong凛冽 như cũ, chính khí hào hùng, nhưng lúc nhìn về phía Vô Tà lại có một tia yêu thương cùng từ ái khó thấy. Vô Tà kinh ngạc, trong lòng nhanh chóng tự suy nghĩ xem mình có quen biết với Định Bắc Hầu hay không nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không có kết quả. Ánh mắt của Định Bắc Hầu đã rời khỏi người Vô Tà, ôm quyền thi lễ của một võ tướng đối với Kiến đế nhưng cũng không quý, Kiến đế lại cũng rất khách khí với hắn. Định Bắc Hầu không những là người có công lớn đối với triều đình Biện quốc, uy thế vẫn còn, mà Kiến đế cũng vẫn vô cùng coi trọng hắn.

"Khởi bẩm hoàng thượng, thần cho là không bằng tạo nên song hỉ lâm môn. Một đứa con duy nhất của lão Tĩnh vương này vẫn cô đơn một mình, nếu hoàng thượng hạ chỉ chọn cho Tĩnh vương một mối hôn sự, sinh con đẻ cái, cũng xem như là đã giải quyết được mong muốn của lão Tĩnh vương lúc còn sống."

Kiến đế vừa mới hạ lệnh sắc phong Vô Tà là vương ban nãy, giờ phút này Định Bắc Hầu liền đã gọi nàng là "Tĩnh vương", hôm nay có Định Bắc Hầu tiên phong, quan viên trên điện cũng rồi rít phụ họa, muốn tìm một nữ tử tốt đẹp làm Tĩnh vương phi cho Vô Tà.

Vô Tà ngăn người, nhưng trong lòng thì dở khóc dở cười. Coi như có tìm cho nàng nhiều nữ tử xinh đẹp như hoa, hiền lương thực đức thực đức hơn nữa thì nàng cũng không có D*Đ%L!Q(Đ+) bản lĩnh sinh con cùng với họ, nhưng Định Bắc Hầu cũng là xuất phát từ ý tốt, hình như là có lòng duy trì cho Vô Tà. Nếu Vô Tà có thể sinh con, lão Tĩnh vương có người nối nghiệp, cũng coi như là một chuyện tốt, nhưng không nghĩ ý tốt này lại khiến Vô Tà phải dở khóc dở cười.

Kiến đế khề cau mày, đầy mắt giữ kín như bưng, như có sóng ngầm mãnh liệt, trên mặt lại vẫn một mảnh yên tĩnh, làm cho người ta không nhìn thấu suy nghĩ của hắn. Hắn còn chưa mở miệng, Vô Tà liền đã nhỏ giọng lầm bầm một câu: "Tiểu vương còn nhỏ tuổi như vậy, sợ là không ổn..."

Định Bắc Hậu chỉ nghĩ là da mặt Vô Tà mỏng nên xấu hổ, không khỏi cười ha ha: "Tiểu vương gia, mười ba cũng không nhỏ, đến cuối năm chính là mười bốn. Vương phủ lớn như thế, nếu có một vị vương phi trị gia, tiểu vương gia mới có thể chuyên tâm làm nên một sự nghiệp lẫy lừng!"

Vô Tà còn muốn nói tiếp thì Kiến đế đã khoát tay áo, trên mặt hiện lên một nụ cười: "Định Bắc Hậu ngược lại nhắc nhở trẫm. Tuổi của Tà nhi đã không còn nhỏ, trước đó vài ngày trẫm còn có ý làm mối cho Tà nhi. Tà nhi, ngươi nhìn xem có để ý tới cô nương nhà nào thì nói cho trẫm, trẫm làm chủ cho ngươi."

Trong lòng Vô Tà bất đắc dĩ, chỉ đành phải khẽ thờ dài, ánh mắt hữu ý vô ý quét qua Kim điện, đôi mắt nhìn tới Tuyên vương Tần Yến Quy từ đầu tới cuối vẫn xem như không có chuyện gì lạ lắm, không hề nói câu nào. Ánh mắt Tần Yến Quy yên tĩnh, đối với ánh mắt của Vô Tà cũng chỉ coi như không thấy, không chút nào để ý tới, rất có ý vị khoanh tay đứng nhìn. Trong lòng Vô Tà lăm bằm, nàng chưa bao giờ biết tình khí Tần Yến Quy lại cũng khó chấp nhận như vậy. Từ lúc trở lại từ Bình thành hẳn thật đúng là chưa từng nhìn qua nàng một cái, hoàn toàn xem nàng trở thành không khí, sợ rằng là còn chưa hết giận đấy.

Tần Thương thì ngược lại. Kể từ sau khi Định Bắc Hậu quan tâm tới chuyện cả đời của Vô Tà thì thái độ của hắn cũng vô cùng đặc sắc, hình như mình cũng đang rầu rĩ, không biết là nên vui hay nên buồn. Theo lý thuyết, hắn cũng coi như là người nhìn Vô Tà lớn lên, nàng muốn lấy vợ, có con nối dõi sớm một chút cũng là chuyện tốt, đây chính là việc đáng mừng. Vậy thì mình cũng nên vui mừng thay Vô Tà nhưng sao hắn ngược lại không vui mừng nổi? Tiểu quý này vừa mới lớn nhất định cũng không biết nữ nhân là thứ gì, sao có thể thành hôn gì đó? Mình cũng còn là một đứa trẻ choai choai thì làm phụ vương của người ta như thế nào? Trong lòng Tần Thương không có cảm giác, hắn hình như không vui vẻ với chuyện Vô Tà thành thân. Trong mắt hắn, Vô Tà vẫn là đứa trẻ lần đầu tiên hắn nhìn thấy giống như năm đó, hắn lại không nghĩ tới có một ngày tiểu tử này cũng cần phải lập gia đình.

Tần Thương cũng nhìn về phía Tần Yến Quy theo bản năng, lại thấy được vẻ mặt lạnh nhạt như cũ của Tam ca nhà mình, cho dù là đứng ở nơi này trong triều đình cũng vẫn giống như một vị trich tiên bên ngoài thế giới này, giống như tất cả chuyện này đều không thể tác động tới bề ngoài lạnh nhạt thông dong, không hợp nhau.

Vô Tà đã sớm thu hồi ánh mắt, xem ra Tần Yến Quy đã có ý bỏ mặc nàng, ngay cả tình hình trước mắt này cũng không có chút ý tứ muốn xen vào nào.

"Hoàng huynh, Định Bắc Hậu nói rất đúng, còn là song hỉ lâm môn. Nếu như có thể ôm được mỹ nhân về, ngủ thiếp đi ta cũng muốn vụng trộm vui mừng." Vô Tà cười híp mắt nói, hình như rất là để ý đối với đề nghị này.

Tần Thương sững sờ, ý niệm đầu tiên trong lòng chính là, hắn đã yêu thương tiểu Vô Tà nhiều năm như vậy, muốn mỹ mạo liền có mỹ mạo, tại sao lại không suy nghĩ với hắn một chút...

Ý niệm này vừa xuất hiện thì chính Tần Thương cũng sợ hết hồn, đầu kêu ong ong, cảm giác mình nhất định là đi đường mệt nhọc, quá mức mệt mỏi.

Vô Tà vừa nói ra, thật ra đã khiến Tần Yến Quy vẫn luôn không có bất kỳ phản ứng nào nhàn nhạt giương mắt lên, như có thâm ý nhìn nàng một cái, sau đó khóe miệng chậm rãi gợi lên, cười như không cười.

Vừa là chọn tiểu Tĩnh vương phi cho Vô Tà dù sao cũng coi là vợ chồng son, nếu là hoàng thượng chỉ hôn vậy cũng ít nhất phải là chính phi, thế nào cũng coi như không bạc đãi Di(end\$an@le3qu7yd)on nữ nhi mình. Mặc dù danh tiếng của vị tiểu vương gia này những năm trước đây không tốt chút nào, nhưng dù sao thân phận tôn quý, nhìn tướng mạo này cũng là nổi bật xuất chúng, coi như thanh danh không tốt, tuổi cũng nhỏ một chút, chưa tới vài năm, tính tình ổn định, cũng vẫn có thể xem là một tẩm chồng tốt.

Nghĩ như thế, trong lòng không ít đại thần trong triều ngược lại đã có chủ ý. Nếu có thể kết thân cùng phủ Tĩnh vương thì cũng coi đây là một mối hôn sự quá kém.

Huống chi Tiểu vương gia này chưa biết mùi đời, nếu là mình nữ nhi thành nữ nhân đầu tiên của "Hắn", chò "Hắn" ném tư vị hoan lạc, còn có thể không để ý tới vương phi của mình hay sao?

Tựa như đã nhìn thấu nội tâm của những lão quan kinh nghiệm phong phú này, Vô Tà quệt quệt môi, nụ cười trên mặt lại càng rực rỡ: "Hoàng huynh, ta thấy trong nhà chữ vị đại thần có rất nhiều tiểu thư xinh đẹp, Vô Tà ưng ý người này, cũng thích cả người kia, bỏ qua một vị cũng rất tiếc nuối, không bằng ban hết cho Vô Tà đi."

Kiến đế sững sờ, cũng không nghĩ đến việc Vô Tà sẽ nói ra lời nói hoang đường như vậy, nhưng cũng không có so đo cùng với nàng: "Tà nhi, việc này sợ rằng không ổn."

Đâu phải chỉ là không ổn!

Trong lòng các vị đại thần mới vừa rồi đã có chút dao động, nghe được lời nói hoang đường này của Vô Tà liền vừa cảm thấy may mắn mình còn chưa đẩy nữ nhi nhà mình vào hồ lửa, trong lòng lại vừa tràn đầy căm phẫn. Hoang đường, thật sự là quá hoang đường rồi, tên tiểu hỗn đản này, cạy vào chính mình là Vương Gia, còn không thèm để những đại thần như bọn họ vào trong mắt?

Định Bắc Hậu cũng không quan tâm những thứ này, điều hắn quan tâm chỉ có chuyện Vô Tà có thể sinh con hay không. Nếu Vô Tà coi trọng nữ nhi nhà các vị đại thần này, lấy về nhà cũng không phải không tốt. Hoàng đế còn có hậu cung ba nghìn mỹ nhân, Tần Vô Tà lại là con trai độc nhất của Tĩnh vương, là cháu ruột duy nhất của tiên đế, cưới nhiều mấy phòng thiếp thị có gì không ổn?!

Vô Tà được tiện nghi còn ra vẻ, cười nói: "Đủ đủ đủ, hoàng huynh, cả văn võ quan trong triều, trong nhà ai không có tam thê tứ thiếp chứ? Hoàng huynh cũng ban thưởng cho Vô Tà phủ đệ mới rồi, động phòng với chính phi, trác phi, thê thiếp, tất cả mọi người ở cùng một chỗ, mỗi ngày chơi với ta, không phải rất náo nhiệt sao?"

Vô Tà thốt ra lời này, mặt mũi của những đại thần trong triều cũng hơi đỏ lên, thế nhưng lập tức cũng không có cách nào phản bác lại lời nói của tiểu hống đản này. Mặc dù lời nói của nàng đều rất hồ đồ, nhưng lại... Còn có mấy phần đạo lý...

Nhà ai không có tam thê tứ thiếp, huống chi là Tần Vô Tà có thân phận tôn quý như vậy? Nhưng tam thê tứ thiếp này cũng không thể chọn những nữ nhi trong phủ trọng thần bọn hắn!

"Ha ha ha! Tiểu vương gia nói đúng, nhiều người sẽ náo nhiệt!" Định Bắc Hậu cười ha ha, trong mắt hắn tự nhiên cảm thấy Vô Tà nói gì cũng đúng. Trong lòng các đại thần thâm nhủ, dù sao lão cũng không cần đưa con gái của mình lên, đương nhiên là không cần buồn phiền chuyện gì.

Vô Tà dờ khóc dờ cười, chưa từng nghĩ tới Định Bắc Hậu này nhìn uy phong凛凛, mặt đầy uy nghiêm này cũng là một lão ngoan đồng chỉ sợ thiên hạ không loạn. Hắn cũng bắt đầu làm ôn, ở trong mắt mọi người không thể nghĩ ngờ là đã thông đồng làm bậy với tiểu vương gia phóng đảng Tần Vô Tà này làm bậy rồi, nhưng hắn dù sao cũng là một nhân vật lớn tuổi đức cao vọng trọng, mọi người cũng là giận mà không dám nói gì.

Vô Tà đang hăng say, mọi người chỉ sợ hoàng thượng sợ ý một chút liền bị tiểu tử này lừa gạt, thật sự đồng ý với nàng, vội vàng rút rút góp lời nói: "Hoàng thượng, tuổi của tiểu vương gia còn nhỏ, nên bàn bạc kỹ về chuyện hôn nhân. Trước tiên nên chọn một nữ tử hiền lương thực đức làm đương gia chủ mẫu, về phần có cưới thiếp hay không, ngày sau tự có vị chủ mẫu của vương phủ này lo liệu."

"Tiểu vương gia, có câu nói, từ xưa người có tình trong thiên hạ chỉ nguyện được làm một đôi uyên ương mãi ở cạnh nhau. Một đôi uyên ương này có thể có chung một mẹ, còn nếu nhiều thì đã không gọi uyên ương rồi. Nghĩ tới tiểu vương gia là người phong lưu phóng khoáng như vậy, dĩ nhiên là một người có tình, khác hẳn với những người bạc tình kia."

"Tiểu vương gia thân phận tôn quý, sao có thể là một người bạc tình vô nghĩa, hay là này đa tình như người vô tình. Huống chi đó là chính phi của vương phủ, cũng mang trong người thân phận mệnh phụ của quan trọng triều. Nếu tiểu vương gia một lần liền lấy về thê thiếp đầy viện, chẳng phải là đánh vào mặt mũi vương phi của mình? Như vậy ngày sau Tĩnh vương phi làm sao có thể nhìn mặt kẻ khác?"

"Hoàng thượng..."

"Tốt lắm" Kiến đế rất là nhừ đầu. Thường ngày nghị luận triều chính đại sự cũng không thấy những đại thần này tích cực đóng góp ý kiến như vậy, ngược lại là tiểu tử Vô Tà này thật đúng là có bản lĩnh, mới nói hai ba câu liền khiến cho những lão hồ ly này gấp đến độ bị xoay vòng rồi. Chỉ là vì hành vi hoang đường này của Vô Tà lại có thể khiến cho Kiến đế không khỏi buông xuống hai tầng phòng ngự, bị đối với nàng. Khi còn nhỏ đã ngu dốt, không có học thức cũng chẳng biết một chút thuật pháp, khi trưởng thành liền lưu luyến sắc đẹp, không biết tiến thủ, người như vậy sao có thể đạt được thành tựu là có một sự nghiệp lẫy lừng? Cũng chỉ có lão nhân Định Bắc Hậu kia mới có thể nói ra những lời như vậy!

Kiến đế mở miệng, chuyện này xảy ra trong triều đình có chút không đúng mực nên nơi này chợt im lặng. Kiến đế nhìn Vô Tà một cái: "Vậy người nói thử xem bản thân lại coi trọng có nương nhà nào, trăm gã nàng cho người."

Vô Tà ngẩng đầu lên, như có điều suy nghĩ, lại giống như thật sự bắt đầu nghiêm túc suy tư những lời khuyên giải mà những vị đại thần vừa nói với nàng. Thật lâu sau, nàng mới lại lên tiếng: "Hoàng huynh, bọn họ nói không sai, uyên ương sao có thể có chung một mẹ, nhiều quá không phải là muốn đánh nhau sao? Nhiều nữ nhân chẳng phải là muốn chia rẽ vương phi với Vô Tà? Huống chi Vô Tà là một người phong lưu phóng khoáng, có tình có nghĩa, vương phi của Vô Tà đương nhiên phải là cô gái tốt nhất trên thế giới này..."

Vô Tà nói hồi lâu, mọi người cũng không biết nàng lại đang suy tính ý đồ gì, đôi mắt không khỏi nhìn nàng chằm chằm, thật giống như làm như vậy là có thể nhìn ra được điều gì.

Vô Tà cười: "Nghe nói năm đó hoàng tẩu vào cung thì cũng chỉ là một tú nữ nho nhỏ mà thôi, mà hoàng huynh lại có con mắt tình tường biết nhìn người, trong nhiều nữ nhân như vậy lại có thể nhìn trúng tướng mạo cùng tài năng của hoàng tẩu. Hôm nay hoàng tẩu đã là người được con dân Biện quốc chúng ta cung kính gọi hoàng hậu rồi, Vô Tà cũng muốn giống như hoàng huynh, chọn lựa được một cô gái tốt nhất làm Tĩnh vương phi của ta!"

Lời này của Vô Tà rõ ràng là đại nghịch bất đạo, có thể người nói vô tâm, Kiến đế lại một mực cung chiều nàng, vì thế cũng không muốn trách móc nàng nặng nề chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy, liền không để việc này trong lòng: "Cũng tốt, vậy liền tuyển cho người một vị vương phi. Qua ít ngày nữa liền liền tổ chức một buổi so tướng mạo cùng tài năng giữa các nữ tử quý tộc, chọn một người tốt nhất làm chính thê của người."

Vô Tà vừa nghe, lúc này mừng đến nỗi trên mặt tràn đầy nét tươi cười, lại đề nghị: "Hoàng huynh, ta nghe nói thanh lâu trong kinh thành cũng chọn hoa khôi như vậy, thật náo nhiệt!"

Lời nói của Kiến đế vốn đã trấn an được các vị đại thần, lại không nghĩ tới Vô Tà lại ném cho một viên đá làm mặt hồ lại tiếp tục gợn sóng, khiến khuôn mặt của những đại thần kia lập tức trở nên đen sì.

Vừa là mệnh lệnh của Hoàng đế, chắc hẳn nữ nhi đến tuổi cập kê trong phủ cũng đã nên gả đi, không muốn gả cũng phải gả, cũng không tránh được phải đi qua đi lại để cho tiểu vương gia này chọn lựa. Điều này vốn chẳng có vấn đề gì. Con dân Biện quốc vốn hào hoa phong nhã, các nữ tử cũng thường xuyên tỷ thí so tài, nhưng qua lời của Vô Tà, sao lại thành vấn đề giống với chuyện tuyển chọn hoa khôi giữa những thứ nữ tử phong trần trong thanh lâu? Đây chẳng phải là có ý khiêu khích?!

Kiến đế cũng không biết Vô Tà ngu thật hay là giả ngu, nhưng hoàng thượng đã mở miệng vàng, chuyện này liền coi như là đã định rồi, chỉ đợi mama trong cung ghi xong tục danh nữ nhi của các đại thần vào sổ sách thì liền đưa tới phủ Tĩnh vương.

Bãi triều, Định Bắc Hậu không hề lưu lại nói thêm một lời nào với nàng, chỉ là Vô Tà nhìn ra được, Định Bắc Hậu này không chỉ thích ồn ào với nàng mà

hình như còn có chút ý tứ dung túng, tựa như thái độ của một vị trưởng bối đối đãi với con của mình. Mỗi quan hệ đạt được đến mức này, dĩ nhiên là giao tình giữa hần và phụ vương của nàng rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Chương 72.2

Vô Tà ra khỏi đại điện liền vội vàng tăng tốc độ của bước chân, đuổi theo Tần Yến Quy cùng Tần Thương đi ở đằng trước.

Tần Thương thấy Vô Tà dĩ nhiên là nhiệt tình, thậm chí còn có chút hiếu kỳ: "Tiểu Vô Tà, ta nghe người nói tới chuyện của thanh lâu. Người đã từng đi tới nơi đó rồi sao?"

Vô Tà mặt không đổi sắc, lắc đầu một cái: "Ngày khác người có thể đi cùng ta để mở rộng vốn hiểu biết, cũng coi như đi qua rồi."

Lời này nói xong ngược lại khiến cho gò má Tần Thương đỏ bừng lên, ngón tay chỉ vào Vô Tà run cầm cập, thật lâu sau mới bốt giận: "Người có ý trêu cợt ta."

Hai người Vô Tà cùng Tần Thương nói chuyện, Tần Yến Quy lại tựa như không có nghe được, vẻ mặt lạnh nhạt, giống như tất cả mọi thứ xung quanh đều không có quan hệ với hần. Hần một thân một mình bước từng bước thật chậm rãi.

Tần Thương không biết Vô Tà là nữ nhi, nghe Kiến đề muốn tìm nữ tử tốt gả cho Vô Tà gả lúc tự nhiên không gấp gáp, nhưng Tần Yến Quy sao có thể không biết, nhưng chút die#@nd@anl0equ8y&d9on phiền toái nhỏ nhỏ này hần hiển nhiên không có ý tứ muốn nhúng tay vào. Nếu ngay cả chút chuyện nhỏ này Tần Vô Tà cũng không giải quyết được, ngược lại chính là sự châm chọc vô cùng lớn đối với công lao hần hết lòng dạy bảo nàng trong những năm này.

Tần Thương còn muốn nói thêm cùng Vô Tà vài câu nữa nhưng Tần Yến Quy đã đi được một khoảng chợt nhàn nhạt bỏ lại một câu: "Lão Tứ."

Tần Thương bất đắc dĩ, vội đáp lại Tam ca của hần mấy tiếng, vừa nhìn về phía Vô Tà, nghi hoặc nói: "Tiểu Vô Tà, người rút cuộc chọc giận Tam ca ta chuyện gì rồi, gần đây Tam ca giống như không thêm đề ý tới người..."

Vô Tà không đáp: "Tính tình Tuyên vương bình thường không phải là như vậy sao?"

Tần Thương vừa nghĩ cảm thấy cũng đúng liền không hề nghi ngờ nữa. Thấy Tam ca của hần đã đi xa, Tần Thương vội vàng dặn dò Vô Tà một tiếng, đợi lúc nàng dọn tới phủ mới, hần nhất định sẽ mang theo hậu lễ chúc mừng, đến lúc đó sẽ chú tâm lĩnh giáo chuyện "Thanh lâu" cùng nàng. Nói xong chính mình liền vội vã bỏ lại Vô Tà, đuổi theo Tần Yến Quy.

...

Không tới mấy ngày, thánh chỉ phong vương cho Vô Tà đã được truyền xuống, phủ đệ cũng đã được bố trí thỏa đáng. Thừa tước tiểu vương gia, lại thêm tin vui được thăng quan, hôm đó ở trong triều đình, mặc dù Vô Tà khiến không ít đại thần không vui, nhưng ngại vì lễ nghĩa, đồng đạo vương công quý tộc cùng đại thần trong triều cũng không thể không mang theo lễ vật tới chúc mừng.

Thượng chủ mẫu trong vương phủ, Vô Tà lại từng tôn Ôn Thiên Nguyệt là mẫu phi trước mặt mọi người. Và lại từ lúc chính phi của lão Tĩnh vương chết đi ngay sau khi sinh hạ Vô Tà, trong vương phủ này cũng chỉ có Ôn trác phi có thể tính là đương gia lão chủ mẫu. Lần này vương phủ mở tiệc, dĩ nhiên cũng chỉ có Ôn Thiên Nguyệt đích thân lo liệu.

Lúc trước Vô Tà còn có chút lo lắng, dù sao Ôn Thiên Nguyệt cũng đã không tham gia vào việc nhà vài chục năm, chưa chắc nàng đã nguyện ý trông nom những công việc tầm thường này, mà dù nàng nguyện ý, Vô Tà cũng có chút lo lắng. Tính tình sư phụ nàng lạnh lùng không dính khói bụi trần gian như vậy sợ là chưa từng đã làm những việc của người phạm tục có nhiều hạn chế này.

Sự thật chứng minh, là do Vô Tà quá lo lắng. Bằng vào những năm này, tình nghĩa của Ôn Thiên Nguyệt đối với Vô Tà đã sớm xem nàng giống như con ruột của chính mình, và lại dù sao Ôn Thiên Nguyệt cũng là trác phi của Tần Tĩnh, lo liệu chuyện nhỏ bậc này cũng không thể làm khó được nàng.

Vô Tà đang đổi áo, nghe nói tân khách đã tới, đang muốn đến trước phủ nỏ mảy nỏ mặt, lại thấy Dung Hề luôn luôn làm việc trầm ổn sắc mặt có chút hốt hoảng chợt bước nhanh trở lại gặp Vô Tà từ trong đi ra, hai người suýt nữa đụng nhau.

Sắc mặt Dung Hề khác với thường ngày. Ngoại trừ mỗi lần mình bị thương có thể khiến Dung Hề đổi sắc mặt, Vô Tà thật đúng là cực ít thấy những chuyện có thể làm Dung Hề cảm thấy hốt hoảng. Vô Tà khẽ cau mày: "Dung Hề tỷ tỷ, người làm sao vậy?"

Sắc mặt Dung Hề trắng bệch, tựa như gặp phải vật gì đó rất đáng sợ. Đợi đến khi Vô Tà lên tiếng, nàng mới bình ổn hơi thở của mình, nhỏ giọng nói:

"Thế... Vương gia, hân đến rồi "

Vô Tà không hiểu ý nàng, hỏi lại : "Ai tới?"

Sắc mặt Dung Hề càng trắng hơn: "Tóc trắng."

Nam tử có mái tóc màu trắng, cách làm việc đầy quái dị, cho đến ngày hôm nay, nàng vẫn có chút sợ hãi. Người nọ không chút kiêng kị có thể xuất hiện trong hoàng cung, thậm chí còn mang chủ tử của nàng đi một cách dễ dàng ngay dưới mắt nàng. Còn Dung Hề, ngay cả một chút sức bảo vệ chủ nhân cũng không có, chỉ tro mắt nhìn bóng dáng Vô Tà biến mất. Những ngày qua, nàng đã phái người điều tra vô số lần nhưng hoàn toàn không nhận được nửa phần tin tức, mặc dù những ám vệ trong tay nàng không phải là những kẻ tầm thường.

Vô Tà hơi hé mắt, hình như đã nhớ ra cái gì đó. Nam tử này đã từng cùng mình uống rượu. Hân quả thật là một đầu đầy tóc trắng, đẹp đến mê người. Hân từng cuồng ngôn mà nói rằng không người nào uống rượu của hân mà không say. Hân cũng từng D*Đ%L3Q&7Đ nói qua, nếu nàng muốn gặp hân chỉ cần chôn một vỏ rượu ngon dưới gốc cây già ở cung Trường Sinh. Dĩ nhiên, sau nhiều lần kiểm chứng, sự thật là hân cũng có thời điểm bịa chuyện.

Vô Tà biết tình hình của người này, tự nhiên cũng chưa từng nói qua thân phận của hân với bất kỳ ai, vì thế Dung Hề nuôi dưỡng địch ý đối với hân cũng chẳng có gì là lạ.

Ít năm không gặp, Vô Tà hiển nhiên đã quên mình đã có duyên gặp mặt người nọ một lần, cũng không biết hôm nay tại sao hân lại tới Vương phủ tìm nàng?

"Người tới là khách, Dung Hề tỷ tỷ, người cũng không cần kinh ngạc như thế." Vô Tà vẻ mặt ung dung, cũng không nửa phần hoảng hốt, đáy mắt như có như không thoáng qua một chút ý cười : "Khách nhân ở đâu?"

Tần Lâm Uyên tự nhiên sẽ không vào cửa chính, mở lời chúc mừng ở trước phủ cùng những thực khách kia. Cho dù hân chịu được, nàng cũng sợ những thứ kia sẽ làm hư hân. Vừa tới nơi, Vô Tà quả nhiên thấy hân đang hăng hái uống rượu, tựa d8ie4nd#an@le\$qu(y=d+on) người vào thân cây. Nơi hân đang đứng là vườn của Vô Tà, người khác không được đi vào, cho dù là vô cùng thân thiết cũng không thể vào được. Vì thế khi thấy vị khách không mời mà đến xuất hiện ở nơi đó, nàng cũng không thể giấu nổi kinh ngạc.

Nhìn Dung Hề chật vật, may mắn là y phục vẫn chỉnh tề. Đông thủ cùng Tần Lâm Uyên đứng là không tự lượng sức mình, thất bại mà thu tay về. Vô Tà khẽ cười, nếu Tần Lâm Uyên không muốn để cho ai nhìn thấy hân thì chắc chắn hân sẽ không bị phát hiện. Hân bị phát hiện như bây giờ chắc chắn là do có ý. Coi như là hân biết điều, đã để lại cho nàng nấy phần mặt mũi, không thương tổn tới Dung Hề.

"Hề tỷ tỷ, ta mời vị này đến phủ làm khách quý, phiền tỷ tỷ nói với mẫu phi một tiếng, ta sẽ tới sau."

Vô Tà vừa nói vừa nói vừa quay đầu, Dung Hề cảm thấy không yên tâm, liền muốn tự mình đuổi theo, Vô Tà lại cười, lắc đầu một cái: "Tỷ tỷ quay về đi, hân cũng không có địch ý."

Thấy Vô Tà nói vậy, Dung Hề đành phải rời đi, chỉ là vẫn không an tâm, lệnh cho ám vệ trong phủ đi theo

Không lâu sau, nàng liền thấy người nọ đứng trên cây, bản lĩnh thật là cao, mái tóc trắng không câu nệ tiểu tiết mà dùng một dải gấm tùy ý thắt gọn, bên cạnh là áo bào đỏ tươi bắt mắt, trên người hân lúc này là sự tự do tự tại, dường có muốn bắt cũng không bắt được hân.

Vô Tà đã nhiều năm chưa gặp lại hân, nhìn không được nhớ lại lần gặp trước cửa cung đồ nát, hơi giật mình, sau đó cười nhẹ : "Lâm Uyên huynh thật nhân hạ thoải mái, nhiều năm không thấy vẫn còn nhớ rõ ta."

Trong mắt Tần Lâm Uyên hiện lên nụ cười, thấy Vô Tà đi tới cũng không khách khí nói với nàng: "Phủ đệ của người thật không tệ. Bạn cũ được phong vương, xây lại nhà mới, ta tự nhiên phải dâng lên hai bầu rượu tới chúc mừng, chỉ tiếc vì huynh thanh liêm, cô độc, không có đồ tốt, cũng chỉ còn lại hai vỏ rượu ngon, huynh đệ, người đừng ghét bỏ "

Vô Tà gọi hân một tiếng "Lâm uyên huynh", hân thật đúng là đánh rần tùy gây (hùa theo), tự xưng là "Vi huynh". Về phần hai vỏ rượu này, ánh mắt Vô Tà nhìn lướt qua, tức giận nói: "Rượu này là do ta chôn vào mấy năm trước."

Tần Lâm Uyên cười khẽ, nụ cười này phóng khoáng ngông nghênh, lại thoáng chốc giống như tiếng ngọc rơi xuống, chân mày khỏe mắt thông dong phong độ rất có khí phái của quý công tử: "Rượu ngon cùng quân cùng hưởng, người cũng có thể coi như ta là người tri âm."

Vô Tà liền cũng không so đo cùng hân, nhận lấy một vỏ rượu Tần Lâm Uyên ném tới, ngửi một cái, quả thật rượu được chôn sẽ có mùi thơm đậm đà hơn.

Vô Tà không hỏi mục đích tới của Tần Lâm Uyên, nghĩ đến hân là loại người tùy tính như gió, không giống nàng, làm cái gì cũng chứa ý định mục đích, nếu nàng hỏi hân, ngược lại là cũng làm nhục Tần Lâm Uyên tự do tự tại, không câu chấp không ràng buộc.

Vô Tà không có hỏi, Tần Lâm Uyên lại tự mình mở miệng trước: "Ta nghe nói người phải lấy vợ?"

Vô Tà thuận miệng mà hỏi: "Sao người biết?"

"Đó là đề tài nổi bật của dân chúng kinh thành lúc rảnh rỗi, vì huynh muốn không biết cũng khó khăn." Con người đen nhánh của Tần Lâm Uyên nhón nhạo nụ cười đùa giỡn, nháy mắt một cái nhìn Vô Tà: "Thế gian này có loại nữ tử nào mới xứng được với tiểu vương gia tôn quý?"

Vô Tà biết hẳn là đang trên cột nạng, cũng không giận: "Đương nhiên phải là nữ tử tuyệt sắc."

Tần Lâm Uyên cười ha ha: "Ta lại nghe nghe thấy, ngươi muốn khiến đại gia khuê tú kinh thành noi theo cuộc so tài hoa khôi của gái lầu xanh chọn một người có tài năng cùng dung mạo tốt nhất?"

Vô Tà giương mắt nhìn hẳn: "Thông tin của Lâm Uyên thật nhạy."

Tần Lâm Uyên khẽ mỉm cười, vẻ mặt tự tin tràn ra từ chân mày, giống như tản ra ánh sáng: "Ta và ngươi giống như tri kỷ, tự nhiên tâm ý tương thông, hôm nay vì huynh liền tặng ngươi một thứ." Dừng một chút, Tần Lâm Uyên tiếp tục nói: "Ngươi muốn chọn ai làm chính phi của ngươi? Chỉ bằng người này là người ngươi có thể tin dĩ*en\$da^nl3eq8 uy%do&n tưởng, còn phải tài trí hơn người, tướng mạo đẹp kinh người, khiến tất cả mọi người đều kinh diễm. Nhưng nhân tài trên thế gian xuất hiện lớp lớp, trong những tiểu thư khuê tú kia khó có thể chắc chắn rằng sẽ có một hai người xuất chúng nổi bật. Thế gian này thật sự là có dạng người này, có thể khiến cho nữ tử trong thiên hạ đều âm thầm phai mờ, không thể so với nàng? Ngươi vốn là mỹ nhân, nếu là ngươi, thật sự là không cần sợ hãi rồi, nếu như ngươi mang trang sức màu đỏ, sợ là dưới gầm trời này sẽ là người đẹp kinh diễm nhất."

Ngươi vốn là mỹ nhân...

Trong lòng Vô Tà giật mình, ý tứ trong lời nói của Tần Lâm Uyên này... hiển nhiên là bí mật thân phận của nàng, nhưng ánh mắt Tần Lâm Uyên nhìn nàng lại rất chân thành, thật giống như thật sự là đang suy nghĩ vì nàng, Vô Tà ngẩn người, chỉ chớp lát sau, ngược lại bình thường trở lại, vẫn là câu nói kia: "Thông tin của Lâm Uyên huynh thật nhạy."

Tần Lâm Uyên thấy Vô Tà phản ứng trấn định, hiển nhiên là lấy chân thành để đổi đãi, trong lòng liền cũng tán thưởng vài phần: "Năm đó báo tặc danh cho ngươi là do vì huynh cố ý thử dò xét, mà không phải chỉ là tiết lộ đôi câu vài lời thì có thể khiến vì huynh thật sự xem ngươi là tri kỷ bạn tốt, là người có thể tin. Vì huynh tự nhiên sẽ không có phụ lòng thành tâm đổi đãi của ngươi năm đó, ngươi cũng nên yên tâm."

Vô Tà nhếch khóe miệng cười cười: "Thông tin của Lâm Uyên huynh thật nhạy..."

Tần Lâm Uyên bắt đầu dĩ, nha đầu này lấy tới lấy lui, làm sao lại vẫn trúng vào câu này, không khỏi trách mắng: "Thật ra ngươi là tới gạt ta thay cho người khác."

Mặc dù ngoài miệng hẳn nói lời trách cứ nhưng trong mắt vẫn là nụ cười nhộn nhạo phóng khoáng ngôn ngữ, không có một tia tức giận nào.

Vô Tà bị hẳn nói, không khỏi cũng nở nụ cười: "Lâm Uyên huynh nói đúng lắm, ta cũng chỉ là có chút thất bại thôi..."

"Cũng không phải là ngươi thất bại." Tần Lâm Uyên tốt bụng an ủi nàng: "Nếu không phải ngày xưa ngươi say rượu, ta thật đúng là không đoán được trên bí mật về thân thể của ngươi, nhưng hôm nay ngươi đã trở thành một thiếu niên, không lâu nữa sợ là người khác cũng sẽ nhìn ra."

Tần Lâm Uyên nói xong liền lấy ra một bọc nhỏ từ trong tay áo, ném cho Vô Tà: "Vì huynh rất hợp ý với ngươi, vật này liền tặng cho ngươi."

Vô Tà không mở ra: "Đây là cái gì?"

Tần Lâm Uyên cười nói: "Thiếu niên lớn lên tự nhiên sẽ khác rất nhiều. Ngày thường ngươi vốn là da mịn thịt mềm, lại mi thanh mục tú, hôm nay vẫn còn được, mấy năm tiếp theo mà vẫn mang bộ dáng này sẽ không khỏi làm cho người ta sinh lòng nghi ngờ. Mặc dù ta hời hợt trên thiên hạ, nhưng cũng làm quen không ít người, vật này có thể làm giả hầu kết, được vật có thể thanh đôi chất giọng. Nếu như một ngày nào đó ngươi nghĩ thông suốt, muốn làm nữ nhi, chỉ cần không dùng thuốc nữa, không tới một tháng liền có thể khôi phục như trước, không làm tổn thương tới giọng nói."

Là đồ tốt.

Vô Tà không khách khí thu vào, Tần Lâm Uyên cũng rất thoải mái mà để lại hai vò rượu cho Vô Tà, cười như không cười nói: "Để báo đáp lại, qua ít ngày nữa, vào lúc ngươi chọn phi, vì huynh rất là mong đợi một ngày ngươi rực được mỹ nhân hoa thơm cỏ lạ đó, nhưng ngàn vạn lần đừng khiến ta thất vọng, cũng không uống phí công sức ta bỏ ra để vượt ngàn dặm xa xôi mà trở lại Kinh Thành, tự mình đến trong phủ của ngươi chúc mừng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: 73: Tặng Quần Áo

Tần Lâm Uyên... Người này có tình có nghĩa.

Một người khinh thường vị trí thái tử như Tần Lâm Uyên thì Vô Tà biết trong mắt hẳn không có quyền quý hay danh lợi, vì thế việc Vô Tà được phong vương cũng không đáng để hẳn tự mình mang rượu tới chúc mừng. Tần Lâm Uyên chịu tới là vì hẳn đã xem nàng như tri kỷ, một người có thể bồi hẳn uống say bí tỉ, khi đó nàng không hề là hoàng thất chính thống hay là tiểu vương gia gì đó, nàng chỉ là Tần Vô Tà.

Nếu không thì nói về vai về nàng vẫn là tiểu hoàng thúc của hần, nhưng Tần Lâm Uyên đã sớm không còn quan hệ với hoàng thất - nơi người lừa ta gạt. Hần xem thường ba chữ "tiểu hoàng thúc", chỉ muốn xưng huynh gọi đệ với nàng.

Hần là người cực kỳ tự nhiên thoải mái, làm bạn với hần sẽ không bàn luận chuyện đời thế gian mà chỉ bàn về chuyện phong hoa tuyết nguyệt.

Mà nàng cũng đã cho Tần Lâm Uyên mặt mũi, phải biết rằng nhiều năm nay nàng tuyệt đối không để cho bản thân uống say, mà rượu của Tần Lâm Uyên chỉ cần ngửi cũng đã khiến người ta say như mộng.

Hôm nay xem như hần có lòng tốt, lq.đ hai vò rượu mang đến đều là rượu năm xưa nàng chôn xuống đất, dĩ nhiên chưa đủ tư cách so sánh với rượu Túy Như Mộng nổi tiếng thơm ngon tinh khiết của hần.

Tần Lâm Uyên như hạc cười mây lướt đi tự nhiên trong vương phủ của Vô Tà, đối với những ám vệ chường mắt kia thì lúc Tần Lâm Uyên đi cũng nể mặt nàng mà không đã thương bọn họ. Ám vệ đuổi theo một đoạn thì phát hiện bóng dáng bất mắt của người mặc y bào màu đỏ tóc trắng tiêu sái không kềm chế kia đã bỏ bọn họ lại rất xa rồi biến mất trong chớp mắt, thực lực thật sự là chênh lệch một trời một vực.

Vô Tà nhìn vật Tần Lâm Uyên để lại cho nàng sau đó mỉm cười, cất kỹ xong mới đi ra đại sảnh.

Đại thần, con cháu quý tộc với người trong phủ đều đã ngồi vào vị trí nhưng vẫn không thấy mặt mũi chủ nhân vương phủ - tiểu vương gia đâu, thật sự là một chút mặt mũi cũng không cho. Dù trong lòng mọi người đầy oán khí nhưng hôm nay danh tiếng Vô Tà truyền xa, là lúc hoàng đế tin chịu (*tin tưởng và cung chiều) và lại bộ dạng nàng ngày thường phóng đảng nên mọi người cũng không tiện phát tác hay tính toán chi li với một mao đầu tiểu tử.

Lúc Vô Tà đi tới bữa tiệc thì cả bữa tiệc có thể nói là oán khí ngất trời, Vô Tà cũng không để ý, vẫn như không có chuyện gì xảy ra, xem như đã có mặt mở màn, lập tức tiếng chúc mừng vang lên không dứt, những lão hồ ly lẫn lộn trong quan trường hơn nửa đời này đã luyện nhuần nhuyễn bộ dạng vui buồn không hiện ra mặt.

Vô Tà khách sáo với những lão hồ ly này vài câu thì không còn kiên nhẫn, bộ dáng mắt cao hơn đầu chọc cho không ít khách khứa cắn răng tức giận mà không dám nói gì.

Dung Hề thấy Vô Tà bình yên vô sự cũng yên lòng, đi tới bên người Vô Tà nói nhỏ: "Vương gia, Định Bắc Hậu tới."

Vô Tà vẫn đang buồn chán không kiên nhẫn vừa nghe Dung Hề nói xong thì trở nên hoạt bát, hai mắt phát sáng, hiển nhiên là rất xem trọng vị Định Bắc Hậu này.

Lúc ở trong triều, lần đầu tiên Vô Tà nhìn thấy vị Định Bắc Hậu này thì cũng không biết nhiều về ông lắm nhưng tin tức Dung Hề nói cho nàng thì vị Định Bắc Hậu này có giao tình rất sâu với Tĩnh vương phủ. Dù sao Dung Hề cũng là người của phụ vương dĩ nhiên là biết nhiều hơn nàng, ngay cả Dung Hề cũng biết giao tình của ông với phụ vương, vì vậy thái độ của nàng càng thêm kính trọng vị Định Bắc Hậu này.

Vô Tà gật đầu, bỏ lại đông đảo khách khứa ở đó tự mình đi nghênh đón vị Định Bắc Hậu nể mặt mà đến này.

Nhưng không đợi Vô Tà đi nghênh đón đã nghe thấy tiếng cười vang dội từ ngoài vào: "Lão phu tới chúc mừng tiểu vương gia!"

Hôm nay Định Bắc Hậu chỉ mặc thường phục không mặc trang phục võ tướng uy phong lẫm lẫm như lúc ở trong triều, nhưng bộ dáng tinh thần phần chần kia cho dù không mặc thì khắp người cũng đầy vẻ uy nghiêm, lúc cười thì mặt mày hồng hào tràn đầy tinh thần.

Tuy Vô Tà chỉ gặp vị Định Bắc Hậu này một lần nhưng bởi vì Định Bắc Hậu thiên vị và xem trọng Vô Tà nên nàng cũng không có cảm giác xa lạ với ông, một già một trẻ giống như đã sớm quen biết. Mà Vô Tà thật lòng kính trọng Định Bắc Hậu như trưởng bối, cười nói: "Tiểu vương biết Định Bắc Hậu nhất định sẽ đến chúc mừng!"

Định Bắc Hậu sững sốt, chỉ thấy thiếu niên được gọi là Vô Tà trước mặt mắt ngọc mày ngài, ánh mắt chứa ý cười lại có chút ngây thơ trẻ con, ông cảm giác thân thiết với Vô Tà như cháu trai của mình. Vì có ấn tượng tốt nên càng thêm thương yêu, ông cười nói: "Tốt tốt tốt, tiểu vương gia nói xem khi nào thì cần bổn Hậu gia ta tới chúc mừng?"

Vô Tà cong môi cười một tiếng, Định Bắc Hậu là võ tướng cũng

*không như những quan văn trong lòng đầy mưu tính kia.
Ông là người thẳng thắn tức giận thì tính khí táo bạo thoải
rầu trợn mắt đến quý thân nhìn thấy cũng phải sợ, nhưng
ông đối với Vô Tà lại vô cùng thân thiết. Hôm Vô Tà
nói hiu nói vượn trên Kim Điện thì lão ngoan đồng này
lại vui vẻ ở bên cạnh quạt gió thổi lia hồ nháo cùng nàng,
Vô Tà không muốn thân cận với ông thì cũng khó: "Con*

có được thánh tước thì đó không phải là việc đáng để Hậu gia người vui mừng sao?"

□ Định Bắc Hậu vừa nghe có lý lập tức cười ha ha, tiếng cười phát ra từ lồng ngực có sức cuốn hút vô cùng: "Nói thật hay! Tiểu tì tốt, Tần Tĩnh sinh ra một tiểu tì tốt! Lão phu thật thích, Tần Tĩnh lão tiểu tì kia con mẹ nó may mắn, già rồi còn để cho người làm nhi tì hử. Ta thấy người là cháu trai của ta tốt hơn làm con trai của hử nhiều!"

□ "Phụ vương còn còn quan được việc gọi người là phụ thân sao?" Dội mặt trong trẻo của Vô Tà thấu triệt, còn trả lời một câu vang dội.

□ Mặt lão Định Bắc Hậu đỏ lên: "Nói cũng không thể nói như vậy, phụ thân của phụ vương người là hoàng đế, đây là chuyện mất mạng không đáng làm, ta không làm."

□ Vô Tà dờ khóc dờ cười, nhưng một già một trẻ hai ba câu đã thân như ông cháu, hoàn toàn không hề xa lạ khách sáo.

□ Vô Tà đang định nói chuyện thì sau lưng vang lên giọng nói có chút trách của Ôn Thiên Nguyệt: "Tà nhi, không được vô lễ."

□ Vô Tà quay đầu lại thì thấy Ôn Thiên Nguyệt không biết đã đi tới từ lúc nào, trên trâm cài tóc chỉ có mấy viên ngọc trai, trang điểm nhẹ nhàng cộng thêm y bào màu trắng càng thêm tự nhiên cao quý, uy nghiêm đoan trang. Vì không phải là chủ mẫu của vương phi nên là ít khi xuất hiện trước mặt mọi người. Nhưng từ lúc bà đi ra thì

cả bữa tiệc đều xôn xao, có người bắt đầu xì xào bàn tán, thái độ những người lớn tuổi vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ, lão lệ tung hoành. Còn những quan viên trẻ tuổi, mặc dù không rõ những nghe người xung quanh xì xào bàn tán thì trên mặt cũng tỏ vẻ kinh hi tim tòi nghiên cứu.

□ Vì vậy Vô Tà mới biết danh tiếng lúc bà còn trẻ cũng là truyền kỳ kinh động một thời, một lần nữa nói đến cái tên này lại nhìn thấy người khiến không ít người biết chuyện xưa đang ngồi ở đây đều hoảng hốt, trong lúc nhất thời suy nghĩ đều bay xa đi. Dù sao năm đó Tĩnh vương phong lưu phóng khoáng, Ôn Thiển Nguyệt phong hoa tuyết đại thật sự là đêm không hết người yêu mến ở trong kinh thành này, mà Ôn Thiển Nguyệt là chính là mộng hoàng lương chưa bao giờ thành trong lòng một người.

□ Mười mấy năm không thấy, Ôn Thiển Nguyệt bây giờ cũng đã lớn tuổi nhưng vẫn không che giấu được khí chất tao nhã xuất trần của bà ngày xưa, hôm nay nhìn thấy cũng đủ để lại trong lòng mọi người một đoạn truyền kỳ khó có thể quên.

□ Định Bắc Hạo vừa nhìn thấy Ôn Thiển Nguyệt thì cả người giống như bị đá kích rất lớn, bàn tay khoác lên vai Vô Tà có chút run rẩy, vẻ mặt vô cùng kích động, mà ánh mắt ông nhìn bà thâm trầm phức tạp không nói nên lời, thật lâu mới tỉnh lại từ trong mộng thờ dài: "Tam mươi..."

□ Ánh mắt Ôn Thiển Nguyệt dao động nhưng dù sao cũng đã lớn tuổi lại bị gọi như vậy ở trước mặt Vô Tà nên có chút không được tự nhiên lập tức nói: "Tà nhi để Định Bắc Hạo ngồi ghế trên."

□ Vô Tà phục hồi tinh thần lại, ánh mắt liếc qua sắc mặt kích động của Đinh Bắc Hạo lại nhìn về mặt không có biến hóa của Ôn Thiên Nguyệt mới gật đầu nói: "Xin mời Hạo gia ngồi."

□ Đinh Bắc Hạo biết mình thất thố, dùng một lát sắc mặt mới khôi phục lại bình thường nhưng ánh mắt lúc liếc nhìn Ôn Thiên Nguyệt có chút không rõ, Vô Tà chống đầu nhìn Đinh Bắc Hạo: "Hạo gia, người quen biết mẫu phi ta?"

□ Đinh Bắc Hạo sững sờ lại không hề cảm thấy lúng túng với Vô Tà mà thân nhiên nói: "Xem như ánh mắt tiểu tử người tốt. Ta không chỉ quen biết mẫu phi người mà ta, phụ vương và mẫu phi người ba người năm đó là huynh muội tình như thủ túc, cùng nhau vượt qua gian khó. Ta đứng thứ nhất, phụ vương người đứng thứ hai, mẫu phi người tự nhiên là nhỏ nhất. Chỉ tiếc, tam muội gả cho phụ vương người, Tân Tĩnh lão tiểu tử kia lại..."

□ Đinh Bắc Hạo cảm thấy không nên nói xấu phụ vương Vô Tà ở trước mặt nàng nên dừng câu chuyện lại, nhưng không cần ông nói Vô Tà cũng biết phụ vương nàng phụ lòng Ôn Thiên Nguyệt. l.qt Người con gái giang hồ tâm cao khí ngạo như Ôn Thiên Nguyệt một khi giao ra trái tim thì cả đời không hối hận, thậm chí lắng lòng vì phụ vương mà bước vào cửa vương phủ sâu như biển này, là dám yêu dám hận, phụ vương lại xa lánh người ta mười mấy năm đúng là không tốt.

□ Tân Tĩnh đã qua đời, Đinh Bắc Hạo cũng đã già, bây giờ gặp lại Ôn Thiên Nguyệt thì khó tránh khỏi xúc động, nhớ lại chuôn năm đó.

□ "Thôi, có tiểu tử người hiếu kính nàng, nàng cũng xem như được an ủi."

□ "Mẫu phi vì khó sinh mà qua đời, lúc phụ vương còn sống cũng từng thương xót con sớm mất mẹ. Hiện tại mẫu phi đối với con rất tốt, mặc dù con không thể thay mặt phụ vương nâng mẫu phi lên thành chính phi nhưng trong lòng đã sớm tôn trọng bà như mẹ ruột, tất nhiên sẽ hiếu kính bà thật tốt." Vô Tà trả lời tự nhiên trôi chảy.

□ "Vì khó sinh mà qua đời?" Định Bắc Hạo dừng lại suy nghĩ một chút, sau đó cười lạnh: "Tần Tĩnh lão tiểu tử kia còn lạc tình lạc nghĩa như vậy, lời lừa gạt trẻ con này cũng..."

□ "Hạo gia." Ôn Thiên Nguyệt không mặn không nhạt nói một câu lập tức cắt đứt lời còn chưa nói xong của Định Bắc Hạo. Ông nhìn Ôn Thiên Nguyệt một cái, thấy bà cau mày, ánh mắt lạnh xuống thì ông biết mình lỡ lời nên không nói nữa.

□ Vô Tà ngây người, phát hiện trong này có chuyện nàng không biết, nhưng thấy Ôn Thiên Nguyệt cau mày, hiển nhiên là lo lắng cho nàng, không muốn nàng nghe thấy, Định Bắc Hạo cũng không nói tiếp thì Vô Tà biết không tiện hỏi nữa, đành xem như không có nghe thấy.

□ Định Bắc Hạo cẩn thận quan sát sắc mặt Vô Tà xong mới yên lòng dời đề tài, bàn chuyện chọn vương phi như thế nào với Vô Tà: "Tiểu tử, hai ngày sau sẽ lựa chọn thê tử cho người, người có ý kiến gì hay? Hoàng thượng đã hạ chỉ chọn ra những quan gia tiểu thư đi tuổi, những

người trong danh sách đến có tướng mạo tài hoa hơn người, nhưng chọn nhiều như vậy chẳng phải là người sẽ hoa mắt?"

□ Vô Tà nghe vậy cong môi cười: "Con nghe nói thanh lâu lớn nhất Biện kinh là Hoa Mãn Lâu, cô nương ở đó nhiều như vậy cũng có thể chọn ra người tốt nhất làm hoa khôi sao? Vậy con cũng bắt chước Hoa Mãn Lâu để những tiểu thư xinh đẹp kia thi đấu với nhau, con sẽ lấy người tốt nhất về nhà."

□ Còn muốn chọn giống như chọn hoa khôi để trên cột những quan gia tiểu thư tam cao khí ngạo kia?

□ Vô Tà tương Định Bắc Hậu sẽ khuyên một chút ai ngờ còn dụ dỗ: "Đầu tiên từ người rất linh động. Đây cũng là ý kiến hay! Ta thấy trong cung hoàng thượng chọn tú cũng nên giống như người nói học theo Hoa Mãn Lâu, những cô nương có tài nên để cho tất cả mọi người nhìn xem, cất giấu tài nghệ làm gì? Nhưng dù sao cũng là chọn phi cho người, không thể như những cô nương Hoa Mãn Lâu được, không bằng tổ chức bữa tiệc thật lớn lệnh tất cả các cô nương có tài năng dung mạo trong thiên hạ tới tranh cao thấp để người chọn cô nương tốt nhất thiên hạ làm vương phi."

□ Vô Tà vừa nghe lập tức vui vẻ khiêm tốn thỉnh giáo: "Nên tổ chức như thế nào? Các cô nương xinh đẹp không đồng ý thì phải làm sao?"

□ "Vậy thì đơn giản, các tiểu thư con nhà quyền quý nhận được thánh chỉ thì không thể biểu diễn qua loa, dĩ nhiên sẽ đi tranh cao thấp, huống chi các nàng cũng không muốn

thấp hơn người khác, lúc đó sẽ rất mất mặt vì vậy chắc hẳn sẽ dốc hết sức. Với lại dân Biện quốc ta nhã nhặn lịch sự thì không thể không quan tâm những lễ nghi này? Mà tiền tì người tuấn tú và cùng lại là đích trường tôn của tiên đế, thân phận cao quý, có thể / lqđ/ làm vương phi của người là phúc của các nàng. Người yên tâm, các cô nương thì tài cũng giống như nam nhân tỳ vớ. Việc này ta tự sẽ giúp người chuẩn bị thỏa đáng, người chỉ để ý chọn người tốt nhất giữ lại huyết mạch cho phụ vương người."

□ Định Bắc Hậu muốn Vô Tà chọn cô nương xuất sắc nhất trong thiên hạ mới có thể xứng đôi với Vô Tà thì đừng nói là tổ chức tuyển chọn rầm rộ, cho dù muốn toàn bộ cô nương trong thiên hạ đứng trước mặt Vô Tà cũng có thể làm được.

□ Vừa dứt lời, Định Bắc Hậu đã hào hứng cáo từ với Vô Tà về chuẩn bị cuộc tuyển phi lớn nhất từ trước đến nay này, Vô Tà tự mình đưa ông ra khỏi phủ. Nhìn thấy Định Bắc Hậu rời đi thì khách khứa và người thân cũng rời rít cáo từ, dẫn người nhà rời đi.

□ Đến khi khách về hết, Vô Tà đang muốn xoay người vào phủ thì nghe thấy có tiếng vó ngựa sau lưng, đúng là Tần Thương đang vội vã chạy đến, cả người đều là mồ hôi, trên mặt có chút e thẹn: "Ta đến chậm? Mất công ta còn ra roi thúc ngựa muốn kịp thời chúc mừng người thăng quan."

□ Hô hấp của Tần Thương có chút dồn dập có thể thấy được một đường vó ngựa không ngừng mà đến, .lqđ. khỏi giáp trên người còn chưa có cười, Vô Tà cười lắc đầu: "Bọn họ là người rảnh rồi, đi rồi thì thanh tĩnh, bây giờ

người tới vừa đúng lúc."

▢ Nghe Vô Tà nói vậy, Tần Thương cười vui vẻ, cả người cũng trở nên rực rỡ chói mắt: "Người đừng trách ta đến chậm, ta đi công vụ với Tam ca vừa xong đã chạy như bay về, trên đường cũng chạy chết một con ngựa tốt, cũng không hề kém Truy Nguyệt."

▢ Vô Tà thấy trên lưng ngựa có một bọc quần áo, mà trên bọc kia có ký hiệu của Tuyên vương, trừ Tuyên vương phải thì không phải ai cũng dám dùng, nàng lập tức hỏi Tần Thương: "Đó là cái gì vậy?"

▢ Tần Thương nói dóc, tiểu tì này có nghe hấn nói hay không, hấn có chút không cam tâm tình nguyệt lấy cái bọc xuống đưa cho Vô Tà: "Tam ca không cho ta xem, ta cũng không dám nhìn. Tam ca có chuyện quan trọng không thể tới nên để ta mang quà đến tặng người."

▢ Mặc dù bị Vô Tà chọc giận đến nội thương, nhưng nghĩ tới vài ngày trước đó cũng không biết là tại sao tiểu Vô Tà lại chọc giận Tam ca hấn khiến Tam ca không để ý tới nàng, hấn bị kẹp ở giữa cũng cảm thấy khó chịu /lqđ. Lần này Tam ca chịu tặng quà cho tiểu Vô Tà thì có thể thấy được Tam ca đã hết giận, hấn cũng đỡ phải ngày ngày lo lắng cho tiểu tì không có lương tâm này.

▢ Vô Tà nhận lấy bọc quần áo Tần Thương đưa, Tần Thương cũng tò mò rút cuộc món quà Tam ca hấn tặng cho Vô Tà là gì, mặc dù tức giận nhưng cặp mắt kia cũng không ngừng nhìn vào trong bọc Vô Tà.

▢ Lại thấy một tay Vô Tà nâng bọc quần áo tay còn lại

ven một góc, nhưng vào lúc này dây mắt nàng thoang qua
vẻ kinh dị, sau đó vội vàng túm lại, hai tay còn run run,
tim đập thình thịch, ánh mắt tránh né sắc mặt cổ quái...

☐ Tần Thương buồn bực: "Làm sao vậy tiểu Vô Tà?"

☐ "Không có, không có gì..." Về mặt Vô Tà cổ quái, hơi
ìng đỏ...

☐ Váy Cửu Trọng Lưu Tiên, từng tầng từng tầng xếp
lại, mùi hương thoang thoang quẩn quanh. Dù không thấy
hết nhưng cũng đủ để nàng hoảng sợ, có tin đồn váy Cửu
Trọng Lưu Tiên độc nhất vô nhị trên đời này là vật của
tiên gia, diễm lệ đôn, mà sự thật là một món duy nhất trên
đời hiếm quý vô cùng. Nàng cũng từng nghe nói đó từng
là bảo vật của hoàng cung, chẳng qua là mười mấy năm
trước đã không biết tung tích, người người tiếc hận không
thôi. Không nghĩ rằng nó sẽ rơi vào tay Tần Yến Quy
mà hắn lại đưa cái này cho nàng làm gì...

☐ "Tuyên vương còn nói thêm gì không?"

☐ Tần Thương sững sờ một chút mới chậm rãi nói:

"Không có, không có. Tam ca chỉ nói người nhìn thấy tự
nhiên sẽ biết..."

☐ Tần Thương buồn bực, tiểu Vô Tà và Tam ca đang có
chuyện bí mật gì vậy? Sao lại giấu hắn? Vì thế trong lòng
Tần Thương cảm thấy thất bại, phản ứng của tiểu Vô
Tà lớn như vậy thì đồ Tam ca đưa chắc chắn không phải
vật tầm thường.

☐ Khóe miệng Vô Tà run rẩy, nàng nhắm mắt lại cũng có
thể nghĩ đến khóe môi chứa ú cười như có như không của

Tần Yên Quy nhưng lúc này không còn là ý cười giấu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: 74: Tứ Tọa Ao Ước Kinh Sở

Tháng chín ở Biện Kinh, đã bắt đầu chuyển giao từ mùa hạ sang mùa thu có chút gió lạnh, mà giờ phút này tại kinh đô, lại giống như mùa hạ nóng vô cùng, mùa thu này ở Biện kinh có hai việc lớn, thứ nhất, tiểu Tĩnh Vương chọn phi, hoàng tộc Bắc Tề đến thăm.

Hai chuyện này, vốn chỉ cần chuyện thứ nhất thôi, liền làm cho dân chúng Biện kinh trong lòng dậy sóng, náo nhiệt vô cùng, không được yên ổn, hai chuyện này lại vừa vạ đến một lượt.

Định Bắc hầu quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, Vô Tà mở miệng nói một tiếng Hoa Mãn Lâu, Định Bắc Hầu liền vung tay xuống, có lẽ lúc còn trẻ chỉ huy thiên binh vạn mã một cái quyết đoán cùng phóng khoáng, trực tiếp chuyển Hoa Mãn Lâu đến bờ sông Biện giang, Mãn hoa lâu này so với Mãn hoa lâu kia to hơn rộng rãi hơn rất nhiều, Lâm Giang đơn độc, mái nhà được chạm khắc, cao thêm mấy trượng, mảnh châu mộ cuốn, rường cột chạm trổ, so với Mãn hoa lâu trong kinh thành hoành tráng hùng vĩ hơn không ít, hành lang quanh co, mái nhà hình chim trác, ngược lại không tục tĩu lỗ mãng, mà làm cho người ta cảm thấy khí phách kinh người, một mặt làm cho người ta phải cảm thán đồ vật của tiểu Vương gia thật phô trương.

Từ kinh thành đến Hoa mãn lâu trên bờ sông Biện giang, cũng chỉ mất nửa ngày, vẫn chưa Lạc Hà trên sông thuyền nhỏ đếm không hết, trên bờ sông xe ngựa xa hoa của con nhà quyền quý qua lại không ngớt, còn có không ít văn sĩ đến tham gia náo nhiệt, dân chúng rộn ràng nhốn nháo, rất náo nhiệt, từ trên cao nhìn xuống, thoáng chốc giống như Kim Lăng Tần Hoài đến, dân chúng khắp nơi trên đường, rất khó khăn khi tìm được một chỗ đất trống.

Bên trong Hoa mãn lâu, thánh chỉ đến, bên trong tiểu thư con nhà quyền quý trong danh sách đã sớm ngồi trong xe ngựa, khăn che mặt đã sớm được phủ xuống, được an bài nghỉ ngơi trong gian phòng chỉ vờ vờ hai cánh tay, chưa từng được lộ diện, mặc dù dân Biện quốc nhà nhận lịch sự, ngày thường, cũng hay xảy ra mấy việc như thi đấu thơ văn, hay võ nghệ, nhưng hôm nay náo nhiệt thì náo nhiệt, dù sao cũng là ngày tiểu vương gia chọn chánh phi, cũng không thể để những tiểu thư con nhà quyền quý kia so sánh với thiếu nữ phong trần được.

Sự kiện lớn ngày hôm nay, đúng là làm cho người ta thập phần mong đợi, những trà lâu quanh đó, các căn phòng thượng hạng, tùy ý liếc mắt một cái, không phải vương tôn hoàng tử, thì cũng chính là con nhà quyền quý, đã nói Kiến đế nghe Vô Tà nói mà ra chiếu chỉ làm thế lệnh, tổ chức việc này sao cho chấn động một thời, không khỏi tự mình cải trang đi đến một gian phòng thượng hạng trong Hoa mãn lâu.

Đến đây ngày hôm nay, không phải là Vương tôn hoàng tử, chính là con cháu quyền quý, ngồi ở vị trí kia, mọi người không khỏi có chút cân trọng, trong khoảng thời gian ngắn, trong Hoa mãn lâu này, dáng vẻ tân khách khá nghiêm túc, nhưng trong lầu đèn lồng màu đỏ treo đầy bốn phía, một mảnh rực rỡ lung lay, hai kẻ ở giữa, lại có chút không thích hợp lắm.

Kiến đế cải trang xuất cung, bên mình cũng không mang nhiều người, cũng là hai người thái tử cùng Tần Dung, mặc dù hai người giả dạng thành công tử con nhà bình thường, nhưng vẫn mang trong mình khí chất hoàng gia, dù thế nào đi chăng nữa, cũng khó có thể làm người ta khinh thường, thêm nữa dung mạo Tần Dung ngày thường so với nữ nhân còn đẹp hơn, trong lúc nhất thời giống như là muốn ác đi về đẹp của những tiểu thư khuê các kia.

Ánh mắt Kiến đế chậm rãi dò xét mọi nơi, tùy ý hỏi một câu: "Sao không thấy Tà nhi đâu?"

Tần Dung vừa nghe đến Tần Vô Tà cả người ngay lập tức không được tự nhiên, tất nhiên sẽ không lên tiếng, Tần Xuyên cũng như có như không quét mắt một vòng, đúng là không thấy bóng dáng tiểu quý gia đâu, hơi mỉm cười nói: "Sợ là trốn ở nào nào để nhìn cho kỹ rồi."

Lần này Vô Tà có chút phô trương, có thể so với khi hoàng đế Tuyển phi rồi.

Kiến đế gật đầu, còn đang định nói tiếp, chợt nghe thấy tiếng nhạc vui mừng nổi lên, nha hoàn cầm một cái lồng đèn chậm rãi đứng trước nhả gian, không vén màn lên, chỉ như vậy đứng đó, ngay sau đó, cách mảnh màn mỏng, liền vang lên tiếng hát, tựa như chuông rung, nhàn nhạt vang lên, kèm theo cả tiếng nhạc đồng thời vang lên, nhất thời chấn động lòng người.

Tiếng hát này quả nhiên hiếm thấy, ai cùng An Bình vương phủ quen biết tất nhiên sẽ biết được ai là chủ nhân của giọng hát này, giọng hát thanh thúy, nhiều lương tam nhật, làm say lòng người nổi danh là tài nữ chính là Tiểu quận chúa của Vương phủ.

Quận chúa kim chi ngọc diệp, tất nhiên không thể lộ diện một cách dễ dàng, thế nhưng sau một khúc ngâm kia, liền làm cho người ta không nhận được mà tập trung lắng nghe.

Khuê nữ ở Biện quốc, quả thật tài hoa hơn người, An Bình quận chúa năm nay vừa tròn mười bốn tuổi, lại có giọng hát hay như vậy, người thứ nhất vừa bắt đầu, đã làm cho người ta kinh sợ không thôi, xem ra hôm nay tiểu thư khuê các ở Biện kinh đều hội tụ đủ.

Lại không thể nói đến các nàng không phải vì Tiểu vương gia phóng đảng kia mà tận lực biểu diễn, chỉ vì thanh danh của các nàng cùng gia đình mình, nó đủ để họ phải liều cả mạng sống của mình, không ai nguyện ý để mình thua người khác một bậc, chẳng khác nào hạ thấp thanh danh của mình. Huống chi hôm nay trong Mãn hoa lâu người đến không chỉ một nhà Tĩnh Vương phủ, cho dù không thể thu hút được người đứng đầu, nếu tài mạo (tài hoa, dung mạo) hơn người, sẽ được dân Biện quốc ca tụng một thời gian, tài nữ xinh đẹp cùng với tài năng được mọi người kính mộ, các tiểu thư khó có được lòng chồng cự với những thứ này hấp dẫn.

Đa số dân Biện quốc nhả nhận lại còn lịch thiệp, nhưng cuối cùng vẫn là nữ nhi vẫn phải có chút rụt rè, ít khi có cơ hội lên đài thi đấu, trong lầu đều là vương gia hoàng tử, con nhà quyền quý, thử hỏi trên thế gian này, có mấy lần trong đời được cơ hội chọn chồng tốt như vậy?

Sau khi vị An Bình quận chúa kia hát xong, nha đầu cầm đèn chậm rãi nhất chiếc lồng đèn đến trước mặt nhả gian, ưu nhã khom người quỳ xuống, chiếc màn kia từ từ được vén lên, ngay sau đó, mọi người ngay lập tức thấy được một bóng dáng thon gầy từ từ bước ra, che mặt bằng vải sa mỏng, chỉ loáng thoáng thấy được một đôi mắt sáng như sao trăng trên trời mi cong vút, một phen thanh cao kiêu ngạo, chờ nàng đi ra ngoài, liền ngay lập tức làm cho người ta nhìn không được mà cảm thán, nhẹ nhàng thướt tha, như chim yến tái thế, quả nhiên có tư chất thanh cao!

Đồng nhất hai người này, thân phận đều là tiểu thư khuê tú không chút nào tầm thường, mọi người cũng mang lên bàn đặt cược, nhưng trong đó cũng không thiếu các tiểu thư nhà giàu khác, mỗi người một vẻ, một phong thái khác nhau.

Nói là chọn hoa khôi, nhưng đại gia khuê tú kia tự nhiên cũng bất đồng so với những nữ tử phong trần kia, bên dưới lại có hoàng đế tọa trấn, xem xét những nữ tử tài hoa này, những Vương tôn quý tộc cũng không dám bộc lộ tâm tư, ngồi một cách nghiêm chỉnh, lúc này lại có chút không thú vị.

Cho đến khi Kiến đế nói một tiếng "Hay", mọi người dường như cũng cảm thấy không khí trầm lắng không phù hợp, liền rối rít phụ họa, trong lúc nhất thời, cả Hoa mãn lâu trở nên náo nhiệt hẳn lên, tiếng nói hay cùng với âm thanh vỗ tay nổi lên bốn phía, cũng không ít tú tài làm thơ, khen ngợi phong nhã tài hoa, kinh tài ra mắt, trở thành một giai thoại cho mọi người ca tụng.

Bên trong Hoa mãn lâu, phía đông không đốt đèn lung linh trang nhã giống như phía trước, chỉ là một mảnh tối mịt, lại ở nơi hẻo lánh, đích thực là rất ít người chú ý đến trong góc này, nơi này phong hoa tuyết nguyệt xa hoa lấp lánh, chỉ có một bóng dáng lẳng lặng đứng đó, phong thái thanh nhã tài hoa, khí phách còn là thông dong đậm bạc, bạch y trắng tuyết, trên mặt như có như không nở nụ cười nhạt, phảng phất như không để ý sự việc trước mắt cho lắm, rồi lại lẳng lặng nhìn, chưa từng rời đi.

Tần Thương đứng bên người hắc cốt vẻ như không nhìn được, những thứ tà âm ẽ a này, ngay cả khiêu vũ cũng yếu như cảnh liễu, ngay cả người xem cũng phải mệt mỏi theo, những nữ tử tài tử Biện quốc kia, nhìn thế nào cũng không giống như trong quá khứ nữa, Tần Thương thật sự rất thất vọng: "Tam ca, những oán phụ khuê phòng này, hát tới hát lui còn không phải chỉ là những chuyện tình tình ái ái kia sao, muốn ta nói, đừng nói là chọn nương tử cho tiểu Vô Tà, ngay cả cho ta, ta cũng không cần đây!"

Xem ra Tần Thương, chỉ cần liên quan đến Vô Tà hiển nhiên cái gì cũng tốt, những cô nương này làm sao có thể kết duyên với Vô Tà, trong tâm của hắc cốt, trên thế gian này giống như không có một cô gái nào có thể xứng đôi với Vô Tà, Vô Tà là hắc cốt nhìn mà lớn lên, tự nhiên mọi thứ đều tốt hết, mà những cô nương này, ở trong mắt hắc cốt chỉ có một chữ, tục!

Tần Yên Quy nhàn nhạt nâng môi, cũng không nói gì thêm, xem ra đối với lời nói của Tần Thương, hắc cốt cũng không phản đối.

Thấy Tam ca chấp nhận lời nói của mình, Tần Thương liền hăng say mà nói tiếp tục: "Tam ca, ta thấy chúng ta đợi tiếp nữa cũng không có ý nghĩa gì, tiểu tử Tiểu Vô Tà kia, cũng không biết đã chạy đi đâu, ta vốn còn muốn, tiểu Vô Tà nếu ở nơi này, cũng sẽ không nhàm chán đến vậy, nhưng tên tiểu tử hư hỏng này cũng thật thông minh, sớm biết những thứ nữ nhân y ẽ a này không chút thú vị, một mình trốn mất, chúng ta cũng không cần thiết ở lại xem, không bằng đi về."

"Cũng tốt, đi thôi." Tần Yên Quy phát tay đứng dậy, khóe miệng chậm rãi lộ ra ý cười nhàn nhạt, ánh mắt sâu thẳm, nhất thời làm cho người ta không thể nhìn thấu được bên trong.

Tần Yên Quy vừa dứt lời liền xoay người rời đi, Tần Thương lập tức dự định đuổi theo, nhưng vào lúc này, trong lầu không biết tiểu thư nhà nào đang tấu trường cầm chột ơng một tiếng đứt dây đàn, một cọng dây bị đứt, thật sự là quá chói tai, nàng kia hiển nhiên cũng không cuống lên hay bối rối, vào thời khắc này, chột vang lên tiếng đàn, phảng phất như trên trời bay xuống, chỉ một thoáng như thể được rột rửa, thấm chiếu cuốn, lực lượng này, tràn đầy rung động, làm cho tâm trí người ta nhất thời thần thò....

Dưới chân Tần Thương dừng lại, chỉ cảm thấy nội tâm rung lên, tiếng đàn giống như là một tiếng lại một tiếng, dẫn theo một cỗ năng lực không gì sánh nổi, phảng phất cho tâm hồn người khiếp sợ, tri âm tri kỷ kia, mệnh mỏng xa xăm đến vô cùng, than nhẹ một tiếng cười yếu ớt, rồi lại xúc động lôi cuốn, mang đến một lực hút thần bí....

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng đàn này không biết từ nơi nào truyền tới.

Mọi người cuối cùng cũng hồi phục lại tinh thần, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, sau đó là khó có thể tin, lại có người tản ra nội lực ở trong tiếng đàn, ngân sắc khó có thể thấy được, rồi lại giống như thủy triều thu vào trong tai của mọi người, muốn lãng quên cũng không được.

Càng làm cho người ta kinh ngạc hơn, tiếng cầm vang lên, âm thanh cao thấp uyển chuyển, xông thẳng lên cao, thỉnh thoảng lại hạ thấp ní non, tiếng hát kia, có chút thờ ơ, rồi lại bỗng nhiên bất chợt giam giữ lòng người, làm cho hô hấp mọi người trở nên căng thẳng, không biết mình sẽ đến nơi nào đi hướng nào, thanh âm của thiếu nữ kia, làm cho người ta đoán không ra.

Tiếng đàn này, tiếng hát này, đã làm cho hô hấp mọi người kìm nén lại, đến mức lay động cực hạn cùng với kinh sợ, an tĩnh hồi lâu, hiển nhiên mọi người thất thần run sợ, nhưng rất nhanh bọn họ liền xôn xao, rối rít cố gắng tìm kiếm chủ nhân của tiếng đàn, cảm giác này quá mức kích thích, thanh âm kia chỉ nghe, không thấy người, chẳng lẽ là tiên nữ hạ phàm sao?

Càng làm cho người ta vui mừng đó là, tiếng đàn chợt nổi lên, chuyển động vòng vo, ngoài bầu trời truyền đến sát âm, cầm sắt cùng tiếng hát, hẳn là tiếng cầm cùng tiếng hát...

Phục Hy chế tạo cầm sắt. đàn này từ sắt cùng gỗ cây ngô đồng mà chế thành, chứa khoang rỗng,

dây đàn bằng tơ tằm, cầm sơ có bảy dây, sắt hai mươi lăm huyền, hai thứ cùng hợp lại, tạo ra một cảm giác thật tuyệt vời.

Thật tuyệt vời, quá tuyệt vời, thật sự rất tuyệt vời!

Âm sắc trống rỗng mà vào, cũng không mạo muội hay đột ngột, thoáng một cái, cảm giác cường đại áp bách từ trên trời rơi xuống, âm sắt kia, cũng không phải ở bên trong Mãn hoa lâu này, người cầm sắt, cũng là dùng nội lực vào trong tiếng đàn, chuyển động trong lòng người như vừa rồi, đó là cảnh giới trong âm sắt, làm cho người ta theo không kịp.

Khi âm sắc đó vang lên một cách chớp nhoáng chủ nhân của tiếng đàn kia rõ ràng là đã dừng lại, có lẽ do vang lên đột ngột nên làm người ta thấy kinh ngạc, lần này dừng lại, cũng nheo lòng người ta một cái. Nhưng rất nhanh, tiếng đàn này tiếp tục, hai người cùng đàn, lại phối hợp một cách rất ấn ý, như ở cạnh trăm ngàn năm, vĩnh hằng mà say mê.

Một khúc ca này, vừa đàn vừa hát, tài nghệ điều cao siêu, tấu một khúc "Phượng Cầu Hoàng".

Có mỹ nhân hề, thấy chi không quên, một ngày không thấy hề, tư chi như điên.

Phượng phi bay lượn hề, tứ hải cầu hoàng. Bất đắc dĩ giai nhân hề, không có ở đây đông tường.

Đem cầm thay mặt ngữ hề, tán gẫu viết tâm sự. Gì ngày một rõ cho phép hề, an ủi ta bên cạnh hoàng.

Nguyên nói xứng đức hề, cặp tay cùng đem. Không phải vu phi hề, khiến cho ta tiêu vong. (Khúc này ca từ, ta cũng bó tay >+<).

Tần Thương tất nhiên cũng bị sự việc này làm cho chấn kinh mà đứng đó, thậm chí ngay cả chân cũng không nhấc lên được, chờ hần hồi phục tinh thần lại, Tam ca hẳn đã đi cách xa một khoảng. Tần Thương vội vàng bước nhanh đuổi theo, đi đến bên cạnh kéo tay áo Tần Yên Quy, lời nói có chút không mạch lạc: "Tam. Tam ca..."

Thật sự là hần đã giật mình, tư vị trong lòng cũng có chút cổ quái, nếu có cô gái như vậy, có phải sẽ làm cho tiểu Vô Tà sinh lòng hướng về nàng? Dù sao nàng cũng bất đồng so với những oán phụ khuê phòng chỉ biết y y ê a kia, cũng có phần thần bí, ngay cả khi hần nghe, trong lòng không khỏi rung động.

Tần Yên Quy nghe thấy vậy mới dừng lại, nhàn nhạt nhìn hần một cái: "Như thế nào?"

Mặt Tần Thương có chút ửng đỏ, mới vừa rồi bảo đi cũng là hần, bây giờ rung động không nổi đi cũng chính là hần, nhưng dù thế nào đi nữa, Tần Thương cũng gượng cười một cái: "Tam ca, dù sao chúng ta đã đến đây, không bằng đợi thêm chút nữa hần đi?"

Chẳng lẽ Tam ca không muốn nhìn xem chủ nhân tiếng cầm sắt kia là ai sao?

Vừa rồi khi hần nghe thấy cũng ngẩn người, duy chỉ có Tam ca của hần, nghe thấy tiếng đàn thế này một chút phản ứng cũng không có, trong lòng Tần Thương không khỏi nói thầm, nếu bàn về nhã nhạc, không người nào có thể so với Tam ca, nhưng Tam ca

sớm đã không đụng đến âm luật kia mấy năm rồi, hôm nay khi nghe tiếng đàn cùng giọng hát mê người kia, trong lòng hần vui sướng, chớp mắt một cái lại cảm thấy chỉ có tiếng đàn của cô gái này mới có thể cùng Tam ca phân cao thấp, nhưng âm sắt lại hòa hợp, hai người nếu như cùng phối hợp, không biết ra sao. Tần Thương lại có chút thất vọng, thật sự tiếng đàn kia rất giống tiếng đàn năm xưa của Tam ca.

Tần Yến Quy cười như không cười nâng môi lên, thật giống như mọi chuyện xảy ra quanh mình không chút nào để ý.

Khúc âm kia nếu như bỏ qua, âm sắc kia cũng dần nhỏ đi, chỗ nói mọi người trong sảnh đường ngân người ngay cả lời nói cũng không thốt ra được, ngay cả người đánh đàn cũng có chút thất thần.

Vô Tà đứng trên lầu cao nhất, đôi mắt nhìn xuống, con sông rộng lớn, nàng đứng sừng sững ở nơi đỉnh lầu cao ấy, dưới chân chỉ chừng một tấc vuông, nàng ở phía trên, lại giống như đứng trên mặt đất bằng phẳng, quần áo cứ phát phới, tóc đen rơi xuống mặt bị gió thổi bay lên như đang nhảy múa, lại nhẹ nhàng rơi xuống, đứng đó mà đón gió, tựa như hoa sen mới nở, mang theo sa mặt mỏng, chỉ chứa lại đôi mắt như sao cùng đôi mi cong vút, càng thêm lóa mắt.

Đến tột cùng là cô gái như thế nào a? Một đầu thẳng đen như mực, giữa lông mày, giống như ẩn giấu thiên ngôn vạn ngữ, có kinh ngạc, chốc lát lại thất thần, sau đó lại nhanh chóng nở nụ cười.

Xa xa trên chiếc thuyền trên mặt sông kia, đầu tóc trắng xóa cùng hồng bào chói lọi, từ từ trở nên ngày càng nhỏ, người trên đàn kia, phảng phất như ôm trong người một cây cầm sắt, hẳn giống như thấy được cô gái đứng trên đỉnh lầu, lại giống như không nhìn thấy, cũng giống như lúc đến, thuyền lắc lư mà rời đi, xa xa có thể thấy được, hẳn đặt cổ cầm xuống, tiêu soái cười một tiếng, giơ cái vò rượu lên, hướng về phía nàng kia kính một kính, sau đó liền ngã đầu ra nằm ngửa, dường như vô câu vô thức, quay

về như nhàn vân nhã hạc, tự tại nhàn nhã.

Một khúc "Phượng Cầu Hoàng" kia, tấu lên một cách ngẫu hứng, nhưng so với "Phượng cầu hoàng" của người khác có điểm bất đồng, khúc giữa xa xăm trống trải ỷ cảnh, đại khí lại phóng khoáng, sớm đã không lưu luyến với tình yêu thế tục hỗn loạn kia, say mê truy đuổi giai nhân nữa, ngược lại giống như vẻ đẹp nơi bát ngát thanh sơn lục thủy, bầu trời xanh thẳm vô biên vô hạn, bạch lộ thanh nhai kia đang lúc, vô cầu vô thúc, thấm vào trong trăng gió, làm cho lòng người hướng về tự nhiên.

Đợi chiếc thuyền nhỏ kia trôi đi xa, Vô Tà mới rộng rãi cười một tiếng, không thể ngờ đến Lâm Uyên huynh lại tài hoa hơn người như vậy, cầm sắt cùng hợp, thiên y vô phùng, tri âm tri kỷ, như một phần lễ vật tri ân, so với hai vò rượu kia còn quý hơn nhiều.

Khi thuyền nhỏ đi thật xa, không còn nhìn thấy được bóng dáng đâu nữa, Vô Tà mới xuống dưới Hoa mãn lâu, không coi ai ra gì, tự nhiên đi qua.

Một khúc "Phượng hoàng cầm" kia đã sớm qua lâu, nhưng bên trong cả Hoa mãn lâu vẫn như cũ vô cùng yên tĩnh, Vô Tà lướt qua hành lang dài, vốn muốn rời đi, không biết người nào không hiểu chuyện chợt kêu lên: "Là nàng!"

Dưới chân Vô Tà dừng lại, nghiêng người đi tới, chỉ thoáng chốc, vừa rời cả Hoa mãn lâu yên lặng, một thân bạch y đập vào mắt mọi người, ánh đèn lồng đỏ chiếu rọi xuống phía dưới, không lý do làm người ta nhớ tới tuyết tan ở giang nam. Trong nháy mắt, ánh mắt mọi người

sáng lên, giọng như kinh sợ, nàng kia mang khăn che trên mặt, làm cho người ta nhìn không ra được bộ dáng, mọi người thầm than sợ hãi, tuyệt không phải bởi vì sự xinh đẹp, mà vì sự cô độc kia, phảng phất cùng tề huy phong hoa, làm cho người ta cảm thấy kỳ kỳ, cô gái này nhìn mềm yếu như vậy, nhưng khí chất lại thông dong, không chút suy nhược. Cùng nàng kia xuất trần tiếng hát cùng tiếng đàn hòa làm một, nàng nhàn nhạt quét mắt nhìn mọi người, toát ra sự tự tin, làm cho người ta cảm nhận được sự cao quý không sao bỏ qua được.

Lãnh diễm cùng cao quý như vậy, cùng bộ dáng không chút phù hợp của nàng, nhưng người ta không thể sao lãnh được, kì quái, thật sự kì quái.

Xa xa ở phía đông, Tần Thuương thấy thế cũng ngẩn ra, chỉ cảm thấy dường như là đang nằm mơ, giống như đã từng quen biết với nàng, nhưng hần dấm thề, hần tuyệt đối không quen, thế gian này nàng là tốt đẹp nhất! Làm người ta chú ý hơn hết là đôi mắt trong trẻo, giống như được bao phủ bởi màn sương nơi đáy mắt, khiến cho cả người nàng bao quanh một vẻ thần bí.

Vô Tà không biết ý định của mọi người, thành thật mà nói, mục đích của nàng đã đạt được, mười mấy năm mặc nam trang, một thân y phục kia, bây giờ cả người nàng cảm thấy không thích hợp cho lắm, cũng không nghĩ nữa mà tiếp tục đi.

Vô Tà vốn là muốn đi, ánh mắt trong lúc lơ đãng gặp phải cặp mắt đen láy mà thâm thúy, ánh mắt dịu dàng mà yên tĩnh, như tính tình của hần, lãnh đạm thông dong, không chút gợn sóng hay sợ hãi, trong lòng Vô Tà giật mình. Ồm, thật cả người không được tự nhiên, nhàng nhàng.

nhìn, am hiểu cả người không được tự nhiên, nhưng phải trên người không phải là váy áo của cô nương, mà giống như không mặc bất cứ thứ gì.

Tần Yến Quy lẳng lẳng nhìn nàng, trên mặt cũng không có biến hóa gì lớn, mặc dù người khác nhìn không ra, nhưng chính hắn lại biết, trong phút chốc kia, quả thật hắn có chút thất thần. Mặc trên người đứa bé kia, tất nhiên là hắn cho người làm váy Cửu Trọng Lưu Tiên, giờ phút này, nàng vẫn là nàng, thậm chí khuôn mặt phía bên trong chiếc khăn che kia không thay đổi lắm, hết thấy đều giống như lúc trước, nhưng cảm giác làm cho người ta cảm thấy nàng bước ra từ một đóa hoa, như được mài gọt, như đánh bóng, sinh động sáng lên.

Có lẽ thật sự quá lâu rồi hắn không có quan tâm đến nàng, đứa nhỏ này, kinh diễm thế tục.

Đứa bé sao?

Tần Yến Quy nâng môi cười một cái, ngược lại hắn đã coi nhẹ nàng.

...

Váy Cửu Trọng Lưu Tiên... Người nhận biết được váy này, vốn là rất kinh ngạc, lại vừa cá kinh, quả thật cô gái này không phải là người thường, vừa rồi trải qua một khúc "Phượng Cầu Hoàng", nếu như có người nói nàng là tiên nữ hạ phàm, sợ là cũng có người tin.

Vô Tà chậm rãi lấy lại tinh thần, nhắc chân muốn đi, bên trong lầu, chợt vang lên một tiếng cười thật thấp thật khẽ, thanh âm kia lướt tiếng nhưng lại dễ nghe, tựa như tình

nhân đang ní non, lại tràn đầy dự hoặc: "Cô nương cần gì đi một cách vội vã như vậy, có một mỹ nhân như vậy, đã gặp khó quên, một ngày không gặp, suy tư diên đại. Không uổng phí ta ngàn dặm xa xôi đến đây một chuyến, quả nhiên mở rộng tầm mắt."

Vô Tà khi nghe được thanh âm này, chân mày nhất thời nhíu lại, người này, đừng nói là thanh âm của hắn, dù hắn có hóa thành tro bụi nàng cũng có thể nhận ra được!

Mọi người cũng theo tiếng nói kia nhìn lại, chỉ thấy trong lối vào Hoa môn lâu, bóng dáng một nam tử chậm rãi mà đi vào, quần áo hắn gọn gàng, tơ lụa trong vắt, bên hông mang ngọc bội Lưu Tô, một đôi mắt hoa đào hẹp dài biết cười, bộ dáng kia, chính xác là đào hoa xinh đẹp, tuấn tú không gì tả được, bộ dáng giờ tay nhắc chân đều toát ra một thân lười biếng cùng xa hoa.

Đang ngồi đều vương công quý tộc của Biện quốc, tự nhiên không ít người nhận ra hắn là ai. Không biết hắn là ai, cũng thôi vậy, người biết trên mặt lộ ra thần sắc cổ quái, rất là đặc sắc.

Đây không phải là Sở vương gia Hiên Viên Nam Lăng nổi tiếng phong lưu ở Bắc Tề hay sao!

Đã sớm nghe nói Hoàng thất ở Bắc Tề theo như quốc thư trình lên thì ít nhất mười ngày nữa mới đến, nhưng Hiên Viên Nam Lăng không theo lẽ thường lại xuất hiện ở đây, hắn là kẻ thật hay là giả ngu đây? Nếu không d???đ(((l)))q!!!đ phải ai ai cũng biết vị Sở vương gia này trừ phong lưu ra, vẫn là phong lưu, đừng nói là dã tâm, ngay cả chức vị Vương gia của hắn cũng

không làm việc một cách đàng hoàng, và lại hôm nay Biện quốc cùng Bắc Tề qua lại thân thiết, thái tử phi Diên Viên Văn Nhiệm là trưởng nữ mà vua Bắc tề sủng ái nhất, nếu không tiểu tì xuất hiện ở đây ngay lúc này một cách hoang đường như vậy sẽ bị Kiến đế nghi ngờ, gây họa đến Bắc Tề rồi.

Hắn cà lơ phát phờ quần áo chỉnh tề, cùng tên phá của Tiểu Tĩnh Vương Tần Vô Tà ở Biện quốc kia đúng là không thua kém.

Nói hần phóng dăng, thật đúng là không oan uổng cho hần, nghe nói vị Sở Vương gia này, lúc ở Bắc Tề trong vương phủ của hần nuôi không biết nuôi bao nhiêu là nam sủng, những nam sủng này ngày thường tuần mỹ, hôm nay tới đây, lên người hần cũng có hai người thiếu niên, bộ dáng tuấn tú kia, chắc chắn chính là nam sủng nuôi trong nhà của hần.

Mọi người nhìn như vậy, sắc mặt có chút cổ quái, hai nam sủng kia, làm sao càng nhìn, lại càng thấy có chút giống... Vị tiểu Vương gia Tần Vô Tà phóng dăng ở Biện quốc của họ?

Hoặc giống, hoặc dường như, chẳng lẽ, chẳng lẽ là...

Diên Viên Nam Lăng tới đây, chính xác muốn nhìn Tiểu Vô Tà mà thôi, nghe nói tên tiểu oan gia kia ở chỗ này chọn phi, tên này cũng thật nhân nhã thoải mái, cũng thật biết hưởng thụ, nhưng lại làm một cách phô trương to lớn như vậy, nhưng nhìn khắp mọi nơi, thế nhưng lại không thấy bóng dáng của tên tiểu tì kia, vì thế Diên Viên Nam Lăng thật sự không biết tâm tình của mình

như thế nào.

Không nhìn thấy Tiểu Hồn Cầu đáng chém ngàn đao kia, hẳn thật có chút thất vọng, nhưng tên tiểu hồn cầu kia căn bản không ở chỗ này, tâm tình lại khá hơn một chút.

Hắn thật muốn nhìn một chút, nữ nhân Biện quốc cuối cùng là tài hoa hơn người, xinh đẹp đến đâu, mà có thể cho tiểu tử kia coi trọng. Nhìn cả một đêm, chính xác là thiếu đi hăng hái, đang muốn rời đi, lại xuất hiện một cô gái làm cho người ta kinh diễm như vậy, cho dù là hắn, cũng có chút thất thần đây...

Mang nàng kia so sánh với những nữ nhân tối nay, ngược lại có vẻ ảm đạm không chút ánh sáng rồi, nhưng trong thâm tâm của hắn, cũng không hi vọng thấy tên tiểu oan gia ôm tiểu mỹ nhân về với dáng vẻ đặc ý.

Cũng không biết hẳn đang suy nghĩ chuyện gì, Vô Tà vừa gặp được hẳn, liền không tự chủ mà nhủu mày lại, cũng không muốn dây dưa cùng người này, người này âm hiểm như vậy, nàng không biết, nhưng thiếu chút nữa nàng đã đánh gãy gân tay gân chân của hẳn là thật, chỉ sợ thừa cơ hội này mà trả thù nàng.

Hiên Viên Nam Lăng đích thực là không theo lẽ thường mà hành động, hắn không nói lời nào mà phi thân lướt lên, hướng Vô Tà đi tới, chẳng qua người sáng suốt có thể nhìn ra, kinh công thật sự sức sèo...

Quả nhiên chân của hắn vừa sà xuống nhà lầu ba, giọng nói còn chưa thoát lên, sắc mặt liền lập tức thay đổi, không chút phong độ nào mà kinh ngạc kêu lên, Vô Tà vốn dĩ

đã đi, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết này, cũng không khỏi ngừng lại hướng mắt nhìn.

Nhưng vào lúc này đây, Sở vương Hiên Viên Nam Lăng đột ngột nhích nhích một cái, lấy khinh công sức sào của mình mà hướng đến bên người Vô Tà, dưới chân lại tiếp tục vấp ngã, âm thanh thảm thiết vang lên, ngã về phía trước, toàn bộ mọi người đang xem đều choáng váng...

Càng làm cho người ta giật mình, Sở vương gia này, cũng không biết có phải là cố ý hay không, phương hướng ngã xuống lại vừa đúng lên người nữ tử bạch y kia, nhỡ một dạng, bọn họ thật sự không thể tưởng tượng được, tiên nữ có thể nào bị liên lụy mà cùng té xuống hay không, cảnh tượng sẽ như thế nào...

Nhưng chỉ trong chớp nhoáng, mọi người chỉ cảm thấy Sở vương gia Hiên Viên Nam Lăng ngã một cách chật vật trên mặt đất không thể nhìn, một đạo bóng trắng nhẹ nhàng xoay người, cũng không nhìn rõ là nàng kia di chuyển như thế nào mà tránh được Hiên Viên Nam Lăng, rồi đi một cách nhanh chóng.

Hiên Viên Nam Lăng vốn định chạm vào cô gái kia, ai ngờ thủ pháp lại rất linh hoạt, trong lòng hấn thở dài một cái, lại tiếp d????(((l)))q!!!đ tục khinh thường, lại bị tiểu nha đầu này lừa đảo đi, nhưng ngay sau đó, miệng hấn nở một nụ cười bí hiểm, trong tay tỏa lên mùi hương thơm thoang thoang từ chiếc khăn che mặt, cũng không phải coi như không thu hoạch được gì nha...

Chương 80: 75: Tim Đập Thành Thạch

Vô Tà xoay người né tránh, mặc dù tránh được Hiên Viên Nam Lăng đè ngã nhưng trên mặt chột lạnh cũng đủ biết đã dễ hấn đắc thủ. Vô Tà sầm mặt, mỗi lần đụng vào người này nàng đều sợ suýt, lần này suýt nữa lại bị hành vi bừa bãi của hắn lừa.

Hiên Viên Nam Lăng luống cuống tay chân bò dậy từ dưới đất, sắc mặt hơi đỏ, có lẽ cảm thấy xấu hổ khi ngã sấp xuống đất trước mặt mọi người nên hấn đề tay lên môi hắng giọng ho khan vài tiếng để che giấu lúng túng.

Biến cố xảy ra liên tiếp khiến mọi người nhất thời không có phản ứng, chỉ trợn mắt há mồm nhìn Hiên Viên Nam Lăng, đợi bọn họ nhìn thấy khăn lụa mỏng trong tay hắn thì bên trong Hoa Mãn Lâu đều hỗn loạn: có bất khả tư nghị, có hưng phấn, có mong đợi. Ánh mắt từ Hiên Viên Nam Lăng ào ào nhìn về phía Vô Tà.

Chỉ thấy động tác của tiểu tiên nữ trong lòng bọn họ cực nhanh, xoay người ôm đàn cổ nhảy ra mấy bước rồi thông thả lấy tay áo che mặt, mọi người không nhìn được đều thất vọng...

Hiên Viên Nam Lăng giật mình không biết xảy ra chuyện gì, đến khi phát hiện khăn lụa trong tay mình thì đỏ mặt, ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt không nồng đậm lại thấm vào trong lòng, động tác cầm khăn lụa cũng trở nên cứng ngắt. Hắn xấu hổ đi tới muốn trả nó lại cho cô nương đang đứng cách mình mấy bước kia, vội cười nói: "Xin lỗi xin lỗi, đã quấy rầy cô nương, vật này trả lại cho cô nương, kính xin cô nương..."

Vô Tà cũng không động, đôi mắt trong trẻo lẳng lặng nhìn Hiên Viên Nam Lăng đang đến gần. Chột đáy mắt nàng chậm rãi nhếch ý cười, không để Hiên Viên Nam Lăng đến gần đã bật người nhảy xuống tiếng kinh hô của mọi người?

Mọi người không kịp phản ứng được chuyện gì đang xảy ra, ngay cả Hiên Viên Nam Lăng cũng cảm thấy ngoài ý muốn, kinh ngạc đứng đó duy trì động tác cầm khăn che mặt giờ ra giữa không trung.

Nhưng vào lúc này, một bóng dáng màu trắng từ hành lang lầu đông nhẹ nhàng bay tới, tay áo tung bay giữa không trung giống như tiên giáng trần. Trên gương mặt tuấn mỹ của nam tử kia có nét ôn hòa lạnh nhạt, đuôi chân mày thanh tú xinh đẹp, khóe mắt thoáng qua tia bất đắc dĩ. Đến khi mọi người kịp phản ứng đó là Tuyên vương Tần Yến Quy thì tiếng sợ hãi kinh ngạc nổ ra, không chỉ bọn họ mà ngay cả những tiểu thư khuê các sau sân khấu cũng không nhìn được nhòai người ra.

Chỉ thấy Tần Yến Quy dễ dàng tiếp được cô nương đang rơi xuống kia, cảnh tượng huyền ảo này giống như trong tranh làm người ta sợ hãi cảm thán. Sau đó mọi người nghe thấy tiếng cười trong trẻo của cô nương kia vang lên, người đã được Tần Yến Quy ôm trước ngực.

Dựa sát vào mùi đàn hương quen thuộc khiến Vô Tà không tự chủ được cười ra tiếng, trong mắt nàng nhộn nhạo vui vẻ. Tuy bị lấy đi khăn che mặt nhưng giờ phút này nàng khẽ tựa đầu vào trong ngực Tuyên vương nên mọi người không nhìn thấy được mặt của nàng, chỉ thấy ống tay áo và làn váy tung bay trong gió ở trước mắt, tóc đen lụa xanh nhẹ nhàng vung lên độ cong xinh đẹp giữa không trung, hình ảnh vô cùng hài hòa như vậy làm cho người ta không dám khuấy động, chỉ có thể cảm thấy khuyh đảo và tiếc nuối.

Cảm thấy khuyh đảo vì bản thân cực kỳ may mắn để có thể nghe được một khúc kinh thiên của cô nương thần bí kia, lại tiếc nuối vì bản thân chỉ có thể làm người đứng xem mà không phải người đang ở giữa không trung.

Dường như Vô Tà đã sớm đoán được Tần Yến Quy sẽ tiếp được nàng, đáy mắt nàng chứa ý cười có chút giảo hoạt như là thực hiện được âm mưu như ý muốn. Đây là lần đầu tiên Tần Yến Quy hẳn nằm trong kế hoạch của người khác, mà người này lại đang cười cực kỳ sáng lạng không hề khiếm tốn cũng không hề che giấu chút nào, lại chắc chắn hắn sẽ ra tay tiếp được nàng.

Không có khăn che mặt nên nụ cười trên mặt nàng vô cùng tươi sáng như ánh trăng mới ló dạng như pháo hoa đang tỏa sáng rực rỡ đầy sức sống, đôi mắt xinh đẹp duyên dáng xoay chuyển, bởi vì tuổi còn nhỏ nên trong vẻ xinh đẹp này nhiều hơn vài phần ngây thơ.

Về mặt sinh động này của nàng này khiến Tần Yến Quy trong nháy mắt thất thần, đáy lòng như có thứ gì đó đang ầm ầm vỡ vụn...

Ngày xưa hẳn ban tên Vô Tà cho nàng, mà nụ cười tinh nghịch này của nàng quả thật giống câu thiên chân vô tà kia, rực rỡ vô cùng. Đáy mắt chứa nét trẻ con giảo hoạt, trong suốt sáng ngời, còn lóa mắt hơn ánh sáng của trân châu mã não, giống như nàng không hề bị bất cứ chuyện gì trói buộc, tự do tự tại.

Dưới con mắt mọi người, Tần Yến Quy không coi ai ra gì ôm Vô Tà đi ra khỏi Hoa Mãn Lâu.

Đến khi bọn họ rời đi lâu rồi, mọi người bên trong lâu mới có phản ứng.

Ngay cả Tần Thương cũng một lúc sau mới phục hồi tinh thần lại, khóe miệng giật giật không phát ra được âm thanh nào, thật sự quá mức kinh hãi, ba, vừa rồi Tam ca...

Theo Tần Yến Quy rời đi Hoa Mãn Lâu, Vô Tà khẽ ngửi mùi đàn hương quen thuộc, tim đập càng ngày càng nhanh, gò má ửng đỏ nhưng ý cười trên môi lại càng ngày càng sáng rỡ như ánh mặt trời buổi sớm mai.

Tần Yến Quy ôm nàng đến chiếc xe ngựa phía trước, ánh mắt hắn đã sớm khôi phục như lúc ban đầu, không có khen ngợi biểu hiện kinh người vừa rồi của Vô Tà, cũng không trách cứ nàng đột nhiên nhảy xuống. Mọi thứ giống như không hề có quan hệ gì với hắn, cảm xúc không hề có dao động quá lớn, thậm chí bình tĩnh có chút giống đang che giấu.

Tần Yến Quy đặt Vô Tà trên xe ngựa xong thì nhàn nhạt nói: "Trở về đi."

Vô Tà theo bản năng kéo Tần Yến Quy lại, hình như gần đây nàng càng lúc càng lớn mật với Tần Yến Quy...

Tần Yến Quy lẳng lặng nhìn nàng, đáy mắt có chút bất đắc dĩ. Đứa nhỏ này đang đắc ý vênh vác, dĩ nhiên nàng cẩn thận tính toán hắn vào bên trong điểm này

có chút ngoài dự kiến của hắn, cũng khó trách nàng hả hê như vậy.

□ Vô Tà ngây người, động tác đưa tay níu tay áo hắn lại là theo bản năng nhưng nàng còn chưa nghĩ ra bản thân níu hắn lại là muốn nói gì, yên lặng, Vô Tà thì dò xét hỏi một câu: "Người không có lời nào muốn nói với ta sao?"

Vấn đề này ngay cả chính nàng cũng dở khóc dở cười, giống như cố tình gây sự, rõ ràng người níu hắn lại là nàng, vậy mà hỏi hắn có lời nào muốn nói với nàng hay không.

□ Nàng nghĩ câu nói này nhất định sẽ bị Tần Yến Quy cười nhạo nhưng lần này Tần Yến Quy lại không làm khó nàng, chỉ nhẹ nhàng giơ tay phẩy lên cái tay đang níu áo hắn của Vô Tà, cũng không thấy hắn dùng lực như thế nào đã khiến Vô Tà buông lỏng tay ra: "Thật sự là có mấy lời muốn nói với người."

□ Vô Tà giật mình, cũng không để ý tay mình bị hắn dễ dàng đẩy ra: "Cái gì?"

□ Tần Yến Quy đứng ở trước mặt Vô Tà hơi híp mắt, chậm rãi cong môi nói: "Cầm sắt cùng mình, nói vậy thì người cũng biết người hòa âm với người."

Giọng hần thờ ơ không chút để ý như đang nói về thời tiết hôm nay như thế nào, nhưng đôi mắt bình tĩnh sâu sắc kia như muốn nhìn thấu người. Tần Yến Quy thấy Vô Tà không trả lời cũng không hỏi tới, chỉ nở nụ cười tựa như ánh trăng lại như nước chảy yên lặng nhàn nhã không hề quan tâm: "Có lẽ ta cũng không cần phải lúc nào cũng dạy người nên làm thế nào, không nên làm như thế nào. Vô Tà, người rất thông minh vì vậy nên biết mình đang làm gì."

Hoặc là Tần Yến Quy đã sớm biết người đánh đàn dây sắt kia là ai, Vô Tà có thể giấu hần chuyện Diên Viên Nam Lăng giống như cũng có thể giấu chuyện Tần Lâm Uyên. Dù sao thì nàng cũng không phụ thuộc vào người nào, giống như hần chưa bao giờ cảm thấy chuyện gì của hần cũng phải nói với nàng, nàng cũng có bí mật của mình.

Về điểm này, dường như Tần Yến Quy không quan tâm cũng không tức giận, hần cũng chỉ làm tròn trách nhiệm dạy nàng mà thôi, về phần nàng muốn làm như thế nào thì không có quan hệ gì với hần, hần cũng không có hứng thú cũng như không cần thiết đi quan tâm.

"Người cảm thấy hiểu rõ ta cũng là chuyện không cần thiết phải không?" Nụ cười trên mặt Vô Tà đã sớm thu lại, nếu cười thì cũng chỉ là cười khổ mà thôi: "Hoặc là ta ở trong mắt người có gì đáng được mà không có cũng không sao, cho dù là một quân cờ cũng không phải?"

Nếu không biết rõ nàng có chuyện gạt hần thì sao hần còn biểu hiện bình tĩnh thờ ơ như vậy?

▮ Tần Yến Quy yên lặng không trả lời, xem như chấp nhận.

▮ Nhưng Vô Tà cũng không tức giận ngược lại còn cong khóe môi cười: "Vậy người thật sự không thích ta? Xác định như vậy sao?"

▮ Nếu không thích thì hành động hôm nay là sao?

▮ Cả người Tần Yến Quy dừng một chút, trên mặt thoáng qua vẻ thất thần không giống hần, cho tới bây giờ hần vui buồn không hiện ra mặt, cũng chưa bao giờ quan tâm bất cứ chuyện gì, thậm chí có lúc hần còn không để bản thân ở trong mắt, hôm nay Vô Tà có chút hung hăng càn quấy... die64nd92!ebquy1 +)ôn

▮ "Thích?" Giễu cợt cong môi, hần đứng đó thoáng cau mày, đôi mắt vốn đen nhánh trong chớp mắt cũng càng ngày càng trầm xuống. "Vô Tà, vật kia không có lợi với người. Xem ra người đã quên tại sao bản thân sẽ phải bước tới ngày hôm nay, xem ra Tần Tĩnh mất đi thật uổng phí."

▮ Loại tình cảm dư thừa đó cũng không có lợi với hần. Sắc đẹp làm mê muội đầu óc sẽ ảnh hưởng đến phán đoán và quyết định của hần, nhất là nàng.

▮ Lời này của Tần Yến Quy làm sắc mặt Vô Tà trầm xuống, đáy mắt thoáng qua vài loại cảm xúc, nhưng ngay sau đó căn môi cười ra tiếng: "Cho tới bây giờ người cũng không cần dùng lời nói khắt khe như vậy để dạy bảo ta."

▮ Đúng là Tần Yến Quy lãnh đạm nhưng hần cũng tạo

nhã không thể với tới, những năm gân dây cho dù là giọng nói khiển trách nàng cũng đều bình tĩnh, dịu dàng, ưu nhã.

□ Bộ dạng Vô Tà có chút đắc ý, tựa như nắm được nhược điểm của hắn, thật là nita điểm cũng không buông tha...

□ Chợt Tần Yên Quy cười như than nhẹ một tiếng, không tính toán với nàng: "Cuối cùng vẫn còn con nít."

□ Vô Tà nhún mày, không hài lòng khi Tần Yên Quy xem nàng như con nít: "Ta không phải là con nít¹, rất sớm trước kia... Đã không phải. Ta biết những năm nay, bên cạnh ta ngoại trừ Dung Hề và mẫu phi thì hầu như đều là người của người. Bao gồm cả thái y, người hầu trong phủ thậm chí luôn cả những ám vệ bảo vệ ta. Có lẽ người cảm thấy, ta không đứng tý nào, chỉ có thể dựa vào người che chở, nhưng hoặc là bây giờ ta cũng không cần, ta có năng lực làm xong chuyện của mình, giữ được mạng của mình? Ta không phải là tiểu hài tử, ta cũng không cần người bảo vệ."

□ Lời nói này hơn một nửa là có ý hờn dỗi.

□ Tần Yên Quy cũng không giận với lần vô lễ này của Vô Tà, chỉ nhàn nhạt nhìn nàng: "Cũng tốt, nếu người không thích những người đó tùy người lán đi hay giết chết. Về phần thái y... Người dùng hắn cũng được, không cần cũng được, tùy người."

□ "Người lúc nào cũng bảm báo chuyện của ta cho người?" Vô Tà hỏi tới.

□ Ánh mắt Tần Yên Quy vẫn bình tĩnh lãnh đạm như đêm sâu không hề cảm xúc, nhưng cảm xúc tối loạn.

am sau không hề gặp sóng, giống như cảm xúc rơi vào của hắn đến nỗi đó cũng sẽ được trấn an: "Ta sẽ làm bọn họ biến mất."

□ Vô Tà gạt đầu, giọng nói có chút khiêu khích: "Ta sẽ chứng minh với người ta không phải là tiểu hài tì! Người cũng không cần lo lắng sự chết sống của ta, 'thích' cũng không có lợi với người và ta nhưng còn hơn chuyện người không dám thừa nhận. l/q/dt Một lời Tuyên vương nói luôn luôn tít mã nan truy, nếu phải nhận cũng đừng làm ra chuyện tì đánh vào mặt mình."

□ Trần Yên Quy cười "Hào"

□ Vừa dứt lời, Vô Tà có chút tức giận, trằm mặt chui vào trong xe ngựa, buông rèm xuống, ra lệnh người đánh xe đi!

□ Trở lại vương phủ, Vô Tà rất nhanh thay ra quần áo trên người, buộc tóc khôi phục lại vẻ nam trang, không nghĩ tới vừa rita mặt xong thì có người đến bẩm báo có khách tới cửa tì xưng họ Diên Viên muốn nhìn thấy tiểu vương gia nhà bọn họ. Đây họ của Bắc Tề quốc, người hầu trong phủ không dám chậm trễ, vội vàng bẩm báo với Vô Tà.

□ Vô Tà nhún mày, nàng tự nhiên biết người tới là ai, nàng nhìn Dung Hề một cái. Dung Hề hiểu ý, sai người dâng trà cho khách nói tiểu vương gia lập tức sẽ đến.

□ Dợi người hầu rời đi, Dung Hề mới buộc tốt đai ngọc cho Vô Tà, vẻ mặt cổ quái muốn nói lại thôi, Dung Hề hiểu rõ tính tình của tiểu vương gia nhà mình nhất, sẽ không dễ dàng tức giận. Lúc này trằm tĩnh thông dong như bình thường không nhìn ra điều gì nhưng dù sao

Dung Hề cũng hầu hạ Vô Tà từ nhỏ đến lớn, rõ ràng trong mắt tiểu vương gia nhà mình nóng nảy hơn nhiều, tâm tình không được tốt đâu, cũng không biết là ai chọc giận nàng...

□ Theo lý thì hôm nay chuyện của tiểu vương gia nhà mình ở Hoa Mãn Lâu diễn ra rất thuận lợi, không tới nửa ngày đã truyền khắp nơi, nói là tiểu Tĩnh vương tức giận với Tuyên vương bởi vì cô nương kinh người tuyệt thế kia, vốn là làm vương phi của tiểu Tĩnh vương nhưng không ngờ nàng kia bị Tuyên vương ôm ra ngoài trước mặt mọi người. Tiểu vương gia giận đến mức chỉ nói bốn chữ: "Không phải là Khanh không lấy!" Cũng không nghĩ tới tiểu vương gia bữa bãi này cũng lại thua một viên tình si vào tay cô nương phong hoa tuyết đại kia. Lần chọn phi này cũng không giải quyết được gì, còn chọc giận Định Bắc Hầu và cũng quan tâm chung thân đại sự của Vô Tà.

□ Cũng đúng, một cô nương như vậy thì ít có tài tích phong lưu trên thế gian này sẽ không khuynh đảo vì nàng.

□ Nhưng lại uổng phí Định Bắc Hầu khổ tâm một phen, vốn là chọn phi cho Vô Tà cuối cùng hoa rơi cỏ ý nước chảy vô tình, lạ đi Vô Tà lại coi trọng cô nương thần bí kia, không phải nàng không lấy, lần tuyển phi ngay trước mắt này lại thành xa xa không có thời hạn.

□ Kiến đế hôm cùng thế lập tức nghe nói Biện kinh ồn ào huyên náo chuyện tiểu Tĩnh vương "không phải Khanh không lấy", Kiến đế chỉ cảm thán một câu "trẻ con" xong thì cũng không nhắc lại chuyện này.

□ Vô Tà không vợ không con là chuyện mà Kiến đế hy vọng, dưới tình hình này cũng chỉ xem như ý trời đã định, từ xưa người làm chuyện lớn đều không lưu luyến chuyện tình cảm nam nữ nên Vô Tà làm như vậy cũng không khiến hấn kinh ngạc.

□...

□ Tiền thính, nam tử mặc y phục lộng lẫy kia đang nhàn nhã ngồi thưởng thức trà, đã uống đến chén thứ tư vẫn không thấy Vô Tà đi ra. Đường đường Sở vương lại bị thờ ơ như thế hấn cũng không tức giận, đôi mắt vẫn chứa ý cười như cũ, vô cùng hăng hái thưởng thức chén trà thứ năm.

□ Uống xong chén trà thứ năm thì Vô Tà mới không nhanh không chậm đi ra, Diên Viên Nam Lăng vừa thấy cũng có chút dở khóc dở cười, tiểu oan gia này lại thanh nhàn như vậy, giống như đã quên chuyện ngày xưa bản thân ở trong động bị đè tay chân chặt vật nằm ở đó là do ai tạo thành lúc này lại mặt kệ hấn còn bày ra sắc mặt đi tới?

□ Vô Tà ngồi đối diện hấn, cũng không khách sáo với hấn, nhìn tay chân linh hoạt của hấn cười như không cười nói: "Xem ra đều tốt lắm?"

□ Diên Viên Nam Lăng sờ sờ mũi, lạ/đ tiểu tử này thật là, tự vạch áo cho người xem lưng.

□ Hấn cũng không cảm thấy lúng túng, dùng đôi mắt xinh đẹp chứa ý cười câu kinh phẫn Vô Tà: "Bằng hữu kia của ta xuống tay có chừng mực, tự nhiên không đến nỗi tàn

phế."

□ Vô Tà không muốn khách sáo với hấn nên lập tức nói:
"Sở vương tới Biện kinh không vào cung yết kiến hoàng
huynh ta mà lại tới phủ ta trước? Để người ta biết cũng
không biết sẽ gây phiền toái thế nào cho ta."

□ "Yết kiến?" Hiên Viên Nam Lăng cười nhạo một
tiếng, vẻ mặt có chút khinh thường, nhưng hấn có bản lĩnh
giấu đi mũi nhọn vào trong ý cười như gió xuân kia: "Sứ
thần Bắc Tề tới Biện quốc các người không phải là ta,
ta chỉ là nhớ cố nhân nên tới xem một chút mà thôi."

□ Hấn xem như đã khách khí không nói thẳng ra, Kiến
đế Biện quốc có tư cách được Hiên Viên Nam Lăng
hấn yết kiến?

□ Vô Tà tự nhiên biết Sở vương tiêu dao tự tại, cà lơ phất
phơ này không phải là người không sắc sảo như vẻ ngoài,
hấn tới cũng không chỉ đơn giản là "nhớ cố nhân", người
này e sợ thiên hạ không loạn đây.

□ Biết rõ Vô Tà không có suy đoán gì tốt về bản thân, sợ
rằng lúc này đang xem hấn là người không có ý tốt nhưng
Hiên Viên Nam Lăng cũng không thêm để ý, lười biếng
nói: "Ta nghe nói người là một viên tinh si, 'không phải
khanh không lấy'?"

□ Lúc Hiên Viên Nam Lăng nói lời này, giọng điệu có
ý nghiền ngẫm, cặp mắt sâu thẳm kia dừng lại trên mặt Vô
Tà không hề bỏ qua bất kỳ biến hóa nào trên mặt nàng.

□ Sắc mặt không hề có biến hóa, bình tĩnh thông dong, hấn

không tìm ra được chút gì trên mặt nàng: "Chút thu đoạn
lừa người, không có quan hệ gì với người."

□ "Vô cùng thán phục!" Hiên Viên Nam Lăng cười ha
ha, tiểu oan gia này thật là, cũng lừa dối với hắn. Hắn
tự nhiên biết người không tìm không phổi, lòng dạ độc ác
như Vô Tà, tuy là nàng kia thật sự phong hoa tuyết đại
thì cũng sẽ không thể nào giao phó lòng mình cho tiểu oan
gia này, "hắn" cũng không phải là người tốt lành gì.

□ "Người tới đây không phải là để tán gẫu đi?" l.qt Vô
Tà mở mắt nhìn hắn, nói thật thì giữa hai người cũng
không tính là bằng hữu, thậm chí có thể xem như là cừu
 địch.

□ Quả nhiên, từ thể lười biếng của Hiên Viên Nam
Lăng có chút biến hóa, ra hiệu cho đồng tử của mình lui
ra, lại dùng ánh mắt như có như không lướt qua Dung Hề
bên cạnh Vô Tà.

□ Vô Tà hiểu ý, không đợi nàng mở miệng thì Dung Hề
đã lui xuống nhưng cũng không có cách quá xa.

□ Thấy tất cả mọi người đều lui xuống, lúc này Hiên
Viên Nam Lăng mới nghiêm mặt, khóa miệng nhếch lên
giống như tự giễu: "Ta tha thiết mong chờ tự mình đưa tới
cửa, tiểu oan gia người phải biết tai mắt của ta cũng
không hề thua kém với hoàng đế Biện quốc các người."
Diễn đàn! e Quy 1 (+) ôn

□ Dứt lời, Hiên Viên Nam Lăng lấy ra một vật giống
như một phong thư từ trong tay áo, tiện tay ném cho Vô
Tà.

□ Vô Tà dùng một tay tiếp được, cũng không khách khí tùy ý liếc nhìn, rốt cục sắc mặt cũng có biến hóa...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: 76: Vô Tà Nổi Giận

Đối với phản ứng lần này của Vô Tà, Hiên Viên Nam Lăng đều đã suy nghĩ và dự đoán được. Hắn cũng không gấp, người mà cả việc nhiệt tình bám lấy người không thêm đề ý tới mình cũng đã làm thì chuyện bị người ta hiểu lầm lòng tốt thành lòng lang dạ thú cũng không không phải là chuyện gì quá to tát cả.

Quả nhiên, sau tất cả phản ứng của Vô Tà theo như dự liệu của Hiên Viên Nam Lăng, nàng cầm lá thư trong tay vỗ bộp một tiếng lên mặt bàn bên tay phải, ly trà trên bàn cũng chao đảo qua lại, trà nóng thiếu chút nữa đã bị đổ ra ngoài.

Hiên Viên Nam Lăng không nói chuyện, giống như không có nhìn thấy động tác kia của Vô Tà, cười híp mắt nhìn nàng.

Phải biết là đồ vật hấn cho nàng chính là thứ mà hoàng đế Biện quốc cầu cũng không được, cho dù ai thấy sẽ xem nó thành vật vô cùng quý giá, mà Tần Vô Tà nàng lại coi bức mặt hàm thành một đồng giấy vụn.

Vô Tà ngước mắt, ánh mắt có chút sắc bén, dường như muốn nhìn thấu nam nhân đang cười híp mắt ở phía đối diện này.

Phong mặt hàm Hiên Viên Nam Lăng cho nàng kia... Là địa đồ của lăng mộ cổ. Đây là lăng mộ của hoàng đế khai quốc của Biện quốc, vô luận là tiên đế cũng tốt, hoặc là Kiến đế hôm nay cũng được, từ xưa tới nay chưa từng có ai buông tha việc tìm kiếm lăng mộ thái tổ, nhưng rốt cuộc là thái tổ chôn ở nơi nào vẫn luôn là một điều bí ẩn. Các triều đại đổi thay, không thiếu kẻ đào trộm mộ cũng muốn tham gia tìm kiếm bát com này, người tìm lăng mộ nhiều đêm không ngủ, đừng nói là Kiến đế, chính là con cháu đời đời của thái tổ cũng không hề biết gì về việc này. Vậy thì tám bản đồ lăng mộ này tại sao lại ở trong tay Hiên Viên Nam Lăng?

Ánh mắt Vô Tà nhìn Hiên Viên Nam Lăng rất là hoài nghi, hiển nhiên là không tin đồ vật trong tay của hắn là thật, càng không tin thứ Hiên Viên Nam Lăng hấn đem cho nàng nhìn sẽ mang theo bất cứ một ý đồ tốt đẹp nào.

Hiên Viên Nam Lăng đối với ánh mắt không tin tưởng này của Vô Tà cũng không có phản ứng quá lớn, không thể làm gì khác hơn là nén giận mà cười nói: "Người hoài nghi ta cũng là bình thường. Thứ nhất, ngươi là người của hoàng thất Biện quốc, ta là Sở vương của Bắc Tề, thoát nhìn giữa ngươi và ta hình như không có chung lập trường. Thứ hai, vị trí lăng mộ thái tổ Biện quốc cùng bản đồ bí mật về cấu tạo lăng mộ đã sớm mất được mấy trăm năm rồi, chính là trong tay hoàng đế Biện quốc của các ngươi cũng không có vật này, ta đây lấy ra nhất định ngươi sẽ không tin. Thứ ba, thứ ta cho ngươi hoàn toàn không phải là thứ mà tên Đinh Dương giả thần giả quỷ năm đó lưu lại, đi ra khỏi nhà còn là mang một thứ đồ để phòng tương đối làm cho ngươi ta yên tâm."

Mặc dù Hiên Viên Nam Lăng đã nói đạo lý rõ ràng nhưng Vô Tà tự nhận là giao tình của hắn với nàng còn chưa sâu đến mức có thể mang vật này cho nàng. Dùng một chút, bờ môi của nàng chợt hiện lên một nụ cười lạnh, đáy mắt vẫn là một mảnh sắc bén lạnh lạnh: "Coi như nó là bản đồ thật, ngươi cho ta làm cái gì? Ta lại không có hứng thú. Nói thế nào hắn cũng là tổ tông của ta, chẳng lẽ ta còn đi đào mộ phần của tổ tông mình hay sao? Ta còn chưa chán sống, vẫn là không muốn nghiệp chướng nặng nề, đời sau làm quỷ hồn lang thang. Không bằng ta trình nó lên cho hoàng huynh của ta? Nếu vật này của ngươi là thật, có lẽ ta hoàng huynh sẽ thật vui mừng mà thưởng cho ngươi nhiều thứ."

Lần này, Hiên Viên Nam Lăng đối với phản ứng của Vô Tà liền có vẻ rất khinh thường, cũng không biết tiểu tử oan gia này là ngu thật hay là giả ngu: "Tần Vô Tà, ngươi không phải là muốn trêu chọc ta chứ?"

Vô Tà đương nhiên biết Hiên Viên Nam Lăng sâu không lường được, đừng nói là Kiến đế, có lẽ cả Biện quốc này cũng chưa từng được hắn để ở trong mắt. Những thứ đồ mà ngay cả hoàng gia Biện quốc cũng không có được này hấn lại có thể lấy được dễ dàng thì đừng nói là nàng, chính là kẻ ngu cũng sẽ không tin tưởng người đàn ông trước mắt này thật sự là Sở vương của họ phát phơ không chịu làm việc đàng hoàng của Bắc Tề!

Cũng là do nàng vẫn đánh giá hấn quá thấp. Thủ đoạn của người đàn ông này rất cao thâm, có lẽ với người Bắc Tề mà nói, hấn chính là một quả bom hẹn giờ.

Chỉ là Vô Tà không hiểu, hấn đưa vật này cho nàng là muốn tính toán chuyện gì? Nàng suy đi nghĩ lại cũng không nghĩ ra, coi như nàng biết bí mật của thái tổ, vậy hấn sẽ có được lợi ích gì?

Hiên Viên Nam Lăng gòì nhin đến đầu thì ở trước mặt Vô Tà cũng có chút không nhin được, tức giận nói: "Người thật không biết hoàng đế này, cũng có được quyền lực của Đế Vương rồi, vì sao còn phải ở với những tên trộm mộ ngu ngốc kia như nhớ thương một người chết? Cũng chỉ có người sẽ xem lòng tốt của ta thành lòng lang dạ thú, người có tin hay không, hiện tại người ném vật này ra ngoài có thể khiến cho Biện quốc của người rồi như canh hẹ?"

Vô Tà phản ứng vẫn là như vậy chẳng hề để ý, thậm chí ngay cả này phong bị nàng ném ở một bên mặt hàm cũng không nhin nhiều: "Ta là cái gì phải biết?"

Hiên Viên Nam Lăng vịn trán của mình, có lẽ là chưa từng có gặp qua tình huống như thế, hán Hà Tăng mắt ba này đem dạng quan trọng đồ vật đưa đến người khác trong phủ rồi, đối lấy hay là người khác ái lý bất lý bộ đáng?

"Các người biện nước vị kia hoàng đế chết toi, thời điểm chết dẫn theo một thanh Đế Vương Kiếm vào trong quan tài, người khác không biết, các người biện nước mỗi một vị Hoàng đế cũng đều là biết, phải Đế Vương Kiếm, nhưng bức vua thoái vị, cầm Tân Đế. Nghĩ đến, xây đế lão hồ ly kia phải là biết, nếu không nhiều năm như vậy, hán cũng sẽ không chưa bao giờ từ tâm tìm kiếm Thái Tổ Hoàng Lăng, cả ngày lo lắng có người sẽ cầm này Đế Vương Kiếm bức vua thoái vị tự lập, ngay cả ngời này long y cũng ngời không yên, ai người nói, thứ người như thế mỗi ngày buồn này buồn kia đích, không phải nên anh niên tảo thế sao? Hán trả như nào đây có thể sống đến hiện tại."

Vô Tà về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười quét Hiên Viên Nam Lăng một cái, Hiên Viên Nam Lăng tự biết là lại kéo xa, không khỏi ho nhẹ hai tiếng, lần nữa nói: "Ta đoán, phụ vương của người khi còn sống, các người biện nước tiền đế vậy cũng từng từng lưu lại cái gì mật chiếu cho hán, nếu Hoàng thất chánh thống có con cháu, nhưng bức vua thoái vị?"

Câu hỏi này của Hiên Viên Nam Lăng là hỏi Vô Tà. Sau khi nghe xong, Vô Tà dần dần nhú lông mày, không có nói ra bất kỳ câu nào.

Trên thực tế, phụ vương chưa bao giờ nói với nàng chuyện có liên qua đến Đế Vương Kiếm, nhưng theo lời Hiên Viên Nam Lăng theo lời thì chắc là sự thật, dù sao... Từ xưa không có hoàng đế nào có thể dễ dàng tha thứ chuyện hoàng quyền bị người khác nắm giữ.

Hiên Viên Nam Lăng không biết trong lòng Vô Tà trong khoảng thời gian ngắn ngủi này đã có rất nhiều suy nghĩ, chỉ nghĩ là nàng phòng bị hán khắp nơi, không chịu nói chuyện cùng hán. Vốn dĩ Hiên Viên Nam Lăng cũng không có hứng thú quá lớn đối với vấn đề này, tự nhiên là dù Vô Tà có trả lời hay không cũng không phải là chuyện hán quá quan tâm

Rốt cuộc, Vô Tà đứng lên, lại như cũ không nhin mặt hàm một cái: "Chuyện này ngược lại không có gì cả, chẳng qua ta vẫn nói câu nói kia, ta không có ý định đi đào mộ phần của tổ tiên, đối với Đế Vương Kiếm kia... không có nhiều hứng thú cho lắm."

Dáng vẻ Hiên Viên Nam Lăng làm như nhức đầu, mắt thấy tay Vô Tà lại muốn vỗ lên bàn, phá hủy bức mặt hàm này, Hiên Viên Nam Lăng dờ khóc dờ cười, dù là đánh nát cũng không khiến nàng tâm chút nào. Thừa dịp Vô Tà trước khi động thủ, Hiên Viên Nam Lăng vội đoạt lại, cẩn thận đưa lại từng li từng tí, sau đó lại cất phong thư mật vào trong người: "Cái tên này..."

Hán đều giận đến nói không ra lời.

Vô Tà cười như không cười nhin hán một cái, Hiên Viên Nam Lăng than thở, lại từ từ nói: "Ý của lá thư này, nếu rơi vào tay vị hoàng đế kia của các người, hoặc là vào tay người khác, đối với người có thể có chỗ tốt nào? Đế Vương Kiếm này chỉ có ở trong tay người, mới là vũ khí sắc bén nhất của người. Coi như người không muốn lấy nó giết người, vậy cũng không thể bảo đảm người khác không nghĩ muốn mạng nhỏ của người, có nó, ít nhất có thể bảo đảm, chỉ có người có thể động tới người khác, người khác không thể trêu chọc tới người."

Tiểu tử oan gia này thật là khiến hán tức chết mới thôi. Dù sao thì nàng ngược lại cũng cầu mong gì khác ngoài việc đòi lại vật

này?

"Sở Vương Điện hạ, người có thể nói cho ta biết hay không, người rốt cuộc là muốn làm gì?" Vô Tà hé mắt, cũng không làm ra hành động gì. Hán nói Kiến đế giáo hoạt, sao nàng lại có cảm giác? Hiên Viên Nam Lăng này càng không thể tin."

Lời của Vô Tà vừa dứt, Hiên Viên Nam Lăng đang làm nhảm bỗng nhiên dừng lại, về mặt kia, trong khoảnh khắc trở nên tĩnh mịch lên. Một hồi lâu, hán mới ý vị sâu

xa nói giương môi cười một tiếng, không giống với bộ dạng
cà lơ phát phờ thường ngày, cặp mắt đào hoa kia nhất thời
xuất hiện khả năng đầu độc không thể diễn tả: "Tiểu oan
gia, ta hi vọng người làm Hoàng đế. Nếu người là hoàng
đế Biện quốc... Có lẽ ngày sau ta sẽ đôi đũa với con dân
của Biện quốc các người dịu dàng chút, tuy không bỏ
được quá nhiều phiền toái cho người. Ít nhất, với
Biện quốc và dân chúng Bắc Tề, đều là một chuyện tốt."

Vô Tà sửng sờ, nàng ngược lại không nghĩ tới Hiên
Viên Nam Lăng sẽ nói ra trắng trợn như vậy... Phải
kiết rằng những lời nói này của hắn, mặc kệ ở Biện quốc
cũng tốt, ở Bắc Tề cũng được, cũng là đại nghịch bất đạo,
đều là... dã tâm bành bành như vậy...

"Người muốn làm Hoàng đế?" Vô Tà rũ rèm mắt xuống,
một thoáng kia, chỗ sâu nhất trong con người đen nhánh
đã nổi lên sóng gió như ảo ảnh, không thể nhìn rõ.

Hiên Viên Nam Lăng lấy tay chống cằm, cười khảnh
khách nhìn sang, hai mắt hẹp dài héch lên, sáng chói như
sao: "Lời nói cũng không phải chỉ là như vậy, coi như
không phải là của ta, người cho rằng người Bắc Tề
chúng ta thật sự cam nguyện thần phục dưới chân hoàng đế
Biện quốc của người mấy trăm ngàn năm? Lấy sự thông
minh của người đương nhiên sẽ biết được Bắc Tề hôm
nay đã sớm không phải Bắc Tề của ngày xưa. Từ xưa
người Biện quốc đã muốn thống nam bắc, cũng không
phải là nói rằng tương lai Bắc Tề sẽ không có người dã
tâm này. Coi như tương lai ta không phải người đứng đầu
Bắc Tề, cho người ở Biện quốc, cuối cùng ta không bỏ
được mà quá mức làm khó dễ người?"

Vô Tà cau mày, lời nói này của Hiên Viên Nam Lăng quá mức mập mờ. Lúc ở Hoa Mãn lâu nàng cũng từng thấy hai thiếu niên Bắc Tề đi theo sau lưng Hiên Viên Nam Lăng. Bàn về tướng mạo, về thần vận, quả thật là giống nàng đến mấy phần, còn nghe nói, trong Sở vương không chỉ có hai thiếu niên...

Vô Tà không hề đổi sắc lui về phía sau hai bước, quay lưng đi: "Đáng tiếc, tiểu vương coi trọng nhất chính là vinh hoa phú quý, một đời không phải lo nghĩ. Hôm nay ta đã có những thứ này, vì sao còn phải tự mình chuốc lấy cực khổ, đi nhờ thương những thứ hoàng quyền không có ý nghĩa?"

Hiên Viên Nam Lăng giống như nhìn thấu lý do Vô Tà lui về phía sau hai bước, trong mắt hắn hiện lên cảm xúc phức tạp, cuối cùng là liên tục cười khổ. Sở vương là nam nhân đồng tính, hình như đã là chuyện mà người trong thiên hạ biết rõ rồi, tiểu tử oan gia này từ khi còn nhỏ thật sự đã là người đồng tính?

Mặc dù như thế, Hiên Viên Nam Lăng cũng không nói ra, chỉ thông thả ứng đáp, mỉm cười nói: "Người cũng không quan tâm tới con dân trăm họ sao?"

"Con dân trăm họ?" Vô Tà nhếch môi, nụ cười vào giờ khắc này còn mang theo ý tứ khinh miệt kiêu ngạo, thật là có chút giống Tần Yến Quy: "Sở vương diện hạ, hiện tại người khắp nơi giật dây tiểu vương kiêu ngạo làm ra chuyện giết vua đoạt vị cũng không phải là chỉ ý gì tốt. Nếu không làm được, vương tước của tiểu vương liền mất đi, đầu người khó giữ được."

"Con dân trăm họ?" Vô Tà nhếch môi, nụ cười vào giờ

"Đầu người khó giữ được, không như lại ta Bắc Tề làm phú ông quý trụ? Dù sao danh tiếng của Sở vương ta vốn đã không tốt, nhiều hơn một tội danh dung túng người ỷ thế hiếp người, và vết mờ hôi nước mắt nhân dân cũng không tồi." Diên Viên Nam Lăng cũng đi theo lười kiếng nói hươu nói vượn.

Vô Tà lắc đầu một cái, hạ lệnh đuổi khách: "Sở vương diện hạ vẫn nên rời đi, chuyện ngày hôm nay, tiểu vương sẽ làm hư không có nghe thấy, cũng hạn chế cho người ta nhìn thấy. Người đường đường Sở vương lại đợi trong tiểu vương phủ lâu như vậy, người khác sẽ hoài nghi tiểu vương câu kết với người Bắc Tề các người mất."

Sớm biết Vô Tà muốn hạ lệnh đuổi khách, da mặt của Diên Viên Nam Lăng lại dày hơn vài tầng, cười híp mắt nói: "Người không có hứng thú? Vậy coi như xong, ta cũng vậy không muốn làm khó người, chỉ coi như ta giao nhầm trái tim đi..."

Khóe miệng Vô Tà run rẩy, trên mặt vẻ mặt cũng có chút âm u, Diên Viên Nam Lăng lại vui vẻ nói: "Chỉ tiếc là giao trái tim không đúng chỗ, còn không phải chỉ có một mình ta, nha đầu Vân Nhiễm cùng vị hoàng huynh này của nàng quả thực là đồng bệnh tương liên."

Vân Nhiễm?

Vô Tà cau mày, Diên Viên Nam Lăng cười nói:

"Người cũng đừng nhìn ta như vậy, nha đầu Vân Nhiễm là muội muội ruột của ta, ta đương nhiên sẽ không hại nàng, chỉ tiếc..." Diên Viên Nam Lăng khẽ thở dài, giống như thật sự có chút nhức đầu: "Ta nghe nói nha đầu Vân Nhiễm bị có quan hệ tốt với người từ trước tới nay."

vân... Thêm khâu cơ quan hệ với với người từ nước từ này, hiện Đ\$Đ!L&Q)Đ tại xem ra đúng là sự thật. Nha đầu này nghe nói ta tới đây, chạy từ trong cung ra ngoài, người đã biết nha đầu này là cô nương lớn lên ở Bắc Tề chúng ta, khác với người Biện quốc các người, chỉ cần là nàng chuyện muốn làm, núi đao biển lửa cũng không tính là gì, huống chi đó chỉ là một tòa thành cung? Nhiều năm chưa từng thấy nàng, ta lại cũng nhất thời khinh thường, khiến nha đầu này bị chuốc say, nha đầu này nghe chuyện kiếm của đế vương..."

Câu nói kế tiếp, không cần Diên Viên Nam Lăng nói, trong lòng hai người họ cũng đã biết rõ.

Diên Viên Vân Nhiễm nhất định là biết được, chuyện Đế Vương Kiếm với người khác thì dễ nói, nhưng thân phận Vô Tà đặc biệt, nếu Đế Vương Kiếm rơi vào tay nàng, nhất định là sẽ tạo nên một cuộc sóng gió giữa phiêu Tĩnh vương cung hoàng gia. Từ xưa, trên đường hoàng quyền máu chảy thành sông, thương vong vô số. Người thắng làm vua, người thua làm giặc, nàng coi Vô Tà là tri kỷ bạn tốt, hai người tình cảm thân thiết, nàng đương nhiên không hy vọng Vô Tà suy tàn, khó giữ được tính mạng. Nhưng vô luận là nàng từng tâm tâm niệm niệm yêu thương Tuyên vương Tần Yến Quy, còn thái tử Tần Xuyên, bọn họ đều là con trai của Kiến đế. Diên Viên Vân Nhiễm cũng không hi vọng Vô Tà suy tàn, cũng không hi vọng trượng phu của mình cùng tri kỉ mà mình quý trọng nhất đầu tới người chết ta sống.

Với tính tình của Diên Viên Vân Nhiễm... Chỉ sợ là muốn cướp rồi phá hủy vật này, không cho ai chiếm được mới phải!

"Nàng đi khi nào?"

"Có lẽ là sau khi ta say vào đêm qua?" Diên Viên Nam Lãng cũng cau mày: "Nhưng nha đầu này cũng không có mang tấm bản đồ của lãng tử đi."

"Tần Xuyên có biết?"

"Nghĩ lại thì có lẽ là không biết."

Diên Viên Vân Nhiễm dĩ nhiên sẽ không nói việc này cho Tần Xuyên, chỉ là đường đường thái tử phi vô cớ mất tích, tin tức này thật đúng là có thể lừa gạt được Tần Xuyên hay sao? Coi như Tần Xuyên không biết nguyên nhân Diên Viên Vân Nhiễm mất tích nhưng thái tử phi mất tích, hẳn cũng không thể ngồi nhìn không.

"Ồ đồ!" Lúc này Vô Tà giận tái mặt, một cổ của đế vương dâu phải là nơi Diên Viên Vân Nhiễm có thể đi vào! Coi như nàng tiến vào, cũng đừng hòng sống sót ra ngoài!

Vô Tà thật sự tức giận. Diên Viên Nam Lãng còn chưa thấy qua bộ dạng tức giận này của Vô Tà. Nói thật... Khi thế kia, thật là có chút khiếp người...

Diên Viên Nam Lãng biết lần này Vô Tà không muốn đi cũng phải đi. Quả thật, nếu Diên Viên Nam Lãng hẳn không muốn cho người chuốc say, thế gian này thật đúng là chưa chắc đã có người có thể dễ dàng chuốc say hẳn, nếu hẳn không muốn cho Vân Nhuộm phát hiện, Vân Nhiễm cũng tuyệt đối không có bản lĩnh phát hiện ra...

Vô Tà trầm mặt, xoay người rời đi, Hiên Viên Nam Lăng vội vàng đuổi theo: "Người cũng quá lo lắng. Lúc này chúng ta chạy tới cũng có thể chặn lại nha đầu kia ở trên đường. Coi như Vân Nhiễm thật sự tiến vào, cũng đi không xa, trong tay ta và người có bản đồ, coi như cơ quan lợi hại, phía trước là núi đao biển lửa, cũng chưa chắc có cái gì đáng sợ. Huống chi... Nếu như người không yên lòng, muốn chết tự nhiên cũng có ta làm đệm lưng cho người."

Hôm nay Hiên Viên Nam Lăng cũng không lo lắng Vô Tà sẽ hối nghi hấn, cho dù muốn gây bất lợi cho nàng, hấn vẫn là không có ngu đến nỗi lấy hai mạng của người hoàng thất Bắc Tề để đổi một cái mạng của nàng.

Vô Tà không để ý tới hấn, Hiên Viên Nam Lăng dừng một chút, chợt ỷ vị sâu xa nói: "Nếu như người muốn ta cho người thông báo với Tần Yến Quy một tiếng..."

Hấn đương nhiên biết quan hệ bên trong của Tần Vô Tà cùng Tuyên vương Tần Yến Quy. Tiểu tì oan gia này chỉ sợ sẽ không có chuyện gì muốn gạt Tần Yến Quy, trừ... lần ở miệng hang động đó.

Đáy mắt Hiên Viên Nam Lăng tĩnh mịch, hình như là cố ý tạo nên, mang theo một chút ỷ vị thăm dò.

Quả nhiên, vừa nhắc tới Tần Yến Quy, khuôn mặt liệt của Vô Tà rớt cuộc cũng có chút phản ứng, dưới chân của nàng hơi ngừng lại, trên mặt cũng hơi chậm lại, nhưng rất nhanh liền làm như không có việc gì mà cụp mắt xuống, bước chân cũng trở lại như thường: "Không cần. Chuyện

này càng ít người biết càng tốt."

Thông báo cho Tần Yên Quy? Khóe miệng Vô Tà nhẹ nhàng nhếch lên, không phải là không dựa vào hần thì nàng không thể làm được chuyện gì, hướng chi... Nhưng lời đã nói cũng hần vào hôm nay, nàng còn chưa quên.

Đối với đáp án của Vô Tà, hình như Diên Viên Nam Lăng rất cuộc cũng có một tia cảm giác ngoài ý muốn, hí mắt cười nói: "Thật sự? Cũng đúng, lấy tính cách cẩn thận của người, dù là Tần Yên Quy, cũng không quá mức tin tưởng hần. Chuyện như vậy, đúng là có càng ít người biết càng tốt. Ít nhất thì lúc ta còn ở đây thì chắc chắn di#end @anle^ quyd0on sẽ không để người cùng nha đầu Vân Nhiễm bị Phôn vũ rồi chết trong hoàng lăng. Bất quá phải nói lại, tiểu oan gia, người đã chịu tin tưởng ta rồi hả? Dù sao so với ta, người nên hơn tin tưởng Tần Yên Quy hơn một chút. Ít nhất là đối với Tần Yên Quy, thế gian này, thật giống như không có gì có thể làm khó hần..."

Vô Tà không để ý đến Diên Viên Nam Lăng đang liên thoảng không ngừng, một pho tượng mộ cô nàng thật sự chưa chắc sẽ để ở trong mắt, hướng chi lần này trong tay Diên Viên Nam Lăng còn nắm tám bản đồ kia. Mặc dù chưa bao giờ trải qua những chuyện này... Chính nàng cũng có chút quên, mình kiếp trước, đến tột cùng là làm việc gì...

Tần tiên sinh ngày xưa...

Nàng lắc đầu cười khổ, mộ cổ của đế vương là chỗ cho người chết ở, người sống đi vào, dĩ nhiên cũng phải cần

tiên thành chết người. Vì đã tạo nên lãng mộ vào mấy trăm năm trước kia quả thật là thông minh tuyệt đỉnh. Hẳn là ra cơ quan trận pháp, thứ nào cũng là cơ quan vô cùng tuyệt diệu, so với Tần tiên sinh của ngày xưa thì cũng được tính là nghề ban đầu rồi. Sự khác biệt duy nhất là trận pháp bảo vệ của hắn có thể gây chết người. Giết người cũng là vì bảo vệ một người chết, mà nàng, giết người không chớp mắt, không biết làm bao nhiêu quân Nhật trúng mai phục, quay đầu lại ngay cả chết cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, muốn bảo vệ thì cũng phải là người sống.

Lý luận suông, Tần tiên sinh diệt địch từ ngoài ngàn dặm, thật ra thì nói đi nói lại, là một lão hồ ly như vậy, những việc nàng làm cũng là cùng một loại mảnh khốc. Cũng có lẽ, lần này đại khái coi như là nàng sống chết một lần cùng lão tiên bối chứ?

Những chuyện này đương nhiên không phải là việc mà Hiên Viên Nam Lăng có thể biết tới. Mặc dù thủ hạ của hắn có năng lực tình báo lợi hại, khiến người ta không khỏi sợ hãi than thở, ngay cả chuyện mà người Biện quốc chưa hẳn đã biết mà hắn đã có thể dễ dàng nắm trong tay, nhưng đối với Vô Tà, hắn còn rất xa lạ. Đương nhiên là hắn đã điều tra qua về Vô Tà, nhưng bây giờ xem ra, tiểu tì oan gia này hình như không hề giống như trong lời nói của mọi người. Nhìn kỹ lại, tiểu tì này coi như là cùng một loại người với hắn, lừa dối che mắt mọi người bằng tiếng xấu, nhưng cũng, làm cho người ta vui mừng không thôi...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: 77: Chỉ Mành Treo Chuông

Trải qua một lần chuyện ở Bình thành, Dung Hề nói gì cũng không chịu để cho Vô Tà làm việc nguy hiểm một mình, liền muốn dẫn ân vệ đi chuyến này cùng với Vô Tà. Vô Tà hơi mím môi, lắc đầu, cái loại địa điểm đó cũng không phải là nơi có thể có càng nhiều người đi càng tốt, nhưng suy tính đến... Hiên Viên Nam Lăng cũng không phải là người đáng tin cậy, Vô Tà cũng không hi vọng chính mình phải luôn phân tâm về chuyện sống chết của Hiên Viên Nam Lăng hay là phòng bị hấn không thành thật, liền gật đầu để Dung Hề đi cùng, ít nhất thì lấy thân thủ của Dung Hề còn không đến nỗi thua trong tay Hiên Viên Nam Lăng.

Hiên Viên Nam Lăng cũng đã nói, dù sao mộ thái tổ cũng là bí mật của hoàng thất Biện quốc, mặc dù người dưới trướng hấn rất trung thành nhưng bọn hấn dù sao cũng đều là người Bắc Tề, Hiên Viên Nam Lăng lo lắng trong lòng Vô Tà sẽ không thoải mái cho nên cũng không mang bất cứ kẻ nào, cứ như vậy một mình đi theo. Nếu như hấn không đi thì sao Vô Tà có thể yên tâm rằng tám bản đồ trong tay hấn kia không phải là đồ giả chứ?

Trong lòng Hiên Viên Nam Lăng tự nhiên biết rất rõ, tình hình hiện nay giữa Bắc Tề và Biện quốc, Vô Tà không thể nào thật sự tin tưởng hấn. Về phần nữ nhân gọi là Dung Hề đó, nhìn qua mặc dù là một nô tỳ thân cận, nhưng mắt hấn còn chưa mờ, đương nhiên biết đây là người Vô Tà phái tới giám thị mình. Hấn cũng không quan tâm, thần sắc nhẹ nhõm, tuyệt không lo lắng cho sự sống chết của chính mình, vô cùng trấn định.

Đoàn người Vô Tà ngay cả một khắc cũng không dám trì hoãn. Dù sao thì Hiên Viên Vân Nhiễm đã mất tích một ngày một đêm, mắt thấy trời đã tối, nếu có vận may lớn thì có thể chặn năng lại ở nửa đường, như vậy bọn họ cũng không cần thiết phải đến nơi chọn cát của các vị hoàng đế trước. Nhưng đây không phải là phong cách từ trước đến nay của Vô Tà, năng làm việc, cho tới bây giờ đều sẽ suy tính tới những tình huống xấu nhất. Nếu Hiên Viên Vân Nhiễm lỡ mạng, xảy ra chuyện ở trong lăng thờ các tiên đế, vậy bọn họ càng thêm không thể trì hoãn một khắc nào, đi sớm thì còn có thể cứu năng một mạng, đi trễ, chỉ sợ ngay cả hài cốt cũng không thể tìm được.

Truy Nguyệt tựa hồ cảm nhận được tâm tình phiền não khác với thường ngày của Vô Tà, không để Vô Tà mất thể diện, nhưng khổ cho Sở vương cùng Dung Hề, dọc theo đường đi cũng không biết đã khiến bao nhiêu con ngựa chạy đến mệt chết, cũng vì vậy mà bỏ xa một khoảng cách lớn với Truy Nguyệt. Chờ lúc bọn họ tới lăng mộ Cửu U Long trong bản đồ, Vô Tà đã đứng trên một tảng đá thật to, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng nhẩn lại, nhíu mi, không biết là đã duy trì tư thế này. Mấy ngày năng vẫn chưa được chợp mắt lần nào nhưng thân hình lại có vẻ vững vàng như núi khi đứng trên tảng đá thật cao, mặc cho gió đêm gào thét, sương đêm ướt, làm áo quần mặc trên người năng nhẩn lại mà dính lên người, năng cũng làm như không thấy.

Hai người Sở vương Hiên Viên Nam Lăng cùng Dung Hề đều là mấy ngày mấy đêm không được nghỉ ngơi, dáng vẻ chật vật trên người không thua gì Vô Tà. Tốc độ cưỡi ngựa của Vô Tà rất nhanh, dọc theo đường đi còn không đuổi theo được Hiên Viên Vân Nhiễm, lại càng không nói tới Sở vương cùng Dung Hề.

Hiên Viên Nam Lăng bắt đầu đi, xem ra con ngựa quá khỏe, chạy nhanh cũng không phải là chuyện tốt, tro mắt để cho nha đầu Vân Nhiễm kia chạy đi, ngay cả đuổi theo cũng vô cùng khó khăn.

Hai người bọn họ không biết Vô Tà đã đứng ở trên đó bao lâu, bởi vì bằng tốc độ của Truy Nguyệt, đã vượt bọn họ cả mấy ngày đi đường, về phần nhìn lại tất cả... Đừng nói là mộ phần của đế vương, ngay cả một ngôi mộ cũng không có, nhưng theo như bản đồ gia truyền của một phương sĩ đã từng tham gia xây dựng lăng mộ vào năm đó, nơi này chính xác là lăng Cửu U Long, nhưng mộ huyết của vua ngược lại chưa chắc đã có thể nhìn thấy, mà ngược lại có mấy phần không khí âm trầm.

Liếc nhìn lại, đập vào mắt toàn là cát vàng mênh mông, trải dài vô tận, hòn đá không biết tới đã bị phong hóa* thành cảnh tượng đồ nát thê lương, chỗ cao thậm chí sẽ cao hơn cả hai Hiên Viên Nam Lăng, nhưng thấp thậm chí chỉ đến hông, dưới chân đều là cát vàng. Đến ban đêm, độ ẩm giảm đi nhanh chóng, rõ ràng còn là cuối hạ đầu thu, không ngờ lại có thể xuất hiện cái lạnh thấu xương của trời đông giá rét.

*Phong hóa: Quá trình phá hủy đá và khoáng vật do các tác nhân ngoại lực (như gió, sóng, cát,...) tác động lên bề mặt địa hình Trái Đất.

"Chẳng lẽ là địa đồ của ta bị sai?" Mặc dù như thế, phản ứng của Hiên Viên Nam Lăng vẫn không nhanh không chậm, rõ ràng là ở tình huống chật vật như vậy, hấn lại vẫn có thể bày ra tư thái phong lưu phóng khoáng nói cười nhàn hạ như vậy.

Dĩ nhiên là hấn sẽ không hoài nghi thứ trong tay hấn có vấn đề, những vị hoàng đế kia vẫn luôn thích thần bí một chút. Lúc còn sống bọn họ đã giết vô số người, đoán chừng cũng có vô số kẻ thù, lúc chết dĩ nhiên sẽ lo lắng quan tài của mình bị người khác đào ra, sao có thể không giấu nơi chôn cất của mình kín một chút?

Nói thật, vị thái tổ Biện quốc này cũng thật là có cá tính, hoàng lăng tốt như vậy không muốn, lại dời mộ của mình đến một nơi cách xa hoàng cung tới như vậy, ngay cả bọn họ muốn tới tìm xác nói không chừng cũng sẽ ngại phiền toái.

"Vương gia?" Dung Hề tới gần Vô Tà hai bước, tâm tình của năng đương nhiên không có dễ dàng được như vị Sở vương Bắc Tề kia. Năng nhìn Vô Tà lớn lên từ khi còn nhỏ, nhưng giờ phút này Vô Tà lại không nói một lời mà đứng trên tảng đá thật cao nhưu mi, mặt không biểu tình, khiến cho năng cảm thấy có chút xa lạ, năng tựa hồ, chưa từng thực sự hiểu được tiểu vương gia nhà mình?

Vô Tà tựa hồ là có chút nhập thần, giờ phút này cho đến cho hề gọi năng một tiếng, năng mới thoáng có chút phản ứng.

Dung Hề hỏi: "Vương gia, trước mắt chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Vô Tà liếc nhìn Dung Hề, lại ngẩng đầu nhìn sắc trời thay đổi không ngừng, thần sắc cũng ngưng trọng: "Dung Hề tỷ tỷ, ta cảm thấy có nhiều chỗ là lạ."

Rốt cuộc là kỳ quái ở chỗ nào, năng tạm thời còn không nhìn ra được. Dừng một chút, thần sắc Vô Tà chậm rãi: "Thời, thời gian cấp bách, chúng ta đi

xuống trước rồi hãy nói."

Nghe những lời nói của Vô Tà vào lúc này lại có vẻ nhẹ nhõm như vậy, thật giống như đã biết cách vào. Hiên Viên Nam Lăng hiếu kỳ, hí mắt nói: "Tiểu oan gia, người biết đi vào thế nào sao?"

Tuy hẳn có địa đồ, cũng biết cửa vào đang ở dưới chân bọn họ, nhưng trước mắt căn bản không nhìn ra đầu mối gì, sao tiểu oan gia kia có thể biết đi xuống như thế nào?

Vô Tà ôn hoà quét mắt nhìn Hiên Viên Nam Lăng một cái, cũng không trả lời hắn, nàng lại ngẩng đầu lên nhìn sắc trời một lần nữa, cũng không biết nàng suy nghĩ gì, chỉ thấy nàng duy trì cái đó động tác vững vàng như cũ, đứng ở phía trên không nhúc nhích. Không biết qua bao lâu, người của nàng hình rot cục giạt giạt, nhảy xuống hòn đá bị phong đá đã trở nên tàn tạ, lấy bộ pháp kỳ quái đi qua tất cả các hòn đá lớn nhỏ ở trung gian.

Hiên Viên Nam Lăng cùng Dung Hề không biết Vô Tà đang làm gì, chỉ thấy vẻ mặt thong dong lại nghiêm túc của nàng, nhưng lại làm cho mọi người xuất hiện ý nghĩ tin phục, giống như vào giờ phút này, trừ tin tưởng nàng thì không còn phương pháp khác.

Quả nhiên, lúc Vô Tà lượn quanh xong đang trở về chỗ hòn đá ban đầu thì chuyện khó tin xảy ra, mọi nơi chợt cuốn lên một trận gió quỷ dị hoàn toàn đối lập với gió tự nhiên. Cát vàng trên mặt đất kia cũng xoay theo hình tròn, tạo thành một xoáy nước** xoay tròn kịch liệt. Sự biến đổi kì lạ bất thành linh khiến hai người Hiên Viên Nam Lăng đều bất ngờ không kịp đề phòng, rồi hình như đã hiểu ra điều gì, sắc mặt Hiên Viên Nam Lăng cũng xanh mét, trực tiếp nhắm tiểu oan gia Vô Tà này không nhân hậu, lại cũng không thông báo trước một tiếng..

** Chỗ này không hiểu sao lại xuất hiện xoáy nước trong khi ban đầu tác giả miêu tả là "cát vàng trải rộng" nữa. Cả bản QT với CV đều là xoáy nước nên Phương đề nguyên nha.

Không đợi Hiên Viên Nam Lăng oán trách xong, trước mắt ba người bỗng tối sầm, trọng lực dưới bàn chân cũng chợt hóa hư không, cả người bị rơi xuống dưới cho nên liền lấy tốc độ vô cùng nhanh hướng về trung tâm xoáy nước, tai mắt mũi miệng đều có cảm giác đau nhói, nhất là Hiên Viên Nam Lăng, đang mở miệng oán trách liền ăn một miệng đầy cát, cảm giác hít thở không thông duy trì thật lâu,

đợi đến bọn họ rot cục khôi phục tri giác, trên mặt đất đã sớm khôi phục như lúc đầu, cát vàng vẫn là một mảnh, hòn đá ban nãy cũng vẫn đứng vững vàng không ngã, nhưng cả bề mặt lăng Cửu U Long, trừ xa xa có ba con ngựa đang nóng nảy không dứt vì không biết xảy ra chuyện gì đang ở bên ngoài thì không còn một chút bóng dáng người nào khác nữa.

□ Ba người Vô Tà tỉnh táo lại trong bóng tối. Đợi tới khi bọn họ tỉnh lại, liền phát hiện ra quanh mình là một mảnh lạnh tới thấu xương, không biết có phải là do suy nghĩ trong lòng hay không, ba người có chút cảm giác âm trầm.

□ Dung Hề dẫn đầu móc ra hộp quẹt thấp sáng, thấy hai người Vô Tà cùng Hiên Viên Nam Lăng đã thức tỉnh, lúc này mới chiếu sáng ra bốn phía, chỉ thấy nơi này tất cả đều là mặt đá lạnh như băng, lại ngẩng đầu lên, bọn họ ngay cả chỗ mình rơi vào là ở đâu cũng không tìm được. Chỗ này quá tà mọn, chẳng trách được phương sĩ Đinh

Nhất năm đó được hoàng đế lập quốc của Biện quốc coi trọng như thế, thì ra là cũng không phải là có tiếng mà không có miếng, hẳn thực sự là một nhân tài.

□Hiên Viên Nam Lăng đang bề bộn quan sát tình cảnh chung quanh mình thì Dung Hề đã bắt đầu phản ứng lại, vẻ mặt cũng có chút cổ quái: "Vương gia, có nên."

□Những bệ nền kia đều là trực tiếp đặt ở nơi lõm xuống trong hang đá, tựa như là có người cố ý chế tạo bởi vì nền này dọc theo đường đi, hết sức có quy luật, nhưng nếu nhích tới gần nhìn lại phát hiện ra những chỗ lõm xuống kia giống như những thạch lịch nào là do thiên nhiên tạo thành, một chút cũng không có dấu vết đã từng bị tạc qua.

□Vô Tà nhíu mi, tựa hồ rất cuộc biết tại sao lúc trước mình lại cảm thấy có chỗ kỳ quái. Mặc dù lăng đế vương này được che giấu cực kỳ tốt, chỉ khi nào tìm được lối ra chỗ hòn đó có đầy cát vàng xung quanh kia thì lúc đó mới bắt đầu cho người ta một chút đầu mối. Những hang đá kia không khỏi cũng quá cổ quái, phàm là người hiểu chút về trận pháp cũng có thể khám phá ra. Là do phương sĩ Đinh Nhất xây dựng nơi này năng lực có hạn? Lúc này Vô Tà liền bác bỏ suy đoán này, loại vật này, chỉ có càng gặp càng chạy mất dép, mỗi phương sĩ cũng sẽ không nguyện ý toàn lực trợ giúp cho hậu bối, chính là năm đó Tàn tiên sinh của cục quân thông, so sánh cùng những cổ nhân này, cũng chỉ có thể thừa nhận, đã trải qua nhiều đời, số người coi như hiểu thuật cũng chỉ còn lại chút bản lãnh da lông.

□Đợi thấy được những nơi này thậm chí còn có thể sử dụng cây nến, Vô Tà mới phát hiện ra, lăng đế vương sao

có thể xông vào đơn giản như thế! Cũng hoặc giả, cái lãng này, vốn là đang chờ người đến?

□ "Điểm sáng nhỏ?" Trong lòng Hiên Viên Nam Lăng an tĩnh lại, lập tức trở nên an phận hơn nhiều. Ở chỗ này, hẳn đương nhiên phải đang hoàng nhìn sắc mặt Vô Tà, sự rằng tiểu oan gia này lại mất hứng một lần nữa. Nếu nàng lại giãy vờ hẳn một hồi giống như ban đầu ở trong hang động, tiểu oan gia này mà ra tay, hoàn toàn chính là mười phần ác độc.

□ Vô Tà không lên tiếng, có thể không đụng dưới lòng đất, nàng đều tận lực không đụng. Không đáp lại lời Hiên Viên Nam Lăng, Vô Tà chỉ dẫn đầu đi tới miệng hang đá tựa như muốn đưa bọn họ tới nơi nào đó, bốn phía một mảnh tối đen, chỉ có hộp quẹt trong tay Dung Hề phát ra một chút ánh sáng yếu ớt, nhưng không có lời của Vô Tà, Dung Hề cũng không dám tự chủ trương đi đốt những cây nến kia.

□ Chỉ thấy Vô Tà đi tới cửa động, cúi đầu nhìn xuống dưới, dĩ nhiên là một mảnh đen nhánh, không thể nhìn được một chút gì. Dừng một chút, Vô Tà cũng móc từ trong ngực của mình ra một hộp quẹt, thổi đốt, trực tiếp ném xuống cửa lối đi kia. Trong bóng tối, ánh lửa nhỏ nhỏ cũng rơi thẳng xuống phía dưới, giống như sao băng, mơ hồ có thể chiếu sáng cảnh vật trên đoạn đường nó đi qua, nhưng có chút ngoài dự liệu của Vô Tà chính là, bó diêm bị đốt kia rơi xuống không có điểm dừng, cuối cùng hóa thành một điểm nhỏ nhỏ, biến mất trong bóng tối đen đặc.

□ Sâu như vậy?

□ Đây là muốn đi thông xuống địa ngục hả?

□ "Vương gia?" Dung Hề cũng nhìn thấy hộp quẹt kia có phản ứng, mắt không khỏi trầm xuống, nói: "Không bằng để cho ta đi xuống dò đường trước."

□ Diệt lời, Dung Hề liền muốn giao hộp quẹt còn sót lại chi kia cho Vô Tà, nhưng nàng không có nhận lấy, nhẹ nhàng cong khóe miệng, thần sắc ngược lại có chút dễ dàng hơn: "Dung Hề tí tí, thấp sáng cây nến đi, mau đốt hết hộp quẹt trong tay người."

□ Dung Hề ngẩn người, nhưng vẫn làm theo lời theo lời của Vô Tà. Nếu là thời điểm còn có thể lựa chọn, chắc chắn là sẽ có thể suy tính kĩ hơn, nhưng hoàn cảnh trước mắt lại là một mảnh đen nhánh, không thể nhìn thấy cái gì. Mới vừa rồi bọn họ cũng đã thấy, muốn xâm nhập vào một phần của đế vương thì còn phải đi sâu xuống phía dưới, nếu không có ánh sáng, bọn họ vừa không vào được, khi muốn đi ra ngoài cũng chưa chắc có thể. Rốt cuộc Dung Hề cũng đốt hộp quẹt trong tay, không có bao nhiêu thời gian để do dự, dưới tình huống này, ngược lại là có thể dễ dàng lựa chọn hơn chút ít. Nếu lãng đế vương này đã chuẩn bị nến cho bọn họ, Vô Tà đương nhiên cũng không thích làm trái ý tốt của vị lão tổ tông này.

□ Kỳ tích lại xảy ra, lúc hộp quẹt trong tay Dung Hề đến gần cây nến, thì "ba ba ba ba" mấy tiếng, không chờ Dung Hề thấp sang cây nến, tất cả các cây nến còn lại cũng lần lượt sáng lên, lãng đế vương lúc này liền trở nên sáng rõ.

□ Về mặt Diên Viên Nam Lãna mắt cũng trấn định.

không hề lo lắng khen một câu: "Khéo léo đến tuyệt vời."

Quả thật là vô cùng khéo léo. Suốt một đường bọn họ đi xuống, trên thạch bích ở trong lăng mộ, cách mỗi một khoảng cách cũng sẽ có một chỗ lõm, sau đó là cây nến, cũng đều chiếu sáng mặt đất. Một đường đi xuống, bọn họ lại không hề cảm thấy sự khó thở, thật là lạ, nơi này là chỗ ở của người chết, nhưng cũng cho người sống hô hấp một cách thuận lợi.

□ Bọn họ đi thẳng xuống, chỉ thấy kết cấu của lăng mộ đế vương vô cùng khổng lồ, mơ hồ có thể đoán được sự xa hoa của cái cung điện dưới đất này. Dọc theo đường đi, khi rảnh rỗi người có thể nhìn thấy đồng thau chế tạo vật bồi táng cùng binh khí D% D & L ^ Q) D khô giòn và đồ làm bằng kim loại, lại duy chỉ có quan tài là không thấy. Ngôi mộ chứa an bài khác với kết cấu mà người thường biết đến, tựa hồ là nghĩ thế nào liền làm như vậy, căn bản không làm việc theo như lễ thường, cũng không nhìn ra nĩa điểm vận mệnh riêng biệt. Không biết vị Thái tử Biện quốc này có phải bị hãm lừa dối hay không.

□ "Những thứ này cây nến là có ý gì?" Hiên Viên Nam Lăng đột nhiên hỏi ra tiếng, Vô tà đã nói hẳn cũng là một người cẩn thận, cũng hoài nghi hàm nghĩa đặc thù của những cây nến này, hoặc là sẽ khởi động cơ quan nào đó, dù sao thì lăng mộ đế vương giống như vậy, cơ quan trận pháp thường gặp tất nhiên không cần phải nói, độc khí linh tinh cũng là thủ đoạn thường dùng, ai ngờ Hiên Viên Nam Lăng nói xong những lời này, suy tư thật lâu, lại xem thường oán trách một câu: "Đừng dạ mình châu thật tốt."

□ Gân mạch trên huyết thái dương của Vô Tà mơ hồ run rẩy, nàng tốt mắt, không trả lời hẳn.

□ Dung Hề lẳng lẳng nhìn vị Sở vương Bắc Tề này một cái, thấy tiểu vương gia nhà mình không có phản đối, nam nhân vừa rồi lạnh lùng nói: "Cây nến đốt xong thì tất cả liền chìm vào bóng tối."

□ Một phần đế vương này Vô Tà đọc qua trong một cuốn sách kì lạ, thật giống như chính là đang chờ ai tới, mà cây nến này hiển nhiên đã xác nhận suy đoán của Vô Tà. Nếu không phải là người đó muốn chờ, chờ cây nến tắt, liền chỉ có một con đường là chết ở chỗ này. Vì thế, chuyển đi này của bọn họ là có thời gian hạn chế, nhất định phải tìm được Hiên Viên Vân Nhiễm trước khi cây nến dập tắt, cũng phải tìm được đường ra ngoài từ nơi này.

□ Dung Hề vừa mới dứt lời, cung điện dưới chân bọn họ chợt bắt đầu chấn động. Khác với chấn động lúc trước, sự rung chuyển lúc này hiển nhiên là do bọn họ không cẩn thận kích hoạt một cơ quan nào đó, nhưng dọc theo đường đi bọn họ cũng cực kỳ cẩn thận, Dung Hề cùng Hiên Viên Nam Lăng cơ hồ là đều đi lên chỗ Vô Tà đã đi, Vô Tà cũng nhất thời không nghĩ ra mình là khởi động cơ quan. Lần chấn động này có chút kịch liệt, đồng thau cùng đồ làm bằng vàng và tất cả khôi giáp đều không đứng vững, âm âm đổ ra đầy đất, ba người bọn họ cũng không đứng vững theo.

□ "Vương gia cẩn thận!" Dung Hề kêu một tiếng, muốn đi tới bên người Vô Tà, nhưng cũng là có lòng mà không đi lực.

□ "Lần này thảm!" Phản ứng của Diên Viên Nam Lăng còn cả lơ phát phơ như vậy tuyệt không giống với dáng vẻ thảm hại, nhưng thấy thế hẳn đã nhẹ nhàng đi tới bên người Vô Tà. Nơi cũng kỳ quái, thân thủ cao như Vô Tà cũng khó có thể ổn định thân hình của mình, vậy mà vào lúc này Diên Viên Nam Lăng lại có thể bước đi chuẩn như vậy, cố ý đứng sát bên người Vô Tà, mặc dù kia vẻ mặt vẫn một bộ không lo lắng nhưng giọng nói cũng đã trầm xuống: "Cẩn thận."

□ Vừa mới dứt lời, còn chưa hết chấn động, Vô Tà đã nghe được âm thanh "Ong ong" đang đến gần, ngẩng đầu lên xem, chỉ thấy một đàn bướm có số lượng vô cùng lớn từ chợt bay tới từ xa. Bọn chúng giống như xếp thành một loại trận hình, đang từ tản ra, ong vò vẽ toàn bộ đều hướng tới nơi ba người Vô Tà đang đứng.

□ "Nơi này còn có ong vò vẽ?" Diên Viên Nam Lăng cũng có chút giật mình.

□ "Là ong độc thì mộ." Vô Tà lời ít mà ý nhiều bỏ lại một câu, Dung Hề đã rút nhuyễn kiếm bên hông mình bắt đầu chém giết lũ ong độc, thế nhưng bọn chúng số lượng quá nhiều, trong tay không có vũ công, Diên Viên Nam Lăng lại là một tên trời gà không chặt, chỉ dựa vào một mình Dung Hề thì thật sự là có cổ hủ hộ tới đâu cũng sẽ có sơ hở hướng chỉ hiện tại còn đất rung núi chuyển, ngay cả mọi người cũng đứng không vững, thỉnh thoảng còn có đá rơi xuống, càng khó thì triển chiêu pháp. Lúc Vô Tà nói ra câu nói kia, hai người cũng đã biết tính nghiêm trọng của chuyện này. Coi như là không biết này ong độc thì mộ này là cái gì, nhưng thấy bọn nó công kích người giống như đã thành tinh, liền biết không phải là dễ trêu, có

lẽ là chỉ truing một nhất căn thi cũng phải giống như chư nhân lăng mộ, chết ở chỗ này.

□ Vừa đúng, lăng mộ chính là cho người chết ở, bọn họ cũng không cần phiền toái bản thân đi đào mộ phần.

□ Thời điểm Vô Tà nhìn đến những con ong độc này, sắc mặt mặc dù cũng ngưng trọng nhưng không có nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng của nàng. Diên Viên Nam Lăng không biết nàng đang làm gì, những con ong độc kia cũng bay sang hướng nàng, nàng lại giống như không nhìn thấy, ngồi chồm hồm trên mặt đất, đông gổ tây sờ, vẻ mặt nghiêm túc, không khác nào người ngu ngốc.

□ Cũng không biết Vô Tà làm gì mà sự chấn động liên tục kia bỗng dừng lại. Không có những loại lực tác động ở bên ngoài quấy nhiễu, nhuuyến kiếm của Dung Hề lúc này tạo ra những luồng gió mạnh không lâu sau trên đất đã xuất hiện một mạng lưới lớn thì di\$en%od(@anle!qu!yd)on thể ong độc. Những con ong độc kia thật sự là giống như đã thành tinh, có nhiều con bị giết nhiều như vậy lại cũng biết sợ, chỉ bao quanh ở giữa không trung, có chút kiêng kị nhuuyến kiếm trong tay Dung Hề.

□ Ba ba ba!

□ Nhưng vào lúc này, những cây nến đang sáng rực kia bỗng đồng loạt đột ngột tắt toàn bộ. Vô Tà liền sắc, Diên Viên Nam Lăng thấy vậy cũng buồn bực lên tiếng hỏi: "Thời gian đã hết? Ta đã nói, khi nến ngọn nến tắt thì dùng dạ mình châu sẽ tất có lợi!"

□ Đúng vậy, cây nến kia vừa mới đốt được một lúc, sao có thể bị dập tắt nhanh như vậy.

□ "Chúng ta là bước vào trận pháp sinh tử." Trong bóng tối, tiếng nói của Vô Tà thành linh vang lên, trong trẻo mà lạnh lùng, nghiêm túc, khiến cho người nghe cũng có chút khản trương.

□ Vào lúc này, trong bóng tối chợt vang lên âm thanh xé gió, trực tiếp lao tới chỗ Vô Tà...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Chương 78

Mặc dù Dung Hề cùng Hiên Viên Nam Lăng cũng cảm thấy trong bóng tối, rõ ràng có thứ gì đó hướng đến bên Vô Tà, mặc dù bọn họ muốn làm chút gì đó nhưng e rằng bản thân cũng tự lo không xong, trong không khí, âm thanh xé gió ngày càng nhiều hơn, nhuyển kiếm trong tay Dung Hề lực phát ra càng ngày càng yếu dần, cứ tiếp tục như vậy, bọn họ sớm muộn gì cũng kiệt sức.

Có lẽ thấy bọn họ ngày càng yếu thế, những con ong độc kia lại một lần nữa như ong vỡ tổ tấn đến, ám tiễn thủ mộ từ trên thạch bích chi chít mà phát ra, quả thật là muốn biến bọn họ thành con nhím đây mà.

Mũi tên kia, thời điểm bay về hướng Vô Tà, nàng cũng chưa hề di chuyển, tiếng kim loại lạnh lạnh va chạm với nhau, xuyên đứt sợi dây nàng đang mang bên hông, loảng xoảng một tiếng, miếng ngọc bội hình chim ưng cỡ một bàn tay kia rơi trên mặt đất, đây chính là kỉ vật năm đó Tần Tĩnh để lại cho Vô Tà, là vật bất ly thân trên người Vô Tà, ngọc bội hình chim ưng kia hình dáng cô quái, mặc dù mọi người thấy, giống như một món đồ chơi của một đứa trẻ, cũng không để ý lắm, không nghĩ đến lần này, khi ngọc bội kia trong nháy mắt rơi xuống đất, bốn phía trở nên quỷ dị những mũi tên kia giống như có mắt đều tránh hướng đến Vô Tà, những con ong độc kia đang ở ạt tấn công cũng rời rít đổi hướng tấn công, công kích về phía hai người còn lại trong bóng tối.

Sự thay đổi này làm Vô Tà cũng có chút kinh ngạc, hơi cau mày lại, nàng vẫn không nhúc nhích, những thứ kia mặc dù không tấn công Vô Tà, nhưng lại khổ cho hai người Dung Hề và Hiên Viên Nam Lăng, xem ra trúng không ít chiêu.

Mặc dù hai người Dung Hề cũng cảm thấy kì lạ, nhưng trong giờ phút này đây hai người bọn họ cũng không có thời gian quan tâm đến việc này, tạm thời Vô Tà được an toàn, ít nhất giờ phút này cũng làm cho họ cảm thấy an tâm hơn phần nào.

Vô Tà cũng không rảnh rồi đi giải thích, nàng cúi người xuống, tìm kiếm miếng ngọc bội hình chim ưng khi này bị rơi xuống đất, muốn nhặt lên lại, tay chạm đến cảm giác mát lạnh của ngọc bội, Vô Tà thuận thế nhặt lên, đang muốn đứng dậy, người của nàng chợt dừng lại ở giữa không trung, lúc này đây ở trong bóng tối, đôi mắt đen to tròn nhanh chóng thu lại, ánh mắt thoáng qua một tia hàn quang lạnh thấu xương.

Trong bóng tối này đây có vô số ánh mắt đang nhìn nàng, sau đó ánh mắt kia cũng chợt biến mất trong phút chốc, cảm giác khác thường cũng nhất thời biến mất, nhưng cảm giác này nhất định sẽ không sai, loại cảm giác bị áp bức, rõ ràng chính là cảm giác đang bị người khác giám sát.

Lại nhớ đến những cơ quan cùng ong độc vừa rồi, trong đầu nàng hiện lên cảnh miếng ngọc bội hình chim ưng rơi xuống đất, rồi nàng lại tránh được những sự công kích kia, mấy vật này cũng tốt, những con côn trùng độc kia cũng được, rõ ràng đây không phải là những thứ cơ quan thông thường, chúng nó giống như có trí thông minh của một con người vậy, cũng có lẽ... là bị người khác điều khiển?

Người...

Chẳng lẽ nơi này có người trông giữ mộ?!

Vô Tà cũng bị ý nghĩ này của mình làm giật mình, mộ thái tử ít nhất cũng có hơn năm trăm năm lịch sử, nếu như có người trông coi, bọn họ phải sinh sống trong phần mộ này bao lâu đây?

Vô Tà cũng là nhân nhả mà có thời gian đi suy nghĩ về chuyện kia, ở bên kia, Hiên Viên Nam Lăng không chịu nổi nữa, thúc giục Vô Tà: "Ai không phải ta nói, tiểu oan gia, ngươi mau nhanh lên suy nghĩ biện pháp gì đi! Lão không thể tiếp tục như vậy được nữa, không bị giết chết, cũng bị chết do hết sức mà thôi."

Sau khi đến cái nơi chết tiệt này, Hiên Viên Nam Lăng mới tỉnh ngộ ra, ở cái loại địa phương này, nghe lời của tiểu oan gia là không sai! Mặc dù hẳn không biết, vật nhỏ này lấy đầu ra nhiều thủ đoạn như vậy, giống như đã đến nơi này rồi vậy, nhưng vào giờ phút này đây, ngoại trừ tin tưởng nàng ra, không còn có cách nào khác.

"Vương gia, có cách giải quyết nào không?" Dung Hề ra sức chém những ám tiễn cùng lũ ong độc kia, những thứ đó, tựa như không bao giờ hết, cho dù là Dung Hề, kiếm trong tay dường như cầm không còn chắc nữa, mặc dù là như thế, nhưng nàng vẫn lấy ra một chút thời gian rảnh hướng Vô Tà đặt câu hỏi, theo như việc này thì, trong lòng nàng cũng lặng lẽ có chung nhận thức với Hiên Viên Nam Lăng, dưới tình huống trước mắt như thế, có lẽ cũng chỉ có tiểu Vương gia nhà nàng mới có cách giải quyết mà thôi.

Trong một nơi như trong bóng tối, bọn họ ai cũng không nhìn thấy ai, loại bóng tối này, bất cứ lúc nào cũng không thể tưởng tượng được thứ gì, cực kì tối tăm.

Tự nhiên Dung Hề cùng với Hiên Viên Nam Lăng cũng không có cách nào thấy được, cánh môi của Vô Tà giờ phút này đây chậm rãi nâng lên một chút, độ cong ý vị hàm xúc: "Biện pháp tự nhiên là có, vậy cũng chỉ có thể nhìn, là ai tìm được ai trước."

Mặc dù Dung Hề cùng Hiên Viên Nam Lăng không hiểu được ý tứ trong lời nói của Vô Tà, nhưng người thông minh như bọn họ, cũng biết rằng trong giờ phút này không nên hỏi những vấn đề này.

Vô Tà vừa dứt lời, không coi ai ra gì mà ngang nhiên đi về phía Dung Hề cùng Hiên Viên Nam Lăng, mặc dù Dung Hề không nhìn thấy bất cứ thứ gì, nhưng lỗ tai lại dị thường nhạy cảm, biết Vô Tà đang đi về phía bọn họ, Dung Hề biến sắc, cảm nhận kiếm trong tay mà tập hợp hết sức lực lại, chỉ vì muốn thay Vô Tà ngăn lại những thứ vật cản kia đang muốn công kích đến nàng.

Nói ra cũng kì quái, những thứ kia giống như là đang kiêng kỵ Vô Tà, đừng nói là số lượng ong độc ngày một đông, những vật vô tri vô giác như những mũi tên kia, giống như bắt đầu có do dự, bắt đầu tránh đi.

Không đợi Vô Tà mở miệng, tâm Hiên Viên Nam Lăng đã sớm nóng nảy lần này hết sức hiểu ý mà nhìn thấu ý đồ của Vô Tà, thuận nước đẩy thuyền mà chạy ra trốn phía sau lưng của Vô Tà, lần này, những thứ kia ngập ngừng giống như đang bị làm khó, trong bóng tối, vang lên một tiếng than nhẹ vô cùng quý dị, ở nơi địa phương quý quái này, lại vang lên một tiếng than nhẹ nhàng như gần như xa đủ để dọa cho người ta sợ đến hồn xiêu phách tán.

Những chuyện lạ xảy ra, có lẽ cũng không tính là chuyện lạ, ngược lại chính là kết quả mà Vô Tà muốn, những con ong độc kia không báo trước mà bắt đầu biến mất, những ám tiễn kia cũng ngày càng thưa dần, cuối cùng là trở nên lặng yên không một tiếng động.

Trong bóng tối, những thứ vẫn làm cho Vô Tà cảm giác bị đè nén, trong nháy mắt giống như thủy triều thoái lui, biến mất không thấy tăm hơi.

Trong chớp mắt, không gian trở nên tĩnh lặng, chỉ còn âm thanh thờ đốc của ba người bọn họ cùng một mớ bừa bãi trên mặt đất.

"Kỳ quái."

Trầm mặc hồi lâu, Hiên Viên Nam Lăng chậm rãi nói lên nghi vấn làm cho không khí yên lặng phá vỡ đi, trong bóng tối, phát hiện nguy cơ đã thoái lui Hiên Viên Nam Lăng không có nửa phần mệt mỏi, ngược lại hết sức có tinh thần, không nhanh không chậm từ trong áo lấy ra đồ đánh lửa, xung quanh liền phát sáng, lại phát hiện giờ phút này đây ngoại trừ những ám tiễn bị gây cùng với xác chết của ong độc trên mặt đất, vị trí của bọn họ tựa hồ không có gì thay đổi hết.

Thạch bích vẫn là thạch bích, tất cả xem như vẫn không thay đổi, nhưng trước lúc cây nến bị dập tắt hoàn toàn, trước mắt bọn họ rõ ràng có một lối đi không rõ ràng, mà giờ phút này đây, lại đổi thành một cái thạch điện cổ quái, thạch điện này rất lớn, nhưng lại không có lối đi dẫn đến lối ra, trừ bọn họ ra, chỉ còn lại những quan tài đá nằm ngổn ngang trên mặt đất mà không có quy luật, mỗi một cái quan tài đá cũng nặng đến ngàn cân, vô luận có xảy ra bất kì thay đổi gì, cũng làm cho người ta không chút nào phát hiện ra, nhưng khi nhìn quan tài đá không nhúc nhích kia, khi xoay người nhìn đi nơi khác, chúng giống như lặng lẽ di chuyển vị trí, nhưng nếu cẩn thận nhìn chăm chăm một cái quan tài đá nó xác thực không có nhúc nhích, nằm ngay tại chỗ.

"Trên người ngươi có đồ bật lửa, vì sao lúc trước không lấy ra." Dung Hề thấy hắn lặng lẽ móc đồ bật lửa ra đốt lên, người trầm ổn như nàng không khỏi có chút tức giận ở trong lòng, lúc trước nguy cơ từ phía như vậy, mà bọn họ cái gì cũng không nhìn thấy, vị Sở Vương Bắc Tề này cũng không lấy ra đồ bật lửa, trước mắt nguy cơ tạm lui, thế nhưng hắn lại thông dong đốt lửa, liếc nhìn lại, trừ Vô Tà ra, hai người bọn họ đều mang thương tích trên người, chặt vật vô cùng.

Hiên Viên Nam Lăng ngược lại tính tình dễ chịu, hẳn đường đường là Sở Vương Bắc Tề, bị người bên cạnh tên tiểu oan gia Tần Vô Tà dùng khẩu khí vô lễ mà chất vấn, ngược lại tỏ ra vô tội mà lắc đầu một cái: "Ta sao lại không biết đạo lý con thiêu thân lao đầu vào lửa chứ?"

Hắn cũng không ngốc, mới vừa rồi bật lửa lên, những thứ ong độc kia còn không toàn bộ hướng về phía hắn hay sao?

Khoé miệng Dung Hề giật giật, không nói tiếp nữa.

Khi hai người đang nói chuyện, Vô Tà dường như có điều đang suy nghĩ mà nhìn khắp xung quanh một lần, Hiên Viên Nam Lăng thấy vẻ mặt nghiêm túc của nàng, không nhìn ra cuối cùng là khẩn trương hay là ngưng trọng, khuôn mặt băng bó kia, không để lộ ra bất kỳ ý tứ gì, không khỏi hỏi: "Tiểu oan

gia, người nhìn thấy ra điều gì rồi sao? Chúng ta làm sao lại đi đến được cái địa phương này, xung quanh còn lắm quan tài như vậy, những thứ quan tài này giống như đang di chuyển."

Vô Tà đang nghiêm túc suy nghĩ điều gì, ngoài miệng lại không chút để ý nói một cách qua loa: "Đây là mộ phần, còn là khu mộ của đế vương, chính là nơi xác sống đi ra có thể đến hầu hạ người cũng không có gì quái."

Ngu ý từ khi họ bắt đầu đi vào, gặp được hết thấy những việc kia, bao gồm những thứ quan tài quý dị kia cùng thạch điện nơi chứa những thứ kì quái khi này, cũng không tính là cái gì.

"Còn có thứ xác sống quý quái kia?" Về mặt của Hiên Viên Nam Lăng trở nên nghiêm túc. những lời kia của Vô Tà cũng chỉ thuận miệng mà nói bừa, nhưng ở loại địa phương này, đích thực là dù có phát sinh chuyện gì cũng không tính là kì quái.

Thấy đồ bật lửa sắp cạn, Hiên Viên Nam Lăng thuận tay đốt nền trên vách thạch bích lên, ném thứ trong tay đi, cũng giống như Vô Tà cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Mặc dù về mặt Vô Tà nghiêm túc, nhưng về mặt kia lại thủy chung lộ ra vẻ nhàn nhạt, trầm tĩnh mà thông dong, chưa từng lộ ra vẻ kinh hoàng, Hiên Viên Nam Lăng cũng không hiểu rõ được năng, giờ phút này cũng phải biết rằng, đứa nhỏ thần bí này, hẳn biết lúc trước chỉ sợ cũng không phải chân thật là năng.

Vô Tà cũng không để ý đến bọn họ đang suy nghĩ cái gì, chỉ là đơn độc mà đi vòng quanh đến bên cạnh mấy cái quan tài, tựa như những thứ kì quái quay quanh chúng lúc trước chỗ cao chỗ thấp trên mặt đất mà chuyển động, chẳng qua là lần này, sau khi Vô Tà đi một vòng xung quanh, vẫn không có bất cứ thứ gì trải qua, thạch điện vẫn là thạch điện, không gian bị phong kín vẫn là không gian bị phong kín, mà những cái quan tài kia vẫn như cũ lấy một tốc độ mà bọn họ không nhìn thấy được mà chuyển động vị trí một cách kì lạ.

"Thật đúng là trận pháp sinh tử." Vô Tà cảm thán một câu, chỗ sâu bên trong đáy mắt, có ánh sáng lóe qua, không rõ là kính phục cùng mừng rỡ hay là dờ khóc dờ cười.

"Đây là thứ đồ vật quý quái gì vậy?" Hiên Viên Nam Lăng hỏi.

Vô Tà nhìn Hiên Viên Nam Lăng một cái, lại nhìn Dung Hề một cái, Dung Hề đối với năng là tin tưởng tuyệt đối, cho dù là đi theo năng đến địa phương quý quái này, cũng không có nửa phần nóng nảy, chỉ lẳng lặng theo sát bên người năng, bất đồng duy nhất là, từ khi này cho đến sau này, tay của Dung Hề cũng không rời khỏi chuỗi kiếm nửa phút, không sai, trong lòng Vô Tà có chút cảm động, loại tín nhiệm vô điều kiện như vậy, làm cho đáy lòng năng giống như có một dòng nước ấm đang chảy qua.

Mà tên Hiên Viên Nam Lăng... không phải là địch cũng không phải là bạn, một phút Vô Tà cũng không để xuống cảnh giác đối với hắn, vào giờ phút này cũng giống như vậy, nhìn hắn chặt vật như vậy, tay trái gà cũng không chặt, nếu đúng như vậy, hắn làm sao có thể dám đến nơi này đây?

Khoẻ miệng Vô Tà nhẹ nhàng nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, trả lời vấn đề của Hiên Viên Nam Lăng: "Trận đồ sinh tử này, cũng chưa chắc là đồ tồi, mặc dù không được ra, nhưng nhốt người ở nơi này được, ít nhất nó cũng an toàn. Coi như mộ của đế vương thật sự có cái gì quý quái đi, nhưng nơi này ít nhất cũng không có."

"Không có cách nào đi ra ngoài sao?" Hiên Viên Nam Lăng cau mày, không phải buồn vì vấn đề có được ra khỏi đây hay không, mà là đang buồn việc đồ bật lửa đã hết, bóng tối, cũng không phải là chuyện gì tốt, ít nhất sẽ làm cuộc sống trở nên không thú vị nữa.

"Cũng không phải là không có cách." Vô Tà dường như chợt nghĩ đến điều gì đó, tay phải theo bản năng sờ đến ngọc bội hình chim ưng kia.

Bọn họ bị kẹt lại ở nơi này, ít nhất có thể ở lại chỗ này đến khi tìm được lối ra, vẫn là nơi an toàn, nhưng những thứ trong bóng tối kia làm năng cảm thấy bị đè nén, có người không ra tay với bọn họ, lựa chọn giải quyết với bọn họ như vậy, giống như là có liên quan đến vật này.

Bọn họ có thể được coi như là đang thỏa hiệp với năng, tạm thời nhường một bước?

Vô Tà vừa dứt lời, thân hình đã đi đến một cổ quan tài bên cạnh, giờ tay lên lau mặt ngoài của cổ quan tài, bất đồng so với những cổ quan tài khác, dường như có một lõm hình tròn, hoặc là nơi này vốn nên có một cái gì đó?

"Sở Vương điện hạ." Ánh mắt Vô Tà chợt rơi đến bên người Hiên Viên Nam Lăng cười như không cười: "Nếu tiểu vương đoán không sai, nơi này vốn để thứ gì đó? Kính xin sở vương điện hạ giải thích."

Giờ phút này Vô Tà xưng hô với hắn là "sở vương điện hạ", thậm chí còn mang theo nụ cười, nhưng Hiên Viên Nam Lăng nhìn ra được, hiển nhiên là ngoài cười nhưng trong lòng không cười, trong lòng Vô Tà có chút không vui.

Hiên Viên Nam Lăng không cho là đúng đi lên: "Thoạt nhìn thật sự giống như để thứ gì đó, đáng tiếc bản vương tài hèn học ít, không thể giải thích cho tiểu vương gia hiểu được."

Nụ cười trên môi Vô Tà ngày càng sâu, nhưng ánh mắt lại phát ra tia sáng lạnh.

Hiên Viên Nam Lăng dừng lại một chút, dờ khóc dờ cười: "Có muốn ta cởi quần áo ra cho người xem hay không?"

Ngoài dự kiến của Hiên Viên Nam Lăng chính là, Vô Tà lại gạt đầu một cái, còn cho Dung Hề trực tiếp lấy kiếm làm rách quần áo của hắn, Hiên Viên

Nam Lăng vội vàng né tránh, tay chân nhanh lẹ né tránh, từng cái từng cái, động tác cực kì nhanh, bắt đầu cởi áo khoác, cho đến cái áo trong cùng, ngay cả cái áo cuối cùng cũng cởi ra, lộ ra nửa thân trên còi trần, thần sắc Vô Tà không đổi ánh mắt thẳng tắp nhìn hấn, Dung Hề tuy có chút kiêng kị, nhưng vẫn cuối đầu, tránh đi ánh mắt của Hiên Viên Nam Lăng, nhưng động tác trên tay vẫn rất cẩn thận mà kiểm tra tỉ mỉ một lượt quần áo của Hiên Viên Nam Lăng cũng không tìm thấy được đồ vật mà Vô Tà muốn tìm.

Thạch thất ở phía dưới mặt đất, lạnh lẽo âm hàn, Hiên Viên Nam Lăng cởi hết quần áo, lạnh đến mức đôi môi phải rung rung, mặt hấn cứng lại, có chút bất đắc dĩ nhìn chằm chằm Vô Tà: "Chỉ còn dư lại một cái tiết khổ người có muốn ta cởi ra luôn hay không?"

Hiên Viên Nam Lăng vừa nói xong, liền làm bộ muốn cởi xuống, Vô Tà dừng một chút, quay mặt đi chỗ

khác, cũng có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn nói: "Thôi, không cần cởi, Sở Vương điện hạ mau lấy quần áo mặc trở lại đi."

Hiên Viên Nam Lăng sớm đã bị đông lạnh có chút run lẩy bẩy, ngay cả sắc mặt cũng đã phát run, mặc quần áo vào so với lúc cởi ra không có thuận lợi như vậy, về mặt Vô Tà ngược lại không có chút gì áy náy mà an ủi một câu: "Nơi này lạnh như vậy, động tác của sở vương điện hạ không mau một chút đi, tự nhiên lại đi cởi quần áo ra như vậy a..."

Đôi môi Hiên Viên Nam Lăng run run, giận đến không nói ra được lời nào...

Không tìm được thứ mình muốn tìm, ánh mắt Vô Tà chợt rơi vào bên hông Hiên Viên Nam Lăng, do dự một hồi lâu, giờ phút này Hiên Viên Nam Lăng đã mặc quần áo vào đầy đủ, Vô Tà chợt bật ra một câu: "Vẫn là cởi tiết khổ ra xem một chút đi."

Sắc mặt Hiên Viên Nam Lăng hơi dừng lại, nhất thời tức giận vô cùng, giờ phút này đây ánh mắt không chút không dè dặt, càng trở nên chăm chú hơn, đen nhánh cùng trong veo, dường như có thể nhìn thấu con người ta, Hiên Viên Nam Lăng tất nhiên không thể nào thật sự cởi tiết khổ ra rồi, nếu như chỉ có mình Vô Tà thì tốt rồi, nhưng nơi này lại còn có thêm một cô gái đây, hấn đường

đường là Đả Vương, sao lại chỉ vì một câu nói của tên tiểu oan gia này mà cời ra hay mắc vào đây?

Hồi lâu, Diên Viên Nam Lăng dường như có chút thất bại, vuốt tay, giống như ảo thuật sờ vào người mình một phát, móc ra một viên dạ minh châu, viên dạ minh châu kia không lớn, nhưng lại cùng chỗ lõm ở trên quan tài kia thật phù hợp, cũng không biết bị hắn lấy đi khi nào giờ phút này khi hắn đốt cây nến trên vách lên, hoàn toàn không nhìn ra, cũng làm người ta không nhìn thấy được ánh sáng phát ra từ viên dạ minh châu.

Về mặt Vô Tà cũng không giống như ngoài ý muốn, nhận lấy Viên dạ minh châu kia, cười nhạo nói: "Đa tạ sở vương điện hạ chớ giảo."

Sống lưng Diên Viên Nam Lăng cứng đờ, chỉ cảm thấy về mặt giấu cốt của tên tiểu quý này, như thế nào lại giống về mặt của Tần Yến Quy đến như vậy? khuôn mặt âm u quay đi nơi khác, tâm tình của Diên Viên Nam Lăng hiển nhiên không vui rồi.

Vô Tà tất nhiên cũng không để ý đến hắn, bỏ dạ minh châu vào trong chỗ lõm kia, lần này, lần này đi vòng quanh cỗ quan tài theo bước chân cổ quái kia, kỳ tích thật sự xảy ra, những chiếc quan tài kia, di động mà mắt thường có thể nhìn thấy, dưới chân cũng dần hiện ra lối đi xuống lòng đất, lối đi kia lại quá hẹp, chỉ đủ cho một người đi qua, khi nhìn thấy làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

Về mặt Dung Hề hơi ngạc nhiên, phản ứng của Diên Viên Nam Lăng ngược lại bình tĩnh hơn nhiều, hắn dĩ nhiên cũng sớm đoán ra viên dạ minh châu này có tác dụng gì rồi, nếu không cũng không tùy ý mà đưa ra.

giữ lại, nếu không cũng không vậy ý mà như thế,

"Vương gia, đây là..." Dung Hồ giống như biết ý định của Vô Tà muốn làm gì, không khỏi có chút lo lắng.

Vô Tà cười cười: "Trận đồ sinh tử, tuy là người sống có thể đi vào, cũng đừng mơ tưởng đi ra, nhưng nếu là trận đồ sinh tử, không phải là trận chết, đó chính là cửa ra. Chỉ là..."

Cửa này chỉ có thể cho một người ra mà thôi.

"Người thật sự muốn đi ra ngoài sao?" Giờ phút này Diên Viên Nam Lăng không còn lộ dáng vẻ lơ phất phong lưu thường ngày nữa, trầm giọng hỏi Vô Tà.

Vô Tà ngẩng người, gạt đầu một cái.

Khoé môi Diên Viên Nam Lăng giương lên, cũng không biết có phải hay không đang cười lạnh, hẳn đã sớm biết có kết quả như thế này, ba người bọn họ bị vây trong trận đồ sinh tử, có thể đi ra ngoài, cũng chỉ có một người, nhưng mà bên trong còn phát sinh chuyện gì nữa, có lẽ bọn hắn cũng không dự tính được đâu? Ở lại chỗ này, ít nhất cũng an toàn, Vô Tà muốn một mình đi ra ngoài, có lẽ chính là muốn chết nhanh một chút thôi.

Vô Tà cũng nhếch môi lên: "Trận đồ sinh tử, chỉ có thể để một người vui đùa cùng hắn thôi, nếu thắng, tất cả mọi người còn sống mà rời khỏi cái địa phương quỷ quái này, nếu thua, vậy cũng được, chúng ta liền cùng nhau lưu lại thôi."

Vô Tà nói một cách rất tự tin, giọng như đã biết hẳn là ai

vậy.

Hiên Viên Nam Lăng thật sự bất đắc dĩ: "Người cần gì phải đi ra ngoài, ở lại chỗ này chờ một chút nữa, người của ta sẽ nhanh chóng đến thôi."

Mặc dù lời này của hắn vừa nói ra cũng thật sự không đủ sức thuyết phục cho lắm, chỗ này tựa như rất tà môn, người của hắn xem như có phương pháp tìm đến đây đi chẳng nữa cũng chưa chắc có cách đưa bọn họ còn sống ra ngoài.

Vô Tà tự nhiên cũng biết lời nói kia của Hiên Viên Nam Lăng không chút thuyết phục nào, cũng không nói thẳng ra, chỉ cười như không cười, Hiên Viên Nam Lăng buông tay ra, trở lại bộ dạng lười biếng như xưa, cười híp mắt nói: "Tiểu oan gia, ta thật sự xem nhẹ người nha, trận đồ sinh tử này, người làm sao có thể phá đây? Cục diện bên ngoài kia, dường như người phá giải cũng không ít đi."

Về mặt Vô Tà sống sờ sờ, trong nháy mắt, hình như trở nên hoảng hốt dường như nghĩ tới thứ gì đó, rất lâu rồi, nàng thậm chí còn hoài nghi, đó có phải là một giấc mộng hay không.

Lại không nói, trận đồ sinh tử này, nàng giống như đã từng trải qua nó, nghiêm chỉnh tiêu diệt quân đoàn dã chiến nhất.

Trận đồ sinh tử trận là nơi tàn nhẫn, làm cho những người bị rơi vào chỉ còn một người có thể giữ được mạng sống, dục vọng cùng dã tâm ((((((dđlqđ)))))) của con

người rất đáng sợ, nhất là thời điểm người ta đối mặt với sinh tử, mọi người sẽ vì chuyện này mà lộ ra mọi thứ, tự giết lẫn nhau, chém giết, máu tanh, tranh đoạt, lừa gạt, sau đó vụn vụn, điên cuồng, biến thái cuối cùng là chết.

Ai nói trên tay mình không từng dính qua máu tươi đây, trên người cũng chưa có tội nghiệp gì?

...

Vô Tà một mình bắt đầu đi xuống lối giữa, khi nàng đi đến phía dưới, trên đỉnh đầu cũng không thể nào đi xuống cùng một lúc, phía trên vang lên âm thanh thật nhẹ, lối vào trên đầu liền bị đóng lại, biến mất không còn thấy đâu nữa.

Trong tay nàng đang cầm ngọc bội hình chim ưng, suốt đường đi, Vô Tà không bị gặp phải bất kì chuyện kì lạ nào hết, cực kì thuận lợi, đi sâu vào trong mộ thất thần bí kia.

Đi vào trong mộ thất, lối đi phía sau lưng nào dường như cũng biến mất một cách quỷ dị theo, trở thành một bức tường đá, dường như chính là mộ của Đế vương chui nhân của một thất này, cảnh vật nơi đây hắc ám, dường như phía sau lưng bị chặn lại, giống như lọt thỏm vào trong bóng tối, không có nệm, cũng không có dạ minh châu.

Có lẽ nàng nên thích ứng với bóng tối, nhưng sống hơn mười năm trong ánh sáng, nàng lại quên mất, mình cũng đã từng là một người mù sống cả đời trong mật thất.

"Thật xin lỗi, ta quên, nơi này quá tối."

Trong bóng tối, giọng nói ôn hòa, trầm thấp cùng nhẹ nhàng, giống như một ngọn gió nhẹ nhàng lướt qua, sợ làm phiền đến người khác.

Hắn vừa dứt lời, trong mắt thất liên sáng lên, một viên dạ minh châu lớn được khám trên vách thạch lịch, mộ thất thật sự quá lớn, vắng (((((dđlqđ)))))) lặng đến mức một tiếng động nhỏ cũng không có, mộ thất to lớn như vậy, chỉ có một viên dạ minh châu không sáng lắm nhưng làm cho người ta thấy rõ được hoàn cảnh nơi này.

Tuy là mộ thất, nhưng Vô Tà lại không nhìn thấy bất kỳ một cổ quan tài nào, chỉ có cái tháp nhỏ phía trước, một bóng người ngồi lẳng lẳng nơi đó, người mới vừa nói khi này dường như chính là hắn.

Thân hình của hắn không nhúc nhích, bởi vì ánh sáng trước mắt cũng không được sáng lắm, Vô Tà đi về phía trước một chút, mới nhìn rõ người kia đang ngồi thẳng lưng, tóc dài tới đất không có bất kỳ trói buộc gì, trên thạch tháp lạnh lẽo kia, tóc xõa ra, giống như một bức màn đẹp trên sân khấu.

Đó là một nam tử trẻ tuổi, nhiều lắm cũng chừng mười bảy mười tám tuổi, dung mạo tuấn tú, nhưng thần thái lại dịu dàng cùng điềm tĩnh đã vượt quá số tuổi của hắn, làm Vô Tà cũng không biết chắc được hắn cuối cùng là bao nhiêu tuổi rồi. Hắn vẫn ngồi ở đó, ánh mắt thùy chung không nhắm lại, lông mi rất đẹp (((((dđlqđ)))))) rất dài, mặt một bộ trường bào màu trắng, cùng mái tóc đen nhánh tương phản một cách rõ rệt, cùng một thân trắng bạc kia, tựa như người hay túc trực bên linh cữu người chết hay

mặc... Nàng quên mất, người trước mặt này, có lẽ chính là người canh giữ mộ thất của đế vương, Vô Tà cũng không biết hắn đã ở trong này sinh sống bao lâu rồi, bởi vì chưa từng tiếp xúc với ánh sáng mặt trời, làn da của hắn rất trắng, loại trắng đó là tái nhợt bệnh hoạn.

Đường như biết rằng Vô Tà đang không chút kiêng kỵ nào mà quan sát hắn, khúc miệng của hắn nhẹ nhàng cong lên, mỉm cười, giọng nói vẫn như cũ rất ôn hòa: "Có phải hay không nơi này còn quá tối?"

Vô Tà ngăn người không đáp, người nọ đã cong lên thành một nụ cười nhạt, hắn vẫn như cũ mà nhắm mắt lại, bởi vì quá lâu rồi không có người cùng hắn nói chuyện, hắn sợ kinh động phần nào đến Vô Tà, thậm chí không dám nhúc nhích một cái, lúc nói chuyện, cũng cẩn thận từng li từng tí: "Thật xin lỗi, ta không nhìn thấy, có lẽ nơi này còn quá tối..."

Vừa nói xong, cũng không thấy được hắn làm như thế nào, nhưng trong mộ thất, lại có thêm một viên dạ minh châu phát sáng lên, so với lúc này thì sáng hơn rất nhiều.

Ai, nụ cười này, làm cho người ta không khỏi có chút đau lòng.

Biết rõ hắn chính là người canh giữ mộ, Vô Tà gặp được hắn, nhưng trong lòng cũng không chút sợ hãi, người này, từ đầu tới giờ dù sao cũng chưa từng gây tổn thương đối với nàng, thậm chí còn cố ý tránh né nàng.

Vô Tà thấy chúng không có trả lời, nụ cười trên mặt nam tử kia có chút âm trầm, nhưng giọng nói vẫn rõ ràng mà trong trẻo nói tiếp: "Bạn hắn có phải hay không hừ dọa

không biết nữa tiếp. "Người này có phải đây không thì lại người rồi? Ta cũng không biết, người sẽ tới nơi này, là bọn hắc nói cho ta, ta mới biết, Thật xin lỗi, bọn hắc trước sau như một, không biết chừng mực, có lẽ đã làm người sợ hãi."

Vô Tà cũng tự nhiên biết, "bọn hắc" mà hắc nói đến, là những thứ đứng trong bóng tối mà giám sát nàng để canh giữ một thất, thoát nhìn, những thứ canh gác kia đối với nam tì trẻ tuổi trước mặt này rất là tôn kính.

"Người biết ta đến đây?" Cuối cùng Vô Tà cũng mở miệng nói, lúc phát ra thanh âm, chính bản thân nàng cũng cảm thấy lạ, thật giống như đang ý thế ăn hiếp người khác vậy.

Nam tì trước mặt khẽ mỉm cười, tựa như băng tuyết tan ra, làm kinh sát người đời: "Ta đoán người vì cô gái kia mà tới đây, bọn hắc nói cho ta biết, trên người người có đồng bài, ta có thể biết tên của người sao?"

"Tần Vô Tà."

"Tần Vô Tà." Hắc nhẹ nhàng mở miệng, nghiêm túc lặp lại tên của Vô Tà một lần, vẻ mặt có chút mờ mịt.

Vô Tà đoán rằng người này chắc cũng không biết đến mình, quả nhiên, vẻ mặt của hắc có chút bất đắc dĩ, mang theo một chút áy náy: "Ta đã ở lại chỗ này quá lâu rồi..."

Vô Tà thở dài: "Phụ vương của ta là Tần Tĩnh."

"Nha..." Hắc dường như biết "Tần Tĩnh", dừng một chút, nét mặt kia có chút xúc động, hơi mỉm cười: "Thì ra

là con cháu của đứa bé kia, cũng lâu như vậy rồi, phụ vương của người vẫn còn khỏe chứ?"

Đứa bé kia? Rốt cuộc thì hẳn đã đợi ở đây bao lâu đây chứ? Rõ ràng nhìn qua cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, nhưng lúc nhắc đến phụ vương của nàng, giống như trong ấn tượng của hẳn phụ vương của nàng vẫn còn là một đứa trẻ mà thôi!

Vẻ mặt của Vô Tà ngày càng lộ vẻ nghi ngờ, nhưng ngoài miệng vẫn trả lời: "Phụ vương ta đã qua đời rồi, sau khi mừng thọ sáu mươi tuổi."

"Sáu mươi..." Vẻ mặt nam tử kia có chút thương tiếc, sau đó gật đầu một cái. Sáu mươi cũng coi như sống lâu rồi, thì ra là như vậy, cho nên đồng bào kia mới ở trên người người, là phụ vương của người đưa cho người?"

"Người là ai?"

Nam tử kia lập tức ngẩng người, dường như bây giờ mới nhớ tới, mình vẫn chưa nói cho nàng biết mình là ai, nam tử kia mới than nhẹ một tiếng: "Đã lâu lắm rồi không có ai hỏi ta vấn đề này, tên của ta ... Yên Vô Cực?"

Có lẽ thật lâu rồi chưa đọc ba chữ này đi, ngay cả hẳn cũng có chút nghi ngờ bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 84: 79: Yên Quy Và Vô Cực

Yến Vô Cực...

Về mặt Vô Tà mờ mịt nhìn nam tử có khuôn mặt hiền từ, khí chất dịu dàng không nhiễm khói lửa nhân gian trước mặt; do nơi này bị ngăn cách với bên ngoài quá lâu nên khuôn mặt nhìn thì mười bảy mười tám tuổi nhưng có chút tái nhợt, trong suốt như ngọc không giống như người bình thường.

Vấn đề thứ hai của nàng là: "Người sống mấy chục năm... ở chỗ này sao?"

Mấy chục năm?

Vô Tà tìm từ xem như đã cẩn thận đề đặt vì dù sao phụ vương nàng đã sáu mươi tuổi vậy mà ở trong ấn tượng của nam tử này vẫn là một hài tử nên Vô Tà dám khẳng định chuyện xảy ra trên người Yến Vô Cực tuyệt đối không thể suy luận theo lẽ thường.

Đối với câu hỏi này của Vô Tà thì trên mặt Yến Vô Cực lần nữa xuất hiện vẻ khó xử còn hơn lúc hỏi tên hắc. Ở nơi vĩnh viễn là bóng tối vô tận này thì hắc đã sớm quên bản thân hắc đã đợi ở đây bao lâu, từng ngày từng năm trôi qua, lâu đến mức hắc cũng không còn nhớ nổi vì vậy câu hỏi này của Vô Tà thật sự đã làm khó hắc.

Mi mắt hắc khẽ rung động tựa như tiểu hài tử bị người lớn dùng câu hỏi khó gây khó dễ, đôi môi tái nhợt khẽ mím chặt. Bởi vì ít giao tiếp với người khác nên đối với hai ba câu hỏi của Vô Tà, khuôn mặt hắc vốn tái nhợt lại hiện vẻ xấu hổ và với khuôn mặt như tranh vẽ này để Vô Tà nhìn thấy cũng phải ngại người. Giờ phút này Yến Vô Cực hoàn toàn không còn dáng vẻ thánh khiết không thể xâm phạm như lúc ban đầu mà tựa như một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi bình thường, thân thiết nhả nhặn lại có chút mất tự nhiên.

Vô Tà buồn bực sờ sờ cái mũi của mình, trong lòng cũng dở khóc dở cười, lúc này không phải là thời điểm đi quan tâm những điều này, nàng sao lại quên Hiên Viên Vân Nhiễm!

Vì áy náy với Hiên Viên Vân Nhiễm nên Vô Tà nắm tay lại thành quyền để lên môi ho nhẹ hai tiếng chuyển đề tài: "Người vừa mới nói lăng mộ này từng có một cô nương tự ý xông vào?"

"À..." Yến Vô Cực hiếm khi nói chuyện với người khác nên có vẻ cực kỳ đơn thuần, vì vậy dễ dàng bị Vô Tà dò đi lực chú ý, suy nghĩ cũng lập tức dời khỏi vấn đề rồi rầm bặt an vừa rồi mà trả lời Vô Tà: "Vị cô nương kia xông nhầm vào Huyền trận..."

Vừa nói, khuôn mặt của hắc lại lần nữa xuất hiện vẻ từ bi không đành lòng, Vô Tà biết Yến Vô Cực đã xuống tay lưu tình, dẫu quay đôn bản tính hắc thuần khiết hướng thiện, thậm chí không muốn làm tổn thương tính mạng người khác nhưng vì chức trách, nếu Vân Nhiễm xông vào nơi này thì thân là người giữ mộ, hắc không thể không trừng phạt Vân Nhiễm. Những người giữ mộ nơi đây không phải đều có lòng trắc ẩn, họ quanh năm sống trong bóng tối nên ngoài sinh mạng của họ và bóng tối thì đều tiếp xúc với vật chết và tử vong, bất kỳ ai tự tiện xông vào lăng mộ đều sẽ vĩnh viễn ngủ say ở chỗ này, nhưng Yến Vô Cực không giống với họ, tất cả người giữ mộ ở đây đều rất tôn kính hắc, mà hắc là người giữ mộ dịu dàng và từ bi nhất.

Mặc dù Vân Nhiễm xông vào Huyền trận - là loại trận pháp không có tâm trí mạnh mẽ thì tuyệt đối không cách nào tỉnh táo lại từ trong đó. Những đạo sĩ cổ đại thường dùng trận pháp như vậy để nhốt những người xâm nhập lăng mộ, nhưng trong Huyền trận cũng có một cách duy nhất để cho họ khi chết giảm bớt thống khổ đó là vĩnh viễn chìm vào mộng đẹp, có lẽ không bao lâu nữa Vân Nhiễm cũng sẽ mãi chìm đắm trong đó rồi từ từ hóa thành một đống xương trắng.

Từ lúc Yến Vô Cực nhìn thấy Vô Tà thì đã biết đứa bé này tới vì vị cô nương tự ý xông vào lăng mộ kia, hắc thương hại Hiên Viên Vân Nhiễm không phải do có liên quan tới Vô Tà nhưng bây giờ biết nàng là người Vô Tà phải cứu thì phần thương hại này lại có thêm chút áy náy, như một đứa trẻ làm sai chuyện lo lắng bị Vô Tà trách mắng, quả thật là có lòng mà không đủ sức, mà đây cũng không phải là ý định ban đầu của hắc.

Vô Tà thở dài, Yến Vô Cực người này quá đơn thuần, đơn thuần đến nỗi nàng cảm giác mỗi một câu nói, mỗi một việc làm của nàng với hắc đều là chuyện ác táng tận lương tâm. Vô Tà không thích loại cảm giác này, trong lòng luôn cảm thấy là lạ, nàng không giỏi diễn vai ác.

Nhưng mục đích hôm nay nàng tới là vì mạng Hiên Viên Vân Nhiễm trở về, dù trong lòng không muốn làm khó nam tử trước mắt nhưng cũng không thể quên mình tới đây vì chuyện gì, để lại huyết thái dương đang nhảy loạn, Vô Tà thở một hơi nặng nề rồi lạnh lùng nói: "Vậy ta cũng không quanh co lòng vòng, làm phiền công tử trả Vân Nhiễm lại cho ta, ta lập tức mang nàng rời khỏi đây, tuyệt đối sẽ không mạo phạm linh hồn Thái tổ lần nào nữa."

Giọng nói của nàng chân thật đáng tin.

Yến Vô Cực ngẩn người, đôi lông mi khép chặt khẽ run, miệng lại than nhẹ một tiếng: "Thật xin lỗi, ta không thể vì cá nhân ta mà làm trái với lời thề nhiều đời của Yến gia."

Lời thề?

Vô Tà nhún mày, nàng tự nhiên biết Yến Vô Cực là người giữ mộ, người lạ tự tiện xông vào lăng mộ đã chọc giận linh hồn Thái tổ nên tuyệt đối không thể để cho người còn sống rời đi, mặc dù hắc không tình nguyện thì cũng không thể thay đổi sự thật này.

Cũng may từng ngày từng năm trôi qua, người có thể tìm được rồi thuận lợi tiến vào lăng mộ này chỉ đếm được trên đầu ngón tay, với tính tình của Yến Vô Cực thì những người giữ mộ khác sẽ không dễ dàng vì những chuyện này mà quấy rầy hắc. Vì thế đôi tay này của hắc cũng xem như sạch sẽ, chưa từng dính một giọt máu tươi nào, nếu không thì cho đến hôm nay ở nơi bóng tối vô tận và tràn ngập chết chóc này không những không ép điên hắc mà hắc còn có thể giữ được lòng lương thiện. Lúc xử trí Hiên Viên Vân Nhiễm mới khó xử như vậy, thậm chí còn làm tổn thương bản thân.

Thực tế thì hắc như vậy là vì đang trốn tránh, hắc biết bản thân nhất định không đành lòng, dù sao thì người tự tiện xông vào lăng mộ đều phải chết không

thể nghỉ ngơi cho nên hắn cũng không quan tâm, những người giữ mộ khác cũng không dám vì những chuyện này mà tới quấy rầy hắn.

"Lời thể nhiều đời qua của Yến gia sao?" Vô Tà khẽ cong khóe môi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không có một chút sợ hãi, giọng điệu nói chuyện lại cũng nhẹ nhàng như đang nói về chuyện phong hoa tuyết nguyệt: "Vậy hôm nay ta cũng phải chết ở chỗ này phải không?"

Yến Vô Cực nghe vậy khẽ mỉm cười, lẳng lặng lắc đầu: "Người không giống nhau."

"À, ta quên..." Vô Tà mở to hai mắt nhìn vật trong tay mình: "Ta có Ứng lệnh mà phụ vương cho ta nên những người giữ mộ lúc trước giống như vì nó mà không có làm khó ta."

"Yến gia là nô tài bảo vệ cho chủ nhân của Ứng lệnh. Trong tay người có nó thì bọn họ sẽ không làm khó người, người không cần phải sợ."

Lúc nói những lời này thì sắc mặt Yến Vô Cực vô cùng bình tĩnh, tâm trạng cũng cực kỳ bình thản, giọng điệu dửng dưng mực như từng cơn gió nhẹ chậm chậm thổi làm tinh thần người ta cảm thấy sáng khoái, khuôn mặt của hắn cũng khôi phục chút huyết sắc nhưng vẫn tái nhợt như cũ.

Vô Tà nghe được cũng ngẩn người, có rất ít người khi nói đến mình là nô tài mà giọng điệu vẫn bình tĩnh ôn hòa như thế, không có một chút tự ti hay xem nhẹ bản thân và cũng không có khinh thường hay ngạo mạn.

Bất quá... Nàng bây giờ còn không nhìn ra Yến Vô Cực có giác ngộ mình là nô tài, kể từ khi nàng tiến vào đây thì hắn vẫn nhắm mắt duy trì tư thế lẳng lặng ngồi trên giường đá không nhúc nhích, trên mặt là ý cười dửng dưng hiền lành, còn nàng thì vẫn đứng, ngay cả cái ghế ngồi cũng không có.

Nếu lúc này có người tiến vào chỉ sợ không cho là tổ tiên của Yến Vô Cực cũng như bao gồm cả hắn là nô tài, mà nàng là người có Ứng lệnh - người hắn muốn bảo vệ, chỉ cần là người mất đầu sẽ cho rằng nàng là nô tài của hắn.

Trong lòng Vô Tà cũng không vì những chuyện nhỏ nhặt này mà tức giận, chỉ thuận theo tự nhiên tiếp tục cố tình gây sự: "Đã như vậy thì tại sao người lại không nghe lời ta? Nếu ta đã tới thì sẽ không đi ra ngoài một mình, người biết chuyện còn đỡ còn không biết chuyện thì sẽ nghĩ Tàn Vô Tà ta sợ chết chỉ lo một mình chạy trốn, bỏ lại những người cùng ta tiến vào lăng mộ."

Yến Vô Cực nghe xong lời nói của Vô Tà thì có chút tự trách, hắn chưa bao giờ nghĩ tới nàng sẽ bị khó xử, vì vậy mà hắn lập tức mỉm môi bộ dáng có chút luống cuống, thật lâu mới nhẹ nhàng nói: "Nếu ta rời khỏi lăng mộ làm chứng cho người thì người cũng sẽ không phải là người sợ chết mà bỏ mặc người khác không để ý, vậy thì người thế gian sẽ còn làm khó dễ người nữa không?"

Lúc nói những lời này thì Yến Vô Cực không hề tự tin bởi vì hắn ít khi giao tiếp với người khác, hắn đã sớm không còn biết những người trên mặt đất đó còn giống như những gì hắn hiểu biết hay không, hắn cảm thấy có chút xa lạ đối với cái thế giới này....

Vô Tà chỉ thuận miệng bịa chuyện nhưng Yến Vô Cực lại thật sự lo lắng, còn suy nghĩ cặn kẽ rồi như một đứa trẻ dò hỏi ý kiến của nàng.

Giống như từ lúc nàng đi vào nơi này thì giọng điệu Yến Vô Cực nói chuyện vẫn luôn cẩn thận như vậy, hắn không biết phải làm như thế nào để người khác không cảm thấy hắn là quái vật, hắn cũng không biết phải làm sao mới không hù dọa người khác, hắn hoàn toàn xa lạ với thế gian nên không hiểu rõ việc giao tiếp với người khác.

Vô Tà nghe xong lời nói của Yến Vô Cực thì không biết nên giận hay nên cười, nhất thời chán nản không nói nên lời. Dường như nàng đã có thể hiểu được cảm giác của Hiên Viên Nam Lăng mỗi khi tức giận đến nỗi nói không ra lời mà chỉ có thể dùng ánh mắt nhìn chằm chằm nàng.

Một lúc sau Vô Tà mới lắc đầu một cái, sau đó mới nhớ hắn không nhìn thấy nàng nên đành mở miệng nói chuyện: "Không được, dù dựa vào Ứng lệnh mà các người không làm khó ta thì ta cũng sẽ không rời đi một mình. Ta phải mang theo bằng hữu của ta cùng đi ra ngoài, Vân Nhiễm và ta có quan hệ rất tốt, ta không thể bỏ nàng lại."

Yến Vô Cực không thể lý giải được những tình cảm phức tạp trong miệng Vô Tà nhưng hắn biết lần này nàng đang làm khó hắn, lập tức lắc đầu nhẹ giọng nói: "Người Yến gia chúng ta bảo vệ chủ nhân của lệnh bài nhưng không nghe theo lệnh người đó, thật xin lỗi."

Vô Tà hơi sững sốt, không nghĩ tới thiếu niên ôn hòa này sẽ không chịu thỏa hiệp còn là nói một không nói hai, nàng khẽ cau mày nóng nảy đi tới đi lui. Yến Vô Cực cũng không nói gì, mặt hắn khẽ nghiêng sang bên kia, vẻ mặt mê mang như đang đấu tranh để quyết định điều gì đó. Không biết qua bao lâu, Yến Vô Cực cuối cùng cũng xoay mặt về phía Vô Tà, vẻ mặt thả lỏng nói: "Nếu ta đồng ý để cho người mang vị kia... Là Vân Nhiễm cô nương cùng đi thì người sẽ cao hứng có phải hay không?"

Mặc dù hắn vẫn nhắm mắt nhưng tâm trí lại trong suốt như nước, cảm xúc nóng nảy của Vô Tà đã ảnh hưởng đến hắn.

Vô Tà không nghĩ rằng Yến Vô Cực sẽ thỏa hiệp nên nét mặt hơi cứng lại, theo bản năng mở miệng hỏi ngược lại: "Nhưng người đã nói Yến gia các người không thể làm trái lời thể?"

Yến Vô Cực khẽ mỉm cười: "Ta là gia chủ của Yến gia dù thế nào đi nữa cũng không thể làm trái với lời thể để người tùy ý mang vị Vân Nhiễm cô nương kia từ chỗ ta đi. Nhưng ta lại không thể ra tay với chủ nhân của Ứng lệnh, ở trước mặt người ta chỉ có năng lực tự vệ, nếu người hạ quyết tâm đã thương ta thì ta không có năng lực bảo vệ lời thể của mình để người mang người đi thì dĩ nhiên không tính là làm trái lời thể."

Yến Vô Cực là người trong trời như nước nên khi dạy Vô Tà cách đối phó hắn, nếu không phải trên mặt hắn vẫn là nụ cười không nhiễm bụi trần thì ngay cả Vô Tà cũng phải nghỉ ngơi người đàn ông trước mắt cũng rất giao hoạt?

Mặc dù Yến Vô Cực đã nhường Vô Tà, nhưng nói về năng lực tự vệ của hắn thì cũng đủ làm Vô Tà nhức đầu, mỗi lần nàng muốn đến gần hắn đều sẽ cảm thấy bản thân bị một lực lượng vô hình cản trở. Nếu mạnh mẽ đến gần thì sẽ có cảm giác lục phủ ngũ tạng bị đè ép vô cùng khó chịu, mỗi khi nàng đi về phía trước đều sẽ bị bức lui trở về.

Nam tử phía trước vẫn nhắm mắt yên lặng ngồi trên giường không hề động đậy một chút nào, vẻ mặt dịu dàng bình thản, một đầu tóc đen tùy ý xõa bung ra, giống như vách ngăn vô hình này không có quan hệ gì với hắn.

Vô Tà nhú mi, không biết từ chỗ nào lấy ra một viên đá lớn bằng lòng bàn tay, nàng nhìn ra bình chương kia đúng như Yến Vô Cực nói chỉ để tự vệ, nhưng nó chỉ hữu hiệu đối với vật có ý đồ tổn thương hắn, không phải lúc nào cũng tồn tại, giống như nó chỉ phòng ngừa nàng đến quá gần hắn mà thôi, lại nói Yến Vô Cực là người mù không nhìn thấy được cái gì thì sao có thể biết được lúc nào là nàng?

Vô Tà dùng lực ném viên đá kia về phía vách đá, viên đá phát ra tiếng va đập rồi nhanh chóng dội ngược lại bay thẳng về phía Yến Vô Cực đang ngồi trên giường. Nghe được động tĩnh mi mắt hắn khẽ nhúc nhích, trên mặt có chút nghi hoặc, đây chính là hiệu quả mà Vô Tà muốn, dùng tiếng động dời đi lực chú ý của Yến Vô Cực, ít nhất cũng sẽ ảnh hưởng đến phán đoán

của hắn, sau đó nhân cơ hội này đánh úp về phía hắn.

□ Ai ngờ viên đá kia lại không hề bị bắt kỳ trở ngại nào mà bay qua lỗ tai Yến Vô Cực sau đó rơi thẳng xuống giường, mà Yến Vô Cực vẫn không hề bị đụng tới thậm chí không hề bị ảnh hưởng chút nào. Còn Vô Tà dù đã nhân cơ hội này mà nhanh chóng đột kích thì vẫn bị cảm giác áp bức quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn ép nàng lui về phía sau.

□ Vô Tà có chút thất bại, Yến Vô Cực cuối cùng cũng hiểu ý đồ vừa rồi của nàng, khẽ cười nói: "Vô... Vô Tà? Mắt ta không thể nhìn thấy nhưng trên thế gian này không phải vật gì cũng phải dựa vào hai mắt mới có thể nhìn thấy rõ. Cho dù đôi mắt không thể nhìn thấy mọi vật nhưng đôi mắt trong tâm hồn thì vẫn sáng như gương."

□ "Ta lại ở trước mắt người kìa xấu." Vô Tà bị Yến Vô Cực nói như vậy cũng không tức giận mà còn nở nụ cười, thoải mái tiếp thu.

□ Yến Vô Cực thấy Vô Tà không tức giận thì cũng nở nụ cười tinh khiết như hoa sen hiển phát thấm vào lòng người, nhưng hắn lại nhanh chóng ngăn người, ánh mắt không chỉ mờ mịt mà còn có khó tin, chỉ vì lúc này Vô Tà đang chấp tay từng bước từng bước đi về phía hắn, ưu

nhã vầng vàng. Bình chướng kia vẫn còn ngăn giữa hai người bọn họ nhưng Vô Tà lại giống như không cảm giác được, trên mặt khẽ mỉm cười, tùy ý đến gần hẳn, chỉ là sắc mặt nàng từ từ trở nên tái nhợt, khóe miệng tràn ra máu tươi, vậy mà vẻ mặt nàng vẫn tự tin như vậy, vẻ tự tin đó vô cùng chói mắt.

□ Mặc dù Yến Vô Cực không thể nhìn thấy nhưng hẳn có thể nghe được hơi thở Vô Tà vô cùng rối loạn, lục phủ ngũ tạng đang thừa nhận thống khổ giống như bị nghiền nát...

□ Nghĩ tới đây, Yến Vô Cực cả kinh, hẳn tự nhiên biết Vô Tà làm như vậy sẽ có hậu quả gì. Trên mặt hẳn giờ là vẻ khiếp sợ, hẳn chưa bao giờ nghĩ rằng Vô Tà sẽ cố chấp như vậy, hẳn khẽ hoảng hốt, bình chướng vô hình trước mặt Vô Tà đột nhiên mất đi không chế rồi biến mất!

□ Vô Tà chỉ cảm thấy cảm giác nghiền nát đè ép trước ngực không còn, hơi thở cũng trở lại bình thường nhưng hơi thở lúc này còn mang theo mùi máu tươi nồng đậm, đau nhức vô cùng. Cảm giác trôi buộc và đè ép kia không còn, Vô Tà lập tức cảm thấy vui vẻ, ánh mắt cũng sáng lên, thân hình chợt lóe như một cơn gió tới bên cạnh Yến Vô Cực. *diendlequy+)ôn* Lúc Yến Vô Cực siết chặt thì một sợi tóc đen đã rơi vào lòng bàn tay Vô Tà, mà một tay khác của nàng đang nắm một thanh chùy thì sắc bén tỏa ra khí lạnh.

□ Sau khi *giết mình thì* Yến Vô Cực chợt thở phào nhẹ nhõm, không có tức giận mà còn bình tĩnh nở nụ cười, vẻ mặt như đang nghĩ đến chuyện trong qua khứ không giống như lúc dùng bình chướng làm khó Vô Tà lại còn bị

nàng vô lễ mạo phạm, giọng nói bình tĩnh ôn hòa: "Người và phụ vương người giống nhau như đúc, ta nhớ thật lâu trước đây phụ vương người cũng lỗ mãng như vậy, thừa dịp ta thất thân cắt đứt ống tay áo của ta, mục đích của hẳn là tới lấy Đế vương kiếm nhưng đáng tiếc lúc ấy ta không có cho hẳn, lúc hài tử kia tức giận trở về còn nói sớm muộn gì cũng có một ngày Đế vương kiếm sẽ trở lại trong tay người Tần gia."

Nghe lời kể của hẳn Vô Tà cũng có thể tưởng tượng ra được lộ đáng kích động lại lỗ mãng của phụ vương lúc còn trẻ, ông nhất định bị Yến Vô Cực chọc tức không nhẹ nhưng lại không thể làm gì, đành thở phì phò đi về. Cũng may lúc ấy phụ vương là chủ nhân của Ung lệnh nên những người trông giữ nơi này không làm khó ông, nếu không thì chỉ bằng vào việc ông cắt đứt tay áo của gia chủ Yến gia nhà người ta cũng đủ để họ làm khó dễ ông.

Nhớ tới điểm này trong lòng Vô Tà khẽ động, thậm chí nghĩ rằng phụ vương muốn thành Đế vương kiếm kia không phải là muốn đoạt lại ngôi vị hoàng đế chứ, nhưng đến khi chết phụ vương cũng không thể có được nó... Phụ vương tuyên bố nàng là nam nhi có phải vì để cho nàng đoạt lại Đế vương kiếm hay không? Nếu như nàng lấy được Đế vương kiếm rồi sẽ làm gì tiếp theo? Phế Kiến đế, đoạt lại ngôi vị hoàng đế, sau đó tiếp tục dùng thân phận nam nhi làm hoàng đế?

Vô Tà còn muốn hỏi nhưng Yến Vô Cực lại không tiếp tục nói nữa, không thấy hẳn động đậy cũng không nghe thấy ra lệnh lại thấy hai bóng đen chợt lóe, nàng còn chưa nhìn thấy rõ bóng người thì hai bóng đen kia đã biến mất, Diên Viên Nhiễm cũng được đưa tới bên cạnh

nàng.

□ Tình trạng của Diên Viên Vân Nhiễm tốt hơn Dung Hề và Diên Viên Nam Lăng nhiều, cả người không có bị thương, mặc dù lúc này Vân Nhiễm ngoan ngoãn đi theo bên người Vô Tà nhưng vẻ mặt lại dờ dẩn bộ dáng vô hồn hiển nhiên còn chưa tỉnh lại từ trong Huyền trận.

□ Nghi ngờ của nàng còn chưa nói ra khỏi miệng thì Yến Vô Cực đã chậm rãi nói: "Người không cần phải lo lắng, các người rời khỏi nơi này nàng tự nhiên sẽ tỉnh."

□ Vô Tà gật đầu đáp lại một tiếng, nàng biết, Yến Vô Cực chịu để nàng mang Vân Nhiễm đi đã là không dễ, tự nhiên sẽ không để Vân Nhiễm xảy ra chuyện gì, đợi Vân Nhiễm tỉnh lại cũng chỉ cho là bản thân trải qua một giấc một rất dài mà thôi.

□ Yến Vô Cực khẽ mỉm cười nói với Vô Tà: "Người mang vị cô nương này đi đi."

□ Chợt Vô Tà cười như không cười nói: "Năm đó người không cho phụ vương ta Đế vương kiếm, dđl\q\đ chẳng lẽ lần này cũng không có ý muốn cho ta sao? Vậy không phải là ta sẽ lấy không mà về?"

□ Vô Tà tự nhiên không có bao nhiêu hứng thú với thanh Đế vương kiếm kia nhưng Yến Vô Cực lại tưởng thật, khẽ cau mày: "Thứ người muốn... Ta vẫn không thể cho người."

□ Vẫn không thể cho chứ không phải là không cho.

□ Vô Tà cũng không hỏi nữa, sắc mặt lần nữa trở nên

□ Vô Tà cũng không nói nữa, sắc mặt vẫn như vậy nên nghiêm túc: "Hai vị bằng hữu kia của ta bị vây trong sinh tử trận thì làm sao bây giờ?"

□ Yến Vô Cực không có trực tiếp trả lời Vô Tà mà chỉ nói: "Vô Tà, người cần phải biết đây là sinh tử trận."

□ Vô Tà tự nhiên biết sinh tử trận. Trận pháp này ác độc ở chỗ không có phương pháp phá giải, chỉ có vào không có ra và chỉ có một con đường sống mà con đường sống đó hôm nay đã bị nàng dùng.

□ Lúc này Vô Tà có chút nóng nảy, Yến Vô Cực khẽ lắc đầu lẳng lặng nói một câu: "Đi đi, dẫn hai vị bằng hữu kia của người cùng rời khỏi nơi này đi", rồi không nói thêm gì nữa.

□ Vô Tà cảm thấy khó hiểu, ý của hắn là có thể mang Dung Hề và Diên Viên Nam Lăng rời khỏi nơi quý quái này sao? Nhưng sinh tử trận không có cách phá giải, mặc dù nàng muốn hỏi nhưng Yến Vô Cực đã không có ý muốn giải thích chuyện này, Vô Tà cũng đành thôi.

□ Mang Vân Nhiễm đi tới lối đi lúc trước đột ngột xuất hiện sau lưng bức tường đá, lẳng mộ đế vương quá nhiều nơi quý dị, lối đi thay đổi liên tục không biết cái nào mới đúng.

□ Cũng may Vân Nhiễm mặc dù vô hồn nhưng lại vô cùng ngoan ngoãn để Vô Tà dẫn đi, đi tới cửa vào thì Vô Tà chợt nghĩ tới gì đó, dừng bước quay đầu lại thấy Yến Vô Cực vẫn an tĩnh ngồi ở đó không hề nhúc nhích, mặt của hắn hơi nghiêng về phía nàng, mặc dù hai mắt vẫn nhắm nhưng lại giống như đang lẳng lặng nhìn nàng rời đi.

□ Vô Tà cau mày lo lắng nhìn bộ dạng yên tĩnh này của hắn: "Yến Vô Cực, người không rời khỏi nơi này sao?"

□ Yến Vô Cực ngẩn ngơ, dường như không nghĩ tới Vô Tà sẽ quay đầu lại hỏi hắn vấn đề này, hắn khẽ cười, khoe miệng vẫn giữ đó, cong như thế nhưng cũng chỉ lắc đầu rồi không nói gì nữa, cũng không trả lời nàng.

□ Hắn đã sớm rời khỏi thế gian từ lâu, đối với tất cả mọi thứ bên ngoài đều cảm thấy xa lạ và luống cuống, bóng tối nơi này là nơi hắn thuộc về...

□ Vô Tà khẽ thở dài, trong cái chớp mắt kia nàng cảm thấy nụ cười trên mặt Yến Vô Cực ảnh hưởng tới tâm tình của nàng, để nàng cũng cảm thấy có chút mất mát, nàng xoay người không nhìn hắn nữa, dẫn Vân Nhiễm đi tới lối đi kia, lần này rời đi rất thuận lợi, ngay cả lối đi cũng không có bất kỳ biến hóa nào, nàng biết rõ không bao lâu sẽ có thể tìm tới thạch điện nơi bọn họ bị sinh từ trận vây nhốt.

□ Nhưng vào lúc này có tiếng âm âm từ đằng xa truyền đến, vẻ mặt Vân Nhiễm vẫn dờ dẩn không hề có bất kỳ phản ứng nào nhưng sắc mặt Vô Tà lại khẽ biến bởi vì dưới chân nàng cũng đang run nhè nhẹ. Sau đó tiếng âm âm và rung lắc càng lúc càng lớn, khác hẳn với tiếng khởi động cơ quan lúc trước, Vô Tà cả kinh, đây là... Tiếng lảng mộ sụp đổ!

□ Sắc mặt nàng lúc này trắng bệch không thua gì sắc mặt tái nhợt của Yến Vô Cực, nàng nghĩ tới vẻ mặt vừa rồi của Yến Vô Cực, trong lòng cực kỳ rung động, thì ra

đây chính là phương pháp rời đi! Lăng mộ sụp xuống thì thạch thất kia tự nhiên không thể nhốt được bọn họ!

□ Giờ phút này trong lòng Vô Tà rung động vạn phần, nhưng lý trí nói cho nàng biết thời gian cấp bách, bọn họ nhất định phải trở lên mặt đất trước khi lăng mộ sụp đổ!

□ Rung lắc càng lúc càng kịch liệt, không ngừng có tiếng đá rơi xuống, Vô Tà và Vân Nhiễm cũng lao đảo đứng không vững. Nàng nhanh chóng kéo Vân Nhiễm đi về phía thạch điện, d!đ!l!q!đ vì phổi nàng đã bị thương lại còn hít phải bụi đất nên lập tức ho khan kịch liệt, thậm chí còn phun ra một ngụm máu tươi, nhưng Vô Tà không thể ngừng lại, sau lưng không ngừng có đá tảng lăn xuống Vô Tà chỉ có thể lôi kéo Diên Viên Vân Nhiễm chạy càng nhanh càng tốt!

□ Thạch điện nhanh chóng xuất hiện ở trước mặt Vô Tà, nó còn bị chấn sụp một mảng lớn, Vô Tà biến sắc lo lắng hai người kia có phải đã bị chôn ở bên trong hay không thì nghe được tiếng Dung Đề gọi nàng. Sau đó thấy Diên Viên Nam Lăng và Dung Đề chặt vật chui ra từ trong đồng phế tích kia về mặt nghi hoặc nhìn Diên Viên Vân Nhiễm ở phía sau Vô Tà nhưng cũng biết tình huống khẩn cấp nên sắc mặt vui mừng của hai người lập tức trầm xuống: "Lăng mộ này rất nhanh sẽ sụp xuống, chúng ta phải mau chóng rời khỏi nơi này, đi mau!"

□ Vô Tà gật đầu nhưng không hề di chuyển, chỉ đẩy Diên Viên Vân Nhiễm tới chỗ hai người bọn họ. Khi hai người đang cảm thấy khó hiểu thì Vô Tà đã nói: "Nhanh chóng đi lên, lối đi sẽ không có biến hóa nữa nhưng động tác của các người phải nhanh lên, rất nhanh sẽ có thể trở

lại mặt đất."

□ "Tiểu oan gia, còn người?"

□ Vô Tà không cho bọn họ cơ hội giải thích đã lập tức xoay người chạy trở về: "Các người đi trước! Ta sẽ nhanh chóng đuổi theo!"

□ Sau lưng tiếng sụp đổ càng lúc càng lớn, chấn động dưới chân cũng càng ngày càng mạnh, dọc theo đường đi Vô Tà vì né tránh những tảng đá rơi xuống cũng té nhiều lần, vết thương lớn nhỏ trên người đến không hết, sau lưng còn có tiếng rống giận của Hiên Viên Nam Lăng nhưng đường đi đã bị ngăn trở mà Vô Tà lại chạy biến như một làn khói. Những ngọn nến hai bên lối đi đã sớm bị dập tắt xung quanh hoàn toàn tối đen, cũng may Hiên Viên Nam Lăng còn có viên dạ minh châu có thể chiếu sáng, bọn họ muốn đuổi theo Vô Tà nhưng dù thế nào cũng không đuổi kịp, thời gian cấp bách không để bọn họ có thể do dự.

□ Vô Tà không muốn cứ như vậy rời đi, nàng liều mạng chạy ngược trở về lối đi kia, đùa sao, lãng mộ thất sắp sụp, hiển nhiên nụ cười lúc cuối của Yên Vô Cực bình tĩnh như vậy là vì hắn đã sớm biết sẽ kết cục này, hắn không muốn rời khỏi nơi này, hắn muốn vĩnh viễn đợi ở trong đây!

□ Vô Tà tuyệt đối không thể cứ như vậy rời đi, dù đánh hắn bất tỉnh cũng muốn mang người đi ra ngoài trước rồi tính sau!

□ Một đường liều mạng lao đảo chạy tới, rốt cục Vô Tà

cung trời tại lời vào lăng mộ kia, da tang rơi xuống da làm đứt đoạn lời vào nhưng cựa vào lăng mộ lại chưa bị chặn hoàn toàn. ddan;.q!đ Vô Tà kìm lại cơn đau ở ngực muốn vọt vào thì ánh mắt thoáng nhìn thấy Yến Vô Cực vẫn yên lặng ngồi ngay ngắn như lúc nàng rời đi nhưng có điểm khác là trước giường có một bóng dáng thon dài màu trắng làm lòng nàng rung động mãnh liệt đang đứng mà hần còn đang nói gì đó với Yến Vô Cực, người nọ là..

□ Tàn Yến Quy!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: 80: Vì Sao Không Cần Nàng

Editor: Dương

Tại sao... Hần ở nơi này?

Lúc này Vô Tà cảm giác đầu óc trống rỗng, hoảng sợ trên đường đi tới đây cũng bị nàng ném ra sau ót, nàng đang suy nghĩ tình huống trước mắt, vì sao Tàn Yến Quy lại ở chỗ này, hần quen biết Yến Vô Cực sao?

Hần đến đây lúc nào, hay là... Ngay từ lúc nàng đi vào lăng mộ này hần cũng đã tới?

Chuyện gì cũng có thể xảy ra trên người Yến Vô Cực nên lúc này đây Vô Tà nhìn thấy cả lăng mộ đang kịch liệt rung động sắp sụp lại không ngừng có tảng đá rơi xuống nhưng chỉ có chỗ Yến Vô Cực và Tàn Yến Quy là không bị ảnh hưởng gì, như có một vách ngăn vô hình ngăn cách bọn họ lại, xung quanh vẫn là một mảnh hỗn loạn nhưng khi đất đá rơi xuống vách ngăn vô hình kia thì bị bắn ra.

Yến Vô Cực và Tàn Yến Quy ở bên trong dường như không nghe cũng như không nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài.

Nhưng Vô Tà lại có thể thấy rất rõ ràng nam tử yên lặng ngồi trên giường đá kia có chút kinh ngạc khi nhìn thấy người trước mắt, hần vẫn không đứng dậy, trên mặt khẽ mỉm cười. Mặc dù hần không thể nhìn thấy nhưng lại có thể biết ai đang đứng ở trước mặt hần: "Người đã đến rồi."

Hần đã sớm biết Tàn Yến Quy sẽ đến sao?

Về mặt Yến Vô Cực vẫn mờ mịt như cũ, hần đã quen với sự cô đơn ở nơi vĩnh viễn không có ngày tháng này cũng như ít khi được giao tiếp với người khác nhưng hôm nay trong cổ mộ lại vô cùng náo nhiệt, không chỉ có Vô Tà tới mà ngay cả Tàn Yến Quy cũng tới, đáng tiếc... Lăng mộ này lại sắp sụp, dù hần có bày ra bình chương thì ở nơi phế tích này cũng không có hiệu quả quá lâu.

"Mười lăm năm không thấy." Tàn Yến Quy gật đầu một cái, hần là người lạnh nhạt hiếm khi nói chuyện khách sáo với người khác, lúc này lại có thể nói một câu như vậy với Yến Vô Cực.

Ngoài này long trời lở đất vậy mà hai người bên trong lại có thể vân đàm phong kinh giống như mọi chuyện xung quanh không hề có quan hệ gì với mình.

Yến Vô Cực khẽ mỉm cười, trên gương mặt của thiếu niên mười bảy mười tám tuổi vẫn dịu dàng ảm áp, không hề kiêu ngạo cho dù là ở trước mặt Tàn Yến Quy: "Thì ra đã lâu như vậy... Ta nhớ, lần gặp người là lúc người còn nhỏ gần như hấp hối sắp chết, cả người đầy máu, gân mạch đứt đoạn, còn nghe nói là dùng quan tài mang về. Dọc đường đi người bên cạnh đều cho là người phải chết không thể nghi ngờ, là ta cứu sống người. Không nghĩ tới bây giờ người đã cao như vậy, người tới là vì Vô Tà sao?"

Tần Yến Quy khẽ cười, những chuyện dính đầy máu tanh và nhếch nhác kia cũng không gọi lên cảm xúc nào của hắn, dĩ nhiên!E6qUy/+)o^! về mặt hắn vẫn lạnh nhạt tao nhã như cũ, chỉ khẽ mỉm cười nhưng nụ cười này khác với nụ cười dịu dàng hiền hòa của Yến Vô Cực, Tần Yến Quy cho người ta cảm giác cách xa vô tận còn Yến Vô Cực lại có vẻ thân thiện và cảm giác đơn độc tinh khiết do bị ngăn cách với bên ngoài nhiều năm

Yến Vô Cực ở trước mặt Tần Yến Quy lại như một thiếu niên hay ngại ngùng, cho dù là ai cũng nhìn không ra năm đó Tần Yến Quy cũng chỉ là một đứa nhỏ chưa trưởng thành đang thoai thóp ở trước mặt hắn.

Hắn nhắc tới Vô Tà, Tần Yến Quy không gật đầu cũng không bác bỏ, vẫn thản nhiên đứng đó, dù là Yến Vô Cực có thể cảm nhận được suy nghĩ của người khác thì lúc này cũng nhìn không thấu suy nghĩ của Tần Yến Quy.

Yến Vô Cực cười một tiếng, thẳng thắn nói: "Ta cho là Vô Tà tới đây là vì ngươi để cho nàng tới."

"Ban đầu ta cũng cho là như vậy." Tần Yến Quy đứng chấp tay, trong nháy mắt đó ánh mắt hắn có một tia hoảng hốt nhưng ngay sau đó hắn lại cong khóe môi như đang cười nhạo mình...

"Nhưng ngươi lại thay đổi chủ ý. Vì sao vậy?" Trên mặt Yến Vô Cực vẫn mờ mờ, hắn rời khỏi thế gian quá lâu nên không thể đoán được lòng người, hắn hơi cau mày, nhíu chặt môi, l.đ về mặt hoang mang nói: "Chẳng lẽ ngươi không hy vọng ta đưa Đế vương kiểm cho nàng sao? Ngươi hết lòng dạy dỗ đứa bé kia nhiều năm như vậy, ta cho là ngươi hao hết tâm huyết mãi dũa thanh kiếm sắc bén này là vì để dùng nó."

Nụ cười trên mặt Tần Yến Quy vẫn như cũ, đúng là ngay từ đầu hắn đã muốn như vậy, một ngày nào đó hắn sẽ để Vô Tà tới lấy Đế vương kiểm sau đó nàng đẩy vào địa ngục - nơi tràn đầy máu tanh và giết chóc, hắn đối với nàng từ trước đến nay đều là lòng dạ sắt đá. Kiểm quá cùn thì vĩnh viễn không thể mài sáng, bỏ cũng được.

"Thật ra là ngươi đau lòng nàng có phải hay không?" Yến Vô Cực khẽ cười, nụ cười hiền lành tinh khiết như có thể tinh lọc lòng người, mặc dù khuôn mặt hắn vẫn chỉ như một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi nhưng lúc này hắn lại cực kỳ giống như một người trưởng bối của Tần Yến Quy: "Nếu không thì với Đế vương kiểm và Vô Tà, ngươi đã có thể danh chính ngôn thuận đoạt được thứ ngươi muốn, ta biết, nếu như ngươi muốn thì nhất định có cách lấy được nhưng cách đó... Có thể sẽ chết rất nhiều người."

Nói đến đây, Yến Vô Cực khẽ thở dài, hắn chỉ là người ở giữa đời đời làm thủ hạ bảo vệ quyền thế, mặc dù hắn không biết lòng người đã thay đổi thành dạng gì nhưng nhất định vẫn còn tham muốn mạnh mẽ với quyền lực, như vậy thì sẽ chết rất nhiều người, máu chảy thành sông. Dù sao thì hắn vẫn còn mang lòng trắc ẩn không đành lòng nhìn thấy cảnh đó: "Tần Tĩnh đưa bé kia vì ngày hôm nay mà đã chuẩn bị xong mọi thứ, nhiều năm trước hắn đã ở trước mặt ta nói rằng những gì thuộc về người Tần gia thì nhất định sẽ trở về tay Tần gia."

Vừa nói, trên mặt Yến Vô Cực lại nở một nụ cười thánh khiết như sen, không có nửa phần tiếc nuối mà ngược lại còn tràn đầy hoài niệm "Ngươi thật sự có thể dễ dàng lấy được hoàng quyền cao nhất, ta cũng từng lo lắng sẽ có một ngày ngươi giết Vô Tà. Khi Tần Tĩnh đưa Ung lệnh cho nàng mà không phải cho ngươi, ta cũng từng cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng ta biết thiếu niên đã từng lỗ mãng lại đơn thuần như vậy chắc chắn sẽ không ác độc như thế. Tần Tĩnh đưa Ung lệnh cho nàng là vì hi vọng trong tương lai ta có thể cứu nàng một mạng từ trong tay ngươi, nhưng tình huống trước mắt thì xem ra không cần nữa. llllllllq.đ Yến Quy, điều này không giống ngươi, ngươi còn nhân từ hơn trong tương tượng của ta nhiều. Hiện tại ngươi đã không cần Đế vương kiểm, cũng không cần Yến gia chúng ta, còn phá hủy lăng mộ này thật sự làm ta kinh ngạc."

Tần Yến Quy cũng cười: "Tình tình của Vô Tà ngươi cũng biết, nếu không thì đứa bé kia sao có thể chịu bỏ qua."

Yến Vô Cực bắt đầu đi lắc đầu: "Phá hủy lăng mộ thì sau này sẽ không còn Đế vương kiểm, Vô Tà cũng sẽ không còn là hoàng thất chính thống để ngày đó đi tranh đoạt hoàng quyền."

Về mặt Tần Yến Quy vẫn vẫn đạm phong khinh như cũ, thậm chí thờ ơ không thèm để ý, giống như chẳng hề quan tâm với những thứ này: "Để cho nàng trải qua cuộc sống mà nàng nên có đi, nơi này nàng không cần bước vào mà cũng không cần thiết bước vào nữa."

Yến Vô Cực thật sự vì kết quả này mà vui mừng, trên khuôn mặt của hắn tràn đầy ý cười vui vẻ: "Cho nên ngươi tới đây là vì muốn giết ta phải không? Thật ra thì ta đã sớm biết, ngươi không cần Tần Tĩnh vì ngươi làm hết mọi thứ, với năng lực của ngươi thì không có gì là không làm được, chẳng qua là sẽ trải qua nhiều khó khăn hơn mà thôi."/Lqđ./ Nếu Tần Yến Quy muốn bí mật này vĩnh viễn biến mất thì tự nhiên sẽ làm người biết chuyện này hoàn toàn biến mất khỏi thế gian, nếu không thì với tính tình cố chấp của Vô Tà sẽ điều tra kỹ càng chuyện này, điều này không hề tốt chút nào.

Trên mặt Yến Vô Cực không hề có biểu cảm sợ hãi trước cái chết mà phản ứng của hắn vẫn bình tĩnh ôn hòa như vậy, giống như cái chết đối với hắn cũng chỉ là một giấc ngủ say kéo dài hơn mà thôi và lần ngủ say này sẽ rất tịch mịch nhưng hắn đã sống quá lâu cũng không còn sợ tịch mịch nữa...

Chỉ có Vô Tà ở bên ngoài bình chương là sắc mặt trắng bệch, sống lưng cứng ngắc.

Tần Yến Quy không hy vọng nàng biết chuyện này cho nên muốn giết Yến Vô Cực.

Như vậy hắn tới nơi này có phải cũng là bởi vì nàng hay không? Hắn sợ nàng không đi ra được hay là sợ Yến Vô Cực sẽ đả thương nàng?

Trong lòng Vô Tà khiếp sợ, Yến Vô Cực từng nói hắn muốn bảo vệ chủ nhân Ung lệnh, nhưng tại sao hắn lại nói phụ vương đưa Ung lệnh cho Tần Yến Quy mà không phải là nàng...

Từ nhỏ phụ vương đã xem nàng như con trai, để nàng chịu trách nhiệm với huyết mạch hoàng thất, lấy thân phận con trai độc nhất của Tĩnh vương mà sống trên cõi đời này; để tất cả mọi người kiêng kỵ nàng, muốn diệt trừ nàng chỉ vì nàng là con trai độc nhất của Tĩnh vương. Một ngày nào đó sẽ lấy thân phận hoàng thất chính thống có được Đế vương kiểm rồi đoạt quyền soán vị, diệt trừ Kiến đế... Vô Tà nở nụ cười thê lương, có phải phụ vương đã

sớm biết được nàng không thể sống mà không dựa vào Tần Yến Quy, bởi vì chỉ có hắn mới là ô dù của nàng, hắn cũng là người duy nhất nàng có thể tin được. Mặc dù ngày đó nàng đoạt được ngôi vị hoàng đế thì cũng là vì đoạt cho Tần Yến Quy...

Tần Yến Quy chắc chắn sẽ không làm phản vì nếu hắn muốn làm phản thì với bản lĩnh của hắn đã sớm làm phản. Mặc dù hắn muốn ngôi vị hoàng đế nhưng hắn cũng phải danh chính ngôn thuận lấy được. Hắn và Tần Xuyên không giống nhau.

Đây không phải là điều mà phụ vương hy vọng sao?

Có nàng, phụ vương có thể ép Tần Yến Quy làm phản, bởi vì dù Tần Yến Quy có làm phản thì với sự tồn tại của nàng, Tần Yến Quy cũng là danh chính ngôn thuận làm phản!

Huống chi nàng vẫn là một cô nương, thế gian này không có bất kỳ cô gái nào ở chung sớm chiều với một nam tử như Tần Yến Quy mà sẽ không thương hắn. Có lẽ phụ vương muốn chính là kết quả này, dù cho nàng biết được sự thật thì cũng sẽ cam tâm tình nguyện trở thành lý do để Tần Yến Quy làm phản?

Đáng tiếc, Tần Yến Quy không có nhận ý tốt của phụ vương, hắn cực kỳ xem thường nàng, hắn không chỉ cách nàng xa như vậy mà còn hết lần này tới lần khác muốn đẩy nàng ra xa hơn.

Vô Tà không hiểu vì sao nàng là con của phụ vương nhưng phụ vương lại không cần nàng?

Như vậy hiện tại Tần Yến Quy lại nói nàng nên trải qua cuộc sống mà nàng nên có? Hắn dao động sao? Hay là không đành lòng? Qua nhiều năm như vậy hắn vẫn lạnh nhạt với nàng, không phải là không quan tâm mà là hắn hy vọng nàng không vướng vào những thứ tình cảm ngu xuẩn kia, nhưng cũng không có nghĩa là hắn sẽ không lợi dụng nàng.

Người như hắn đối với bản thân còn vô tình tàn khốc thì sao có thể thương hại nàng nhưng tại sao bây giờ hắn lại như vậy chứ? Lúc này Vô Tà có chút buồn cười, hắn tự tát vào mặt mình sao? Rõ ràng hắn đã nói là thứ vô dụng nhất trên đời còn nói không hề quan tâm bất kỳ chuyện gì của nàng, dù nàng sống hay chết thành hay bại, nếu đây không phải là hắn tự đánh vào mặt mình thì điều nàng đang thấy là cái gì đây?

Lăng mộ sắp sụp xuống hoàn toàn, ngay cả Yến Vô Cực vẫn lẳng lặng ngồi ở trên giường sắc mặt đã tái nhợt nay càng tái nhợt hơn, lq/đ sau đó bình chương ngăn những viên đá nhọn không thể đến gần bọn họ và nguy hiểm bên ngoài cũng càng ngày càng yếu, chợt Yến Vô Cực phun ra một ngụm máu tươi, thân hình lao đảo ngã ra sau, bình chương kia rốt cục hoàn toàn biến mất...

Bình chương biến mất thì hơi thở của Vô Tà không giấu được Tần Yến Quy, quả nhiên ánh mắt hắn dời về phía nàng, thoáng kinh ngạc nhưng ngay sau đó sắc mặt hắn càng ngày càng lạnh, đôi mắt sâu thẳm lạnh nhạt lại càng thêm lạnh như băng, giữa không khí giường cung bật kiếm khóa môi hắn khẽ cong lên giống như giận quá hóa cười.

Hắn không hề giải thích với Vô Tà, cũng không hỏi nàng vì sao quay lại, ánh mắt hắn lẳng lặng rời khỏi mặt nàng giống như chưa từng thấy, hắn đưa tay lên muốn làm y như lời nói lấy mạng Yến Vô Cực.

Về mặt Yến Vô Cực cũng có chút kinh ngạc, ngay sau đó đôi mắt chưa từng mở ra trước mặt Vô Tà chậm rãi hé ra, đôi lông mi xinh đẹp mở ra để lộ đôi mắt mờ mịt không có tiêu cự, hắn quả nhiên không nhìn thấy gì, nhưng lúc này đôi mắt xám tro đó giống như lộ ra vẻ bi thương.

Cũng không phải vì mình sắp chết trong tay Tần Yến Quy mà bi thương, mà là bởi vì đôi mắt hắn giống như thấy được cảm xúc trên mặt Vô Tà trong cái chớp mắt mà bình chương tan vỡ để hắn có chút hoảng sợ lúng túng, lại có chút tự trách, lại có chút tràn đầy hiên từ.

Nhưng vào lúc này, bóng dáng chật vật nhỏ gầy kia như một tia chớp nhảy vào, thậm chí còn là liều mạng, nhiều lần những tảng đá rơi xuống kia rơi sát bên người nàng nhưng nàng vẫn vọt tới trước mặt Tần Yến Quy, chắn giữa hai người.

Tần Yến Quy nhất thời cau mày, đầy mắt thoáng qua tia tức giận, chương lựa hướng về phía Yến Vô Cực lập tức thay đổi phương hướng, lqđ oanh một tiếng phá hủy một nửa cột đá, hắn lạnh lùng hừ một tiếng sau đó phát tay áo bỏ đi, nhìn cũng không nhìn Vô Tà một cái, mà những tảng đá rơi xuống lại không hề ảnh hưởng đến hắn.

Mặt Vô Tà tái nhợt chỉ vì mới vừa rời nàng có chút mạo hiểm, với tính cách của Tần Yến Quy sao có thể quan tâm tới sống chết của người khác. Nhưng trong lòng của nàng lại loạn thành một đoàn, nàng cảm thấy hắn đối với nàng lại không giống như vậy, nếu không thì hôm nay hắn tới nơi này là vì cái gì...

"Vô Tà." Yến Vô Cực có chút bất đắc dĩ nhưng trên mặt vẫn là nụ cười bình tĩnh như lúc ban đầu, thánh khiết như nước suối trong lại dịu dàng thấu đáo: "Người tội gì phải vậy?"

Vô Tà phục hồi lại tinh thần, nàng biết giờ phút này không phải là lúc nhiều nói, nàng không nói gì chỉ dùng cánh tay đầy vết thương và máu tươi cố gắng hết sức lôi kéo cánh tay của Yến Vô Cực, muốn kéo hắn đi: "Không có thời gian, lăng mộ này sắp sụp, chúng ta đi mau!" l/qđ Nhưng Yến Vô Cực chỉ cười nhạt, lắc đầu một cái, nhẹ nhàng đẩy cánh tay đang lôi kéo tay hắn của Vô Tà ra, ánh mắt của hắn lần nữa nhắm lại: "Vô Tà, người có thể quay lại tìm ta, ta thật sự rất cao hứng, tâm ý của người ta đã nhận được. Người mau đi đi, chỉ cần ta vẫn còn ở nơi này thì lăng mộ sẽ không hoàn toàn sụp xuống, ít nhất... Có thể chống được đến lúc người đi ra ngoài mới thôi." Khó trách Yến Vô Cực vẫn không rời khỏi chiếc giường đá đó!

Lúc này mặt hắn càng thêm tái nhợt, giống như đã sớm biết Vô Tà cố chấp nên Yến Vô Cực khẽ mỉm cười nói: "Vô Tà, người không tin ta sao? Người cũng biết người sống lâu như ta thì đã không phải là người bình thường, nếu đã nói ra thì nhất định có thể làm được. Ta sợ là đường cũ đã không còn giữ được, người đi tìm Yến Quy đi, hắn sẽ dẫn người tìm được đường ra ngoài." Yến Vô Cực không hề nói dối, lúc trước hắn còn có bản lĩnh liên tục chống đỡ lối đi để cho Vô Tà có thời gian rời đi nhưng tình huống trước mắt... Mặt của hắn càng lúc càng tái nhợt, ngay cả nụ cười thánh khiết như sen cũng

dần dần trở nên âm đạm

Giờ phút này hẳn không có lòng tin có thể bảo đảm Vô Tà an toàn rời khỏi trước khi lăng mộ hoàn toàn sụp xuống nhưng nếu có Tần Yến Quy ở đây thì hẳn tự nhiên sẽ an tâm hơn...

"Yến Vô Cực..."

Yến Vô Cực lắc đầu, hẳn biết Vô Tà đang nghĩ gì, d ã l-q-đ khẽ cười nói: "Ta biết. Hôm nay ngươi xả thân cứu ta một mạng vậy thì ta còn thiếu ngươi một mạng. Và lại ngươi là chủ nhân Ứng lệnh mà ta là gia chủ Yến gia, không thể làm trái với lời thề. Sau khi ngươi đi ra khỏi cổ mộ này thì ta chắc chắn cũng sẽ còn sống rồi đi." Lời thề của Yến gia là bảo vệ chủ nhân Ứng lệnh...

Mặc dù hẳn nói như vậy nhưng Vô Tà vẫn không tin hẳn.

Yến Vô Cực vẫn mỉm cười hòa ái như cũ: "Ngươi không tin ta sao? Mặc dù ta không nhìn thấy nhưng Vô Tà, ngươi đừng quên ta sống trong lăng mộ này lâu như vậy, cảm thụ đã sớm thay thế mất thường. l/q/đ// Cổ mộ này có thể nhốt bất kỳ kẻ nào nhưng không thể nhốt được ta, ngươi quên ta là người bảo vệ, điều khiển nội thứ ở nơi này sao. Mau đi đi, nếu không ta sẽ phải chống đỡ lâu hơn, lúc đó sẽ không có sức chạy trốn." Giọng điệu hẳn vẫn dịu dàng như nhau lúc nói chuyện bình thường với Vô Tà, nở nụ cười hòa ái.

"Ngươi không gạt ta."

Yến Vô Cực chỉ gật đầu cười dịu dàng với Vô Tà rồi không nói gì nữa.

Sắc mặt Vô Tà trầm xuống, cắn răng đè khí rời đi, cuối cùng thì Tần Yến Quy cũng không có vì vậy mà nhẫn tâm bỏ nàng lại không quan tâm, Vô Tà vừa nhìn thấy hẳn, tâm nhảy dựng, dưới chân cũng chậm lại nhưng cuối cùng vẫn từ từ nhích tới gần hẳn.

Ánh mắt hẳn vẫn cao nhấ không thể với tới nhưng cảm xúc lại càng thêm trầm khó lường làm người ta nhìn không thấu hẳn.

Hai người cũng không nhắc lại chuyện vừa rồi, thấy Vô Tà đi tới, ánh mắt Tần Yến Quy nhìn nàng cả người chặt vật, trên người lại dính đầy vết máu khe thờ dài, vẻ mặt cũng dịu lại: "Có chuyện gì ra ngoài rồi nói." Vô Tà cắn môi, gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: 81: Tự Mình Bảo Hộ

Editor: lonbia

Mức độ chấn động của cả cổ mộ hình như dịu đi một chút, chiều hướng sụp xuống, chẳng qua là giờ phút này, vốn dĩ là một cung điện huy hoàng lộng lẫy dưới lòng đất, khắp nơi hoang tàn, đồ nát thê lương, không khí ẩm ướt càng thêm đáng sợ âm u, giống như đi đến địa ngục.

Di tíc trên quý yên tĩnh lại mà không tiếp tục sụp đổ nữa, là lẽ vật mà Yến Vô Cực đưa cho bọn họ, Vô Tà có chút khâm phục năng lực của Yến Vô Cực, hẳn có thể trong lúc cung điện đang nghiêng, dừng thời gian lại, để cho sự tàn phá này chậm chạp không ngã xuống.

Giờ phút này được an toàn, ít nhất cũng nói rõ ra Yến Vô Cực cũng được an toàn, điều này làm cho bất an trong lòng Vô Tà cũng được trấn an đôi chút.

Chẳng qua nếu theo như lời Yến Vô Cực nói, lối đi thông từ cung điện trong lăng mộ trong lòng đất thông đến trên mặt đất đã bị phá hủy, nếu như Yến Vô Cực nói như vậy, chỉ sợ cũng không phải là đe dọa, nhưng hẳn cũng đã nói, có Tần Yến Quy ở đây có lẽ hẳn sẽ mang nàng tìm được lối ra. Lúc Yến Vô Cực đang nói lời này, Vô Tà cũng biết được hẳn cũng không nắm chắc mười phần, chẳng qua là hẳn tin tưởng Tần Yến Quy mà thôi, hai mắt Yến Vô Cực đã mù, nhưng cảm nhận của hẳn lại cực kì thấu đáo, nhìn người chắc chắn sẽ không sai.

Bởi vì chấn động đã dừng lại, thân mình Vô Tà cuối cùng có thể đứng vững vàng, đi lại bình thường, không còn lo lắng lão đảo tùy lúc bị cự thạch trên trần nhà rớt xuống đánh trúng.

Nàng lặng lẽ đi theo sau lưng Tần Yến Quy, cổ mộ âm u lạnh lẽo cùng ẩm ướt làm cho tay chân của nàng lạnh như băng, nàng không dám cách quá xa Tần Yến Quy, nếu có biến cố gì đột nhiên xảy ra, hai người cũng có thể ứng biến tốt hơn một chút.

Nhưng giờ phút này đây, giống như có một vật vô hình chen ngang giữa hai người, hai người bọn họ không ai nói gì, nhưng sự trầm mặt này cùng ngày thường bất đồng, đây là loại xa cách từ trong tâm, hẳn không muốn giải thích với nàng bất cứ thứ gì, mà nàng cũng không hỏi chuyện tình quá nhiều, lại cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Trong không gian này khắp nơi đều đồ nát cùng mùi vị ẩm mốc, yên tĩnh đến đáng sợ, hai người tiếp tục trầm mặc, chỉ dồn sức lực mà đi, tiếng bước chân ở nơi an tĩnh trong thời điểm như thế này lại cực kì rõ ràng, từng tiếng từng tiếng dường như giẫm vào trong lòng người.

Kèm theo là tiếng hít thở lẫn nhau của bọn họ, Vô Tà không khỏi có chút khẩn trương hơn, đó là một loại bản năng khi gặp phải nguy hiểm, âm thanh lộc cộc trầm thấp từ trong bóng tối truyền đến, từ phía sau, từ xa đến gần, làm cho cả người lạnh lẽo mà không có lý do, loại cảm giác lạnh mà run lên, trong không khí, hơi thở thổi nát này càng ngày càng nặng, tựa như có thứ gì đó đang đến gần, nhưng con người kiêng kỵ nhất, thông thường không phải là sự nguy hiểm của bản thân, mà là thứ người ta không biết rõ, cũng không biết vật kia là thứ gì, biết rõ có vật đang đến gần nhưng lại không biết nó lúc nào thì đến, lúc nào sẽ bất chợt xuất hiện sau lưng mình, sẽ đột nhiên phát sinh chuyện gì mà mình không nghĩ tới.

Quả nhiên, nó không phải là những thứ Vô Tà sinh ra ảo giác khi ở lâu trong đây, bởi vì thân thể Tần Yên Quy đang đi phía trước chợt chậm lại, cách Vô Tà gần hơn, mặc dù hắn không nói gì, nhưng Vô Tà biết hắn là đang đề phòng.

Vào giờ phút này, đúng như lời của Tần Yên Quy nói, có chuyện gì thì ra ngoài hắn nói, Vô Tà biết đây cũng không phải là thời điểm tức giận, cũng không thể không quãng những chuyện kia ra sau đầu, bước đi nhanh hơn, đến gần Tần Yên Quy, vờn tay kéo áo hắn, theo sát: "Cửa ra bị chặn lại, chúng ta có thể đi ra ngoài sau?"

Tần Yên Quy không có phản ứng, mặc cho nàng lôi kéo tay áo của mình, còn cố ý thả chậm bước chân một chút, cho nàng đuổi theo, trong bóng tối, chỉ có thể mơ hồ thấy được bóng lưng to lớn trước mặt nàng, đỉnh đầu vang lên giọng nói thong dong lại không nghe ra chút cảm xúc gì của hắn: "Cố gắng thử một lần."

Hắn không nói có thể, cũng không nói không thể, nhưng ngữ điệu bình tĩnh này, lại thêm hắn chính là Tần Yên Quy, có lẽ làm cho người ta không có lý do mà an tâm.

Đúng vậy, an tâm. Mặc dù chưa biết phía trước sống chết ra sao, nhưng vì hắn ở đây, liền giống như không có việc gì có thể làm khó được hắn, từ khi Vô Tà bắt đầu tiến vào cổ mộ, lúc nào cũng hết sức cảnh giác, một phút cũng không dám thư giãn, mà giờ phút này, sau lưng hắn, ngược lại so với bất cứ lúc nào cũng có thể lười biếng một chút, cái gì cũng không cần nghĩ.

Nhưng vào lúc này, sau lưng chợt có một luồng gió lau thật nhanh đến đây, Vô Tà liền cảm giác nhiệt độ quanh thân mình dường như một lần nữa lại xuống thấp, làm người ta không rét mà run, ngay sau đó, trong huyết mạch tối tăm dường như có đồ vật gì đó phát sáng, Vô Tà theo bản năng quay đầu lại nhìn, liền nhìn thấy màu xanh thăm u quang đang từ nơi kia không ngừng nghỉ trong bóng tối mà hướng đến, giống như một cái đèn xanh tung bay, phát ra ánh sáng xanh lạnh lẽo.

Trong lòng Vô Tà thoáng qua một ý nghĩ, nhưng tốc độ quá nhanh, nàng cũng không thể bắt được nó, trong lòng nghi ngờ, nhưng Vô Tà cũng chỉ thu hồi ánh mắt trước mắt, đang muốn quay đầu đi, màu xanh thăm u quang kia bất chợt vọt thẳng đến trước mặt nàng, tiếp cận nàng gần hơn, một cỗ mùi hôi thối chợt xông thẳng vào mũi của nàng, một hồi thiêu đốt, Vô Tà trợn to hai mắt, thấy được chính là một đôi mắt màu xanh nhô ra đầy lông lá.

Không, kia có lẽ cũng không được coi là ánh mắt, cả con mắt máu thịt be bét, chỉ có một mảnh màu xanh biếc, vật kia toàn thân tản ra một cỗ mùi hôi thối làm cho người ta khó có thể chịu được, cực kỳ nồng, đó là mùi vị hôi thối.

Này...Đây là...xác sống?!

Loại vật này quả thật, không, nó không coi như là một thi thể rồi, nhiều nhất cũng chính là một con quái vật mà thôi! Không nghĩ tới trên thế gian này lại thật sự có quái vật như vậy! Nếu giờ phút này Vô Tà rảnh rỗi, chắc chắn sẽ nhìn không được mà liên tục cười khở, xem ra Yên Vô Cực cùng người thủ Mộ Đế vương này thật sự quá khách khí, cái gì biến hóa trần địa sinh tử, so với vật này đáng yêu hơn nhiều!

Lúc trước cũng không biết vật này đang ở nơi nào thành thật mà đối mình, cũng không thể ra được mà chạy loạn, xem ra là bị người giữ mộ khống chế. Đáng tiếc, trước mắt toàn bộ tinh lực của Yên Vô Cực đều dùng ngăn trở để khu mộ không sụp xuống, tinh lực tự nhiên cũng có hạn, không thể chú ý đến sức sinh này, mất đi không chế, bọn họ liền chạy loạn đến đây!

Cảm giác ghê tởm đánh úp về phía Vô Tà.

Trước khi phản ứng kịp đây là vật gì, lúc này Vô Tà lao đảo về sau một bước, thân hình quái vật kia miễn cưỡng còn duy trì được hình người, thay đổi hoàn toàn, máu thịt be bét, khắp nơi trên da thịt đều là hồ, phát ra màu xanh thăm u quang, xanh thăm từ đầu đến chân, cái thứ miễn cưỡng được tính là mặt kia, chỉ có hai con mắt coi như là đầy đủ, trên mặt từ miệng lan rộng đến mang tai, cười quỷ dị hắc hắc, hưng phấn dị thường, hướng Vô Tà đi tới mà gầm!

Vô Tà phản ứng cực nhanh, theo bản năng liền buông lỏng tay áo của Tần Yên Quy, hai cái tay trống đi, nhìn đi cảm giác ghê tởm, hai tay bắt được đầu của con quái vật kia, trong tay áo của nàng vốn có dấu một cây chùy thủ để dùng, đáng tiếc vật kia đã cho Yên Vô Cực mất rồi, chưa từng nhặt lên, giờ phút này trong tay không có vật gì, tạm thời không có vật gì cắt đứt được đầu con quái vật, chỉ đành tung người lên, hung hăng đập bay nó đi.

Đến đây không chỉ một con quái vật này, phía sau nó có rất nhiều đồng loại của nó cũng toét miệng cười hắc hắc he he chạy đến, Vô Tà đập một, con quái vật bay ra trực tiếp nện vào người những con quái vật đang xông lên, đụng ngã tất cả đống loại của nó, ba ba ngã một mảng lớn.

Lúc trước Vô Tà bảo hộ trước mặt Yên Vô Cực bị thua thiệt, trước ngực bị thương, trận vận động dữ dội này, không tránh khỏi thở dốc một trận, tiếp theo đó, trước ngực cũng truyền tới một trận đau nhói.

Với sức lực của Vô Tà vừa rồi, ngay cả một thanh niên cường tráng, bị nàng đập như vậy, cũng muốn hôn mê rồi, nhưng dù gì những con quái vật kia cũng không phải là vật còn sống, không có cảm giác đau, ngã xuống đất sau đó lại rồi rít lao đảo lắc lư mà bò dậy, toét miệng cười quỷ dị hắc hắc lại hướng về phía Vô Tà vọt tới, đối với da mềm thịt mịn như Vô Tà cảm thấy hết sức hứng thú.

Thoạt nhìn vật này không có chút thông minh, tất cả động tác cứng nhắc mà hoạt động, nếu một lần nữa Vô Tà vẫn "Người", những quái vật kia có phải

hay không giống như lần trước toàn bộ nằm xuống.

Lần này, sức lực Vô Tà có chút suy kiệt, trước ngực còn bị thương một trận, mùi tanh từ bên trong xông ra, mắt thấy những con quái vật kia cứ hướng nàng căn tới, lúc này Vô Tà đứng thẳng lên, chịu đựng cảm giác đau đớn kịch liệt, ánh mắt cũng thay đổi trở nên ngoan độc hơn, lần này, nhất định không vận gãy đầu mấy con quái vật này xuống là không thể!

Nhưng lần này, những con quái vật kia cũng không có đụng đến Vô Tà, lúc những con quái vật kia hưng phấn mà tiến đến gần Vô Tà, bàn tay bên tai Vô Tà duỗi đến, bàn tay trực tiếp giữ đầu tên quái vật kia, bởi vì hành lang cực kì chật hẹp, Vô Tà cũng không có cách nào chạy đến sau lưng Tần Yên Quy, chỉ có thể lui về phía sau mấy bước, tránh xa mùi hôi thối của con quái vật kia một chút, lưng cũng chạm được đến thân thể đang tỏa ra nhiệt độ của Tần Yên Quy.

Hành lang chật hẹp kia, con quái vật bị Tần Yên Quy bắt được tại chỗ, đi tới không được, lui về phía sau cũng không được, đồng bọn phía sau cũng không ý thức được, hắc hắc he he dùng sức đi về phía trước, nhưng thủy chung không thể tiến lên phía trước một phần nào, lại như cũ chậm lại ở phía sau.

Con quái vật kia vốn dĩ cũng không thông minh, chỉ cùng dã thú cấp thấp giống nhau chỉ biết nóng nảy, bản thân bỗng nhiên bị chế trụ, không động đậy được, quái vật kia nóng giận lên, liền đòi mục tiêu, đòi mất xanh thâm cùng đầy tơ máu kia chưa từng lấy ra khỏi người Vô Tà, ngược lại đòi lực chú ý lên người Tần Yên Quy, muốn kéo đứt cánh tay kia.

Vô Tà biết bọn quái vật kia đã nổi giận, không khỏi khẽ thay đổi sắc mặt, mặc dù quái vật kia máu thịt be bét, vừa vận thân thể lại cứng như đá, vừa rồi lúc muốn dùng sức vận gãy cổ chúng nó thì biết được, nàng dùng nội công, lại không cách nào làm cho ngón tay cắm vào trong đầu nó được, vì thế Vô Tà mới quyết đoán, ra sức đá bay nó đi.

Giờ phút này Vô Tà ý thức được quái vật kia muốn bẻ gãy tay của Tần Yên Quy, Vô Tà liền biết tính chất nghiêm trọng của chuyện này, sắc mặt thay đổi một cách nhanh chóng, mở miệng định nói chuyện, thanh âm kia vẫn còn trong cổ họng nàng, một tay khác của Tần Yên Quy bắt chợt nhẹ nhàng khoắc lên vai trái của Vô Tà, nghiêng người, nhẹ nhàng kéo nàng hướng về phía sau mình, nhờ những ánh sáng xanh phát ra trên người con quái vật, Vô Tà thấy, trong chớp mắt, gương mặt tao nhã lạnh nhạt của Tần Yên Quy gọi lên một nụ cười lạnh, tay phải dùng sức nắm chặt...

Trong khoảnh khắc đó, con quái vật đang nóng nảy xông lên trước kia chợt bất động, đầu của nó nằm trong tay của Tần Yên Quy bị nắm thành đầu hũ, chất lỏng hôi tanh màu xanh biếc văng ra khắp nơi, nét mặt Tần Yên Quy thoáng quá chút chán ghét, trên tay dùng sức, ném quái vật ra xa, trừ bàn tay dính đầy chất lỏng xanh biếc của quái vật kia tràn ra, dường như không một giọt nào dính trên quần áo Tần Yên Quy.

Về mặt Vô Tà khẽ giật mình, trong lòng như có thứ gì đó quay cuồng dữ dội bùng ra, Tần Yên Quy giờ phút này đây, thật giống như một người nàng đã từng gặp qua ở nơi nào, nga, đúng rồi, rất nhiều năm trước, trong rừng rậm ở trên núi, hẳn đối đãi với những con dã thú lúc tập kích bọn họ, cũng là như thế không chớp mắt một cái, liên tay không bắt được con hồ to lớn thân hình to hơn rất nhiều so với người, sau đó bị thương ở tay, một cái lấy mất đầu con hồ, hẳn lúc đó, cũng như thế này, lạnh lùng tàn khốc, hóa thân thành ma quỷ...

Hắn rất ít khi tức giận, cũng cực kì ít động thủ, cho nên hắn vĩnh viễn cao nhã khó lường như vậy, không thể nào với tới được, nhưng cũng không có nghĩa là Tần Yên Quy sẽ không tức giận, cũng sẽ không ra tay...

Quái vật nhìn thấy ma quỷ, há lại đối thủ cùng cấp bậc?

Nhưng quái vật dù sao cũng chỉ là quái vật, bọn chúng không có thông minh, đồng loại đằng trước của mình chết thảm thiết, bọn chúng cũng không biết sợ, Tần Yên Quy đối với bọn chúng mà nói, là một người sống sờ sờ, cũng là thứ thức ăn đầy sức hấp dẫn rất hưng phấn đối với bọn chúng, thấy Vô Tà cách khá xa, bọn chúng đòi toàn bộ lực chú ý lên người Tần Yên Quy, toét miệng rồi rít vậy lại.

Tần Yên Quy một tay bóp vỡ, sau đó chất lỏng hôi thối văng khắp mọi nơi, những con quái vật kia một con lại một con ngã xuống đất, trên mặt đất máu thịt be bét càng thêm nhiều, bị bóp nát phân nửa chỉ còn lại phân nửa.

Số lượng những con quái vật kia rất nhiều, giống như không bao giờ hết, Vô Tà đứng ở ngoài hồi lâu, sức lực cũng khôi phục chút ít, tình cờ có mấy con lọt lưới hướng về phía Vô Tà xông đến, cũng bị Vô Tà một cước đá bay trở về, sau đó liền bị Tần Yên Quy nắm lên, giết chết.

Số lượng những con quái vật này ngày càng nhiều lên, Tần Yên Quy có lợi hại hơn nữa, cuối cùng vẫn chỉ có hai tay, thỉnh thoảng vẫn có những con bị lọt lưới lao đến về phía Vô Tà, số lượng cũng ngày càng nhiều, mặc dù Vô Tà không có gì đáng ngại, nhưng lần lượt đập những con cá lọt lưới này trở về, lại làm thân thể nàng càng thêm kiệt sức, ngực như bị thiêu đốt, thỉnh thoảng có máu tươi từ khóe miệng rỉ ra, Vô Tà cũng không hoảng hốt, lấy mu bàn tay lau đi, chẳng hề để ý.

Tần Yên Quy hơi cau mày, con người đem thâm thúy kia, rốt cuộc cũng thoáng qua một tia không kiên nhẫn cùng tức giận, hẳn dường như có chút do dự, cũng không tính toán làm như vậy, nhưng giờ phút này, hẳn không thể không nâng tay trái lên, một trận gió từ xẹt qua rách tay áo của chính mình, chỉ chốc lát tay áo bào tách ra, tay phải nắm thành quyền, máu tươi rỉ ra, càng ngày càng nhiều, rơi xuống đất một giọt lại một giọt,

Chuyện xảy ra ngoài dự đoán, những thứ vốn là cực kì thèm khát máu tươi của người sống, sau khi gặp phải máu tươi của hắn, lại không phải là vui mừng mà là sợ hãi...

Những thứ quái vật không có suy nghĩ kia, sau khi nhìn thấy máu tươi của Tần Yên Quy, đồng loạt nhìn về phía khuôn mặt của Tần Yên Quy, sau đó run rẩy, sợ hãi, lạnh lùng chạy thẳng về phía sau, hẳn không thể cách Tần Yên Quy càng xa càng tốt...

Cái này cũng không giống như có ý thức mà sợ hãi hắn, ngược lại giống như một loại bản năng của chúng loại, đối với một chủng loại khác mà sinh ra sợ

hải, chính là xác sống hóa thành, không có suy nghĩ, nhưng thân thể lại vẫn nhớ kỹ loại sợ hãi này...

Những quái vật kia, chỉ lo sợ, chợt giống như thủy triều rút đi một dạng, giống như bình thường không hiểu, một lần lại thông suốt thay đổi, bùng tỉnh trong giấc mộng, nếu không phải trên mặt đất vẫn còn những hải cốt của những con quái vật bị Tần Yên Quy giết chết cùng chất lỏng hôi thối văng khắp nơi, Vô Tà thật sự muốn cho là, sự việc khi này hết thảy nhất định là bị trùng huyền trận gì đó, sinh ra ảo giác.

Tần Yên Quy vén tay áo ra, xoa xoa tay của mình, lại cực kỳ tùy tiện mà băng bó vết thương trên tay của mình một cái, xoay người lại, không hề nói gì, hương Vô Tà trực tiếp đi tới, bởi vì mất máu, sắc mặt của hắn hơi trắng bệch, Vô Tà đi đến bên cạnh nhìn hắn một cái cũng không nói câu gì, khẽ cau mày: "Đi."

Những con quái vật này, làm mất thời gian của bọn họ quá nhiều, hắn biết giờ phút này, Vô Tà có rất nhiều câu hỏi muốn nói, nàng không biết phụ vương nàng vì Tần Yên Quy mà vứt bỏ nàng, nàng mới là con của phụ vương, nàng cũng không biết vì sao, chủ nhân của ngọc bội hình chim ưng kia vốn dĩ là hắn, mà không phải là nàng? Giờ phút này nàng càng không biết được, vì sao máu của Tần Yên Quy, sẽ làm những con quái vật kia hoảng sợ mà chạy mất...

Vừa rồi ánh mắt Tần Yên Quy nhìn nàng rất phức tạp, đó là loại.....hắn chưa bao giờ có, luồng cuồng cùng phiến muộn.

Trong lòng Vô Tà tuy có nghi vấn, nhưng cũng biết trong thời điểm trước mắt nói những thứ kia ra một chút, bọn họ lưu lại ở chỗ này thêm một phút, chính là trở thành gánh nặng của Yên Vô Cực thêm một phút, bọn họ phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Lấy tình huống của Yên Vô Cực, chỉ sợ là đang nỗ lực chống đỡ, tạo thêm thời gian cho bọn hắn, nhưng lấy thân thể của hắn, chỉ sợ cũng không chống đỡ được quá lâu...

Trong lòng Vô Tà vừa thoáng qua một cái ý niệm, chợt, chấn động dưới chân vốn dĩ đã dừng lại, lại một lần nữa bắt đầu chấn động, lần này, so với bất cứ lúc nào lúc trước cũng đáng sợ hơn, kịch liệt hơn! Sắc mặt của Vô Tà cùng Tần Yên Quy thay đổi, lăng mộ, lại một lần nữa sụp xuống, tốc độ lần này so với lúc trước nhanh hơn, lần này, ngay cả cây cột trụ của cung điện cũng không còn trọn vẹn để chống đỡ nổi, nếu đổ, chính là hủy diệt hoàn toàn!

Trận động đất này ừn ừn kéo đến, dưới chân Vô Tà lúng xuống, nháy mắt cả người lệch xuống dưới, phía dưới đổ sụp xuống, cự thạch rớt xuống, mặt đất lay động, muốn là đổ xuống!

Đột nhiên lúc này, Tần Yên Quy giữ chặt tay Vô Tà dẫn nàng đi ra ngoài, kéo nàng chạy thật nhanh ra, vậy mà tốc độ sụp xuống của lăng mộ còn nhanh hơn so với tốc độ chạy của bọn họ, trong nháy mắt, Vô Tà chỉ cảm thấy hoa mắt, một giây kế tiếp, toàn thân Tần Yên Quy che chở trên người Vô Tà, hai cánh tay kéo nàng vào trong ngực mình, ngay sau đó, bọn họ bị một cỗ sức lực mãnh liệt tập kích: "Ầm" tiếng nổ vang dội cả lỗ tai trong phút chốc, cả một thật hoàn toàn sụp đổ...

Cảm giác ừn ừn lúng xuống kéo đến, dường như muốn chôn hai người bọn họ xuống dưới đất, Vô Tà bị một trận hơi nóng đánh tới mà ngất xỉu, nhưng trong nháy mắt mũi vị quen thuộc kia ôm nàng vào lòng, còn có tiếng tim đập vững chãi mạnh mẽ mà có lực bên tai, ý thức của Vô Tà dần dần mơ hồ, nhưng đôi môi lại không ý thức được mà tự chủ nâng lên một đường cong, hồn nhiên, chói mắt, đẹp đến cực điểm...

Tần Yên Quy, hôm đó mặc cừu trong lưu tiên váy thật ra là mặc cho người xem...

Tiếng hủy diệt đình tại như óc vang lên, giống như cũng không thật sự đáng sợ, kia hết thảy, cũng không sánh bằng tiếng kêu đau bên tai rung chuyển tâm nàng. Ngày xưa hắn từng ở trên cao nhìn xuống mà nói với nàng, hắn nói cho Vô Tà là nàng, tự nhiên sẽ cả đời bảo hộ nàng, giờ phút này, hắn quả thật lấy thân bảo hộ nàng, còn nói tình cảm là thứ ngu xuẩn nhất, quả nhiên hắn bị lật tẩy rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Như Tảng Đá

Editor: Nhật Dương

Tất cả đều kết thúc, lăng mộ hoàn toàn sụp đổ, chỉ vền vẹn trong khoảnh khắc.

Nhưng nàng vẫn chưa chết, giống như kỳ tích vậy. Toàn bộ phía dưới cung điện đã thành một vùng phế tích, hoàn toàn bị chôn vùi, nàng lại ở trong địa ngục này, được không gian thu hẹp cứu, cả mặt tường đá gãy lìa nghiêng ngã sau đó sụp đổ xuống phía dưới, nhưng cũng thu hẹp lại không gian sinh tồn cho bọn họ, sự chấn động trên đất đã sớm khôi phục yên tĩnh, tất cả đều kèm theo toàn bộ sự hủy diệt dưới cung điện mà trở về yên tĩnh.

Nếu nói là lúc trước ở cung điện dưới đất còn có thể có đủ không khí cung cấp cho bọn họ, như vậy giờ phút này đối với bọn hắn mà nói, không khí còn quý giá hơn hoàng kim. Theo thời gian, từng giọt từng giọt quá khứ, không khí lưu lại ở dưới phế tích ở dưới kia cũng không nhiều, lại từ từ trở nên càng mỏng manh.

Đỉnh đầu là tiếng thờ dốc thật trầm của hắn, không gian này thu hẹp, thể nhưng tường đá toàn bộ lật nghiêng áp đảo ở trên lưng của Tần Yên Quy. Hắn

lấy thân thể máu thịt của hắn, chống đỡ vì lấy không gian sinh tồn cho nàng. Trong bóng tối, Vô Tà không cách nào thấy rõ bộ dáng của hắn, nhưng qua nhiều năm như vậy, khoảng cách giữa bọn họ chưa bao giờ gần gũi giống như bây giờ.

"Người buông tay đi." Cái cảm giác tịch mịch trong trầm mặc, Vô Tà mở miệng, lại phát giác âm thanh của mình khàn đến cực hạn, lúc nói chuyện, giữa cổ họng khô khốc có mùi máu tươi sộc thẳng vào khí quản, nàng đã như vậy, huống chi Tần Yến Quy còn phải che chở nàng?

Tần Yến Quy có cường hãn hơn nữa thì rốt cuộc cũng chỉ là một người bằng xương bằng thịt, mặt tường đá này nặng bao nhiêu, Tần Yến Quy vừa lấy nghị lực đáng sợ như thế nào để chống đỡ, nàng khó có thể tưởng tượng, nhưng nàng biết, như vậy chỉ có thể làm hao hết thể lực của Tần Yến Quy. Nếu hắn là một người bình thường thì điều nên nghĩ là biện pháp để rời khỏi nơi này.

Ở trong bóng tối này, vừa lâu dài tịch mịch, hắn không có đáp lại nàng, nhưng lại coi thường giờ phút này, Vô Tà xem ra, hắn cũng là cực kỳ có nhân tính mà trả lời một lần, hắn lại như cũ để thân thể chính mình đứng vững nhờ người nàng, không để ý đến nàng.

Vô Tà trợn to hai mắt, ở nơi tối đen như mực này, dù có mở mắt lớn hơn nữa, cũng rõ ràng là cũng không thấy được cái gì. Mặc dù nàng biết hắn dựa vào phía trên nàng, lồng ngực bọn họ dán vào nhau, sợi tóc rơi xuống dưới của hắn quét qua gương mặt của nàng, trong hô hấp của nàng đều là hơi thở của hắn, lỗ tai của nàng có thể nghe được tiếng tim đập làm người ta an lòng cùng tiếng thở dốc của hắn.

Ánh mắt của Vô Tà mở thật to, giống như nàng thật sự có thể thấy bộ dáng của hắn, nàng cơ hồ không có đủ không gian để nhúc nhích, ngay cả tay chân đều cứng ngắc, nhưng là an toàn, mặt tường đá này cơ hồ không có chạm được nàng.

Hồi lâu, Vô Tà chợt nhẹ nhàng dán mặt hướng lên lồng ngực ấm áp của hắn, ở trong không gian hữu hạn này, hai tay nàng nhẹ nhàng ôm lấy hông của Tần Yến Quy, chưa bao giờ có động tác thân mật, lớn mật tới cực điểm, nhưng trên lưng hắn cơ hồ liền dán vào tường đá lạnh lẽo cứng rắn, không có một khe hở.

Động tác của Vô Tà làm thân thể hắn khẽ cứng lại, ngay sau đó, đỉnh đầu của nàng liền vang lên một tiếng than nhẹ của hắn: "Vô Tà, chớ hồ đồ."

Nàng rõ ràng cảm thấy tay chân Tần Yến Quy có chút mất lực, mặt tường đá lung lay, cơ hồ muốn nứt vỡ vụn ra, bên ngoài lại vang lên âm thanh đất cát chảy xuống. Tần Yến Quy nhất thời cau mày, lại một lần nữa ổn định thân hình của mình.

Vô Tà ngó ngàng, sau đó khéo léo gật đầu một cái, nhưng hai bàn tay nhỏ bé nâng bên hông hắn lại không có buông ra, cái đầu chôn ở ngực hắn cũng không có ý tứ rút lui: "Người đừng sợ, ở loại địa phương này, ta sẽ không quấy rối."

Tần Yến Quy có chút dờ khóc dờ cười, nhưng không có đáp lại nàng.

Sắc mặt Vô Tà căng thẳng, ý nghĩ có chút lộn xộn, lắng đế vương này chợt sụp xuống rồi, vậy nghĩa là...

Nhưng bằng bản lĩnh của Yến Vô Cực, sao có thể gặp chuyện không may chứ? Trong lòng Vô Tà quá thực là cũng không hy vọng Yến Vô Cực cứ như vậy chết ở lăng đế vương. Khuôn mặt mười bảy mười tám tuổi của thiếu niên này vĩnh viễn mang theo nụ cười ním dịu dàng lại từ bi, mỗi lần nhìn đến hắn cười, đều sẽ không lý do làm người ta cảm thấy bận tâm.

Hắc ám cùng tử vong vĩnh viễn không ngừng này thậm chí làm hắn mù hai mắt, Vô Tà biết rõ đó là loại cảm giác gì, hắc ám với nàng đã từng cũng không phải là thứ xa lạ gì.

Nhưng người như hắn, mỗi một câu nói cũng sẽ làm cho lòng người cam tình nguyện tin phục, bao gồm hắn đã nói hắn sẽ còn sống để rời khỏi nơi này, nhưng bây giờ, hắn không phải là nuốt lời rồi hả?

"Yến Vô Cực có phải lừa ta hay không?" Nàng theo bản năng mở miệng hỏi Tần Yến Quy.

Tần Yến Quy dừng một chút, vốn cho là hắn không có trả lời nàng, nhưng một hồi lâu, Vô Tà vẫn là nghe được hắn nhàn nhạt đáp lại: "Yến Vô Cực không phải người bình thường."

Hắn có lẽ sẽ chết đi, nhưng tuyệt đối không phải là hiện tại.

Mặc dù Tần Yến Quy không nói thêm gì, thế nhưng bình tĩnh trong miệng lại thật giống như đang nói. người kia, không dễ dàng chết như vậy, lời của hắn luôn có thể tự dung làm Vô Tà tin phục.

"Tần Yến Quy..." Một hồi lâu, Vô Tà nhẹ giọng mở miệng, đây là Vô Tà lần đầu tiên kêu tên của hắn, mà không phải "Tuyên vương", giờ khắc này, nàng đột nhiên cảm thấy, mình rốt cuộc có phải là một con cờ bị phụ vương cùng Tần Yến Quy bỏ qua hay không, tất cả đều không quan trọng. Coi như nàng thật sự là một con cờ hữu dụng đối với hắn, chỉ cần hắn nói, nàng liền dám làm.

Thân thể của nàng dính sát hắn, thậm chí có thể cảm nhận được sự bó buộc chặt chẽ ở ngực nàng, cùng với nhịp tim nhanh giống như thỏ nhảy lên bên trong lồng ngực.

"Vô Tà." Tần Yến Quy cau mày, giờ phút này hắn không có dư thừa tay để ra đẩy nàng ra, nếu là hắn có, hắn nhất định sẽ làm như vậy.

"Tần Yến Quy, có nặng hay không?" Không phải là lời nàng sẽ nói theo dự liệu, Vô Tà có lúc có những hành động thật nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Tần Yến Quy hơi ngạc nhiên, không ngờ Vô Tà lại thỉnh thoảng nói ra những lời này, một hồi lâu, hắn nhún nhún vai, trên mặt vẫn không có biến hóa cảm xúc gì quá lớn như cũ, giọng nói vẫn là lạnh lạnh lạnh lạnh như vậy, bình tĩnh mà không chút để ý: "Hoàn hảo."

Hoàn hảo? Thế gian này chỉ sợ chỉ có hắn mới dùng giọng điệu nhẹ nhàng như vậy trong khi phải đối mặt với tường đá một mặt lật nghiêng xuống như vậy mà nói một câu "Hoàn hảo" đi?

Đối với câu trả lời của hắn, Vô Tà rõ ràng không tin. Nàng cũng không phải kẻ ngu, không thể vĩnh viễn để hắn qua loa. Giờ phút này, cái đầu đang chôn ở trong ngực Tần Yến Quy chợt rút lui, Vô Tà khéo léo nằm trở về, ít nhất như vậy, không cần cho hắn gánh nặng quá lớn, dưới tình huống này Vô Tà còn có thể tỉnh táo suy tư nói chuyện, việc này rất khó được: "Tần Yến Quy, nơi này còn có không khí, nói rõ bên ngoài cũng không có bị phá hỏng, lăng mộ ở dưới đất năm trăm năm, dù sao cũng không thể không chịu nổi một kích như vậy, nếu như ngươi buông tha chỗ ở này, vậy phải có biện pháp tìm được cách đi ra ngoài chứ?"

"Ừ, chờ một chút."

Câu trả lời của hắn vẫn là lời ít mà ý nhiều như vậy, ngụ ý, hắn vẫn cần một chút thời gian khôi phục hơi sức, mới có thể nỗ lực phá bức tường đá này mà cứu nàng ra ngoài.

Vô Tà biết ý tứ của hắn, nhưng nàng lại không có suy nghĩ đó. Lắc đầu một cái, khoe miệng Vô Tà nhẹ nhàng cong lên, không có chút nào sợ hãi cùng sợ chết: "Ý của ta là, ta tới thay ngươi chỗ ở nó, ngươi đi ra ngoài."

Hắn yên lặng, sau đó một câu nói trầm thấp chậm rãi tràn ra từ nơi cổ họng, còn có ý vị giễu cợt: "Ngươi?"

Khoe miệng của hắn giương thẳng lên trên, Vô Tà không thấy được, lại có thể tưởng tượng ra được, nhất định là nụ cười này sẽ không chút để ý mà mang theo tính cười nhạo, tựa như đang cười nhạo nàng không biết tự lượng sức mình.

Vô Tà cũng không giận, bị hắn châm chọc cùng miệt thị, cũng không phải là lần đầu tiên: "Tần Yến Quy, ngươi có tâm địa sắt đá, đối đãi ta cũng không tốt, ta lại chịu làm như vậy, có phải thật bất ngờ hay không?"

Thế gian này, cho dù có nữ tử yêu hắn giống nàng, cũng sẽ không hi vọng dạng người lạnh lùng tuyệt tình giống hắn cứ như vậy một mình còn sống mà rời đi, để lại chính mình một người cô độc mà nằm ở nơi này, chịu đựng cảm giác âm lãnh cùng tịch mịch dưới lòng đất này, để cho hắn cô độc, dễ dàng thoát khỏi chính mình, thậm chí một lần cũng sẽ không nhớ tới mình. Mặc kệ là ai, cũng sẽ thà hi vọng lời kéo hắn cùng chết ở chỗ này, ít nhất một người không sợ tối, không sợ lạnh, còn có thể vây hắn ở bên cạnh mình, không phải sao?

"Nếu ta là ngươi, ta sẽ không làm chuyện ngu xuẩn đến vậy." Trong mắt hắn, nàng quả thật là rất ngu xuẩn, thậm chí không phải một con cò có ích, có khi còn không đủ tư cách để làm một con cò, càng mềm yếu thì càng không có tác dụng, cho nên hắn bỏ nàng.

Hắn đã dạy nàng, chỉ có khi trên thế gian này không còn có bất kỳ vật gì có thể ràng buộc nàng, nàng mới không phải chết sớm. Lời cự tuyệt tình cảm buồn cười này trở nên không quá quyết, làm ra quyết định ngu xuẩn bậc này, là nàng đã quên hẳn đến tội cùng là ai có phải hay không? Ngay cả Tần Tinh cũng rất rõ ràng tính tình của hắn, từng nhắc nhở nàng, thế gian này...người nên kiêng kỵ nhất không phải ai khác, mà chỉ có hắn, nhưng nàng lại quên hết những lời này.

"Nhưng ngươi đang làm chuyện ngu xuẩn bậc này." Vô Tà yên lặng nhìn hắn, giống như thật sự có thể nhìn thấu ánh mắt của hắn: "Tại sao ngươi lại muốn tới nơi này? Ngươi vốn có thể làm Tuyên vương tiếng tăm lừng lẫy của mình, bao nhiêu đại thần trong triều đều vụng trộm tôn ngươi làm chủ, ngươi đường đường Tuyên vương, cần gì phải tới đây địa phương quý quái ẩn này khổ? Ta vốn cho là, ngươi tới là vì ta cùng Đế Vương kiếm, nhưng ngươi không phải, cho nên ngươi tới nơi này, đừng nói với ta là bởi vì ngươi không muốn ta chết ở chỗ này."

Đừng nói cho nàng, là bởi vì không muốn nàng chết ở chỗ này?

Lông mày tuấn tú của Tần Yến Quy cau lại, trong con ngươi thâm thúy là suy nghĩ mà ngay cả chính hắn đều nhìn không hiểu. Chần chờ, trầm ngâm hồi lâu, hắn mới chậm rãi mở miệng, ánh mắt khôi phục sự yên tĩnh cùng lạnh lùng, nhưng lại có vẻ cố ý: "Vô Tà, ngươi rất thông minh. Nhưng cũng rất ngây thơ."

Một câu cuối cùng của hắn tràn ngập chê cười.

Vô Tà ngẩn người, cắn môi: "Nhưng ngươi đã nói, sẽ không xen vào chuyện sống chết, thành hay bại của ta, nếu như ngươi không phải tự vả mồm mình, vì sao lại xuất hiện tại trước mặt ta? Trước mặt tại sao phải cứu ta?"

"Vô Tà, hình như ta chưa bao giờ xuất hiện trước mặt ngươi. Cũng không có nghĩ tới muốn cứu ngươi."

Vô Tà dừng lại, đúng vậy, hắn không có xuất hiện trước mặt nàng, là nàng chạy về nên mới thấy được hắn: "Đối với Tuyên vương ngươi mà nói, có phải hay không thừa nhận mình biến thành mình không nhất nhất trở thành người, rất đáng xấu hổ, cho nên thẹn với thừa nhận?"

Vô Tà giọng điệu có chút cay nghiệt, tràn đầy đùa cợt.

Hắn hình như có chút nhúc nhủ đầu, âm thanh cũng dần dần lạnh xuống: "Không nên càn quấy rồi."

Hắn có lúc, thật hy vọng nàng là cá ngu xuẩn đờ đẫn, cũng hi vọng, nàng vẫn như ngày trước như vậy kiêng kỵ hắn, nhưng ít ra cũng là nghe lời, sợ hãi hắn, sẽ không có nhiều như vậy vấn đề, cũng sẽ không giống hiện tại như vậy làm hắn nhúc nhủ đầu.

"Được rồi, ta không hồ đồ." Vô Tà cũng sa sầm mặt xuống: "Tần Yến Quy, ta rất nghiêm túc, ngươi không phải là sắt thép, cũng là người bằng xương bằng thịt, không chống đỡ được quá lâu, ta đối ngươi mà nói, là một sùng vật cứng đầu cứng cổ, là con cò không làm theo ý nguyện của ngươi, cũng là tác phẩm thất bại nhất ngươi đào tạo. Ngươi xem, ta tự tiện xông lảng để vương, thật ra thì cũng cho ngươi thêm phiền toái đúng không? Ta không biết đến tốt cùng ngươi và phụ vương ta có ước định như thế nào, cũng không biết nguyện vọng của ngươi khi che chở, bảo hộ lúc ban đầu là bởi vì phụ vương ta an bài cùng ngươi như thế nào, nhưng hôm nay ngươi có thể mạo hiểm vì ta liền đủ rồi, chuyện này, vốn là sau khi chúng ta đi ra tiếp tục truy cứu, nhưng trước mắt xem ra, ta có thể là không ra được, coi như có thể đi ra ngoài, ngươi còn phải giải quyết rất nhiều phiền toái vì ta. Nếu như ngươi đã quyết tâm buông tha việc lợi dụng ta, cũng không phải là không bỏ được ta, tình tào cơ trí như Tuyên vương ngươi, cũng thật sự không cần tiếp tục lãng phí thể lực ở chỗ này. Sau khi ngươi đi ra ngoài có thể nói ta mơ ước ngôi vị hoàng đế, muốn trộm Đế Vương kiếm nhưng đã tử vong trong động, chết chưa hết tội, như vậy ngươi liền sẽ không có bất kỳ liên lụy nào, ngươi đi ra ngoài đi, không cần chống đỡ cùng ta nữa."

Hắn không nói nữa, chỉ lẳng lẳng nhìn nàng, có lẽ đây là hắc ám cực hạn, làm hắn quên che giấu vẻ lạnh lùng trước sau như một, giờ phút trong ánh mắt sâu thẳm kia chứa đầy cảm xúc phức tạp.

Đó là cảm xúc giằng giụa cùng một mối, cũng là sự dịu dàng mà Vô Tà cơ hồ chưa từng thấy. Đúng vậy, rõ ràng là người ám trầm như vậy, nhìn nàng lại giống như một người vô cùng trong sáng, ngây thơ, cảm giác kia, chân thật như vậy, thấu xương như vậy.

Sự dịu dàng này giống như lưỡi dao sắc bén cứa vào xương tủy, lấy nó lột những điều che giấu phía trên, lộ ra sự thật bất ngờ.

Thì ra là có ít thứ muốn lộ ra lại phải trải qua quá trình thâm thiết cùng đau đớn như vậy.

Vô Tà neho mắt lại, vẻ non nớt trên gò má đã mờ hồ biến mất, lộ ra vẻ thiếu nữ sáng rõ. Nàng nhếch khóe miệng, bởi vì lấy dính máu, đôi môi đỏ mọng giống như ngọn lửa, vô cùng quyến rũ, giống như là một thiếu nữ hắn chưa từng gặp qua.

Lưỡi biếng cùng bất kham của Vô Tà làm cho người ta nghĩ tới con thú bị bắt nhốt trong cũi sắt, hình thái tuyệt đẹp, không có bất kỳ sợ hãi nào, ngược lại trở nên lửa nóng lớn mật. Nàng nhô đầu ra, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng chạm lên gương mặt của Tần Yến Quy, khuôn mặt tuấn mỹ như vậy lại vô cùng lạnh nhạt, hình như đây là lần đầu tiên nàng không chút kiêng kỵ mà lấy tay đụng vào. Vô Tà nghiêng đầu, sau đó tiến tới, giống như đùa dai, lè lưỡi liếm lên môi bạc môi lạnh lẽo một cái. Thân thể Tần Yến Quy cứng đờ, cũng không dùng lực đẩy Vô Tà ra, cùng Yoruichi dạng, nàng giáo hoạt lại lớn gan, giống như tức giận, căn bản không sợ sẽ chọc giận hắn.

"Khó trách phụ vương nói, có thể tin ngươi, nhưng không thể tin hết." Mặt Vô Tà cách mặt của hắn rất gần, hô hấp cực nóng hô hấp phun ở trên mặt nhau, nụ cười trên mặt nàng cũng rất rực rỡ, chột nổi tính trẻ con mà mờ trùng hai mắt: "Bởi vì, ngươi chưa bao giờ nói ra lời thật lòng."

Trong con ngươi đen nhánh của Tần Yến Quy bỗng nhiên co lại, bờ môi còn lưu lại mùi máu tươi nhàn nhạt trên miệng nàng, hắn không nói chuyện cũng là điều Vô Tà đã đoán ra ngay từ đầu.

"Thật ra thì ta có thật nhiều vấn đề muốn hỏi ngươi, sống mà không hiểu rõ chuyện gì khiến cho ta có chút thất bại." Vô Tà thở dài, vẻ mặt hoảng hốt: "Đối với các ngươi, ta rốt cuộc là cái gì..."

Từ nhỏ liền bị lợi dụng, bị không chút lưu tình ném vào trong vòng âm mưu tranh đoạt quyền lợi, không có lúc nào là không có ai không muốn nàng chết, người hi vọng nàng sống lại giấu giếm nàng, lừa gạt nàng, lợi dụng nàng, nàng với người trên thế gian này, rốt cuộc là cái gì...

"Vô Tà, ngươi đối với ta, là một chuyện ngoài ý muốn."

Một tiếng đáp lại thật thấp kia làm cả người Vô Tà ngẩn ra, nguyên cả khuôn mặt gầy gò nhỏ nhắn cũng không thể tin được mà ngây dại. Hắn lạnh nhạt như vậy, tình tào, thông dong, không chút cử động, nhưng một cái cúi đầu mang theo âm thanh một môi nhẹ nhàng rơi xuống đất, cũng rơi vào đáy lòng của nàng, làm trạng nàng rối loạn nhún nhảy theo tiết tấu...

Là tự vị mừng rỡ, nơi trái tim giống như là có thứ gì đó lặng lẽ nở rộ. Sau khi gạt mình đi qua, đáy mắt nàng tràn lên nụ cười, càng thêm trở nên không chút kiêng kỵ, tựa như lấy được Miễn Tử Kim Bài người, vừa tựa như đoán chừng rồi, hắn sẽ dung túng.

"Trước khi chết, ngươi có thể nói cho ta biết ta rốt cuộc là ai hay không? Còn ngươi rốt cuộc là người nào? Cuối cùng thì ta phải đối mặt với cái gì?"

Nàng quá nhạy cảm, cảm giác chính xác như vậy.

Không nói không có nghĩa là nàng không để ở trong lòng. Nàng vẫn luôn rất muốn hiểu rõ vì sao năm đó hắn ban tên cho nàng, sau lại lại che chở cho nàng, có phải là muốn bồi dưỡng nàng thành một con cò có ích hay không? Rất nhiều chuyện đã phá vỡ những nhận thức của nàng trong dĩ vãng. Nàng không biết, mình là cái gì đối với phụ vương, tại sao ở trong lòng phụ vương, hắn thả bỏ nàng, coi nàng là một con cò đưa cho Tần Yến Quy, vậy mà hôm nay Tần Yến Quy lại vì nàng mà thay đổi những chuyện mà hắn vốn đã có quyết định?

Vì sao chủ nhân lệnh bài đầu chim ưng đồng vốn phải là hắn? Vì sao "hoạt thì" nơi này lại sợ hắn như vậy? Tại sao hắn lại nói chuyện cùng Yến Vô Cực kia?

"Ngươi thật sự muốn biết?" Hắn có chút bất đắc dĩ, mặc dù dung túng nàng không chút kiêng kỵ, nhưng lại không muốn thỏa mãn tâm nguyện của Vô Tà: "Vô Tà, không có bất kỳ ai làm đáng thứ ngươi muốn lên trước mặt ngươi, bao gồm cả ta."

Vô Tà cảm thấy có chút không thú vị, suy sụp hạ mặt, không còn một chút nào là vẻ mặt tiểu nhân đắc chí cùng thần thái phấn khởi, Tần Yến Quy lại nhàn nhạt giương khóe miệng lên, lẳng lẳng nhìn nàng chôn ở trong lòng ngực mình, không nói gì.

Một hồi lâu, Vô Tà lại nói: "Ta muốn biết, tự sẽ có biện pháp."

"Ừ." Hấn không có đá kích nàng.

Vô Tà mím môi một cái, rời khỏi lồng ngực ấm áp kia, ngẩng đầu lên nhìn hấn: "Ta..."

"Người biết người giống như thứ gì không?"

Vô Tà sững sờ, hấn cực ít khi chủ động nói cùng đề tài với nàng, liền theo bản năng dò hỏi: "Như cái gì?"

"Tảng đá."

Mặt Vô Tà mờ mịt: "Tại sao?"

"Bởi vì tảng đá sẽ không nói chuyện."

Vô Tà ngó ngẩn, sau đó đã không thể thốt nên lời rồi..

Hình như Tần Yên Quy rút cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm, thân thể hơi giật giật: "Không khác biệt lắm."

"Cái gì không khác biệt lắm?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Lời Nói Dối Dị Dàng.

Lời của Vô Tà vừa dứt, nàng rút cuộc cũng hiểu rõ ý tứ trong câu nói "Không sai biệt lắm" của Tần Yên Quy.

Là người bên ngoài, không sai biệt lắm nên tới.

Thế lực của hấn hình như là đã khôi phục một chút, vận nội lực đánh lên kính liền làm vỡ nát một mảng diện tích lớn trên tường đá, sau đó hai người liền tránh thoát khỏi việc bị giam cầm, nhưng hấn cũng không có muốn lập tức đi tìm cửa ra với Vô Tà.

Lúc này trên mặt đất không biết có bao nhiêu người, xem ra đều là đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, bọn họ đang cẩn thận từng li từng tí đào lảng mộ đã sụp xuống này, không giống như là cố ý phá hư cái gì, ngược lại giống như là đang cứu người, bởi vì động tác của bọn họ cực kỳ cẩn thận, chỉ sợ phá hư kết cấu thăng bằng bên dưới, lần nữa tạo ra động đất cùng lảng mộ tiếp tục sụp xuống.

"Là tôi cứu chúng ta hay sao?" Đối với câu "Không sai biệt lắm" kia, đây là ý niệm đầu tiên lóe lên trong đầu Vô Tà.

"Không phải chúng ta, là người." Tần Yên Quy nhàn nhạt kêu môi, vẻ mặt giữ kín như bưng.

"Ta?" Vô Tà nhăn mày lại: "Là thái tử?"

Trừ hấn ra, Vô Tà thật sự không nghĩ ra còn có ai có thể tìm được nơi này ở nơi này trong thời gian ngắn, còn điều tới đây đại đội nhân mã tới đào móc lảng mộ bị sụp xuống này, mà lại còn biết là nàng bị chôn ở phía dưới này. Hiện Viên Nam Lăng tuy là Sở vương Bắc Tề nhưng nơi này dù sao cũng vẫn là lãnh thổ Biện quốc, dù là hấn nghĩ đem cứu nàng ra, cũng sẽ không trắng trợn phái tới nhiều người như vậy đi đào hoàng lăng Thái Tổ Biện quốc.

Nếu là Tần Xuyên, một chút sơ hở đều có thể thuận nước đẩy thuyền. Vân Nhiễm đã đi ra ngoài, cũng nhất định là khôi phục thần chí, nàng biết mình còn ở lại dưới lòng đất, liền chẳng có gì lạ rồi. Hiện nay người Kiến đế tin tưởng trong rất nhiều hoàng tử cũng không nhiều lắm, mà binh phù trong tay Tần Xuyên quả thật là có năng lực này, có thể bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu điều dụng những binh mã đã được huấn luyện tới chỗ này.

"Không đúng." Vô Tà lắc đầu một cái, ngay sau đó liền gạt bỏ ý nghĩ của mình: "Sao hấn lại biết chúng ta ở chỗ này? Lấy tính tình của Vân Nhiễm, tuyệt đối sẽ không nói. Tần Xuyên về chuyện lảng đế vương, nếu không hấn cũng không thể để mặc cho Vân Nhiễm tới đây mạo hiểm. Coi như Vân Nhiễm có lập tức nói cho hấn biết chuyện này, cho hấn đi đến cứu ta, cũng không thể mang binh mã tới nhanh như vậy."

Nàng cũng chẳng biết tại sao, ở người nào trở lại cứu nàng trên vấn đề này, vào giờ phút này, lại chỉ có thể nghĩ đến Tần Xuyên một có thể. Dù sao, tính toán ra, hấn tại trước cũng coi là đã cứu nàng mấy lần, cũng cố gắng lôi kéo qua nàng. Nàng mặc dù chưa bao giờ đối với hấn để xuống qua phòng bị, cũng chưa từng tin tưởng qua hấn, nhưng đã lâu như vậy, quả thật hấn cũng chưa từng gây bất lợi cho nàng.

Đây cũng là điều Vô Tà vẫn cảm thấy khó hiểu.

"Là ta cho hần biết chuyện này." Trong tròng mắt đen nhánh của Tần Yến Quy là một màu đen thuần túy, giờ phút này đang mơ hồ tràn lên một tia ý cười nhợt nhạt, hình như là đùa giỡn, lại giống như là đùa cợt: "Hần đã tới nơi này từ trước."

Hần tới đây từ trước đó...

Về mặt Vô Tà có chút mờ mịt, đôi mắt sáng luôn luôn trầm tĩnh cũng như rơi vào một mảnh biển rộng thăm thẳm, lộ ra vẻ u mê.

"Sao ngươi biết ta sẽ tới nơi này? Cũng biết ta sẽ bị vùi sâu xuống dưới đất?" Lần này, khi hần bước từng bước xuống dưới, Vô Tà cũng không phải là không nghĩ ra, chỉ là khó mà tin được. Ánh mắt nàng nhìn Tần Yến Quy như một đứa bé ham học hỏi, hy vọng có thể lấy một câu trả lời nghiêm túc của hần: "Những chuyện lật vật kia, có phải cũng trong kế hoạch của ngươi hay không?"

Nếu hần không biết là chỉ cần dùng máu của mình thì có thể dễ dàng bức lui lũ quái vật kia, hoặc là chậm chạp không làm như vậy, những con quái vật kia đã vây bọn họ ở chỗ này quá lâu và làm tiêu hao quá nhiều sức lực, bọn họ chưa kịp rời đi trước khi lăng mộ này hoàn toàn sụp xuống thì thôi, ngược lại làm bọn hần bị vây ở nơi này, chôn ở dưới đất cát?

"Ngươi đi ra ngoài đi, đi theo nơi có không khí, chắc hẳn bọn họ đã đào được đường ra cho ngươi rồi." Tần Yến Quy không phủ nhận, làm như không thấy đối với biểu cảm ở trên mặt Vô Tà, vẫn lạnh lùng và yên lặng như cũ, cơ trí lại tinh táo, chưa bao giờ có thừa một nửa phần xử trí theo cảm tính: "Thái tử tới, nếu ngươi đi ra ngoài một thì hần sẽ không đối xử tệ với ngươi."

"Ta không hiểu..." Vô Tà lắc đầu một cái, vẻ mặt mờ mịt như cũ.

Ngay sau đó, hình như Vô Tà liền hiểu được, khóe môi Tần Yến Quy hơi giễu cợt mà nhếch lên, tựa hồ đang cười nhạo nàng quá khờ dại: "Đừng nói là ngươi không hiểu, Vô Tà."

Ít nhất những năm này... Tần Xuyên chưa bao giờ động thủ một lần nào với Vô Tà, mà ngược lại, có lẽ hần đã che chở cho nàng rất nhiều lần.

Bọn họ đều là cùng một loại người, Vô Tà cho rằng bọn hần thứ người như thế, quả thực là một việc ngoài ý muốn, chỉ sợ, người kia cũng chưa chắc có thể tinh táo mà tạo ra nguyên nhân như vậy.

Ánh mắt sâu thẳm, thâm thúy của hần nhẹ rung lên, lại chợt nổi lên một chút sắc bén, làm Vô Tà có chút luống cuống, thật giống như toàn thân trần truồng bị người đến người đi trên đường cái nhìn vào, không có chỗ che giấu.

Nàng làm sao có thể hiểu tại sao Tần Xuyên lại nương tay đối với nàng? Tại sao phải che chở nàng, phải cứu nàng, không gây bất lợi cho nàng cũng không sao, còn có thể giúp nàng giải quyết chuyện lăng mộ để vương cùng kiếm Đế vương?

Tần Vô Tà là con của Tần Tĩnh, đi tới lăng Đế vương, muốn trộm kiếm Đế vương, lại bị chôn ở phía dưới phế tích, dù Kiến đế có là kẻ ngu thì cũng sẽ nghi nàng có tâm làm phản, muốn đoạt hoàng quyền. Chớ nóng nảy còn có thể nhảy tường, ai biết Kiến đế có thể làm ra những chuyện gì, không có nàng, không phải tốt hơn sao? Tại sao Tần Xuyên lại muốn tạo ra cảnh thái bình giả thay nàng?

Mặc dù hần là từng thử lời kéo qua nàng, nhưng kia cũng không đại biểu, hần liền nhất định sẽ lựa chọn giữ lại nàng cái này bom hẹn giờ, mà không phải nhân cơ hội hủy diệt nàng a.

"Hần sẽ bảo vệ ngươi an toàn hơn một chút." Tần Yến Quy khẽ thở dài, có chút mệt mỏi, hình như cũng không nghĩ muốn giả thích quá nhiều về vấn đề này, hần nhàn nhạt quét mắt nhìn Vô Tà, lặng lẽ nói: "Vì sao ngươi nghĩ ta biết thì sau khi đi ra ngoài thì tự mình tìm đáp án đi, hoặc là có thể tự mình hỏi hần một chút." Dừng một chút, Tần Yến Quy chậm rãi nói: "Ngươi đi ra ngoài đi, thái tử tận mắt thấy lăng Đế vương trở thành một đồng hoang tàn, cũng là tự tay cứu ngươi ra từ nơi này, chỉ có như vậy, hần mới tin tưởng kiếm Đế vương không có trong tay ngươi, cũng sẽ không làm khó ngươi."

"Mặc dù ngươi biết chuyện ta sẽ đến lăng Đế vương, ngươi cũng sẽ không ngăn cản ta, đúng không? Thậm chí là khi ta không có cách nào thoát khỏi nơi đây, bị chôn vùi ở chỗ này, cũng là ngươi hy vọng, đúng chứ?"

"Đúng vậy." Tần Yến Quy cơ hồ nửa phần muốn che giấu cũng không có, cứ bình tĩnh như vậy, lại cái gì cũng thừa nhận, tựa như đang kể một chuyện bình thường, không có một chút quan trọng nào: "Ngươi rất thông minh, cái gì cũng hiểu. Như vậy ta liền có thể khiến cho mọi người tin tưởng là lăng thái tổ thật sự sụp xuống, kiếm Đế vương cũng không thực sự tồn tại. Vô Tà, ngươi cho rằng điều ta cùng thái tử kiêng kỵ là người nào sẽ ngồi lên ngôi vị hoàng đế? Hay là thực lực mạnh yếu của đối thủ? Điều duy nhất chúng ta kiêng kỵ, là lòng người."

Đoạt quyền là một chuyện quá đơn giản. Khởi binh, tạo phản, bức vua thoái vị, chém giết, tàn sát hàng loạt dân trong thành, cho dù dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng có thể đạt được mục đích của bọn họ. Đoạt quyền đơn giản, khó khăn là chuyện nắm quyền.

Quyền do bách quan thân phục triều đình cùng ủng hộ giữ lấy, do dân chúng thân phục cùng kính ngưỡng giữ gìn, do sử quan tụng đức cùng danh vọng của đế vương giữ vững. Nếu không qua nhiều năm như vậy, Kiến đế cũng sẽ không e sợ sử quan cùng dân chúng dùng ngòi bút làm vũ khí, thà đối xử từ tế cùng kính trọng với người chính thống của Hoàng thất, cũng không nguyện dễ dàng bị khai trừ, lúc bị đoạt ngôi thì mới phải dùng tới hạ sách.

Nhiều năm như vậy, thứ hần đánh cuộc cùng với thái tử, đều là lòng người.

Nàng tự hỏi, hần giỏi về hướng dẫn như vậy, mặc dù cái gì cũng muốn phải thông, có thể Vô Tà vẫn cảm thấy trái tim giống như bị người dùng kim châm vào, hơi đau nhói, hết sức không thoải mái, giờ phút này nàng ngay cả lời nói chuyện cũng có vẻ có chút châm chọc: "Lợi hại như ngươi, ta lại thông minh, vẫn là không phải cùng ngươi. Ngày trước ngươi biết rõ thân phận của ta sẽ cho ngươi nhiều thêm không ít phiền toái, nhưng ngươi không thêm đề ý, mặc cho hoàng huynh kiêng kỵ ngươi, phòng bị ngươi, tước đoạt quân quyền của ngươi, lại từ từ làm tiêu tán toàn bộ vây cánh của ngươi, có lẽ cũng

chính là ý nguyện của ngươi? Ngươi dần dần yếu thế, thậm chí mặc kệ triều sự, ngược lại việc hoài nghi đã tâm của ngươi sẽ biến thành một chuyện cười. Vậy mà hôm nay, ngươi lại chắc chắn thái tử sẽ bảo vệ ta, ai cũng biết là hần cứu ta lên từ trong phần mộ này, hần nói trong tay ta không có kiếm Đế vương, ai tin? Không chỉ có hoàng huynh sẽ nảy sinh lòng nghi ngờ hần có tâm làm phản, ngày sau mọi người cũng sẽ cho rằng, thái tử đã sớm có tâm làm phản."

Đứa nhỏ này luôn là người thích gây sự như vậy.

"Vô Tà, ta đang muốn cứu ngươi." Tần Yên Quy có chút bất đắc dĩ, ánh mắt đứa nhỏ này nhìn hần tựa như là nàng đang phải chịu nỗi uất ức lớn lao.

Đúng vậy, cho nên bây giờ hần còn phải sống cho thật tốt đây này.

Vô Tà bật cười: "Cho nên, sống chết của ta, trong mắt ngươi chẳng là cái gì cả, căn bản cũng không có gì quan trọng, chẳng qua là một nước cờ dung được bị ngươi nắm trong tay? Ngươi muốn ta sống, ta liền sống, ngươi muốn ta chết, ta liền chết."

Tần Yên Quy khẽ cau mày, vẻ mặt vốn đang bình tĩnh chợt trở nên lạnh nhạt, vừa như không thể đuổi kịp, khó có thể đến gần, giọng nói của hần cũng trở nên lạnh lùng: "Vô Tà, lời nói của ta cùng với Yên Vô Cực vào hôm nay, chắc hẳn ngươi cũng đã nghe được."

"Một câu đó, ta rất nhớ!" Giọng điệu của Vô Tà cũng không vừa, hần luôn khiến nàng, một hồi ở trên trời, một hồi sau đã bị đánh vào trong hãm ngầm lạnh lẽo.

"Kiếm quá mòn, cho dù mài thế nào cũng sẽ không sáng, bỏ quên cũng được." Tần Yên Quy cũng không có so đo với nàng, trong khoảnh khắc, âm thanh của hần mới từ từ mà vang lên lên, giống như than thở, lại vẫn mang theo nụ cười lạnh bạc như cũ: "Theo lời ta sẽ không sai."

Trong con ngươi của Vô Tà chợt co rút lại, lẳng lặng nhìn chăm chăm vào hần, dường như muốn nhìn thấu hần.

Tần Yên Quy cười cười, hần cười đến rất tùy ý, cũng rất ngạo mạn: "Ta không muốn lợi dụng ngươi đi đoạt hoàng quyền, cũng không phải là không đánh lòng. Chỉ là... Kiếm quá cùn rồi, ngươi không có giá trị lợi dụng đối với ta."

Không khí bốn phía giống như đột nhiên trầm xuống, Vô Tà lại không cảm thấy lạnh, chẳng qua là cảm thấy cứng ngắc, cái gì cũng cứng ngắc, tay chân cứng ngắc, tóc cứng ngắc, mắt cứng ngắc, cổ họng, miệng cứng ngắc, ngay cả nơi trái tim cũng vừa lạnh vừa cứng.

Tần Yên Quy yên lặng trong chớp mắt, đáy mắt có một tia cảm xúc phức tạp thoáng qua trong nháy mắt, nhưng ngay sau đó liền hóa thành một vực sâu tĩnh mịch khó lường, bình tĩnh vô ba: "Có lẽ quả thật là ngươi đối với ta có chút khác với người khác, tối nay ta có chút thất thường, lời nói đều sai cả, ngươi liền quên đi. Mặc dù trong sinh hoạt của ta xuất hiện một vài chuyện không thể kiểm soát, thế nhưng chuyện này sẽ không diễn ra quá lâu dài, bởi vì không cách nào nắm trong tay, mà mang đến một chút luống cuống. Cái cảm giác mới mẻ gọi là không giống với người khác này đều sẽ biến mất."

Hần không nhìn nữa nàng, chỉ chừa cho nàng một cái nhìn lạnh lùng, lại vĩnh viễn không thể xuất hiện trên gò má ưu nhã: "Ngươi đi đi."

Vô Tà vẫn không nhúc nhích, hần chợt nhẹ nhàng cong lên khóe môi, lần này, là nhắm tâm giễu cợt, dẫn theo chút chế nhạo: "Chẳng lẽ là, dù ta đã nói như vậy, ngươi vẫn không bỏ được ta, muốn lưu lại theo ta, sau đó chờ bọn họ phát hiện hai người chúng ta? Vô Tà... Ta chưa bao giờ dạy ngươi là nên xử trí theo cảm tính ngu xuẩn như thế."

Thật lâu sau, mặt mũi cơ hồ đã cứng ngắc thành đá của Vô Tà rốt cuộc khẽ có vết rách, từ từ, chậm rãi, giận quá hóa cười, nhanh chóng xoay người sang chỗ khác, hít sâu một hơi, đi theo luồng ánh sáng hơi yếu: "Tuyên vương không cần phải lo lắng, Vô Tà tự nhiên sẽ không xử trí theo cảm tính, ta với ngươi dù sao cũng là người trên một thuyền, nếu không phụ vương ta cũng sẽ không coi trọng ngươi như thế."

Tần Yên Quy không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn thân thể thẳng tắp của Vô Tà, giống như một chú chim ưng nhỏ kiêu ngạo lại quật cường, chậm rãi đi xa khỏi nơi phế tích hoàng tàn, thân hình rốt cuộc hoàn toàn chìm vào trong bóng tối, càng đi thì càng xa...

Thấy Vô Tà đi, Tần Yên Quy nhẹ nhàng phun ra một ngụm khí, khuôn mặt hần vốn rất bình tĩnh, lạnh nhạt, thậm chí không có cảm xúc dư thừa nào, nhưng giờ phút này sắc mặt lại giống như tái nhợt một chút so với lúc trước, áo trắng tóc đen nhếch nhác, lại vẫn mang theo phong thái tuyệt nhiên như cũ. Rốt cuộc, thân hình nhàn nhạt vững vàng đứng thẳng thân hình kia cũng không đứng vững nổi nữa, quơ quơ, nhếch nhác lão đảo mấy bước, cũng may hần kịp thời đưa tay, đỡ một bên, mới miễn cưỡng khôi phục tư thế đứng yên tư thế, không có té xuống, chỉ là hơi thở rối loạn, trong đồng tử đen nhánh thâm thúy nhẹ nhàng hiện ra vẻ mờ mịt cùng mệt mỏi...

Nhưng vào lúc này, tiếng bước chân vốn đã đi xa bỗng nhiên lại trở về, cho đến khi đã cách rất gần, hình như Tần Yên Quy mới nhận thấy được, tóc đen xóc xếch dính đầy mồ hôi, cặp mắt sâu thẳm lạnh lạnh kia tràn đầy mệt mỏi, chậm rãi bị thay thế bởi cảm xúc ngoài ý muốn cùng bất đắc dĩ...

Hần giương mắt lên, lẳng lặng nhìn một ít Song Thanh sáng ánh mắt của cực kỳ trầm tĩnh thấu đáo nhếch nhác thiếu niên, chính là Vô Tà, một hồi lâu, hần mới khẽ lắc đầu một cái: "Sao ngươi lại trở về rồi?"

Ánh mắt Vô Tà phức tạp, rồi lại có chút xem thường: "Ngươi cho ta là một đứa trẻ ba tuổi mà ngươi kêu đến thì đến, đuổi đi thì liền đi sao? Cái tên lừa đảo này! Người đánh cờ tại sao phải quên mình mà giúp ta?"

Lúc hần khinh thường hay giải thích cũng chưa bao giờ từng nói với nàng nhiều như vậy, hôm nay cái người lạnh lùng này rõ ràng là rất khác thường...

Hần thật sự là một người thầy tốt, hướng dẫn từng bước, hần vừa lừa nàng như vậy, ngay cả nàng cũng suýt chút nữa thì mắc hần mưu rồi, chỉ tiếc, nàng cũng không phải một học sinh giỏi.

"Ngươi phải ngoan ngoãn đi ra ngoài, mà ta càng muốn làm ngược ý ngươi!" Ánh mắt của Vô Tà trong giờ phút này sáng quắc, còn bá đạo hơn một chút so với Tần Yến Quy.

Hình như nàng... Càng ngày càng không sợ hãi...

Hình như Tần Yến Quy cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, so với tưởng tượng của hắn, Vô Tà nhạy cảm hơn một chút, nhưng cũng chính là bởi vì những điều này, giờ phút này làm cho hắn cảm thấy có chút nhức đầu. Hắn đã nói, Tần Xuyên sẽ che chở cho nàng, có lẽ sẽ đi, coi như không phải là vì chuyện gì khác, thấy nàng gặp nguy hiểm ở chuyện đi này đều là mạo hiểm vì Văn Nhiễm, có lẽ Tần Xuyên cũng sẽ không làm khó nàng. Dù sao thì Đế vương kiếm cũng không có ở trên tay nàng, nếu là một mình nàng đi ra ngoài, có lẽ Tần Xuyên sẽ vì bảo toàn nàng mà ngậm bồ hòn làm ngọt, mặc dù mọi người sẽ sinh lòng nghi ngờ rằng hắn đã lấy được Đế vương kiếm, có tâm làm phản, khiến hắn gặp bất lợi.

Nhưng trên thế gian này, vô luận là loại tình cảm nào, chỉ cần nhìn đến ích lợi trước mặt thì sẽ luôn thay đổi. Nếu Vô Tà chỉ có một người thì không sao, nếu là hắn và nàng cùng rời khỏi nơi này, như vậy có lẽ Tần Xuyên sẽ buông tha Vô Tà, đẩy nàng vào vực sâu vạn trượng, bởi vì đây là... cơ hội tốt nhất để hắn có thể tiêu diệt Tần Yến Quy.

Có lăng đế vương, có Vô Tà mà Kiến đế luôn kiêng kỵ, lại có Tần Yến Quy, hấp dẫn như vậy đương nhiên sẽ không có ai cự tuyệt...

Vô Tà cau mày, nhìn hắn, cũng không biết là vui hay là giận, tên lừa đảo thì chính là tên lừa đảo, không có một chút điểm khác nào!

Thấy sắc mặt Tần Yến Quy không đúng, Vô Tà bước nhanh về phía trước, đỡ lấy thân hình của Tần Yến Quy. Mặt nàng vốn đang âm trầm, lần này, sắc mặt liền càng thêm khó coi!

Trên toàn mặt đất đều là máu! Hơi thở của Tần Yến Quy rõ ràng cũng rất loạn! Nhịp đập của các mạch máu cũng rối loạn!

"Chân của ngươi..."

Chỉ vì cứu nàng mà lấy thân mình chặn lại cả bức tường đá đang lật nghiêng xuống. Trong khoảnh khắc này, khối đá lớn lạnh lẽo nặng ngàn vạn cân va chạm với thân hình bằng xương bằng thịt, áp lực này thật sự là làm người ta không thể tưởng tượng được. Chân của Tần Yến Quy hoàn toàn bị gãy, lộ ra chiếc xương trắng hếu, xuyên thấu da thịt đều là máu! Không chỉ có vậy, xương sườn, xương ngực, nhiều chỗ cũng đã bị bẻ gãy, không biết có bị thương tổn tới nội tạng hay không!

Nàng căn bản không có cách nào tưởng tượng được là dưới tình huống này, Tần Yến Quy lại vẫn có thể bày ra vẻ mặt không quan tâm mà vui vẻ trò chuyện với nàng, châm chọc nàng, cười nhạo nàng, đuổi nàng đi.

Nàng vốn đã biết Tần Yến Quy vô cùng máu lạnh, nhưng chưa từng nghĩ tới tâm địa hắn lại sắt đá đến như thế, đợi mình trong tình cảnh hiểm ác tới như thế!

Trong tình huống này, tại sao hắn còn có thể lạnh lùng đứng thẳng lưng được như vậy, nàng thậm chí còn không thể nhìn ra được một chút đầu mối nào.

Đôi môi Vô Tà giật giật, lại phát giác cổ họng của mình đã nghẹn ắng lại, không nói ra lời, trong lòng một hồi phức tạp cùng đau nhói, cắn răng, cơ hồ muốn cắn đến nổi làm cho môi của mình chảy máu một lần nữa...

Tên lùn gât! Nếu nàng đi, vậy thì hắn ra ngoài thế nào?! Lăng đế vương tùy thời có thể tiếp tục sụp xuống, với bộ dáng này của hắn, muốn đi như thế nào?!

Tần Yến Quy vô lực, chỉ có thể mặc cho Vô Tà đỡ hắn, chậm rãi ngồi xuống: "Ngươi tội gì phải làm vậy, ta vừa nói ngươi không được xử trí theo cảm tính, chính mình tất nhiên cũng sẽ không ngu xuẩn như thế. Ta cho ngươi đi ra ngoài, tự nhiên bản thân ta cũng sẽ tìm được biện pháp rời khỏi nơi này."

"Vậy thì tốt, nếu ngươi có khả năng mở nơi này, dĩ nhiên cũng có thể mang theo ta rời khỏi nơi này, ngươi nói xem muốn đi tới đâu, ta đỡ ngươi."

Điều này rõ ràng là do Vô Tà cố tình gây sự, Tần Yến Quy lắc đầu một cái, đương nhiên biết là nàng đang tức giận, giờ phút này khuôn mặt nàng âm trầm, không tin vào bất cứ lời nói nào của hắn.

Vô Tà dừng một chút, tầm mắt thông xuống làm cho người ta không thấy rõ nét mặt của nàng: "Tần Yến Quy, chúng ta nhất định còn có biện pháp khác để rời đi, gạt ta đi một mình, cũng không phải một ý kiến hay. Ngươi là Tuyên vương, trí kế trác tuyệt, tự nhiên có một nâng biện pháp thoát thân, cũng không cần sợ ta sẽ cùng ngươi cùng nhau vây chết ở chỗ này, cho ngươi chôn theo, sau đó tìm gạt ta đi ra ngoài."

Về mặt Tần Yến Quy một môi, khóe miệng lại nhẹ nhàng giương lên một đường cong cực kỳ nhỏ nhẹ, đó là nụ cười khổ chưa bao giờ xuất hiện ở Tần Yến Quy: "Vô Tà, ta không phải thần."

Thần là vạn năng, nhưng hắn không phải thần, đó là biện pháp tốt nhất mà hắn có thể nghĩ ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Thành Tinh Rồi Sao?

Sắc mặt Tần Yến Quy tái nhợt nhưng ánh mắt hắn vẫn bình tĩnh thậm chí còn có chút không thèm để ý, giống như những vết thương kia không hề tồn tại trên người hắn, mà hắn từ trước đến nay vẫn như vậy. Vô Tà cúi đầu lẳng lặng nhìn chỗ bị thương nặng nhất của hắn, máu thịt lẫn lộn còn sâu đến tận xương, càng nhìn sắc mặt nàng càng tái nhợt thậm chí còn trắng hơn cả Tần Yến Quy, giống như vết thương kia là ở trên người nàng.

Tần Yến Quy nhìn nàng một cái, sau đó bình tĩnh lấy áo khoác che lại vết thương dọa người kia nhưng trong lòng lại than nhẹ một tiếng, khẽ lắc đầu, giờ tay ra đặt lên đầu Vô Tà. Từ góc độ của hắn có thể nhìn thấy được vành tai tròn bóng và cái gáy cứng ngắc của nàng, thân thể khẽ run nhưng ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm chân hắn. Rốt cục Tần Yến Quy cũng có phản ứng, khẽ “xuy” một tiếng, giọng điệu trầm thấp tràn đầy giấu cợt mà trên mặt cũng là ý cười lạnh nhạt: "Tiểu hài tử."

Hắn đang cười nàng tính tình vẫn như tiểu hài tử, kích động, ngây thơ, cố chấp, không đủ tinh táo.

Lời nói vẫn tràn đầy giấu cợt như thường ngày nhưng hôm nay lọt vào tai Vô Tà lại có chút khác biệt, róc rách như tiếng nước chảy, đặc biệt là âm cuối của tiếng khẽ “xuy” kia, có chút dịu dàng lại cứng chiu. Giọng nói đó như dòng điện bất ngờ chạy vào tim Vô Tà, có chút tê dại yên tĩnh lại có chút hỗn loạn. Một lúc sau trong sự châm chọc của hắn chỉ còn lại bất đắc dĩ, tựa như đang đối mặt với một đứa trẻ vừa cố chấp lại lỗ mãng nhưng về cố chấp này lại có chút đáng yêu.

Vô Tà ngẩng đầu lên nhìn hắn, không gian này vừa chập lại quá mức yên tĩnh, chỉ còn hắn và nàng, ánh mắt nàng khẽ gọn sáng, mím môi, há miệng nhưng lại không nói được câu nào.

Tần Yến Quy nhìn nàng, trong lòng lại thở dài, hắn không thể làm được gì khi nhìn vào đôi mắt trong suốt lại cố chấp không chịu thỏa hiệp kia của Vô Tà, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp, mà thỏa hiệp hay thối lui này không hề nằm trong tính toán của hắn.

Vô Tà nhìn thấy đôi mắt vốn lạnh nhạt lại tràn đầy không quan tâm của hắn dần trở nên dịu dàng: "Người đi ra ngoài đi, không cần phải ở lại chỗ này, còn ta thì khi nào khôi phục chút sức lực sẽ tự tìm cách rời đi."

Người ở trên đang cố gắng đào xuống, mà cách này rất có hiệu quả, bởi vì thỉnh thoảng Vô Tà có thể nghe được người phía trên đang gọi tên nàng, muốn nàng trả lời lại bọn họ. Nhưng lúc này Vô Tà lại ngoảnh mặt làm ngơ, không hề lùi bước mà giằng co với Tần Yến Quy, hắn còn chưa từ bỏ quyết định muốn đuổi nàng đi, mà tình huống trước mắt thì Vô Tà còn cố chấp hơn hắn.

Đối với những lời này của Tần Yến Quy, Vô Tà không hề tin chút nào, giống như nghe được chuyện cười, nàng vừa thấy ánh mắt của hắn thì lập tức nổi bão, nhìn chằm chằm hắn hùng hổ nói: "Tốt, người nói xem làm cách nào rồi đi, người nói được thì ta mới tin, cũng sẽ ngoan ngoãn đi ra khỏi chỗ này."

Đôi mắt Tần Yến Quy vẫn hoàn toàn bình tĩnh, tức giận và châm chọc của Vô Tà không hề có tác dụng cũng như không ảnh hưởng tới cảm xúc của hắn chút nào. Hắn vẫn là một Tuyên vương luôn luôn tinh táo, hồ hững, không quan tâm tới tình trạng của cơ thể mình. Dù trong hoàn cảnh chật vật thì vẫn thanh cao khó đoán, không thể với tới.

Hắn bình tĩnh nói: "Sau khi người rời đi, ta cũng miễn cưỡng khôi phục chút sức lực, lúc đó sẽ tìm nguồn nước của khu mộ này. Nguồn nước thông với mặt đất, ta có thể thoát ra từ đó."

Nguồn nước? Thông với mặt đất?

Vô Tà thà bị hắn nói nơi này còn có một con đường khác để qua loa lấy lệ với nàng hoặc là một ý kiến khác có thể tin được một chút.

Tần Yến Quy đã sớm đoán được Vô Tà sẽ có phản ứng này nên khẽ cười nói: "Nhìn đi, nói rồi người cũng không tin."

"Nếu người nói nơi này có nguồn nước vậy thì ta sẽ theo người đi tìm nguồn nước, dù thời gian dài hay ngắn, hay đi ra ngoài từ đâu thì đều là có thể đi ra ngoài, đâu có gì khác nhau đâu?"

Ánh mắt Tần Yến Quy sâu thẳm giống như lần đầu tiên nhận biết Vô Tà. Chợt Vô Tà nghe được tiếng thở dài, trên mặt cũng truyền đến cảm xúc lạnh lạnh, nàng ngừng thở, động cũng không dám động, khẽ giạt mình khi đối mặt với đôi mắt màu đen trong trẻo lạnh lùng lại lạnh nhạt như băng tuyết, lúc này mới ý thức được tay của hắn đang chạm rai mỏng trơn mặt nàng. Trên mặt hắn tràn đầy vẻ bất đắc dĩ và đau đầu nhưng đôi mắt lại giống như một dòng suối yên tĩnh mà sâu thẳm: "Vô Tà, người vẫn đơn thuần như vậy."

Vô Tà sùng sốt, bởi vì những lời này của hắn mà đáy mắt có chút mờ mịt: "Có ý gì?"

"Thôi, là ta không có dạy người cho tốt." Tần Yến Quy thân nhiên lắc đầu, sắc mặt đã sớm khôi phục lại bình tĩnh và ngoại trừ vẻ bình tĩnh và thông dong thì không còn bất kỳ cảm xúc dư thừa nào để người khác có thể dòm ngó.

Hắn thật sự không có dạy nàng cho tốt, ngày trước hắn bình tĩnh nhìn xa trông rộng, cho dù là ở đâu hay bất cứ lúc nào thì vẫn luôn bình tĩnh phân tích có lợi hay có hại, nên làm và không nên làm. Còn vì ai đó mà mạo hiểm, vì ai đó mà cố chấp không chịu đi thì tuyệt đối không phải là chuyện hắn sẽ làm, cũng không phải là chuyện hắn dạy nàng làm, mà lúc này tất cả những điều ngoài ý muốn đó đã vượt ra khỏi sự không chắc, làm chính hắn cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Nhưng trên không đúng thì dưới sẽ loạn? Lúc này hẳn không có tư cách dạy bảo nàng...

"Đi thôi." Cuối cùng thì Tần Yến Quy cũng bỏ qua ý định khuyên Vô Tà đi trước, để mặc nàng đỡ mình đứng lên, hẳn lại một lần nữa thỏa hiệp với đứa nhỏ này.

Mà tình trạng lúc này của hẳn cũng không lạc quan nhưng có thể miễn cưỡng chống đỡ một chút, một chân đã bị đập gãy hoàn toàn không cách nào dùng sức, xương sườn cũng có nhiều chỗ bị gãy có khả năng sẽ đâm thủng phổi, mà hẳn lại cao hơn Vô Tà nhiều nên khi nàng chui vào giữa khuỷu tay hẳn thì vừa vặn như một cây gậy dành riêng cho hẳn, phối hợp ăn ý này khiến hai người bật cười.

"Nhìn xem, ta sẽ hoàn hảo trở về." Vô Tà cũng không thêm đề ý đến đáng về làm cây gậy của mình, thân thể nàng kề sát Tần Yến Quy, bởi vì chỉ cần nàng khẽ buông lỏng tay thì thân thể hẳn sẽ khó đứng vững.

Về mặt Tần Yến Quy vẫn tự nhiên, từ đầu đến cuối không hề vì vết thương trên người mà nhăn mặt nhíu mày, tâm lý của hẳn đủ mạnh mẽ, đủ hờ hững cũng đủ nghiêm khắc với bản thân. Nhưng thân xác máu thịt này lại không phù hợp với tâm lý mạnh mẽ của hẳn, ở nơi này, với vết thương chồng chất trên người khiến hẳn mệt mỏi dần hết một nửa sức nặng cơ thể lên người Vô Tà, chỉ thỉnh thoảng mở miệng chỉ huy Vô Tà làm chuyện mà lúc này hẳn không cách nào làm được.

Không biết đã đi bao lâu Vô Tà mới tìm được "nguồn nước" như lời của Tần Yến Quy nhưng đoạn đường đi tìm này có chút khó khăn, phải đi lâu và đi xa xuống phía dưới, lúc nào cũng có thể gặp phải lần sụp lún thứ hai. Tần Yến Quy là ai, hẳn dĩ nhiên biết điều này, thậm chí còn biết có thể không cách nào tìm được "nguồn nước" nhưng lại không thể nói là không tìm được. Nhưng dù Tần Yến Quy biết nó ở đâu thì với tình trạng của hẳn cũng không thể chống đỡ đến bây giờ, một người còn sống rời khỏi nơi này sao, lúc hẳn nói những lời này rõ ràng là đang qua loa lấy lệ với nàng.

Nhưng lúc này bọn họ đang đứng đối diện với "nguồn nước" kia, dưới chân là đường cùng, cúi đầu nhìn thì thấy phía dưới là đầm nước tối đen, Vô Tà kinh ngạc, không nghĩ rằng chỗ này thật sự có nguồn nước, có nước là có thể đi thông lên đất.

Đất xây lăng mộ tuyệt đối sẽ không chọn nơi đất ẩm, vì thế chỗ này không phải là nước ngầm, mà bọn họ có thể nhìn thấy nguồn nước thì nhất định là dẫn từ trên mặt đất xuống.

Xung quanh giống như vì sụp xuống mới lộ ra lối đi núp dưới lăng mộ này? Cũng lộ ra vị trí đầm nước?

Bởi vì khoảng cách khá xa nên khi bọn họ cúi đầu nhìn thì không hề nhìn thấy cái gì, chỉ cảm thấy một màu đen thui còn có mùi tanh phả vào mặt, đúng vậy, là có mùi tanh... mà bỏ qua mùi tanh này thì còn có hơi nước lạnh như băng, lạnh đến tận xương tủy, cả mặt đầm đều toát ra khí lạnh dày đặc.

"Xem ra chỉ còn lại con đường này?"

"Ừ." Thân thể Tần Yến Quy dựa lên người Vô Tà, sắc mặt hẳn tái nhợt như cũ, dù là ai thì cũng không cách nào chịu được nơi rét lạnh thấu xương này huống chi hẳn còn bị trọng thương nhưng hẳn lại giống như không chuyện gì, giọng nói vẫn trầm ổn, bình tĩnh: "Nơi này chắc là đường chạy trốn mà Đình Nhất phượng sĩ lưu lại cho mình, ngay cả người giữ mộ cũng chưa chắc có thể phát hiện nó."

Đường chạy trốn...

Vì xây dựng lăng mộ cho hoàng đế mà lúc đó đã chọn ra phượng sĩ giỏi nhất, mặc dù Đình Nhất rất giỏi nhưng ở trước mặt hoàng quyền thì cũng chỉ là một con kiến hôi. Hoàng đế sợ hẳn đi ra ngoài sẽ tiết lộ bí mật của lăng mộ nên từ lúc bắt đầu thì những phượng sĩ xây dựng lăng mộ và binh lính chịu trách nhiệm đào bới nhất định sẽ bị chôn theo hoàng đế.

Yến gia làm người giữ mộ thì tất nhiên sẽ không dễ dàng để cho Đình Nhất trốn thoát, nhưng Đình Nhất không phải là người mặc cho số phận, hầu hết những người mặc cho số phận thì tuyệt đối không thể trở thành một phượng sĩ xuất sắc, vì vậy lúc hẳn xây lăng mộ đã ra tay xây luôn chỗ này. Hơi nước lạnh lẽo thấu xương làm Vô Tà có chút do dự, nhưng đây là con đường duy nhất đi ra ngoài, Vô Tà ngẩng đầu nhìn Tần Yến Quy, ánh mắt lóe lên kiên định, sau đó quyết tâm: "Nhảy?"

Tần Yến Quy chậm rãi ngẩng đầu, không nói có thể cũng không nói không thể, chỉ vỗ nhẹ vai Vô Tà ý bảo nàng buông hẳn ra.

Về mặt Vô Tà nghi hoặc nhưng vẫn cẩn thận buông lỏng tay, lập tức thấy thân thể Tần Yến Quy khẽ lung lay nhưng vẫn miễn cưỡng ổn định, hẳn không hề nhăn mặt nhíu mày. Lúc này hẳn mới khẽ nheo mắt, quần áo chỗ trắng chỗ đen, lằng lằng đứng đó, về mặt sâu không lường được khiến người ta không biết được lúc này hẳn đang nghĩ gì.

Hẳn lằng lằng liếc qua hoàn cảnh xung quanh một cái, nhìn như không hề để ý, mỗi nơi cũng chỉ tùy ý lướt qua, sau đó đưa tay ra sau đầu tìm một chút, lúc thu tay lại, trong nháy mắt đó, mái tóc chỉ dùng một cây trâm gỗ cố định lập tức bị xóa ra, tóc đen như mực, đứng ở nơi đầu gió làm tay áo tung bay, tóc đen như đang nhảy múa, một màn này như đầu độc lòng người, có chút cảm giác kỳ lạ không thể diễn tả được, trong trẻo lạnh lùng lại đẹp đến mức khiến người khác hít thở không thông.

Tần Yến Quy làm như không nhìn thấy phản ứng của Vô Tà, giao trâm gỗ cho nàng, Vô Tà theo bản năng đưa tay nhận lấy, trên đó còn lưu lại hơi ấm của hẳn.

Đây là trâm cài tóc mà nam tử thường dùng, Tần Yến Quy là người trong trẻo lạnh lùng nên vật của hẳn cũng như thế. Trâm gỗ này chỉ có một màu trắng thuần khiết không hề có bất kỳ hoa văn nào, giống như một nhánh cây vừa được bẻ từ trên cây xuống, nhưng hẳn là Tuyên vương nên dù là những vật dụng bình thường thì cũng không thể được làm từ chất liệu tầm thường.

Hiện tại không phải lúc tìm tòi nghiên cứu điều này, Tần Yên Quy không hề giải thích nhưng người thông minh như Vô Tà sao lại không hiểu ý của hắn?

Trên người hai người không có vật phòng thân, chỉ có cây trầm gỗ này còn được xem là vật bèn nhọn, Vô Tà nhận lấy xong thì suy nghĩ lập tức xoay chuyển, chuyện gì cũng nghĩ tới, nhưng nghĩ đến chuyện có thể xảy ra thì sắc mặt nàng trầm xuống, nghiêm mặt, có chút ngưng trọng.

Tần Yên Quy cho nàng vật này, chẳng lẽ dưới nước có cái gì đó sao?

Lúc nàng đứng ở sát mép đá cũng đã ngửi được mùi tanh từ dưới bốc lên, giờ lại càng chứng minh phỏng đoán của nàng.

"Chỉ đề ngừa vạn nhất thôi." Tần Yên Quy khẽ cười xem như trấn an nàng.

Dùng một chút, trên mặt Vô Tà cũng là ý cười, đến lúc này rồi thì dù biết dưới đó còn cất giấu một yêu quái ăn thịt người bọn họ cũng phải nhảy, nghĩ như Vô Tà cũng thông suốt, về mặt cũng trở nên bình tĩnh thoải mái hơn, nắm chặt cây trầm gỗ: "Vậy chúng ta nhảy đi."

Tần Yên Quy gật đầu, Vô Tà nhìn hắn một cái, trong lòng lo lắng nước lạnh thấu xương này sẽ làm vết thương của hắn chuyển biến xấu, nhưng nếu tiếp tục đợi ở trong đây thì tình huống lại càng hồng bét.

"Đi thôi, có lẽ còn kịp nối xương." Tần Yên Quy tùy ý trả lời, giống như người gãy xương không phải là hắn.

Vô Tà gật đầu, hít sâu một hơi, đỡ Tần Yên Quy, nước kia nhìn như phẳng lặng nhưng Vô Tà không dám lơ là, lấy đai lưng cột hai người lại, Tần Yên Quy cũng tùy ý nàng.

Vừa nhảy xuống nước thì mùi tanh và cảm giác lạnh lẽo như ngàn vạn cây kim đâm vào người, Vô Tà và Tần Yên Quy cùng rơi xuống nhưng nước lạnh lại kích thích vết thương của Tần Yên Quy khiến sắc mặt hắn càng thêm tái nhợt, ngay cả chân mày cũng nhíu chặt lại, nhưng ánh mắt hắn vẫn tỉnh táo, năng lực kiểm chế mạnh mẽ này đủ để ý thức hắn vĩnh viễn điều khiển được thân thể hắn.

Điều làm Vô Tà cảm thấy ngoài ý muốn là nước này nhìn qua đen thui lại tĩnh lặng nhưng khi rơi xuống thì mới biết là nước đang chảy. Từ lúc rơi xuống thì thân thể bọn họ đã bị nước đẩy về phía trước, tốc độ vô cùng nhanh, như muốn tách hai người ra, may là trước đó Vô Tà đã cột hai người lại mới không có bị dòng nước tách ra.

"Người vẫn ổn chứ?" Vì hai người cột cùng một chỗ nên nàng cảm thấy thân thể Tần Yên Quy rất lạnh nhưng so với nhiệt độ trong đầm nước này thì không là gì...

"Còn tốt."

Còn trả lời không chút để ý như vậy, Vô Tà quyết định không tin.

Tê tê...

Nhưng vào lúc này, tiếng tê tê quỷ dị vang lên khiến Vô Tà luôn cảnh giác càng thêm tập trung tinh thần, khuôn mặt nháy mắt trở nên lạnh lùng, một tay ôm chặt Tần Yên Quy, tay kia lại nắm chặt cây trầm mà hắn đưa.

Rào rào!

Giây tiếp theo một bóng đen to lớn từ trên đỉnh đầu rơi xuống, một con quái vật vô cùng dài từ dưới đáy nước chui lên, quái vật cực kỳ to lớn kia là một con rắn lớn, đôi mắt đỏ tươi nhìn chằm chằm bọn họ cũng khẽ phun cái lưỡi của nó...

Bọn họ bị dòng nước mãnh liệt đánh thẳng vào đầu đi, mà con rắn lớn kia cũng dùng tốc độ đó duy trì khoảng cách giằng co với bọn họ ở trong nước.

Vô Tà nhíu mày, cảm thấy cây trầm gỗ, dường như biết cây trầm là vũ khí của Vô Tà nên đôi mắt nhìn chằm chằm bọn họ chuyển sang nhìn tay nàng, nếu như con quái vật này có khuôn mặt thì trong cái chớp mắt kia, về mặt nó nhất định tràn đầy nghi hoặc, như đang nghi ngờ vật nhỏ trong tay nàng sao có thể tổn thương nó? Nó nhìn Vô Tà như đang nhìn thấy một con quái vật khác, cảm thấy suy nghĩ của nàng không bình thường, nếu không thì sao có thể nghĩ rằng dùng vật không chịu nổi một kích đó mà giằng co với nó? Đơn giản là không biết tự lượng sức mình.

Nhưng con rắn xà giống như đã thành tinh, bởi vì Vô Tà không bình thường nên nó không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ Vô Tà lừa gạt, cố ý dụ dỗ nó, đồ vật trên tay kia thật sự là một món đồ lợi hại, trong lúc nhất thời hai bên không tiếng động giằng co.

Vô Tà rung mình, tay nắm chặt cây trầm đến mức trắng bệch, nhìn chằm chằm con quái vật kia không hề chớp mắt, không khí căng thẳng vô cùng.

Nhưng lúc này một bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng phủ lên tay Vô Tà, gần như không hề dùng sức nhưng trong nháy mắt như có một lực lượng kỳ lạ làm Vô Tà an tâm. Nàng nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, Tần Yên Quy ở trong nước lâu nên sắc mặt tái nhợt nhưng trên mặt vẫn là ý cười nhàn nhạt, giọng nói dễ nghe giống như tiếng đàn, nhẹ nhàng trầm thấp nói bên tai Vô Tà: "Thả lỏng."

Tần Yên Quy vừa mở miệng, con quái vật kia không hiểu sao lại lập tức kiêng kỵ hắn, tính tình ôn hòa cũng trở nên nóng nảy, giống như... Một con mãnh thú gặp được một kẻ địch vô cùng cường đại, mà kẻ địch lại không hề có bất kỳ động tác nào nhưng lại làm nó sợ hãi, kiêng kỵ hắn, vừa nhìn thấy hắn thì cả người giống như một con mèo xù lông.

Chợt con quái vật chui vào trong nước, bọn họ cũng bị nước cuốn đi nhanh hơn, nó ở trong nước tăng nhanh tốc độ chuyển động như muốn vượt qua tốc

độ dòng chảy, vì vậy mà tăng nhanh lực đẩy của dòng nước đối với bọn họ, va đập mãnh liệt khiến lồng ngực bị đè ép, Tần Yến Quy khẽ nhủ vậy nhưng cái gì cũng chưa nói.

Theo chuyển động của con quái vật ở trong nước, Vô Tà đã buông lỏng tay lại lần nữa nắm chặt, cả người nháy mắt trở nên căng thẳng.

Con này thành tinh rồi sao?

Tần Yến Quy có chút đau đầu, khẽ thở dài, nhìn xung quanh một cái rồi chậm rãi nói: "Đừng sợ."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Còn Mạnh Hơn Thần

Một tiếng "Đừng sợ" khiến Vô Tà cảm thấy yên lòng, cảm xúc nóng nảy cũng từ từ biến mất, tay Tần Yến Quy vẫn nhẹ nhàng phủ lên cái tay cầm trầm gỗ của Vô Tà, tay kia không có còn chút nhiệt độ nào cũng không còn dùng nhiều sức. Vô Tà phát hiện có cái gì đó không đúng nên nhanh chóng nhìn về phía Tần Yến Quy, dòng nước đánh thẳng vào làm cả người hắn ướt đầm, sợi tóc đen nhánh dính tán loạn trên mặt càng tô đậm sắc mặt tái nhợt của hắn, ngay cả đôi môi cũng biến sắc nhưng may là lúc này đôi mắt hắn vẫn tỉnh táo, trong tròng lạnh lùng lại trầm tĩnh.

"Đừng phân tâm." Tần Yến Quy không hề nhìn Vô Tà nhưng giống như cái gì cũng biết, khẽ nhắc Vô Tà một câu.

Vô Tà rùng mình, cũng không cảm thấy phải xấu hổ, lập tức thu hồi ánh mắt mà tập trung tinh thần, bàn tay ướt đầm lạnh như băng của hắn vẫn nắm lấy tay của nàng, lúc này mang theo chút sức lực đưa cánh tay Vô Tà tạo thành tư thế phòng thủ.

Khắp nơi ngoại trừ tốc độ nước chảy càng lúc càng nhanh đánh thẳng vào người bọn họ, cũng nhanh chóng kéo bọn họ về phía trước thì chỉ còn tiếng động do con rắn đang bơi trong nước kia, nhưng kỳ quái là nó luôn duy trì khoảng cách nhất định với bọn họ, không có lập tức đuổi theo tập kích như đang do dự điều gì đó.

Phát hiện này không làm Vô Tà thả lỏng chút nào mà ngược lại trong mắt càng thêm ngưng trọng, quái vật kia nếu đuổi theo bọn họ không buông lại không chủ động công kích thì có thể thấy được nó đối với bọn họ là ở tình thế bắt buộc nhưng lại kiêng kỵ gì đó nên nhất thời không dám ra khỏi nước, cũng có thể còn đang nghi ngờ cây trầm gỗ nhỏ nhỏ trong tay Vô Tà là thần khí dùng để đối phó nó. Nó không giống như đang sợ hãi bất kỳ ai trong hai người bọn họ, chẳng qua là quá mức cẩn thận mà thôi, nếu không nó cũng sẽ không đuổi theo mãi không buông. Nếu nói là kiêng kỵ thì giống như đang kiêng kỵ chuyện sẽ xảy ra phía sau dòng chảy quỹ dị này vì lúc này sóng trên mặt hồ lạnh băng này gợn càng ngày càng dày đặc, có thể thấy được con quái vật dưới đáy nước cũng thay đổi, càng lúc càng buồn bực, rất có xu thế sẽ lập tức phải nổi lên mặt nước.

Vô Tà nhủ vậy, từ đầu tới cuối Tần Yến Quy lại rất bình tĩnh, ngay cả lúc lấy trầm gỗ từ trên đầu xuống đưa cho nàng cũng là bình tĩnh, cảm xúc không hề dao động, giống như cây trầm gỗ này có thể chế trụ con quái vật.

Đại lung Vô Tà vẫn giữ chặt hai người chung một chỗ còn thân thể nàng thì dính sát vào người Tần Yến Quy, lúc này nàng không kiềm được lên tiếng hỏi hắn: "Cây trầm gỗ trên tay ta thật sự có thể giết chết nó?"

Vô Tà lên tiếng hỏi nhưng không hề phân tâm mà vẫn chặt chẽ chú ý nhìn chằm chằm chỗ con quái vật ẩn nấp.

Mặc dù giọng điệu nàng tràn đầy hoài nghi nhưng trong lòng lại đang nhanh chóng đánh giá thể lực của mình, tính toán khả năng sử dụng nội lực ở nơi không ổn định này và nghĩ đến ra tay ở chỗ nào trên người con quái vật, lúc nó nổi lên mặt nước thì phản ứng ra sao.

Tần Yến Quy nghe Vô Tà hỏi thì trên khuôn mặt tái nhợt lại bình tĩnh thong dong từ từ có chút biến hóa nhưng lại chỉ nhíu mày, yết hầu khẽ nhúc nhích, không chút để ý lại có chút xem thường, bình tĩnh như đang nói về một chuyện nhỏ nhặt: "Không thể."

Giống như sợ Vô Tà không nghe thấy mà cũng có lẽ ý thức được câu trả lời thẳng thắn của mình sẽ làm bị thương sự hăng hái của Vô Tà nên Tần Yến Quy dừng một chút, sau đó cực kỳ bình tĩnh bổ sung một câu: "Nhưng có thể làm nó bị một ít vết thương nhỏ."

Vết thương nhỏ...

Trong lòng Vô Tà chợt lạnh, còn lạnh hơn cả dòng nước lạnh như băng này. Nàng không nghe Tần Yến Quy trả lời còn tốt, dù sao bản thân hắn có bản lĩnh làm cho người ta không cần bất kỳ lý do gì mà hoàn toàn tin phục. Mặc dù nàng biết với sức của hai người lúc này là không thể giết chết được con quái vật ở trong nước kia nhưng Tần Yến Quy không lúc nào là không lạnh nhạt bình tĩnh không chút hoang mang, thậm chí còn làm người ta tin rằng chỉ cần có hắn thì sẽ không có chuyện gì sẽ vượt qua khỏi sự khống chế của hắn. Vì vậy mà từ lúc bắt đầu trong lòng Vô Tà vẫn tin tưởng Tần Yến Quy có đủ tự tin, tin bọn họ có thể giết chết con quái vật trong tình huống này.

Chỉ vì lúc này hắn vẫn ở bên cạnh nàng nên nàng có một loại tin tưởng khó hiểu đối với Tần Yến Quy, mà hiện tại lại bị hắn nói như thế trong lòng Vô Tà cũng dở khóc dở cười nhưng không hề sợ hãi, chỉ là không biết phản ứng ra sao nên có chút sững sờ ngay ngốc.

"Cánh tay quá cứng ngắt sẽ làm giảm khí lực của ngươi."

Bỗng nhiên giọng nói ấm nóng lại không quá trau chuốt, lạnh nhạt không quá nhiều cảm xúc kéo suy nghĩ suy nghĩ của Vô Tà trở về, hắn không hề bị câu nói vừa rồi ảnh hưởng chút nào, mỗi một câu nói đều rất ngắn gọn tùy ý nhưng là không cho phép nghi ngờ.

Kỳ lạ là dòng nước lạnh như băng, lạnh đến thấu xương chỗ bọn họ đột nhiên dần dần có chút nóng lên, đáy mắt Vô Tà thoáng mờ mịt nhưng lập tức tỉnh táo, tiếng ừ ừ càng ngày càng rõ ràng, giống như tiếng nước sôi, nước vừa chảy chậm lại nhanh chóng tăng nhanh tốc độ...

Là dung nham, dung nham trong lòng đất...

Dòng nước phía trước có sự chênh lệch rất lớn, đột ngột thay đổi rồi đổ xuống như một dòng thác, càng đến gần nước càng lúc càng ấm thậm chí bắt đầu từ từ nóng lên. Trong nháy mắt Vô Tà đã rõ ràng tình cảnh lúc này của bọn họ, theo địa hình và lực đẩy của dòng nước thì bọn họ sẽ nhanh chóng bị đẩy xuống chỗ thác nước, rơi thẳng vào trong dòng dung nham nóng chảy. Nhưng trong ngôi mộ này ít có vật sống đi vào mà nguồn nước này nằm đó còn bị Đình Nhất giấu đi, trong nước ngoại trừ con quái vật kia thì không còn bất kỳ sinh vật nào, lúc này bọn họ chính là thức ăn mà con cự xà kia cầu còn không được, đợi lâu như vậy mới nhìn thấy hai người sống nên khó trách lúc con quái vật nhìn thấy bọn họ thì hưng phấn đến nỗi hai mắt đều tỏa sáng, đuổi theo bọn họ không buông là vì không muốn bỏ qua thức ăn thật vất vả mới rơi xuống địa bàn của nó.

Bởi vì người có trí khôn nên con người thường phải suy tính nhiều hơn quái vật mãnh thú, cũng không quả quyết như bọn chúng, đây là điểm yếu lớn nhất khi đi săn thú mà con quái vật này cũng như thế. Nó đủ giả hoạt đủ cẩn thận nên mới chần chờ, không giống những con quái vật mãnh thú khác khi gặp được con mồi thì lập tức nhào tới nên bọn họ mới sống được đến bây giờ.

Có thể lúc trước cẩn thận nghi ngờ còn hơn con người mà nó mới chần chờ nhưng nhu cầu cấp bách về thức ăn đã chọc thủng lý trí của nó, mắt thấy bọn họ sẽ theo dòng nước chảy mà vào trong nham thạch nóng chảy thì trong lòng Vô Tà biết con quái vật này sẽ lập tức công kích bọn họ.

Cách chỗ rơi xuống chỉ còn một đoạn nhưng Vô Tà đã không chịu được, quyết tâm đánh đòn phủ đầu, vì muốn ra tay nên tay nàng cũng có động tác, thân thể cũng hơi nghiêng về phía trước.

"Đừng nóng vội." Giống như biết Vô Tà đang suy nghĩ gì nên giọng nói Tần Yến Quy vẫn bình tĩnh như vậy, bàn tay phủ lên tay Vô Tà cũng dời đến trên bả vai, thoáng dùng sức một chút như trấn an làm nàng bình tĩnh lại. Vì không để nàng hành động thiếu suy nghĩ nên giọng điệu luôn bình tĩnh lúc này chợt trầm xuống, tựa như tiếng trống kích lệ lòng người vang lên ở trên chiến trường, làm lòng người trầm xuống, có chút khản trương lại có chút hưng phấn: "Vô Tà, cơ hội chỉ có một lần."

Tay hắn đặt trên vai Vô Tà không có nhiều sức lực, lúc này hắn có chút mất sức nhưng lại như có một lực lượng thần kỳ chế trụ thân thể Vô Tà, làm nàng không dám cử động lại càng không thể tùy tiện ra tay.

"Cái gì cũng đừng quan tâm, chỉ đề ý việc đâm xuống, không tới một phần ba cây trâm là được." Tần Yến Quy lạnh lạnh nói.

Chợt! Hắn buông lỏng bàn tay trên vai nàng, trối buộc toàn thân lập tức biến mất, giọng nói mệt mỏi khẽ vang lên bên cạnh Vô Tà tựa như tiếng gió nhẹ nhàng rơi vào trong tai...

"Ra tay."

Lời của hắn còn chưa dứt thì giống như trong dự đoán, khi hắn vừa nói xong thì "rầm", bóng dáng to lớn kia lại một lần nữa từ đáy nước vọt ra, tốc độ cực nhanh, dường như lúc Tần Yến Quy mở miệng thì cũng nhanh như chớp lao ra, càng làm người ta kinh ngạc là con quái vật kia như bị Tần Yến Quy khống chế. Lúc trước Tần Yến Quy đã nói Vô Tà đừng quan tâm gì cả chỉ cần đâm xuống, giống như đã sớm biết con quái vật này sẽ chui ra ở trước mặt bọn họ, không phải là phía trước mà là trước mặt! Chính xác đến mức không có chỗ nào có thể bắt bẻ được, đầu rắn to lớn chui ra khỏi mặt nước cũng là lúc cây trâm nhọn trong tay Vô Tà đâm xuống!

Sự việc xảy ra quá nhanh, nhanh đến nỗi không cho Vô Tà có thời gian suy nghĩ, thân thể nàng đã theo bản năng nghe lời Tần Yến Quy mà nhanh chóng đâm xuống...

Phốc...

Một dòng chất lỏng tanh hôi bắn lên mặt Vô Tà.

Quái vật này cả người cứng rắn bền chắc không thể phá vỡ nhưng đôi mắt xanh biếc hưng phấn tỏa sáng lại là nơi mềm yếu nhất...

Vô Tà thuận thế đâm xuống, khoảng cách giữa đầu con quái vật và tay cầm trâm của Vô Tà tự nhiên lại gần ngay con mắt, đầu trâm bén nhọn bị Vô Tà dùng hết khí lực toàn thân đâm xuống kết quả lại đúng như Tần Yến Quy nói chỉ đâm được một phần ba vào đôi mắt, không sai chút nào.

Vô Tà vội vàng buông lỏng tay mà con quái vật kia không nghĩ tới sẽ phát sinh biến cố, bởi vì theo nó chiều này là tập kích bất ngờ, ai sẽ nghĩ rằng nó lại đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ, chỉ cần há mồm là có thể lập tức nuốt bọn họ vào, sau đó xoay người chạy trốn về chỗ an toàn.

Nhưng nó không nghĩ tới mình vừa lộ đầu sẽ có đồ đâm tới, ngốc lảng vài giây sau đó con quái vật này rút cuộc cũng hiểu chuyện gì xảy ra, tiếng kêu thảm thiết biến thành tiếng hí đinh tai nhức óc, thậm chí còn làm người ta nghi ngờ rằng có phải do con quái vật này phát ra hay không.

Ngay sau đó, thân thể quái vật kia đột nhiên xoay chuyển, nhảy ra ngoài, thân thể to lớn đánh thẳng về phía trước đụng vào hai vách tường nham thạch, tiếng rầm rầm vang dội, cả thế giới giống như bị động đất, con quái vật đụng sập đất đá, cái đuôi to lớn quét qua làm vỡ cả nham thạch, một trận nổ vang

lên đất đá bay tán loạn, chợt đứng ra một đường chảy khác, gặp phải lỗ hồng nước lập tức chảy vào để lấp đầy giống như kiểu cát chảy xoáy về phía đó, nước phía trước cũng có chảy ngược lại, hai người Vô Tà cũng nhanh chóng bị cuốn vào...

Trong nháy mắt đó, Vô Tà đã hiểu được vì sao Tàn Yến Quy chậm chạp không ra tay!

Hắn quá đáng sợ, là thật sự đáng sợ, mặc dù lúc trước từ đầu tới đuôi hắn cái gì cũng không làm, thậm chí bình tĩnh nói chuyện với nàng nhưng lúc hắn nói chuyện thì đôi mắt sâu thẳm lại giống như có năng lực làm mọi thứ không có chỗ nào lẫn trốn mà không có bỏ qua bất kỳ chi tiết hay một phần nhỏ nào.

Hắn như đã sớm biết nơi đó mới có lối ra, giống như nguồn nước này đều đã bị giấu đi, có thể giấu trong chỗ lớp đá mỏng nhưng bằng sức của bọn họ thì không cách nào đào ra được đường sống, vì vậy hắn lợi dụng con quái vật này. Từ lúc bắt đầu hắn đã không nghĩ rằng cây trầm gỗ nhỏ nhỏ kia có thể giết chết con quái vật, mục đích của hắn là làm nó bị thương mà chỉ cần một vết thương nhỏ là đủ rồi...

Mặc dù biết phía sau là nham thạch nóng chảy, một khi té xuống thì sẽ tan xương nát thịt, hài cốt cũng không còn nhưng hắn không vội, cũng không có cảm giác gấp gáp, vẫn thong dong không vội vã như cũ, những lúc như vậy thì thời gian dần đo chần chờ nhiều thêm từng giây từng phút đều rất khác nhau!

Hắn nói hắn không phải là thần nhưng Vô Tà thấy hắn còn đáng sợ hơn, ngay cả thần cũng còn thua kém.

Lực quan sát và khả năng phán đoán chính xác của hắn làm người ta phải chột lưỡi, hắn có thể bình tĩnh nói chuyện với người, thậm chí còn xem như không có chuyện gì xảy ra mà trấn an người, chỉ một động tác nhỏ cũng đủ làm người nghe lời của hắn, làm theo như lời căn dặn của hắn. Mặc dù hắn nói chuyện, làm việc, phản ứng đều thong dong bình tĩnh nhưng lúc hắn đã quyết định thì thái độ vô cùng quả quyết, cho tới bây giờ lúc ra tay không hề do dự chút nào, thậm chí có thể hắn đã tính luôn sức lực, phản ứng và khả năng làm được đến đâu của Vô Tà vào.

Sự quyết đoán mạnh mẽ này không phải ai cũng có thể làm, trong lòng Vô Tà cảm thấy cho dù là nàng thì cũng khác nhau một trời một vực với hắn.

Nếu không đủ lạnh tĩnh, không đủ quả quyết, không đủ tinh chuẩn thì không cách nào làm được điều này, hắn tính mọi thứ quá chuẩn xác nhưng đúng là phải chính xác bởi vì chỉ cần sai một chút thì chính là vạn kiếp bất phục!

Đến lúc này Tàn Yến Quy từ đầu tới đuôi luôn lạnh nhạt tĩnh táo rốt cục cũng thờ phào nhẹ nhõm, nguy cơ giải trừ, cơ thể lạnh như băng dựa vào người Vô Tà cũng lung lay, sắc mặt của hắn mặc dù tái nhợt nhưng đôi môi mỏng lại khẽ cong lên, mỗi một tựa như màu mực đậm mà từ sâu thẳm trong đôi mắt hắn từ từ ràn ra...

Một câu cũng chưa nói, cũng không có bất kỳ dằn dò nào thì mi mắt cũng đã nhẹ nhàng khép lại, thân thể hắn thoáng một cái ngã xuống, cuối cùng thì cũng chổng đờ tới cực điểm...

Vô Tà hoảng sợ vội vàng ôm lấy hắn, vì vậy hai người lập tức cùng nhau ngã xuống rồi chìm vào đáy nước, Vô Tà chỉ cảm thấy tinh thần cạn kiệt, hai dòng nước nóng lạnh cùng dội vào tai mắt mũi miệng của nàng, Vô Tà nhất thời không phòng bị lập tức cảm thấy đầu óc choáng váng rồi cũng ngất đi...

Lúc hai người tỉnh lại thì ngửi được mùi thơm nhẹ nhàng xung quanh, lỗ tai có thể nghe thấy tiếng chim non vui sướng hót vang, líu ríu không ngừng, sau đó thoáng nghe được tiếng người nói chuyện, từ xa đến gần, cũng có tiếng bước chân đi về phía nàng, giống như vừa nói chuyện vừa đi tới đây...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Vô Cùng Xấu Hổ.

Một luồng mùi thơm làm cái bụng vốn đang đói của Vô Tà kêu vang. Từ từ mở mắt, Vô Tà cũng không lập tức ngồi dậy, chỉ chớp chớp đôi mắt còn có chút mờ mịt, ngơ ngác nhìn xà ngang đối diện mình, mấy cây gỗ thô sơ liền có thể tạo thành một gian nhà, hình như phía trên cửa hàng mọc lên những bụi cỏ rậm rạp. Lại nhìn xung quanh nơi nàng đang ở, cũng chính là một gian phòng nhỏ tầm thường thôn dã, rất đơn sơ, cơ hồ không có bất cứ vật dụng gia đình gì, chỉ có một chút gia cụ làm bằng gỗ vô cùng thưa thớt, xem ra cũng có chút cũ kỹ, mà giờ khắc này nàng đang nằm ở gian phòng đơn sơ này, lại phải quét dọn căn phòng hết sức sạch sẽ, chỉ dùng một chiếc rèm bằng vải bông làm cánh cửa, ngăn cách với bên ngoài, tạo thành một gian phòng trong hoàn chỉnh.

Vô Tà chỉ nhớ rõ, mọi nơi đều có rất nhiều nước cuốn nàng tới đây, sau đó nàng liền bất tỉnh nhân sự. Tại sao bản thân lại đến được nơi này, nửa phần ấn tượng nàng cũng không có...

Hình như là rốt cuộc đã tỉnh táo hơn một chút, Vô Tà chợt ngồi dậy khoát giường giống như phản xạ có điều kiện, khuôn mặt mờ mịt khi mới tỉnh lại hoàn toàn biến mất trong giây lát, đáy mắt thoáng qua cảm xúc kinh hoàng, Tàn, Tàn Yến Quy đâu?!

"Hắc, lão Cách, con chồn hoang này thật là thất đức, con gà mẹ đẻ trứng tốt đẻ như vậy lại bị nó cắn chết, lát nữa trở về muốn lão từ làm hàng rào, lại vào trong thôn mượn một con chó về nuôi. Đúng vậy, ta muốn mượn con chó, để ta xem xem con chồn đó có còn cả gan tới trộm gà ăn nữa không..."

Lão hán đang bung một chén canh thịt nóng hổi đến bốc khói, vừa không ngừng lăm bằm cần nhần, trên khuôn mặt già nua chất phác cùng thật thà đầy ảo não, có lẽ là tự trách mình đêm qua ngủ quá say, nên chồng hoang tới cắn gà mẹ nhà mình còn không biết. Đang quyết định nhất định phải nghiêm trị không tha, báo thù thay gà mẹ nhà hán, hán cứ lăm bằm như vậy, một bên vén rèm lên đi vào trong, không vén rèm quá gấp gáp. Thấy vị trên giường kia chột thẳng tắp ngồi dậy, lão hán sững sờ, thiếu chút nữa là làm đổ chén canh trong tay.

Vô Tà nghe được động tĩnh, quay sang nhìn thì thấy tình cảnh như vậy, một lão hán đang bê một chén canh ngu ngơ đứng ở đó, trong miệng cũng đã ngừng lăm nhai linh tinh, trên người hán mặc mặc đồ thợ săn, một thân vải thô gọn gàng, bởi vì trời có chút lạnh, trên người còn mặc một chiếc áo giáp cái cũ kỹ làm từ da lông động vật, đầu đội mũ. Mặc dù nhìn qua là đã dùng nhiều năm, vóc người cũng nhỏ gầy, nhưng hành động ngược lại vẫn hết sức linh hoạt khỏe mạnh, chính là đi đứng có chút không lưu loát, hiển nhiên là hàng năm săn thú trong núi để sống qua ngày, thân thể kia hết sức cường tráng, bộ dạng chất phác của một bác thợ săn sống trong núi, rất dễ dàng làm cho người ta có ấn tượng tốt.

Cơ hồ cũng liền tại như vậy một đôi nhân giữa, Vô Tà liền quan sát đối phương từ trên xuống dưới một lần, thấy bất quá là bộ dạng của một kẻ bình dân bách tính, và lại trong lúc phát tay cũng không có ý thu lại dấu vết, không phải là người có bản lĩnh, một tia bén nhọn cùng tìm tòi nghiên cứu trong đáy mắt của Vô Tà cũng dần dần lui xuống, buông lỏng phòng bị, liền lại khôi phục một mảnh mờ mịt...

"Cách lão tử." Hình như lúc này lão hán kia mới phục hồi tinh thần lại, trong miệng cũng lăm bằm cần nhần, nói mình nhất định là bị con chồn hoang chọc cho tức đến chập mạch rồi, thế nhưng giận đến mắt cũng hoa. Đúng rồi, mới vừa rồi tiểu cô nương kia nhìn thoáng qua hán, cái nhìn kia giống như một tòa núi đè xuống từ đỉnh đầu, dọa hán sợ đến nỗi không dám động đậy, chờ mình phục hồi tinh thần lại, định thần nhìn lại, ở đâu ra cái gì núi, tiểu cô nương kia còn là tiểu cô nương, bộ dạng xinh xắn, cũng không dọa người. Lão hán liền hậu cười cười: "Nha đầu tinh rồi? Tốt quá, cuối cùng người cũng tỉnh, đến đây, ta đây mới vừa nấu chén canh, vừa đúng, cũng không phải bỏ không."

Thấy Vô Tà tỉnh, khuôn mặt lão hán kia lúc này lộ vẻ vui mừng, đặt đồ vật lên trên bàn, vừa thông suốt cần nhần hỏi thăm Vô Tà đã đỡ đau chưa.

Nghe nói hán kêu mình là nha đầu, Vô Tà sững sờ, lúc này nhú mày lại, theo bản năng cúi đầu nhìn trên người mình, chính là một thân quần áo sơn đã của một nha đầu. Tóc của mình đen đầy đầu cũng xỏa ra, môi hồng răng trắng, rất dễ nhận thấy là bộ dạng của một cô gái vùng núi: "Ta đây là..."

Thấy Vô Tà đang đánh giá quần áo mặc trên người mình, lão hán kia vốn là đang nói chuyện tình yêu, lúc này mở máy hát ra: "A, người không biết rằng, lúc phát hiện ra người và phu của người, ta đây bị dọa sợ. Lúc đó trên người các người đều là máu, áo cũng bị hư hết, người cũng đừng ghét bỏ, tuy cái áo này hơi cũ kỹ một chút nhưng còn rất ấm áp, là ta cố ý chạy đến trong thôn Nhị Nha này mượn. Nói đi nói lại thì sao các người đi tới nơi nguy hiểm như thế để săn thú hả? Không có kinh nghiệm, sức sinh trong núi này có thể vô cùng ác độc đấy, nhìn ta một chút, lúc còn trẻ cũng lo là giống như người trẻ tuổi các người, liền bị con heo rừng làm chân bị thương..."

"Hán..." Vô Tà sắc mặt ngẩn ra, cắt đứt lời lão hán.

Lão hán vừa nghe, lúc này sắc mặt lại có chút kính phục, giống như cũng có chút ảo não vì chính mình là một người dân nông thôn thô bỉ, gãi gãi đầu cười hắc hắc nói: "A, người nói vị kia nhà người há... Người đừng lo lắng, ta ngày ngày quan sát giúp người, còn công tử sẽ đi học viết chữ, bọn ta mời phu quân của người làm tiên sinh dạy chữ cho đám con cái của người trong thôn. Bọn ta đều là người từng trải việc đời, công tử lớn lên thành tử, tựa như vị thần tiên, cho dù là nương tử của hán cũng sẽ không yên tâm, ta đây hiểu, cho nên ta cố ý giúp người quan sát kỹ rồi, khiến những tiểu nha đầu có ý với hán đều chết tâm, người ta là người đã có nương tử."

"Nương tử?" Trong lòng Vô Tà giật mình, hai chữ này làm cho sắc mặt người ta giật mình đỏ lên không rõ lý do. Nàng cúi đầu nhìn một thân quần áo đã được đổi của mình, vừa thẹn vừa căm...

Lão hán chỉ coi là da mặt Vô Tà mỏng nên nương nung, không khỏi phá lên cười ha ha, vừa muốn nói gì đó liền nghe được phòng ngoài truyền tới động tĩnh. Hán vỗ đùi: "Nhìn thấy không, nói trở về liền trở về. Công tử biết người đã tỉnh, không chừng sẽ vô cùng vui mừng, ta đi nói cho hán biết."

Nói xong, lão hán liền bước nhanh ra ngoài. Vô Tà ngẩn người, cũng chậm chậm đi xuống giường, giày trên đất cũng vẫn là của nàng, không giống với người đi mà ngược lại có vẻ lồi thối lệch thếch. Vô Tà cũng không chút để ý, chỉ là vừa mới đứng dậy liền có chút choáng váng, cũng nhận ra rằng mình đại khái đã chưa ăn gì quá lâu, có chút vô lực, nhưng nàng chỉ chừng người lại trong chốc lát, sau đó liền vén rèm lên đi ra ngoài, Vừa ra khỏi cửa, cơn gió lạnh mát mẻ liền thổi tới mặt, trong không khí còn có thể ngửi ra mùi cỏ cây. Vô Tà đứng ngơ ngác tại cửa ra vào, ánh mắt nhìn bên ngoài cũng có chút khó tin...

Giờ phút này, Tần Yến Quy mặc một thân quần áo thợ săn đuôi ngắn làm từ vải thô đang trở lại từ bên ngoài, thương thế của hán còn chưa khỏe, hành động có chút cố hết sức nên phải chống một cây gậy gỗ đã được gọt mà trở về. Thấy vậy, lão hán vội vàng nghênh đón, đỡ lấy hán, còn Tần Yến Quy thì cười nhạt, nói cảm ơn. Vô Tà khó tin mà kinh ngạc nhìn hán, giống như đã trải qua mấy đời, tuy hán mặc một thân áo vải thô đuôi ngắn nhưng khí chất hồn nhiên tôn quý mà cao nhã sẵn có lại vẫn không thể che giấu được. Cờ ra bộ trường bào trước sau như một, cách ăn mặc giống như hôm nay của hán lại cũng có vẻ có ý tứ khác, mặc dù mặc một bộ đồ thô sơ như vậy nhưng ánh mắt của hán lại vẫn lạnh nhạt, cao nhã không thể đuổi kịp, nhưng lúc nói chuyện cùng lão hán lại ôn hòa. Vô Tà chưa từng thấy qua một Tần Yến Quy như vậy...

Lão hán kia nhận lấy cây gậy trong tay Tần Yến Quy. Hình như thể lực của Tần Yến Quy đã khôi phục một chút, cũng có thể miễn cưỡng tự mình đi lại mấy bước. Lúc này lão hán đang lăm bằm cần nhần với Tần Yến Quy chuyện Vô Tà đã tỉnh, Tần Yến Quy nghe xong, ánh mắt liền nhẹ nhàng nhìn tới chỗ Vô Tà đang đứng.

Đối mặt với ánh mắt của hán, hô hấp của Vô Tà không khỏi hơi chậm lại, đứng ngơ ngác một chỗ, không nói chuyện, chỉ dùng một đôi mắt kinh ngạc mà nhìn hán.

Thấy gò má ửng hồng giống như cô gái nhỏ của Vô Tà, Tần Yến Quy cũng sững sờ, ngay sau đó liền cười nhạt, đi tới phía nàng. Vô Tà phục hồi lại tinh thần, lúc này liền bước lên mấy bước để nghênh đón, vội vàng đỡ Tần Yến Quy. Nàng biết rõ thương thế của hán, cho dù là thần tiên cũng không thể

khôi phục nhanh được như vậy, huống chi vết thương của hấn nặng như thế. Nhưng thấy hành động của Tần Yến Quy mặc dù vẫn có chút cố hết sức, nhưng xem ra xương cũng đã tốt hơn, Vô Tà vẫn không khỏi thở phào nhẹ nhõm: "Người, có đau hay không?"

Thấy Vô Tà chợt tiến lên đón, còn rất tự nhiên kề đến bên cạnh mình, thân thể Tần Yến Quy dùng một chút, nhưng vẫn là bởi vì sức khỏe không tiện, sức nặng của thân thể cũng tùy ý tựa vào người Vô Tà, bởi vì nàng đỡ mình, nhẹ nhàng nâng môi, vẫn trả lời lại một câu với giọng điệu vô cùng tự nhiên: "Rất tốt."

Vô Tà không chải đầu mà cứ như vậy xỏ giày của mình, tóc rối bù chạy ra. Thấy vậy, Tần Yến Quy bắt đầu đi lác đầu, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ nói: "Vào thôi."

Vô Tà còn muốn hỏi gì, vừa nghe hấn nói vậy cũng có chút không hiểu, nhưng vẫn làm theo, đỡ Tần Yến Quy đến gian phòng mà nàng tỉnh lại lúc trước. Tần Yến Quy cúi đầu nhìn qua nàng một cái, bản thân đã ngồi xuống ở mép giường: "Tới đây."

Vô Tà nghi hoặc, từng bước từng bước lại gần rồi đứng lại ở trước mặt Tần Yến Quy, ngơ ngác nhìn hấn, không hiểu hấn muốn làm gì.

Bị nàng nhìn chằm chằm như vậy, Tần Yến Quy có chút nhức đầu, trong lòng cũng là dở khóc dở cười, không thể làm gì khác hơn là lại mở miệng sai khiến: "Xoay người sang chỗ khác."

Sắc mặt Vô Tà càng thêm hoài nghi, nhưng vẫn nghe lời của hấn mà xoay người sang chỗ khác. Đang muốn mở miệng hỏi thăm, một bàn tay ấm áp đã nhẹ nhàng đặt lên đầu Vô Tà, đốt ngón tay thon dài, Vô Tà không quay đầu lại, chỉ dựa vào cảm giác đã cảm thấy mỗi sợi tóc của mình như dài ra, giống như có thể thấy một đôi tay thon dài đang nhẹ nhàng mái tóc xoắn lung tung của nàng. Vô Tà giật mình, cổ cũng có chút cứng ngắc, không nhúc nhích, trong lòng ngực giống như có thứ gì đó vui mừng nhảy nhót.

Mỗi một lần chải vuốt từ tay của hấn ở trên tóc nàng đều giống như vuốt vào trong trái tim của nàng. Vô Tà đứng thẳng tắp ở trước mặt của Tần Yến Quy, đưa lưng về phía hấn, cơ hồ có thể cảm nhận được Tần Yến Quy đang ở phía sau nàng, động tác của hấn rất nhẹ, vẻ mặt nhất định cũng rất chuyên chú...

Tần Yến Quy không thấy được nét mặt của Vô Tà, đương nhiên cũng không biết nàng đang suy nghĩ gì, tay của hấn thay thế lược, chải từng lượt vào tóc Vô Tà, động tác rất nhẹ, cũng rất dịu dàng. Không lâu sau, tay của hấn liền túm tóc Vô Tà lên, coi như là búi tóc bằng cách đơn giản nhất của nữ tử, lại cắm lên một cây trâm, như thế là được rồi.

Vô Tà giờ tay lên sờ sờ chiếc trâm trên đầu mình, vẻ mặt có chút hoảng hốt, trâm này đương nhiên không là vật tùy thân của Tần Yến Quy, tính chất cũng rất bình thường. Nàng xoay người lại, đã được nghỉ ngơi nên xem ra nàng cũng có tinh thần hơn một chút so với lúc trước. Tần Yến Quy gạt đầu một cái, dĩ nhiên là hấn không trông cậy vào việc Vô Tà có thể tự mình búi tóc, mặc dù hấn tùy ý vuốt tóc nàng vài cái cũng tốt hơn là để cho nàng tóc tai bù xù chạy loạn khắp nơi.

Hình như là biết Vô Tà muốn hỏi cái gì, khéo môi Tần Yến Quy hơi cong lên, yên lặng chớp mắt một cái, chậm rãi nói: "Của người trong thôn đưa, có lẽ họ cũng đã liệu đến sẽ có chút công dụng nào đó với người."

Tần Yến Quy nghĩ như vậy nhưng cũng không chỉ trích nặng, bởi vì ngay cả y phục trên người Vô Tà cũng đều là đi mượn nên trên người đương nhiên sẽ không có thứ gì để buộc tóc.

Tuy Vô Tà có chút tức giận nhưng vẫn buồn cười, há miệng không nói nên lời, trong lòng lại có chút buồn bực. Họ chuẩn bị cho nàng chỗ nào, chỉ sợ là người ta lấy đồ trên đầu chính mình xuống, then thùng e lệ giao cho hấn cũng không biết chừng. Tâm tư của những thiếu nữ kia, Tần Yến Quy lười phải hiểu, cũng chưa bao giờ để ở trong lòng, tự nhiên không xem đó là chuyện quan trọng, chỉ muốn nàng đại khái có thể sử dụng, liền cũng thuận tay lấy, huống chi lại còn không phải là một người, mà là "họ".

Vô Tà không biết nên nói cái gì cho phải, liền không thể làm gì khác hơn là bỏ chuyện này qua một bên, ngược lại khuôn mặt lại đỏ lên: "Quần áo của ta..."

Lúc trước nghe lão hán kia nói như vậy, Vô Tà liền theo bản năng cảm thấy là Tần Yến Quy đổi áo cho mình, mặc dù đó cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng, nhưng cái này không giống nhau!

Ít nhất... Ít nhất là việc buộc ngực ở dưới... Không giống...

Tần Yến Quy lẳng lặng nghe nàng nói xong, mặt Vô Tà ngược lại đỏ lên, nói không đầy đủ, thế nhưng hấn lại thật giống như đã hiểu nàng muốn nói gì, không khỏi hí mắt lại, chậm rãi khiêu môi, cười như không cười, chính là không có mở miệng giải thích.

Về mặt cười như không cười này của hấn có ý vị cực kì sâu xa, khiến Vô Tà càng thêm tức giận, sắc mặt cũng càng đỏ hơn vì xấu hổ, rất hợp với cách ăn mặc nữ tính của nàng.

Nhưng vào lúc này, trong phòng vang lên một vài tiếng động, tiếp đó có một phụ nhân cùng lão hán kia cùng nhau tiến vào, lão hán vội vàng nhận lấy đồng hồ lớn trong tay phụ nhân lần bấm cần nhẫn vài câu không rõ, bị phụ nhân dừng lại ghét bỏ nói nhiều, lão hán ừm khuất ngậm miệng lại. Vị phụ nhân này nghe nói Vô Tà đã tỉnh lại liền tươi cười nhiệt tình đầy mặt, rửa tay tiến vào: "Phụ nhân tỉnh là tốt rồi, người đã ngủ mấy ngày rồi, lúc ta thay y phục bôi thuốc cho người vào hôm đó, haizzz, quả thật là bị dọa sợ. Thân là nữ nhi mà sao trên người lại có nhiều vết thương lớn nhỏ như vậy. Tỉnh là tốt rồi, tỉnh là tốt rồi. Hôm nay công tử dạy đám trẻ con học chữ rất cực khổ, các người cứ ngồi, không cần làm gì cả, thức ăn lập tức liền được dọn lên, ta đi nấu cơm..."

Nói xong, phụ nhân kia liền đi ra ngoài, bộ dạng vén tay áo lên có vẻ như là muốn đi làm cơm.

Khi phụ nhân đã rời đi, sắc mặt Vô Tà liền càng thêm quần bách. Nàng nhìn vào mắt Tần Yến Quy. Mặc dù Tần Yến Quy không nói gì nhưng bộ dạng nhẹ nhàng nhếch môi cười như không cười lại làm cho Vô Tà xấu hổ đến nỗi giống như không có dung thân một hồi, lúc này tựa như chạy trời chết, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn trở nên đỏ ửng: "Ta... Ta đi hỗ trợ..."

Cũng may Tần Yến Quy không có làm khó Vô Tà, gật đầu một cái, Vô Tà đã sớm lao ra ngoài, nhìn dáng dấp thân thể ngược lại khôi phục rất nhanh, động tác chạy trốn cũng đã có thể làm cực kỳ trôi chảy rồi...

Sau khi Vô Tà đi ra ngoài không lâu thì Tần Yến Quy liền nghe được một hồi âm thanh ùng ùng truyền tới từ bên ngoài. Hình như có thể đoán được bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Tần Yến Quy khẽ thở dài, chậm rãi đứng lên khỏi vị trí, hành động có chút chậm chạp, nhưng vẫn có thể từ từ đi ra bên ngoài. Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, trước mặt chính là Vô Tà ngược lưng đứng ở một bên, trên đất là một mảnh hỗn độn của nồi chén bát đĩa, trong tay nàng còn vui vẻ cầm một con cá mới bắt ở sông từ sáng, hiển nhiên là vừa mới thành công bắt được con cá đang nhảy tán loạn. Nàng không ngại xoong chậu rớt vỡ đầy đất, việc này khiến cho phụ nhân đang nấu cơm vô cùng kinh ngạc. Hình như là bị cảnh tượng hung vĩ trước mắt này hù sợ, thật lâu sau, phụ nhân mới hồi phục lại tinh thần, nói chuyện có chút không trôi chảy, rất uyển chuyển trấn an Vô Tà một câu: "Không... không cần gấp gáp... Chắc là phụ nhân chưa từng làm qua những việc này? Thân thể còn chưa khôi phục? Vẫn là nên nghỉ ngơi nhiều hơn một chút..."

Lão Hán ở một bên cũng tròn mắt há hốc mồm, hắn chưa từng gặp qua người nào lại có thể làm ra kết quả huy hoàng đến như vậy chỉ trong nháy mắt, trong lòng vừa không khỏi đau lòng. Xoong nồi đã bị đập bể bể này phải lâu một chút mới có thể thay mới, dù gì thì cũng phải đến phiên chợ sau mới có thể mua lại, đây cũng phải tốn không ít tiền đâu...

Tần Yến Quy lắc đầu một cái, đi lên trước, nhận lấy con cá đang quẫy loạn trong tay Vô Tà, lại khẽ thở dài thêm lần nữa: "Cho ta đi."

Thấy Tần Yến Quy giống như thần tiên lại muốn làm những việc này, phụ nhân vội vàng khoát tay, khuyên hắn hãy để cho chính nàng làm. Tần Yến Quy cười nhạt, ngược lại là Vô Tà có chút chột dạ đứng bên cạnh hắn, dường như nói là kiếp này nàng sống trong nhung lụa, cho dù là kiếp trước nàng cũng chỉ là ngồi ăn sẵn, trước mặt phải dùng những thứ nồi niêu xáoang chảo này dĩ nhiên là không thể làm gì, cũng may là Tần Yến Quy không nói gì, nhận lấy vật trong tay phụ nhân, cười nhạt: "Hay là ta... làm việc này đi."

Tần Yến Quy có một loại năng lực đặc biệt là lời nói của hắn, vô luận là nói gì, đều sẽ làm người ta sinh ra cảm giác thần phục không cách nào kháng cự. Thấy hắn cười, phụ nhân kia ngay cùng lão Hán đồng thời cũng có chút nhìn ngây người, không kịp phản ứng, chỉ ngờ ngác gật gật đầu, đến khi lấy lại tinh thần thì đã thấy nam tử giống như thần tiên này đã đứng ở trước bếp.

Hai người hai mặt nhìn nhau, cảm giác lúc này lại đòi lấy công việc trong tay Tần Yến Quy có vẻ không được tốt cho lắm, như vậy sẽ làm cho người ta cảm thấy là bọn họ không tin hắn. Nhưng họ lại cảm thấy cứ đứng ở bên cạnh nhìn người có phong thái thần tiên này làm việc càng thêm không được, không thể làm gì khác hơn là từng bước từng bước từ từ lui ra ngoài, đều tự tìm một ít chuyện khác để làm, lần ra xa.

Sắc mặt Vô Tà lúng túng, đi tới bên cạnh Tần Yến Quy, lại phát hiện ra mình không thể làm gì, xem xét lại Tần Yến Quy vẫn bày ra một bộ dạng nhẹ nhàng như cũ, cho dù là làm những chuyện nhỏ tầm thường thế này cũng chỉ là chuyện nhỏ, cũng có vẻ không ảnh hưởng toàn cục, mỗi lần gió tay nhấc chân cũng đều ý vị phi phàm như cũ.

Vô Tà nhìn ngây người, lúng ta lúng túng hỏi một câu: "Người biết làm sao?"

Tần Yến Quy lại không chút để ý bỏ lại một câu: "Không biết."

Vô Tà: "..."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 92: Hạnh Phúc Giản Đơn.

Vô Tà đứng bên cạnh Tần Yến Quy, dù sao cũng không nhúng tay vào được, vậy thì liền cũng bỏ qua, Tần Yến Quy cũng không có lý nào tìm tới nàng. Đôi tay thon dài đôi xử lý những loại cây kia, hắn là thành thạo, chủ nhân nông trại này rồi rít đi ra khỏi phòng rồi. Trong lúc nhất thời, có thể ở lại trong phòng bếp nhỏ liền chỉ còn lại hai người Vô Tà cùng Tần Yến Quy, một người mặc váy gọn gàng, một người mặc quần áo vải thô, trên đầu còn cắm thêm một cây trâm hoa sen, trông giống như một đôi vợ chồng thôn quê. Đợi đến khi Vô Tà nhận ra điều này, hai gò má nhất thời đỏ ửng lên, tư vị nơi đáy lòng rất kỳ diệu, kỳ diệu đến nỗi khó có thể dùng ngôn ngữ tầm thường để miêu tả, giống như hoa trong gương, trăng trong nước. Bình thường như vậy, nhưng khi gần gũi người bọn họ lại giống như là một giấc mộng, làm cho người ta không dám tới gần phá vỡ, chỉ sợ nói rồi, mộng cũng liền tan.

Phản ứng của Tần Yến Quy bình tĩnh hơn so với Vô Tà nhiều, đối với sự đắm chiêu trong lòng Vô Tà, hắn giống như không biết, chỉ giữ nguyên vẻ mặt chuyên chú xử lý vật còn sống trong tay, rau dưa, lưỡi dao, người người đều nói quân tử tránh xa phòng bếp nhưng hắn lại khi định thần nhàn, chính là làm chuyện nhỏ tầm thường thô bi bậc này cũng làm cho người ta cảm thấy trong lúc hắn phát tay cũng đều có cảm giác ưu nhã, còn có cảm giác hiếm có kia... Cảm giác chân thật.

Thử nghĩ tới nam tử luôn làm cho người ta cảm thấy xa xôi không thể với tới nhưng cũng sẽ bị thương, sẽ vui giận, cần ăn uống, giờ phút này đang ở bên cạnh nàng, như một người trong gia đình bình thường động thủ tự lực cánh sinh, so với việc cùng sống cùng chết ở lãng đê vương, Vô Tà cũng chưa bao giờ cảm thấy hân ở gần nàng như vậy. Tần Yến Quy của giờ phút này linh hoạt chân thật, là một người sống rõ ràng.

Vô Tà đứng ở bên cạnh Tần Yến Quy, thỉnh thoảng ngó đầu lên, muốn nhìn xem thành quả của Tần Yến Quy. Khóe môi Tần Yến Quy như có như không cong lên, cũng không có cười nhạo nàng, ngược lại chỉ cho nàng cảm thứ này thứ kia. Tự nhiên như vậy, cuối cùng cũng làm cho Vô Tà có chút bận rộn, giúp việc cũng tốt, chưa tính là một người hoàn toàn ăn không ngồi rồi.

Nhìn những cây rau kia từ từ tàn ra mùi thơm trong tay Tần Yến Quy, Vô Tà quả thật là có chút đói đói, bụng liền không tự chủ ừng ực vang dội, thừa dịp Tần Yến Quy không chú ý mà trực tiếp ăn vụng đồ ăn trong nồi, đúng lúc đó Tần Yến Quy xoay người lại, liền nhìn thấy Vô Tà bị phồng sau lại có tạt giết mình, cô cố ý nghiêm mặt, gò má lại đỏ như nhũ ra máu thì không khỏi bật cười, lắc đầu một cái: "Ăn vụng."

Vô Tà biết là hân đang cười nàng, mặt cũng quần bách, giả bộ không nghe thấy, nhanh bụng thức ăn đã làm xong lên chạy trốn: "Ta mang thức ăn ra."

Tần Yến Quy không có ngăn cản nàng, dù gì thì lần này Vô Tà cãi cò với hân một lần, không tiếp tục nghe được âm thanh ném bát đập đĩa rung động lòng người, đôi vợ chồng già trở lại từ bên ngoài cũng coi như cứu trợ mình. Bốn người ngồi xuống, hai người họ thấy trên bàn là nhiều loại thức ăn tàn ra mùi thơm thì cũng là không thể tưởng tượng nổi mà tròn to hai mắt, có lẽ là chưa từng bao giờ nghĩ đến rằng nam tử nhìn như thần tiên không dính khói bụi trần gian trước mắt này lại cái gì cũng biết làm. Xem xét tới cô gái đỏ mặt đang ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh hân cũng là tay không phải rửa cá nấu canh.

Đối với nữ nhân không biết làm những thứ này, lão hán kia rất giết mình, còn vị phụ nhân kia thì ngược lại giống như từng thấy qua, không cho là đúng khiến trách lão hán nhà mình một tiếng không có kiến thức, thân thiện nói chuyện thay Vô Tà: "Lão già, người biết cái gì, chỉ biết nói bừa. Phu nhân, người đừng chú ý tới hân, hân chính là tóc dài, kiến thức ngắn. Ta đã nghe nói qua, gia đình giàu có chính là lắm chuyện, nhiều quy củ, các người cũng đừng lừa gạt ta... Ta cũng biết, các người đều không phải là người bình thường, lúc trước thay áo cho các người, tùy tiện một cái đều là đồ tốt mà những nông dân nhà quê như chúng ta chưa từng thấy qua. Trong nhà không đồng ý chuyện cả đời của các người, hai người các người phải bỏ nhà trốn đi hả?"

Trong tay Vô Tà cầm chiếc đĩa, lại bị đang hỏi, không thể nào xuống tay, chỉ há miệng, đỏ mặt nhìn Tần Yến Quy. Cũng không biết là hân cố ý hay không mà lại không nhìn nàng, thật giống như đó chuyện không có quan hệ gì với hân, không có bị ảnh hưởng chút nào, vẫn khoan thai tự đắc làm chuyện của mình như cũ, rất có ý khoan tay đứng nhìn, chỉ là bờ môi vẫn chứa đựng nụ cười như có như không, không có thừa nhận lời nói kia của phụ nhân, nhưng cũng không có phủ nhận.

Chuyện này muốn nàng giải thích như thế nào?

Trong lòng Vô Tà xấu hổ, người dân trên núi thẳng thắn thuần phác, tự nhiên có sao nói vậy, cũng không biết Vô Tà là bị đang hỏi, không biết nên trả lời như thế nào, chỉ coi nàng là ngượng ngùng rồi, không khỏi ha ha ha nở nụ cười: "Nói đúng rồi, ta nói đúng rồi đi, lão già, về sau nếu không hiểu thì người đừng có nói, bớt nói đi một chút, chỉ có người nói nhiều. Phu nhân, người thật là có phúc lớn, nhìn công tử nhà người một chút, lớn lên thanh tú, lại biết đi học viết chữ, còn biết thương người, người đó, may mắn nhé! Không nói tới có nên bỏ trốn có đúng hay không, nhưng mà nếu hai người yêu thích lẫn nhau, cũng đã rời khỏi nhà, cuộc sống về sau chính là cuộc sống về sau, nữ nhân không biết làm cơm là không thể được, ngày khác thăm dạy người. Nhìn nha đầu người cũng là thông minh, nhất định là vừa học liền biết."

Phụ nhân kia nói xong, lại cảm thấy hai người này người trẻ tuổi thật giống như đứa bé nhà mình, liền cũng không thể lạnh nhạt như vậy, cũng lập tức sửa lại cách xưng hô.

Vô Tà vẫn có chút không biết làm sao mà ngây ngốc cầm chiếc đĩa, gắp đầu không được mà lắc đầu cũng không xong, nhất thời tiến lùi không được, vừa dờ khóc dờ cười. Hai người họ thấy Vô Tà đỏ mặt, liền cũng không làm khó nàng, hi hi nọ nụ cười, ngược lại nói với Tần Yến Quy: "Công tử, người xem lúc trước thăm nói có đúng không, rảnh rồi thì để cho nương tử người học nấu ăn với thăm một chút nấu ăn tay nghề, về sau các người còn phải thành gia lập nghiệp, nếu cũng bỏ trốn, cũng không thể thỏa hiệp nhận thua, càng phải trải qua một cuộc sống tốt đẹp!"

"Cũng tốt." Tần Yến Quy vẫn đạm phong khinh đáp một tiếng, nhưng cũng không nhìn Vô Tà, chỉ là nụ cười nhạt trên mặt này ở trong mắt người khác cũng lộ ra sự dịu dàng, càng thêm cảm thấy Vô Tà thật sự là có phúc lớn, cho nên chuyện bỏ trốn như vậy, đều nói là đại nghịch bất đạo, cũng không nhất định đều là hư. Nhìn hai người trước mắt này một chút là biết, lúc bọn họ mới gặp hai người, cả người đều là vết thương, cũng không biết là đã phải chịu bao nhiêu đau khổ, những vết thương đáng sợ như vậy, nếu không phải thật lòng thương yêu nhau, sao có thể chịu bỏ vứt bỏ cuộc sống cảm y ngọc thực lúc trước, ăn nhiều khổ như vậy chỉ vì bỏ trốn đây?

Bữa cơm này náo nhiệt khác thường, nói cười ríu rít làm Vô Tà thậm chí cũng có chút hoảng hốt. Nhìn đôi vợ chồng già kia, mặc dù thường xuyên cãi nhau, chế nhạo đối phương, nhưng mặt mày hạnh phúc, đơn giản thân thiết, ngôi nhà nhỏ nhỏ này không cần đốt than, trong lúc nhất thời lại giống như cũng ấm lên không ít. Vô Tà lặng lẽ ngồi ở đó, đối với thời khắc hạnh phúc tầm thường như vậy, trong lòng thật là hâm mộ.

Dùng xong cơm, vợ chồng hai người nói gì cũng không chịu để cho người giống thần tiên như Tần Yến Quy tiếp xúc với những thứ đồ này, nói rằng cây hạnh bên ngoài đang nở hoa, thơm lắm, và lại vết thương của hai người họ cũng chưa lành, liền thúc giục Vô Tà dắt Tần Yến Quy ra bên ngoài xem một chút. Ngắm hoa trò chuyện, hoạt động một chút gân cốt luôn rất có lợi đối với thương thể, tóm lại là làm thế nào cũng tốt, chính là đừng đụng vào những thứ bất đắc dĩ này nữa.

Vô Tà bắt đắc dĩ, liền bị sự nhiệt tình như vậy của chủ nhà đẩy ra ngoài, Tần Yến Quy tựa như thanh thần tự nhiên lại tốt hơn, mặc cho Vô Tà kéo lấy hân. Sắc trời đã tối xuống, nhưng trăng trong núi cũng cực kỳ sáng ngời, đúng như phụ nhân kia từng d^d)3q&đ nói, bên ngoài nhà quả thật là có từng mảng cây hạnh, mùi hoa hạnh, mùi quả hạnh thơm ngát bốn phía, theo một hồi gió nhẹ phất qua, đủ để khiến lòng người vui vẻ thoải mái.

Trên cây hạnh này đang kết quả, lá xanh um tùm, trẻ trung giống như một đứa trẻ non nót mới vừa ló đầu ra. Vô Tà nhớ tới lời phụ nhân nói lúc trước,

liền nói ra: "Qua hai ngày nữa hạnh sẽ chín, nhiều hạnh như vậy, thật ra khiến người ta không ăn hết."

Tần Yến Quy nghe vậy, ánh mắt chưa bao giờ chú ý tới những cây hạnh này cũng theo đó mà hạ xuống, về mặt là sự dịu dàng hiếm có, giống như đám mây bình thường nhẹ nhàng chậm chạp, nhu hòa như ánh trăng: "Hạnh đã nên chín."

Lời nói không chút để ý này của hắn lại thật giống như có ngụ ý. Vô Tà ngẩn ngơ, chỉ cảm thấy trái tim nhảy bang bang, dưới gió nhẹ, Tần Yến Quy thong dong ôn hòa mỉm cười, tựa như tia nắng ấm duy nhất trong ngày đông, dung nhan huy hoàng, nhưng là tiên hoạt gần trong gang tấc.

Vô Tà trừng hai mắt, mới phát giác mình thế nhưng lại nhìn chăm chăm vào Tần Yến Quy một hồi lâu, không khỏi có chút lúng túng, ho nhẹ hai tiếng, nói sang chuyện khác: "Ồ dưới mộ, sao chúng ta có thể trốn ra khỏi..."

Tần Yến Quy cúi đầu nhìn qua Vô Tà một cái, lạnh nhạt nói: "Trời không tuyệt đường người, vận số của ta và ngươi vừa đủ tốt thôi."

Vận số vừa đủ tốt? Hắn nói cũng không khỏi quá khiêm nhường.

Tại người khác xem ra, có lẽ bọn họ có thể sống ra ngoài, đích xác là vận số, nếu không như thế nào lại tìm được năm đó phương sĩ Đinh Nhất che giấu lên sinh lộ, lại đang chỉ mình treo chuông thời khắc, lần thứ hai đã tìm được sinh lộ, bằng vào một đại đội người cũng không giết chết trăm cái tóc, liền nắm trong tay thế cục? Nhưng Vô Tà cũng là biết, một ít Thời đi, nếu không phải đều ở đây Tần Yến về tính vì nắm trong bàn tay, làm sao có thể tất cả đều như hắn dự liệu như vậy phát triển, cho đến cứu tánh mạng của bọn họ?

"Nhưng..." Vô Tà mấp máy môi: "Sao ngươi biết..."

Vô Tà quả thật là xem hắn như người không gì không làm được. Tần Yến Quy vẫn ôn hòa bình tĩnh như cũ, ở dưới tàng cây hoa hạnh khắp núi, hoa trắng trong trẻo lãng lãng bao phủ, giống như là che xuống một vầng sáng thần bí, hắn đứng dưới rừng hoa hạnh này, nhẹ nhàng giương khoe môi, mặt mày cực kỳ rõ ràng.

"Chúng ta cũng chỉ là đang mạo hiểm mà thôi." Dừng một chút, Tần Yến Quy ý vị sâu xa nhìn Vô Tà một cái, nói: "Vô Tà, ngươi coi trọng ta."

Cũng coi thường chính nàng.

Vào thời khắc kia, cho dù hắn không còn hiểu rõ vận vật, lòng dạ tĩnh mịch, có nhiều thủ đoạn cùng mưu kế hơn nữa, nếu không Vô Tà tuyệt đối tin tưởng cùng không chút do dự mà động thủ, tất cả, có lẽ lại là bộ dạng của một người khác rồi.

Nghe lời nói của Tần Yến Quy, Vô Tà liền gạt mình, tiếp theo lại thoải mái mà cười rồi, mặt mày sáng sủa, nụ cười sinh động.

Đó quả thực là một mạo hiểm vô cùng lớn. Mặc dù Tần Yến Quy có thể tính toán chính xác, nhưng khi đối mặt với chuyện sống chết trước mắt, sai một li liền đi sai ngàn dặm. Suy đi tính lại, đây vẫn là một việc làm vô cùng mạo hiểm, người không có can đảm sẽ không quyết định làm chuyện nguy hiểm như vậy.

"Vô Tà, liệu ngươi có chuyện gì muốn làm không?"

Chuyện muốn làm?

Mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì về, tầm tầm thường thường, cơm rau dưa, rảnh rỗi liền ngắm mây tụ mây tan, hoa tàn hoa nở, chờ trái cây chín thì liền ướp rồi chôn ở dưới tàng cây, hoặc phơi cánh hoa rơi để pha trà, lúc say thì nằm ngắm rừng núi. Ngày như vậy, có lẽ là ước mà mà nàng tha thiết muốn trở thành hiện thực.

Hắn đột nhiên hỏi nàng vấn đề này, Vô Tà cũng không đáp lại mà chỉ ngẩn ra. Chẳng biết tại sao trong lòng nàng lại vô hình có chút luống cuống. Đây không phải là lần đầu tiên Tần Yến Quy hỏi nàng vấn đề này. Lần gần đây nhất hắn hỏi nàng vấn đề này, nàng liền cảm thấy giống như sắp xảy ra biến cố gì đó. Quả nhiên, vào thời điểm đó, Tần Yến Quy quyết tâm bỏ qua con cờ là nàng. Như vậy, lần này Tần Yến Quy hỏi như thế là có ý, một lần nữa quyết tâm hoàn toàn bỏ qua nàng?

Như mới tỉnh lại khỏi giấc mộng, những ngày yên bình nơi thôn quê vùng này núi này rốt cuộc không thuộc về bọn họ. Bỏ trốn? Điều này cũng không thích hợp với hai vị vương gia là Tuyên vương cùng Tĩnh vương như họ.

Vô Tà khiêu môi, cười cười: "Nếu là có thể ăn được quả hạnh ở đây thì thật là tốt."

Mặc dù không phải thứ thuộc về bọn họ, trong lòng Vô Tà lại nghĩ, có thể kéo dài thêm một ngày thì tốt quá.

"Cũng được." Tần Yến Quy cười nhạt gật đầu một cái, ngược lại lại lẳng lặng nhìn về phía rừng hạnh vô cùng đẹp mắt kia, Vô Tà liền đứng ở bên người hắn. Hắn thu lại ánh mắt, gió tay lên phất cánh hoa rơi trên tóc Vô Tà: "Đợi hạnh chín, chúng ta sẽ cùng hái." "

Đây nhìn như một câu nói tùy ý nhưng lại làm trong lòng Vô Tà có chút áy náy, ngờ ngác nhìn hắn, cũng quên bản thân nên phản ứng như thế nào. Tần Yến Quy chỉ khẽ mỉm cười, nụ cười tĩnh mịch, lúc này lại làm cho Vô Tà đỏ mặt.

Vô Tà cúi đầu xuống "Ừ" một tiếng. Trong chớp mắt, khi Vô Tà cúi đầu, khoe môi Tần Yến Quy cong lên rồi dần dần trở nên nhạt nhẽo, đôi mắt sâu không thấy đáy nhìn chăm chú vào nàng, cuối cùng là vĩnh viễn không có điểm dừng mà trở lại về tĩnh mịch. Người có lý trí, lại bình tĩnh như vậy, đến lúc nào mới thật sự có thời khắc ý loạn tình mê?

Nếu hấn ý loạn tinh mê, đó cũng chính là thời khắc nàng và hấn cùng nhau tan xương nát thịt.

Như có như không khẽ thờ dài, ánh mắt Tần Yến Quy thâm trầm nhìn Vô Tà, tựa tựa như khắc ghi, đưa mắt nhìn: "Vô Tà, lấy cho ta chiếc áo đến đây đi."

Vô Tà ngẩng đầu nhìn hấn, thấy áo hấn quả thực quá mỏng manh, lúc này lại là khi đêm xuống, gió rất lạnh, hấn lại vừa bị thương nặng chưa lành. Vô Tà gật đầu một cái, không nghi ngờ gì, nâng hấn tới ngồi trên một hòn đá cách bọn họ gần một chút, sau đó nàng liền chạy đi thật nhanh, muốn lấy áo cho Tần Yến Quy.

Đội sau khi Vô Tà đã đi, về mặt Tần Yến Quy rốt cuộc hoàn toàn bình tĩnh lại, lẳng lặng quét mắt nhìn rừng cây hạnh tỏa ra mùi thơm ngát, sau đó bỗng nhiên rũ rèm mắt xuống, cả người có vẻ lạnh nhạt. Mặc dù hấn mặc một bộ đồ thợ săn cổ quái như thế nhưng từ bên trong vẫn tản ra khí độ cao nhã, lại tựa như mãi mãi tồn tại trên đỉnh núi cao nhất, là nơi băng tuyết trọn đời không thể leo tới.

"Lão Tứ."

Hấn lẳng lặng mở miệng, lời nói kia liền hóa thành gió dừng lại ở một chỗ, nhẹ nhàng bay xuống mặt đất, đợi một lúc, khu rừng hoa hạnh này quả nhiên phát ra âm thanh tuôn rơi tinh tế, một đạo bong bóng cao lớn anh tuấn đi ra từ bên trong...

Người đi ra từ bên trong, không ngoài ai khác, chính là Tần Thương.

Mặt mũi Tần Thương tiêu tụy, trên mặt thậm chí còn có râu ria mọc lún phún, ánh mắt cũng đầy vẻ mệt mỏi, dưới hốc mắt lại có một vòng thâm màu xanh đen. May là người này trời sinh đã dễ nhìn, ngũ quan ngày thường cũng tuấn lãng, phong thái hiên ngang, nếu không thì nhìn Tần Thương giờ phút này sao có thể làm cho người ta liên tưởng đến vị Tứ gia Tần Thương háng hái đó?

So với vẻ ưu nhã nhợt nhèo không đổi của Tần Yến Quy, Tần Thương ngược lại còn giống như là một người mới chạy thoát khỏi quỷ môn quan hơn nhiều, bộ dạng này đúng là chật vật không chịu nổi.

Một đường tìm tới, quả thật là Tần Thương tiêu tụy đi không ít, mấy ngày nay hấn cơ hồ là thức trắng đêm. Một là Tam ca nhà hấn, một là tiểu Vô Tà, hai người này đều là người mà hấn coi trọng nhất, coi như người người đều nói tiểu Vô Tà đã chết, nhưng hấn cũng biết là chỉ cần Tam ca hấn ở đây, sau có thể để tiểu Vô Tà chết đi dễ dàng như vậy?

Vì vậy Tần Thương nhất định cho là như thế, nhưng hấn một đường tìm tới, mỗi lần hi vọng là một lần thất bại, dần dần, cả người không khỏi trở nên tiêu tụy. Hôm nay hấn đã tìm được Tam ca, trong lúc nhất thời hấn ngược lại không dám đi ra. Giờ phút này trên mặt hấn lấm tấm đầy râu, hốc mắt xanh đen, đầu tóc rối bời, bộ dạng cả người bốc mùi, thật đúng là ngượng ngùng cứ như vậy để cho tiểu Vô Tà nhìn thấy. Nếu không phải lần này bị Tam ca phát hiện hành tung, hấn nhất quyết sẽ không hiện thân với hình tượng này, dù gì cũng phải cho hấn tìm một chỗ cạo qua râu ria, đổi một thân áo rồi cột tóc, sau khi tinh thần sáng khoái mới bằng lòng hiện thân.

Nhưng mình cứ như vậy bị Tần Yến Quy phát hiện ra hành tung, Tần Thương không thể không cảm thấy có chút buồn bực, gương mặt nhăn nhó.

Tần Yến Quy nhìn hấn một cái, không có phản ứng gì, thật giống như không nhìn thấy vẻ nhếch nhác còn hơn cả mình ở trên người Tần Thương, lạnh nhạt nói: "Lão Tứ, tình hình trong kinh như thế nào rồi?"

Nói đến chính sự, mặt Tần Thương cũng nghiêm lại, vẻ buồn bực râu rĩ trên mặt cũng vì chuyện này mà bị quét sạch, khuôn mặt trở nên sáng sủa trong nháy mắt, nhỏ giọng nói mấy câu bên tai Tần Yến Quy.

Cũng không biết là hấn nói những gì, chỉ thấy vẻ mặt Tần Yến Quy vẫn lạnh nhạt như cũ, chỉ là càng trở nên lạnh hơn so với lúc trước, hai đầu lông mi cũng nhíu lại một chỗ, không nói gì.

Nhưng vào lúc này, Vô Tà vốn quay trở lại lấy áo cho Tần Yến Quy đã trở lại, mặc dù người còn chưa tới nhưng Tần Thương đã nghe thấy tiếng bước chân, cặp mắt hấn lên tia máu vì vài đêm chưa được nghỉ ngơi, lúc này liền sáng lên, cũng quên đi một thân nhếch nhác của chính mình, hình như không kịp chờ đợi muốn thấy Vô Tà ngay lập tức.

"Lão Tứ."

Âm thanh bình tĩnh đến không thể bình tĩnh hơn của Tần Yến Quy lại tựa như một chậu nước lạnh dội xuống đầu. Lúc này Tần Thương giống như đưa đám, nhưng cũng không nói gì, không thể làm gì khác hơn là nén xuống sự kích động, cáo từ với Tam ca của hấn, bóng dáng hấn đi nhanh vào trong rừng cây hạnh. Sau vài tiếng loạt xoạt khi giẫm lên lá cây dưới đất, khu rừng liền yên tĩnh trở lại, có lẽ là người đã đi xa...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Vật Quý Giá.

Vô Tà trở lại sau khi đi lấy áo, thấy trong rừng có động tĩnh, dường như có thứ gì chui vào rừng cây hạnh nơi bị bóng tối bao trùm, sau đó trong giây lát liền rời đi, biến mất không thấy, cũng không suy nghĩ nhiều, ôm cái áo ấm chạy về phía Tần Yến Quy.

Tần Yến Quy vẫn ngồi tại chỗ cũ nơi Vô Tà diu hán ngồi xuống lúc trước, chưa từng nhúc nhích khỏi vị trí, Vô Tà choàng áo ấm lên người Tần Yến Quy, Tần Yến Quy nghiêng đầu, thấy là Vô Tà, khuôn mặt tuấn tú như phủ một tầng lạnh lẽo lên, lúc này mới có chút ôn hòa: "Chúng ta trở về thôi."

Vô Tà nghỉ hoặc, nhưng thấy sắc mặt Tần Yến Quy có vẻ uể oải, biết rằng hôm nay hán nhất định rất mệt mỏi, vì dọn dẹp cuộc diện rồi rấm do nàng tạo ra, cũng đã làm cho hán bận rộn thật lâu rồi, nghĩ như thế, Vô Tà cũng không nói thêm điều gì, gật đầu một cái, lại gần thân thể Tần Yến Quy, muốn diu hán.

Tần Yến Quy cũng để mặc cho Vô Tà giúp đỡ, hai người từ từ đi về, Vô Tà ngẩng đầu lên hỏi thăm hán: "Rừng hạnh không đẹp sao?"

Tần Yến Quy có chút sững sờ, sau đó gật đầu: "Đẹp mắt."

"Đẹp mắt thì tại sao ngươi lại mất hứng?" Vô Tà rất ít khi nói chuyện như vậy với Tần Yến Quy, trong mắt của Tần Yến Quy, nàng tựa như là một đứa bé, tuy rằng ông cụ non, nhưng đứa trẻ vẫn chính là đứa trẻ, nhưng hôm nay đang nói chuyện với nàng, cặp mắt trong trẻo kia, thật giống như muốn nhìn thấu người khác vậy.

Trên mặt Tần Yến Quy không có quá nhiều biến đổi, chỉ cúi đầu mà trầm giọng nói tiếp: "Vì sao nói như vậy."

Vô Tà giờ tay lên, muốn chạm vào phần lông mày đang nhăn lại của Tần Yến Quy, tay còn chưa chạm đến lông mày, đã bị hán theo bản năng mà ngăn lại, tay Vô Tà liền rơi vào lòng bàn tay hơi lạnh của Tần Yến Quy, hai người lập tức sững sờ, tuy thường hay bị hán cự tuyệt, nhưng trong lòng Vô Tà lại sớm hình thành thói quen, cũng không để ở trong lòng, cũng không cảm thấy lúng túng khi tay bị hán giữ lại ở giữa không trung, cặp mắt đen láy xinh đẹp mà trầm tĩnh kia, xuyên qua bàn tay của hai người, rơi xuống phần lông mày của Tần Yến Quy: "Tâm tình của ngươi, người khác có thể đoán không ra, từ nhỏ ta đã vây quanh ngươi, kiêng dè ngươi, phòng bị ngươi, mỗi một chuyện, nhờ cậy ngươi, suy đoán ngươi, hoặc là... Đuổi theo ngươi, luôn không thể tự chủ mà quan tâm mỗi một chuyện của ngươi, đã sớm luyện được bản lĩnh đặc biệt để đối phó với người đó là hòa nhân kim tính."

Tần Yến Quy bất động thanh sắc buông lỏng tay của Vô Tà, làm như không hề nghe thấy, khoe môi nhàn nhạt nhếch lên: "Vẫn còn con nít."

Một tiếng đứa bé này, trong giọng điệu tràn ngập sự bất đắc dĩ, lòng dạ Tần Yến Quy thâm sâu khó đoán, tâm địa vừa lạnh lùng vừa cứng rắn, ý chí sắt đá với chính bản thân, xuống tay với người khác thì không chút lòng thương hại nào, người như hán hầu như không có nhược điểm, cũng không biết đến cuối cùng thứ gì có thể bắt buộc hán đi vào khuôn khổ, duy nhất hôm nay làm cho hán có chút lo sợ, đại khái chính là Vô Tà trực tiếp đi gây sự với người khác.

Vô Tà không lưu tâm mà thu tay về, cũng không tranh cãi cùng hán, khoe miệng không tự chủ mà nâng lên: "Vậy cũng đúng, hôm nay vị đại nương kia muốn dạy ta nấu cơm, bọn họ có thể thấy được người tuyệt thế vô song như ngươi không thể làm được những chuyện này, trong lòng còn cảm thấy, ngươi mang theo ta đây là một đứa bé bỏ trốn cái gì cũng không biết làm, rất cực khổ, thân thể bị thương cũng không sao, còn phải chăm sóc ta."

Quả thực, đừng nói là đối với đôi phu phụ già kia, chính xác là quen biết với Tần Yến Quy nhiều năm như vậy, tuy biết hán đường đường là Tuyên Vương không gì không làm được, chuyện gì cũng không làm khó được hán, nhưng cũng không biết hán vẫn có thể làm ra được thức ăn, làm Vô Tà giật mình nhất chính là cái đó.

"Chỉ một lần này." Tần Yến Quy bình tĩnh trả lời, thấy Vô Tà không hiểu, cuối cùng bất đắc dĩ mà thở dài, có chút dở khóc dở cười: "Vô Tà, hôm nay là sinh nhật của ngươi."

Vô Tà sững sờ, hôm nay... là sinh nhật của nàng?

Nàng kinh ngạc nhìn về phía Tần Yến Quy, trước nay chưa từng kinh ngạc, thậm chí không nói nên lời.

Đúng rồi, lúc này năm trước, trong tỉnh vương phủ luôn là ca múa mừng cảnh thái bình, ồn ào nhộn nhịp suốt đêm, cực kì xa hoa, hàng năm nàng phô trương, chỉ làm cho quốc khố không thể chịu nổi việc thăng tay vung tiền bừa bãi như vậy được, ồn ào cùng náo nhiệt năm ấy, vì chưa mất mũi cho nàng. Kiến đế sẽ phái người đưa quà sinh nhật tới, nàng tự nhiên cũng sẽ thu gom những thứ thiên hạ kỳ trân của đám hoàng thất kia, chỉ là sinh nhật hàng năm của nàng, phụ vương không còn, sự phụ lại là người thanh tâm quả dục, không thích náo nhiệt, có lúc Tần Thương sẽ mang theo lễ vật đến chúc mừng nàng, sinh nhật mọi năm của nàng, tất cả chỉ toàn ồn ào náo nhiệt, trong lòng lại tràn đầy cô đơn.

Mà sinh nhật năm nay, người không bao giờ xuất hiện ở Tỉnh vương phủ của nàng Tuyên vương, nàng còn cho rằng hán chưa từng để ở trong lòng, vốn dĩ sẽ không biết sinh nhật của nàng là khi nào...

Thấy bộ dạng này của nàng, Tần Yến Quy liền biết trong lòng Vô Tà suy nghĩ việc gì, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, cũng không giải thích nhiều, ánh mắt thâm thúy, có chút ngụ ý: "Vô Tà, nếu ngươi là con gái gia đình bình thường, ở tuổi này, phong nhã đào hoa, khoảng hai năm nữa, người đến cầu hôn nhất định nối liền không dứt. Nếu ngươi yêu thích, có thể đi du ngoạn khắp nơi trên thiên hạ, nếu mệt mỏi, cũng có thể ở trước nhà trồng một rừng cây, thêm chút hoa. Chẳng phải đây là ý muốn của ngươi sao?"

Ánh mắt Vô Tà đột nhiên trầm xuống, hán là muốn nói cái gì đây?

Sắc mặt Vô Tà nhìn không được tốt lắm, Tần Yến Quy cũng không còn nói, khi đang nói chuyện, hai người liền trở lại trong phòng trống mà đôi vợ chồng già chừa lại cho bọn họ, sắc trời đã tối, đôi vợ chồng già bận rộn cả ngày đã sớm đi nghỉ ngơi, Vô Tà đỡ Tần Yến Quy vào phòng, giờ phút này đây, đối mặt với họ là một chiếc giường lớn, Vô Tà có chút ngượng ngùng, ngược lại Tần Yến Quy có vẻ tự nhiên, không nói thêm gì.

Vô Tà oán hận, đỡ Tần Yến Quy ngồi xuống bên mép giường, sau đó lo sợ không yên mà lui về phía sau, cúi đầu: "Ta....ta nằm ở trên mặt đất."

Tần Yến Quy cũng không có ngăn cản, cả người Vô Tà buồn bực hần giọng vội vàng trải chăn đệm lên mặt đất, còn hần chỉ lẳng lặng ngồi ở đó, dùng ánh mắt thâm sâu không thấy đáy chăm chú nhìn nhất cử nhất động của nàng, nét mặt tuấn tú kia trước sau như một ưu nhã khó lường, ung dung mà lại tự nhiên, tựa như làn gió, thanh nhã đậm bạc.

Nhìn Vô Tà giăng co nửa ngày, lúc này Tần Yến Quy mới động thủ, thuận tay lấy cái chén gần hần trên bàn, rót cho Vô Tà một chén nước, Vô Tà đứng lên, nhìn thấy chén nước được đặt trên mặt bàn, nét mặt nàng cổ quái nâng mắt lên nhìn Tần Yến Quy, ánh mắt của Tần Yến Quy cũng nhàn nhạt rơi trên người nàng, không bị chút ảnh hưởng nào.

Bởi vì lời nói lúc trước của Tần Yến Quy, Vô Tà đối với Tần Yến Quy sinh lòng nghi ngờ, đối với hành động rót chén nước này cho nàng của Tần Yến Quy, nàng không thể không để tâm, nghi ngờ bụng chén lên, sắc mặt không đổi người một cái, lỗ mũi nhạy bén của nàng cũng không phát hiện ra bất cứ điều bất ổn gì, liền ngửa đầu ra uống, không ngờ lúc mới vừa uống xong, chén nước cũng mới vừa để xuống, Vô Tà liền cảm thấy đầu óc choáng váng, sự vật trước mắt mờ hồ, ngay cả bóng dáng của Tần Yến Quy cũng biến thành nhiều người.

Vô Tà tròn to hai mắt, không thể tin được mà nhìn chằm chằm Tần Yến Quy, nhưng trước mắt là có đến mấy Tần Yến Quy, Vô Tà cố gắng tròn tròn hai mắt, cũng không biết là có trùng đúng phương hướng rồi hay không, nàng giống như nhìn thấy ánh mắt của hần, không chút giật mình, vẫn như cũ thông dong bình tĩnh như vậy, Vô Tà thậm chí không biết mình đã lưu tâm, Tần Yến Quy lại vừa nói, nhưng nhìn phản ứng giờ phút này của hần, Vô Tà dám khẳng định, nhất định là hần làm cho nàng thành như thế.

"Người..." Vô Tà chỉ cảm thấy tay chân như nhũn ra, cả người giống như sẽ ngã xuống ngay lập tức, nàng chớp mắt một cái, dường như nhìn thấy nam tử trước mắt hình như có chút bất đắc dĩ khẽ thở dài, đưa đỡ nàng đang nghiêng người té xuống, Tần Yến Quy đặt Vô Tà lên chiếc giường hẹp, lại cực kỳ tự nhiên đắp chăn cho nàng, đắp chăn xong liền muốn đứng dậy, tay áo bị giữ chặt, Vô Tà nín lại nhất quyết không buông.

Trong lòng Vô Tà đang tức giận, vừa bất ngờ lại không chắc chắn, lại thấy Tần Yến Quy lẳng lặng nhìn mình, từ trên cao nhìn xuống, đáy mắt hần thâm thúy, làm cho người ta không nhìn ra tâm tình của hần, hần nhẹ nhàng gỡ tay Vô Tà ra khỏi tay áo của mình xuống, dịu dàng cầm lấy bàn tay của nàng, sau đó bỏ lại vào trong chăn, trầm giọng, giọng nói có chút ý dịu dàng dụ dỗ nàng: "Vô Tà, chưa tới hai ngày nữa, quả hạnh sẽ chín, ngươi không ngại đợi thêm mấy ngày nữa."

Vô Tà không hiểu Tần Yến Quy có ý gì, nhưng trong lòng nàng cảm thấy bất an, còn muốn nói thêm gì nữa, đầu liền ngã xuống, mê man bất tỉnh.

Thấy Vô Tà cuối cùng cũng ngủ, bóng dáng cao gầy của Tần Yến Quy lẳng lặng đứng trước giường của Vô Tà, Trầm mặc không nói, ngắm nhìn khuôn mặt đang nhắm lại khi ngủ của nàng thật lâu, cũng không biết đang suy nghĩ chuyện gì, hồi lâu, hần mới chậm rãi thu hồi tầm mắt, khẽ thở dài, sau đó xoay người, từng bước từng bước chậm chạp, nhưng lại dứt khoát mà đi ra ngoài.

Lần này Tần Yến Quy đi, đến sáng cũng không thấy quay lại, Vô Tà khi ngủ cực kỳ không yên ổn, cố gắng từ trong giấc ngủ tỉnh lại, nhưng nàng vẫn là tỉnh lại vào ngày hôm sau.

Đôi vợ chồng già kia cũng cảm thấy ngoài ý muốn, không hiểu tại sao hai người đang tốt lành, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì, Vô Tà tỉnh lại, liền biết chắc chắn Tần Yến Quy không trở lại, hần cuối cùng vẫn nuốt lời, mặc dù rõ ràng hần có nói, đợi quả hạnh chín, bọn họ sẽ cùng nhau trở về, nhưng trước mắt, ý tứ của hần là không muốn dẫn nàng trở về, thậm chí bỏ nàng một mình ở lại đây, chẳng qua là Tần Yến Quy không ngờ tới, Vô Tà có ý chí mạnh mẽ, từ trong giấc ngủ mê man mà tự tỉnh lại.

Vô Tà cũng không giải thích cái gì, nói lời cảm ơn đối với đôi vợ chồng già vì đã có lòng tốt cứu giúp bọn họ, nói cáo từ, xanh mặt đuổi theo, giữa núi rừng lại không có ngựa, Truy Nguyệt cũng không ở đây, trên người Vô Tà được lực cũng bắt đầu lui, một đường lao đảo, long đong mệt mỏi, tốc độ lại chậm, còn ở trong núi rừng không thể ra ngoài được.

Không biết bao lâu, một chiếc xe ngựa từ phía sau nàng đi tới, hết sức chậm chạp lại không chút để ý, sắc mặt Vô Tà vui mừng xoay người lại nhìn, liền cảm thấy kinh ngạc, chiếc xe ngựa kia thật sự rất mộc mạc, vài bộ trước xe giống như được mua một cách tùy ý ở trong chợ, cũng không có người đánh xe ở phía trước, chỉ có hai con hươu đen lười biếng kéo xe ngựa, hết sức hiếm thấy.

Ở một nơi hoang vắng như vậy, hai con hươu đen lười kéo chiếc xe ngựa kia chậm rãi nhích tới gần Vô Tà, Vô Tà vừa muốn mở miệng, hai con hươu kia giống như hiểu được ý người, ánh mắt tròn vo kia lười biếng liếc nhìn nàng một cái, sau đó chậm rãi dừng bước, xe dừng lại, người bên trong xe liền có động tĩnh, một trận gió trong núi nổi lên nâng chiếc màn che màu xám, vén một góc của chúng lên, trong không khí liền truyền đến mùi vị rượu mà Vô Tà không xa lạ lắm, phân tán ở trong gió.

Vô Tà ngẩn người: "Lâm Uyên?"

Nghe được tiếng gọi này, người bên trong tựa hồ cũng tỉnh lại, ngồi dậy, vén rèm lên, quả nhiên, đập vào mắt chính là một thân hồng bào tiêu sái xinh đẹp cùng một đầu tóc trắng, mặc dù mắt hần vẫn còn lim dim buồn ngủ, bộ dáng vừa mới tỉnh lại hết sức lười biếng, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng quần áo nông thôn vài thô hết sức chật vật của dã nha đầu Vô Tà mặc lúc này, cũng không có nửa phần ngoài ý muốn, giống như liếc mắt một cái liền ngay lập tức nhận ra nàng, không thấy làm ra vẻ ta đây, mặt mày có chút ý cười phiêu dăng: "Vô Tà, là ngươi, thật đúng lúc, lên xe đi, vì huynh tiền ngươi một đoạn?"

Nói ra cũng thật kì lạ, Vô Tà quen biết Tần Lâm Uyên tuy đã lâu, nhưng chân chính tiếp xúc cũng không được mấy lần, nhưng có người chính là như thế, lần đầu gặp mặt, thật giống như đã sớm quen biết, cũng không có nửa phần ngại ngùng cùng khó chịu, chỉ làm cho người ta cảm thấy an tâm cùng vừa lòng.

Đĩ nhiên là Vô Tà đáp ứng, ngồi lên xe, xe ngựa này đơn sơ, bất quá cũng chứa được hai người bọn họ, Tần Lâm Uyên thích rượu, vì thế ở trong xe, cũng tràn đầy rượu, mà trên người hắn cũng là quần áo rộng thùng thình, mặc dù thấy Vô Tà lên xe, nhưng cũng không có coi nàng là người ngoài, vẫn như cũ hành động tùy ý, tóc rối bù, dáng vẻ lười biếng tùy ý, rất là tiêu sái.

Tần Lâm Uyên không hỏi vì sao nàng lại ở chỗ này, cũng không hỏi vì sao nàng lại ăn mặc như thế này, lại chậ vật như thế, hắn chưa bao giờ hỏi nàng những chuyện nàng đã gặp phải, dường như hắn trước sau như một vẫn đơn độc một mình, chỉ bàn về chuyện trăng gió, còn lại, cái gì cũng không quan tâm, chẳng qua là hỏi Vô Tà một câu: "Vô Tà, ngươi đứa bé này muốn đi hướng nào?"

Vô Tà liền trả lời: "Hồi kinh."

"Thật là đúng lúc, ta với ngươi thế nhưng lại đi cùng một chỗ." Mặc dù ngoài miệng Tần Lâm Uyên nói như vậy, thế nhưng khóe mắt lại có ý cười, không có nửa phần ngoài ý muốn.

Vô Tà hơi kinh ngạc: "Lâm Uyên huynh cũng muốn hồi kinh?"

Hai mắt hẹp dài của Tần Lâm Uyên hơi híp lại, tỷ ý tự nhiên, nở một nụ cười như có như không: "Ta có một người bạn cũ, rất hợp ý ta, chỉ tiếc bất hạnh, nàng là người trong kinh thành, ta đi chuyến này, vốn là muốn tiễn nàng một đoạn, đi đến trước linh cửu của nàng, đưa mấy vò rượu ngon, cũng muốn nàng trên hoàng tuyền không quá tịch mịch, thuận tiện một lần gặp nàng, bộ dáng sau khi chết, nhưng lại chân thật là nàng, cũng tránh cho khi qua đời hồn phách đến cầu nại hà, động tam sinh, điện Diêm vương vẫn không phải thật sự là nàng."

"Vốn là" muốn tiễn nàng một đoạn?" Vô Tà ngược mắt, không biết ý của hắn là gì, chẳng lẽ là thay đổi chủ ý?

Tần Lâm Uyên nhàn nhả nằm trên nhuyễn tháp, nở nụ cười khê: "Là bạn cũ của ta, là một quý nhân, chính là Tiểu Vương gia Tĩnh Vương phủ, hôm nay là bảy ngày đầu của nàng, ngày hạ táng quan tài, xem ra hôm nay, ta cũng không cần đi một chuyến này. Không biết Vô Tà ngươi có biết vị bạn cũ của ta không?"

Vô Tà biến sắc, trong lòng muôn vàn suy nghĩ, nhếch môi, cau mày, sắc mặt khó coi: "Hắn là muốn ta giả chết..... hắn cuối cùng là muốn bỏ ta...."

Tần Lâm Uyên ý vị sâu xa nhìn nàng một cái, mặc dù hắn phóng khoáng ngông nghênh, không để ý đến mọi chuyện, cũng không câu nệ tiểu tiết, nhưng hắn ngày xưa, rốt cuộc vẫn là một người có mưu lược, thông hiểu mọi thứ, Vô Tà tại sao lại nói lời như vậy, hắn làm sao có thể không hiểu?

"Đây là tâm ý của hắn. ngươi làm sao lại không nghe theo đây? Quyền thế, vinh hoa, tuy là mê người, nhưng ở chỗ này lâu rồi, lại giống như một cái quan tài, cuối cùng sẽ có một ngày, không chôn cất thân thể của người, thì cũng giam giữ linh hồn của ngươi, đây cũng coi như là một cơ hội tốt, không bằng bỏ qua những rối loạn kia, thiên hạ này tự nhiên, tự do tự tại rất đáng quý, so với vinh hoa phú quý kia, tất nhiên hết sức đáng trân trọng. Ngược lại hắn so với ngươi nhìn ra được một chút, khẳng khái một mực, ngươi thì ngược lại." Tần Lâm Uyên tựa như đắm chìm trong trăng gió núi sông, vì Vô Tà nói ra những lời khuyên này, đã là không dễ: "Vì vậy rời đi, Tiểu tĩnh vương liền cùng ngươi không có liên quan, ngươi chính là ngươi, cũng không phải không tốt."

Giống như lời Tần Yến Quy nói, sắc mặt Vô Tà âm trầm, thì ra ý tứ lần này của hắn cùng Tần Lâm Uyên không sai biệt.

Vô Tà biết, lần này Tần Lâm Uyên khuyên nàng, là có ý tốt.

Nhìn bộ dáng như vậy của Vô Tà, liền biết không khuyên nổi, Tần Lâm Uyên cũng không cảm thấy ngoài ý muốn chút nào, giống như đã đoán được từ sớm kết quả như thế này, chẳng qua là khuyên cùng không khuyên, cùng kết quả này không có liên quan, khuyên, đây chính là tâm ý của hắn, kết quả thì không phải thứ hắn quan tâm.

"Lão tam rất khó khăn, hắn đưa cho ngươi, hắn có thể cho ngươi một lễ vật trân quý nhất so với tất cả quà tặng." Trong miệng Tần Lâm Uyên nói, dĩ nhiên là tự do, cùng bình thường, chỉ là phần lễ vật mà Tần Yến Quy đưa cho nàng lần này, nha đầu này chưa chắc có thể thừa nhận chuyện hắn đã làm, Tần Lâm Uyên nhìn Vô Tà một cái, ý vị sâu xa: "Ý định của hắn là muốn ngươi rời xa khỏi kinh thành, đợi bảy ngày của ngươi qua rồi, nhiều người nhìn thấy, mọi người sẽ đều biết Tiểu Tĩnh vương đã chết, cho dù ngươi có trở về..."

Mặc dù Tần Lâm Uyên không nói tiếp, nhưng trong lòng Vô Tà rất rõ ràng, với tính tình của Tần Yến Quy, cho dù hắn trở về, hắn cũng sẽ không để ý đến nàng, đại khái hắn sẽ nói nàng là thân phận nữ nhi, người nào có thể tin được đường đường là một Tiểu Tĩnh vương, sẽ là một nữ nhi? Chỉ cho là nàng bị ma quỷ ám nói điên nói khùng mà thôi, lần này hắn quyết tâm muốn bỏ nàng.

"Sau khi hắn hồi kinh sẽ như thế nào?" Sắc mặt Vô Tà vô cùng khó coi.

Tần Lâm Uyên sớm đã biết được kết cục như thế này, cũng không cảm thấy tiếc hận, nhẹ nhàng cười một tiếng: "Vi huynh xưa nay bại hoại, những lời này, cũng chẳng quan hệ tới ta, nhưng ngươi vừa hỏi, liền cũng được, nói cho cùng lần này lão tam trở về lãnh ít dư nhiều...Khó có khi hắn sẽ vì người khác buông tha bản thân mình."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Không Có Được Tình Cảm Của Hắn.

Tần Lâm Uyên chịu nói những điều này đủ để thấy hắn thật sự là đối đãi khác biệt với Vô Tà, nếu không hắn này đã sớm vứt lại thế tục, chỉ đắm chìm ở tự do tự tại không hề câu nệ tình yêu nam nữ cùng giang sơn. Những người cùng quyền bính có liên quan tới chuyện người lừa ta gạt này thật sự không đáng giá để hắn phí tâm. Nếu không phải Vô Tà muốn hỏi, sợ rằng là hắn sẽ chẳng thèm ngó tới mấy chuyện này, liền nói cũng không nói.

Hôm nay Tần Yến Quy đi, dĩ nhiên là dữ nhiều lành ít. Tần Xuyên nghĩ muốn bức Tần Yến Quy tạo phản, liền tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cơ hội tốt như vậy. Kiến đế vốn đã kiêng kỵ Tần Yến Quy, hôm nay bởi vì nàng, Tần Yến Quy có lòng mưu phản, động cơ hình như đã rõ ràng hơn, Kiến đế chắc chắn nhận định Tần Yến Quy đã sớm có lòng mưu phản, mơ ước kiểm Đế vương, chỉ tiếc Vô Tà nàng không có cái mạng đó, "chết" quá sớm. Bởi vì nàng "chết" nên tính toán của Tần Yến Quy mới xuất hiện vấn đề ngoài ý muốn. Lần hành động này của Tần Xuyên, nếu Tần Yến Quy không tạo phản, bằng lòng nghi ngờ của Kiến đế, chỉ sợ là hắn sẽ lành ít dữ nhiều. Nếu là Tần Yến Quy bị ép làm phản, việc này cho Tần Xuyên hắn có trăm lợi mà không có một hại.

"Người cũng không cần lo lắng." Về mặt Tần Lâm Uyên thoải mái, mắt nhìn Vô Tà, thấy sắc mặt của nàng ngày càng khó coi thì không khỏi bật cười: "Lo lắng cho lão Tam như vậy, sợ rằng người là người đầu tiên."

Đúng vậy, Tần Yến Quy là ai? Người bụng dạ cực sâu như hắn sao có thể dễ dàng rơi vào thế hạ phong? Tần Xuyên muốn buộc hắn làm phản, nhưng Tần Yến Quy bình thân hơn so với bất cứ ai, sao có thể lại chịu làm phản? Tần Lâm Uyên nói vậy là đã rất uyển chuyển rồi, chỉ sợ là đang chê cười nàng là kiểu "Hoàng đế không vội, thái giám lại gấp". Tần Yến Quy hắn chưa chắc cần nâng tức giận, lo lắng cho hắn.

Cho dù như thế, sắc mặt của Vô Tà cũng chưa từng hòa hoãn lại chút chút, vẫn âm u như cũ.

Đại khái là Tần Lâm Uyên đã sớm biết không thể nói rõ chuyện này cùng Vô Tà, nhưng vẫn lên tiếng: "Cho phép vi huynh xen vào việc của người khác, vi huynh chỉ hỏi một câu, người là không muốn vinh hoa phú quý, hay là không muốn bỏ người kia?"

Vô Tà ngẩn ra. Mặc dù Tần Lâm Uyên không câu nệ tiểu tiết, khinh thường việc của thế tục, nhưng ánh mắt nhìn người của hắn cũng thấu đáo như vậy, người trên thế gian này không có bất kì ai có thể so sánh với cái nhìn thấu đáo xa xăm cùng trái tim trống trải của hắn. Bị hắn hỏi như vậy, tâm tình âm trầm của Vô Tà ngược lại bị xóa đi, gò má đỏ lên, không trả lời được.

Phản ứng này của Vô Tà thật là làm người yêu mến, Tần Lâm Uyên cười ha ha, đối với đáp án này cũng không có chút ngoài ý muốn nào: "Vừa là như thế, xem ra vi huynh không khuyên nổi người, hắn muốn đưa cho người phản đại lễ này, hắn là lòng trắc ẩn khó có được. Nguyên ý thương yêu người... người không chịu nhận lấy tình, đó chính là tự gây nghiệt, không phải việc người phải lo. Vô Tà, cho dù như thế, vi huynh sẽ làm hết khả năng. Khuyên người một câu nữa, nếu hắn chịu để người ở lại bên ngoài, sao người phải tiếp tục nhảy vào trong biển khổ? Dù sao người cũng chỉ là một nữ tử, tranh quyền đoạt thế là chuyện của nam nhân."

Nhìn về mặt cổ chấp của Vô Tà, Tần Lâm Uyên cuối cùng chỉ khẽ thở dài: "Trẻ con không thể dạy."

Vô Tà rũ rèm mắt xuống, sắc mặt hồ thẹn thật giống như thật sự đã xem Tần Lâm Uyên là cha anh mình: "Vô Tà là người bất tài không thể đổi, làm Lâm Uyên huynh thất vọng."

Tần Lâm Uyên cũng không giận, mặc cho hai con hươu bên ngoài đã bắt đầu kéo xe, thế gian này, một người ngoan cố không đổi như Vô Tà làm sao có thể dừng lại, hai con hươu xanh này cũng giống như thế? Cuộc sống tự do tự tại chỉ là núi cao sông dài, cố tình muốn đùa giỡn, tham uống rượu của hắn, đồ thừa không đi, hắn cũng đành phải cho bọn chúng dây cương. Hai con hươu không có tiền đồ này thế nhưng cũng vui vẻ chui vào bên trong, mặc hắn thúc giục, khiến mọi người phải tiếc hận thay cho bọn chúng, nhưng hai con hươu ngày nay lại rất vui vẻ, thật là hươu ngu ngốc.

"Cũng không nói là thất vọng." Tần Lâm Uyên khoát tay áo: "Ai có chí nấy, thế gian này có rất nhiều người không tới đường cùng thì sẽ không chịu thay đổi. Không đổi gạt người, gạt lại người ngược lại làm cho huynh nghĩ tới mình ngày xưa, cũng là người cố chấp đến ngu ngốc như vậy, hồ đồ ngu xuẩn không thay đổi, luôn không thể vứt những tâm sự thế tục đáng ghét kia. Hôm nay ta cũng sẽ không khuyên người, ngày khác nếu có duyên, ta tất nhiên còn có thể hỏi người có thể hiểu được hay không, có nguyện ý bỏ xuống quyền lực hay không, đều là ngày mà huynh tùy ý tiêu sái."

Những câu nói này của Tần Lâm Uyên coi như là đang an ủi Vô Tà, nàng không nhận lấy ý tốt của hắn, cho dù có là die4nd5anl³fequ/4ydon người giỏi nhẫn nhịn đến đâu cũng sẽ phát tay áo bỏ đi. Quan điểm bất đồng thì suy nghĩ cũng sẽ không giống nhau, Tần Lâm Uyên chính là Tần Lâm Uyên, tầm nhìn đều rộng lớn hơn một chút so bất luận kẻ nào, cũng không vì vậy bỏ quên Vô Tà.

"Đa tạ Lâm Uyên huynh." Vô Tà thật lòng thành ý nói một câu "Đa tạ", giống như Chung Tử Kỳ cuối cùng đã gặp được tri âm, chuyện duyên phận trên thế gian này đều khó có được như vậy.

Tần Lâm Uyên vẫn ngồi yên như cũ, hắn đưa mắt lên nhìn rồi khẽ mỉm cười, tiện tay chỉnh lại áo ngoài của mình. Lúc này chính là khi ánh mặt trời rực rỡ nhất, ánh mặt trời xuyên qua tấm rèm xám này làm màu tóc trắng phổng khoáng ngồng nghênh trên đầu hắn dường như được phủ lên một tầng ánh sáng màu vàng. Ngày xưa hắn còn vô cùng cứng đầu, mới vừa ngộ ra tất cả, sao lại có thể trông cậy vào Vô Tà có thể vì mấy lời khuyên bảo của chính mình liền có thể bỏ qua sự kiên trì của chính mình?

Vì vậy Tần Lâm Uyên liền cười nhẹ một tiếng, quả thật là còn phóng khoáng hơn bầu trời mấy phần: "Tuy là không khuyên nổi người, nhưng vi huynh cũng không thể cứ nhìn người trở về mạo hiểm như vậy, tặng cho người mấy lời khuyên, cũng có thể giúp người gặp dữ hóa lành..." dien5d@anlequyd#on

Vô Tà hết sức kinh ngạc đối với tâm ý lần này của hắn. Lấy tính tình của Tần Lâm Uyên, hắn nhất định sẽ không làm mình cuốn vào địa phương hắn chán ghét nhất, chuyện Tần Xuyên tranh giành quyền lực cùng Tần Yến Quy càng thêm không có quan hệ gì với hắn, lại không nói việc tranh giành quyền bính

này đã sớm không phải chuyện hấn quan tâm. Nếu bàn về thân sơ, cả hai người họ đều như tay chân với Tần Lâm Uyên, cũng không khác gì nhau, ai thua ai thắng, Tần Lâm Uyên căn bản sẽ không nhúng tay, cũng không có cái đó ý định quan tâm,

Hắn là loại người tự nhiên rộng lượng như vậy, đàm luận những chuyện này cùng hấn thì quả thật là đầu độc hấn, mà nay hấn thế nhưng lại chịu nói một chút chuyện này cùng với nàng, thật sự là vì thể diện của nàng, nếu hấn quyết sẽ không làm khó mình, cùng Vô Tà nói những lời này.

Trong lòng Vô Tà cực kỳ cảm kích cùng kính trọng đối với Tần Lâm Uyên, không đơn thuần là bởi vì tầm nhìn cùng tính tình của hấn, mà hơn hết là bởi vì hấn vừa là thầy vừa là bạn, lại có ân đức với nàng.

Tần Lâm Uyên cho nàng mấy lời khuyên tốt như vậy, quả thật là đàm tiểu nhân gian, mưu trí vô song. Bàn về âm mưu trí kế với Tần Lâm Uyên, vừa là làm nhục hấn, cũng là đầu độc hấn, mặc dù hấn khinh thường, nhưng nếu thật sự bàn đến tâm kế mưu lược, Tần Lâm Uyên cũng không thua bất kỳ người nào, chỉ là hấn không muốn phí sức mà thôi.

Chớ quên, Tần Lâm Uyên phóng khoáng ngông nghênh của ngày hôm nay, lúc trước cũng là một người lòng dạ vô song, là người duy nhất có thể khiến cho Kiến đế thật lòng thương yêu, là người hấn muốn truyền cho giang sơn xã tắc.

Biết Vô Tà hổ thẹn, Tần Lâm Uyên hắng giọng cười to, mặt mày đều là ý cười: "Người không cần phải nhìn ta như vậy. Tuy vi huynh là người hiền kế, nhưng rốt cuộc còn là chứa một phần lòng riêng, nhìn người cũng thông cảm cho vi huynh, cũng không hy vọng người sẽ khuyh đảo tâm tư bất kỳ bên nào vì ta. Ta không thể nữa giúp người quá nhiều, chỉ có thể cho người kẻ sách để cứu vãn tất cả."

"Đa tạ." Vô Tà nhẹ nhàng cười một tiếng, biết hấn chịu làm đến nước này đã là không dễ dàng, đương nhiên sẽ không tham lam, cầu quá nhiều thứ, điều duy nhất làm nàng lo lắng vào lúc này chính là có thể chạy về kinh thành trước lễ hạ táng tiểu Tĩnh vương là mình hay không.

Tần Lâm Uyên lão đảo đứng dậy, tóc trắng áo đỏ đều nhuộm mùi rượu, vẻ mặt cùng này tư thái tựa như tiên nhân muốn đứng dậy, mọc cánh thành tiên trở về: "Người không cần lo lắng chuyện nhỏ này, hai con hươu này tự sẽ dẫn người hồi kinh."

Vô Tà biết hấn muốn đi, hỏi vội: "Lâm Uyên huynh muốn đi?"

Tần Lâm Uyên nghe vậy thì cười ha ha: "Chuyện này của vi huynh vốn là muốn tới kinh thành tỏ lòng thương tiếc với bạn cũ đã chết đi của ta, hôm nay xem ra cũng không cần thiết phải đi rồi."

Quả thật, hấn chịu bày mưu tính kế cho nàng đã là chuyện vô cùng khó khăn trong thiên hạ, tự nhiên sẽ không dây dưa quá nhiều cùng những chuyện này. Vô Tà cũng đành phải chấp tay cảm tạ, không kiêu cách với hấn.

Tần Lâm Uyên nhảy xuống xe trước, hình như là lại nghĩ tới cái gì, ngừng lại động tác mà quay đầu nhìn Vô Tà một cái, sau đó một tay đỡ viền cửa, một tay móc ra một túi gấm từ vạt áo của chính mình. Túi gấm này cùng một dạng phong phạm với Tần Lâm Uyên, bộ dạng chỉ đơn giản là một khối vải tơ may thành túi gấm, từ trên xuống dưới không có một chút hoa văn dư thừa nào. Hấn tiện tay khê ném túi gấm cho Vô Tà: "Vi huynh vừa gặp mặt với người, tự nhiên không thể để người tay không, vật này tặng người, chắc hẳn ngày khác người sẽ dùng tới."

Vô Tà nhận lấy túi gấm, hấn không có nói cho nàng biết trong túi gấm này là cái gì, cũng không có nói cho nàng biết khi nào có thể sử dụng, khi nào có thể mở ra nhìn, mà Vô Tà cũng không có hỏi.

Tần Lâm Uyên khép tay áo mà đứng, vờn người đứng ngoài xe ngựa, làm bộ giống như muốn nhảy xuống như vậy, mặc cho xe ngựa đang chạy, gió lớn trên đường cuộn cuộn nổi lên, thổi bay mái tóc trắng cùng hồng bảo của hấn, tay áo tung bay, ước hẹn sẽ uống rượu cùng Vô Tà vào một ngày khác, chỉ là "ngày khác", hấn cũng chỉ uống cùng Vô Tà chân chính... Dứt lời, Tần Lâm Uyên liền tiêu tiêu sái sái, giống như quay về theo gió, để xe lại cho nàng, mình thì ngênh ngang nhảy xuống xe ngựa.

Vô Tà vội thò đầu ra ngoài xe, muốn từ biệt cùng Tần Lâm Uyên, lại thấy hấn ngênh ngang rời đi, chỉ đưa lưng về phía nàng, tay áo tung bay, gió thổi vù vù theo hướng ngược lại, nhân lúc vui vẻ rời đi. Làm như biết Vô Tà đầu lộ ra cái đầu đề từ biệt hấn, Tần Lâm Uyên không quay đầu lại, chỉ lười biếng nâng một cánh tay lên, khua khua về phía Vô Tà, liền uống rượu, ngâm ca, tự nhiên rời đi, trong miệng vẫn hát hát, làm như ung dung tự tại. Thiên tử hồ lai bất thượng thuyền, tự xưng thần thị tửu trung tiên...(*)

(*) Hai câu thơ trong bài "Âm tiên bát trung ca" (Bài ca tám vị tiên trong uống rượu) của Đỗ Phủ. Tạm dịch: "Vua gọi thuyền bên chảng trả lời, tự xưng 'rượu thánh với tiên trời'"

Hai đầu "hươu" này vẫn không biết Tần Lâm Uyên đã đi, vẫn ngốc ngếch mà tiếp tục gấp rút lên đường như cũ.

Vô Tà chui người trở lại trong xe, ngồi xuống, nhưng thấy bên trong xe có một chiếc bao giống như đồ Tần Lâm Uyên lưu lại, nàng mở ra xem mới biết chính là một bộ đồ nam để nàng giả trang thành nam nhi. Trong lòng Vô Tà không khỏi bật cười, Tần Lâm Uyên này đã xuất thần nhập hóa, lại liệu sự như thần, cũng có thể làm thần tiên rồi.

...

Lúc trở lại Biện kinh Vô Tà mới phát giác, chỉ trong mười mấy ngày ngắn ngủi, Biện kinh đã thay đổi một trời một vực, không khí trở nên rất trầm lắng đè nén, mặc dù trong thành nhìn giống như bình thường, nhưng canh phòng lại vô cùng sâm nghiêm, chính là nàng vào thành thì cũng phải trải qua một phen kiểm tra. Những quan thủ thành kia thấy nàng thì giống như gặp quý, nhưng lại ngại than phận của Vô Tà nên cũng không dám ngăn trở, đầy bụng nghi vấn, cũng cho nàng qua, chỉ sợ là lập tức muốn chạy đi thông báo cho phía trên đi.

Trở lại vương phủ, quả thật như Tần Lâm Uyên nói, phủ Tĩnh vương treo lụa trắng, một mảnh nghiêm trang, chính là làm tang sự cho nàng. Vô Tà cười khổ, không ngờ rằng ở kiếp này nàng lại còn có may mắn được thấy linh vị cùng áo quan của mình.

Vô Tà đang muốn đi vào, lại thấy một đạo bóng dáng quen thuộc đang đi ra từng trong vương phủ của nàng, chính là Hiên Viên Vân Nhiễm mặc một thân áo tơ trắng. Có lẽ là bởi vì nàng, Vân Nhiễm xưa nay thích màu sắc điểm lệ lại mặc một bộ đồ đơn giản khó có được như vậy, suy cho cùng đều là tình nghĩa của hai nàng. Lúc này vừa thấy Vân Nhiễm, chỉ cảm thấy nàng cả người tiêu tụy, cũng gầy đi trông thấy, cảm nhận hoảng hốt, hốc mắt cũng có chút lờ mờ xuống, rõ ràng là người trải qua chuyện vô cùng đau buồn, sau lưng nàng cũng không có cung nhân hầu hạ. Thấy thái tử phi như vậy, lại vừa tự mình xuất cung, tức trực bên linh cửu của nàng, trong lòng Vô Tà có chút xúc động. Nữ tử đơn thuần thẳng thắn lại ngang ngược này rốt cuộc lại thật lòng bị thương tổn thiết vì nàng.

Suy nghĩ xong, Vô Tà đứng một chỗ ngheh đón, nhưng bởi vì trong lòng Vân Nhiễm khổ sở, thân thể lại tiêu tụy, ngay cả đi bộ cũng cúi đầu, hết sức phờ phạc rũ rượi. Thấy đường đi của mình bị ngăn cản, lại cũng không có phát ra uy nghi thái tử phi của nàng, chỉ nghiêng nghiêng người, muốn tự đi qua bên cạnh, không ngờ người nọ còn chắn trước mặt nàng. Lúc này Vân Nhiễm mới có chút phản ứng, ngẩng đầu lên, há hốc mồm, lời khiển trách đã đến cổ họng giờ phút này bị kẹt lại, ngẩn ngơ tròn to hai mắt, nhìn chằm chằm Vô Tà, sau đó thì sắc mặt trắng nhợt, bị dọa đến hồn mê.

Vô Tà bất đắc dĩ, thở dài, vội tiếp Hiên Viên Vân Nhiễm đã ngất xỉu, đưa nàng trở lại phủ.

Đợi lúc Vân Nhiễm tỉnh lại lần nữa, người đã nằm ở trên giường, trên người đắp chăn, mà Vô Tà cũng đang ngồi ở trên ghế trước giường của nàng. Sắc mặt Hiên Viên Vân Nhiễm cả kinh, liền muốn tiếp tục ngất, người trên ghế không có mở miệng. Cũng không biết là Dung Hề đã đứng sau lưng Vô Tà từ khi nào, nàng ấy DDÖL;-)QD buông thõng tâm mất xuống, nhỏ giọng nói: "Thái tử phi không cần sợ hãi, ngài thật sự là nhìn thấy vương gia."

Dĩ nhiên Vân Nhiễm biết nàng chính là Vô Tà! Cũng là bởi vì biết, mới bị dọa đến ngất đi!

Nhưng mà giờ phút này là Dung Hề nói chuyện. Dung Hề là người bên cạnh của Vô Tà, lời của nàng... Vân Nhiễm chắc chắn sẽ tin. Ý tức trong lời nói của Dung Hề là... Vô Tà không chết?

Phản ứng lại, Hiên Viên Vân Nhiễm vừa buồn vừa vui một hồi, sững sờ nhìn Vô Tà, ngược lại không tiếp tục ngất đi, chỉ là hốc mắt nhanh chóng đỏ lên. Vị nữ nhi Bắc Tề này đột nhiên liền oa oa khóc rống lên như trẻ con, phui đất một cái nhảy dựng lên, thiếu chút nữa cũng khiến Vô Tà ngã nhào trên đất, không báo trước đã nhào tới ôm Vô Tà khóc lớn không ngừng, càng không thèm để ý tới chuyện "nam nữ khác biệt". Vô Tà bất đắc dĩ cũng chỉ có thể ôm nàng, mặc cho nàng khóc, may mắn là cửa này đang đóng, nơi này lại chỉ có một người là Dung Hề đang đứng, nếu bị người khác thấy, danh tiếng của tiểu tử Tĩnh Vương nàng vốn là không tốt, lại còn phải gánh vác thêm một tội danh cấu kết với Thái tử phi của hoàng thất của mình, đó thật đúng là oan uổng.

Đợi Vân Nhiễm đã khóc đủ, lúc này mới nức nở rầu rĩ đánh Vô Tà một hồi, Vô Tà vốn là mang theo nội thương, không chịu nổi nàng giãy vò một phen, không khỏi rên lên một tiếng, khiến Vân Nhiễm sợ hết hồn, vội vàng ngừng tay, cẩn thận từng li từng tí nhìn Vô Tà: "Vô Tà, người thật sự... Không có việc gì? Thật sự còn sống?"

"Ta không sao." Vô Tà lắc đầu một cái, cười nhạt nói.

Vân Nhiễm nghe chính miệng nàng nói như vậy, rốt cuộc cũng yên tâm, ngay sau đó hốc mắt lại đỏ lên, mặt mũi càng thêm tiêu tụy: "Chúng ta đều cho rằng người đã chết, ta thật sự vô cùng khổ sở, Biện quốc lớn như vậy, trừ bọn thái tử ca ca thì ta cũng chỉ có một mình Vô Tà người là bằng hữu, nếu như người thật sự chết, ta đau lòng muốn chết, sớm muộn cũng chết luôn."

Vô Tà bất đắc dĩ thở dài, nếu Vân Nhiễm cứ bị kích thích như vậy chỉ sợ sẽ không xong. Cũng may là Vân Nhiễm biết nên dừng lại, không cần Vô Tà đặt câu hỏi, liền tự mình vòng vo kể lại chuyện: "Hôm đó là ta lỡ mắng, ta biết rõ là người mạo hiểm đều là vì ta, sau đó thái tử ca ca tới, cho người đào xuống nhưng vẫn không tìm được người, ta cùng thái tử ca ca đều không tin, cũng cho người tiếp tục đào, đào sâu ba thước cũng muốn tìm ra người, người khác cũng khuyên thái tử ca ca, đó là lăng mộ lão tổ tông, đào tổ tông mộ chỉ sợ sẽ bị người đời thóa mạ, nhưng thái tử ca ca không nghe, còn nổi giận mà giết người khuyên can này, chỉ cho người ta đào, tiếp tục đào, đào đến khi tìm được người mới thôi, nhưng cuối cùng chúng ta đào cả vương lăng lên cũng không tìm thấy người, khuôn mặt thái tử ca ca lúc đó trắng đến nỗi giống như giọt máu nào, ta cũng khổ sở đến hôn mê bất tỉnh. Sau này ta mới biết thái tử ca ca nói chuyện này với phụ hoàng, người đã chết, thái tử ca ca cũng bởi vì kích động lỡ mắng, phạm vào tội đại nghịch bất đạo, bị phụ hoàng phạt hờo, giam cầm để suy nghĩ, thái tử ca ca cũng không có trách ta, mà ta biết..."

Sắc mặt của Hiên Viên Vân Nhiễm ảm đạm, không hề tiếp tục nói, làm hại Vô Tà mạo hiểm. Nàng vốn đau lòng, mặc dù thái tử chưa từng nói gì nhưng Hiên Viên Vân Nhiễm biết, trong lòng thái tử, sao có thể không oán nàng? Lúc nàng thấy khuôn mặt trơn bóng như ngọc kia của thái tử trầm xuống, thô bạo như vậy, giết người không chớp mắt như vậy, chỉ ra lệnh cho người đào lăng, Hiên Viên Vân Nhiễm liền biết, nếu Vô Tà chết đi, thái tử sẽ vô cùng khổ sở.

Vô Tà dừng một chút, nhưng cuối cùng là không hề nói gì, chỉ hỏi: "Tuyên vương làm sao?"

Nói đến Tuyên vương, sắc mặt Hiên Viên Vân Nhiễm không khỏi tái đi, vẻ mặt càng thêm chán nản: "Tam ca hần..."

Dù thế nào nàng cũng không nghĩ ra sẽ có một ngày như thế này. Ngày xưa nàng kích động muốn đi tìm kiếm đế vương kia, chính là không hy vọng sẽ có một ngày Vô Tà mà mình thích nhất sẽ đối địch cùng thái tử ca ca vì tranh giành quyền thế, nhưng nàng không nghĩ tới, mình sẽ làm mọi chuyện trở nên hồng бет như vậy...

Là nàng hại Vô Tà, là nàng hại Tam ca, hôm nay thái tử ca ca bị giam cầm, Tam ca bị Kiến đế nghi ngờ có lòng mưu phản...

Bất luận là thái tử ca ca cũng tốt, Tam ca cũng tốt, nàng chưa bao giờ hi vọng bất kì người nào trong bọn họ sẽ xảy ra chuyện, sẽ trở thành kẻ địch.

Nàng cầu xin thái tử ca ca cứu Tam ca, nhưng thái tử ca ca chỉ mỉm cười nhìn nàng. Nàng chưa từng thấy qua thái tử ca ca như vậy, ánh mắt thái tử rất lạnh, rét lạnh như băng sương. Mặc dù vẻ mặt hắn mỉm cười với nàng, giọng nói vẫn dịu dàng, nhưng Hiền Viên Vân Nhiễm biết thái tử ca ca vô cùng lạnh lùng, thật giống như hắn đã biến thành người khác, giống như hắn đã không thèm chớp mắt lấy một cái mà rút kiếm chém chết người đã ngăn cản hắn đào lăng để vương lên vào ngày hôm đó.

Vân Nhiễm nói xong liền cảm thấy có chút choáng váng, suýt chút nữa thì ngồi không vững. Vô Tà vội đưa một tay ra đỡ nàng, vẻ mặt Vân Nhiễm mờ mịt nhìn Vô Tà một cái, không biết mình bị làm sao, chỉ thấy Vô Tà khẽ mỉm cười với nàng, vẻ mặt là sự dịu dàng trước nay chưa từng có: "Vân Nhiễm, ngươi không cần sợ, chỉ là do khí huyết của ngươi quá kém, thân thể có chút tiêu tụy. Ngươi có thai, không thể đối đãi với chính mình như vậy."

Có mang... Có bầu?

Vân Nhiễm theo bản năng đi xem Dung Hề, thấy Dung Hề gật đầu mới chịu tin. Minh thật sự có thai rồi. Nàng không khỏi có chút hoảng hốt, không biết là đã xảy ra chuyện gì.

"Vân Nhiễm." Ánh mắt Vô Tà lóe lên, nhưng vẫn lẳng lặng nhìn Vân Nhiễm, ánh mắt này trầm tĩnh, có khả năng làm cho người ta không lý do mà an tĩnh lại. Cũng không biết nàng nói những gì ở bên tai Vân Nhiễm, Vân Nhiễm lại không thể tin được mà nhìn nàng, vẻ mặt do dự, giãy giụa, cuối cùng vẫn là cẩn thận từng li từng tí nhìn Vô Tà, hỏi: "Thật?"

Vô Tà gật đầu một cái, coi như là trả lời.

Tuy Hiền Viên Vân Nhiễm vẫn cẩn thận, nhưng ánh mắt có chút dao động: "Ngươi có thể bảo đảm, thái tử ca ca không có việc gì?"

Vô Tà gật đầu, Vân Nhiễm liền nói tiếp: "Ngươi thề, vĩnh viễn sẽ không vì hoàng quyền, trở thành kẻ địch với thái tử ca ca."

Vô Tà tiếp tục gật đầu. Dù là như thế, sắc mặt Vân Nhiễm vẫn còn do dự. Thật lâu sau nàng ấy mới nhẹ nhàng thở dài, gật đầu một cái: "Được, Vô Tà, ta tin ngươi, nếu Tam ca cùng thái tử ca ca cũng có thể vô sự, coi như thái tử ca ca có trách ta, ta cũng nguyện ý giúp ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Cuối Cùng Cũng Đến

Màn đêm phủ xuống, trước Tĩnh vương phủ treo vài lụa trắng khắp nơi, càng trở nên u ám hơn, trong linh đường còn đặt chiếc quan tài của Vô Tà, cả Vương phủ, cũng vắng lạnh làm cho người ta càng thêm sợ hãi trong lòng, từng đợt gió lạnh bắt đầu thổi, càng thêm lạnh lẽo thấu xương, khiến cho người trực đêm nhìn không được cũng phát run lên, đung phai một người.

"Vị ở phía đông kia, vẫn không có đi ra ngoài?" Gã sai vật rùng mình một cái, run cầm cập vì lạnh.

"Cũng không hẳn đúng! Đầu nói từ khi còn trẻ Ôn trác phi chính là băng sơn mỹ nhân, quả thật không ngoài dự đoán, nghe nói khi tiểu vương gia xảy ra chuyện, Ôn trác phi ở bên kia ngoảnh mặt làm ngơ, một bước cũng không có đi ra khỏi phạm đường của người." Tĩnh tình Ôn Thiên Nguyệt lạnh lùng yên tĩnh, thường ngày, hạ nhân hầu hạ nàng cũng không dám tùy tiện quấy rầy, chứ đừng nói đến nói lên sau lưng chuyện của chủ tử, nhưng hôm nay trong vương phủ đã sớm rối loạn thành một đoàn, tự nhiên không ai có thời gian để ý đến bọn họ.

"Nghe nói lúc tiểu vương còn là thế tử, từng ở trước mặt mọi người tôn Ôn trác phi làm mẫu phi." Gã sai vật kia cảm thấy tiếc hận.

"Nói thì nói như thế, bắt quả hôm nay xem ra, tình cảm mẹ con này thật sự cũng quá cạn rồi, tiểu vương gia chết thê thảm vậy, Ôn trác phi lại có thể suốt ngày ở trong từ đường của mình, linh đường của tiểu vương gia đặt ở nơi đây, người một lần cũng không có đến xem qua."

"không thể trách được." Gã sai vật kia lắc đầu: "Tĩnh vương phủ như vậy, suy bại cũng là chuyện sớm hay muộn, sống đến bây giờ, cũng không coi là dễ dàng gì."

Vô Tà vừa mới từ chỗ Vân Nhiễm đi ra ngoài, liền nghe được bọn người làm bàn luận đều không hay về chủ tử của mình, điều này làm cho Vô Tà giận tái mặt, dưới chân cũng dừng lại, nàng vốn dĩ đối với chuyện quản giáo người làm trong phủ không mấy quan tâm, tạo cho bọn hạ nhân trong phủ thói quen không tốt, bàn luận về chủ tử chính là điều không nên, bọn họ không muốn sống nữa sao?

"Vương gia?" Dung Hề thấp giọng gọi một tiếng.

Tâm tình Vô Tà buồn bực, hừ lạnh một tiếng, cũng không quay đầu lại: "Đã chán sống, cắt lưỡi ném ra ngoài."

Dứt lời, Vô Tà liền mặt lạnh rồi đi, lưu lại một mình Dung Hề đứng ngơ ngác, trong lòng có một tia bi thương thoáng qua, từ nhỏ nàng nhìn Vô Tà lớn lên, tính tình Vô Tà mặc dù không thân thiện, nhưng cũng không phải là người có tâm tình lạnh nhạt, lòng dạ độc ác, nàng mặc dù còn nhỏ nhưng trưởng thành sớm, từ nhỏ so với người khác nhiều hơn một phần trầm tĩnh, trầm lặng, nhưng cho tới bây giờ Dung Hề cũng biết được đứa bé mình nhìn lớn lên từ

nhỏ, vẫn có một phần ấm áp, chưa bao giờ coi mạng con người là cỏ rác, mà hôm nay, trong phút chốc lại hạ lệnh muốn lấy mạng của người khác, nhưng là lạnh lẽo cương quyết khiến cho nàng cảm thấy có chút xa lạ.

Lần này nàng trở lại, trong lòng Dung Hề, cũng không biết là tốt hay xấu... Có lẽ, Tuyên vương cũng đã sớm dự đoán được, sớm muộn cũng có một ngày, nàng sẽ trở nên khác trước, lạnh nhạt kiên cường hơn, cũng càng ngày càng mạnh hơn, nhưng Vô tà như vậy, chưa chắc hẳn bằng lòng gặp mặt.

Nhưng Vô tà hạ lệnh, Dung Hề cũng không thể không nghe, nàng cúi đầu, đi theo phía sau lưng Vô tà, Dung Hề vừa đi, bóng tối bên trong vương phủ, có mấy đạo bóng đen vô thanh vô thức rơi xuống, chỉ nghe thấy tiếng kêu đau đớn, bóng đêm tĩnh lặng, dường như càng thêm vắng lạnh hơn.

Vô Tà trực tiếp tới chỗ Ôn Thiên Nguyệt, quả nhiên, đèn trong phật đường vẫn còn sáng, mơ hồ có thể thấy được thân hình thanh nhã đang đứng dậy từ bồ đoàn, chẳng biết tại sao, từ khi biết Tần Yên Quy bỏ nàng đi, tâm tình của nàng phiền muộn, giờ phút này ngửi thấy mùi đàn hương của phật đường, gặp được Ôn Thiên Nguyệt, trong lòng không khỏi được trấn an, tựa như một con thú nhỏ được cất giấu ở trong lòng nàng đang cúi kính, gặp phải cản trở mà lui lại.

Sắc mặt Vô Tà như cũ, đẩy cửa đi vào, Dung Hề liền đợi ở bên ngoài, không cùng đi vào.

Bên trong phật đường, mấy ngọn nến được thắp sáng rực, ánh mắt phật tử từ trên cao mà nhìn xuống nàng, trong lòng Vô Tà không khỏi có chút hoảng sợ, tiếp theo là cười khổ, quan tâm sẽ bị loạn, không nói chính xác là sớm muộn có một ngày nàng sẽ vì Tần Yên Quy, chuyện gì cũng làm được, bao gồm lợi dụng người khác, vứt bỏ chân tình của người khác đối với bản thân mình giống như giấy rách?

Hình như Ôn Thiên Nguyệt đã sớm biết Vô Tà sẽ trở lại, thấy nàng cũng không có nửa phần ngoài ý muốn, lại có mấy phần thất vọng: "Tà nhi, ngươi đã đến rồi."

Trước mặt Ôn Thiên Nguyệt, Vô Tà không còn giống như một con thú nhỏ cúi kính bị thương nữa, ngược lại yên tĩnh, hơi cúi đầu: "Mẫu phi, đã làm cho người lo lắng buồn rầu."

Ánh mắt Ôn Thiên Nguyệt vô cùng trong vắt, thân nhiên nhìn Vô Tà một cái, đột nhiên cười một tiếng: "Con ta chưa chết, ta vì sao phải khổ sở? Nếu như ngươi gặp chuyện không may mắn, Tần Yên Quy sao dám trở lại?"

Tĩnh tĩnh Ôn Thiên Nguyệt lạnh nhạt, đối với Tần Yên Quy luôn luôn có thành kiến, mặc dù lời nói lần này có phần lạnh lùng, nhưng ý nghĩa bên trong, không khỏi đau lòng cho Vô Tà.

Trong lòng Vô tà vừa động, cuối cùng mềm nhũn ra, Ôn Thiên Nguyệt nhìn nàng, cuối cùng cũng khẽ thở dài: "Nếu như ngươi không trở về, hoặc thật sự nằm trong quan tài kia, có lẽ ta còn bớt lo một chút."

Hai mắt Vô tà mở lớn, đáy mắt có chút mờ mịt, Ôn Thiên Nguyệt cũng không hề nhìn nàng nữa, xoay người: "Nếu ngươi trở lại, ta cũng không nói được cái gì, con đường này chính là do ngươi chọn, vì sự đã sớm nói, Tần Yên Quy không phải là người tốt lành gì, khó có được hẳn cho phép ngươi cuộc sống tự do, ngươi lại không cảm kích, cứng rắn muốn tiếp tục qua lại với kẻ xấu, ngươi cần biết, chưa chắc hẳn đã tiếp nhận tình cảm của ngươi."

Vô tà cắn môi, không có lên tiếng.

Ôn Thiên Nguyệt biết, trên thế gian này, ai cũng không thể hiểu Vô tà, giống như năm đó, ai có thể khuyên được nàng một lòng cố chấp muốn gả cho Tần Tĩnh đây?

"Thôi ngươi đi đi." Ôn Thiên Nguyệt ngồi lại bồ đoàn, nhắm mắt lại khảy chuỗi phật châu trong tay.

Vốn Vô tà lo lắng cho Ôn Thiên Nguyệt vì việc nàng gặp chuyện không may mà lo lắng, trước mắt thấy nàng không có việc gì, trong lòng so với bất cứ ai hiểu rõ, Vô tà cũng an tâm, rõ ràng nàng có ý muốn tiến khách, Vô Tà cũng không tiếp tục đợi nữa, không tiếng động lui xuống, nhiều năm như vậy, nàng đối với Ôn Thiên Nguyệt, cũng như hầu hạ mẫu thân trưởng bối vậy cung kính vâng lời.

Ra khỏi phật đường, Dung Hề liền lẳng lặng đi tới, trong lúc nhất thời, cũng không biết Vô Tà muốn tính toán gì, do dự, Dung Hề thấp giọng hỏi: "Vương gia, ngài cần gì làm khổ mình."

Vô Tà là do Dung Hề nhìn lớn lên, tâm tư của nàng, Dung Hề dĩ nhiên hiểu được, nhìn tiểu vương gia lần này trở lại, nhất định là bởi vì Tuyên vương, chẳng qua nếu tuyên vương dám làm như thế, tất nhiên cũng có biện pháp giải quyết, người như Tần Yên Quy, chưa bao giờ hẳn sẽ hành động theo cảm tính, hẳn là người cực kỳ lý trí, coi như một số việc, vượt ra khỏi dự tính của hắn, hắn cũng không phải là người thích ngồi chờ chết.

Khóe môi Vô tà nhàn nhạt cong lên, thần sắc bình tĩnh khôn ngoan: "Dung Hề tỷ tỷ, các ngươi thế nào vẫn thấy ta khỏe?"

Dung Hề lập tức bị hỏi lại.

"Từ khi ta ra đời, chính là một con cò trong tay người khác, phụ vương bỏ ta, đưa cho Tần Yên Quy biến thành một con cò, hôm nay Tần Yên Quy cũng bỏ ta, cũng cảm thấy ta không sử dụng được, cho nên mở lòng từ bi cho ta một con đường sống. Mà ta mười mấy năm làm Tần Vô tà, con cháu phụ vương, chủ nhân của Tĩnh Vương phủ, hôm nay hẳn muốn Tần Vô tà chết, Tần Vô tà trở thành linh vị, ta không quen giả thành người khác, cũng không thích bị người ta kêu đến thì đến, bị điều khiển. Lúc trước ta mặc cho người ta định đoạt, trong lòng ta suy nghĩ, cứ như vậy mà trôi qua, ta cũng lười đi tranh giành với người khác thứ gì. Nhưng bây giờ ta cảm thấy trôi qua như vậy thật uất ức, hẳn cảm thấy ta cái gì cũng sai, bỏ mặc ta là hẳn có lòng tốt với ta, giữ ta lại, đối với hẳn cũng không có chỗ dùng, ta cũng không cho hẳn như ý nguyện. Tĩnh vương này, ta nhất định làm, hoàng huynh kiêng kị ta, ta cũng muốn tiếp hẳn đến cùng, một già một trẻ, ngược lại làm cho ta tò mò, ai có thể sống được lâu hơn." Nét mặt Vô Tà cười như không cười, trong

nhảy mất, thậm chí làm cho Dung Hề hoài nghi, mình chưa bao giờ quen biết tiểu vương gia, thật ra thì nàng, chưa bao giờ hiểu rõ được người...

"Vương gia..." Sắc mặt Dung Hề ngẩn ra, kinh sợ.

Vô Tà cười nhạo một tiếng nhếch nhếch môi: "Xem kia, thì ra Dung Hề tỷ tỷ cũng biết, chỉ có một mình ta không biết, đối với phụ vương, với Tần Yên Quy, cho tới bây giờ ta cũng chỉ là một con cò, có đúng không?"

Dung Hề há miệng, không nói ra lời, lúc này đây Vô tà giương môi cười một tiếng, hồn nhiên: "Thôi, bất kể phụ vương đối đãi với ta như thế nào, lúc hân sống đối xử với ta một cách yêu thương, ta cũng sẽ không đại nghịch bất đạo, trách người. Ta cũng biết rõ, thù đoạn Tần Yên Quy rất khá, hân muốn thay đổi thế cục trước mắt này, cũng chính là chuyện khi nào hân động thủ, bất quá..."

Ánh mắt Vô tà chợt lạnh đi, mi mắt rũ xuống, không có tiếp tục nói hết.

Tần Yên Quy che giấu thực lực, cũng nhất quán đối với mình tâm địa sắc đá, tất nhiên hân cũng không quan tâm đến cả người mình bị thương, hôm nay thái tử vẫn còn bị giam cầm, bắt giữ này, Kiến đế cũng chỉ làm cho người khác nhìn thôi, nếu Tần Yên Quy gặp tình cảnh giống như hân, Kiến đế cho dù không làm gì hân, nhưng tình cảnh của hân sẽ không tốt hơn thái tử đi, coi như bị giam lại, không cho thái y phát thuốc, mang xuống, hân là muốn phế chân của mình hay sao?

"Mặc dù hoàng đế có lòng nghi ngờ đối với Tuyên vương, nhưng cuối cùng chuyện này bị đè xuống không phát sinh, Tuyên vương bị giam lỏng ở nơi nào, tình huống hôm nay như thế nào, sợ là tư gia cũng chưa chắc biết."

Vô tà gật đầu một cái: "Ta sẽ tự mình làm cho hoàng huynh đón Tuyên vương ra ngoài."

Dung Hề kinh ngạc: "Vương gia người có biện pháp giúp tuyên vương?"

Vô tà cười khổ: "Nhưng hân biết, tất nhiên sẽ không nhìn ta một cách hòa nhã, Tuyên vương người này....không phải là người dễ thân cận."

Về mặt kia của Vô tà, nói là cười khổ, nhưng cũng rất giáo hoạt mà đáng yêu, chính Dung hề khi nghe được, cũng nhịn không được cười một tiếng: "Vương gia nói đúng."

Vô Tà cười cười, nói với Dung Hề: "Dung Hề tỷ tỷ, ta muốn đi trước nhìn hân một chút, người đi theo ta."

"Dạ." Dung Hề thấp giọng đáp ứng.

...

Lò kim thú đốt than, gió đêm gào thét, một mùa đông ở Biện Kinh sắp sửa bắt đầu vô cùng lạnh, may là đốt than, trong không khí vẫn rất lạnh lẽo.

Hằng năm Tần Thương ở trong doanh trại, dường như thành phủ đệ thứ hai của thương tứ gia, trong bóng tối, một bóng đen lặng yên không một tiếng động xẹt qua, trong màn trướng, xuất hiện một cổ hơi thở không thuộc về bản thân mình, Hằng năm Tần Thương dẫn binh, chó thấy ngày thường tính tình bộc trực thậm chí có chút thần kinh, nếu hân thật sự là người như vậy, cũng không thể nào sống đến tận bây giờ, từ lang liễu mạng, cũng không phải hư danh nói đùa.

Bóng dáng Vô tà vừa mới tiến vào, trong bóng tối, có thể nói là đưa tay không thấy năm ngón, đột nhiên Tần thương mở mắt, đáy mắt còn chút buồn ngủ, nhưng biến mất một cách nhanh chóng, dường như một lực đạo rất mạnh đánh tới, trong bóng tối, bóng dáng Tần Thương nhanh như chớp, trên giường kia đã sớm không còn bóng người, toát ra một luồng khí lạnh lẽo, dường như là hướng đến mặt Vô tà, vừa nhanh lại vừa chuẩn xác, giống như trong bóng tối này, hân so với người khác nhiều hơn một con mắt, một giây trước, rõ ràng vẫn còn nằm trên chiếc giường kia, thân hình chợt lóe lên, không ngờ tới trong tay cầm thêm một cây trường thương, ánh sáng của mặt trăng chiếu vào, hân quang chợt lóe, cơ hồ muốn xuyên thủng ốt Vô tà.

Cũng không phải lần đầu tiên Vô tà thấy Tần thương xuất thủ, bất luận là lần đó cứu thoát nàng ra khỏi bọn cướp, hay là lần nàng đơn độc một mình đấu với mãnh thú, thân thủ Tần Thương cực kỳ xinh đẹp, nhưng giống như hiện tại cảnh giác quá quyết cùng phản ứng nhanh như chớp, lần đầu tiên Vô Tà chân chính nhìn thấy.

Cũng may phản ứng vô tà cực nhanh, mặc dù thương thế của nàng chưa lành, nhưng nàng đối với Tần thương lại hiểu rõ, cũng đã sớm chuẩn bị, dường như là thân hình chợt lóe lên, tránh thoát được mũi đao của Tần thương, nhảy lên cao, đứng ở trên cây trường thương, giọng nói véo von ở trong bóng tối vang lên: "Tần thương."

Tần Thương sững sờ, giống như đang nằm mơ, trong một giây kia nghe được âm thanh của Vô tà, cả người liền ngậy đại, khắp người uy phòng cùng ác liệt lúc trước, chỉ trong thoáng chốc, mà biến mất, thậm chí còn duy trì động tác cầm trường thương cho Vô tà đứng, không thể tin được mà nói một câu: "Tiểu Vô tà?"

Vô Tà nhẹ nhàng bay xuống khỏi cây trường thương, tiến thêm mấy bước, lẳng lặng nói: "Là ta."

"Người như thế nào..." Tần thương thốt lên, tràn đầy kinh ngạc, tất nhiên đối với sự trở lại của Vô tà, mà còn xuất hiện ở đây cảm thấy thực sự ngoài ý muốn.

"Thế nào không có giả chết, ngược lại trở về?" Vô tà nói tiếp lời hân chưa nói xong, giọng điệu chế nhạo.

Tần thương nhất thời cứng họng, là bị đoán trúng không biết phải nói sau xấu hổ không chịu nổi, nhưng khó che giấu sự kinh ngạc, khi thấy vô tà xuất hiện trước mặt hắn, vẫn là mừng rỡ không thôi, mới lúc này còn là một tử gia uy phong lẫm liệt, đột nhiên giống như một kẻ ngu mà ngây người, ở trước mặt Vô tà, ngay cả nói cũng không nói được.

Tần Thương cất trường thương, phần nộ cười hai tiếng, muốn đi đốt đèn lên, bị Vô tà ngăn lại, làm cho Tần Thương cảm giác là lạ, không biết tại sao, trong bóng tối, hai người ở chung một màn trướng, nhưng lại làm cho hắn có cảm giác khẩn trương cùng bất an, vì muốn hòa hoãn lại tâm tình kì lạ cũng bản thân, Tần thương liền nói: "Tiểu Vô Tà, sao ngươi lại tới đây?"

Mặc dù Vô tà không để cho Tần thương đốt đèn, nhưng ánh mắt hai người rất tốt, dĩ nhiên có thể thấy được đối phương, cũng thấy được sự tiều tụy của hắn, ngay cả râu mọc ra cũng không có cạo đi.

"Ta vừa mới trở lại, tự nhiên muốn đi gặp Tuyên vương một chút." Vô Tà giương môi, trong lời nói hàm chứa một chút cảm xúc: "Cũng không cô phụ hắn đối với ta nhiều năm "dạy bảo"."

Hai chữ "dạy bảo" này, căn rằng thật chắc, Tần thương nghe được nhin không được mà run lên, sờ sờ mũi một cái, sắc mặt có chút khó xử: "Tiểu Vô Tà, Tam ca hắn... Nói vậy ngươi cũng biết, phụ hoàng giam lỏng tam ca, cũng không nói cho ai biết cuối cùng tam ca được giấu ở nơi nào, huống chi ta cùng với tam ca quan hệ thân thiết, phụ hoàng làm sao không biết được chuyện đó chứ?"

Tần Thương cũng không phải nói dối, Kiến đế sinh lòng nghi ngờ đối với Tần Yến Quy, tự nhiên cũng sẽ đề phòng Tần thương.

Không ngờ khi Vô Tà nghe xong, chợt cười lên một tiếng, nụ cười kia mang theo sự giễu cợt, cực kỳ giống Tần Yến Quy: "Tần thương đừng nói ngươi không biết hắn ở đâu, hắn là một người thần thông quảng đại..."

Lời này của Vô Tà, nòng đậm giễu cợt, cũng không biết là chế giễu tần thương hay là đang giễu cợt Tần Yến Quy.

Sắc mặt Tần Thương hơi ngừng lại, có chút đỏ bừng, ánh mắt nhin không được mà tránh né đứng dậy, không chịu được Vô Tà người này gây sự, thứ hai là chuyện của Tuyên vương Tần Yến Quy, làm cho người ta có chút chịu không nổi: "Tiểu Vô Tà, ngươi đừng trách ta, đó là ý của tam ca... tam ca hắn..."

Tam ca tự có tính toán riêng của hắn, Tần Yến Quy quyết sẽ không dễ dàng thua như vậy, đã nhiều năm qua, hắn là hạng người gì, trong lòng tần Thương là rõ ràng nhất, mặc dù hắn chưa bao giờ hiểu quá rõ về tam ca, nhưng hắn sùng bái tam ca một cách mù quáng cùng tin tưởng, không cần biết quá nhiều, chỉ cần biết, chỉ cần là chuyện Tần Yến Quy muốn làm, không gì là không thể làm được. Một người mạnh mẽ như vậy, làm sao có thể dễ dàng chịu thua ở nơi này đây.

Sau khi Vô Tà nghe xong chợt cười lạnh: "Vậy ta liền xông vào nơi quan trọng của thiên lao."

"Ngươi..." Tần Thương bị Vô tà chọc giận đến nghẹn đỏ mặt, tiểu tử thái này, rõ ràng chính là kích thích hắn, hồi lâu, tần thương cuối cùng cũng hướng Vô Tà thỏa hiệp: "Được rồi được rồi, ta dẫn ngươi đi, ta dẫn ngươi đi! ngươi thật là, tức chết ta rồi!"

Tiểu tử thái này, rõ ràng trước khi đến đã có chuẩn bị trước mà, ngay cả nhà lao ở đâu cũng đoán ra được, cho dù là ai cũng không nghĩ đến, kiến đế sẽ giam Tuyên vương ở nơi quan trọng trong thiên lao, ràng dường như sớm đã đoán được tựa như tiện thể, cũng đoán ra là Tần Thương hắn có biện pháp ra vào thiên lao tự do.

Tần Thương buồn bực mà dẫn Vô Tà đi, bởi vì ý tứ của Tần Yến Quy, chính là Tần Thương muốn gặp hắn, một lần cũng chưa từng tự tiện tiến vào thiên lao, lần này lại mang theo cả Vô Tà, Tần Thương nhắm mắt lại, cũng có thể tưởng tượng ra khuôn mặt lạnh như băng cùng nguy hiểm của tam ca hắn...

Thiên lao vắng lạnh, không tiến vào, có thể ngửi được mùi vị ẩm mốc, hôi thối, hướng chỉ chính bản thân là ở trong đó?

Trong nhà lao, trên mặt đất bẩn thỉu cùng ẩm ướt, không khí lạnh thấu xương cùng vắng lặng, đừng nói là con người, ngay cả những sinh vật như chuột gian, cũng không thấy được.

Không khí xung quanh trầm lắng lại nặng nề, áp lực đến nỗi người ta không thể thở được, hai người canh gác đứng trước cổng nhà lao, ánh mắt đề phòng mà nhìn chằm chằm người treo trên giây thừng kia, tuy rằng hai tay người nọ bị treo lên cao, hai chân cũng bị xích lại, tóc tai tán loạn trên gương mặt tuấn tú, ngay cả như vậy, người kia vẫn một thân cao quý cùng uy nghi, vẫn như cũ làm cho người ta cảm thấy khí thế hơn người, không dám mạo phạm.

Rõ ràng trong tình cảnh cùng cảnh vật như vậy, nhưng ánh mắt của hắn lại bình tĩnh cùng lạnh nhạt, thậm chí cao ngạo không thể khinh nhờn, chặt vật như vậy, giống như không phải ở trên người của hắn, thông dong lạnh nhạt, làm cho người ta cảm thấy có chút không thể tin được, người nọ phải là tàn nhẫn như thế nào, mới có thể đối với cả người mình bị thương cũng không có nửa phần thương xót, thậm chí ngay cả chân mày cũng chưa từng nhăn lại một cái?

Xuống địa ngục tu la, bản thân lại là la sát, ngoan độc tới cực điểm...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Chọc Giận Yến Quy

Hai thị vệ giữ cửa ngục vô cùng cảnh giác, bởi vì bây giờ trong ngục đang nhốt là Tuyên vương điện hạ, Tuyên vương Tần Yến Quy là nhân vật gì, bọn họ không dám không biết. Mặc dù hôm nay hắc chạt vật không chịu nổi bị treo lên không thể động đậy nhưng hắc căn bản không cần làm gì cũng đủ để cho bọn họ cả người phải đề phòng, không dám lơ là.

Đây chính là chuyện khổ sai mà, thân phận Tuyên vương tôn quý lại còn là người có uy danh, mặc dù những năm nay Tuyên vương không để ý tới triều chính nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được, cục diện triều đình phong vân khó lường, cũng không thể trách được ngay cả Kiến đế cũng không thể không kiêng kỵ hắc. Với tình hình rối loạn trước mắt, đầu tiên là thái tử bị Kiến đế hạ lệnh giam cầm tự suy xét, Tuyên vương lại chịu hình phạt, rốt cuộc hoàng thất xảy ra chuyện gì, người ngoài đều không biết nhưng dù cho Kiến đế có giữ bí mật không truyền ra bên ngoài thì triều đình vẫn xảy ra biến động nhỏ, suy đoán nổi lên không dứt, lòng người đều bất an.

Hai tên thị vệ cũng không dám lơ là với Tần Yến Quy, cũng không dám mạo phạm hắc, chuyện có thể làm là tập trung toàn bộ tinh thần từng phút từng giây canh chừng, chỉ mong đợi đến khi trời sáng Kiến đế sẽ triệu kiến Tuyên vương, đừng giống như lúc này dưới con nóng giận cho người dựng hình với Tuyên vương rồi tức giận phát tay áo bỏ đi.

Điều này với bọn họ mà nói thì tựa như một con ác mộng, từng giây từng phút đều trở nên hết sức khó khăn, chỉ vì nam tử trước mắt này thật sự lạnh nhạt đến mức làm bọn họ - những người đã nhìn quen cảnh này trái tim cũng cảm thấy rét lạnh, chưa từng có ai dưới tình huống này mà giữ được vẻ lạnh nhạt, ngay cả chân mày đều chưa từng nhăn lại một cái, mặc dù bị treo ngược lên, bộ dạng chật vật nhưng vẫn tuấn tú lạnh nhạt, sắc mặt không buồn không vui, bình tĩnh như người bị thương không phải là hắc...

Cũng may con ác mộng này kéo dài không lâu lắm, ở nơi tẩm tắm ẩm ướt và đầy mùi vị khó ngửi này chợt có một con gió thổi tới, hai tên thị vệ lập tức thay đổi sắc mặt, nhưng không đợi bọn họ có phản ứng thì đã có thứ gì đó từ phía sau đánh xuống, lực đạo mạnh, chính xác làm cho bọn họ cảm thấy bóng tối như thủy triều đang vọt tới chỗ bọn họ, không cần tốn nhiều sức đã làm hai người ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

Biến cố bất thành linh xảy ra làm cho nam tử không có phản ứng trong ngục có chút động tĩnh, bộ quần áo màu xanh thêu hình kỳ lân vương uy nghiêm trên người đã sớm xóc xếch không chịu nổi, mái tóc đen rối loạn dính đầy mồ hôi dán lên khuôn mặt tuấn tú, nhưng ánh mắt hắc vẫn thờ ơ, thong dong bình tĩnh, giống như mọi chuyện xung quanh không có quan hệ gì với hắc.

Dù sao thì Tuyên vương Tần Yến Quy cao cao tại thượng cũng chưa bao giờ có lúc chật vật như lúc này đây?

Nhưng cho dù dưới tình huống này thì vẫn làm cho người ta mở mang tầm mắt, chỉ cảm thấy gương mặt tuấn mỹ này của hắc, đường nét lạnh nhạt cương nghị, khóe môi chứa ý cười ưu nhã lại có chút khinh thường như có như không cho dù chật vật cũng không che giấu được phong thái tao nhã tỏa ra từ trong xương và khí phách vương giả quân lâm thiên hạ.

Hắc khẽ nâng mắt, đôi mắt thâm thúy sâu thẳm kia như có ngọn lửa bị băng tuyết bao phủ bỗng nhiên chuyển động chất chứa mũi nhọn, lại không có chút ngọn sóng.

Là Tần Thương dựa vào bóng tối mà đánh úp hai tên thị vệ kia, còn người chậm rãi đi ra từ phía sau hắc, không phải Vô Tà thì còn là ai được nữa?

Thấy ánh mắt Tam ca quét tới, Tần Thương lập tức cảm thấy chột dạ luống cuống, ánh mắt Tần Yến Quy u tối liếc nhìn Tần Thương một cái, sau đó tầm mắt làm người ta không chỗ ẩn trốn lại rơi lên người Vô Tà đi theo Tần Thương vào, không hề có chút ngoài ý muốn, bỗng nhiên hắc nở nụ cười nhạt nhạt, làm như đùa cợt, làm như khinh thường lại tựa như đang nhìn một người ngu ngốc nhất trên đời.

Nếu hắc lạnh lùng nghiêm nghị thì cũng còn được nhưng nụ cười của hắc lúc này lại làm cho người ta không nhìn được mà hô hấp cũng trở nên chậm lại, chỉ cảm thấy không khí ở đây bị đè nén, không, không chỉ là đè nén mà như muốn đông lại, làm người ta không thở được.

"Tam ca..." Tần Thương biến sắc, hắc thật sự có chút sợ Tam ca, người khác không nhìn ra nhưng hắc còn có thể không nhìn ra sao? Tam ca có chỗ nào là cười, Tần Thương chỉ cảm thấy hơi thở vô cùng nguy hiểm đang đang ùn ùn kéo đến, rõ ràng là... Tam ca đang tức giận!

Độ cong của khóe môi như một lưỡi câu nguy hiểm muốn kéo thứ gì đó ra ngoài, đó như một núi băng dưới lòng biển sâu thẳm, như dung nham núi lửa đang dâng trào, Tần Thương còn phải hoài nghi chính mình hoa mắt, Tam ca thật sự tức giận, hắc chưa từng thấy qua... Một Tam ca lạnh lùng nguy hiểm làm người ta sợ hãi như vậy...

Tần Thương muốn mở miệng vì Vô Tà giải thích mấy câu nhưng lại bị Tần Yến Quy nhàn nhạt cắt đứt: "Lão Tứ, người đi ra ngoài."

Tần Thương sửng sốt, lời còn chưa nói ra khỏi miệng đã bị ngăn ở cổ họng, hắc nhìn sang Vô Tà, chỉ thấy Vô Tà cũng nghiêm mặt nhưng lại làm người ta nhìn không ra một chút biểu tình trên mặt nạ, lqđ không biết từ khi nào thì ngay cả Vô Tà cũng thay đổi, trở nên sâu xa khó đoán, Tần Thương lại nhìn Tần Yến Quy, chỉ thấy trên mặt Tam ca dù có chút mệt mỏi nhưng vẫn còn nét uy nghiêm làm người khác khó có thể chống lại, Tần Thương ngơ ngác, có chút do dự nhưng vẫn đi ra ngoài lưu lại không gian cho Tam ca và tiểu Vô Tà.

Sau khi Tần Thương rời đi, nơi này chỉ còn sót lại Tần Yến Quy và Vô Tà, Vô Tà đứng ở bên ngoài cửa ngục, cách hắc chỉ có mấy bước chân, nơi vắng lạnh tịch mịch làm cho người ta nghĩ đến tử vong này thoáng chốc trở nên càng thêm vắng lặng, lúc này trên mặt hắc không có chút cảm xúc, đôi mắt đen sâu thẳm.

Vô Tà hé miệng, nhìn thẳng hắc, chợt nói một câu không hài hòa: "Người đã nói đợi quả hạnh chín, người nuốt lời, còn bỏ lại một mình ta."

Đó thật giống như một cô nương đang tổ cáo úy khuất và bất mãn của mình.

Tần Yên Quy giận dữ bật cười, nhưng rõ ràng nụ cười kia không chạm đến đáy mắt hần: "Vô Tà, ngươi biết ta là có ý gì. Ngươi cho rằng, ngươi lấy thân phận gì nói chuyện với ta?"

Tư thái làm nũng như vậy, tổ cáo bất mãn như vậy, ẩn chứa tình ý mất mát như vậy.

Thân phận gì?

Tiểu hoàng thúc? Một con cò? Một đứa nhỏ được hần nuôi lớn? Một huyết mạch hoàng thất được hần hết lòng dạy dỗ?

Đúng vậy, dù là thân phận nào, nàng cũng không có tư cách dùng tư thái của nữ nhi để nói với hần những thứ này, nàng và hần cái gì cũng đều không phải, mấy ngày kia chỉ như một giấc mộng hoàng lương, tỉnh rồi, hần lại là Tuyên vương lý trí thanh tỉnh, mà hãm vào quá sâu chỉ có mình nàng?

Chợt Vô Tà nở nụ cười, rục rờ vô cùng: "Nhắc tới cũng đúng, ta cũng muốn hỏi một chút, quan hệ giữa Tuyên vương và ta là loại quan hệ gì? Ngày xưa ngươi đặt tên cho ta là Vô Tà vì mong ta một đời không buồn không lo? Mong ước này vô cùng tốt đẹp, nhưng ngươi đối với ta làm sao còn là mong ước tốt đẹp đó..."

Cho tới bây giờ hần đều xem nàng như một quân cò, năm đó hần lần đầu tiên ôm nàng lúc nàng còn trong tã lót thì cũng chỉ như đang ôm một quân cò sống mà thôi, cũng có lẽ như một sủng vật mặc hần sai khiến? Hần nếu vui vẻ, hiếm khi lòng dạ từ bi mà ban thưởng cho nàng một cái tên, cho phép nàng một người không buồn không lo thiên chân vô tà?

Tần Yên Quy nghe xong cũng chỉ cười giễu: "Vô Tà... Là một cái tên rất hay."

Hần cao hứng thì cho phép nàng một người không buồn không lo, che chở nàng bảo vệ nàng, mắt hừng sẽ ném nàng ra ngoài dải gió dầm mưa, thiên đạo vạn quả cũng không có chút quan hệ nào với hần, cũng chỉ có nàng ngày thơ ngu ngốc đi hỏi hần vì sao bỏ nàng.

"Ngươi cũng từng hứa với ta, cho ta một đời không buồn không lo thiên chân vô tà, hôm nay lại đột nhiên nuốt lời, bỏ ta, đây là có ý gì?" Đáy mắt Vô Tà hiện lên khát khao học hỏi giống như một học sinh chăm chỉ hiếu học, muốn tìm một cái đáp án từ hần.

"Ta có thể cho phép ngươi một đời thiên chân vô tà, nhưng cuối cùng ngươi lại không có gì cả." Nhiệt độ trong mắt Tần Yên Quy trở nên rét lạnh, nụ cười ở khóe môi vẫn là xem thường nàng: "Cái tên ta ban cho ngươi cũng không tệ, bất quá là tùy ý lựa chọn mà thôi, ngươi cho là ta có tâm tư gì?"

"Ngươi nói lời châm chọc phản bác lại lời của ta đến tột cùng là vì cái gì đây." Vô Tà thờ dãi, vuốt tay, vô cùng bất đắc dĩ, nhưng vẻ mặt giống như một hài tử bướng bỉnh, không hề bị lời nói của hần đá kích, giọng điệu thoải mái, thậm chí còn chứa chút giảo hoạt, to gan lớn mật: "Ngươi đã vứt bỏ ta, không muốn nhìn thấy ta, không bằng về sau ngươi đừng xen vào chuyện của ta nữa?"

Hần cho là hần bỏ nàng là vì tốt cho nàng, là hần thật tâm muốn cho nàng tự do bình an, vậy thì vì cái gì mà chính hần giờ phút này đang chịu khổ đây? Đường đường là Tuyên vương ưu nhã không nhiễm hạt bụi nào, hần vì ai mà biến thành như vậy! Cả người bị thương, còn để người ta lãng nhịch hần, treo ngược hần lên!

Hần nói nhiều như vậy là muốn nàng đi càng xa càng tốt, nếu là không tồn tại tâm tư gì, hần cần gì phải đối xử với nàng như vậy?

Hần đang tự lừa mình hay là đang lừa gạt nàng đây? Mâu thuẫn như vậy mà hần còn cho là nàng là đứa trẻ ba tuổi dễ lừa gạt? Nàng lại càng không để hần như nguyện.

Lời nói lúc này của Vô Tà làm Tần Yên Quy nhú mày, trong mắt có tức giận, cũng có bất đắc dĩ: "Vô Tà, không cho phép càn quấy!"

Ai, hần đúng là hiểu rõ nàng, không uổng công hần tự mình nuôi dạy nàng, ngay cả tính tình của nàng cũng hiểu rõ, Vô Tà nhìn hần, ánh mắt của nàng chuyển đến vết thương trên người hần, nàng biết Tần Yên Quy bị thương nặng như thế nào, xương đùi bị gãy, thậm chí còn lộ rõ xương bên trong, xương sườn gãy lìa còn chưa tốt, vì cứu nàng ra khỏi lăng mộ để vương mà hao tổn chân khí chống đỡ đến khi bị dòng nước đẩy ra ngoài, tâm địa của hần phải sắt đá đến đâu mới có thể đối với bản thân ngoan như vậy?

Ánh mắt Vô Tà không dám dừng lại ở trên vết thương của Tần Yên Quy quá lâu, chỉ cảm thấy nó làm đau mắt nàng đau lòng nàng, làm nàng bận tâm, chỉ sợ không kiềm chế được mà cứng rắn nhắm chặt hai mắt, Vô Tà cắn cắn môi, cuối cùng cũng mềm giọng không chọc giận hần nữa: "Tần Yên Quy, ngươi không muốn chân của mình nữa sao?"

Nàng tất nhiên biết Tần Yên sẽ trả lời là phải, hần xem tính mạng như chuyện vặt vãnh, thân thể ở trong mắt hần không phải là thứ gì quan trọng, hần chắc chắn sẽ không quan tâm, Vô Tà cười khò lắc đầu, xoay người sang chỗ khác: "Tần Yên Quy, ta không biết ngươi đến tột cùng là có tính toán gì, ngươi biết ta luôn luôn ngu ngốc, ngươi có dạy ta ra sao thì ta vẫn thua kém ngươi, ngươi đường đường là Tuyên vương, từ trước đến nay không có gì không làm được, ngươi muốn đạt tới mục đích gì đều có vô số phương pháp, vô số phán đoán, vô số thủ đoạn, những thứ này ta cũng kém xa ngươi. Thậm chí có lúc ngươi nói dối, ta cũng không thể phân biệt được là thật hay giả. Nhưng bản thân ta cũng có chuyện muốn làm, ta mặc kệ sau này ngươi có tính toán gì, cũng thật sự đoán không được, nhưng ta không thể để ngươi tiếp tục ở chỗ này, thân thể ngươi ngươi không để vào mắt, ta để vào trong mắt."

"Hồ đồ!" Tần Yên Quy cau mày, gần như là quát lên.

Bỗng nhiên Vô Tà có chút buồn cười, khóe miệng không tự chủ được mà giương lên thật cao, ngay cả người ưu nhã lạnh nhạt hiếm khi tức giận như Tần Yên Quy cũng chưa bao giờ trách cứ nàng như vậy, lúc này hần giận đến mức có được thái độ bình thường, đây chính là quan tâm... Rồi tự mình rối loạn

sao?

"Người đừng quan tâm ta muốn làm cái gì, ta nhất định để cho hoàng huynh tự mình đón người ra ngoài, vì người trị thương, cho người thứ người muốn. Mặc dù những thứ này, bằng thủ đoạn của người, đều là chuyện sớm hay muộn, người cũng chưa chắc hiếm lạ..." Vô Tà vừa dứt lời, cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài, nàng không dám ở nơi này quá lâu, sợ lưu lại thêm chút nữa sẽ không muốn đi, làm lỡ chính sự cũng không hay, như vậy càng chọc Tần Yên Quy thêm tức giận, bản thân lại dạy ra một phế vật không làm được việc gì?

...

Đi ra thiên lao, Tần Thương đã sớm chờ ở bên ngoài, trong lòng hắn thật sự lo lắng, lúc này thấy Vô Tà đi ra thì lập tức nghênh đón: "Tiểu Vô Tà, người không sao chứ? Tam ca có giáo huấn người không? Người đừng để ý, thật ra Tam ca rất thương người, người..."

Tần Thương thấy Vô Tà hoàn hảo đi ra, vẻ mặt nhìn cũng không phải bị ủy khuất quá lớn, bộ dạng của tiểu hồ ly này còn giống như có chút dương dương đắc ý, điều này làm cho Tần Thương có chút buồn bực?

Hắn còn tưởng là sự yên lặng trước bão táp, Tam ca nhất định sẽ khiển trách Vô Tà nặng hơn, nhưng gần đây hắn cảm thấy bản thân càng ngày càng đoán không đúng? Nhìn tâm tình lúc này của tiểu Vô Tà cũng không giống như vừa mới bị khiển trách, ngược lại giống như vừa mới dạy dỗ Tam ca một phen...

Nghĩ tới đây Tần Thương cũng bị ý nghĩ của mình làm cho hắn sợ hết hồn, bây giờ hắn khó mà tưởng tượng được cảnh Tam ca yếu thế trước mặt Vô Tà?

Vô Tà đến gần Tần Thương vẫn còn đang trong run sợ, cười cười: "Tần Thương, chúng ta đi thôi."

Lúc này Tần Thương mới phục hồi lại tinh thần, gạt đầu một cái, không ngờ hắn vừa mở miệng, bên ngoài thiên lao đang vắng lặng bỗng trở nên náo nhiệt, tiếng binh khí va chạm vào áo giáp phát ra, còn có tiếng bước chân đang nhanh chóng tiến tới chỗ này, Tần Thương lập tức thay đổi sắc mặt, nhú mi, trong nháy mắt trở nên lạnh lùng giống như lúc dùng trường thương đánh úp về phía Vô Tà, khí thế hiên ngang, cảnh giác, chỉ có mình Vô Tà vẫn bình tĩnh ngoạn mục làm ngơ...

"Tiểu Vô Tà, chúng ta đi mau." Tần Thương quyết định thật nhanh, nơi đây không thể ở lâu, nếu hắn một người thì không sao nhưng tiểu Vô Tà vẫn còn ở đây, xảy ra chuyện gì thì Tam ca nhất định sẽ không buông tha hắn.

"Đi? Lão Tứ, người còn muốn chạy đi đâu?" Bất chợt một giọng nói chế nhạo âm u mang theo khí lạnh từ trong bóng tối vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Tài Năng Bắt Đầu Hiện Lộ.

Vào giờ phút này, vẻ mặt Tần Thương ngược lại không hề nặng nề nữa, khoe miệng khẽ nhếch lên, xuy một tiếng, cặp mắt kia thần thái phấn khởi, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, thần thái khinh thường liếc nhìn. Trong nháy mắt đó, khí thế của một chiến thần bình thường cương quyết lại ngang ngược không hiểu chuyện mà liều mạng bốn bề đột nhiên hiện lên trước mắt mọi người, nhìn hắn mang theo cảm vẻ quân Biện kinh giông như có chuẩn bị mà đến nhìn Tần Dung, chế nhạo nói: "Ta nói là sao lại nghĩ thấy một mùi nồng nặc như vậy, ta nói này Tần Dung, người không trở về phủ ôm gương đồng tô son, tới đây làm cái gì? Đừng trách Tứ ca ta không nhắc người, thiên lao này cũng không phải là chỗ tốt, có nhiều oan hồn đã quý lắm, thấy cái loại bộ dáng này của người, chỉ sợ sẽ làm người trở thành ác quỷ, kéo nhau cùng chơi đùa."

Miệng lưỡi của Tần Thương này thật độc, cũng không lạ vì hắn nhìn Tần Dung không vừa mắt, Tần Dung sắc mặt âm trầm mặc một thân trang phục lộng lẫy, như tú bà son phấn đầy mặt hay đứng chào hỏi khách, cho dù mặt mũi âm nhu tuấn mỹ, nhưng vì cặp mắt đầy sương mù lạnh lẽo kia, khiến người khác nhận định hắn là người vừa ương ngạnh vừa độc ác. Xưa nay hắn kiêng kỵ người khác bàn tán về dung mạo của hắn, mà lúc này Tần Thương lại ám chỉ, nói là bình thường hắn như ác quỷ, chuyên gây ra tai họa, may mắn bản thân vẫn còn tồn tại chút lý trí, trong lòng kiêng kỵ thái tử cảnh cáo không cho hắn khinh cử vọng động. Dưới ánh mắt tức giận, sao Tần Dung có thể chịu cho tiểu tử Tần Thương kia tốt hơn?

Sắc mặt Tần Dung u ám, chợt cười lạnh thành tiếng: "Lão Tứ, nếu người muốn nói như vậy, không bằng đi nói một chút với phụ hoàng, xem xem chuyện người tự tiện xông vào thiên lao dính dáng đến Tam ca, lại phải đổi trắng thay đen như thế nào, để bản thân người thoát được tội!"

Dứt lời, Tần Dung liền muốn hạ lệnh bắt Tần Thương lại, không ngờ tay hắn vừa mới nhấc lên, chưa vung xuống liền nhìn thấy một bóng dáng gầy nhưng không cao lắm đi ra từ chỗ tối. Lúc trước hắn chỉ chú tâm đấu khẩu với Tần Thương, toàn bộ lực chú ý cũng đều đặt trên người Tần Thương, chưa từng để ý xem đã có một người đứng ở phía sau hắn từ khi nào. Giờ phút này nhìn thấy bóng đen gầy gò này chậm rãi đi ra ngoài, Tần Thương thấy rõ người tới, lúc này biến sắc, rất đặc sắc.

"Người... Người không chết!" Mặc dù Tần Dung ương ngạnh tàn nhẫn quen, nhưng rốt cuộc là vẫn chưa từng học qua cách để hiểu được tâm tư con người, hắn tàn nhẫn thì tàn nhẫn, nhưng lại chưa bao giờ ngạc nhiên giống như bây giờ, không chút nghĩ ngợi liền bật thốt lên, người nọ... Là Tần Vô Tà! Là quả bóng nhỏ chết tiệt đó!

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Vô Tà, Tần Dung vừa khiếp sợ, lại oán giận. Lúc này hắn cảm thấy từ trong ra ngoài của vết sẹo ở hai bên gò má đã sớm khép lại của mình cũng bắt đầu có cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo.

Khỏe môi Vô Tà giương lên, ánh mắt sáng trong, đại khái cũng có chút ngoài ý muốn. Khi Tần Dung nhìn thấy mình thì lại có thể có phản ứng lớn như vậy, thật đúng là bạn bè cũ gặp mặt, có chút kích động. Ánh mắt của nàng nhìn nhợt nhạt quét qua cảm vệ quân mà Tần Dung mang tới ở phía sau một cái, không có cảm giác ngoài ý muốn quá lớn, ngược lại nhìn một chút, khỏe miệng liền từ từ nhếch lên, không coi ai ra gì mà đi mấy bước về phía trước. Tần Thương thấy vậy thì đáy lòng cũng cả kinh, chưa kịp ngăn cản động tác của Vô Tà.

Chẳng biết tại sao mà khi bị ánh mắt của nàng lẳng lẳng quét qua, nơi vắng lạnh mục nát trong bóng đêm này không lý do mà biến thành trăm muện đè nén, như có một cỗ áp lực vô hình đang đặt lên hai bờ vai mình theo ánh mắt kia, làm thân thể người ta trầm xuống, không thể động đậy, bọn họ thậm chí còn chưa nhận ra thiếu niên có thân hình gầy gò đậm bạc kia là ai. Loại cảm giác bị áp bức không rõ chân tướng này liền biến mất theo lúc ánh mắt nàng nhẹ nhàng quét qua, cảm giác có một lực lượng đè nén ở hai vai làm mình không thể động đậy chợt hoàn toàn biến mất, không khí đang động lại cũng lưu thông trở lại, tất cả lại khôi phục lại bình thường, mà chuyện lúc trước xảy ra thật giống như chỉ ảo giác.

"Người nhìn thấy ta, giống như thật vui vẻ?"

Vô Tà lẳng lẳng đi tới gần Tần Dung, làm cho cả người Tần Dung rơi vào mù mịt, không hiểu nàng muốn làm gì, rõ ràng trước mặt chỉ có hai người, mà mình lại dẫn theo nhiều cảm vệ quân tới đây như vậy, cuối cùng ngược lại bởi vì khí thế không giải thích được này của Vô Tà làm cho có chút bối rối, cuống quýt lui về sau hai bước. Thấy Vô Tà, hắn liền lấy tay che ở trước mặt mình theo bản năng...

Vô Tà cũng ngăn người, sau đó cong mày lên cười, thật sự là bị cử động này của Tần Dung lấy lòng rồi.

Thật ra thì nàng thật đúng là không phải người tốt, chính là người như Tần Dung cũng bị nàng dùng chiêu thức ngầm mà đùa bỡn hai lần, theo bản năng cảm thấy chỉ cần Tần Vô Tà ở đây thì hắn liền không gặp được chuyện tốt. Giờ phút này tỉnh táo lại, Tần Dung chợt cảm thấy uy phong của mình đã mất sạch, hơn nữa lại còn ở trước mặt nhiều cảm vệ quân như vậy, đáy mắt hắn trầm xuống, lệ khí âm u quét qua, có chút tức giận thu tay lại, mặt đầy lúng túng cùng tức giận: "Đương nhiên là vui vẻ!"

Nói xong, hắn liền vung tay lên, hạ lệnh bắt lấy hai người tự tiện xông vào thiên lao này.

Lúc này Tần Thương lắc mình tiến lên, giữ chặt cánh tay của Vô Tà, lời nàng đến phía sau mình, gương mặt khinh thường cùng tự phụ, sống lưng thẳng tắp, hừ lạnh một tiếng: "Ai dám lên trước."

Tần Thương nói một câu, quả nhiên đã dọa được những người này. Dù sao thì hắn đây cũng là một người quen Thông soái thiên quân vạn mã, cho dù là cảm vệ quân, ở trước mặt uy vọng của Tần Thương sao có thể không kiêng kỵ một hai phần?

"Tần Thương, ta không sao." Cánh tay Vô Tà vẫn bị Tần Thương nắm trong tay. Có lẽ là Tần Thương thật sự có chút nổi giận, ngay cả việc nắm cánh tay Vô Tà cũng có chút không kiểm soát được lực, Vô Tà ngược lại không có cau mày, chỉ là nhẹ nhàng giương môi, nâng lên một cái tay khác nhẹ nhàng kéo kéo tay áo Tần Thương, một hành động vô cùng tầm thường nhưng mờ ám này lại giống như một luồng gió mát thổi vào đáy lòng Tần Thương. Hắn cúi đầu, liền thấy Vô Tà đang lẳng yên nhìn hắn, mặt mày trầm tĩnh, nhưng lại có hiệu quả trấn an cảm xúc giận dữ của hắn một cách thần kỳ.

Tần Thương ngăn người, sau đó buông lỏng cánh tay suất chút nữa thì bóp gãy tay Vô Tà, sắc mặt không được tự nhiên. Nhưng về mặt của Vô Tà vào giờ phút này quá mức trầm tĩnh, quá mức tĩnh mịch, Tần Thương nhất thời có chút không đoán ra tâm tư của nàng, không hiểu nàng đang làm gì.

Nhưng vào lúc này, một làn gió lạnh lẽo vô cùng mạnh quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn đánh úp về phía Vô Tà, là Tần Dung ra tay đầu tiên. Kinh nghiệm này Vô Tà không quen thuộc nữa, bị đối xử như vậy cũng không phải là lần đầu tiên, Tần Thương đang nói chuyện cùng Vô Tà, bỗng nhiên nhắc khỏe miệng, chậm rãi nâng lên một tia châm biếm lạnh lùng. Trong đáy mắt đen nhánh trầm tĩnh, cũng chớp mắt một cái, không khỏi nở nụ cười thoáng qua, khoát tay chặn lại đòn đánh úp của Tần Dung đối với nàng, kiên cường bên nhọn như móng vuốt chim ưng, thủ đoạn cùng bản lĩnh này sao có thể xa lạ với nàng? Đây đã không phải là lần đầu tiên Tần Dung ra tay như vậy với nàng rồi.

Cơ hồ là trong lúc tình hình trở nên vô cùng căng thẳng, tay Tần Dung liền bị Vô Tà ngăn cản ở giữa không trung, biến cố này làm cả người Tần Dung cũng nhất thời giật mình, hình như là không ngờ rằng của đòn tấn công như vậy của hắn lại bị tiểu tử Tần Vô Tà này chặn lại, còn ngăn cản nhẹ nhàng như vậy! Thứ nhất, hắn thật sự không ra chiêu độc, nhưng đây cũng không phải là lý do khiến Tần Dung từ bỏ, Tần Vô Tà thế nhưng có thể tay không ngăn lại đòn tấn công của hắn! Điều này làm cho Tần Dung hết sức khiếp sợ!

Lúc trước bị một tiếng giễu cợt cùng cảnh cáo kia của Tần Thương làm cho khiếp sợ mà mang cảm vệ quân tới, Tần Dung cảm thấy có chút mất mặt, giờ phút này lại dễ dàng bị Vô Tà mỉa mai một phen, sắc mặt của Tần Dung càng thêm âm trầm, lúc này chỉ thấy tiểu hồn đản Tần Vô Tà đã chặn tay hắn ở giữa không trung này đột nhiên nâng mắt lên nhìn qua hắn. Đang lúc nội tâm của Tần Dung hồi hộp giật mình, liền nghe được nàng nói: "Nếu người muốn bắt ta, ta có thể đi theo người, cần gì phải đánh. Cháu trai ngoan, chớ trách hoàng thúc ta không nhắc nhở người... cảm vệ quân kia của người, hơn phân nửa là không làm khó được Tần Thương. Cho dù người bắt được hắn, hoàng huynh lại biết lấy tội gì để trị hắn đây? Ngược lại là người, cảm vệ quân này của hoàng cung chỉ nghe lệnh của đương kim hoàng đế cùng thái tử, lúc nào thì có thể mặc người điều động? Ta đây vừa mới muốn vào Thiên Lao xem xét một chút, làm sao người liền dẫn người tới, tai mất thật là... Linh thông đó. Hoàng huynh không giống như là không khỏe nha."

Lời nói này của Vô Tà rất nhẹ nhàng, nhưng mỗi một chữ đều giống như một cây chùy nặng đánh vào trong đầu Tần Dung, làm khuôn mặt hắn nhất thời trở thành một hồi trắng một hồi đen. Hắn đã sớm biết Tần Vô Tà ăn nói khéo léo nhưng lại giả vờ ngây ngô, thật không nghĩ đến nàng lại âm hiểm xảo trá tới bậc này!

Chuyện của Kiến đế với Tuyên vương vốn là bí mật không được truyền ra ngoài. Hai người là nàng cùng Tần Thương không nói tới một chữ Tuyên vương, tên tiểu tử hỗn đản này còn gây nên chuyện xông vào thiên lao, hỏi hột vì "xem xét". Nếu là người khác thì cũng không có việc gì, thanh danh của nàng vốn đã không tốt, loại chuyện như vậy, nếu nàng nhất định nói là mình gây nên, nhất định là cũng có người tin!

Hôm nay nàng hỏi hột tránh nặng tìm nhẹ cũng tốt, lại vẫn phải đội nước bẩn lên người Tần Dung! Thời buổi chính trị rối loạn như hiện nay, đầu tiên là thái tử bị giam cầm, Tuyên vương đang chịu sự kiềm kìm của Kiến đế. Gần vua như gần cọp, chính là phụ hoàng của mình cũng khiến cho Tần Dung cũng e sợ không tránh kịp. Trời sinh Kiến đế đã có lòng đa nghi, hai câu hỏi của Tần Vô Tà rõ ràng là đẩy hấn vào trong đồng lửa!

Người cầm vệ quân này chịu lệnh của Hồ phủ. Xưa nay hấn thân thiết không có khoảng cách với thái tử, cũng không phải là lần đầu tiên dẫn đầu cầm vệ quân, lần này lại bị Tần Vô Tà chuyện bé xé ra to. Đây vốn là một chuyện vô cùng tầm thường, nhưng vào thời điểm này lại đặt hấn lên đầu sóng ngọn gió trong đôi mắt của Kiến đế, nghiêm nhiên chính là một cây gai trong mắt, muốn đẩy hấn vào chỗ chết! Nàng còn nói hấn tai mắt linh thông? Đây rõ ràng là ở trong tối trào phúng hấn có đã tâm tranh đoạt hoàng quyền, lại to gan lớn mật với tai mắt trải rộng trong hoàng cung!

Nhưng hấn dẫn người đuổi tới nơi này, rõ ràng là bởi vì có người muốn cho hấn biết, chính mình lại giấu thân, hấn mới tự mình dẫn người đuổi theo. Hôm nay vừa nghĩ tới thì hấn cũng có chút hoài nghi. Có lẽ là hấn dẫn người đuổi tới nơi này, rõ ràng chính là trùng kế của Tần Vô Tà, là Tần Vô Tà cho người dẫn hấn đến đây, làm hấn chui đầu vào rọ!

Tất cả mọi người đều cho là nàng chết rồi, vậy mà nàng lại sống sờ sờ mà xuất hiện ở chỗ này. Tất cả mọi người đều cho là nàng là người ngu độn, quần áo lụa là, không có chút tài cán nào, nhưng trong đôi câu vài lời lại có thể quyết định sự sống còn của một số nhân vật quan trọng. Người như vậy, còn có cái gì là không làm được?! Tần Dung càng nghĩ càng thấy khiếp sợ, chẳng biết tại sao mà hấn lại bỗng nhiên cảm thấy, người đứng trước mắt mình không phải là một thiếu niên giả hoạt âm hiểm, mà là một con thú dữ đang giương nanh múa vuốt!

Đều nói là Tần Dung hấn âm u tàn nhẫn, nhưng bây giờ sao hấn lại có cảm giác là tên tiểu hỗn đản Tần Vô Tà này mới là quỷ đội lốt người? Nếu không phải là người còn xảo trá ghê tởm hơn so với Tần Dung hấn, sao có thể vẫn sống êm đẹp sau khi lưu lại hai ấn kí đầy si nhục khiến hấn trọn đời khó quên đó. Vào giờ phút này, với khuôn mặt đầy nụ cười của Vô Tà, chỉ bằng vài lời nói đã khiến hấn đỏ mồ hôi lạnh?!

Trong nháy mắt, trong lòng chợt lóe lên tất cả suy đoán cùng không cam lòng, Tần Dung không nói nên lời, chỉ là sắc mặt càng ngày càng khó nhìn.

Giờ phút này, chính Tần Thương cũng phát giác sự kỳ quái bên trong. Ý nghĩ của Tần Dung cũng chính là suy nghĩ trong nội tâm của Tần Thương. Về mặt hấn kì lạ nhìn Vô Tà, lại có chút mờ mịt, hình như có chút không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ thật sự là Vô Tà đã làm gì hay sao? Vô Tà có thể giữ vẻ mặt bình tĩnh như vậy, trong mắt cũng vẻ trong trẻo thông dong như vậy, làm cho người ta không khỏi vì suy đoán trong lòng riêng mà cảm thấy xấu hổ, giống như làm như vậy sẽ làm vấy bẩn nàng.

Tần Dung trầm mặt, vung tay xuống: "Động thủ!"

Lời nói kia của Vô Tà thật giống như có tác dụng. Tần Dung giống như không nhìn thấy Tần Thương, một chữ cũng không nói tới chuyện muốn bắt Tần Thương, chỉ đem tất cả lực chú ý đặt trên người Vô Tà.

Sao Tần Thương có thể chịu dễ yên, nhưng lại bị Vô Tà ý vị sâu xa liếc mắt nhìn, nàng lắc đầu một cái với hấn: "Ta không sao, Tần Dung sẽ không làm gì ta."

Lời nói bình tĩnh như vậy, chắc chắn như vậy, giống như là từ khi Tần Dung xuất hiện tại nơi này, bất kể có xảy ra chuyện gì cũng đều giống như là việc mà Vô Tà đã dự đoán được ngay từ lúc đầu. Phản ứng của nàng quá mức bình tĩnh!

Tần Thương có chút chần chờ. Có thể là do ánh mắt bình tĩnh ung dung cùng giọng nói nhẹ nhàng khác thường của nàng lại có lực thuyết phục không thể chối từ, giống như bị quỷ thần xui khiến, Tần Thương lại thỏa hiệp với đứa bé hấn đã chăm sóc từ nhỏ. Tựa như tin tưởng Tam ca của hấn, Tần Thương tin tưởng nàng vô điều kiện, tin rằng nàng thật sự không sao, cũng tin nàng làm như vậy là có đạo lý của nàng, nếu mình hành động thiếu suy nghĩ, có lẽ sẽ làm hư chuyện của nàng.

Chờ Tần Thương phục hồi lại tinh thần, Vô Tà đã bị người của Tần Dung mang đi, về mặt Tần Thương vẫn có chút hoảng hốt, quay đầu lại tìm hiểu phương hướng của nhà giam mà mình đã xem ngày hôm đó, do dự không biết có nên bẩm báo việc này cho Tam ca hay không?

Tần Thương quả thật là cứ như vậy mà chạy đi thông báo cho Tần Yến Quy, nhưng phản ứng của Tần Yến Quy còn bình tĩnh hơn rất nhiều so với tưởng tượng của Tần Thương. Hấn nhắm mắt lại, từ đầu đến cuối cũng không có nói gì nhiều, chỉ nhận nhạ đáp lại một câu: "Lão Tứ, đứa bé kia... Không giống nhau..."

Là một đứa bé, luôn luôn phải lớn lên, khi cao hơn, thân thể sẽ có sự thay đổi, mặt mày cũng sẽ dần dần khác đi. Nhưng những thứ này đều không phải là điều quan trọng nhất. Mặc dù bộ dạng của Vô Tà có khác đi nhiều hơn nữa, trong mắt hấn, thủy chung vẫn không có gì khác biệt. Hấn không phải là một người sẽ ghi nhớ sự thay đổi khi lớn lên của một đứa bé, cho nên Vô Tà mới thường xuyên bắt mắt, giống như trong mắt hấn, cho tới bây giờ nàng vẫn đều là một đứa bé.

Nhưng hôm nay Vô Tà cũng đã thay đổi, có chút trở nên khó ứng phó, đột nhiên giống như một con cò mất đi sự khống chế, không còn bị mình đùa giỡn trong lòng bàn tay, ngay cả hấn cũng ngày càng không còn cách nào với nàng, chỉ còn lại bất đắc dĩ. Nàng giống như cũng ngày càng không sợ hấn, cũng có lẽ là hấn không nên động lòng trắc ẩn đối với nàng, hay là... Không nên sinh ra bất kỳ cảm xúc khống chế nào đối với nàng, không nên cho nàng có cơ hội dựa vào hấn quá gần...

Biến hóa như thế, ngay cả hấn cũng không biết là tốt hay xấu...

Nhưng tất cả những chuyện ngoài ý muốn này, không phải sớm muộn cũng sẽ xảy ra sao? Sớm muộn gì thì Tần Vô Tà cũng sẽ lớn lên, sẽ thay đổi, sẽ trở nên... Giống như hân, tinh táo, trác tuyệt, lãnh khốc, vô tình, lòng dạ sâu không lường được, trí tức đa mưu, nhưng lại phải chịu nổi tịch mịch cùng mới mẻ cả đời, trở thành Tần Yến Quy.

Khỏe mới Tần Yến Quy khỏe nhếch, nửa là trào, nửa là phúng, cái gì cũng không chịu nhiều lời như cũ, chỉ còn lại một mình Tần Thương gấp gáp...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Mặt Đỏ Như Đào

Ánh trăng bị một lớp sương mù che phủ khiến quang sáng trở nên âm đạm, tối tăm mờ mịt, trong đêm tối lạnh lẽo lại càng thêm vắng lặng tiêu điều, nhưng đêm tối có âm u rét lạnh đến đâu thì cũng không bằng khuôn mặt âm trầm của Tần Dung.

Giương mặt xinh đẹp khiến mọi nữ nhân đều phải ao ước, đáng vẻ âm nhu khó phân biệt được nam nữ, hai bên gò má có hai vết sẹo đã mờ khiến hân mất đi mấy phần âm nhu, lại nhiều thêm mấy phần khí khái nam nhân, lúc này Tần Dung đánh một lớp phấn thật dày trên mặt như muốn che đi vết sẹo lại khiến cho hân không còn vẻ xinh đẹp mà giống như đang diễn kịch.

Nhưng vị ngũ hoàng tử Tần Dung nổi tiếng tàn nhẫn ương bướng, tính tình độc ác của mỹ nhân rắn rết cũng không độc ác nham hiểm như hân, lúc này sắc mặt Tần Dung khó coi khiến mấy tên tâm phúc của hân cũng bất an, nhưng vì bọn họ biết tính tình của Tần Dung nên không ai dám đi trêu chọc, huống chi hôm nay Ngũ gia bị bế mặt ở trước mặt nhiều người, mất hết mặt mũi oai phong nên tất nhiên tính tình sẽ tệ hơn lúc bình thường nhiều, trong tình huống này mà kẻ nào không muốn sống đặng phải hòng súng thì chỉ có thể xem như kẻ đó tự làm bậy không thể sống.

Dù Vô Tà bị kèm ở hai bên mang đi nhưng về mặt lại thông dong bình tĩnh, không giống sắc mặt âm trầm của Tần Dung, hai bên trái phải đều có người theo sát đề phòng nàng làm loạn, lại còn vô lễ trói hai tay nàng, bị giữ chặt hai vai giống như phạm nhân đi ở phía sau Tần Dung nhưng về mặt Vô Tà không hề để ý chút nào, lười biếng mặc người ta lấn qua lấn lại, về mặt hàm chứa ý cười, bước đi không nhanh không chậm giống như đang tản bộ, đôi mắt đen bóng liếc nhìn Tần Dung, khóe miệng cong lên nụ cười chế nhạo: "Tần Dung, ta bị người của ngươi dẫn đi, vậy mà mặt của ngươi còn khó chịu hơn ta? Người không biết còn nói ngươi mới phải là người bị kèm hai bên đó. Đừng sợ, ta vừa nói sẽ đi theo ngươi, sẽ không lật lọng."

Đừng sợ...

Vô Tà vừa nói xong thì hai cái tay đang đề lên vai nàng đồng thời run lên, chính là tên tùy tùng của Tần Dung đang áp giải Vô Tà đi nghe vậy mà chột dạ, nhưng có phản ứng lớn như vậy là vì bí mật trong lòng lại bị người ta dùng giọng điệu lười biếng nói ra, hai người lạnh lẽo nhìn Tần Dung một cái, thấy Tần Dung cũng không có phản ứng quá lớn mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Giọng điệu thoải mái của Vô Tà khiến Tần Dung đen mặt, lè lưỡi đôn nhưng đáng ngạc nhiên là với tính tình không chịu được có một hạt bụi trong mắt của hân vậy mà có thể nhin xuống không phát tác, chỉ cần rằng nghiêng lợi nói: "Đa tạ sự quan tâm của ngươi!"

Hân không sợ nàng lật lọng, mà chỉ sợ bản thân không nhận được mà làm thịt tiểu hồn đản này!

Vô Tà cười cười, liếc mắt nhìn hướng đi xong trong mắt cũng thoáng qua tia hiểu rõ, trong miệng lại giả vờ nghiêm túc nói: "Thật ra thì ngươi muốn mang ta đi đâu? Nói thật đi, ngươi không sợ, ta lại rất sợ, ngươi không tính cho ta một cái giao phó để ta chuẩn bị tâm lý? Ta biết ngươi hận ta muốn chết, không phải là muốn tìm chỗ bù lại hai vết tên bắn ở trên mặt ta đi?"

Hai tên thị thật sự muốn đào hai mắt, bịt kín lỗ tai của mình, vị tiểu tử tông này... Sao lúc nào cũng vạch áo cho người xem lưng, Ngũ gia hận nhất là có người nói đến hai vết sẹo trên mặt ngài ấy!

Bộ dáng kìa của Tần Dung rõ ràng là muốn phát tác, nhưng không biết vì sao lại kiềm chế lại, trong lòng ngực có một cỗ lửa giận bị nghẹn đến khó chịu, khiến cho gương mặt hân luôn coi trọng cũng trở nên vẩn vơ, bắp thịt căng cứng, ngoài cười nhưng trong không cười, hừ lạnh một tiếng: "Ta muốn lột da róc xương ngươi, nhưng hiện tại ta lại thay đổi chủ ý, mảnh khóc của ngươi gặt được người khác nhưng không lừa được ta, đừng giả bộ trước mặt ta!"

Đường này đi đến Đông cung, xem ra Tần Dung muốn mang nàng đến chỗ Tần Xuyên?

Ánh mắt Tần Dung nhìn Vô Tà tràn đầy miệt thị, về mặt âm tình bất định, xem ra hân cũng có oán giận Tần Xuyên nhưng bởi vì xưa nay hân luôn kính trọng Tần Xuyên, cho dù phần hận cũng không dám biểu hiện quá rõ ràng, đành trút tất cả bất mãn lên người Vô Tà: "Không biết vì sao hôm nay đại ca lại cứu ngươi, làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy còn bị phụ hoàng phạt! Vì mọi người từ lòng đất ra, đại ca còn cho người ta đào lăng mộ lên, người khuyên can huynh ấy cũng bị huynh ấy dưới con nóng giận giết, ngay cả ta khuyên, huynh ấy cũng không cho ta mặt mũi. Đại ca còn vì chuyện này mà rước lấy một đồng phiền toái, hừ, ta muốn nhìn xem, lúc đại ca biết ngươi không chỉ không chết mà còn rất tốt thì sẽ có biểu tình gì! Ngươi rõ ràng là xem như người như con khỉ mà đùa giỡn, huynh ấy vì ngươi liều mạng, không để ý khuyên can mà muốn đào ngươi từ dưới lòng đất lên, thật sự là điên rồi!"

Đúng là điên rồi, trong lòng Tần Dung có oán giận Tần Xuyên cũng là điều dễ hiểu lqđ09. Lúc này cục diện đang có lợi cho bọn họ, Tần Xuyên vì cứu

một người không quan trọng với bọn họ như Vô Tà mà tự rước lấy phiền phức cho bản thân! Mặc dù Kiến đế vẫn nghi ngờ Tần Yến Quy có ý làm phản, nhưng thái tử lại không để ý mọi người khuyên can, khẳng khái muốn đào lăng Thái tổ, tính tình Kiến đế đa nghi nên không thể không nghi ngờ thái tử? Chẳng qua Tần Xuyên là thái tử Bệ quốc nên Kiến đế nghĩ không ra, với tính tình của Tần Xuyên sẽ không thể không nhìn được mà lựa chọn tạo phản bức vua thoái vị chứ không phải là tiếp tục chờ, dù sao hấn cũng là thái tử, sau khi Kiến đế mất thì ngôi vị hoàng đế kia sẽ là của hấn. Nhưng hôm nay thái tử nổi điên cho người đào lăng mộ Thái tổ, cuối cùng lại để lăng mộ sụp xuống, điều này không thể không làm Kiến đế hoài nghi hấn cũng đang mơ ước thanh Đế vương kiếm hay không?

Nếu Kiến đế không nghi ngờ thái tử thì cũng sẽ không giam lỏng thái tử ở Đông cung, ngoài mặt là trừng phạt thái tử vô ý khiến lăng Thái tổ sụp xuống nên ra lệnh cho hấn đóng cửa suy nghĩ, nhưng trên thực tế cũng đã có nghi ngờ hấn giống như nghi ngờ Tần Yến Quy, chỉ là một bị giam cầm ở trong thiên lao, một bị nhốt trong Đông cung, sợ là bây giờ Kiến đế không tin bất kỳ ai, suốt ngày nghi ngờ toàn bộ người trong thiên hạ đều chống đối ông ta!

Vì cứu một Tần Vô Tà mà thái tử bị hất cả một chậu nước bẩn lên đầu, mặc dù hôm nay Kiến đế động Tần Yến Quy nhưng tạm thời vẫn khó quyết định, bởi vì trong lòng Kiến đế cũng không tin tưởng thái tử, lòng nghi ngờ của ông ta trải rộng khắp thiên hạ, xưa nay thái tử suy nghĩ kín đáo, chưa bao giờ sai lầm, nên khó trách lần này Tần Dung lại cáu giận như vậy, hấn chỉ cảm giác đại ca luôn dịu dàng tâm tư tỉ mỉ khó đoán của hấn thật sự điên rồi!

Tần Dung muốn mang Vô Tà tới trước mặt Tần Xuyên để xem huynh ấy vì cứu “hấn” mà làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, nhưng người ta lại sống ung dung tự tại, hoàn toàn không để huynh ấy ở trong lòng, là huynh ấy tự tìm phiền toái thôi!

Vô Tà không nói gì, cuối cùng cũng đến Đông cung, quả nhiên hôm nay Đông cung không giống như xưa, đề phòng nghiêm ngặt, những người đó không giống thị vệ Đông cung mà giống như đang xem chừng Đông cung, xem ra Tần Dung nói không sai, mặc dù Kiến đế nhốt Tần Yến Quy nhưng tình cảnh của Tần Xuyên cũng không tốt hơn chút nào. Dù vậy thì Đông cung cũng chỉ là bị giam lỏng, cung nhân hầu hạ vẫn có thể ra vào, chỉ là mỗi lần ra vào đều phải kiểm tra mà thôi.

Lúc đám người Tần Dung và Vô Tà đến gần Đông cung thì lập tức có thị vệ cảnh giác đi tới, muốn tiến lên tra hỏi, nhưng vừa nhìn là hồn thể ma vương Tần Dung thì có chút khó xử. Dù sao thì Kiến đế chỉ lệnh bọn họ trông chừng Đông cung, cũng không lệnh cho bọn họ bao vây Đông cung, đánh phải tươi cười tiếp đón Tần Dung: "Ngũ hoàng tử, đã trở thể này rồi ngài còn muốn đi đâu vậy?"

Bởi vì Vô Tà khiêu khích mà tính tình Tần Dung cũng đã kém tới cực điểm, lúc này thấy bọn họ lại dám gặng hỏi mình thì lập tức xanh mặt, hừ lạnh: "Phụ hoàng lệnh thái tử đóng cửa suy nghĩ, cũng không để cho các người trông chừng đại ca giống như phạm nhân! Bỏ hoàng tử mang rượu thuốc đến cho đại ca ẩm người, hai huynh đệ chúng ta uống rượu, các người cũng muốn quân sao?"

Dường như mọi người không nhận ra thiếu niên đi theo sau Tần Dung là Vô Tà, thấy Tần Dung nổi giận, mặt mũi âm trầm, lập tức nghĩ đến chuyện xưa nay quan hệ giữa Tần Dung và thái tử luôn luôn tốt, uống rượu với nhau cũng không phải là chuyện kỳ lạ nên không dám ngăn nữa. Lúc này sắc mặt Tần Dung mới tốt lên được một chút, liếc nhìn bọn họ một cái, dung mạo xinh đẹp nhưng ánh mắt kia lại âm u giống như rắn độc khiến người ta sợ hãi, chỉ thấy nhiệt độ giảm xuống không ít.

Tần Dung khề “hừ” một tiếng, không biết là nhất thời hay đã sớm có tính toán mà trên tay hai tên tùy tùng kèm Vô Tà thật sự lấy ra hai vò rượu giờ lên, qđ sau đó đặt vào trong tay Vô Tà, xem ra thì hai người họ sẽ không theo Tần Dung và Vô Tà tiến vào Đông cung.

Thấy Vô Tà giờ rượu lên, vóc người Vô Tà cao hơn trước đây nhiều, trong đêm tối chỉ mờ mờ thấy được dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, thủ vệ bên ngoài Đông cung cho rằng Vô Tà là nam sùng trong phủ của Tần Dung, cũng không nghĩ rằng nàng với tiểu Tĩnh vương đang nằm trong quan tài kia có liên quan.

"Lần này người dẫn ta tới gặp Tần Xuyên, chẳng lẽ không sợ có người nhận ra ta rồi đi tới chỗ hoàng huynh cáo trạng, nói người cấu kết với ta mơ ước Đế vương kiếm là người và Tần Xuyên sao?" Tâm tình Vô Tà vô cùng tốt, còn xách theo hai vò rượu đi theo Tần Dung, không hề gây phiền toái cho hấn, khoe miệng cong lên, còn tốt bụng nhắc nhở một chút.

Tần Dung khinh thường, cười nhạt: "Người cho là Đông cung giống như Tĩnh vương phủ của người sao?"

Vô Tà đối với Tần Dung châm chọc cũng không để bụng hay tức giận, ngụ ý của hấn ta là tai mắt Đông cung không đồng bằng Tĩnh Vương phủ, cũng không kỳ quái khi trong đó có người của Kiến đế lẫn Tuyên vương, chỉ sợ ngay cả người của thái tử cũng có, nếu không Tần Dung cũng sẽ chắc chắn như thế, so với Tĩnh Vương phủ thì Tần Xuyên là người không thể khinh thường, Tần Dung cực kỳ tự tin với sự an toàn của Đông cung, không hề để nhắc nhở vừa rồi của Vô Tà ở trong mắt.

Vô Tà cũng không nói, chỉ nhẹ nhàng cong khóe môi, sâu trong đáy mắt có một tia vui vẻ.

...

Từ trong chiếc lư đồng tỏa ra mùi hương thoang thoang, không nồng nhưng lại bao phủ khắp cung điện.

Đi tới trước tấm điện của Tần Xuyên, Tần Dung chỉ đẩy một mình nàng vào, sau đó hừ lạnh không để ý tới nàng nữa, lúc trước còn không xác định được vì sao Tần dung muốn mang nàng đến đây, lúc này cũng đã sáng tỏ, tấm điện của thái tử cũng không rộng lớn như trong tưởng tượng, nơi này là lần đầu tiên Vô Tà tới, làn khói mỏng tỏa ra từ lư đồng khiến cho tấm điện vắng lạnh này càng thêm lạnh lẽo, một cung nhân hầu hạ cũng không có, sách và những bức tranh còn chưa vẽ xong rơi đầy trên đất tạo thành một đống lộn xộn, người vẽ những bức tranh kia hầu như chưa vẽ xong tựa như không vừa ý với bản vẽ của mình, thường vẽ vài nét rồi lại bỏ, mỗi một bức tranh đều như thế.

Vô Tà thấy thế thì giật mình, trong tấm điện không có một người, nhưng lúc này trong lòng nàng lại hoảng hốt, vì mặc dù chỉ dùng vài nét để phác thảo ra hình dáng người đó nhưng người trong tranh lại giống như bất cứ lúc nào cũng có thể trở nên sinh động...

Thân hình mảnh khảnh, khỏe mỗi không phải lúc nào cũng mỉm cười, đôi mắt trong trẻo trầm tĩnh, đó là một thiếu niên mới lớn, đáng vẻ tuấn tú, mi thanh mục tú, thậm chí có lúc sẽ lẫn tưởng hần là một cô gái, khuôn mặt trẻ trung thanh tú, ánh mắt bình thản khiến người ta yêu thích, mặc dù tình cờ thấy được nụ cười nhẹ nhàng nở trên môi hần, nhưng nụ cười kia chưa từng đạt tới đáy mắt...

Chợt Vô Tà có chút ngây người, bởi vì mỗi một bức tranh đều vẽ nàng...

Trong tầm điện trống rỗng chợt vang lên tiếng bước chân, lèi u1 đơn một con gió từ bên ngoài thổi vào khiến cho rèm lụa và hương thơm trong phòng cũng bị lay động, đột nhiên Vô Tà phục hồi lại tinh thần, hoảng sợ khi thấy có người tới...

"Sao ngươi lại tới đây." Giọng nói dịu dàng, ôn hòa nho nhã truyền đến từ sau lưng Vô Tà, là thái tử Tần Xuyên...

Vô Tà xoay người, kinh ngạc nhìn bóng dáng thon dài đứng ở cửa, không khỏi sùng sốt, nàng thường thấy thái tử Tần Xuyên luôn dịu dàng tuấn nhã, được người người ca tụng là vị thái tử chững chạc khiêm tốn, cử chỉ trầm ổn, nhưng vào lúc này, vị nam tử đứng ở trước mắt Vô Tà vừa tuấn mỹ vừa cực kỳ tà tử, dung mạo không hề khác với Tần Dung, khỏe miệng chứa ý cười như có như không, thái tử hần giống như thay đổi thành một người khác.

Hần dựa vào cửa, một bộ trường bào màu đen rộng lớn, phong thái tao nhã, trường bào cực kỳ mộc mạc, không phô trương không lộng lẫy, một đầu tóc đen dài qua thắt lưng cũng không buộc lại như bình thường mà tùy ý xõa tung ra khiến khuôn mặt tuấn tú dịu dàng lập tức trở nên tà tử, nhưng loại tà tử này không giống như Hiên Viên Nam Lăng luôn mang theo ý đùa bỡn, mà là mặt đỏ như đào giống như đã nhiễm men say...

Vô Tà sùng sốt, nhất thời không kịp mở miệng trả lời, hai người nhìn nhau nhưng lại không nói gì, vẫn là người dựa ở cửa dẫn đầu cong môi cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Tâm Của Tần Thương

Editor: lonbia

"Ta có chút ngoài ý muốn, người khác đều nói ngươi đã chết, linh hồn lại hiện về, nhưng hồn phách kia chỉ trở lại nơi lúc còn sống hần muốn đến nhất, gặp người mà hần mỗi tối đều nhớ thương không thể vứt bỏ được." Dừng một chút, Tần Xuyên mỉm cười nói: "Cho nên... người như thế nào lại tới nơi của ta đây."

Vô Tà sùng sốt một phen, mới biết người đang đứng trước mặt này, không phải giả say mà là say thật sự. Đáy mắt của hần hiện lên ngoài ý muốn, không phải bởi vì nhìn thấy Vô Tà chưa chết, mà là sau khi Vô Tà chết, hồn phách của nàng đến chỗ của hần mà nhìn hần một cái.

Dù sao mười mấy năm qua, Tần Xuyên cùng Vô Tà qua lại cũng không nhiều, cho dù gặp mặt hần, hần là nho nhã lễ độ, tác phong nhanh nhẹn, còn nàng là người quần áo lụa là không có năng lực, mắt cao hơn đầu, hai đều mang cho mình một cái mặt nạ. Ánh mắt của hần vẫn luôn bí hiểm như vậy, giống như có thể nhìn thấu mọi thứ, ánh mắt nhìn Vô Tà luôn mang theo vẻ ý vị thâm trường, trên mặt lại làm như không có gì mà cùng nàng nói chuyện, thăm hỏi vị "tiểu hoàng thúc" có tiếng không có miếng, cũng không có vạch trần nàng, cũng không nói ra nàng, chỉ cười mà không nói như thế, dùng mặt nạ đối mặt với từng người.

Hần cũng từng cùng Vô Tà như có như không nói chuyện, lại đúng thời điểm mà dừng lại, tiểu gia hỏa Vô Tà này, thật sự cố chấp, đại khái không nguyện ý cùng hần "thông đồng làm bậy"? Dù sao những nhóm đại thần trong triều đều là những lão hồ ly, thực lực lúc đó của thái tử cùng tuyền vương là ngang nhau, tất cả đều không dễ dàng dao động lùi bước, chuyện như vậy, hoặc là chậm chạp không ra quyết định, hoặc là đưa ra quyết định dứt khoát, kiêng kỵ nhất chính là dao động không nắm chắc. Hướng chỉ từ nhỏ Vô Tà đã được giao cho Tuyền vương dạy dỗ, quan hệ thân thiết đối với tuyền vương, cũng không lấy làm lạ.

Nghĩ tới đây, Tần Xuyên bật cười, may mà là người cực kỳ kiên nhẫn, không nóng không vội, hần cảm thấy dường như năm đó lúc phụ hoàng giao Vô Tà cho Tuyền vương dạy dỗ, bản thân mình quá mức lý trí cùng thận trọng quyết đoán, khiến bản thân có chút hối hận.

Nếu không phải năm đó bản thân quá mức cẩn thận, không nguyện ý có quá nhiều quan hệ với con Tĩnh vương, làm cho Kiến đế kiêng dè, lúc kiến đế hỏi triều thần việc việc nuôi nấng dạy dỗ thế tử, người dạy bảo của nàng là hần, có lẽ hôm nay sẽ là một hoàn cảnh khác rồi.

Tần Xuyên đứng ở cửa đại điện, vẫn chưa tiến vào, đông cung phía sau lại yên lặng cùng quanh quẩn, một mảng tối đen, một chút mờ nhạt, chỉ có sương mù dày đặc, tầm điện phía trước, bên trong phát ra ánh sáng của ngọn nến, màn sa bay phấp phới ngăn cản tầm mắt, trong lúc đó một trận dao động, ánh sáng nhẹ nhàng phía sau phản chiếu bóng dáng Vô Tà, theo vị trí của hần nhìn, càng có vẻ phiêu dật, phảng phất như hồn phách trở về.

Giờ phút này trong lòng hần nhớ lại, sau khi Vô Tà mất, hồn phách trở về nhất định không trở về để nhìn hần, nơi mà nàng muốn đi nhất, phải là chỗ của Tuyền Vương đi?

Thái tử lúc trước, nhân hậu nho nhã, mà thái tử trước mắt, tuấn lãng còn mang theo vài tia diễm lệ, cùng Tần Xuyên trong ấn tượng của Vô Tà, quả thực

tựa như hai người, tuy là thái tử bị giam lỏng, nhưng tình trạng này, suy cho cùng so với Tần Yến Quy mà nói, tốt hơn rất nhiều. Ít nhất tại đông cung, hẳn vẫn tiêu điều tự tại như vậy, ung dung thậm chí có thể đi lại tự nhiên trong đông cung.

Vô Tà cũng biết được Tần Xuyên là hồ ly, làm chuyện gì cũng cẩn thận, lần này lại để bản thân mình chọc đến kiến kiến phải kiêng kỵ đến vậy, là bởi vì sao, bất quá nghĩ đến trước mắt, trái lại uống công Tần Dung lo lắng, Tần Xuyên bị giam lỏng trong đông cung, không giống ngày xưa, cái gì cũng không cần suy tư, không cần mưu tính, không cùng bất cứ kẻ nào đấu trí bày ra mưu mô đầu đá, hẳn trái lại đối với loại cảm giác giam lỏng này không sao cả, cả ngày được thanh nhàn như vậy, cũng khó có được.

Dừng một chút, Vô Tà hồi phục lại tinh thần, khoe miệng nhẹ nhàng giương lên nở một nụ cười, nàng đứng ở bên ngoài màn sa, đối mặt với cửa chính, cũng không động, chỉ như thế đứng ở đấy kia: "Ta chết, hồn phách cũng không đến nơi này của ngươi được. Nhưng ta không chết, chân này như thế nào lại đi được."

Nghe được những lời này, cuối cùng, dáng vẻ lười biếng dựa vào trên cửa giật giật, đứng thẳng lên, một thân trường bào đen tung bay trong gió cùng tóc rối đen như mực kia, bóng dáng cao lớn kia hướng về phía cửa Vô Tà đang đứng nhanh chóng bước đến, khi hẳn đến gần, mùi rượu trên người hẳn cứ như vậy mà mà phiêu tán khắp nơi, hòa với hương nhang trong phòng, trên người lại còn mang theo khí lạnh Vô Tà ngẩng đầu lên, nhìn thấy được nét mặt ôn nhã Trương tổ nhật, hiện giờ lại mang theo vẻ dị thường, yêu nghiệt điên cuồng, như nước xuân ấm áp, có chút điên đảo mọi người.

Quả nhiên khi nhìn thấy Vô Tà đang đứng trên mặt đất trước mặt mình, mà dưới chân của nàng, là mặt đất bừa bộn, là hẳn làm hủy hoại khi đi đến, hẳn cũng không gọi cung nữ đến dọn dẹp, vì thế mới có bộ dạng này, không nghĩ đến nàng lại bất gặp rồi.

Cái chớp mắt kia, đáy mắt hẳn hiện lên cảm xúc biến hóa kịch liệt, ánh mắt lười biếng say mê, nhuộm lên vài phần thanh tỉnh tim đập mạnh và loạn nhịp, sau đó liền hiện lên ý cười, đứng từ trên cao khoe miệng lại dương lên, cùng với đáy mắt tràn đầy ý cười: "Ngươi quả nhiên vẫn sống tốt."

Hắn bỗng nhiên vươn tay ra, hướng đến hai má của Vô Tà, dường như muốn tin tưởng nàng thật sự còn sống, Vô Tà hơi sửng sốt, Vô Tà bất động thanh sắc nghiêng sang một bên, tay Tần Xuyên dừng lại giữa không trung, khoe miệng hẳn nhếch lên, lại cũng không có nửa phần thất vọng, thập phần tự nhiên mà thu tay về, cười như không cười mà hỏi thăm: "Ngươi đến nơi này của ta, chính là vì chuyện của lão tam?"

Sắc mặt Vô Tà không dao động, lắc đầu, Tần Xuyên cũng không quản nàng nói thật hay giả, chỉ mỉm cười một cách đầy thâm ý, bắt gặp ánh mắt Vô Tà đang dừng trên bức tranh chưa vẽ xong rơi trên mặt đất cách bọn họ rất gần, người được vẽ, mang hình dáng của một thiếu niên tuấn tú, liếc nhìn một cái bị hấp dẫn bởi nó, liền có thể nhận ra là ai, dường như trên mặt đất chỉ có là bức họa, ngoài ra không có thứ gì khác, hoặc chỉ vài nét bút, hoặc là chỉ một bóng lưng mơ hồ, bừa bãi trên đất, trong những bức tranh kia là nàng, bị Vô Tà nhìn thấy những thứ này, Tần Xuyên dường như cũng không xấu hổ, nâng môi cười cười: "Nhớ lại mà vẽ, lại không có khả năng vẽ được sự hấp dẫn của ngươi, không nhìn cũng được."

Hắn nói hết sức bình thản, giống như bức họa này thật sự chỉ là được hắn vẽ ra lúc nhàn nhã, không đáng giá để nói đến, trên mặt đất bừa bãi này, từ lúc Vô Tà vẫn còn bé, cho đến khi lớn lên, khuôn mặt từ từ phát triển, miêu tả tỉ mỉ, một bức lại một bức, chỉ sợ là về mấy ngày mấy đêm mới có thể vứt tranh đầy trên đất như vậy, cho nên hẳn tự giam cầm tại đông cung mấy ngày liền, yên tĩnh tại chỗ này, cũng không đi ra, nán lại trong đông cung, chính là vì nhớ lại nàng?

Đáy mắt Vô Tà có cái gì đó chợt lóe lên rồi biến mất, sau đó nâng môi cười, xoay bước đến người Tần Xuyên đi ra ngoài: "Đi thôi, chúng ta uống một chén."

Vô Tà tự mình đi đến bên cạnh hắn, Tần Xuyên hạ mí mắt, làm cho người ta không thấy được nét mặt của hắn, chỉ có thể thấy được nụ cười kín đáo thoáng hiện trên khoe miệng, giây sau, bàn tay to lớn của hắn đột nhiên chế trụ tay Vô Tà, dùng lực một cái, kéo Vô Tà đến trước ngực mình, trời đất quay cuồng, bóng dáng kia kéo Vô Tà cùng ngã trên mặt đất, cánh tay hắn để phía dưới, tự nhiên đè Vô Tà phía dưới, cầm đầu Vô Tà, thân hình mang theo mùi rượu kia cũng trực tiếp che chắn trên người Vô Tà, đầu tóc đen rối tung trực tiếp xả xuống, giống như nước chảy, thổi tung hỗn độn trên mặt đất, có mấy sợi tóc, rơi trên gò má của Vô Tà.

Vô Tà ngẩn ra, ánh mắt cũng mở lớn lên, nàng không có chút phòng bị nào, lúc này đây đột nhiên lại trở thành bộ dáng như vậy rồi, Vô Tà mở to hai mắt, khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc, thật là đúng là có chút đáng yêu, Tần Xuyên tao nhã ý cười dạt dào, ngày thường vẫn là bộ dạng thâm sâu khó lường, nhưng tới cùng luôn dịu dàng nho nhã thái tử lễ nghi đầy đủ? Diêm dúa lắng nghe Vô Tà thật muốn dùng một từ "quyến rũ" để hình dung hắn.

"Muốn uống rượu, không cần ra ngoài, trong đông cung của ta, cái gì cũng thiếu, chỉ riêng rượu là không thiếu." giọng nói trầm thấp lười biếng của Tần Xuyên trong họng phát ra, hơi thở ấm áp phả vào hai má Vô Tà, sắc mặt Vô Tà quần bách, lúc này đỏ lên, nàng phục hồi tinh thần, đáy mắt cũng bình tĩnh trở lại, muốn đẩy Tần Xuyên ra đứng dậy.

"Tần Xuyên, ngươi và ta đều là nam tử, như vậy còn ra thể thống gì, nếu để người khác thấy được..." Vô Tà cau mày, đáy mắt có chút độc ác.

Tần Xuyên giống như không có nhìn thấy đôi mắt bốc lửa của Vô Tà, híp mắt lại, ý vị thâm trường lặp lại câu nói của Vô Tà, có chút chế nhạo: "Nếu để cho người khác thấy được..." Hắn nở nụ cười, nhưng không có đứng dậy, người này nhìn lịch sự nho nhã, trên thực tế lại thật sự gian trá giao hoạt, dường như đã sớm đoán được Vô Tà không phải là người dễ đụng vào, tay chân của nàng, cơ hồ đều bị hắn tận lực chế trụ: "Nơi này là đông cung, không phải tỉnh vương phủ của ngươi."

Sắc mặt Vô Tà trầm xuống, quả nhiên là những lời này, cùng Tần Dung nói quả không khác nhau mấy.

Nơi này là đông cung, hẳn tất nhiên không sợ có người nào khác tự nhiên xông vào nơi của hắn, đương nhiên, trừ bỏ nàng ngoài ý muốn xuất hiện tại nơi này, mặc dù thật sự có người thấy được, tự nhiên cũng là người của hắn, hẳn là không mang đến phiền toái gì cho hắn.

Nhất thời Vô Tà cũng không cãi lại, cau mày, nhìn thẳng ánh mắt của hắn: "Vương phủ của ta, cũng có người của người đi."

Tần Xuyên thập phần sáng khoái mà thừa nhận, trên mặt mỉm cười: "Lúc phụ vương ngươi còn sống, vẫn là nhiều một chút. Ngươi trước đây, không thể yêu thương được, ngày xưa ta từng nói với ngươi, lão tam cho dù đối với ngươi tốt, hấn tới cùng là khuôn mặt cùng vô tình, hai vương đầu, nhất định sẽ có một thua, ngày nào đó hấn vứt bỏ ngươi đi, cũng không phải không có khả năng. Ngươi nói, ta bảo hộ ngươi như vậy, sao lòng dạ ngươi lại sắt đá như vậy, ương ngạnh muốn quay quanh lão tam?"

Chính xác, nếu như nàng là thái tử, con của Tĩnh vương còn sống, đối với bản thân mình tuyệt đối là trăm hại mà không có lợi, hấn chưa từng nghĩ muốn lợi dụng nàng như thế nào, bởi vì hấn là thái tử, đương nhiên hấn có năng lực mà đạt được toàn bộ, nàng đối với hấn, là một quả bom hẹn giờ, nếu nàng chết, đối với hấn ngược lại là chuyện tốt.

Tần Xuyên nở nụ cười, dường như đã sớm biết phản ứng của Vô Tà là như thế nào: "Lão tam thực sự tốt như vậy? Khiến ngươi thích hấn như vậy? Hôm nay ta hỏi ngươi một lần, ngươi quả thực muốn đứng về phía lão tam? không lo lắng nữa rồi?"

Sau một lúc lâu, một trận trầm mặc.

Tần Xuyên ha ha cười lên tiếng, xem ra tâm tình quả thực cũng không quá tệ, chỉ là càng chế nhạo nhiều hơn, toàn bộ sự tao nhã ngày thường đều mất đi, như hồ ly: "Cũng được, ta vẫn là câu nói kia, sau này ta cùng với lão tam bất luận là người nào thắng người nào thua, lúc nào cũng sẽ bảo vệ tính mạng của ngươi. Kỳ thật lần này, nếu như ngươi không thật sự trở lại, cũng không phải là chuyện xấu, tuy nhiên ta sẽ có chút khổ sở, nhưng ít ra cũng không hấn là quá mức khó xử."

Vô Tà nhíu mày: "Nếu như ta đoán không sai, năm đó phụ vương của ta bỗng nhiên phải chuyển đi 3 quân Kim Lăng, khiến ta rời khỏi Biện Kinh hỗn loạn, kỳ thật trong đó có sự trợ giúp của ngươi đi? vì cái gì?"

Thái tử Tần Xuyên, kỳ thật cũng là người mà Vô Tà không thể đoán ra, theo đạo lý, giữa bọn họ, không có quá nhiều qua lại, lấy thân phận cùng địa vị cùng lập trường của hấn, khẳng định không muốn nàng lưu lại trên đời này, làm chính bản thân mình gặp nhiều phiền toái như vậy, nhưng nhiều năm như vậy, Tần Xuyên chính xác là chưa từng động qua nàng, Vô Tà thậm chí hoài nghi, ý định ban đầu của Tần Xuyên cũng cùng một dạng của Tần yển Quy, muốn nàng rời xa nơi này, ít nhất là cách Biện kinh càng xa thì nàng càng an toàn, điều này làm cho Vô Tà nghĩ không ra, dù sao thì Tần Xuyên cũng không có lí do phải làm như vậy, nàng còn sống, vĩnh viễn là một uy hiếp đối với hấn.

"Vì cái gì a?" Tần Xuyên cũng cười, nhưng không có trả lời vấn đề của Vô Tà, trong mắt hấn dường như nhuộm lên men say.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Hóa Ra Là Ngươi.

Editor: Trịnh Phương

Ý tứ hàm súc trong cặp mắt phượng hẹp dài sâu thẳm kia chậm rãi lướt qua, Tần Xuyên lười biếng nửa ngồi dậy, trường bào rộng rãi che cả người, tóc đen rối tung của hấn cũng đổ xuống như thác nước. Lư hương trong tầm điện này cùng ánh nến đều đã phát ra ánh sáng màu đỏ rung động, hấn một tay chống đầu, một tay bỗng nhiên đặt giờ lên vuốt ve hai má Vô Tà.

Vô Tà sững sốt, lập tức nhăn mày lại, cái đầu nhỏ của nàng so với thân hình cao lớn của Tần Xuyên, nhưng lại có vẻ vô cùng nhỏ bé, bị hấn vây ở dưới thân, giống như một con mèo nhỏ bị người giam giữ trong khuỷu tay, chỉ lộ ra một cái đầu. Tần Xuyên đột nhiên tự mình ra tay, khuôn mặt tuấn mỹ cũng chậm rãi tiến sát vào nàng, khoảng cách giữa hai người trở nên ái muội, mặt hấn cách nàng rất gần, cúi đầu xuống, hô hấp nóng ẩm phun lên trên mặt hấn, đáy mắt một trận buồn bực, mặt đỏ tai hồng, vùng vẫy giờ tay lên muốn đánh xuống...

Vô Tà không ra tay độc ác, Tần Xuyên hấn lại càng không phải là ngồi không. Vô Tà rất ít khi nhìn thấy Tần Xuyên ra tay, nhưng bản lĩnh của hấn không thể nghi ngờ là cao hơn Vô Tà, dư sức dễ bắt lại cánh tay của nàng. Vô Tà đánh ra một chiêu liên tục tiếp bị Tần Xuyên cầm tay, thân thể của hấn bỗng nhiên nghiêng qua một bên, thuận thế liền túm tay Vô Tà, kéo thân thể nàng đảo lại một lần, làm thân thể Vô Tà nguyên bản bị hấn vây ở dưới mặt đất bị đảo thành ở phía trên, mà lưng hấn lại ở sát đất mặt, làm đệm lót phía dưới cho nàng.

Mất đi giam cầm dưới mặt đất, thân thể Vô Tà đương nhiên có thêm tự do, nhưng một bàn tay nàng bị Tần Xuyên giữ chặt, thân thể còn chưa tìm được trọng tâm tốt lập tức gần như là bị hấn ôm ở trong ngực, cả người dán ở trên người hấn, một cánh tay kia của hấn lại xoa xoa hai gò má của nàng giống như muốn trêu cợt nàng...

Vô Tà buồn bực. Nàng chưa bao giờ biết thái tử ôn tồn lễ độ, có tài có đức, vậy mà lại chính là kẻ lưu manh bậc này, không khỏi có chút thô lỗ mà quăng ra một nắm đấm nhỏ.

Vào thời khắc này, khóe miệng Tần Xuyên bỗng nhiên giương lên, đáy mắt hiện lên vẻ giảo hoạt trong nháy mắt, tiểu gia hỏa đen mặt muốn xuống tay với hấn này, bộ dáng buồn bực mà lại đáng yêu được như vậy. Đối với sự công kích của Vô Tà, Tần Xuyên căn bản lơ đãng, đầu của hấn lười biếng mà nhẹ nhàng nghiêng đi, quả đấm của Vô Tà liền rơi vào khoảng không, bàn tay dò xét trên đôi má của Vô Tà cũng bỗng nhiên rơi đi, vòng qua sau đầu Vô Tà, nhẹ nhàng căng lên...

Lúc này Vô Tà ngây ngẩn cả người, chớp chớp đôi mắt, nhìn lại đôi bàn tay to lớn không biết đã làm gì kia, chỉ thấy một sợi dây gắm màu băng đang quấn quanh ở trên tay hắn, màu sắc của dây gắm màu băng tuyết này cực kỳ trắng trong thuần khiết, mặt trên là dùng kim tuyến xâu hình rồng cực kỳ tinh mịn mà khéo léo theo hình thường luồng (giao long), mà băng gắm kia vẫn là buộc ở trên tóc Vô Tà...

Trong khoảnh khắc, Tần Xuyên che đi người thiếu niên, mái tóc đen được buộc lên kia bỗng nhiên nghiêng xuống, tóc đen mượt như tơ lụa, cũng như thác nước. Ánh mắt nàng kinh ngạc đến nhẹ run rẩy, càng động lòng người, giống như bầu trời chỉ có một màu xanh thẳm, lại như dòng suối tĩnh lặng chảy trong khe núi, hương thơm thâm lan tỏa, là mùi hương thơm ngát trên mái tóc nàng. Bỗng nhiên tóc đen không còn chịu khống chế, khuôn mặt vốn luôn nhỏ nhắn của nàng nổi bật lên, trở nên nhu hòa, xinh đẹp trong trẻo, làn da trắng mịn, khuôn mặt tuần tú đã nảy nở, đã không còn chỉ là tuần tú, mà là một loại quyến rũ của thiếu nữ mới lớn còn vương lại một chút trẻ con, ngây thơ làm tim chính mình cũng tim đập mạnh và loạn nhịp, càng ít đi vài phần lão luyện trong ngày thường cùng đầy mắt thâm sâu luôn luôn tĩnh táo, bình tĩnh cùng cứng nhắc. Giờ khắc này, do kinh ngạc, biểu tình trên mặt nàng càng trở nên sinh động, ánh sáng lay động, mùi hương hoa mai lướt nhẹ qua, lông mi dài run rẩy, con ngươi đen mờ lớn, làn môi xinh đẹp cũng có có lúc hơi giương lên...

Này nhạt quét Nga Mi tiên tư xanh ngọc, mỹ so với cảnh xuân, khiến người rõ ràng chỉ cảm thấy Thiên Địa thất sắc, trong khoảng thời gian ngắn, mà lại lệnh Tần Xuyên chính mình đều đã ngây ngốc ngẩn ngơ.

Vô Tà đã lấy lại tinh thần, cuống quýt muốn đứng dậy, nhưng một tay Tần Xuyên nhẹ nhàng mà vướng mắc ở trên tóc Vô Tà, trên khuôn mặt anh tuấn bỗng nhiên nổi lên một chút cười nhạt, sắc mặt đầy kiên nghị, như có ý khẳng định: "Quả nhiên, là ngươi."

Ngày ấy ở Hoa Mãn Lâu, nàng thanh nhã liếc mắt một cái, giống như nhìn thoáng qua, nàng ôm đàn mà đi vào, trước mắt bao người, lại như tiến vào nơi không người, không coi ai ra gì, chậm rãi đi qua, thân hình mảnh khảnh, lại không như nữ tử e lệ cùng thướt tha tâm thường, trong lúc giờ tay nhắc chân đã thể hiện ra phong thái hồn nhiên thiên thành tôn quý của chính mình.

Ngày ấy nàng làm người đời kinh diễm, không phải vì dung mạo, mọi người thậm chí căn bản chưa từng thấy rõ dung mạo của nàng, chỉ vì tiếng nhạc xuất thần nhập hóa kia đã sớm khiến người ta mở rộng tâm tình, còn có toàn thân người đánh đàn cùng ánh trắng sáng chói tảo nhai. Thân hình nàng rõ ràng nhìn rất mềm mại mảnh khảnh, lại chưa từng làm cho người ta cảm nhận được nửa phần yếu ớt, chỉ cảm thấy, xa xa mà đến, chậm rãi mà qua, giống như tiên tử hạ phàm, trắng trong thuần khiết cùng xa hoa, nhã nhặn lịch sự cùng ồn ào náo động, ở trên người nàng, gần như đều đã được dung hợp bằng một phương thức kỳ diệu.

Cột tóc đột nhiên bị người khác tháo ra thì trong ý tức giận cùng không từ bỏ, nàng cau chặt mi cùng đôi mắt càng phát ra sự sắc bén, có lẽ cũng bởi vậy mà tư thái cũng ít đi lực uy hiếp của ngày thường, ngược lại giống như là tính tình tiểu nữ nhi. Tần Xuyên thấy vậy cũng thất thần sững sờ, sau đó ý cười nơi khóe môi càng sâu, tựa hồ là vì bổ sung giải thích cho câu nói vừa rồi của chính mình: "Người ở Hoa Mãn Lâu ngày ấy, là ngươi."

"Ngươi làm cái gì vậy!"

"Ngươi, tiểu hồ ly này." Ý cười của Tần Xuyên càng sâu, ngược lại như là chế nhạo trêu chọc nàng, hắn bỗng nhiên lấy tay nhẹ nhàng mà chạm lên đôi môi đang muốn mở ra nói gì đó của Vô Tà...

Vô Tà đơ ra một lúc, trong lúc này đầy mắt có chút mờ mịt, nhưng rất nhanh nàng liền biết, trên môi nàng mang theo cảm giác ướt át một lúc, nơi chớp mũi người được mùi máu tươi nhàn nhạt. Vô Tà sững sờ, Tần Xuyên đã thu tay lại, đầu ngón tay của hắn vẫn mang theo máu tươi, mà môi của nàng lại tươi đẹp như trái anh đào, dung mạo vốn xinh đẹp không vướng bụi trần, sự lạnh lùng đơn độc không mang nửa phần ý cười mà xuất hiện thêm vài phần cương nghị của thiếu niên, trên làn môi kia có máu tươi, tựa như thoa lên một tầng son môi màu đỏ, lúc này bắt đầu trở nên diễm lệ xinh đẹp. Tần Xuyên thấy vậy thì chặc chặc cười nhẹ, giống như cực kỳ thỏa mãn với tác phẩm của chính mình, nhẹ giọng nói: "Thì ra đây là diện mạo đã bị lão Tam nhìn thấy lúc đó."

Nam tử lạnh lùng, cương nghị đến đâu cũng sẽ đều sẽ vì nữ tử trong lòng mà hóa thành nhu tình, huống chi Vô Tà vốn là nữ tử? Khi một nữ tử đối mặt với nam tử mình thích, mắt luôn luôn sáng như sao, vẻ mặt xấu hổ, giống như Vô Tà lúc này, môi hồng răng trắng, đôi mắt sáng rực, đáng người yếu điệu, giặt này mình.

Khóe môi Tần Xuyên giương lên, cười như không cười. Những biến cố liên tiếp này quả thật là khiến Vô Tà nhất thời có chút thất thần, không biết nên phản ứng như thế nào. Đối với vẻ ngạc nhiên khó có được này của Vô Tà, Tần Xuyên tựa hồ cực kỳ thỏa mãn, ngón tay còn mang theo vết máu kia giống như vẫn lưu lại cảm xúc kỳ diệu khi dừng lại trên môi Vô Tà. Trong lòng hắn vừa động, trường bào cũng lay động, mái tóc rối tung của hai người vướng vào cùng một chỗ, đôi mắt hẹp dài mị hoặc của hắn lưu chuyển, thân hình thon dài bỗng nhiên di động, kéo theo tóc đen cùng trường bào bay tán loạn, khuôn mặt tuần tú của hắn cùng với Vô Tà gần như dán cùng một chỗ, khóe môi câu hồn đoạt phách bỗng nhiên gọi nên ý cười bốn cợt, muốn nghiêng người đổ xuống bên cạnh khóe miệng của Vô Tà.

Lúc này Vô Tà tức giận, không thèm phân biệt xem đây là đầu liên đánh ra một chương, lần này là đánh thật. Tần Xuyên liên tục cười khò, không ngờ rằng Vô Tà lại nổi giận đúng là uy lực mười phần, lúc này hắn lắc mình né qua, hai người vậy mà ra tay hết mình, may mà thân thủ của Tần Xuyên xuất thần nhập hóa, nếu không thì với mấy chiêu hung hãn giống như tiểu sư tử tức giận cuarVoo Tà, chỉ sợ hắn sẽ gãy mất mấy cái xương, còn bị chấn vỡ nội tạng. Đánh một lúc lâu, hai người cũng có chút kiệt lực, đơn giản chỉ quăng nội lực ra, quyền đâm cước đá xoay vặn đánh lại, Tần Xuyên đương nhiên là để cho Vô Tà đánh, còn bản thân thì luôn luôn né tránh, cũng không tránh khỏi chịu thiệt trên tay Vô Tà, liền lại muốn đi chế ngự nàng, Vô Tà lại đầu bị chế ngự dễ dàng như vậy, hai người đánh nhau, đến sau cùng đều là một bộ dạng mệt hết hơi, nằm trên mặt đất, quần áo hỗn độn, tóc dài lại càng hỗn độn, lần lượt thở phì phò, toàn thân là mồ hôi...

Một gian phòng tươi đẹp như vậy cũng giống như mới vừa bị phá vỡ, loạn thành một đống, bị bàn gỗ vô tội gần bình phong cũng bị phá thành vô số mảnh nhỏ, tàn dư đứng lại một chỗ, hai người Vô Tà cùng Tần Xuyên nhìn thấy vậy thì đều là ngẩn ra, sau cùng vậy mà cùng bật cười, liền nằm trên mặt đất thở phì phò như vậy.

"Hôm nay ngươi có thể đến gặp ta, ta vô cùng vui mừng." Tần Xuyên cười như không cười, thậm chí không có truy cứu tại sao Vô Tà lại tới nơi này, chỉ vì nàng đến đây là chuyện khiến hắn vui mừng. Dừng một chút, Tần Xuyên rất có ý vị nói: "Có lẽ vẫn là không thường tới thì tốt hơn."

Nếu không thì Đông cung này của hắn sợ là cũng bị phá dỡ toàn bộ.

Khi nói chuyện, Tần Xuyên xuất ra một chiếc, triệt để chém đi một bức tường vây quanh tủ để thức ăn, trong lúc nhất thời, những mảnh vụn bay tứ tung. Nói cũng lạ, chỉ riêng chỗ những bình rượu coi như được hắn giấu đi mới không có chút tổn hại nào khi bị chiêu thức đánh tới. Tần Xuyên cảm lấy, nhận tiện để lại cho chính mình vài hũ, ném cho Vô Tà vài hũ, tự mình ngửa đầu uống đầu tiên, trên người hắn mang mùi rượu say lòng người.

Vô Tà do dự một chút, cũng ngửa đầu lên uống, mùi rượu thuần hậu, có hương thơm nhàn nhạt của bùn đất cùng cây cỏ, nhân tiện nói: "Rượu này làm ta nhớ tới một người bạn cũ."

Tần Xuyên như có như không nín thở, gương mặt tuần tú kia vẫn là vẻ trong ôn nhuận lại mang theo tà mị như cũ, giống mà lại không giống hắn: "Rượu này cũng làm ta nhớ tới một người, đây là rượu mà ngày xưa ta với hắn đào được ở trong cung Trường Sinh."

Nói tới người thích phẩm rượu nhất, không thể không nhắc tới Nhị hoàng tử Tần Lâm Uyên năm đó, kiến thức uyên thâm được Kiến đế thưởng thức. Trong nhiều hoàng tử như vậy, chỉ có một mình Lâm Uyên là người được Kiến đế tự mình nuôi dạy mà lớn lên. Lâm Uyên là thần đồng, từ nhỏ đã tài hoa hơn người, mưu trí vượt trội, người mà Kiến đế muốn chọn làm thái tử năm đó chỉ có Lâm Uyên, nhưng hắn không phải là do hoàng hậu hay quý phi sinh ra, mẹ đẻ mất sớm, Kiến đế thậm chí vì ngày Lâm Uyên có thể thuận lợi lên làm thái tử, không cho người khác nói gì, mà tự mình để hắn ở bên người nuôi nấng, thậm chí ngay cả thánh chỉ sắc phong thái tử cũng đã sớm nghĩ xong. Trong các vị hoàng tử lúc đó, hoàng tử có mẹ đẻ hèn mọn đâu chỉ có một mình Tần Lâm Uyên một người. Tần Xuyên mỉm cười, Tần Yên Quy năm đó, bàn về tài hoa, có lẽ không thua gì Lâm Uyên.

Tần Lâm Uyên quả thật là tài hoa hơn người, lại vừa được Kiến đế yêu thương tin tưởng, cho nên ngay cả đứa con cả là hắn lúc đó cũng bị Kiến đế lãng quên. Lúc đó, tiền hoàng hậu phải khuyên nhủ, nhà họ ngoại góp sức, triều thần đều khuyên can Kiến đế lập con trưởng dòng chính làm thái tử, sau cùng Kiến đế mới không thể không sắc phong Tần Xuyên làm thái tử.

Vô Tà hơi híp mắt lại, cũng không có nói thêm gì nữa.

Cung Trường Sinh... Xem ra người bạn cũ bọn họ nhớ tới này là cùng một người.

"Ngươi rất yêu thích ngôi vị hoàng đế kia?" Vô Tà hỏi hắn.

Tần Xuyên nghiêng đầu, nhìn vào mắt Vô Tà, khóe hắn mỉm cười. Có lẽ sẽ không có ai giống như Vô Tà, hỏi được trực tiếp hai chữ "Ngôi vị hoàng đế"* kia như vậy, tâm tình trong mắt nàng coi như cũng chỉ là rất bình thường, thậm chí là nàng thứ gì đó mà nàng phi nhỏ, hắn cũng đáp lại rõ ràng: "Bao nhiêu người phân tranh rồi đổ máu vì nó, ta cũng không biết ta có thích quyền thế địa vị hay không, nhưng bản thân sinh ra, ta cũng biết, ta là đứa con cả của vợ cả, có vài thứ ta không thể tự quyết định."

* Hai chữ được nói tới là "Hoàng vị" (皇位), dịch ra là "ngôi vị hoàng đế".

Tuy mẹ đẻ của hắn là tiền hoàng hậu đã qua đời, nhưng năm đó hoàng hậu quyền thế ngấp trời, thế lực của nhà ngoại cũng như mặt trời ban trưa**, người bọn họ muốn phụ tá, tuyệt đối không phải một người vô năng mà không có dã tâm.

Đứa con cả của vợ cả? Quả thật, lấy lập trường của hắn, ắt phải diệt trừ tất cả chướng ngại vật.

"Hiện giờ sao ngươi lại đợi ta? Con trai độc nhất của Tĩnh vương bỗng nhiên biến thành một nữ tử, trái lại sẽ là chuyện khiến cho người ta khó có thể tin." Vô Tà lạnh nhạt nói, giống như là nàng căn bản không thêm đề ý tới chuyện có người khác biết được con trai độc nhất của Tĩnh vương hóa ra lại là nữ tử, không đề ý tới chuyện việc này có bị bại lộ hay không.

"Ngươi biết ta sẽ không làm ngươi khó xử." Tần Xuyên mỉm cười, quả thật là hắn cũng chưa từng làm nàng khó xử, cho dù ngày xưa nàng có thân phận là huyết mạch còn lại duy nhất của hoàng thất là một thứ uy hiếp hắn, hắn cũng chưa từng động tới nàng, huống chi hôm nay, huống chi hiện giờ hắn...

Vô Tà bật cười: "Ngươi biết ta là nữ tử, cho nên mới khinh thường làm chuyện khó xử với ta, cho rằng ta một nữ tử, không đủ để trở thành hòn đá chặn đường của ngươi, cho nên mấy năm nay ngươi mới chưa từng làm chuyện khó xử với ta?"

Tần Xuyên nghe xong, hẹp dài phượng nhãn nheo lại, lười biếng phong tình tràn ngập tại đây ban đêm, trầm thấp thanh âm miễn cưỡng địa vang lên: "Ta chưa từng làm khó dễ ngươi, đều không phải là biết ngươi với ta mà nói, không có bất luận cái gì uy hiếp ý nghĩa, chỉ là ngươi còn sống, ngày hội trở nên càng thú vị chút thôi..."

Hắn nếu là sớm biết nàng là nữ tử, hôm nay phen này, lại là vì sao như thế kinh ngạc...

"Thú vị?" Vô Tà nhún mày.

Tần Xuyên cười như không cười: "Mẫu phi Triều thị của ngươi, danh gia vọng tộc của Biện quốc năm đó, thân phận mẫu phi ngươi lại càng tôn quý, gia thế nhà mẹ rất lớn, hưng thịnh như mặt trời ban trưa."

Trong mắt Vô Tà hơi trầm xuống, nàng chỉ biết mẹ đẻ của nàng qua đời vì khó sinh, nhưng lại cũng không biết được quá nhiều chuyện của mẫu phi. Khi Tần Tĩnh còn sống, hắn một lần cũng không đề cập tới người mẹ Triều thị này, đương nhiên nàng cũng chưa từng hỏi, lại càng không biết, nếu họ Triều thị

đúng là người của Biện quốc, còn là một gia tộc hiển hách thì vì sao hiện giờ nàng lại không biết trong triều đình có người họ Triều?

"Lúc đầu ta lại cảm thấy, giữ người lại, ngày hôm đó chắc chắn sẽ trở nên thú vị hơn một chút, vì thế ngày xưa người trêu chọc lão Ngũ ở quận Kim Lăng, hành động tùy ý, dẫn sai đường cho hắn, ta cũng chưa từng cản trở, chỉ làm cho lão Ngũ ăn phần thiệt thòi này, nói ra, ta cũng có chút không đợi được hắn." Tần Xuyên cười cười, thật sự áy náy mà nói, trên mặt lại không có nửa phần xấu hổ, tới cùng cũng không nhìn ra hắn thấy có lỗi với Tần Dung ở chỗ nào: "Ta cũng từng tra rõ qua hồ sơ ghi chép tại vương phủ của người, lại phát hiện tất cả hồ sơ mười bốn năm trước đều bị một trận lửa thiêu hủy sạch, không thể tìm được cái gì."

Mười bốn năm trước, đúng là năm Vô Tà sinh ra, nàng quả thật cũng nhớ rõ, khi nàng còn nhỏ trong vương phủ đúng là có một vụ cháy, nhưng cũng không xảy ra chuyện lớn gì, chỉ là thiêu cháy vài thứ thôi, năm đó phụ vương cũng nói, chẳng qua chỉ là cháy một chút hồ sơ, nàng cũng chưa từng để ở trong lòng.

Hồ sơ vốn ghi tất cả hộ gia đình, ghi lại chút đơn khám chữa bệnh, không cũng không sao, Vô Tà chưa từng để tâm.

Tần Xuyên nở nụ cười, ý cười sâu thẳm: "Một vụ cháy, lại chỉ thiêu cháy hồ sơ ghi chép của một năm kia, không có gì kỳ lạ sao? Phụ vương vương đúng là nói cho người rằng mẫu phi Triều thị của người chết vì khó sinh?"

Lời nói này của Tần Xuyên vô cùng ngả ngớn, giống như là châm chọc.

"Ta đương nhiên nghĩ muốn lưu lại cho người một cái mạng, vì thế quả thật là lúc người cùng phụ vương người dời khỏi ba quận Kim Lăng có trợ giúp một lần, tự mình nhớ lại, người cách kinh thành khá xa, có lẽ còn có thể sống được lâu hơn một chút. Ta rất tò mò, Tần Tĩnh hao tổn tâm cơ như vậy, tới cùng là muốn giấu giếm điều gì. Có lẽ, cho dù ta không biết nguyên do trong đó, lão Tam cũng hẳn phải biết được? Người cứ làm chuyện điên rồ vì hắn như vậy, hẳn lại không nói cho người biết điều gì? Thật đáng buồn."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Đúng Là Tuyệt Phôi

Edit: Nhật Dương

Người cứ vì hắn mà làm ra những chuyện điên rồ còn hắn lại không nói bất cứ việc gì với người...

Câu nói đó của Tần Xuyên là có ý muốn châm chọc, hắn không hề che giấu, ngay cả việc châm ngòi ly gián đều quang minh chính đại làm, không hề sợ Vô Tà biết được dụng ý xấu của hắn.

Vậy mà ngoài dự đoán của Tần Xuyên, phản ứng của Vô Tà lại cực kỳ bình tĩnh, nhắc tới Tần Yến Quy thì trên gương mặt lúc nào cũng mang mặt nạ để che đi con người thật bên trong giống như hắn lại đột nhiên lộ ra ý cười nhợt nhạt, ý cười xuất phát từ đáy mắt, phát ra từ sâu trong tâm hồn, rung động lòng người, Tần Xuyên nhìn thấy lập tức ngăn người, trong lòng có chút khô sở, điên, đâu chỉ có một mình hắn.

Đứa nhỏ này đúng là bệnh nặng, cho dù lão Tam đối xử lạnh lùng, tàn nhẫn với "hắn" ra sao thì chỉ cần một chút ám áp cũng đủ khiến "hắn" quên đi tất cả rét lạnh trước đó. Có người, cho dù vì "hắn" đào tìm đào phôi dốc hết sức đi làm mọi chuyện nhưng cũng không thể đổi được một chút dịu dàng từ con người có lòng dạ sắt đá như "hắn", có người lại không cần làm bất cứ điều gì, chỉ cần hắn là hắn thì có thể dễ dàng khiến "hắn" một lòng một dạ, dễ dàng tác động đến cảm xúc của "hắn".

Vô Tà uống khá nhiều rượu nhưng vẫn tỉnh táo, tư lượng lúc này của nàng là do sự rèn luyện của Tần Lâm Uyên – một người yêu rượu như mạng, rượu của Tần Xuyên vẫn chưa thể làm nàng say, có khi nàng còn tỉnh táo hơn cả Tần Xuyên.

Nàng khỏe cong khỏe môi, chỉ trong chớp mắt, đầy mắt và mọi sự khôn khéo cùng âm mưu tính toán đều không còn, chỉ còn sự trong trẻo như dòng suối trong, lại như ánh sáng minh mông của dải cầu vồng trên trời, cực kỳ xinh đẹp: "Huynh ấy thật sự khó ở chung."

Nói xong, giọng điệu Vô Tà như mang theo cảm xúc hờn dỗi làm nũng cùng một ít oán giận nhưng lại trong mắt lại tràn đầy cảm xúc vui vẻ ngọt ngào: "Từ nhỏ ta đã lớn lên bên cạnh huynh ấy, huynh ấy cũng đã tận tâm tận lực dạy bảo và che chở cho ta nhưng ta ít khi nhìn thấy huynh ấy cười, cũng rất ít khi nhìn thấy huynh ấy mất đi lý trí. Lê quy lôn Ta lúc nào cũng nhờ cậy huynh ấy nhưng cũng sợ huynh ấy, thật ra thì huynh ấy chưa bao giờ để ta vào trong mắt, cho dù ta tin cậy huynh ấy nhưng vẫn sợ huynh ấy. Huynh ấy cực kỳ tin tưởng việc ta sẽ ở bên cạnh huynh ấy cho dù cái gì cũng không phải lại càng không tạo ra bất kỳ sự ảnh hưởng nào, vì vậy mà huynh ấy mới không để ý những chuyện vụn vặt như vậy."

"Người cực kỳ hiểu lão Tam." Tần Xuyên cong môi tựa tiểu phi tiểu nói, đây thật sự là tính cách của Tần Yến Quy, quá mức tự cao tự đại cũng quá mức tự phụ, chưa bao giờ đặt bất kỳ ai vào trong mắt, cho nên một người tài giỏi như thế mới có được lòng dạ sắt đá, lạnh lùng vô tình, lúc hắn ngoan độc thì hẳn có thể lóc từng miếng thịt trên người mình hưởng chỉ người khác có là gì ở trong mắt hắn?

"Nhưng như vậy cũng tốt, huynh ấy luôn khinh thường việc lừa gạt ta, huynh ấy không muốn nói chuyện gì với ta thì thà hất cho ta một chậu nước lạnh hoặc im lặng không nói cũng sẽ không nói những lời lừa gạt ta." Vô Tà cười cười: "Nói thật, người làm ta phải phí thêm tinh lực để phòng bị và kiềm kị

hơn huynh ấy nhiều."

Lời này của Vô Tà quá thẳng thắn khiến Tần Xuyên ngẩn ngơ, sau đó cất tiếng cười to, lát sau đôi mắt phượng hẹp dài của hắn ẩn hiện vẻ mỉa mai hoặc, sáng chói giống như gió xuân lướt nhẹ qua khiến lòng người ngứa ngáy, đúng là trời sinh yêu nghiệt làm lu mờ cảnh xuân, nếu như hắn là yêu thì nhất định là hoa đào yêu chỉ vì sự lãng lơ khi nhiễm men say này khiến một nữ nhân như Vô Tà cũng cảm thấy xấu hổ.

Lời của Vô Tà là thật, tuy tính tình và suy nghĩ của Tần Yến Quy khó lường, đậm đặc cao nhả nhưng từ trước tới nay hắn đều tự cao tự đại, không để bất kỳ ai vào trong mắt, cho nên hắn khinh thường "hắn", vì vậy mà không muốn phí tâm đi lừa gạt. Còn Tần Xuyên lại là một lão hồ ly có đạo hạnh cao thâm, Tần Yến Quy thì lạnh lùng, Tần Xuyên lại như một ngọn gió xuân mang theo hơi ấm nhưng ngọn gió xuân ấm áp này lại có một cây đao ẩn trong sự dịu dàng đó nên Vô Tà mới nói hắn giả dối khiến nàng càng không tin hắn, không thể không phòng bị hắn, nếu như hắn không giả dối thì một thái tử có tác phong nhanh nhẹn, ôn nhuận nhả sao có thể tà mỉa lường lường, mê hoặc lòng người giống như bây giờ?

"Người tin lão Tam nhưng lại kiêng kỵ ta." Tần Xuyên lắc đầu, mái tóc dài tùy ý buông xõa, ý cười dạt dào: "Xem ra là ta không đúng, mang chiếc mặt nạ này quá lâu khiến ta cảm thấy vị thái tử đương triều vô vị giống như thánh nhân đó mới chính là ta."

Vô Tà không muốn tiếp tục đề tài này nên mở miệng hỏi: "Ta nghe nói ngày đó người tới hoàng lăng, bọn họ tìm không được thi thể của ta, tất cả mọi người đều khuyên người từ bỏ nhưng người lại khẳng khái muốn tìm ta, còn chém người dám khuyên can sau đó cho người tiếp tục đào lăng mộ, cuối cùng thì hoàn toàn phá hủy lăng thái tử, khiến hoàng huynh trách phạt người một trận, bây giờ lại giam người trong Đông cung. Lúc tới ta nhìn thấy bên ngoài Đông cung có không ít thị vệ, xem ra đó không phải là người của Đông cung."

Tần Xuyên nhíu mày: "Lão Ngũ nói sao?"

Vô Tà hít một hơi, đôi mắt đen trầm tĩnh, cũng không biết nàng đang suy nghĩ gì: "Người là thái tử đương triều, cho tới bây giờ đều hành động cẩn thận không mắc sai lầm, ta nghe nói, dân chúng càng ngày càng ca tụng người, danh tiếng lừng lẫy, vì sao bây giờ lại làm vậy?"

Dạng tiếng của Tần Xuyên vô cùng tốt, chuyện thái tử hiền đức đã không còn là chuyện ngày một ngày hai, người khác khuyên hắn từ bỏ cũng là vì trung thành và tận tâm với hắn mà khuyên can, nhưng lại vì một người như nàng mà một thái tử chưa từng sai lầm lại dám mạo phạm thái tử, hủy đi hoàng lăng, khiến mọi người cho rằng thái tử mơ ước Đế Vương kiêu và có dã tâm muốn bức vua thoái vị, giết hại trung thần, thủ đoạn tàn bạo, không khỏi làm mọi người thất vọng và sợ hãi, đối với tính tình hồ ly của hắn thì tuyệt đối không có khả năng sơ suất như vậy.

"Vì cái gì?" Tần Xuyên cười cười, không chút để ý trả lời: "Chắc là do nhất thời choáng váng nên mới mang phiền toái đến cho mình. Người không biết còn tưởng ta là một thánh nhân độ lượng nhân đức, người biết thì cho là ta đầy bụng mưu tính, vậy nên dù làm gì cũng không thể cẩn thận không lọt một giọt nước được. Dù ta có giao hoạt gian trá thì cũng có lúc nóng nảy mà đầu óc mê muội. Bây giờ nghĩ lại, còn được người nhắc nhở ta thật sự cảm thấy hối hận, đúng là phiền phức cứ đến liên tục."

Lời này của Tần Xuyên là nửa thật nửa giả, nhìn như vô cùng đau đớn hối hận không kịp nhưng giọng điệu kia lại thoải mái vô cùng, lại còn nụ cười giễu cợt khiến Vô Tà không biết hắn đang nói thật hay giả.

Dựa vào thủ đoạn thường ngày của hắn mà nói thì chuyện này thật sự khiến người khác thất vọng, nên khó trách lão Ngũ lại đau lòng không rõ vì sao đại ca của hắn lại có thể vì một đứa ranh con mà dính vào chuyện này, nhưng dựa vào sự tin phục của Tần Dung đối với Tần Xuyên thì dù có cảm thấy bất mãn nhưng vẫn không nhìn được mà phỏng đoán việc thái tử làm như vậy là do có dụng ý khác, dù sao thì nói về âm mưu tính toán thì Tần Dung cực kỳ sùng bái và tin phục vị thái tử ca ca này của mình.

Nên dù lần này Tần Xuyên bị phạt, bị giam cầm, Kiến đế cũng nổi lên lòng nghi ngờ đối với chính đứa con trai của mình thì danh tiếng của Tần Xuyên vẫn còn đó, điều này làm cho một người nóng nảy hấp tấp, âm lãnh như Tần Dung cũng phải kìm nén lại sự bất mãn trong lòng, không dám hành động thiếu suy nghĩ, cũng không dám tới chỗ Tần Xuyên mà chất vấn hắn.

"Lăng thái tử đã bị hủy, hoàng huynh nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, hiện giờ huynh ấy nhốt Tuyên vương lại nhốt người nhưng huynh ấy không có khả năng vĩnh viễn nhốt hai người các người, cũng không biết cuối cùng thì huynh ấy muốn làm gì..." Vô Tà nhíu mày, bây giờ Kiến đế đã kiêng kỵ Tần Yến Quy lại nghi ngờ Tần Xuyên, làm hoàng đế thì không thể dễ dàng tha thứ cho bất kỳ kẻ nào dám mơ ước vương quyền của mình, hiện tại Kiến đế như một con sư tử già nhưng sự uy hiếp vẫn còn đó, lão lúc nào cũng lo lắng sẽ có người muốn gây bất lợi cho lão, thay thế lão, nên chỉ cần có một biến động nhỏ sẽ kích thích thần kinh của lão, khiến lão trở nên táo bạo điên cuồng.

"Đội phụ hoàng hỏi ra Đế Vương kiêu rơi vào trong tay ai thì sóng gió sẽ qua." Tần Xuyên vẫn trả lời không chút để ý, dường như không quá để ý đến tình cảnh của mình, hắn bị giam trong Đông cung, người bên ngoài đều gấp đến đầu đầy mồ hôi nhưng chỉ có một mình hắn nhàn nhã thông dong ở trong Đông cung đội, còn uống rượu vẽ tranh, rất vui vẻ: "Ta hiện tại không tệ nhưng chỉ sợ tình huống của lão Tam không ổn đi? Ta nghe nói hắn bị trọng thương, còn đề lâu không trị, người làm hoàng huynh như ta thật sự lo lắng cho hắn."

Hiện tại hai người bọn họ đang so sự chịu đựng, ai cũng muốn ép đối phương tạo phản, nhưng hai người đều là người cực kỳ kiên nhẫn, khởi binh bức vua thoái vị đây là thủ đoạn tâm thường nhất, nếu muốn khởi binh tạo phản thì là Tần Xuyên hay Tần Yến Quy đều có thực lực làm chuyện này, nhưng khởi binh là phản quân còn bình định phản quân mới đúng là quân chính nghĩa, bọn họ ai cũng muốn hoàn toàn đánh đổ đối phương, một kích phản thắng bại, muốn danh chính ngôn thuận phá hủy đối phương, chinh phục lòng người mới là người cuối cùng chiến thắng.

Tần Yến Quy cũng từng nói, đối với người như bọn họ thì chỉ kiêng kỵ lòng người.

Cường giả đối đầu, rút gây động rừng, không khói thuốc không chiến hỏa nhưng lòng người khó đoán, cục diện này cũng đã như gió nổi mây phun.

"Hỏi ra tung tích của Đế Vương kiêu?"

Tần Xuyên lại không nói gì thêm nhưng ý cười của hắn lại ẩn chứa thâm ý khác, Vô Tà nhủ mi, như nghĩ tới điều gì đó sắc mặt lập tức thay đổi, trắng bệch, trong mắt cũng lập tức xuất hiện lệ khí...

Đối với người đa nghi như Kiến đế thì dù lão không để ý đến thanh danh nhưng hoàng thất chính thống vẫn khiến lão lo lắng, Đế Vương kiếm vẫn còn, đây như một cây gai đâm vào mắt lão nên dù lăng thái tử bị hủy thì lão cũng sẽ không dừng tay, chắc chắn sẽ tìm cơ để đào hoàng lăng, đào đến khi tìm ra manh mối mới thôi, trong lòng Vô Tà cười lạnh, hoàng đế làm việc không hề thiếu việc lấy cớ, dù miệng lưỡi nhiều người cũng không chống lại được việc hoàng đế ra vẻ trang nghiêm, chắc chắn lão sẽ lấy cớ muốn tìm di hài của thái tử mà đào toàn bộ hoàng lăng lên.

Nhưng Kiến đế lại không làm như vậy, chỉ có thể thuyết mình rằng lão đã tìm được thứ gì đó giúp lão tiết kiệm thời gian cũng như phải nghĩ ra biện pháp... Nếu không có một vật có thể tạm thời trấn an tâm tư nóng nảy và cảnh giác của lão sư tử Kiến đế thì lúc Tần Xuyên từ hoàng lăng về cũng sẽ không đơn giản là bị giam cầm như vậy, tuy Kiến đế nghi ngờ Tần Xuyên nhưng vẫn tin tưởng hắn hơn Tần Yên Quy...

Vật đó...

Sắc mặt Vô Tà khó coi, nếu là vật có thể khiến Kiến đế tạm thời an tâm, không, có lẽ đó là một người, rõ ràng là người... Trừ bỏ người giữ mộ Yên Vô Cực, Vô Tà thật sự không nghĩ ra còn có thứ gì hấp dẫn lực chú ý của Kiến đế hơn hoàng lăng...

Ngày đó Tần Xuyên tìm khắp hoàng lăng cũng không tìm thấy thi thể của nàng, nàng đã sớm rời khỏi hoàng lăng nên làm gì có thi thể để hắn tìm? Nhưng Yên Vô Cực thì lại khác...

Lừa đảo, cả đám đều là kẻ lừa đảo, một thiếu niên ôn nhu, khi cười lên lại khiến người khác đau lòng như vậy, huyết thái dương Vô Tà giật giật, có chút đau đầu cũng có chút phiền não, Yên Vô Cực trong sáng đơn thuần như hoa sen hiển Phật, hắn sợ hãi cũng như không biết thế giới bên ngoài như thế nào, cho nên hắn thả ở lại địa phương quý quai kia cũng không muốn rời đi cùng với nàng, hắn rất ít giao tiếp với người ngoài, thậm chí vì cô đơn quá lâu mà lúc nói chuyện với nàng, lời nói đều có chút gượng gạo ngay thơ, thật sự nghĩ không ra, một người vừa sống lâu vừa thần thông quảng đại, khi nói chuyện lại dịu dàng ngại ngùng, một khi đã rời khỏi hoàng lăng thì sẽ như thế nào...

Nếu rơi vào tay Kiến đế...

"Người đang suy nghĩ gì?" Tần Xuyên hơi kinh ngạc, lúc trước hắn nhắc tới Tần Yên Quy, phản ứng của đứa nhỏ này cũng cực kỳ bình tĩnh, không biết vì sao lúc này lại đột nhiên thay đổi sắc mặt, ánh mắt nghiêm túc lại mang chút tiếc thương, sắc mặt trắng bệch, thần sắc cực kỳ ngưng trọng.

Giọng nói của Tần Xuyên vang lên, Vô Tà cũng thu lại tâm tư, vẻ mặt khôi phục lại bình thường, chỉ lắc đầu không đề cập đến chuyện của Yên Vô Cực, khẽ nói cho qua chuyện: "Có thể rượu này hơi mạnh, lúc phụ vương còn sống cũng không cho phép ta uống nhiều, sau này mặc dù Tuyên vương mặc kệ ta nhưng mỗi khi ta uống rượu thì huynh ấy sẽ nhủ mày nên ta cũng rất ít khi chạm vào rượu."

"Mặt mũi của ta cũng thật lớn, có thể khiến người phá lệ." Tần Xuyên cười nhạo, lại không vạch trần Vô Tà, hắn thật sự hơi say, chậm rãi nhắm mắt, khóe miệng chứa ý cười như có như không lại như gió xuân ấm áp.

Có lẽ như vậy cũng tốt, "hắn" luôn kiêng kỵ hắn như vậy mà lúc này có thể không kiêng kỵ gì mà ở trong Đông cung cùng hắn uống say, những bức họa theo làn gió bay khắp nơi, đã là một chuyện vui nhất trong đời...

Nhưng vào lúc này, ý cười yếu ớt trên khóe môi của Tần Xuyên càng thêm sâu, ý cười ôn hòa cũng biến thành chế nhạo, hắn không mở mắt nhưng trong lòng lại khẽ cười, lúc này máu trong người không biết nên nói là nóng hay lạnh.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, Đông cung vốn yên tĩnh chợt trở nên sáng ngời, âm ỉ loạn cả lên, tiếng thái giám thông báo lẫn trong tiếng bước chân, toàn bộ trộn vào với nhau, ánh sáng từ những chiếc đèn lồng khiến Đông cung sáng như ban ngày, Tần Xuyên không hề cử động, ý cười nơi khóe môi lại càng sâu, tối nay Đông cung thật náo nhiệt, khiến hắn có chút ngoài ý muốn, Vô Tà ơi Vô Tà, đứa nhỏ này cuối cùng vẫn tính kế hắn...

Giữa bọn họ, một người vốn là ma quỷ chui ra từ trong địa ngục lại khoác lên mình dáng vẻ ngây thơ, còn gọi là Vô Tà, đúng là vô si. Cũng giống như hắn, trước kia hắn cũng là thái tử hiền đức, khoan dung độ lượng nhưng thật ra hắn thường dùng quyền lực để làm những chuyện mà không ai biết, rất nhiều người vì đắc tội với hắn mà bị giết.

Nhìn xem, thật xứng, đúng là trời sinh một đôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Giống Như Ghen?

Editor: Trịnh Phương

Kiến đế tới Đông cung vào đêm khuya, tự nhiên không phải là vì nhớ tới đứa con trai đang bị mình cầm tù ở Đông cung để suy nghĩ. Vô Tà đứng lên,

sửa lại mái tóc đang xõa xuống một chút, vẻ mặt của nàng rất an tĩnh, lại không chuyện trò vui vẻ lúc nhẹ nhõm cùng thuần túy như trước. Tần Xuyên cũng ngồi dậy, cứ như vậy nhìn nàng, vẻ mặt cười như không cười, cũng không có nói gì nữa.

Một phòng xóc xếch bừa bãi, trên đất tràn đầy mùi rượu, trong lúc đó thì cửa chính của tấm điện Đông cung của thái tử liền bị đẩy ra, ngay sau đó là rất nhiều thị vệ tiến vào từ hai bên, vây hai người Vô Tà cùng Tần Xuyên ở giữa. Ngoài cửa, thái giám đi cùng cũng đi về phía trước, treo đèn lồng khắp nơi. Trong khoảng thời gian ngắn, bên ngoài tấm điện đã sáng chói như ban ngày, ngay cả tấm điện này của Tần Xuyên cũng được đèn đuốc chiếu sáng trưng, làm hẳn hai người cũng có chút không thích ứng tia sáng này, cố gắng dùng tay che lấy, hồi lâu mới thích ứng.

Tình hình này, thật sự là có chút giống khôi binh hồi tội...

"Hoàng thượng giá lâm!" Thái giám ở cửa hô lên một tiếng theo thường lệ, khí thế mạnh mẽ, tràn đầy khí phái của đế vương.

Ngay sau đó, vị quân chủ mặc hoàng bào này thanh thế to lớn uy nghiêm mà thẳng bước đi vào, Vô Tà vẫn không nhúc nhích, ngược lại Tần Xuyên đã bị men rượu làm cho hơi say, lại vẫn có thể nhẹ nhàng lễ độ đứng dậy, có chút lão đạo quý xuông, sau đó nhẹ nhàng mỉm cười một cách vô cùng đẹp đẽ thản nhiên: "Nhi thần bái kiến phụ hoàng."

Hình như lúc này Kiến đế đã già hơn lúc trước không ít, trên đầu đã có nhiều tóc trắng, ánh mắt cũng trở nên sắc bén hơn không ít, nghe xong lời nói của Tần Xuyên, thế nhưng cười lạnh một tiếng, Tần Xuyên cũng không để ý, không thể làm gì khác hơn là làm như không thấy, trên mặt vẫn là nụ cười nhạt dịu dàng nho nhã. Kiến đế không kêu hẳn đứng dậy, hẳn cũng liên yên tâm thoải mái tiếp tục quý như vậy. Ánh mắt của Kiến đế giờ phút này liền rơi vào trên người Vô Tà vẫn đứng ở đó, nhìn thấy Vô Tà còn sống, phản ứng của Kiến đế bình tĩnh khác thường, có lẽ là đã sớm nghe được một vài chuyện gì đó nên lúc này mới xuất hiện tại nơi này: "Tà nhi, vì sao ngươi không quý thăm?"

Lời này của Kiến đế có ý vị sâu xa. Lão vẫn luôn dùng lời nói chuyện hòa ái cưng chiều đối với Vô Tà, nhưng giữa những hàng chữ, không khỏi là đa nghi cùng sắc bén.

Vô Tà cười cười, sau đó cũng giống như Tần Xuyên, đằng hoàng vén áo quý xuông, vẻ mặt bình tĩnh, khóe miệng còn phớt ý cười nhợt nhạt: "Thần, thỉnh an hoàng huynh."

Vô Tà hôm nay đã là Tĩnh Vương, có Vương tước trên người, ngược lại nên tự xưng một tiếng "Thần".

Sự tình mặt sắc bén này của Kiến đế thật giống như có thể xuyên thấu lòng người mất thật chặt rơi vào trên người của Vô Tà cùng Tần Xuyên. Khí thế oai nghiêm của đế vương, trong lúc nhất thời làm nhiệt độ trong không gian này giảm đi mấy phần, chẳng lẽ là hương đã đốt hết rồi? Lại lạnh đến nỗi làm cho người ta có chút đè nén, chỉ cảm thấy không thở nổi.

Này cả người trong điện, trừ hai người Vô Tà cùng Tần Xuyên vẫn xem như không có chuyện gì xảy ra, thì gần như tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi đến hít thở không thông, mặt rùng rợn dữ, hậu quả khó mà lường được. Thử nghĩ xem, nhìn vào căn phòng lộn xộn lại phảng phất mùi rượu, ai cũng có thể thấy được quan hệ của thái tử cùng tiểu vương gia rất thân thiết. Một người đã chết lại xuất hiện ở trong cung của đương kim cung thái tử, không thể không khiến người khác có ý nghĩ kỳ quái.

Hiện nay chính là thời buổi rối loạn, lòng nghi ngờ khiến Kiến đế khó tránh khỏi già nua thêm không ít, hôm nay lại gặp được thái tử thế nhưng cùng Vô Tà cấu kết, không khỏi càng thêm muốn giận tím mặt. Tuy vậy, dù sao Kiến đế cũng là một lão hồ ly bụng dạ cực sâu, một thanh kiến Đế Vương, một Tần Vô Tà đã làm lão đầu đau đầu không dứt, lúc này lão đều không tin tưởng đối với hai đứa con trai là Tần Xuyên cùng Tần Yên Quy. Trước đây có lẽ lão còn có thể tin tưởng Tần Xuyên hơn một chút, dù sao hẳn cũng là thái tử do lão tự mình hạ chiếu sắc phong, là chính chủ của Đông cung, thái tử Biện quốc, so với Tần Yên Quy đã tâm bưng bưng, hẳn không thể nghi ngờ sẽ làm cho người ta yên tâm hơn một chút, nhưng bây giờ Kiến đế lại sinh nghi với Tần Xuyên. Có lẽ đứa con trai này của lão cũng không chịu được nữa, không kịp chờ đợi mà muốn thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước rồi. Hoàng quyền chí cao vô thượng sẽ làm bất luận kẻ nào mê mẩn tâm trí, trở nên tham lam lại lo được lo mất.

"Tốt, tốt!" Kiến đế chợt ném ra hai hai chữ "tốt", nhưng cho dù ai cũng có thể nghe ra, thái độ của hắn nào có "tốt" một chút nào. Kiến đế cũng không kêu hai người họ đứng dậy, chỉ cười lạnh một tiếng, phát tay áo nghiêng người: "Mời Tuyên vương tới cho thăm."

Bóng dáng của Vô Tà từ đầu tới cuối vẫn luôn trấn định, rốt cuộc cũng bởi vì một tiếng "Tuyên vương" này mà khẽ có động tĩnh. Tần Xuyên hơi cong môi chế giễu một cái, sau đó cứ quý gối nho nhã lại ôn hòa như vậy, thái độ thật bình tĩnh tự nhiên, thật giống chuyện gì cũng không liên quan tới hắn.

Vì lão Tam, Vô Tà thật đúng là hao tổn tâm trí, có lẽ hẳn thật sự có chút đánh giá thấp đứa bé này rồi. Từ xưa tới nay hắn vẫn biết Vô Tà khác với người bình thường, tâm trí của nàng vô cùng già dặn, làm việc cũng cực kỳ cẩn thận, lại không biết, nàng lại cũng là một người rất hiểu lòng người, hẳn rốt cuộc vẫn bị đứa bé này tính kế một chút. Lần này, nàng nào chỉ tính kế với Tần Xuyên hắn, mà thậm chí còn tự đặt bản thân cùng lòng nghi ngờ của đế vương vào trong kế hoạch.

Hôm nay Vô Tà trở về, có thể nói là đã lộ rõ tài năng, cho dù Kiến đế có ngu xuẩn hơn nữa thì cũng sẽ không ngu đến mức cho là chỉ một cây châm độc là đã thật sự có thể làm cho tâm trí của đứa bé sinh ra ở đầu sông ngọn gió này bị tổn thương. Trước mắt xem ra, những năm này, đứa nhỏ này càng giống như là giả ngây giả dại, mà hoàng đế bày mưu tính kế muốn thống trị cả quốc gia là lão thế nhưng lại bị một đứa bé chưa dứt sữa trêu đùa.

Vô Tà còn sống trở về, hình như càng thể hiện rõ ràng hơn rằng thanh kiếm Đế Vương kia nhất định là đã rơi vào trong tay nàng, người tuổi càng lớn, quyền lực trong tay càng cao, thì sẽ càng có lòng nghi ngờ lớn hơn, lòng nghi ngờ này sẽ làm cho người vốn thông minh cơ trí trở nên hồ đồ. Kiến đế lúc này thậm chí còn khó có thể phân rõ xem trong hai đứa con trai này của mình, rốt cuộc ai mới là sài lang hổ báo, hoặc là, hai người họ đều là súc sinh vô tình vô nghĩa, đã tâm bưng bưng, sớm đã có tâm làm phản, không tha cho người phụ hoàng này.

Nếu Tần Yên Quy vì vậy mất đi tất cả, chỉ còn hai bàn tay trắng, hẳn ngược lại phải lúc nào cũng phải lo lắng, không còn người kiềm chế thái tử, vậy thì

sẽ có lúc hắn sẽ không chịu được mà muốn bức vua thoái vị để soạn quyền. Tới lúc đó Kiến đế liền biết đứa con trai này của mình cũng không phải thật sự ôn hoà nhún nhường như vẻ bề ngoài, nhà ngoài phải có dã tâm lớn như thế nào mới có thể bồi dưỡng được đứa bé ôn nhu khiêm tốn như vậy. Thủ đoạn của hắn, chỉ sợ căn bản không thua kém những lão hồ ly đã khiến cho Kiến đế lập hắn làm thái tử vào năm đó. Phải biết rằng, trừ Tần Lâm Uyên, Kiến đế chưa bao giờ chân chính đặt đứa con trai nào ở trong lòng, muốn truyền ngôi vị hoàng đế.

Lấy tính cách hay cân nhắc kỹ lưỡng của đế vương, Kiến đế không thể không nghi ngờ Tuyên vương Tần Yên Quy cùng thái tử không thể kiềm chế lẫn nhau một lần nữa, chỉ khi quyền lực của hai người họ thăng bằng trở lại thì tâm tình đế vương của lão mới có thể an tâm hơn một chút. Dù sao Tuyên vương có dã tâm bùng bùng hơn nữa, lòng dạ sâu rộng hơn nữa, so với thái tử, hắn cũng không đáng nhắc đến. Danh bất chính, ngôn bất thuận, không có thể lực cường đại của nhà ngoại, không có người thân có quan hệ rộng, thì nếu hắn muốn phản, trừ phi hắn chịu tạo phản. Nếu hắn quả thật làm vậy thì thế gian này nhất định không thể để cho hắn tiếp tục tồn tại!

Lúc này Kiến đế cho gọi Tuyên vương, trong đó không thiếu ý trấn an. Muốn khống chế đứa con có dã tâm bùng bùng như sói hoang này, việc đầu tiên lão cần làm dĩ nhiên là phải tỏ ra bản thân thuận theo hắn một chút, hướng chỉ Tần Vô Tà khởi từ hoàn sinh, đây chính là tội khi quân, hắn cũng cần Tuyên vương cho hắn một lời giải thích. Kiến đế không làm khó Vô Tà ngay, thứ nhất là đúng lão còn kiêng kỵ thân phận của nàng, thứ hai, cũng coi như là nể mặt Tuyên vương, dù sao thì mặc dù hiện tại Vô Tà đã được phong vương, nhưng tuổi không đủ, lại do Tuyên vương dạy dỗ từ nhỏ, xử trí Vô Tà, chính là đánh vào mặt của Tuyên vương, ý nói hắn không biết dạy dỗ.

Không lâu sau Tuyên vương đã tới. Thương thế của hắn chưa tốt, đương nhiên là không thể đi bộ, cho nên hạ nhân dùng kiệu đưa hắn tới. Tần Yên Quy đã đổi một bộ đồ sạch sẽ giống như chưa từng dính một chút máu tươi nào, hắn vẫn là hắn, sắc mặt không đổi, vẻ mặt đạm bạc cao nhã (thanh cao+ nhã nhặn), cho dù là làm phải để người ta nâng đi như vậy, ánh mắt hắn cũng giống như cũng không để bất cứ người nào vào trong lòng. Người khác ngó trông hắn như thế nào, vốn là chưa bao giờ là chuyện hắn quan tâm. Người như Tần Yên Quy có tâm lý cùng năng lực khống chế quá mạnh mẽ, mạnh đến nỗi làm cho người ta thật giống như không tìm ra nhược điểm của hắn, hắn cũng không sợ người khác nhìn thấy sự nhếch nhác của bản thân, cũng không ở thêm để ý người khác dùng ánh mắt sợ hãi để nhìn hắn, hắn chính là hắn, chưa bao giờ quan tâm chuyện của người khác, có lúc, thậm chí ngay cả sống chết của mình cũng chưa từng quan tâm.

Như vậy thì rốt cuộc là hắn muốn cái gì? Nhìn hắn có chấp đối với ngôi vị hoàng đế này, có lúc, Vô Tà cảm thấy hắn đối với quyền lực địa vị, thật giống như căn bản là phi nhỏ, khinh miệt, chẳng thèm ngó tới; nhìn hắn giống như đều thờ ơ đối với bất cứ chuyện gì, tâm địa sắt đá, lạnh lùng vô tình, nhưng rồi hắn lại lấy máu thịt, tính mạng của mình để bảo vệ nàng ở trong lăng đế vương; nhìn hắn vốn dĩ là chưa từng đặt bất kỳ ai ở trong mắt, nhưng hắn đối nàng, còn giao động tâm tư, như gần như xa. Hắn chưa từng tới tới tham gia yến tiệc sinh nhật nàng nhưng lại nhớ sinh nhật nàng, từ trước tới giờ hắn vẫn xem nàng như một con cò, nhưng lại thủy chung chưa từng lợi dụng nàng, nàng cũng thật sự không hiểu vị trí của mình ở lòng Tần Yên Quy, rốt cuộc là cái gì.

Chiếc kiệu hạ xuống đất, gương mặt Tần Yên Quy bình tĩnh lạnh nhạt, chỉ là sắc mặt không rất đẹp mắt, hơi mang theo mệt mỏi, hắn như có như không quét mắt nhìn Vô Tà cùng Tần Xuyên, sau đó liền bình tĩnh thu hồi ánh mắt, thật giống như không thấy gì. Tần Yên Quy từ từ đứng lên, bờ môi thủy chung là đường cong lạnh nhạt không chân thật như vậy, ông tai áo to lớn tuyết trắng êm ái rũ xuống, sắc mặt không có thay đổi phát ra hai chữ: "Phụ hoàng."

Kiến đế gật đầu một cái, lại cùng Tần Yên Quy nói một vài chuyện không quan trọng, ý tứ trấn an rất rõ ràng, nhưng khóa miệng của Tần Yên Quy từ đầu tới cuối cũng chỉ là nhạt nhẽo cong lên như có như không, gương mặt anh tuấn treo nụ cười lạnh bạc. Hắn giống như là một pho tượng xinh đẹp đến nỗi không chệch vào đâu được, nhưng lại không mang một tia nhiệt độ, chỉ còn lại ý tứ giễu cợt gai góc nhẹ nhàng làm người ta cảm thấy khó lường.

Kiến đế cho phép hai người Vô Tà cùng Tần Xuyên đứng dậy, làm Vô Tà không ngờ tới chính là Tần Xuyên lại vươn tay ra đỡ lấy nàng, khóa miệng của hắn vẫn là nụ cười dịu dàng nho nhã như cũ, nhưng nơi đáy mắt lại là vẻ lười biếng tà mị Vô Tà vẫn gặp. Môi của hắn hình khe động, dùng ý cười như không cười này chế nhạo nhìn nàng, thật giống như đang hỏi nàng: "Lần này ngươi có thể thỏa mãn rồi chứ?" di4enda6nl2e4qu7yd8on

Vô Tà liền giật mình, bàn tay vốn đang phát lạnh của nàng đang bị Tần Xuyên cực kỳ tự nhiên dùng bàn tay to lớn ấm áp mà giữ lại, trong khoảng thời gian ngắn nàng thế nhưng cũng quên muốn thoát ra. Từ thế này, dù cho hai người họ đều đang mặc trang phục của nam tử, nhưng làm sao cũng không thể che giấu cảm giác mập mờ.

Trên đất đầy những bức tranh không trọn vẹn, coi như càng chứng thực cho suy đoán này. Kiến đế đã sớm giận đến tái mặt, nhưng vì ngại thể diện của hoàng gia nên không có nói gì thêm, trong lòng lại càng tin tưởng một chuyện. Có lẽ lúc trước hắn còn có thể chỉ nghi ngờ đây không phải là do tiêu hồ ly Vô Tà này cố ý dùng kế ly gián, dù sao mọi chuyện không khỏi cũng quá trùng hợp, nhưng tình hình trước mắt này ngược lại như là đã chứng thực này toàn bộ, làm Kiến đế không thể không tin, tâm tư của thái tử quả thật rất khả nghi.

Mà phản ứng của Tần Xuyên cũng quá mức bình tĩnh, thậm chí còn có chút không thèm để ý. Rõ ràng là nàng đang tính kế hắn, hắn lại giống như là căn bản không quan tâm, mặc dù đang ở trước mặt Kiến đế cũng không chút kiêng kỵ làm ra động tác quen thuộc như vậy cùng nàng, nhưng hắn là đang hỏi nàng, hôm nay nàng được như ý, hắn bị nàng tính kế một đêm, bằng chứng như núi, hắn thật đúng là cùng với nàng cấu kết đến một khối đầu rồi, vì vậy hắn cùng với Tuyên vương giữa, lại khôi phục như vậy kiềm chế lẫn nhau thăng bằng, nàng cũng không cần phải lo lắng, lão Tam ngày hôm đó trong tù, thương thế có thể hay không càng thêm trở nên nghiêm trọng, đối với cái này kết quả, nàng có thể thỏa mãn?

Vô Tà phục hồi tinh thần lại, lúc này thu hồi tay của mình, nàng liếc nhìn Tần Yên Quy theo bản năng, chỉ thấy ánh mắt của nam tử kia cao nhã lạnh nhạt giống như không thể với tới, đang dùng cặp mắt sâu không thấy đáy nhìn chăm chú vào nàng. Rốt cuộc thì hàng lông mày tuấn tú của hắn cũng cau lên, đáy mắt là hàng động tối đen u ám lạnh lùng, lại kín như bưng. Trong nháy mắt đó, nam nhân anh tuấn trong trẻo lạnh lùng này rất nhanh đã khôi phục vẻ mặt không chút biểu cảm, chỉ nhàn nhạt đứng ở chỗ cũ, nhưng kia không khí xung quanh hắn lại giống như đã hoàn toàn ngưng lại, đáy lòng của người nhìn vào hắn cũng lạnh theo.

Ánh mắt của hắn lẳng lẳng quét qua tay nàng và Tần Xuyên, mặc dù hắn che giấu kỹ hơn nữa, nhưng kia lông mi nhíu chặt lại cùng ý lạnh bắn ra từ đáy mắt hắn lại không thể tránh được ánh mắt của Vô Tà. Ngẩn người, hình như Vô Tà còn có chút giật mình, thực sự là hoài nghi mình nhìn lầm, nhưng rất

nhanh, nàng liền nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, đáy mắt lại vô hình hiện lên nụ cười.

Tần Yến Quy càng tức giận, nàng lại càng vui mừng. Thật sự mà nói, mặc dù Tần Yến Quy là người lạnh lùng khó lường, không thèm quan tâm tới chuyện gì, nhưng Vô Tà quả thực lại có bản lĩnh chọc giận hẳn hết lần này tới lần khác, đây xem như là một chuyện mà nàng nên mừng rồi chứ?

"Tà nhi, hôm nay thái tử cùng Tuyên vương đều ở đây, trăm cũng không thiên vị người, trăm chỉ hỏi người... liệu người có lời muốn nói hay không?" Kiến đế rút cuộc nhìn về phía Vô Tà, lắc đầu một cái, về mặt khó lường.

Vô Tà nghe lời nói của Kiến đế liền giương mắt lên, đáy mắt là vô cùng sạch sẽ trong sáng, nàng đã dám đến thì dĩ nhiên là biết hôm nay sẽ có kết quả như thế nào. Hiện tại tất cả mọi người đều biết tiểu Tĩnh vương đã chết, thậm chí là nếu hôm nay Kiến đế muốn đầu của nàng thì đây cũng chính là cơ hội vô cùng tốt, Tuy die#nd3anL!e _qu7ydo8n nhiên, cho dù Kiến đế muốn diệt trừ nàng như thế nào thì bây giờ hẳn cũng vẫn còn hứng thú đối với thanh kiếm Đế Vương kia, lại chỉ có Tần Vô Tà biến mất cùng kiếm Đế Vương, hẳn có thể an tâm. Nói đến đây, Vô Tà thật sự là có chút đồng tình với Kiến đế. Dưới gầm trời này, chỉ sợ cũng chỉ có vị hoàng đế như hắn mới phải lo lắng mỗi ngày như vậy.

Dám chắc là nếu như Yến Vô Cực rơi vào tay Kiến đế thì ông ta cũng không có cách nào lấy được thông tin về kiếm Đế Vương, hôm nay nàng lại trở về rồi, hẳn là Kiến đế tin chắc rằng kiếm Đế Vương kia nhất định là ở trong tay nàng. Muốn trừ đi nàng là chuyện sớm muộn, đợi khi ông ta lấy được kiếm Đế Vương xong mới diệt trừ nàng cũng không muộn. Hiện tại chỉ sợ là Kiến đế muốn nhốt thái tử cùng Tuyên vương và nàng như vậy, lại giữ kín không nói ra, dưới gầm trời này sẽ không có ai biết rằng con của Tần Tĩnh vẫn còn sống.

Vô Tà cười cười: "Hoàng huynh nói, Vô Tà không nghĩ ra, không biết Vô Tà nên nói những gì với hoàng huynh?"

Khóe miệng Kiến đế khẽ giật giật, bị nàng chọc giận như vậy nhưng vẫn kìm nén được, điều này cũng khiến Vô Tà vô cùng bội phục: "Tà nhi, người có biết, tự tiện xông vào hủy hoại lăng thái tử, lừa dối trăm rằng người đã chết, thứ nhất là tội đại nghịch bất đạo, thứ hai là tội khi quân, đều là tử tội!"

Khóe miệng Vô Tà giương lên, hơi có ý châm biếm: "Đó không phải là muốn tru di cửu tộc? Nhưng cửu tộc của Vô Tà lại bao gồm cả hoàng huynh?"

"Người..." Kiến đế dừng một chút, âm thanh hơi chậm lại: "Nhưng người là con của lão Tĩnh vương, xưa nay trăm vẫn luôn kính trọng phụ vương của người, cũng biết hôm nay phụ vương của người đã đi. Tuy vậy, người nhất định phải nhớ kỹ, người là con trai duy nhất của lão Tĩnh vương, mà trăm lại tự mình nhìn người lớn lên, niệm tình người còn còn nhỏ nên trăm không lấy đi tính mạng của người. Nhưng Tà nhi, lần này người có tội, trăm cũng không thể nuông chiều. Trăm vừa là huynh trưởng của người, cũng là trưởng bối của người, cũng giống như phụ vương của người vậy, đưa người cho con của mình nuôi dạy. Hôm nay trăm không phạt người, chỉ sợ rằng sau này người sẽ càng kiêu căng, sẽ gây ra chuyện lớn. Bởi vậy, trăm liền phạt người ở trong cung đóng cửa suy nghĩ, chép sách, mỗi ngày trăm sẽ kiểm tra chỗ kinh thư người đã chép được, cho đến người biết sai lầm rồi mới thôi..."

Không biết là có phải do Vô Tà gặp ảo giác hay không mà vào lúc Kiến đế đang nói ra muốn giữ Vô Tà ở trong cung suy nghĩ, hai người Tần Yến Quy cùng Tần Xuyên lại nhủ lòng may, về mặt cũng đều trở nên nặng nề. Hai người họ vốn đều là loại người có nhìn thấy núi Thái Sơn sụp đổ cũng không thay đổi nét mặt, vậy mà tại thời điểm đó lại đều thay đổi tâm tình. Điều này khiến Vô Tà không thể không hoài nghi bản thân nhìn nhầm.

"Vừa rồi nhìn nhầm rồi, chính là nhìn nhầm rồi." Rút cuộc, về mặt Tần Yến Quy lạnh xuống, nhìn cũng không nhìn Vô Tà một cái, về mặt vẫn lạnh lùng, tâm địa vẫn sắt đá trước sau như một. Giờ khắc này, ánh mắt lạnh nhạt của hắn còn mang theo sự lạnh lẽo, lại như một dòng nước âm chảy vào long Vô Tà: "Là do nhi thần dạy dỗ không tốt, cho nên người bị phạt phải là nhi thần tự mình chịu. Đợi khi phạt tiểu hoàng thúc xong, nhi thần sẽ chịu tội phạm thượng."

Tần Xuyên vốn là muốn nói gì đó nhưng thấy Tần Yến Quy lên tiếng, liền không biến sắc mà nuốt lời nói trở về, khóe miệng giương lên, cười như không cười, cũng có chút ngoài ý muốn. Tần Yến Quy hẳn là có phản ứng, hắn vẫn luôn nói, người giống như Tần Yến Quy, vẫn luôn thờ ơ đối với sự sống còn của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Người Sợ?

Editor: Trịnh Phương

Sai lầm rồi, quả thật là sai rồi...

Hôm nay Đông cung của Tần Xuyên náo nhiệt như vậy, có lẽ ngay cả hắn cũng có chút không kịp dự liệu, Kiến đế bãi giá Đông cung, cả Đông cung đốt đèn, được chiếu sáng chói như ban ngày, trong trong ngoài ngoài, cung nhân thị vệ gần như vậy Đông cung kín đến nỗi nước chảy không lọt, không khí sắp đạt đến trình độ giương cung bạt kiếm, mỗi một người đều cẩn thận từng li từng tí, sắc mặt cẩn thận, không dám ngẩng đầu, thậm chí ngay cả hô hấp cũng trở nên cực kỳ nhỏ nhẹ, giống như lúc nào chính mình cũng có thể bị đánh lú.

Trận thế lớn như vậy, hoàng cung này sao có thể yên bình. Không lâu sau, đám người hoàng hậu cũng đã tới, ngay cả Tần Thương, Tần Dung, nghe nói Kiến đế đột nhiên bãi giá Đông cung thì cũng cả kinh thất sắc, liều mạng chạy tới. Thái tử phi Hiền Viên Vân Nhiễm cũng nghe thấy mà chạy tới, mặt cũng tái nhợt. Người ở trong Đông cung này vào tối nay, bất kể là thái tử hay Vô Tà, tam ca Tần Yến Quy, nàng đều không hy vọng ai trong bọn họ gặp

chuyện không may.

Đội đến khi mọi người chạy tới Đông cung thì nhìn thấy tình cảnh như vậy. Ở trên mặt Tần Yến Quy không có chút biểu cảm nào, cả người lạnh lạnh hờ hững, làm cho người ta cảm thấy trái tim băng giá. Nghe câu “Sai lầm rồi, quả thật là sai rồi...” của Tuyên vương, đừng nói là Vô Tà, mà tất cả những người khác đều không hiểu sao mà bản thân lại lo lắng. Không ai không biết Tần Yến Quy là người có tâm địa sắt đá, tuy đã thấy tận mắt nhưng vẫn khiến cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, một đứa bé do hấn một tay nuôi dạy mà lớn lên, vậy mà hấn lại có thể lạnh lùng đến nước này. Ngay cả ở trên danh phận, đứa bé kia vẫn là tiểu hoàng thúc của hấn, nhưng trên thực tế, có gì khác nhau so với con cháu lớn lên bên cạnh mình?

Ngay cả Tần Dung luôn không hòa hợp với Vô Tà, khi thấy tình huống trước mắt này thì cũng không nhịn được mà nhíu lông mày, cảm thấy tam ca này của hấn không khỏi cũng quá nguội lạnh độc ác. Mặc dù hấn luôn không thích quả trứng thối âm hiểm vô sỉ này, thậm chí còn vô cùng chán ghét, hận đến thấu xương, nhưng thấy Tần Yến Quy không chớp mắt mà nói ra nói những lời như vậy, hấn lại cảm thấy cuộc sống của Tần Vô Tà cũng thật đáng buồn, gặp phải người lạnh lùng vô tình như Tuyên vương. Nếu là thái tử ca, có lẽ tình huống sẽ khác. Mấy năm này, hấn chưa từng thật sự gây phiền phức cho Tần Vô Tà, nếu không phải thái tử ca quân hấn, năng thật sự cho là hấn sợ năng hay sao?!

Người đáng thương, tất có chỗ đáng hận! Mặc dù Tần Dung một chút đồng tình với Vô Tà, nhưng suy nghĩ một chút, cũng không còn chút rung động nào nữa. Hấn không hề nói gì, có ý thức mà liếc nhìn Tần Xuyên, thấy Tần Xuyên lắc đầu với hấn một cái, Tần Dung càng không quan tâm, chỉ thờ ơ lạnh nhạt lui về phía sau một bước, cũng không nhúng tay vào chuyện của ngày hôm nay.

Ngược lại thì trên mặt hoàng hậu lúc này lại lộ ra vẻ không đành lòng, vội vàng tiến lên, nhẹ nhàng lôi kéo Vô Tà đang ưỡn thẳng sống lưng như không có việc gì mà đứng ở đó, khẽ thở dài. Nghe Tuyên vương nói là muốn phạt Vô Tà, tất cả mọi người đổi sắc mặt, chỉ có đứa nhỏ Vô Tà này, rõ ràng là người trong cuộc, nhưng lại có vẻ giống như chuyện này không có quan hệ gì với năng, bình tĩnh đứng ở đó, lông mày cũng không có nhíu một cái, hoàng hậu lắc đầu một cái, lên tiếng hoà giải: "Hoàng thượng, Tà nhi còn nhỏ nên không hiểu chuyện, nô tì cùng hoàng thượng nhìn Tà nhi từ một đứa nhỏ rồi lớn lên, tính tình của đứa nhỏ này như thế nào, ngài còn không biết sao? Mặc dù cách Tà nhi làm việc có chút quái đản tùy hứng, thuận mắt là được, không có ý xấu, theo nô tì thấy, chỉ cần phạt nhẹ là được."

Hoàng hậu lên tiếng, sắc mặt của Kiến đế tự nhiên hòa hoãn đi một chút, phạt nhẹ tiểu tử này rất hợp với tâm ý của ông, nhưng ông chưa kịp mở miệng, Tần Yến Quy liền đã nhàn nhạt nói, cũng không nhìn hoàng hậu lấy một cái: "Hoàng hậu nhân từ, đây là việc riêng của Yến Quy với Tiểu hoàng thúc, cho dù phụ hoàng không phạt, Yến Quy cũng không thể không phạt."

Âm thanh của Tần Yến Quy vô cùng bình tĩnh, đến nỗi mà trong giọng nói của hấn không mang theo một chút gợn sóng, thật giống như chuyện hấn đang nói không hề quan trọng, nhưng giọng nói lạnh nhạt của hấn nói ra hai chữ "nhân từ" thì lại thật giống như tràn đầy ý châm biếm, rõ ràng làm hô hấp của hoàng hậu cũng hơi chậm lại, giống như vô lực, có chút sợ sự lạnh lùng, thanh cao, nhã nhặn mà khinh miệt của hấn.

Kiến đế nhíu nhíu mày, giao Vô Tà cho Tuyên vương dạy là do ông tự mình giao phó, hôm nay Tuyên vương muốn dạy dỗ trừng phạt năng, hiển nhiên là ông không có lý do để nhúng tay vào, cho nên cũng đành phải giãn tái mặt, khoát tay áo: "Hoàng hậu không cần nhiều lời, Tuyên vương sẽ tự có chừng mực."

Tần Yến Quy nhàn nhạt giương môi. Tối nay sắc mặt của hấn có chút tái nhợt, nếu đứng gần hấn thêm một chút thì sẽ phát hiện cả người hấn giống như không có chút độ ẩm nào, ngay cả không khí quanh thân cũng lạnh lẽo, ánh mắt của hấn lạnh nhạt, lông mi khẽ giật, nhưng cũng không che giấu được ánh mắt thâm thúy lạnh lẽo ở bên trong, làm người ta có cảm giác hấn thanh cao, xuất trần đến không thể với tới, bạc môi vào tối nay cũng nhợt nhạt hơn so với thường ngày, nhưng độ cong nhẹ nhàng kia lại có thể mê hoặc lòng người trong nháy mắt, giễu cợt, chế nhạo, miệt thị, lại uy nghiêm, làm trời đất dường như mất đi màu sắc, ánh nhật nguyệt phải mờ: "Khi sư diệt tổ, quấy nhiễu đế vương an nghỉ, phải thiên đao vạn quả*..."

*Róc xương lóc thịt. (=.=')

Thiên đao vạn quả...

Hiên Viên Vân Nhiễm nghe bốn chữ này liền kêu lên một tiếng sợ hãi, sắc mặt thoáng chốc tái nhợt, trong nháy mắt, đôi môi cũng trở nên không có chút màu máu, cho dù là năng ta vẫn luôn to gan lớn mật, có nhiều va chạm ở xã hội của Bắc Tề thì cũng không chịu được bốn chữ “thiên đao vạn quả” phát ra từ miệng Tần Yến Quy. Thấy tất cả mọi người nhìn mình, Hiên Viên Vân Nhiễm không khỏi vội vàng bưng kín miệng mình, cũng may có một cung nhân đứng gần đỡ, năng ta mới không hoảng hốt ngã nhào.

Mặc dù năng xuất thân từ Bắc Tề, hình phạt của người Bắc Tề cũng rất nhiều, chính là các dũng sĩ thiện chiến cũng thường có người mệnh yếu (chết sớm), nhưng sự trân trọng tính mạng của người Bắc Tề bọn họ cũng là điều mà người Biện quốc không thể giải thích được. Cho dù là người phạm vào trọng tội, bình thường vẫn chỉ dùng một đao để kết liễu đối phương, sẽ không khiến người đó khổ sở. Mặc dù Vân Nhiễm không biết “thiên đao vạn quả” của người Biện quốc thì hành ra sao, nhưng bốn chữ này cũng đã không khiến Hiên Viên Vân Nhiễm không rét mà run. Từ nhỏ Vô Tà đã sống an nhàn sung sướng, sao có thể chịu được nỗi khổ như vậy?! Thiên đao vạn quả, còn không coi trọng tính mạng người khác như vậy? Dù là phạm tội lớn hay nhỏ, hình phạt này rõ ràng là muốn khiến cho người bị phạt muốn sống không được, muốn chết không xong!

Hiên Viên Vân Nhiễm vịn vào cung nhân mặc đồ tỳ nữ đứng bên cạnh, chính là hành động này của năng ta khiến Vô Tà cũng như nãy nhìn lại, thấy Dung Hề ở bên cạnh Hiên Viên Vân Nhiễm, Vô Tà liền như có như không mà nhìn vào mắt năng, không biến sắc mà gật đầu một cái. Năng đương nhiên biết là Vô Tà lo lắng cho Vân Nhiễm đang có mang. Thấy Dung Hề gật đầu, khóe môi Vô Tà liền nhẹ nhàng cong lên, thu hồi ánh mắt, chỉ coi là không còn nghe thấy gì nữa.

Tuy biết rằng Vô Tà rơi vào trong tay Tuyên vương còn an toàn hơn nhiều so với việc vào tay kẻ khác, nhưng thái tử Tần Xuyên bỗng nhiên nghe Tần Yến Quy nói ra bốn chữ "Thiên đao vạn quả" này thì cũng nhẩn mày lại, đường cong nơi khóe miệng cũng dần dần phai nhạt một chút, chỉ cảm thấy Tần Yến Quy không khỏi cũng quá độc ác.

Cho dù là Kiến đế cũng có chút kinh ngạc. Tần Yến Quy vậy mà thật sự muốn róc xương lóc thịt Vô Tà sao? Nhìn bộ dạng kia của Tần Yến Quy cũng không giống như là đang nói đùa. Trong khoảng thời gian ngắn, Kiến đế cũng không hiểu Tần Yến Quy rốt cuộc là có ý gì, giống như là từ trước tới nay ông cũng từng hiểu được người con trai này của mình. Lòng dạ của lão Tam quá sâu, hấn quá nguy hiểm, chính là người phụ hoàng nay của hấn cũng thường xuyên cảm thấy kiêng kỵ.

Một khác kia, có thể nói là mỗi người đều có vẻ mặt khác nhau, phản ứng nào cũng có. Tuy Tần Xuyên cũng tỏ ra bình thản, nhưng hấn vẫn luôn coi Vô Tà là người quan trọng. Nhưng Tần Thương lại không thể trấn định như vậy. Nghe Tam ca nói thật sự quyết tâm sẽ phạt Vô Tà, lúc này Tần Thương liền đổi sắc mặt: "Tam ca!"

Nghe được một tiếng "Tam ca" kia của Tần Thương, Tần Yến Quy mới khẽ có chút phản ứng, thân thể hấn khẽ giật giật, thoáng nghiêng đầu, hấn gần như là luôn coi ánh mắt của người khác như vô hình, mà giờ khắc này lại nhàn nhạt nhìn vào Tần Thương, ánh mắt lại quá lạnh lùng cùng bình tĩnh. Cảm giác lạnh lạnh lại uy nghiêm này làm người ta bất giác lạnh run một cái, chỉ cảm thấy buồn bực trong lồng ngực, không thể phun ra, ngay cả Tần Thương cũng ngẩn người ra, quên nói chuyện.

Cho đến khi ánh mắt Tần Yến Quy đã rời khỏi người hấn, Tần Thương mới thở phào, cả người cảm thấy thoải mái hơn, cảm giác bị áp bức cũng biến mất theo.

"Người tôi, bắt đầu hình phạt." Tần Yến Quy cũng không nhìn bất luận kẻ nào, hấn lẳng lẳng rũ mi mắt xuống. Trong nháy mắt, con ngươi tối tăm dường như một nước xoáy loại sâu không thấy đáy, không còn nửa phần tâm tình chập chờn, hấn môi mòng bờ môi, cũng rốt cuộc chậm rãi gọi lên một tia lạnh chỉ cực giễu cợt, mở miệng lời nói, uy nghiêm hoảng sợ, chân thật đáng tin.

Tần Yến Quy hạ lệnh, rất nhanh đã có người của Đông cung mang dụng cụ hành hình lên. Kiến đế không mở miệng, ngay cả chủ nhân của Đông cung này cũng không nói một câu, mọi người dĩ nhiên là hoàn toàn phục tùng đối với mệnh lệnh của Tuyên vương. Dụng cụ hành hình này rất đơn giản, gồm một cái cọc gỗ để trói người chịu hình phạt lên, một roi hành hình, trên roi đều là những lưỡi dao nhỏ lạnh thấu xương, hơn cả là móc câu vàng rét lạnh đâm ngược lại. Nói tóm lại, đây là đồ chuẩn bị để phạt những người phạm vào tội lớn trong hoàng tộc. Loại hình phạt gọi là "Thiên đao vạn quả" cũng hoàn toàn xứng đáng, quát roi lên thân người, cũng không phải là để lấy mạng của người mang trọng tội. Tuy mỗi roi cũng không thể làm những mũi đao này xuyên vào lục phủ ngũ tạng* của người chịu hình, không hấn là róc xương lóc thịt, nhưng những lưỡi dao trên thân roi trải rộng, lại bén nhọn sắc sảo, mỗi một lần hạ roi đều khiến đánh đến nỗi người chịu hình phải máu thịt lẫn lộn, cho đến khi thương tích đầy mình, tróc mấy tầng da, làm người ta muốn sống không được, muốn chết không xong, đau đớn đến ngất đi. Nhưng không chỉ có như vậy, sau khi ngất đi, người ta có thể quát cho người tỉnh táo lại lần nữa vì đau đớn, trơ mắt nhìn máu thịt của chính mình bị hành hạ tới nỗi không còn một chỗ hoàn chỉnh, cho đến khi người vẫn còn sống sờ sờ, tỉnh táo đợi đến lúc hình phạt này kết thúc.

*Lục phủ ngũ tạng nghĩa rộng là chỉ các cơ quan trong cơ thể con người. Theo nghĩa đen của y học cổ truyền thì lục phủ gồm vị, đởm, tam tiêu, bàng quang, tiểu tràng, đại tràng. Ngũ tạng gồm tâm, can, tỳ, phế, thận. Thấy dụng cụ hành hình được mang lên, sắc mặt Tần Thương càng khó coi hơn, ngay cả Tần Dung luôn luôn dùng thủ đoạn sắc bén âm độc cũng có chút thất sắc, mặt cảm.

Tần Thương vô cùng phiền não. Tam ca hấn không có phản ứng cũng không sao, nhưng sao ngay cả tiểu Vô Tà cũng không nói một câu nào?! Chẳng lẽ nàng thật sự muốn ăn hết roi, chịu đựng từng lưỡi dao đâm vào thân thể chính mình sao?!

Có người muốn tới trói Vô Tà lên, lại bị Tần Thương ngăn lại, Vô Tà hơi kinh ngạc, nâng mí mắt lên nhìn hấn, lại vẫn có thể nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, mặt không đổi sắc: "Tần Thương, sao người lại ngăn cản?"

Vì sao cản nàng? Nàng còn cười được?!

Tần Thương vô cùng tức giận, khuôn mặt anh tuấn tức giận đến nỗi cả gần xanh: "Tiểu Vô Tà, chớ cản quấy, đó không phải là đùa giỡn, người cầu cạnh với Tam ca, nói người sợ đau đi! Coi như..... Coi như bị đánh mấy hèo cũng tốt hơn chịu bị quát roi!"

Mặc dù Tần Yến Quy rất nghiêm khắc đối với Vô Tà, nhưng những này năm cũng chưa từng quyết tâm phạt Vô Tà như vậy, hình phạt lần này cũng không phải là đùa giỡn, chẳng lẽ tiểu Vô Tà thật sự không muốn sống hay sao?! Chỉ cần nàng cầu xin Tam ca tha thứ, nói với Tam ca rằng nàng sợ đau, nàng sợ chết, chẳng lẽ Tam ca thật sự vẫn sẽ tâm địa sắt đá, không thêm để ý mà róc xương lóc thịt nàng sao?!

Tiểu Vô Tà thật... Thật muốn làm hấn tức chết! Coi như người khác không biết, chẳng lẽ chính nàng cũng không nhìn ra sao? Tam ca hấn... Thật ra là rất thương tiếc nàng, chỉ cần nàng nói nàng sợ đau, bất kể thế nào thì Tam ca cũng sẽ không thể xuống tay!

Vô Tà dĩ nhiên là biết Tần Thương có ý tốt, lại vẫn cố chấp lắc đầu một cái: "Tần Thương, ta không sợ đau."

Nàng sợ cái gì chứ? Điều duy nhất khiến nàng sợ hãi, có lẽ cũng chỉ là bị người bỏ rơi thôi...

Tần Thương nổi đóa, Vô Tà hơn thế thì cũng đã từ bên cạnh hấn đi vòng qua, đứng ở tính chiếc trước, mặc cho người trói nàng đi lên, tay chân cũng trói chặt chặt, không có để lại một tia nửa chút nào gãy giữa không gian, tất cả mọi người trầm mặc, ngay cả không khí, hình như cũng theo đó trầm mặc, ngưng lưu động, ánh mắt của bọn họ khó phân phức tạp, có tức giận, vừa đồng tình, lại không đành lòng, có sợ hãi, ngay cả vậy không mảnh ánh mắt, giờ phút này cũng bởi vì Vô Tà trên mặt vậy quá qua không sợ bình tĩnh vẻ mặt, mà trở nên có quái phức tạp.....

Vô Tà bị trói ở phía trên, không nhìn ánh mắt của mọi người, chỉ yên lặng ngưng mắt nhìn Tần Yến Quy. Nam tử cô độc đứng đó, toàn thân áo trắng lồi lạc, vẻ mặt đạm bạc, nhìn một chút, khóe miệng nàng rốt cuộc nhàn nhạt gọi lên. Khuôn mặt nhỏ nhắn như viên ngọc được mài giữa ti mỉ của Vô Tà trong nháy mắt trở nên trong suốt.

Lúc này Tần Yến Quy vẫn chưa ra tay. Hấn nhàn nhạt nhìn Vô Tà một cái, ánh mắt giữ kín như bưng, môi mòng hơi tái nhợt lạnh lùng mím lại. Lúc Vô

Tà còn đang cho là hấn sẽ không nói gì với mình nữa, Tần Yến Quy chợt đi tới phía nàng, Vô Tà sững sờ, liền nhìn thấy hấn đã bình tĩnh đứng ở trước mặt của mình, tay áo nhẹ rủ xuống, áo trắng hơn tuyết. Một dải lụa buộc trên mái tóc đen nhánh như mực, cao cao tại thượng giống như một vị tiên nhân không dính khói bụi trần gian, không có tình cảm.

"Người sợ?"

Vô Tà dừng một chút, đầu tiên là lắc đầu, sau đó gật đầu, ngay sau đó lại lắc đầu, bản thân cũng bị chính mình chọc cười: "Vốn là không sợ."

Ngược lại, hấn hỏi như vậy lại khiến nàng bắt đầu sợ, thật sự là... Cảm thấy được sủng mà lo, chẳng lẽ Tần Yến Quy cũng đổi tính? Lấy tính tình của hấn, trước khi giết người sao có thể hỏi người đó có sợ chết hay không?

Tần Yến Quy cau mày, Vô Tà liền lẳng lặng nheo mắt lại: "Hiện tại cũng rất tốt... Thật ra thì ta còn rất sợ đau, có thể đánh nhẹ một chút không?"

Cách nói chuyện này của nàng tựa như đang làm nũng, khiến Tần Yến Quy nghe xong thì không khỏi sững sờ, ngay sau đó lại quay mặt đi, ánh mắt thâm thúy, tối tăm biến thành bất đắc dĩ, giọng điệu cũng trở nên ám ảnh, chậm rãi nói: "Được."

Tần Yến Quy nhận lấy roi hành hình trong tay cung nhân, hành động này lại một lần nữa khiến mọi người sững sờ. Chẳng lẽ là Tuyên vương điện hạ muốn tự mình thi hành hình phạt?

Chỉ thấy Tần Yến Quy dưới con mắt mọi người, quán một đầu khác của roi quanh tay mình, chỉ một lát sau, gai cùng lưỡi dao sắc bén dần dần bị một màu máu tươi đẹp nhuộm đỏ. Về mặt Tần Yến Quy bình tĩnh giống như người chảy máu không phải hấn, chân mày từ đầu đến cuối cũng đều không nhú một cái, nhàn nhạt nói với Kiến đế: "Quần giáo không nghiêm, nhi thần cũng phải một nửa trách nhiệm, nhi thần nguyện chịu phạt cùng tiểu hoàng thúc." Die#nd@an!equ(ydo0n

Đang lúc tất cả mọi người còn giật mình mà ngờ ra, Tần Yến Quy dứt lời, liền vung lên một roi, âm thanh chat chúa vang lên, sắc mặt của người bị trói ở trên giá hành hình chỉ một thoáng đã tái đi, cúi đầu rên lên một tiếng, nhưng vẫn luôn cắn răng, trên trán cũng nhanh chóng xuất hiện rất nhiều mồ hôi lạnh, thấm thẫm lẳng lẳng, cũng chưa từng hét lên một tiếng. Toi thứ hai, roi thứ ba... Nghe tiếng vang đó, mỗi roi đều làm trắng da sứt thịt, ánh mắt của Vô Tà cũng có chút mê man, cũng không tỉnh táo như trước, cả người đã sớm bị mồ hôi lạnh thấm ướt, nhưng Tuyên vương cũng là thật là máu lạnh. Dù vậy, mọi người chỉ nghe thấy âm thanh roi quất lên da thịt cùng mùi máu tươi tràn ngập nhưng quần áo Vô Tà mặc trên người tồn tại một chút nào...

Tần Thương thấy vậy thì không khỏi đổi sắc mặt. Cho dù một đầu sắc bén của gai và lưỡi dao trên roi bị quán quanh trên tay Tuyên vương nhưng khi quất roi xuống vẫn có thể khiến người ta mất nửa cái mạng. Tuy Tuyên vương là người thi hành hình phạt, nhưng có thể thấy được sắc mặt hấn ngày càng tái nhợt, mỗi một roi đánh xuống đều giống như tái nhợt hơn một chút. Người khác có thể không biết, nhưng sao Tần Thương có thể không rõ, mỗi một roi này, tam ca đều dùng nội lực khống chế, mỗi roi đều cản trở, tự khiến lục phủ ngũ tạng của mình bị thương. Huống chi, mặc dù thiên đạo vạn quả không hoàn toàn quất lên người Vô Tà, nhưng chỉ sợ thân thể dưới lớp quần áo của nàng cũng không tốt hơn bao nhiêu, không thể không trắng da sứt thịt, cái tay kia của tam ca hấn chỉ sợ cũng máu thịt be bét, đang không ngừng nhỏ máu xuống dưới...

Cả Đông cung, yên tĩnh chỉ còn lại âm thanh roi quất vào da thịt trên người, lạnh lẽo mà rõ ràng, giống như không phải quất lên thân thể Tần Vô Tà, mà là mỗi một roi đều giống như roi vào trong lòng mọi người, mỗi lần nghe được một tiếng, mọi người cũng không nhịn được mà rung mình một cái, cũng may mà đứa nhỏ bị trói trên cột hành hình kia có thể cắn răng thật chặt, thậm chí còn cứng rắn nuốt âm thanh kêu rên trở vào. Trên mặt nàng, mái tóc rối bời đã sớm bị mồ hôi thấm ướt, máu tươi dính trên mặt, mọi người tựa như nhìn thấy quỷ mà quan sát một màn kinh khủng trước mặt, chỉ vì thiếu niên gầy gò này trong chốc lát giống như đã biến thành một người khác. Bị roi đánh vào một lúc, nàng giống như cũng có chút chết lặng, khóe miệng lại vẫn có thể nhếch lên một đường cong như có như không quỷ dị như vậy, khiến người khác vô cùng hoảng sợ...

Vân Nhiễm đứng ở một bên, ban đầu còn có thể miễn cưỡng đứng thẳng, thấy được một màn trước mắt này thì cũng không chống đỡ nổi nữa, sắc mặt chợt tái nhợt, chỉ kém nổi nức nở nghẹn ngào ra tiếng, cuối cùng vậy mà bị sợ đến hôn mê bất tỉnh.

Nàng từng thấy rất nhiều trường hợp tương tự như vậy. Từ nhỏ, Hiên Viên Vân Nhiễm được nâng niu vô cùng, cho dù là lúc còn nhỏ làm con tin ở Biện quốc thì cũng rất được sủng ái, sau lại gả cho thái tử Tần Xuyên, Tần Xuyên càng thêm thương yêu nàng như chị em của mình. Nàng vốn vì chuyện Vô Tà "chết" mà đau lòng muốn chết, hôm nay khó khăn lắm mới thấy Vô Tà bình yên trở về, lại thấy nàng (TVT) chịu phạt, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không nhắc tới việc vì cứu nàng (HVVN) nên mới tới cái nơi quỷ quái kia, trong lòng Vân Nhiễm vừa xấu hổ, vừa thương tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Khiến Hấn Động Lòng

Editor: Trịnh Phương

Thật ra thì Vô Tà cũng đứng không vững, nếu không phải do nàng bị dây thừng trói trên giá hành hình, có lẽ hai chân nàng đã sớm mềm nhũn mà ngã xuống giống như Vân Nhiễm. Chung quy, nàng vẫn không thể sánh được với hấn, có thể đối xử ác độc với chính mình như vậy. Có lẽ ngày trước Vô Tà là người như vậy, nhưng hôm nay, nàng đã sống yên ổn quá lâu, nên đã quên đi một chút rằng trước kia, bản thân trải qua những ngày hắc ám thế nào, đau khổ chống đỡ ốm đau hành hạ ra sao. Hiện tại, hoàn cảnh lại thay đổi đột ngột như vậy, chỉ sợ là nàng không chịu được.

Hình phạt thiên đao vạn quả này, là muốn làm cho người ta tỉnh táo nhìn rõ khi bản thân bị đánh tới huyết nhục mơ hồ, nhưng hôm nay, đao này đâm ngược lại, toàn bộ đều đánh ngược vào Tần Yên Quy. Dù vậy, một vài roi roi xuống, cũng khiến cho sắc mặt Vô Tà tái nhợt, cả người run rẩy, hai mắt tối sầm lại, hẳn là bị thương nên hôn mê bất tỉnh.

Trong mắt nàng phản chiếu bộ dáng Tần Yên Quy, gương mặt nàng không thể quen thuộc hơn được nữa, hơi thở bắt đầu trở nên mơ hồ, Vô Tà khẽ thở dốc một hơi, không hề kêu rên ra một tiếng nào nữa, chỉ dùng hết khả năng ngưng mắt nhìn theo cái bóng mơ hồ. Bởi vì thở dốc, ngực của nàng cũng phập phồng kịch liệt, áo bị mồ hôi lạnh thấm ướt, sền sệt dính vào trên người, đã sớm hòa vào với máu thịt tràn ra. Vô Tà giật giật khóe miệng, hình như cũng có chút cười nhạo sự nhếch nhác của mình vào giờ phút này, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Tần Yên Quy ngưng động tác, mọi người cũng theo giờ khắc này mà nín thở, vô số đôi mắt đều dừng trên người Tuyên vương Tần Yên Quy, có suy đoán, có khó tin, cũng có mờ mịt.

Tuyên vương không mở miệng, Kiến đế cũng không có bất kỳ phản ứng nào, mọi người cũng không biết là nên đứng yên một chỗ như vậy hay là nên tranh thủ thời gian người ta bị thương ngất đi mà rời khỏi nơi này. Dù sao thân phận của Vô Tà cũng đặc biệt, mọi người cũng không hiểu rõ, rốt cuộc Kiến đế có ý gì.

"Người tới, mang nước."

Trầm mặc, vô tận trầm mặc, cho đến khi Tần Yên Quy về mặt lạnh nhạt phát ra âm thanh thì mọi người mới có phản ứng, giống như mặt hồ đang tĩnh lặng, lại có người ném một tảng đá lớn vào.

Tuyên vương cho người mang nước tới, chẳng lẽ là còn muốn dội cho người đã ngất xỉu là Vô Tà tỉnh lại, tiếp tục chịu hình hay sao? Cứ đánh tiếp như vậy nữa, Tần Vô Tà hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Tần Yên Quy này, bản về tâm địa sắt đá, thế gian này, thật không ai bằng được hắn.

Tần Xuyên nhíu nhíu mày, ánh mắt của hắn thủy chung đều đặt trên người Vô Tà, chú ý từng cử động của nàng. Thấy nàng ngất xỉu, hắn buộc phải kiềm chế cảm xúc của chính mình xuống, không làm ra bất kỳ phản ứng nào, cũng không nhúng tay vào chuyện của Tần Yên Quy. Hoàng hậu, Kiến đế đứng ở bên cạnh cũng là luống cuống tay chân. Xem cách hành hình xong, lòng người xem cũng rét lạnh. Sao trên thế gian này lại có người như Tần Yên Quy chứ? Rõ ràng thanh nhã không nhiễm bụi trần, tựa như trích tiên, nhưng khi ra tay, liền trở thành Tu La ma quỷ thật sự, lạnh lùng vô tình.

Ngược lại là người luôn đối nghịch với Vô Tà- Tần Dung cũng không nhìn nổi nữa, chán ghét lui về phía sau một bước: "Đánh nữa sẽ chết, nơi này là Đông cung của thái tử ca, không phải nơi để giết người, muốn chết thì đến nơi khác chết đi!"

Rốt cuộc, Kiến đế nâng nâng tay, sắc mặt khó coi. Tuyên vương tâm địa sắt đá muốn đùa giỡn, còn tự cho mình là đúng? Kiến Đế cũng không hoài nghi một chút nào, nếu ông không ngăn cản, chắc chắn sẽ có một chậu nước lạnh dội cho Vô Tà tỉnh lại, tiếp tục thực hiện hình phạt.

Sắc mặt Kiến đế khó coi. Là người nắm giữ hoàng quyền chí cao vô thượng*, đêm không thể say giấc, lục đục đầu óc một đời, giờ phút này, lão hồ ly như ông vậy mà lại lộ ra vẻ mặt trước mặt con trai mình: "Thôi thôi, cũng chỉ là một đứa bé, trải qua nỗi đau da thịt lần này, cũng đủ để hắn lấy làm bài học khó quên. Phạt cũng đã phạt, chuyện này cứ qua qua như vậy đi. Mau rời khỏi nơi này xem một chút, nếu chậm chạp, sợ là tính mạng của hắn khó bảo toàn."

* Quyền lực không ai có thể sánh bằng.

Lời của Kiến đế vừa dứt, về mặt vốn lạnh nhạt của Tần Yên Quy rốt cuộc chậm rãi gọi lên đường cong giễu cợt, môi mỏng giương lên, cặp mắt thâm thúy trong nháy mắt càng phát ra thâm trầm, đáy mắt không hề có ý cười, chỉ còn lại đùa cợt cùng khinh miệt: "Nếu đã như vậy, thì thân mạng Tiểu hoàng thúc trở về đường thương." "

Dứt lời, Tần Yên Quy liền vứt bỏ roi trong tay như gãy rách, ném xuống đất. Mọi người thấy Tần Yên Quy ném roi trong tay ra thì đều ngạc nhiên.

Roi hành hình này, quất từ trên xuống dưới của người chịu hình, khiến thân thể nàng xuất hiện vô số vết thương nhưng lại làm rất sạch sẽ. Thủ đoạn của Tần Yên Quy đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, số người bị y làm cho da tróc thịt bong cũng không ít. Mặc dù trên người Vô Tà toàn là thương, thể nhưng trên roi lại không hề bị dính chút máu thịt nào, còn Vô Tà thì ngược lại, nàng bị Tần Yên Quy đánh đến máu chảy đầm đìa, cả người ướt đầm giống như bị dội nước. Vạt áo bào trắng của Tần Yên Quy lấm tẩm máu, tựa như đoá mai đỏ nở rộ mờ trong tuyết hồng, đỏ thắm đến quỷ dị. Nếu nhìn kỹ, ở trên áo còn lưu lại đầy vết máu.

Tần Yên Quy như không có việc gì vẫn đi tới hướng Vô Tà bị trói, chân mày vẫn chưa từng giãn ra của hắn bỗng buông lỏng trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người của hai người, không ai có phản ứng. Tần Yên Quy làm như không nghe thấy gì, đưa Vô Tà từ phía trên xuống, thân thể Vô Tà hơi nghiêng, rồi ngã thẳng tắp vào người hắn. Tần Yên Quy giơ một tay ra, liền giữ Vô Tà đang mất thăng bằng lại, còn một cái tay khác gỡ chỗ dây thừng còn lại ra, lại lấy áo khoác của mình che trên người Vô Tà, khẽ quán lấy nàng, sau đó bế người lên.

Bởi vì thân thể Tần Yên Quy bất tiện, động tác ôm ngang Vô Tà đi ra ngoài của hắn vô cùng chậm rãi, nhưng cũng hết sức vững vàng. Đôi tay ôm Vô Tà, tựa như sắt thép mà vững vàng giữ lấy nàng, mỗi chỗ hắn đi qua, tất cả mọi người gần như đều nhường đường cho hắn theo bản năng, không ai dám cản trở ở phía trước hắn. D+D!LLQ^d

"Lão Tam." Lần này Kiến đế ngược lại không thể tiếp tục làm ngơ, lạnh lùng gọi hắn một tiếng: "Tuyên vương."

Bước chân của Tần Yến Quy dừng lại, trên tay vẫn duy trì động tác ôm Vô Tà. Hắn không xoay người lại, chỉ thoáng nghiêng đầu, vẻ mặt lạnh nhạt và khó lường: "Phụ hoàng còn có gì chỉ giáo?"

Kiến đế sùng sốt một chút, chỉ cảm thấy trước mắt mình, người con trai với giọng điệu bình tĩnh, thậm chí còn có thể coi là cung kính trong ngày thường, lại có thể làm cho người ta cảm thấy sợ hãi một hồi, ngay cả độ cong nhạt nhẽo nơi khóe miệng cũng giống như đều tràn đầy châm chọc.

Kiến đế nhíu nhíu mày, chuyện này cứ kết thúc như vậy, là chính miệng ông nói ra. Hôm nay Tần Yến Quy cũng đã phạt Vô Tà, muốn Vô Tà ở lại trong cung dưỡng thương, ngược lại có vẻ gượng ép, quân tử nhất ngôn, cũng không thể lật lọng, huống chi ông còn là Đế Vương. Nghĩ đến đây, thật ra Kiến đế cũng không nóng nảy, hiện tại ông vẫn không quên việc Tần Yến Quy còn có tác dụng ngăn cản được thái tử bành trướng thế lực, cho nên cũng không muốn làm khó hắn quá mức, khiến hắn thất vọng đau khổ, vậy cũng không được. Ông phát phát tay, tóc mai hai bên dường như có nhiều sợi bạc trắng hơn so lúc trước: "Thôi, người cũng bị thương, thân thể cũng không khỏe, mọi việc không thể gượng ép, lệnh thái y trong cung cùng các người trở về phủ một chuyến. Chuyện phủ Tĩnh vương, trẫm tự sẽ xử trí."

Đương nhiên, Tĩnh vương phủ còn đặt linh vị của Vô Tà kia mà. Tần Yến Quy nhíu mày, cười như không cười, rốt cuộc cũng không cự tuyệt ý tốt phái ngự y trở về cùng bọn họ của Kiến đế, liền gật đầu, nói một câu "Đa tạ phụ hoàng", mang theo Vô Tà rời khỏi Đông cung, đi thẳng tới cửa điện, không ai dám cản.

Tần Thương tỉnh hồn lại, lập tức kêu một tiếng "Tam ca", sau đó đuổi theo, muốn nhận lấy Vô Tà đang bất tỉnh nhân sự từ tay hắn. Trong lòng lẫn trong mắt Tần Thương đều lóe lên sự đau lòng. Thật ra thì trong lòng Tần Thương đối với hắn vẫn còn có chút oán khí, cảm thấy Tam ca xuống tay quá độc ác, nhưng nghĩ đến Tam ca vì bảo hộ Vô Tà, khắp người cũng tràn đầy thương tích. Nhân vật phong hoa tuyệt đại như Tam ca, trừ phi chính hắn không thêm để ý, thì người có thể gây tổn thương cho người của hắn, thật sự là rất ít, sao có thể nhếch nhác giống như bây giờ, vết thương cũ chưa lành, lại thêm vết thương mới. Vì vậy Tần Thương cũng không dám oán trách thêm câu nào.

Thật ra thì nói, Tam ca xuống tay tự nhiên có chừng mực của hắn, tuy những vết thương này của tiểu Vô Tà nhìn thì có vẻ nặng, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là chút nổi khổ da thịt, không phải thật sự động đến gân cốt, vết thương trên người tiểu Vô Tà sao có thể so với Tam ca? Tam ca rốt cuộc. Vẫn đau lòng Vô Tà.

"Tam ca, để đệ bế nàng." Trong lòng Tần Thương lo lắng về thân thể Tần Yến Quy. Thương thế của Tam ca đã động đến gân cốt, lần trước hồi kinh, trên người đã bị thương, sau đó lại chịu khổ trong thiên lao, làm trẻ nãi trị liệu, mặc dù Tam ca mình không quan tâm, nhưng chẳng lẽ Tam ca thật sự không chút để ý tới thân thể chính mình, muốn phá hủy nó thì mới thỏa mãn?

Tần Yến Quy nhàn nhạt nhìn Tần Thương một cái, không nói được, cũng không muốn nói, nhưng lại làm cho Tần Thương không hiểu sao lại co rúm lại một chút, không tự chủ được mà yên lặng thu lại đôi tay hướng về phía Vô Tà, sắc mặt cổ quái, ngay cả chính mình cũng có chút buồn bực, còn chưa có tỉnh táo lại: "Tam ca, hay gọi kiệu tới đây đi."

Lần này, Tần Yến Quy ngược lại không hề cự tuyệt, lẳng lặng ném ra hai chữ: "Cũng được." ĐĐĐĐĐĐĐĐ

.

Phủ Tuyên vương

Sau khi bất tỉnh, Vô Tà đã từng tỉnh táo mấy lần, nàng chỉ cảm thấy, toàn bộ thế giới đều trở nên hỗn loạn, trước mắt tối đen như mực, không thấy được bất cứ thứ gì, giống như nàng vĩnh viễn không ngừng đi trong bóng tối mờ mịt, không ngừng đi, cũng không biết là đi được bao lâu, xung quanh giống như không hề thay đổi, vẫn là một màu đen hắc ám như cũ. Nàng không biết mình ở đâu, cũng không biết tại sao mình phải không ngừng đi, mục đích là cái gì, không chỉ có toàn bộ thế giới trở nên hỗn loạn, ngay cả chính nàng cũng giống như đã trở nên hỗn loạn, chỉ có thể không ngừng mờ mịt đi về phía trước, không tìm được lối ra, nàng cũng sẽ mê man trong chớp mắt, quên mình rốt cuộc là ai.

Đi không ngừng không nghỉ trong bóng tối, giống như thỉnh thoảng có thể truyền đến từng đợt âm thanh tạp nham, có rất nhiều người đang nói chuyện, nói gì thì nàng không nghe được rõ ràng lắm, âm thanh lúc lớn lúc nhỏ, chợt xa chợt gần, mơ mơ hồ hồ, không thể nghe rõ cái gì. Chỉ chốc lát sau, liền có người ra ra vào vào, đến gần, lại đi xa, thật sự rất ồn, cho đến khi tất cả giọng nói cùng tiếng bước chân ra ra vào vào hoàn toàn cách khá xa, lúc này, hắc ám mới giống như trở nên trầm lặng.

Nàng đã tỉnh lại vài lần, sự hỗn loạn trong đầu cũng dừng lại trong chốc lát, trôi buộc trên người giống như đã được ai đó gỡ bỏ, thân mình bại lộ trong không khí có chút lạnh, bốn phía hình như có ý đặt lò sưởi, vì thế nàng cũng cũng không cảm thấy quá lạnh, chỉ là mỗi lần có thứ gì đó rơi khỏi người nàng thì hình như cũng dính ở da thịt của nàng. Mỗi một lần động tới máu trên người, từng trận cảm giác đau nhói cũng sẽ khiến cho nàng tỉnh táo lại trong nháy mắt, mờ mịt ngỡ ngàng mờ nhạt ra, hình như có ánh sáng sáng chiếu vào, nhưng không duy trì được lâu. Mỗi lần nàng cảm nhận được đau nhói tại vết thương do tháo gỡ trôi buộc thì động tác liền dừng lại. Động tác rất nhẹ, cũng rất cẩn thận, mỗi lần như vậy, Vô Tà lại dần dần mờ mịt nhắm mắt, lần nữa trở về không gian yên tĩnh, tối đen như mực, sau đó động tác mới tiếp tục tiến hành, tuy nhiên, đã dịu dàng hơn lần trước một chút.

Dần dần thích ứng từng trận đau nhói, Vô Tà liền không bị kích thích đến tỉnh lại sau mỗi lần nữa. Một cảm xúc lạnh lạnh nhẹ nhàng chạm vào người nàng, hình như là có người dùng thứ gì đó nhẹ nhàng lau chùi trên người nàng, động tác rất dịu dàng, cố gắng không chạm vào vết thương. Vô Tà thích ứng với cảm giác đau đớn này xong, sau đó cũng chỉ cau mày, mặt mũi không chịu nổi, cần mồi theo bản năng, không lên tiếng.

Trên lưng hương, hương nhang làm giảm đau, ổn định tâm thần, nước ấm trong suốt đã trở nên vẫn đục từ lâu, lại sai người cho đổi, có người thấp giọng thờ dài một tiếng trên đỉnh đầu của nàng, ngay sau đó, bàn tay hơi lạnh nhẹ nhàng đặt giữa lòng mày nàng, vuốt lên hàng mi quật cường đang nhíu lại. Bàn tay kia dừng trên người nàng trong chốc lát, nhưng sau đó lại vẫn còn rút về, vô cùng cẩn thận bao trùm cái chân lên người của nàng. Sau đó, người này đứng dậy, tiếng bước chân, cũng chậm chậm mà đi xa.

Theo tiếng bước chân rời đi, chẳng biết tại sao, trong lòng Vô Tà lại vô hình có chút mất mát, như có thứ gì, tự đáy lòng nàng bị rút đi, trong đầu của nàng vẫn có chút hỗn độn cùng mờ mịt như cũ, cũng không rõ loại cảm giác mất mát không giải thích được kia là chuyện gì xảy ra.

Khi tỉnh lại một lần nữa, phiền nhang trên lò hương đã sớm tắt, trong phòng cũng không lạnh lẽo, thậm chí còn ấm áp hơn so với lúc lư hương tỏa nhiệt vào ban đêm, thì ra là do thời tiết rất tốt, ánh mặt trời cũng rất nóng, ngay sau đó, cả phòng đều ấm lên.

Cả người Vô Tà mệt mỏi, nhưng do đã nghỉ ngơi cả đêm, tinh thần vậy mà phục hồi không tệ so với dự đoán. Trừ thân thể mệt mỏi, đầu óc cũng đã khôi phục tinh táo.

Mở mắt, đập vào mắt chính là màu đỏ thắm của dây treo cùng màu xanh của rèm che, có chút xa lạ, trong không khí lại có một loại cảm giác quen thuộc, mùi đàn hương nhàn nhạt, là hương vị nàng không thể quen thuộc hơn được.

Lần này Vô Tà tỉnh lại, không lên tiếng. Trong nháy mắt, khi nàng tỉnh lại, nàng đã lập tức nhận thấy trên người mình không có một mảnh vải, nhưng thương tích khắp người, giống như cũng đã được xử lý, một thân quần áo dính máu cũng không biết đã bị vứt ở đâu, trên người cũng chỉ bao trùm một tầng lụa rất nhẹ nhưng cũng vô cùng ấm. Đang nghĩ đến đây, cửa phòng đã bị người đẩy ra, động tác của người mới tới rất nhẹ, hình như là sợ đánh thức nàng.

Trên tay người đi vào từ bên ngoài bung một chậu nước nóng, có lẽ là người thay thuốc cho Vô Tà. Vô Tà đã hôn mê cả đêm, người này cũng bận rộn cả đêm, mặt mũi tiêu tụy, hốc mắt cũng có chút lõm xuống, là do cả đêm không ngủ vì quá lo lắng cho nàng đây mà.

Trong lòng Vô Tà ấm áp. Nàng đối với này tình cảm, đã sớm không phải là chủ tớ tầm thường. Tuy người này là phụ vương đưa cho nàng, và lại tính tình trầm ổn, trầm mặc ít nói, có lẽ do phụng dưỡng nàng từ nhỏ tới lớn, cho nên sự quan tâm của nàng ấy đối với nàng không ai có thể so sánh. Trong lòng Vô Tà vô cùng cảm kích, cũng rất thương yêu Dung Hề.

"Dung Hề tỷ tỷ." Vô Tà nhẹ nhàng giật giật khóe miệng, cả người vẫn có chút vô lực, nhưng sắc mặt lại vô cùng nhẹ nhõm, vết thương này cũng không quá nặng, chứ đừng nói là thương gân động cốt (vết thương động tới gân cốt): "Người chăm sóc ta cả đêm."

Dung Hề sửng sốt, thấy Vô Tà tỉnh, trên mặt không thể ức chế toát ra biểu tình mừng rỡ, buông đồ trong tay xuống, vội lau đi mồ hôi trên trán Vô Tà, động tác rất dịu dàng: "Ngài đã tỉnh? Có cảm thấy không khỏe ở đâu không?"

Vô Tà lắc đầu một cái: "Ta không sao, Dung Hề tỷ tỷ, nhưng người rửa sạch thương cho ta xong, sao không tìm y phục đến cho ta thay?"

Lời này của Vô Tà lại khiến Dung Hề dừng lại, trong lúc nhất thời thể nhưng không mở miệng trả lời, nét mặt nàng ấy có chút cổ quái, làm Vô Tà không hiểu: "Dung Hề tỷ tỷ, người làm sao vậy?"

Lúc này Dung Hề mới chợt hồi hồn, có chút gượng ép mà lắc lắc đầu một cái, vội vàng lấy y phục cùng thức ăn cho Vô Tà.

Tuy trong lòng Vô Tà có nghi hoặc, nhưng rốt cuộc cũng không quá để ý.

Dung Hề bị câu hỏi của Vô Tà làm cho luống cuống một hồi, không thể làm gì khác hơn là giả vờ bận rộn, tránh vấn đề này đi. Nhưng một người nghiêm túc, ít nói như Dung Hề lại cũng có khi đỏ, nàng nên nói thế nào cho Vô Tà rằng những vết thương này của ngài ấy không phải là nàng xử lý mà là tiểu vương gia làm?

Lúc đó, trời vẫn chưa sáng, nàng canh giữ ở ngoài gian phòng này, nhưng có chút chần chừ, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ vì người đang ở trong phòng, chính là người tự tay phạt Vô Tà- Tuyên vương.

Khi đó, ánh mắt của hần hết sức chăm chú, lòng rối như tơ vò. Nàng (Dung Hề) chưa từng thấy người có tâm địa sắt đá như Tuyên vương sẽ có khi bất đắc dĩ như vậy, sẽ phải thờ dài như vậy, sẽ có vẻ mặt dịu dàng lại lộ ra thương yêu như vậy, hoàn toàn thay thế sự lạnh nhạt vô tình trên khuôn mặt.

Cho đến khi hần ra khỏi phòng, nhàn nhạt nhìn nàng một cái, trong lòng Dung Hề không nhịn được lộ bộ rơi xuống, chỉ cảm thấy Tuyên vương biết mình bất gặp tình cảnh như vậy, cuối cùng thì có chút không biết làm sao. Ai ngờ Tuyên vương nhìn nàng một cái xong lại không hề nói gì, chỉ lẳng lặng để lại một câu "Vào đi, những vết thương còn lại của nàng nhờ người", sau đó liền rời đi luôn.

Những vết thương còn lại của nàng nhờ người.

Lời nói kia tràn đầy là tiếng thờ dài cùng bất đắc dĩ. Trên mặt Tuyên vương lúc đó cũng có rất nhiều cảm xúc phức tạp, nhưng nhiều hơn là mờ mịt, đúng, ngay cả hần mình cũng có chút mờ mịt, hình như không hiểu, một tên đứa bé choai choai, tại sao lại có thể động tới tâm tình của mình. Trong nháy mắt đó, Tuyên vương cơ trí khó lường giống như thần, là tồn tại không giống bình thường, lại lộ ra vẻ mặt như vậy, làm Dung Hề cũng không khỏi hoài nghi, có phải là bản thân nhìn lầm rồi hay không?

thích được

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Hẩn Dị Dàng

Editor: Trịnh Phuong

Từ sau khi Vô Tà tỉnh lại, ngược lại không tiếp tục nói qua về thương thế. Tuy vậy, nhưng Dung Hề đang mặc quần áo cho Vô Tà, nhìn thấy trên người nàng tràn đầy thương, tay không khỏi run lên, đáy lòng tư vị phức tạp.

"Tuyên vương không khỏi. Quá độc ác."

Dung Hề không phải là người hay nói về người khác, huống chi Vô Tà cũng cảm nhận được, Dung Hề đối với Tần Yến Quy, tựa hồ vẫn có chút kính trọng, hôm nay lại nói ra mấy lời như vậy, thuần túy là bởi vì đau lòng cho Vô Tà.

Về mặt Vô Tà nhu hòa lạnh nhạt, ngoan ngoãn mặc cho Dung Hề loay hoay mặc quần áo cho nàng: "Ta không có gì đáng ngại, Dung Hề tỷ tỷ, thật ra thì. Không đau."

Cũng không phải là thật sự không đau. Tuy những vết thương này đều là vết thương trên da thịt, không động tới gân cốt, nhưng hôm nay vết thương chưa lành, mỗi lần chỉ cần động một cái, liền liên lụy đến da thịt toàn thân. Một mũi tên xuyên tim cũng không sao, vạn tên cùng bắn mới là trầy tâm thứ cốt (khoan tìm đục xương). Mặc dù Vô Tà không kêu đau, nhưng mỗi lần Dung Hề mặc quần áo cho nàng thì thân thể của nàng cũng sẽ không nhịn được mà run lên một cái, trách không được Tần Yến Quy cứ để Vô Tà để trần nằm trên giường như vậy, không mặc quần áo cho nàng. Nếu áo dán vào trong máu thịt, còn còn thể khiến vết thương nặng thêm.

Chi là, Vô Tà cố ý yêu cầu phải mặc quần áo, khiến Dung Hề không còn cách nào, đành phải tìm y phục mặc vào cho nàng. Nếu ở phủ Tĩnh vương liền không sao, nhưng hiện tại nàng đang ở phủ Tuyên vương, Vô Tà không có lý do để mình thân không mảnh vải mà nằm trong địa bàn của người ta. Những năm này, Vô Tà đã dần dần dưỡng thành tính đề phòng giữa nam nữ, nhưng mỗi lần nhắc tới Tần Yến Quy, lại sẽ tỉnh táo khiến nàng ý thức tâm tình tiêu nữ nhi của bản thân. Vì vậy, nàng mới có thể vừa tỉnh lại liền yêu cầu mặc đồ. Nếu cứ trần truồng như vậy mà nằm ở đây, nàng sẽ luôn cảm thấy gò má nóng bỏng, cả người không được tự nhiên.

Dung Hề cẩn thận từng li từng tí phủ thêm áo cho Vô Tà, bởi vì bận tâm tới vết thương trên người Vô Tà, nàng ấy cũng chỉ cầm một cái áo bông vải cực kỳ mềm nhẹ che lại thân thể Vô Tà. Một bộ y phục mỏng manh, rộng thùng thình mặc ở trên người Vô Tà. Vóc dáng Vô Tà vốn cao hơn so nữ tử bình thường, lại thanh tú mảnh khảnh hơn một chút so với nam tử, mà mấy ngày này, nàng lại trở nên gầy hơn. Từ cổ áo rộng rãi lỏng lẻo, người ta có thể nhìn thấy xương quai xanh trắng nõn của Vô Tà, mơ hồ còn có thể thấy được vết thương màu đỏ trên khắp thân thể nàng. Cùng tất cả vết thương lớn nhỏ, đáng về nàng tiêu tụy, tóc tai rối bù, giờ phút này, Vô Tà tạo cho người ta cảm giác động lòng người không thể nói rõ. Dung Hề há miệng, nhưng cuối cùng vẫn không hề nói gì.

Vô Tà như vậy, so với tình trạng thân không mảnh vải của lúc trước còn khiến người ta hô hấp khó khăn hơn. Dung Hề là nữ tử cũng có một khắc cảm thấy khó thở, cảm thấy kinh ngạc lại mê người, huống chi là nam tử?

Vô Tà tỉnh lại lần nữa, cảm thấy thân thể đã tốt hơn chút, ăn chút thức ăn thanh đạm. Trong bụng có chút thức ăn, trong người cũng ấm hơn không ít, giống như con mèo hoang nhỏ lười biếng tựa vào người Dung Hề, mặc cho Dung Hề nhẹ nhàng dùng cây lược gỗ chải mái tóc dài xóc xếch đang xõa ra của nàng. DzielDan_He=qu8yd0n

Định đầu nghe được Dung Hề than nhẹ một tiếng, rất là cẩn thận từng li từng tí hỏi Vô Tà một câu: "Ngài có oán Tuyên vương không?"

Đừng nói là Vô Tà, tất cả mọi người ở đó lúc ấy cũng không nhịn được mà nói hẩn tâm địa sắt đá, quá mức lạnh lùng vô tình, bị sự tàn khốc, hờ hững của hẩn làm thất vọng, nhưng riêng Dung Hề, trong lòng cũng không hy vọng nàng sẽ oán hận Tuyên vương, nhất là sau khi nàng ấy bắt gặp một màn như đêm qua.

Lúc ấy trông trên người Vô Tà vô cùng đáng sợ. Tuy áo ngoài hoàn hảo không bị tổn hao gì, nhưng bên áo trong lại dính chặt vào da thịt trên người. Chính Dung Hề cũng không dám chắc rằng mình có thể cẩn thận, kiên nhẫn hơn Tuyên vương, lột ran từng tầng gánh nặng kia khỏi người Vô Tà. Trong lúc đó, chỉ cần liên lụy đến vết thương, Vô Tà sẽ cau mày. Mỗi lần như thế, Tần Yến Quy sẽ dừng động tác lại, giống như trấn an nàng, đợi một lúc lâu, đến khi về mặt của nàng dần trở nên thoải mái hơn, động tác lột đồ, xử lý vết thương mới lại tiếp tục. Cứ lặp đi lặp lại hành động như vậy, nếu không phải là người vô cùng kiên nhẫn, thì đúng là không thể làm được như thế.

Về mặt hẩn lúc đó chăm chú như vậy, nghiêm túc như vậy. Dung Hề chưa từng thấy qua một Tần Yến Quy như vậy, làm như chỉ cần hẩn chạm nhẹ một cái thì sẽ làm vỡ món đồ vô cùng quý giá. Vì thế hẩn rất cẩn thận, chú ý tới từng cảm thụ của nàng, chỉ là xử lý vết thương, nhưng lại dùng mấy canh giờ mới làm xong, trong lúc đó, chân mày của hẩn chưa từng nhíu một cái, động tác dịu dàng, cẩn thận hết mức, về mặt từ đầu đến cuối vẫn vô cùng chuyên chú, không có lòng dạ để bận tâm tới việc khác.

Thật ra thì Tần Yến Quy rất thương yêu Vô Tà. Dung Hề khể thờ dài, chi là, đối với người lạnh lùng vô tình như Tần Yến Quy, dịu dàng cùng quan tâm là một loại tình cảm xa lạ, cũng không dễ dàng biểu lộ. Trong lòng Dung Hề lo lắng, sợ rằng tiểu vương gia nhà mình không thể hiểu được tâm ý của hẩn, từ đó oán hẩn, cấu kình với hẩn.

Vô Tà biết đây là vì Dung Hề thương yêu nàng, liền nhẹ nhàng cười một tiếng, lắc đầu một cái: "Không oán, Dung Hề tỷ tỷ, người chó nhìn vết thương khắp người ta mà thấy sợ, thật ra thì."

Thương thế của nàng, sao có thể so sánh được với Tần Yến Quy?

"Nhưng rốt cuộc vẫn có chút độc ác." Dung Hề cau mày, lời của nàng chưa bao giờ nhiều như hôm nay.

Vô Tà bỗng nhiên nở nụ cười, nàng vốn có vẻ cực kỳ tiêu tụy, cũng bởi vì nụ cười này mà có vẻ trở nên có sức sống hơn, ánh mắt trong trẻo, mắt ngọc mày ngài: "Dung Hề tỷ tỷ, người thật sự cho rằng hần sẽ đánh chết ta sao?"

Dung Hề ngẩn người, tiếp đó trên mặt cũng hiện lên nụ cười nhàn nhạt. Nàng ấy lớn hơn Vô Tà mười mấy tuổi, tuy là chủ tớ, nhưng với Vô Tà mà nói, nàng ấy lại như là trưởng tỷ (chị cả). Dung Hề nghĩ Vô Tà chưa chắc đã có thể hiểu được nỗi khổ tâm của Tuyên vương, nhưng nàng lại chưa từng nghĩ, ngược lại là chính mình đã quá lo lắng rồi. Vô Tà tinh táo hơn so với bất kì ai, cũng vô cùng thông minh hiểu chuyện. Từ nhỏ nàng vậy, không nói nhiều, còn nhỏ tuổi lại đã giống như người trưởng thành, có chính kiến, lại rất thấu đáo, có cái gì là nàng nhìn không thấu, nghĩ không ra đâu?

Vô Tà liếc nhìn Dung Hề, đột nhiên hỏi: "Dung Hề tỷ tỷ, mẫu phi có biết chuyện ta bị phạt?"

Nàng chịu phạt, chuyện huyền não lớn như vậy, Vô Tà nghĩ, đáng lẽ mẫu phi đã biết, không khỏi có chút bận tâm. Dung Hề nghe vậy, trên mặt vốn đã xuất hiện ý cười, không khỏi hơi nhạt xuống. Lúc này, Vô Tà nhăn mày lại, vốn là ánh mắt cười chím chím, cũng biến thành thâm trầm, thậm chí có chút sắc bén, giống như nàng chỉ liếc mắt là đã có thể nhìn thấu tất cả mọi chuyện: "Hay trong phủ đã xảy ra chuyện?"

Điều này cũng không thể trách Vô Tà sẽ có suy đoán như vậy. Nàng bị thương, tính lại không ở phủ của mình, lại bị Tần Yến Quy mang về phủ Tuyên vương, chẳng phải là rất kì quái quá?

Đôi mắt Vô Tà tán ra khí thế bức người. Có lúc, ánh mắt của đứa nhỏ này có chấp đến nỗi ngay cả Tần Yến Quy cũng chưa hẳn đã có thể chịu được, huống chi là Dung Hề?

Thở dài, Dung Hề không dám giấu giếm, liền cẩn thận thử dò xét sắc mặt Vô Tà, cẩn thận từng li từng tí nói: "Lúc ngài rời cung, hoàng hậu liền sai người mời Ôn lão trác phi vào cung mấy ngày."

Mặc dù Dung Hề nói tới đó liền dừng, nhưng Vô Tà thông minh như vậy, sao có thể không biết đây là ý gì? Xưa nay Vô Tà vốn cũng không tính là nhiệt tình đối với người ngoài, người có thể khiến nàng quan tâm, cơ hồ ít lại càng ít, nhưng nàng kính trọng Ôn Thiên Nguyệt, điều này không ai không biết. Hoàng hậu mời mẫu phi vào cung một tháng, đây chẳng qua là ý tứ của Kiến đế. Tần Yến Quy đường hoàng dẫn nàng xuất cung, hẳn không cần được, ngược lại lấy Ôn Thiên Nguyệt làm vật thế chấp sao? Giờ phút này sợ rằng không chỉ mời mẫu phi vào cung, ngay cả phủ Tĩnh vương cũng đều đang bị Kiến đế nắm trong tay đi?

Vô Tà tự nhiên sẽ hiểu, Ôn Thiên Nguyệt hoàn toàn khác biệt so với bất cứ nữ tử nào trong hoàng gia. Nàng đi theo phụ vương cả đời, oán hận phụ vương, mới bằng lòng khiến phong mang (mũi nhọn, sự sắc sảo) của mình bị năm tháng bào mòn. Bước vào hào môn (nhà giàu) sâu như biển, nàng đã tiêu hao hết một thân kiêu ngạo cùng phong hoa (hào hoa phong nhã) trong hoàng gia lạnh lùng vô tình này, nhưng ngay cả khi phong mang bị năm tháng làm hao mòn, Ôn Thiên Nguyệt vẫn mãi là Ôn Thiên Nguyệt. Thế gian này, trừ phụ vương đã cô phụ nàng, không ai có thể làm nàng ép bản thân làm chuyện nàng không muốn. Lúc tuổi còn trẻ, nàng chính là một nhân vật phong hoa tuyệt đại (phong nhã tài hoa), khiến người đời khuyh đảo, nhưng nàng thanh cao, cao ngạo, không nhiễm bụi trần, hiện nay lại càng không có chuyện gì phải vương mắc. Nàng hióng như nữ giang hồ, dám yêu dám hận, cam nguyện vì phụ vương, làm nhục mình như vậy, vào vương phủ làm trác phi, trở mắt nhìn phụ vương cưới nữ khác từ làm thế tử.

Ngày trước Ôn Thiên Nguyệt thường làm bạn với Phật, cao ngạo không để ý tới việc đời, là bởi vì trừ phụ vương, nàng khinh thường đối với bất kỳ chuyện gì không liên quan với phụ vương, nhưng dù sao nàng cũng có thân thủ trác tuyệt (tuyệt vời). Một nhân vật đến từ một thời không khác, thế gian này nào có công xiềng nào có thể vây được nàng? Sao Ôn Thiên Nguyệt có thể không bằng Vô Tà? Nàng dĩ nhiên biết lí do vì sao Kiến đế cùng hoàng hậu mời nàng vào cung. Chuyện Tần Yến Quy ôm Vô Tà ra từ trong hoàng cung, sợ rằng trong lòng Ôn Thiên Nguyệt càng hiểu rõ hơn so với bất cứ ai, nhưng một người cương quyết thanh cao như nàng lại có thể cho phép Hoàng đế vây khốn chính mình ở trong cung.

Trong mắt nàng, trừ phụ vương ra thì nào còn có người khác. Đế Vương cùng quyền thế, nếu nàng không vui, ở trong mắt nàng, căn bản không có một chút giá trị nào, chứ đừng nói đến chuyện nàng kiêng kỵ việc kháng chỉ, không thể không tuân theo mà vào cung. Nếu Ôn Thiên Nguyệt đồng ý, chỉ vì Tần Vô Tà chưa tạo phản!

Vô Tà chưa tạo phản, Ôn Thiên Nguyệt vẫn chỉ là lão trác phi của phủ Tĩnh vương. Nếu nàng có cử động khác thường, dĩ nhiên sẽ liên lụy tới Tần Vô Tà. Có lẽ là nể tình phụ vương, cũng có lẽ là bởi vì tình mẫu tử nhiều năm. Hiện tại, trên thế gian này, trừ phụ vương, cũng chỉ có Tần Vô Tà có thể khiến Ôn Thiên Nguyệt làm đến mức này.

Nếu không phải đêm qua Dung Hề theo nàng vào cung, chỉ sợ nàng cũng đã được mời vào trong cung "nói chuyện".

Vô Tà trầm mặc, tầm mắt buông thông xuống. Nàng vẫn là nàng, tướng mạo, giọng nói và dáng vẻ, thậm chí ngay cả tư thế tựa vào người Dung Hề cũng chưa từng thay đổi, vô duyên vô cớ lại khiến người ta có cảm giác đứa nhỏ trước mắt thật giống như đôi thành một người khác trong nháy mắt, quanh thân toát ra vẻ lạnh lùng làm lòng người run sợ. Mũi nhọn lạnh thấu xương như vậy khiến Dung Hề khiếp sợ một hồi, nhưng lại cảm thấy đó là đương nhiên, thật giống như như vậy mới thật sự là nàng. Một con sư tử nhỏ ngủ say và lơ đãng, bị chọc giận.

Dung Hề có chút do dự, nhưng trước mặt Vô Tà, cũng không thể tiếp tục xem nàng là một đứa bé. Trong lòng Dung Hề tự nhiên sinh ra một loại cảm giác tin phục cùng kính sợ không thể tưởng tượng nổi. Dừng một chút, Dung Hề nói với giọng trầm thấp: "Không chỉ có Ôn trác phi. Vệ Dịch cũng."

Vệ Dịch. Người đời không ai không biết, không người không hiểu, chính là một nam tử có một đôi mắt đỏ diêm dúa lạnh lợ, thậm chí còn có tướng mạo đẹp hơn đương kim Ngũ hoàng tử Tần Dung mấy phần, nam sùng được thế tử Tần Vô Tà nhìn trúng nên mang về vương phủ. Khóe miệng

Vô Tà nhếch lên, nhưng độ cong của bờ môi lại làm cho người ta không cảm thấy nửa phần nụ cười, nếu là có, cũng chỉ có một nụ cười lạnh chột dang lên trong lòng. Một Tàn Vô Tà nhỏ nhỏ, không hề làm, nhưng lại có thể khiến lão hồ ly đã làm hoàng đế mấy chục năm như Kiến đế sợ đến như vậy?

Con người nha, chuyện khiến bọn họ sợ hãi nhất, thường không phải là tai nạn của bản thân, mà là loại chuyện phải đau khổ chờ đợi, suốt ngày lo được lo mất, cực khổ mà trải qua mỗi ngày. Giờ phút này, sợ rằng Kiến đế ước gì Vô Tà tạo phản để tiện tay diệt trừ nàng cho xong việc, hoặc là sớm ngày tìm ra vị trí của Kiến Đế Vương, trừ khử nàng, vậy thì có thể không sợ hãi nữa. Bộ đáng muốn dính lại không thể dính vào của Vô Tà hiện tại, khiến Kiến đế cũng phải sợ vỡ mật nha.

Đầu tiên là Yên Vô Cực, tiếp đó là Ôn Thiên Nguyệt cùng Vệ Dịch, đúng là làm khó cho Kiến đế rồi. Người có thể khiến nàng để trong lòng, vốn chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Xem ra, Kiến đế trái lại rất hiểu nàng.

Từ đầu đến cuối, Vô Tà cũng không nói một câu, làm trong lòng Dung Hề rất là lo lắng, không khỏi nhíu nhíu mày, vẻ mặt nặng nề: "Ngài có sao không?"

Vô Tà cười nhạt, lắc đầu một cái, vẻ mặt đã khôi phục bình tĩnh: "Ta không sao, chỉ có chút mệt mỏi. Dung Hề tỷ tỷ, ta muốn ngủ."

Vô Tà vốn là người bị thương, lại ngồi lâu như vậy, nói nhiều như vậy, đương nhiên sẽ mệt mỏi không chịu nổi. Vô Tà nói nàng mệt nhọc, thật ra cũng không phải giả. Dung Hề vốn còn đang lo lắng, sợ Vô Tà ngọt ngào, thấy được nàng quả nhiên mang theo sắc mặt mệt mỏi, lại ngập một cái, lúc này Dung Hề mới nhẹ nhàng gạt đầu, cẩn thận từng li từng tí mà đỡ Vô Tà nằm xuống, lại nhẹ nhàng đắp một chiếc chăn mỏng cho nàng. Sau đó, Dung Hề lại dặn dò nàng một phen rằng không thể tùy ý đứng vào vết thương, vết thương đều đã dùng thuốc trị thương thượng hạng, rất nhanh sẽ kết vảy, khi kết vảy khó tránh khỏi ngứa ngáy, Dung Hề sợ Vô Tà lại giống như đêm qua, không biết tự yêu quý thân thể của chính mình, cho nên lúc này mới không ngừng tỉ mỉ dặn dò nàng.

Có thể khiến một Dung Hề trầm mặc ít nói biến thành bộ dáng thao thao bất tuyệt như vậy, Vô Tà không khỏi bật cười, không thể làm gì khác hơn là đều gạt đầu đồng ý, lúc này Dung Hề mới yên lòng, nhẹ nhàng lui ra ngoài. D9ie5nd\$anl8eq&uyd*on

Không lâu sau khi Dung Hề rời đi, Vô Tà liền bị cơn buồn ngủ đánh úp, ở trong phòng cũng đã đốt lên trà hương ổn định tâm thần lần nữa, trong lúc vô tình, Vô Tà liền mệt mỏi, nhắm hai mắt lại, mơ màng ngủ.

Ngủ một lần liền là cả ngày. Sắc trời đầu mùa đông đều tối nhanh hơn chút những mùa khác một chút, trong phòng này lại ẩm áp cực kì, cây nến đã đốt tới đáy. Cách đây không lâu, Dung Hề mới vừa đi vào đổi một cây mới, người trên giường đang ngủ đến cực kỳ an ổn, hô hấp nhàn nhạt, có quy luật lại êm đềm, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn tái nhợt cũng khôi phục mấy phần huyết sắc, dần dần trở nên hồng nhuận, đều nhờ công lao của vị thuốc an thần.

Chợt ánh nến chớp động, Vô Tà chỉ cảm thấy mùi đàn hương cực kỳ nhạt nhẽo kia lại một lần nữa biến thành quen thuộc khác thường. Ban đêm yên tĩnh, người nọ tới gần, rồi bỗng nhiên dừng lại, cũng không tiếp tục đi về phía trước. Hắn cũng không nói chuyện, lẳng lặng nhìn nàng hồi lâu. Không biết là qua bao lâu, ánh mắt người kia lạnh lùng vô tình, lại thâm thúy trước sau như một, cuối cùng lại hiện lên một chút dịu dàng nhìn dung nhan khi ngủ của nàng, cứ như vậy được một lúc, giống như hắn tới nơi này, vốn là muốn nhìn một chút nàng liền đi, vì vậy lần xoay người này của hắn cũng không có quá nhiều do dự.

Vô Tà đột nhiên mở mắt, mặc dù đáy mắt vẫn có tia buồn ngủ, nhưng thần thái tinh táo sáng trong lẳng lẽ lên vào đôi con ngươi đen nhánh trầm tĩnh. Lọt vào mắt nàng, chính là này bóng dáng tuấn tú nàng không thể quen thuộc hơn, tay áo như tuyết, tóc dài như mực, xoay người sang chỗ khác thì trường bào cũng theo đó mà bay tán loạn, nàng đột nhiên vươn tay ra. Lần này không còn bắt được ống tay áo của hắn nữa, mà là bàn tay mang theo mấy phần ẩm áp. Vô Tà tròn tròn mắt, không nháy mắt nhìn hắn, liền nằm ở trên giường, giống như bộ dạng tức giận một cách khờ khạo rồi lại giao hoát như một con mèo hoang nhỏ: "Sao vừa tới đã rời đi rồi?"

Tần Yên Quy không ngờ rằng Vô Tà lại đột nhiên tỉnh lại, trong lòng bàn tay lại chợt thấy bàn tay ẩm áp nhỏ bé len vấp, không khỏi khiến hắn giật mình. Hắn thu bước chân lại, lẳng lặng rũ mắt xuống nhìn nàng, ánh nến làm nổi bật khuôn mặt của hắn. Hắn đứng ở tại chỗ, chỉ là thoáng cau mày, không khí xung quanh cũng đã giống như hoàn toàn ngưng trệ: "Sao lại lộn xộn nữa rồi?"

Vô Tà sùng sốt một chút, có lẽ là không ngờ tới lời như vậy lại có thể nói ra từ trong miệng Tần Yên Quy. Mới vừa rồi hắn cau mày, nàng thật sự là có chút sợ hãi, nhưng cảm xúc cực đoan tương phản này khiến Vô Tà nhìn không được mà lộ ra hàm răng, nheo mắt lại bật cười, cầm lấy tay hắn: "Ta không có lộn xộn, ta sợ đau, không dám động."

Nếu không phải hắn vừa tới đã muốn đi, một câu nói cũng không nói, thậm chí ngay cả đến gần chút cũng không chịu, sao nàng có thể rút tay chính mình ra khỏi chỗ?

Trên mặt Tần Yên Quy thế nhưng thoáng qua một tia bất đắc dĩ trong chớp mắt bất, cuối cùng vẫn không gỡ tay nàng ra: "Biết đau, lần sau còn dám làm càn?"

Hắn đang nói nàng nhúng tay vào quần chuyện của hắn? Cho nên lần này bị phạt cũng là nàng tự tìm? Nhưng nàng làm càn chỗ nào? Nàng làm càn, nhiều lắm chỉ phải chịu nỗi đau da thịt, hắn làm càn, mới là không cần mạng của mình, chẳng lẽ hắn cũng không muốn chân của mình sao?

Người này rất độc ác, Dung Hề nói đúng. Nàng thật đúng là rất oán hận, cũng không phải bởi vì hắn hung ác với nàng, mà là hắn cũng không tránh khỏi quá mức lạnh lùng đối với bản thân hắn.

Trên mặt Vô Tà vốn còn có nụ cười, nhưng đột nhiên nhăn mày lại, chỉ vì bàn tay to lớn bị nàng cầm vào của hắn không ôn nhuận, tinh tế như ngày trước như, ngược lại đều là vết thương. Vô Tà nhớ tới lúc Tần Yên Quy thi hành hình phạt thì đều đâm ngược lưỡi dao vào trong tay mình, chẳng lẽ là hắn chỉ cố cho người ta xử lý thương thế của nàng, thương thế của hắn thì không phải vết thương sao?

Nàng đột nhiên lỗ mãng, bắt được cánh tay bị thương của hắn, nhưng vẻ mặt hắn vẫn thong dong ôn hòa như vậy, chân mày đều chưa từng nhíu một cái. Có lúc Vô Tà rất hoài nghi, thân thể của Tần Yến Quy có phải không gì có thể đã thương được không, hoặc là tâm địa hắn thật sự là sắt đá, không cảm thấy một chút đau đớn nào?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Sai Lầm Nhưng Không Hối Hận

Editor: Trịnh Phuong

Thấy Vô Tà cau mày, Tần Yến Quy chỉ coi là người nàng lại đau, liền nâng lên một cái tay khác, nhẹ nhàng rút bàn tay nhỏ bé của Vô Tà ra, để nàng thả lỏng cơ thể, rất tự nhiên mà nhét tay Vô Tà về dưới chân, sau đó đứng dậy, quay lưng đi. Không hiểu sao mà lần này Vô Tà ngược lại không tiếp tục ngăn cản hắn, chỉ là, đôi mắt của nàng từ đầu tới cuối vẫn chưa từng rời khỏi người Tần Yến Quy. Chỉ thấy hắn vô cùng thuần thực lấy ra một cái hòm thuốc từ trong phòng, sau đó xoay người lại, đi tới chỗ nàng. Trong ánh nền của căn phòng, ngay cả người luôn luôn lạnh nhạt xa cách, cao không thể chạm như hắn giống như cũng đều trở nên nhu hòa. Vô Tà thấy vậy thì có chút thất thần, nhìn chăm chăm Tần Yến Quy, không hề có một chút e dè mà một nữ tử nên có.

Tần Yến Quy bình tĩnh nhìn nàng một cái. Rốt cuộc thì người này cũng bình tĩnh hơn so với Vô Tà, cho nên, dù bị Vô Tà nhìn chăm chăm như vậy, hắn cũng có thể tỉnh bơ giống như không có chuyện gì, chỉ coi như không thấy vẻ mặt ngây dại của Vô Tà. Có lẽ, trên thế gian này có rất nữ tử từng dùng ánh mắt si ngốc này để nhìn hắn, nhiều đến nỗi hắn đã chết lặng. Không, lấy tính tình của hắn, có lẽ, cho đến hiện tại, hắn chưa từng để những chuyện như nữ tình trường trong mắt, thế gian này, việc có thể làm hắn quan tâm tới thật sự quá ít.

Trong lúc Vô Tà đang oán thăm, Tần Yến Quy đã đặt cái hòm thuốc ở bên cạnh hắn, sau đó liền muốn dùng tay ôm thân thể của nàng, Vô Tà sững sờ một chút. Lúc này nàng coi như cũng đã tỉnh táo lại, cặp mắt kia cũng vì ngạc nhiên mà mở to, lông mi thật dài như cây quạt bị cong lên, run rẩy: "Vết thương của ta, là người bôi thuốc?"

Giờ phút này Vô Tà không nói được ra rằng đáy lòng mình có tư vị gì, quả thật là ngửi vị tạp trần. Theo đạo lý, lúc này nàng nên vừa thẹn vừa giận như những nữ tử bình thường, nhưng Nàng vậy mà lại không tức giận được, dù sao thì cho tới bây giờ, trong mắt Tần Yến Quy, nàng chính là không hề che giấu một chút gì, chính là, khi bị hắn nhìn sạch, nàng cũng chưa chắc có thể có cảm xúc gì gọi là xấu hổ. Dù sao chuyện như vậy cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng lúc này nàng thế nhưng thật sự có chút phẫn uất, mà điều khiến nàng phẫn uất chính là, nàng ở Tần Yến Quy trong mắt. Căn bản không phải là nữ nhân.

Cảm xúc của Vô Tà đối với chuyện này là khóc không ra nước mắt. Ở trong mắt Tần Yến Quy, nàng chính là một đứa bé, từ đầu đến cuối vẫn chỉ là là đứa bé, vì vậy nàng căn bản không gọi nổi tình cảm khác thường giữa một nam tử với một nữ tử của Tần Yến Quy, thậm chí cũng không thể khiến hắn thoáng đỏ mặt, coi như. Tuổi của nàng còn quá nhỏ, nhưng dù sao vẫn là nữ tử, sao đối với Tần Yến Quy, nàng không tìm được niềm kiêu ngạo vì bản thân là một có thể trêu đùa hắn vậy?!

Coi hết sạch mà người nào đó vẫn có thể thờ ơ, than là một nữ tử, Vô Tà bày tỏ, nàng cảm thấy hết sức thất bại đối với chuyện này, cũng có chút tức giận.

Vô Tà thở hổn hển một hồi, lại khóc không ra nước mắt một hồi, tiếp đó lại lòng đầy căm phẫn, cuối cùng lại bày ra vẻ vừa buồn vừa giận khiến Tần Yến Quy dùng một chút, hình như đã hiểu rõ trong lòng Vô Tà đang suy nghĩ gì, không khỏi dờ khóc dờ cười, không mặn không nhạt nhắc nhở một câu: "Dung Hề đang ở bên ngoài."

Ấn ý của Tần Yến Quy là, hắn đương nhiên cũng không có ý muốn coi quần áo để bôi thuốc cho Vô Tà. Lúc đó nàng tho thóp chỉ còn một hồi, chỉ có thể hi sinh danh tiếng, mà hiện tại đã không còn nguy hiểm, và lại Dung Hề cũng đang canh giữ ở bên ngoài, người tôn quý như Tuyên vương đương nhiên sẽ không ở lại lâu, tự mình hầu hạ nàng. Hắn vốn cũng muốn kêu Dung Hề tiến vào, hướng chỉ đứa nhỏ này mở một đôi mắt nhìn hắn chăm chăm, thật sự là khiến hắn vô luận thế nào cũng không có cách nào xem nàng như không tồn tại.

Vô Tà ngớ ngẩn, tiếp đó, gò má nàng đỏ lên, thấy Tần Yến Quy muốn đứng dậy, lại níu lấy tay áo của hắn lần nữa, không cho hắn đi: "Không phải ta hỏi chuyện này, ta muốn hỏi. Đêm qua. Người ôm ta trở về vào đêm qua, xử lý và bôi thuốc lên vết thương, là người?"

Trong tròn mắt của Tần Yến Quy càng lộ vẻ thâm thúy, hắn lặng lẽ nhìn Vô Tà trong nháy mắt, nhàn nhạt nói một câu: "Ừ."

Không có quá nhiều lời giải thích, rất bình thản mà thừa nhận là hắn.

Vô Tà chép chép miệng, vậy mà lại thất bại đến nỗi thốt không nên lời, người xem nàng như nữ nhân, chỉ sợ cũng chỉ có chính nàng. Tần Yến Quy nhìn nàng lớn lên, ở trong mắt của hắn, nàng vốn không tính là một nữ nhân, dù là nữ nhân, nhưng mà cũng chỉ là một đứa bé mới lớn. Nhìn vào thường ngày, Tần Yến Quy muốn có bao nhiêu xa cách với nàng thì liền có bấy nhiêu, nhưng tình huống của hôm qua lại khác, tính mạng của nàng bị đe dọa, thương tích khắp người, mà nàng là nữ nhi, để giữ bí mật này, trừ hắn ra, quả thật không còn bất kỳ người nào có thể xử lý vết thương cho nàng.

Tần Yến Quy chưa từng chân chính tin tưởng ai, tự nhiên cũng không giao tính mạng đang bị đe dọa của nàng cho bất luận kẻ nào, cho dù là Dung Hề vô

cùng trung thành với nàng. Không giống với tình trạng đã không còn nguy hiểm đến tính mạng của hiện tại, ngay lúc đó, thương thế của nàng quá nặng, Tần Yến Quy cũng không thể yên lòng giao nàng cho Dung Hề. Die0nd&an@#e\$qu^y&d%on

Tần Yến Quy rất thành thạo đối với việc sử dụng thuốc, chuyện cũng không có gì đặc biệt. Hắn chưa từng tin tưởng bất luận kẻ nào, cho dù là mình bị thương, xưa nay cũng là do hắn tự xử lý, vì thế nên chuyện hắn biết rõ hòm thuốc trong nhà này để ở đâu cũng không có gì kỳ lạ, giống như khi còn ở cung Trường An lúc trước, mặc dù Tần Yến Quy gãy tay và phải nối xương, hắn cũng không để cho nhiều người biết.

Lấy thân phận của hắn, nếu không phải từ nhỏ cẩn thận, chắc chắn không thể sống đến bây giờ, thậm chí có thể bảo vệ sinh mẫu (mẹ đẻ) có thân phận hèn mọn lại không được sủng ái của mình vào lúc ấy. Vô Tà thâm nghĩ, có lẽ chính là quá khứ như vậy đã khiến Tần Yến Quy biến thành Tuyên vương lạnh lùng, vô tình của ngày hôm nay, bất cận nhân tình (*), thờ ơ với mọi chuyện.

(*) Bất cận nhân tình: Không để ý tới quan hệ tình cảm

Biết Vô Tà vẫn muốn hỏi tiếp, Tần Yến Quy thờ dài, liền muốn gỡ bàn tay đang nắm lấy tay áo mình không buông của nàng: "Tuy tính mạng của người đã không còn nguy hiểm, nhưng vết thương trên da thịt cũng không thể khinh thường, có chuyện gì, ngày mai rồi hãy nói."

Sao Vô Tà có thể chịu nghe lời? Nàng bắt lấy tay áo của hắn không thả, Tần Yến Quy không biết làm sao, không thể làm gì khác hơn là nhìn nàng: "Người muốn làm gì?"

Giờ phút này, trong lòng Vô Tà trái lại cũng không phải tràn đầy căm phẫn mà giống như nhận lấy thất bại, cố chấp truy cứu một chuyện khác. Nàng ngồi dậy, chọt nắm tay Tần Yến Quy, nâng bàn tay của hắn đến trước mặt mình, nhìn lòng bàn tay gần như máu thịt be bết lại không được để ý tới của hắn, Vô Tà đột nhiên cảm thấy có chút đau lòng, sắc mặt cũng không khỏi có chút hòa hoãn, sau đó rũ rèm mắt xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn còn có chút tái nhợt đột nhiên tối sầm: "Tuy là vết thương da thịt nhưng cũng không thể khinh thường."

Nàng sử dụng lời nói của hắn để chặn họng hắn, hắn trong mắt nàng, ngược lại càng trở nên không có uy tín.

Có lẽ vẻ mặt của nàng rất chăm chú, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ gay gắt, toát ra sự đau lòng, giống như là đang đối đãi với một vật quý bị hủy, cúi đầu nhìn vào lòng bàn tay của hắn, giống như là chỉ có như vậy thì nàng mới có thể nhìn kỹ nó.

Trái tim vốn rét lạnh đến nỗi chính Tần Yến Quy cũng không cảm thấy một tia ấm áp đột nhiên có chút mềm mại, khóe miệng của hắn khẽ cong lên, vẻ mặt vẫn vẫn đậm phong khinh (*) như vậy: "Vô Tà, ta là nam tử."

(*) Vân đạm phong khinh: Chỉ tính cách không màng tới điều gì, nhàn nhạt như mây trời, nhẹ nhàng như gió thổi.

Đúng vậy, hắn là nam tử, cho nên vết thương nhỏ như vậy thì tính là gì chứ? Tần Yến Quy mười bốn tuổi liền được phong vương, từng khiến người ta dùng quan tài khiêng về Biện Kinh từ trên chiến trường. Những năm này, hắn giết vô số người, dù có gãy xương đứt gân, hắn cũng đều chưa từng nhăn mày một cái, hắn gần như đã sớm chết lặng, vết thương này quả thật không là gì đối với hắn. Di4enD4anl(3qU7d_on

Có phải là do ánh nến trong phòng vào giờ phút này quá mức dịu dàng, hay là lò sưởi nơi này quá nóng? Nếu không, sao lại khiến cho người ta cảm thấy toàn thể giới cũng giống như tối sầm xuống, yên tĩnh lại, chỉ có nơi này, là ấm áp, là khiến lòng người trở nên mềm mại?

"Vết thương trên người người được xử lý chưa? Chân của người còn đau không? Vết thương trên người người khá hơn chưa?" Vô Tà liền tiếp đặt ra vấn đề, hỏi đến nỗi Tần Yến Quy Nhất cũng không biết nên trả lời nàng thế nào. Khoảng cách giữa bọn họ vào lúc này quá gần, gần đến nỗi hai người gần như có thể ngửi được mùi huân hương (*) thường dùng trên người lẫn nhau, cũng gần đến nỗi, chỉ cần Vô Tà thoáng ngẩng đầu, tóc của nàng sẽ cọ vào hai gò má của hắn. Sắc mặt Tần Yến Quy hơi cứng lại, có lẽ là không quen có người cách hắn gần như vậy. Có thể Vô Tà giống như chưa lấy lại tinh thần, luôn cầm lấy tay hắn không thả, cũng không phát hiện khoảng cách mập mờ như vậy có gì không ổn, đôi mắt sáng ngời lại cố chấp, còn có chút tức giận nhìn hắn chăm chăm.

(*) Huân hương: Hương vị của hoa cỏ.

Một hồi lâu, khóe miệng Tần Yến Quy nhàn nhạt cong lên, trả lời một câu: "Không có gì đáng ngại, đều tốt."

"Gạt người." Vô Tà ngược lại có chút hung ác, tính khí (*) cũng lớn hơn, điều này khiến cho Tần Yến Quy có chút dờ khóc dờ cười. Khi còn nhỏ, nàng thường đứng ở trước mặt hắn, còn luôn trưng ra bộ mặt nhỏ nhắn không cảm xúc, lời không nhiều lời, thậm chí ngay cả ánh mắt nhìn vào hắn cũng luôn cẩn thận lại tràn đầy kiêng kỵ. Đúng, nàng sợ hắn, cũng luôn cách hắn xa nhất có thể. Mặc dù tính tình của nàng trầm tĩnh, giống như trời sập xuống, cũng không thể làm nàng sợ hãi, nóng nảy, nhưng chỉ cần tới trước mặt hắn, nàng sẽ giống như mèo thấy sư tử, không nóng lòng chạy trốn, chỉ là tất cả lòng trên người giống như cũng dựng đứng lên, cảnh giác nhìn hắn, trong lòng cũng sợ hãi, phòng bị hắn.

(*) Tính khí: Phát cáu, nóng nảy, cáu kỉnh.

Rốt cuộc là điểm bắt đầu từ khi nào, đứa nhỏ này ngược lại càng ngày càng không sợ hắn, đến hôm nay, tính khí vậy mà lại còn lớn hơn so với hắn? Giờ khắc này, ở trước mặt hắn, nàng nào còn điểm nào giống với một đứa bé mới lớn? Khẩu khí kia bất mãn lại nghiêm nghị, giống như là mèo hoang đang giương nanh múa vuốt vậy.

Tần Yến Quy im lặng, người dám dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với hắn, thật sự là ít lại càng ít, Vô Tà. Chỉ sợ là người đầu tiên. Hắn cảm thấy rất mới mẻ đối với chuyện này. Có thể là do nhìn thấy đứa trẻ linh hoạt, sinh động trước mắt, đáy lòng hắn không khỏi mềm mại, không cách nào lạnh lùng vô tình mà quát nạt, giấu cột nàng giống như thường ngày. Điều này giống như một liều thuốc độc, vô sắc vô vị (*), lặng yên không một tiếng động mà xâm nhập vào trong xương của hắn, Tần Yến Quy nhận ra quá muộn, không kịp ứng phó. dl93nd\$anl@e~quY9d0n

Khi tỉnh táo lại, Vô Tà đã nâng tay hấn lên, sau đó trong cẩn thận lại có chút vẻ vụng về mà lấy bông trong hòm thuốc, dính rượu thuốc, vệ mặt hết sức chăm chú mà lau lòng bàn tay bị thương của hấn, động tác vô cùng nhẹ nhàng cẩn thận, thật giống như vết thương kia đang ở trên người mình

Tần Yến Quy rũ lông mi, con mắt vĩnh viễn như băng sương bao trùm, cao nhả không thể với tới, vậy mà lúc này lại ngưng tụ thành một mảnh đen nhánh, ánh mắt thủy chung rơi vào vẻ mặt chuyên chú, cẩn thận, thậm chí không rảnh nâng mí mắt nhìn hấn của Vô Tà. Nàng vốn coi như là một đứa nhỏ phần điều ngọc trác, chẳng biết từ lúc nào đã gãy đi, phía dưới lỗ tai thậm chí đã hiện ra đường cong khung xương thanh tú của thiếu nữ. Có lẽ là vì vẻ mặt quá mức chăm chú, môi của nàng vẫn luôn mím thật chặt, chân mày cũng nhíu chặt lại, mặc dù đỉnh đầu hướng về phía hấn, hấn cũng vẫn có thể nhìn thấy nàng nhẹ nhàng mân mê miệng, dáng vẻ tràn đầy cảm xúc không vui.

Hấn mặc cho Vô Tà cầm tay của hấn mà hành hạ như vậy. Kỹ thuật sơ cứu của Vô Tà vẫn vô cùng vụng về như cũ, nhưng cũng quần ra có đáng có vẻ, băng gạc quấn một vòng lại một vòng trên tay hấn. Tần Yến Quy lại nghĩ, khi nào nàng mới có thể dừng lại?

Có lẽ Vô Tà cũng đã nhận ra Tần Yến Quy đang nhìn nàng, động tác trên tay cũng theo đó mà dừng lại, ngẩng đầu lên, trông mắt đen nhánh trong suốt liên đối diện với hấn, lòng nàng chợt động, trái tim cũng liên tục nhảy loạn. Trong mắt Tần Yến Quy chỉ phản chiếu khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ kinh ngạc của nàng. Hấn chưa từng nghiêm túc nhìn nàng, trong mắt cũng chỉ có một mình bóng dáng của nàng. Cho đến hiện tại, Tần Yến Quy vẫn luôn là người không nhiễm bụi trần, chưa từng đặt kẻ nào vào trong mắt.

Vô Tà chợt ngẩng đầu lên, trông mắt sâu thẳm của Tần Yến Quy rút cuộc giật giật, thu lại cảm xúc mà rời mắt khỏi khuôn mặt nàng, tất cả giống như lại khôi phục yên tĩnh, lại làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, hỏi một câu: "Xong rồi?"

Vô Tà sùng sốt một chút, lúc này mới phục hồi tinh thần, gò má đỏ ửng, sau đó cúi đầu, có chút xấu hổ, nhanh chóng cắt xong một đoạn băng gạc, làm một cái kết có thể coi là đẹp, cuối cùng cũng không trói toàn bộ băng gạc lên tay Tần Yến Quy.

Làm xong những việc này, Vô Tà mới nhẹ nhàng nâng khoe miệng, tâm tình nhẹ nhõm khó nói, ngay cả đáy mắt cũng nổi lên nụ cười sáng trong: "Người không tin tưởng ai, cho dù bị thương cũng chưa từng để người khác xử lý vết thương cho mình, người không sợ ta sẽ cố ý trả thù người, lau vết thương cho người bằng nước muối ớt?"

Lời này có chút trẻ con, nhưng cũng thể hiện rằng tâm tình của Vô Tà quả thật tốt hiếm thấy. Tần Yến Quy lẳng lặng nhìn nàng một hồi lâu, ngay sau đó cũng cười theo, nụ cười này làm Vô Tà không khỏi kinh ngạc, chỉ vì giờ phút này, nàng chân chính cảm thấy nụ cười ở đáy mắt hấn không còn là nụ cười nhạt hờ hững, lạnh lẽo mãi mãi không đạt tới đáy mắt. di#end\$anL2e!qu*yd)on

Thấy hấn như vậy, trong lòng Vô Tà chỉ cảm thấy có một loại cảm giác khác thường tự nhiên sinh ra, thật giống như một ngọn lửa nóng rực thiêu đốt nàng, trải qua thiên tân vạn khổ (trăm cay nghìn đắng), rốt cuộc cũng có thể hòa tan núi băng. Cảm giác thành tựu này, ngược lại làm cho người có chút không dám tin tưởng. Quả thật, Vô Tà càng ngày càng không sợ hấn, lá gan cũng lớn lên, lười biếng ngáp một cái, quả nhiên là lại mệt mỏi, liền lớn mật nghiêng người dựa vào người Tần Yến Quy. Thân thể Tần Yến Quy khê cứng, nhưng bận tâm tới tình trạng thân thể của Vô Tà, rốt cuộc cũng không đẩy ra nàng, liền để mặc cho nàng dựa vào.

"Tần Yến Quy, đời này của người, có khi nào làm sai việc gì không?" Vô Tà càng trở nên lười biếng, ngay cả giọng nói cũng biến thành lười biếng. Nàng thật sự rất tò mò, người giống như Tần Yến Quy, lúc nào cũng giữ vững lý trí, tỉnh táo, xưa nay đều mưu tính sâu xa khi làm việc, hành động không có một kẻ hờ, chẳng lẽ hấn cũng chưa có lúc sai lầm sao?

Tần Yến Quy trầm mặc chốc lát, ngay sau đó giọng nói nhẹ nhàng lại để nghe kia liên vang lên từ đỉnh đầu Vô Tà: "Có." Dừng một chút, hấn lại nói: "Ngay từ ban đầu, người cho người truyền thư cho ta, ta không nên mang theo lão Tử, đưa người về kinh thành từ trong hang giặc."

Hấn đang nói tới chuyện xảy ra vào năm Tân Tĩnh qua đời. Nhiều năm trước, lần đầu tiên Vô Tà nhìn thấy hấn, là khi Tần Thương một người một ngựa, diệt sạch tất cả bọn cướp, cả người nàng nhếch nhác, gập được hấn, trong chiếc xe ngựa đó.

Vô Tà nghe ra, khi nói ra câu nói này, Tần Yến Quy không phải đang đùa giỡn, mà là hấn thật lòng cảm thấy, mình sai lầm rồi, nhưng nàng chỉ nghe được giọng điệu bình thản của hấn, không hề có chút hối hận nào.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 107: Thân Thế Của Yến Quy

Editor: Trịnh Phương.

Nếu ban đầu hấn bỏ mặc cho nàng chết trong tay những đạo tặc kia, hoặc là một người không có bất kỳ quan hệ gì với hấn, bọn họ không có bất kỳ dính dáng gì, có lẽ hiện tại có thể chỉ đơn giản là biết được bộ dạng của một người khác. Cuối cùng, có lẽ hấn vẫn còn có thể là Tuyên vương tâm địa sắt đá của hấn, nàng sẽ là một quân cờ bị bỏ đi, những chuyện người lừa ta gạt trong hoàng gia sẽ không hề có quan hệ gì với nàng nữa, mà trong mắt hấn, liền như cũ không có nàng. Nàng không thể cho hấn thứ gì, nhưng nàng sẽ sống rất tốt, bình bình đạm đạm, tiêu tiêu sái sái, không liên quan gì tới quyền lực và phú quý, nhưng cuộc sống lại an bình vui vẻ.

Vô Tà biết ý của hắn, nhưng vừa nghe, còn chưa kịp mừng rỡ, liền mày cau lại, bộ dáng kia, Tần Yến Quy nhìn thấy liền không nhận được mà thờ dài một tiếng như có như không, nhưng cuối cùng cũng không tiếp tục giải thích thêm.

Cách ở chung giữa hai người thật vất vả mới có thể thay đổi, Vô Tà cũng không tiếp tục dây dưa với vấn đề này. Lấy tính tình của Tần Yến Quy, hắn thật sự sẽ bỏ qua phần tình cảm này, bởi vì đối với hắn mà nói, tình cảm là một thứ vừa kích động lại không thể khống chế, cũng là tin tức vô dụng nhất đối với hắn. Tần Yến Quy quá bình tĩnh, cũng quá rõ ràng, không có vật như vậy (tình cảm), với hắn mà nói, có lẽ sẽ tốt hơn.

Có những thứ, nếu đã dính vào, hắn sao có đủ khả năng để muốn thoát thì có thể lập tức thoát ra được? Vô Tà thầm nghĩ, nếu loại tình cảm này có thể coi là một loại bệnh khiến cho Tuyên vương điện hạ luôn luôn anh minh thần võ trở nên khác thường, nàng liền càng muốn hắn bị bệnh thời kỳ cuối, muốn trừ tận gốc cũng không thể! D*dl{q##đ

Có lẽ là biết Vô Tà vẫn luôn gọi che giấu cảm xúc đang nghĩ gì, đứa nhỏ này già dặn trước sau như một, ít có hài tử nào được như vậy, Tần Yến Quy thấy buồn cười.

Nghe hắn cười, Vô Tà liền cũng không nhận được nhẹ nhàng cong khóe miệng lên, trong lòng cũng khóe mắt cũng đều là ý cười. Hơn mười năm nay, nàng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày chính mình có thể ở gần Tần Yến Quy như vậy, không cần lý do, tâm tình liền cũng trở nên nhẹ nhõm hơn, trong người cũng giống như khỏe hơn, nụ cười trên khóe miệng nàng trở nên tươi tắn hơn. Sau đó, giống như chợt nghĩ đến cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trầm xuống, cũng nhàn thành một khối, liền trở lại với vẻ nặng nề.

Con người lạnh nhạt của Tần Yến Quy lảng lảng rơi vào Vô Tà trên người, cũng không thúc giục. Từ xưa tới nay hắn giống như cũng đều như vậy, rất có kiên nhẫn, cho dù là Vô Tà đã ở bên cạnh hắn nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy được vẻ mặt nóng nảy của hắn, loại trầm ổn lạnh nhạt này khiến cảm xúc nóng nảy đang dâng lên trong lòng Vô Tà cũng không nhận được mà từ từ lui xuống, không khỏi yên lòng.

Hắn tựa như một ngọn núi hùng vĩ, vô luận gặp phải tình huống cấp bách như thế nào, chỉ cần ở bên cạnh hắn, Vô Tà đều sẽ cảm thấy, mảnh trời này vĩnh viễn không thể sụp xuống.

Thường ngày Vô Tà mắt cao hơn đầu, ở trước mặt Tần Yến Quy lại dịu ngoan như một con mèo nhỏ, ánh mắt của nàng tự động nhìn tới những vết thương trên người do bị Tần Yến Quy, xé một phần tay áo của hắn, cầm vào trong tay của mình, vẻ mặt nhu hòa, bởi vì góc độ quan sát, khi nàng cúi thấp đầu, vành tai trắng nõn của nàng cũng khẽ dính vào này ánh nền mà có màu đỏ ửng: "Hoàng huynh không thể lấy được kiếm Đế Vương từ ta, hắn vốn định đưa ta vào cung làm con tin, hiện tại đã không thể vậy nhốt ta thì liền mời mẫu phi vào cung, còn có Vệ Dịch, cũng là bị ta làm lụy. Ngay cả Yến Vô Cực cũng." D=Đ^L\$Q&Đ

Trong lòng Vô Tà có chút áy náy, nàng sao có thể chỉ lo đắm chìm trong sự vui mừng vì cuối cùng đã có thể ở gần Tần Yến Quy, lại vút người phải trải qua nguy hiểm vì nàng ra sau ốt chữ?

Trên khuôn mặt vốn tươi cười rực rỡ lại hơi ngầy thơ, vẻ tự trách càng nặng nề hơn, hai tròng mắt sáng trong, trong suốt kia cũng bởi vì nghĩ tới chuyện này, mà khẽ hiện lên một chút ánh lệ. Thân hình Tần Yến Quy hơi ngừng lại, ánh mắt yên lặng rơi lên người nàng, con người đen nhánh thâm thúy của hắn cũng càng trở nên thâm trầm sâu sắc, giống như có điều suy nghĩ, cuối cùng lại vẫn không đáp một lời.

Vô Tà ngẩng đầu lên, cái trán liền như có như không sượt qua cằm Tần Yến Quy. Mặc dù chiều cao của nàng cao hơn so với thiếu niên cùng lứa, nhưng rốt cuộc vẫn rất gầy, vì thế, ở trước mặt Tần Yến Quy, liền càng lộ vẻ nhỏ nhắn, gần như đặt tất cả sức nặng của cơ thể lên người của Tần Yến Quy, không chút kiêng kỵ mà dựa sát vào trong ngực của hắn.

Một hồi lâu, khóe miệng Tần Yến Quy rút cuộc khẽ mím một chút, sắc mặt hắn không đổi, nhưng giọng nói có chút khàn khàn: "Thì ra là người đã biết."

Mặc dù vẻ mặt của hắn bình tĩnh, nhưng trong lời nói lại mơ hồ có chút ý cười lạnh lùng, nét cười lạnh. Đường như hắn cũng không hi vọng nàng sẽ biết những việc này. Mỗi lần Tần Yến Quy lộ ra vẻ mặt như vậy, Vô Tà sẽ cảm thấy không khí quanh thân giống như dần lạnh xuống, làm người ta bối rối kinh hãi, nhưng dù sao thì cảm xúc này cũng không phải hướng tới nàng, mà giống như người gặp phải tai ương, là một người khác.

Đắm chìm trong suy nghĩ này, Vô Tà cũng trầm mặc một lúc. Một hồi lâu, Tần Yến Quy mới nhẹ nhàng gọi khóe miệng lên, giống như bỏ qua cho nàng, lại vừa giống như ở trấn an nàng: "Những thứ này đều không phải là chuyện người nên lo lắng, thân thể của người không tốt, an tâm dưỡng thương đi, chuyện của bọn họ, ta tự sẽ xử lý."

Tần Yến Quy nhẹ nhàng nói xong. Cách hắn nói chuyện với Vô Tà đã coi như ôn hòa, dù vậy, nàng vẫn cảm giác được sự uy nghiêm khiến người khác không thể không tin phục hắn.

Cũng không biết vì sao, trong lòng Vô Tà lại chợt đã hiện lên một chút lo lắng, chỉ cảm thấy lời nói này của Tần Yến Quy, trong không gian này, hình như có thứ gì đó lại lặng lẽ biến hóa, sự lạnh nhạt bình tĩnh này, hình như lại càng giống hần của thường ngày, xa không thể chạm, ngay cả nụ cười ôn hòa trên mặt cũng dần phai nhạt từng chút một.

Vô Tà không khỏi nắm chặt tay áo của hắn hơn một chút. Nếu là thường ngày, Tần Yến Quy nói như vậy, nàng cần phải tin hắn, nhưng Yến Vô Cực. Khi ở mộ Đế Vương, Tần Yến Quy đã muốn giết Yến Vô Cực, nếu Yến Vô Cực rơi vào tay Kiến đế, chỉ sợ cũng không phải chỉ cần một ngày hai ngày là có thể thoát được, nhưng nếu không phải là nàng mở miệng... Tần Yến Quy chưa bao giờ nghe theo ý kiến của nàng, Vô Tà nghĩ như vậy, cũng là dễ hiểu. Nếu Tần Yến Quy có ý muốn cứu Yến Vô Cực, cần gì phải đợi cho tới hôm nay?

Nhìn vẻ mặt nửa tin nửa ngờ này của Vô Tà, Tần Yến Quy liền biết, nàng không tin hắn.

"Vô Tà." Đinh đầu vang lên một tiếng than nhẹ của Tần Yến Quy, tràn ngập ý bất đắc dĩ: "Ồ cổ mộ, người đã từng hỏi ta một chuyện, người có còn nhớ?"

"Hả?" Vô Tà sững sốt một chút, suy nghĩ lời nói của Tần Yến Quy trong giây lát. Khi đó nàng hỏi hấn, nàng rốt cuộc là ai, rốt cuộc thì hấn là ai, thứ nàng phải đối mặt, rốt cuộc là cái gì.

Về mặt của Vô Tà có chút kinh ngạc. Ngay lúc đó, Tần Yến Quy không trả lời vấn đề này của nàng, sao hôm nay lại đột nhiên đề cập tới?

Cảm xúc trên mặt Tần Yến Quy không duy trì quá lâu, giọng điệu của hấn bình tĩnh, lại khinh thường, về mặt không chút để ý lại hoàn toàn thân nhiên, thật giống như đây cũng chỉ là một chuyện không liên quan đến mình: "Sinh mẫu (mẹ đẻ) của ta, cũng chỉ là một tỷ nữ trong cung, dung mạo ngược lại rất xuất chúng, chỉ tiếc tính tình nhất gan, không thích tranh đoạt, cũng chưa từng để ai phát hiện ra diện mạo của nàng."

Tần Yến Quy chưa bao giờ nói cho Vô Tà nghe chuyện của hấn, hôm nay chợt nói như vậy, làm Vô Tà không nhìn được thâm giạt mình, tư vị đó rất phức tạp, bàn tay nắm lấy tay áo của Tần Yến Quy không khỏi càng chặt hơn một chút. Bộ dạng của Tần Yến Quy lúc này, về mặt đậm bạc, khoe miệng tựa như hàm chứa ý trào phúng châm biếm. Người này rất mạnh, mạnh đến nỗi giống như không có gì là hấn không làm được, nếu hấn muốn, thế gian này căn bản không có chuyện gì có thể tiến vào trong mắt hấn. Nhưng Tần Yến Quy mạnh mẽ đó, giờ phút này lại dùng vẻ mặt lạnh nhạt nói những lời này với nàng, lại khiến cho Vô Tà đau lòng.

Đây từ đầu tới cuối vẫn là Tuyên vương xa cách vạn dặm, lại cao đến không thể với tới, nhưng đây là lần đầu tiên trong đời Vô Tà cảm thấy, hấn có máu có thịt, có quá khứ, không hề xa vời, chân thật xuất hiện bên cạnh mình như vậy, nhưng Tần Yến Quy rốt cuộc vẫn là Tần Yến Quy, hôm nay hấn là Tuyên vương tôn quý, những chuyện hấn từng trải qua, căn bản không có ai dám nói tới. Nhưng khi hấn tự mình nói ra, lại vẫn đậm phong khinh (nhẹ nhàng), dịu dàng, đậm bạc như vậy.

"Tần Yến Quy."

Biết Vô Tà lo lắng cho hấn, Tần Yến Quy không khỏi nâng môi cười nhẹ một tiếng, đường cong này, khiến cho ý giễu cợt quen thuộc trong nụ cười trở nên phai nhạt hơn một chút, cũng nhiều thêm một tia dịu dàng mềm mại không dễ phát giác.

"Mẫu phi ta tính tình nhất gan, lại vô cùng dịu dàng, ta cũng chưa từng oán nàng vì sao không tranh không đoạt. Khi ở trong cung, mặc dù thân phận của chúng ta hèn mọn, nhưng mỗi ngày, cũng trôi qua rất tự tại yên bình."

"Nhưng người rốt cuộc cũng vẫn là nhi tử của hoàng đế, thân phận sao có thể hèn mọn?" Thật ra thì trong lòng Vô Tà rất rõ ràng, năm đó nhị hoàng tử Tần Lâm Uyên nổi danh là thần đồng, từ nhỏ đã tài hoa hơn người, thông minh tuyệt đỉnh, rất được Kiến đế coi trọng. Trong nhiều nhi tử như vậy, người duy nhất đã từng được Kiến đế toàn tâm toàn ý vun trồng nuôi dạy, chỉ sợ cũng chỉ có một mình Tần Lâm Uyên, nhưng Tần Yến Quy năm đó, nếu hấn muốn, chỉ sợ căn bản không hề thua kém Tần Lâm Uyên.

"Nhi tử của hoàng đế?" Không biết có phải lỗi giác của Vô Tà (*) hay không, nàng có cảm giác, khi năm chữ này được Tần Yến Quy nói ra thì nàng giống như thấy được, bờ môi cùng đáy mắt của Tần Yến Quy không khỏi tràn ra một loại chế nhạo giễu cợt. Hấn nhàn nhạt cười cười. Vô Tà ổn định tinh thần lại một lần nữa thì Tần Yến Quy lại là Tần Yến Quy, về mặt lạnh nhạt, giọng nói bình tĩnh, chưa từng có sự chế nhạo giễu cợt làm người ta run sợ trong lòng: "Tục danh của mẫu phi ta là Yên Phát Ly, người Giang Bắc, mười tuổi vào cung, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, lúc Tần Liễu Kiến sùng hạnh mẫu phi, mẫu phi còn không tới mười bảy, về sau hấn không triệu kiến mẫu phi nữa, thậm chí không biết tục danh của mẫu phi, không biết nàng là người ở đâu, cung tỷ ở cung điện nào. Năm mẫu phi đắc sủng (được sủng hạnh), là tháng tám, lúc sinh hạ ta là tháng tám năm sau. Yên Quy Yên Quy, chính là tên mẫu phi tự mình ban cho ta."

(*) Ý chỉ Vô Tà không rõ có phải do nàng nghe nhầm hay không.

Yên Phát Ly. Tần Yến Quy.

Lúc này Tần Yến Quy chỉ hồ hững gọi tục danh Kiến đế, thậm chí tới nay, hấn một câu "Phụ hoàng" cũng chưa từng nói tới. dĩ#end—an;le\$qu^yd%on

Vô Tà chợt chấn động, trong giây lát đó, trong đầu trống không, giống như là có thứ gì đó mạnh mẽ từ trên trời giáng xuống, thân thể của nàng run rẩy, không thể tin nổi mà trợn to hai mắt, kinh ngạc nhìn Tần Yến Quy.

Thời gian, không đứng.

Phản ứng của Tần Yến Quy ngược lại bình tĩnh hơn rất nhiều so với Vô Tà. Hấn như có chút ý trấn an, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Vô Tà, khoe miệng khê nâng lên, cười như không cười: "Lúc Tần Liễu Kiến sùng hạnh mẫu phi, ngay cả thời gian cũng không nhớ. Có lẽ ngay cả chính hấn cũng không nhớ rõ, hấn trải qua một đêm tình với một cung tỷ (tỷ nữ trong cung) có tướng mạo xinh đẹp này vào lúc nào, nhưng Tần Liễu Kiến có ít nhi nữ, chỉ biết mẫu phi sinh nhi tử cho hấn, nhưng cũng chưa từng phát hiện, ngày ta sinh ra, cùng với lúc hấn sùng hạnh mẫu phi, cách xa nhau một năm"

Ngụ ý, Tuyên vương Tần Yến Quy, cũng không phải là do thân mẫu kia cùng Kiến đế sở sinh. Tần Yến Quy này.

Vô Tà kinh ngạc đến nỗi gần như nói không ra lời, chợt có một dòng suy nghĩ lấy tốc độ như tia chớp, cực kỳ nhanh chóng bay qua trong đầu Vô Tà, tốc độ quá nhanh, cho tới khi Vô Tà muốn bắt thì chỉ còn một trận mờ mịt, lại vẫn không nghĩ ra, ý nghĩ vừa nhanh chóng lướt qua rốt cuộc là gì. Loại cảm giác này, Vô Tà không thích lắm.

Thấy trên mặt Vô Tà hiện lên cảm xúc phức tạp trong nháy mắt, ngay sau đó lại rơi vào một mảnh mờ mịt, Tần Yến Quy liền hơi giễu cợt nâng khóe môi, kéo tay áo ra khỏi lòng bàn tay của nàng: "Vô Tà, người rất thông minh, người biết chính mình phải làm những gì."

Lòng bàn tay trống không, Vô Tà cảm thấy trong lòng cũng trở nên trống rỗng theo, cảm giác mất mát khó hiểu, sắc mặt của nàng tái nhợt, so với lúc bị thương, còn tái hơn. Khóe miệng của nàng giật giật, chỉ cảm thấy cổ họng có chút khô khốc, lại không nói được một câu hoàn chỉnh: "Ta. Ta không biết."

"Người biết, Vô Tà." Tần Yến Quy như vậy, là tấn chức tấn trách (*) của một vị lão sư tới cỡ nào. Hướng dẫn từng bước, tràn đầy kiên nhẫn, tận tâm tận lực chỉ dẫn cho nàng.

(*) Tấn chức tấn trách: thực hiện đầy đủ việc bản thân nên làm khi gánh vác chức vụ nào đó một cách có trách nhiệm.

Rốt cuộc, Vô Tà có chút hoảng hốt luống cuống nhắm hai mắt lại, toàn thân rung động, lần này, nàng thật sự toàn thân vô lực, chỉ có thể nghiêng người dựa vào Tần Yến Quy, nhưng cũng may, mặc dù Tần Yến Quy rút tay áo tự chính mình khỏi lòng bàn tay của nàng, nhưng rốt cuộc cũng không vô tình đẩy ra nàng, vẫn để tùy nàng dựa vào người mình.

Đúng vậy, nàng là người thông minh, sao có thể không đoán được.

Năm đó, vì sao phụ vương đưa nàng vẫn còn đang ở trong tã lót cho Tần Yến Quy ban tên cho? Năm đó phụ vương, vẫn là Tĩnh vương cao cao tại thượng, mà Tần Yến Quy, mặc dù đã phong vương, nhưng bàn về bối phận cùng tuổi tác, ở trước mặt phụ vương, hẳn cũng chỉ là một thiếu niên gần mười bốn tuổi, một hậu bối, hoặc nói rõ hơn, có lẽ cũng vẫn là một hậu bối có chút tài giỏi mà thôi.

Nhưng thái độ của phụ vương vào năm đó, chính là cẩn thận, cẩn thận như vậy, lại khẩn trương như vậy. Rõ ràng nàng mới là nữ nhi của phụ vương, tại sao phụ vương lại muốn nuôi nàng như một nam tử, đẩy nàng đến đầu sóng ngọn gió, để nàng phải nhận lấy thân phận huyết mạch của hoàng gia, bị thể lực khắp nơi nhìn chằm chằm cùng kiêng kỵ? Mặc dù từ nhỏ, phụ vương bảo vệ nàng rất tốt, nhưng nếu phụ vương thật sự yêu thương nàng, vì sao lại để nàng trở thành thế tử Tĩnh vương, phải chịu nguy cơ từ phía?!

Nàng năm đó, cũng chỉ cũng chỉ là một đứa bé!

Lúc trước nàng chưa bao giờ biết lý do phụ vương phải xem nàng là nam hài, phụ vương không nói, nàng liền cũng chưa bao giờ hỏi, phụ vương thương yêu nàng, cũng là sự thật không thể bỏ qua. Ngày trước nàng không biết, không hỏi phụ vương vì sao phải làm như vậy, nhưng vẫn không cam lòng, nhưng hôm nay, cho dù nàng có ngu hơn nữa, nhưng sao có thể tiếp tục không hiểu đây?!

Nàng cho tới bây giờ chính là một quân cờ, từ lúc sinh ra, nàng đã là một quân cờ bị phụ vương đưa cho Tần Yến Quy. Coi như ngày trước nàng không biết, nhưng sau khi tới mộ Đế Vương, nàng sao còn có thể không phát hiện ra? Tại sao khi Yến Vô Cực nhìn thấy Tần Yến Quy lại nói nói như vậy, vì sao phụ vương đưa lệnh bài đầu chim ưng bằng đồng cho nàng, mà không phải cho Tần Yến Quy, Yến Vô Cực sẽ kinh ngạc như vậy? Vì sao những con rối (*) trông coi ở dưới lăng mộ, rõ ràng giống như nổi điên mà công kích bọn họ, vào lúc Tần Yến Quy vùng vẫy của hắn ra, những con rối làm công việc thủ mộ kia sẽ như là gặp ma, khô sở lại kinh hoàng chạy trốn?!

(*) QT là hoạt tử nhân, có nghĩa là người ngu ngốc, nhưng mình thấy để trong văn cảnh này không hợp lý cho nên tự ý sửa orz

Nếu Tần Yến Quy là nhi tử của đế vương chân chính, trên người chảy dòng máu hoàng gia, những con rối trông coi mộ Đế Vương kia, vốn có cấm chú, bất sinh bất tử, bất tử bất diệt (*), bảo vệ mộ Thái Tổ trong mộ Đế Vương này. Những con rối kia, đều là do Yến gia chế luyện, là những con rối thần phục hoàng gia, máu tươi của Tần Yến Quy, đương nhiên sẽ dẫn phát cấm chú, những con rối kia sao dám công kích chủ nhân của chúng, bọn họ sợ Tần Yến Quy hơn bất luận kẻ nào!

(*) Bất sinh bất tử, bất tử bất diệt: Không sinh ra cũng không chết đi, không thể hủy diệt.

Trịnh_Phuong_di&end*anl#equ'y%do0n

Phụ vương hồ thẹn với Tần Yến Quy, cho nên đương nhiên không tiếc tất cả để giúp Tần Yến Quy. Để lấy được ngôi vị hoàng đế này, hy sinh một Tần Vô Tà là nàng, thì tính là cái gì chứ?

Yến Quy Yến Quy, chỉ sợ Yến Phát Ly vốn đã sớm biết có một ngày mình sẽ rời đi. Yến Quy, đúng là ký thác (sự nhờ vả) của nàng ấy đối với phụ vương, mong đợi một ngày nào đó, nàng ấy có thể trở về.

Nếu Tần Yến Quy là nhi tử của phụ vương, vậy nàng.

Tần Yến Quy cười cười, Vô Tà giống như chịu đá kích quá lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn mất đi huyết sắc (*), trắng bệch như tờ giấy, cuối cùng hắn có chút đau lòng Vô Tà, liền chậm rãi mở miệng nói: "Năm người ra đời, phủ Tĩnh vương tiêu hủy tất cả những thứ liên quan, chỉ sợ người điều tra ra chuyện gì, cuối cùng cũng vẫn là làm chuyện vô ích. Nếu người muốn biết điều gì, trước mắt hỏi ta, ta sẽ trả lời người."

(*) Huyết sắc: màu máu, ý nói sự hồng hào của làn da.

Vô Tà tái mặt, lắc đầu một cái: "Tĩnh Vương phi tự mang thai ta, nhất định chỉ có một con đường chết, nàng vốn là người sinh ra ta, người khác đều nói nàng là vì khó sinh mà chết, hiện tại xem ra, hẳn là vì phụ vương muốn diệt khẩu nên mới giết nàng. Phủ Tĩnh vương năm đó, người chết trong tay phụ vương, sợ rằng không chỉ có một mình nàng, tất cả những người biết ta là nữ nhi đều không tránh được vận rủi này. Nếu năm đó ta là nam tử, chỉ sợ ta cũng sẽ cùng chết với mẫu thân."

Năm đó, khi Vô Tà sinh ra, đã định sẵn cái chết, nếu không phải do nàng mượn xác sống lại, liền sẽ không có nhiều thị phi như vậy. Thân thể của nàng

vào năm đó quá mức suy yếu, vừa sinh ra liền mơ màng ngủ, hôm nay nghĩ đến, mùi vị kỳ dị kia, có lẽ là mùi máu tươi bay tới từ trận giết chóc kia.

Tần Yến Quy gật đầu một cái: "Người rất thông minh."

Vô Tà vô lực giật giật khoe miệng, nàng nên vui mừng vì được Tần Yến Quy khích lệ sao? Chính vì nàng là thân nữ nhi nên sau này mới không thể tranh đoạt thứ gì cùng Tần Yến Quy, nếu không Tần Tĩnh sao có thể yên tâm để nàng một quân cờ? Nếu quân cờ thay đổi, nổi lên dị tâm, chẳng phải là phiền toái?

"Tuy người không phải nữ nhi của phụ vương, nhưng hẳn thật tâm thương yêu người, không đành lòng để người sau này sẽ thật sự chết trong tay ta." Tần Yến Quy nói xong, đưa tay xuống dưới gối của Vô Tà lấy ra khối lệnh bài đầu chim ưng thanh đồng (đồng đen) vẫn đeo trên người Vô Tà kia, chính là thứ hẳn thuận tay gỡ xuống trong lúc xử lý vết thương cho Vô Tà, sau đó vẫn luôn đặt ở dưới gối đầu của nàng: "Vật này là tín vật hoàng gia, hẳn cho người, chính là vì ngày sau ta có thể bảo toàn tính mạng của người, cho dù ta tâm địa sắt đá, Yến Vô Cực thấy vật này, cũng sẽ hết lòng bảo vệ người."

Cho nên, năm đó, khi Tần Tĩnh giao chiếc lệnh bài đầu chim ưng bằng thanh đồng cho Vô Tà, ánh mắt hẳn mới phức tạp như vậy, nói với nàng một câu, với Tần Yến Quy, có thể tin, nhưng không thể hoàn toàn tin tưởng.

Quả nhiên, ngay cả trong lòng Tần Tĩnh cũng rất rõ ràng, ngày sau, khi Tần Yến Quy xong việc, tất nhiên sẽ diệt trừ nàng, nhưng Tần Tĩnh rút cuộc cũng vẫn có tình phụ tử với Vô Tà. Sống chung lâu ngày, người không phải là cỏ cây, ai có thể vô tình? Sao có thể trở mặt nhìn Vô Tà cứ như vậy chết trong tay Tần Yến Quy? Chiếc lệnh bài đầu chim ưng bằng đồng này, thì ra là đưa cho nàng để ngày sau nàng dùng để bảo vệ tính mạng.

Vô Tà thấy buồn cười, chợt giương mắt lên nhìn về phía Tần Yến Quy, hỏi: "Không phải là hẳn ép buộc người, nhưng sau khi ta không còn giá trị lợi dụng đối với người, người cũng không thể giết chết ta, không thể lợi dụng ta xong liền ném ta đi. Hẳn muốn người lấy ta, để ta nửa đời sau không phải lo chuyện áo cơm?"

Tần Tĩnh làm trẻ nãi cả đời làm nữ tử của Vô Tà, sao có thể chịu để nàng lẻ loi hiu quạnh cho đến hết đời?

Tần Yến Quy ngăn người, trong mắt phức tạp, lại có chút kinh ngạc, Vô Tà lại không nhìn được nhếch môi cười. Nàng đương nhiên chưa từng nói cho hẳn biết, Hiên Viên Vân Nhiễm đã kể cho nàng nghe chuyện hẳn từng nói với nàng ấy rằng hẳn đã sớm có người mà bản thân muốn thành thân. Về kinh ngạc hiếm thấy của Tần Yến Quy trong giờ phút này, chẳng biết tại sao, lại khiến Vô Tà có cảm giác hơi hả giận.

Nàng biết, nếu Tần Yến Quy không muốn, những lời này, cho tới cuối cuộc đời này, hẳn cũng sẽ không nói cho nàng biết đôi câu vài lời, vậy mà hôm nay, hẳn chịu nói với nàng những điều này, cũng chỉ là bởi vì, nàng không tin hẳn sẽ cứu Yến Vô Cực.

"Vậy người sẽ làm phản?" Vô Tà lại hỏi hẳn.

Nếu hẳn muốn lấy được hoàng quyền, bình định thiên hạ, vậy thì hẳn là rất dễ dàng đi? Đừng nói tới chuyện ngày trước phụ vương bị động để nàng biến thành một quân cờ rồi đưa cho Tần Yến Quy, nếu hiện tại Tần Yến Quy nguyện ý, nàng thậm chí còn cam tâm tình nguyện làm quân cờ của hẳn.

Về kinh ngạc hiếm thấy trong mắt Tần Yến Quy đã dần biến mất, khôi phục yên tĩnh, lần này, hẳn đáp lại rất đơn giản, cũng rất dứt khoát: "Không biết."

Nếu muốn làm phản, hẳn đã sớm làm, vậy mà, vô luận là Tần Yến Quy hay thái tử Tần Xuyên, ai cũng không làm, thứ Tần Yến Quy muốn, là danh chính ngôn thuận, nếu không thì vẫn là nên thôi đi.

"Nhưng không phải tạo phản sẽ nhanh hơn sao? Nếu như người làm phản, cũng là danh chính ngôn thuận. Ta là nữ tử duy nhất của Tĩnh Vương, người vì bảo vệ sự chính thống của Hoàng thất, chiến đấu vì ta, trên đời này, ai dám còn nói người làm phản? Nếu có một ngày ta chết trận, hay là leo lên ngôi vị hoàng đế, hoặc là đã chết ở trước khi lên ngôi, một nữ tử như ta sao có thể làm Hoàng đế, tất nhiên là người làm." Lời này Vô Tà, thật sự là chân tâm thật ý (lời nói thật lòng), dù sao nàng cũng chỉ là một quân cờ, từ nhỏ đã bị đẩy tới đâu sóng ngọn gió, đã đến lúc này, Tần Yến Quy không nắm lấy cơ hội, không lợi dụng nàng, không phải rất đáng tiếc sao?

Tần Yến Quy bỗng nhiên nhăn mày lại, hiển nhiên là không vui, thật lâu sau, nàng mới nghe được một tiếng thở dài thật thấp của hẳn, trong đó tràn đầy mệt mỏi: "Nếu để có được ngôi vị hoàng đế này, bắt buộc phải dùng người để trao đổi, vậy thì không cần, cũng được."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Không Cho Ra Ngoài

Editor: Trịnh Phương

Nếu để có được ngôi vị hoàng đế này, bắt buộc phải dùng người để trao đổi, vậy thì không cần, cũng được. . . .

Vô Tà ngần ngừ, lời nói chân thật như vậy làm người ta động lòng, nhưng lại khiến nàng cảm thấy mơ hồ. Từ đầu đến cuối, nàng vẫn không thể tin được, lời như vậy, sẽ được nói ra từ miệng của một người như Tần Yến Quy.

Có lẽ là quá mức kinh ngạc, Vô Tà thế nhưng thật lâu cũng không có bất kỳ phản ứng nào, ánh mắt ngơ ngác lại mang theo nghi ngờ nhìn Tần Yến Quy, khiến sắc mặt Tần Yến Quy cũng chợt có chút phức tạp. Trầm mặc như vậy quá mức mập mờ, cũng làm người ta hoảng hốt. Đừng nói là Vô Tà, có lẽ ngay cả chính hắn cũng thấy kinh ngạc, tại sao từ trong miệng chính mình, lại có thể thốt ra lời nói như vậy?

Tần Yến Quy dùng một chút, sau đó nhanh chóng nhắm mắt lại, có thể là muốn che giấu cảm xúc xa lạ đang xuất hiện tại đáy mắt chính mình. Một lát sau, khi mở mắt ra, thì trong mắt hắn đã trở nên tối tăm như mực, bình tĩnh tựa như vực sâu không nhìn thấy đáy, hắn nhỏ giọng nói, thật giống như cũng cảm thấy hoang đường (vô lý) lại khó tin: "Ngủ đi."

Giống như là muốn xác minh lời nói của Tần Yến Quy, con buồn ngủ cùng mỗi một lần nữa đánh tới như thủy triều, làm suy nghĩ trong đầu Vô Tà cũng từ từ ngưng lại, hỗn độn không rõ, thật giống như vô cùng muốn ngủ. Điều này làm cho Vô Tà có chút buồn bực, tựa vào người Tần Yến Quy, ngáp một cái, ngay cả khóe mắt cũng tràn ra nước mắt trong suốt, ông ông (ý chỉ âm thanh rất nhỏ) nho nhỏ nói thầm: "Hai ngày nay, ta giống như luôn lười biếng."

Theo đạo lý, mặc dù Vô Tà bị thương, trong lúc dưỡng thương, khó tránh khỏi yếu ớt mệt mỏi, nhưng hai ngày nay, dưới sự chăm sóc tận tình của Tần Yến Quy, Vô Tà chỉ có cảm giác mình đã quá lười biếng. Rõ ràng là ngủ một ngày một đêm, nhưng giữa ban ngày tỉnh lại được một lúc, được Dung Hề cho uống thuốc rồi ăn chút cháo xong, rất nhanh đã mệt mỏi rồi muốn ngủ, ngay cả tối nay cũng vậy, vừa mới tỉnh lại không lâu, nói chuyện với Tần Yến Quy một lúc, không ngờ lại tiếp tục buồn ngủ. die_nd~anl+e=quy[don

Vô Tà cũng không biết thân thể của mình xảy ra vấn đề gì. Mặc gì vết thương trên người nàng nhìn có chút đáng sợ, nhưng cũng lành rất nhanh, cho dù nàng mệt mỏi, nhưng mỗi lần ngủ, cũng đều có thể ngủ một cách an ổn, gần như là cả đêm vô mộng (không mộng mị). Nàng cũng cảm nhận được rất rõ ràng rằng bên trong thân thể của mình đang từ từ hồi phục lại như cũ, nhưng tật xấu thích ngủ này, vậy mà càng ngày càng nghiêm trọng. Chẳng lẽ chỉ trong hai ngày ngắn ngủi này, nàng lại bị Tần Yến Quy cùng Dung Hề nuông chiều thành hư?

"Mệt mỏi, vậy thì an tâm ngủ đi, ngủ một giấc, ngày mai sẽ cảm thấy khỏe hơn chút." Giọng nói của Tần Yến Quy, êm tai dễ nghe, tựa như hoa anh túc (*) biết mê hoặc lòng người, lọt vào trong lỗ tai của Vô Tà, khám vào trong lòng nàng. Bởi vì là Tần Yến Quy, thần kinh Vô Tà trở nên thả lỏng hơn so với bất cứ lúc nào, giờ phút này cũng không nhận được mà hoảng hoảng hốt hốt, đôi mắt nửa khép nửa mở, khéo léo gật đầu một cái, liền vui vào người Tần Yến Quy, chậm rãi hoàn toàn nhắm hai mắt lại, trên khuôn mặt trẻ trung tinh xảo như bạch ngọc ngày thường là một mảnh an bình cùng yên tâm, khóe môi xinh đẹp khẽ nhếch lên, lộ ra một chút ý cười nhợt nhạt.

(*) Anh túc hay còn gọi là a phiến, thầu, trâu (người Tày gọi là cây nàng tiên), là loài thực vật có tên khoa học là *Papaver somniferum* L., thuộc họ Anh túc (Papaveraceae). Được xem là cây dược liệu quý. Trong y học dùng cho giảm đau tốt nhất trong các loại dược liệu cả Đông lẫn Tây y. Chiết suất của cây này làm gây nghiện nặng. Ngành y học khuyến cáo không nên dùng trong các trường hợp thông thường, phải có sự chỉ định chi tiết và giám sát trực tiếp của bác sĩ. Việc lạm dụng quá mức có thể gây nghiện. Chính phủ Việt Nam đã cấm trồng cây này, lập một đơn vị phòng chống ma túy kiểm soát; thuốc phiện và các chất được tinh chiết từ nó, và các chất gây nghiện khác như cần sa... (Nguồn: Wikipedia)

Lư hương trên chiếc lò trong phòng vẫn nhẹ nhàng phun ra một làn sương mỏng màu trắng, phảng phất hương nhàn nhạt dễ ngửi, cây nến trên giá cắm đã cháy sạch, lộ ra ngòi châm thật dài, vàng sáng màu đỏ cam của quýt dát lên bức tường khiến phòng được nhuộm lên sắc màu ấm áp làm người ta an lòng. Vàng sáng này lảng lảng bao phủ trên người của Tần Yến Quy cùng Vô Tà, cảnh tượng này giống như tranh vẽ, cực kỳ ấm áp, động lòng người.

Tần Yến Quy vẫn không nhúc nhích, như cũ duy trì tư thế yên tĩnh ngồi ở một bên giường, mặc cho Vô Tà vui trên người hắn giống như một con mèo nhỏ không xương, vẻ mặt nhu thuận. Hắn chưa từng nghĩ tới, một đứa bé cổ chấp, bẽn lẽn như vậy, sau khi ngủ, lại có bộ dạng nhu thuận tới như vậy. Màu da của nàng trắng nõn, bởi vì sự ấm áp trong phòng, sắc mặt của nàng cũng thoáng hiện ra một tia đỏ thắm.

Không biết đã qua bao lâu, cho đến khi hô hấp của đứa bé xiêu vẹo vui trên người hắn dần dần chậm lại, trở nên an ổn và có quy luật hơn, Tần Yến Quy liền biết, nàng đã thật sự ngủ, ngủ rất an ổn. Chân may vẫn luôn nhủ chặt, không biết có phải là bởi vì tâm tình của nàng vào giờ khắc này không tệ hay không, mà cũng được thả lỏng. Hôm nay nàng chưa từng buộc tóc, cũng không cài trang thành nam tử, cả đầu tóc đen đều xổ ra, càng làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn nhỏ của nàng. Lúc này, mi gian (vị trí giữa hai đầu lông mày) không hề nhủ chặt nữa, ngay cả bộ dáng cũng trở nên nhu hòa, hô hấp của nàng nhàn nhạt, ngay cả khi ngủ thiếp đi, tiếng hít thở cũng vô cùng nhẹ nhàng. Nàng xổ tóc, giống như muốn quên lấy áo bào của hắn.

Trái tim của Tần Yến Quy chợt có một trận đập mạnh và loạn nhịp. Giờ phút này, đứa bé vẫn còn nhỏ tuổi dựa vào trên người mình lại toát ra sự quyền rũ, khiến hắn không thể xem nàng là một đứa bé, hay là một thiếu niên.

Thật lâu sau, Tần Yến Quy mới khẽ thở dài, trong bóng đêm, trông mắt hắn trở nên nhu hòa, nhìn gương mặt điềm tĩnh chìm trong giấc ngủ của nàng, cúi đầu hôn một cái lên đỉnh đầu của nàng.

Có lẽ là do tâm tình không tệ, tối nay Vô Tà lại cảm thấy có phần nhẹ nhõm cùng lười biếng hiếm có. Mặc dù ở bên người nàng, rõ ràng là Tần Yến Quy mà nàng đã kiêng kỵ cảnh giác từ nhỏ, nhưng nàng lại giống như căn bản không có chút phòng bị nào, nụ cười nhàn nhạt bên khóe miệng chưa từng biến mất, làm người nhìn, cho dù trái tim có băng giá tới đâu, cũng đều không khỏi trở nên mềm mại theo.

Thế gian này, từ xưa tới nay, chưa từng có ai có thể làm cho Tần Yến Quy ném thử cảm giác gọi là hoảng hốt luống cuống, nhưng đứa nhỏ Vô Tà này lại thành công khiến hắn trở nên không giống hắn, thậm chí khiến hắn nói ra lời nói làm ngay cả chính hắn cũng thấy kinh ngạc không thôi, khiến hắn mê man. Mọi người luôn cho rằng Tuyên vương anh minh thần võ, tâm địa sắt đá, nhưng thật ra thì chỉ có chính hắn biết, giờ phút này hắn có bao nhiêu mờ mịt. dđ'P'e%qđ

Nếu có thể khiến đứa bé cổ chấp này có thể vĩnh viễn giống như hôm nay, an tâm lại yên tĩnh như vậy, khiến nụ cười trên khóe miệng không bao giờ phai nhạt, vĩnh viễn dừng lại, như vậy, hắn luôn nhận thua với nàng, thì có sao. Suy nghĩ này, làm chính hắn cũng sợ hết hồn, Tần Yến Quy không khỏi chậm rãi nâng khóe miệng lên, chính là nụ cười mà Vô Tà không thể quen thuộc hơn, mang theo một chút ý cười nhạo. Đáng tiếc, làm một Tần Yến Quy

mà không ai có thể sánh kịp, trong lòng hẳn hiểu rất rõ, hẳn đã quá quen với máu tanh cùng chém giết, thấy nhiều việc vô tình cùng tàn khốc, hoàn toàn trở thành một động vật máu lạnh. Nếu đã như vậy, hẳn sao có gánh nỗi tình cảm nóng bỏng, sâu sắc của đứa nhỏ này?

Tần Yến Quy chợt giơ tay lên, khẽ đứng dậy, nhẹ nhàng thả Vô Tà đã sớm ngủ lên giường, chỉnh lại góc chăn cho nàng, hẳn lại đứng trước giường của nàng rất lâu. Bởi vì ngược sáng, không ai thấy rõ được biểu cảm trên khuôn mặt của hắn. Một hồi lâu sau, hẳn rồi cuộc giặt giũ thân thể, thu lại ánh mắt đặt trên người Vô Tà, sau đó lặng lẽ xoay người.

"Người phải đi rồi sao."

Bước chân của Tần Yến Quy dừng một chút, nhưng trong phòng, rất nhanh đã lại khôi phục lại về yên tĩnh, thì ra là nàng một tiếng nói mớ (lời nói trong lúc mơ) của nàng mà thôi. Tần Yến Quy không khỏi bật cười, cuối cùng vẫn cất bước ra ngoài.

Đi ra khỏi phòng, Dung Hề đang đứng ở ngoài cửa, Tần Yến Quy cũng không rời đi ngay, ánh mắt của hắn đã sớm khôi phục lại về nghiêm nghị, trong vắt cùng lạnh nhạt của thường ngày, đôi con ngươi sâu như biển nhân nhạt rơi lên người Dung Hề. Giờ khắc này, ánh trắng sáng trong veo mà lạnh lạnh, thật giống như khí chất lạnh lùng, cao ngạo của nam tử này, trong nháy mắt trở nên càng trở nên lạnh nhạt. Ánh mắt của hắn, rõ ràng yên lặng như vậy, nhưng khi rơi lên người, lại giống như đã đủ để khiến không khí bốn phía đóng băng theo.

Dung Hề chỉ cảm thấy hai vai trầm xuống, rõ ràng là một ánh mắt hư vô mờ mịt, nhưng giờ phút này, lại giống như hai ngọn núi lớn ép lên khiến người ta hít thở không thông. Mặc dù thường ngày trên mặt Tần Yến Quy vẫn mang theo nụ cười, cho dù nụ cười kia chưa bao giờ đạt tới đáy mắt nhưng cũng coi như là có. Ấy vậy, vào giờ phút này, trên mặt hắn, dường như nói là nụ cười, ngay cả một chút biểu cảm cũng không có, chỉ nhân nhạt nhìn Dung Hề một cái, sau đó liền không hề nói gì, lại hờ hững thu hồi tầm mắt, ánh mắt lạnh lạnh, về mặt lạnh nhạt, cất bước rời đi, chỉ còn lại tay áo tung bay, cùng ánh trắng tinh mạch lạnh lẽo.

Cho đến khi Tần Yến Quy đã đi khá xa, không khí bốn phía giống như mới lưu thông như bình thường, cảm giác bị áp bức trên đôi vai cũng từ từ biến mất theo, Dung Hề rốt cuộc cảm thấy chính mình giống như đã có thể nhúc nhích, không khỏi cúi đầu xuống. Không hiểu sao, đối với Tần Yến Quy, nàng cảm thấy kính sợ, cũng có phần sợ hãi.

Dung Hề tỉnh táo lại, không khỏi dờ khóc dờ cười, có thể là tiểu vương gia nhà mình hỏi Tuyên vương về chuyện của Ôn trác phi, Tần Yến Quy đương nhiên sẽ không lộ ra chút cảm xúc nào với Vô Tà. Tuyên vương Điện hạ chính là trực tiếp liên giận chó đánh mèo lên đầu nàng nha, có lẽ là trách nàng quá lắm mồm, nói quá nhiều trước mặt Vô Tà mà thôi.

Dung Hề có dự cảm, chính mình đã không thể ở lại đây được bao lâu nữa.

Chân trời rốt cuộc cũng dần hiện lên những tia sáng mỏng manh, trời sáng ngày càng muộn hơn, thời tiết cũng ngày càng rét lạnh, đã có vài nhành hoa mai đã bắt đầu ra nụ, Hàn mai (một loại hoa mai màu đỏ, nở trong thời tiết cực lạnh) chưa nở, đã tỏa ra mùi hương thơm ngát.

Cho dù như vậy, Vô Tà vẫn đợi đến buổi trưa, mới dần tỉnh ngủ, hương nhang trên lò ở trong phòng, hình như đã có người đi vào đốt, chỉ là Vô Tà ngủ quá sâu, chưa từng phát hiện.

Nghe thấy bên trong phòng có tiếng động, liền có người nhẹ nhàng tiến vào, tay bê chậu nước rửa mặt, lại chuẩn bị một chút cháo loãng cho Vô Tà ăn.

Vô Tà hơi sững sờ, trên mặt có chút kinh ngạc, chỉ vì lần này, người tiến vào cũng không phải Dung Hề, mà là hai nha đầu trẻ lớn hơn Vô Tà một chút. Nhìn trang phục của hai người họ, có vẻ đều là hạ nhân của phủ Tuyên vương, mặc dù diện mạo tầm thường, nhưng cử chỉ lại vô cùng chừng mực thỏa đáng, hiển nhiên là đã từng được huấn luyện, không có một chút lỗ mãng cùng sợ ý mà những nha đầu ở tuổi này nên có.

Thấy nàng tỉnh, hai nha đầu này liền rời rít buông những thứ trong tay xuống, hành lễ với Vô Tà: "Nô tỳ tới thỉnh an Tĩnh vương gia, hầu hạ Tĩnh vương gia rửa mặt, dùng cháo."

Trong lòng Vô Tà như đang suy nghĩ điều gì đó, ngược lại không đáp, hai nha đầu này cũng đã bắt đầu hầu hạ Vô Tà rửa mặt rồi dùng cháo. Bát cháo này gần như không khác gì so với bát hôm qua Dung Hề bưng tới cho nàng, trong cháo cho thêm mấy vị thuốc, có tác dụng chăm sóc sức khỏe, an thần dưỡng thương. Hai người này được Tần Yến Quy đưa tới hầu hạ nàng, rất thông minh, đại khái cũng biết Vô Tà là một chủ nhân thông minh, trừ việc mở miệng chào hỏi vào lúc mới tới, thì gần như đều không nói gì, vô cùng cẩn thận, trừ phi Vô Tà đặt câu hỏi, nếu không thì căn bản không nói gì nhiều, gần như không có lỗi nào. D_Đ+L*Q%Đ

Ăn được hơn nửa bát cháo, tinh thần Vô Tà ngược lại rất tốt, nhưng lại cảm thấy có chút thiếu ngủ, nàng không khỏi khẽ cau mày: "Sao Dung Hề tỷ tỷ không có ở đây?"

Nha đầu hơi cao gầy chút liền đáp, giống như đã sớm biết Vô Tà sẽ hỏi như vậy: "Dung Hề cô nương là người của phủ Tĩnh vương, Tuyên vương gia nói lão Tĩnh vương phi ở trong cung, người khác không thể hầu hạ chu toàn, liền bảo Dung Hề tỷ tỷ đi. Tuyên vương gia lệnh nô tỳ hầu hạ ngài, đợi thương thể của ngài tốt lên, có thể tự vào cung đón lão Tĩnh vương phi trở về phủ."

Câu trả lời này, Vô Tà cũng không tìm ra được lỗi nào, tiếp tục dùng cháo thêm một lúc, nàng lại chợt nói một câu khó hiểu: "Sao ta có cảm giác, mấy ngày nay, ta rất hay buồn ngủ?"

"Thương thể của ngài chưa hồi phục, cảm thấy mệt nhọc là khó tránh khỏi, bên ngoài trời lạnh, hôm nay có lẽ còn có thể có tuyết rơi, nô tỳ mang thêm chút than tới cho vào lò sưởi, trong phòng rất ấm áp. Nếu Vương gia mệt mỏi, vậy thì nên nghỉ ngơi thêm một lát." Vẫn là câu trả lời thỏa đáng như vậy.

Trong lúc một nha đầu nói chuyện cùng Vô Tà, người còn lại cũng đã nhanh nhẹn cho thêm than vào lò sưởi cho Vô Tà, nhân tiện còn thêm một chút

huong nhan vào chiếc lò ở đằng kia.

Ánh mắt Vô Tà trầm tĩnh, rồi lại thông suốt đến mức khiến người ta có chút hoảng hốt, giống như đã nhận ra điều gì. Vô Tà không khỏi nâng khóe miệng lên, trên mặt là nụ cười như có như không, ánh mắt xuyên thấu khiến người ta kinh hồn bạt vía: "Bỏ hương nhang đi, ta không quen. Ta thấy, cháo này cũng không cần nữa, nếu không. Không biết ta còn phải mơ mơ màng màng ngủ thêm bao nhiêu ngày đây."

Lời này của Vô Tà vừa phát ra, liền rõ ràng nhìn thấy thân thể hai nha đầu vẫn luôn cư xử đứng mực trở nên cứng đờ. Cho dù có huấn luyện nghiêm chỉnh hơn nữa, nhưng hai người rốt cuộc vẫn là nha đầu trẻ tuổi, vẫn không thể được một chút hoảng hốt thoáng qua trên mặt. . . .

Vô Tà bất đắc dĩ, nhưng không thể làm gì khác hơn là khề thờ dài: "Hắn không muốn để ta biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc là tại sao chứ. . . ."

Lời này rõ ràng là đang làm bầm lâu bầu, nhưng lại không khỏi làm cho người ta cảm thấy kinh hoàng luống cuống.

Dung Hề không ở đây, sợ không phải là bởi vì người trong cung không thể chăm sóc mẫu phi chu toàn, có lẽ là hấn trách nằng ấy nhiều lời với nàng. . . .

"Tuyên vương đâu?" Vô Tà lại hỏi.

"Vương gia." Có lẽ là vừa rồi đã bị Vô Tà dọa sợ đến mức hoảng hốt, hai nha đầu này vốn đang có thể đáp lại một cách trôi chảy, chợt có chút bối rối, không thể nói ra một câu đầy đủ, vẻ mặt có vẻ hơi nóng nãy, đã toát ra một chút mồ hôi lạnh. Die%an4d5an"le~qu_yd0n

Bờ môi Vô Tà như có như không mà cong lên một cái: "Hai nha đầu các ngươi, hẳn là có chút bản lĩnh nhỉ?"

Ánh mắt của nàng trong suốt, thấu đáo như vậy. Chỉ có một đôi mắt như vậy, giống như có thể nhìn thấu tất cả mọi người, khiến người ta không thể che giấu điều gì. Hai nha đầu này, trong lòng đã sinh ra mấy phần kính sợ khó tin đối với vị tiểu vương gia không học vấn, không nghề nghiệp trong truyền thuyết này. Các nàng tự thấy rằng bản thân chưa từng lộ ra bất kỳ dấu vết nào, nhưng vị tiểu vương gia này, lại thông minh khác thường, ánh mắt cũng vô cùng sắc bén.

Đối với phản ứng của hai người họ, Vô Tà cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Nếu Tần Yến Quy không cho nàng ra khỏi cánh cửa này, vậy sự an bài của hắn, tất nhiên cũng là chặt chẽ không một kẽ hở. Nàng có mấy phần bản lĩnh, chẳng lẽ Tần Yến Quy lại không rõ sao? Có lẽ hắn cũng đã sớm đoán được, nàng sẽ nhìn thấu hương nhang cùng được thiện (thức ăn được chế biến từ thuốc) an thần có gì đó kì lạ, cũng là chuyện sớm hay muộn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Vô Cực Gặp Nguy Hiểm

Edit: Nhật Dương

Đã là thuộc hạ của Tần Yến Quy thì dạng người nào không có? Hai nha đầu này nhìn như vô hại nhưng tạm thời Vô Tà chưa nhìn ra được bản lĩnh của các nàng. Vô Tà tự hỏi, nếu là ngày thường thì còn có chút phần thắng, nhưng hôm nay Tần Yến Quy khi nàng thương thể chưa lành, lại dùng qua thuốc "an thần", khó tránh khỏi toàn thân không còn chút sức lực nào, nếu không thì hắn cũng sẽ không yên tâm mà ném nàng cho hai nha đầu này rồi đi. Về mặt hai nha đầu này vừa khấn trương lại không trả lời được Tần Yến Quy ở đâu, nếu như nàng đoán không sai thì chỉ sợ Tần Yến Quy đã sớm không có ở trong vương phủ rồi.

Vô Tà đang suy nghĩ thì chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng tranh cãi, hơi híp mắt, Vô Tà không những không tức giận mà trên mặt nàng còn lộ ra vẻ hứng thú, thật là hiếm thấy, trên địa bàn của Tần Yến Quy mà cũng có người dám làm càn, Vô Tà nhắm mắt lại cũng có thể đoán được, ngoại trừ Tần Thương thì trên đời này còn có ai có thể xem Tuyên vương phủ thành nhà mình mà muốn tới thì tới?

Cũng khó trách Tần Thương tức giận, ngày thường Tần Yến Quy cũng xem như nhắm một con mắt mở một con mắt không thèm để ý đến hắn, điều này mới khiến Tần Thương trở thành khách quen của Tuyên vương phủ, người hầu trong phủ không có ai là không biết hắn nhưng bây giờ hắn tới Tuyên vương phủ lại gặp phải đủ loại ngăn trở, ngay cả muốn tới thăm Vô Tà cũng thường bị Tam ca không nóng không lạnh cản trở về, Tần Thương có chút sợ Tam ca, lúc có Tần Yến Quy ở thì không dám làm càn và lúc đó không thể làm gì khác hơn là một người buồn bực không vui, thất vọng mà về đi. Hôm nay thật vất vả biết được Tần Yến Quy không có ở trong vương phủ, dĩ nhiên Tần Thương sẽ không còn kiêng kị điều gì rồi, trong ngày thường hắn cũng không thiếu đến Tuyên vương phủ, trên dưới trong phủ, ai dám ngăn cản hắn?

Không ngờ, thường ngày những hạ nhân trong phủ kia không dám cản hắn, hôm nay tựa như ăn gan hùm mật gấu, hiển nhiên là Tần Yến Quy hạ lệnh không cho Tần Thương tới thăm Vô Tà.

Bên ngoài truyền tới giọng nói tức giận của Tần Thương, bày ra tư thế oai hùng, Thương Tứ gia thống soái thiên quân vạn mã, sao có thể nuốt trôi nỗi thua thiệt này, mặc dù thường ngày hắn rất hiền hoà, cũng chung đụng rất tốt với mọi người, giờ phút này bộc phát nét oai hùng, bày ra dáng vẻ Thương Tứ gia, thật sự cũng khiến người ta e sợ: "Lớn mặt, xem ra là Tứ gia ta đối đãi với các ngươi quá tốt, không cho các ngươi ném thử một chút lợi hại của

trường thương trong tay Tử gia ta là không được!"

Tần Thương tới Tuyên vương phủ, dĩ nhiên là sẽ không mang theo binh khí lợi hại giết người không chớp mắt khiến kẻ địch nghe thấy đều phải run rẩy kia của hắn rồi, nhưng dù như thế thì lời này của hắn cũng chứa đựng sát khí làm người ta không khỏi khẽ biến sắc, trong lúc còn đang do dự, bóng dáng của Tần Thương đã giống như tia chớp, cơ hồ còn chưa làm người ta thấy rõ hắn ra tay thế nào đã dễ dàng quật ngã đám người hầu xuống đất, sau đó hướng về phía phòng ở của Vô Tà mà sáng khoái cười mấy tiếng: "Tiểu Vô Tà, hôm nay để cho ngươi xem một chút, Tần Thương ta giảng nghĩa khí ra sao!"

Có thể không giảng nghĩa khí sao? Hắn đều vì đến xem Vô Tà mà động thủ với người trong phủ của Tam ca, mặc dù hắn xuống tay có chừng mực, không có đa thương tánh mạng người khác nhưng chuyện không vâng lời Tam ca thì đây đúng là lần đầu tiên Tần Thương làm, giống như một đứa bé từ nhỏ đã ngoan ngoãn nghe lời lần đầu tiên làm chuyện xấu, tuy trong lòng có chút thấp thòm nhưng vẫn nhiều hơn chút hưng phấn đã sớm hòa tan cảm giác thấp thòm.

Giọng nói của Tần Thương, trung khí mười phần, tựa như sắc vàng trên sa mạc, nóng bỏng như lửa mặt trời, giọng cao lại khí phách, cũng khó trách với tính tình hần như vậy mà tuổi trẻ đã giành được một danh hiệu hùng dũng oai vệ và khí phách hiên ngang trên chiến trường, lúc Tần Thương nói chuyện luôn tràn đầy sức cuốn hút, dù là hăng giọng cười to cũng sẽ khiến những lo lắng trong đầu của mọi người lập tức bị đuổi đi không còn thấy tăm hơi, cũng theo đó mà trở nên nhiệt huyết sôi trào, mặc dù Vô Tà chưa từng thấy qua bộ dạng Tần Thương thống soái thiên quân vạn mã nhưng nghĩ đến trên phương diện cổ vũ lòng quân kia của hắn, nhất định là rất ra dáng. /ddlđđ/

Trong lúc tranh cãi âm ỹ thì Vô Tà đã nhếch miệng cười với hai nha đầu cảnh giác ở lại bên trong nhà coi chừng nàng, còn khẽ mỉm cười tốt bụng nhắc nhở: "Các ngươi không đi ngăn cản Tần Thương sao? Quần áo của ta xóc xệch như vậy, sợ là chút nữa hắn sẽ xông thẳng vào."

Vô Tà vừa nói ra câu này, một câu thức tỉnh người trong mộng, lúc này nha đầu hơi cao gầy tên là Đại Xuyên Nhi khẽ liếc mắt nhìn Tiểu Xuyên Nhi có vóc người nhỏ nhắn hơn một chút, Tiểu Xuyên Nhi hiểu ý, thân hình như bay, nhẹ nhàng trong chớp mắt đã chạy ra bên ngoài, nhìn tuổi hai nha đầu cũng giống như Vô Tà nhưng quả thật cũng không phải là nha đầu tầm thường.

Trên mặt Vô Tà lộ ra vẻ hứng thú, Đại Xuyên Nhi mắt xem mũi, mũi xem tâm, lấy quần áo tới rồi quỳ gối trước mặt Vô Tà, thật giống như không có chuyện gì xảy ra: "Nô tỳ hầu hạ vương gia thay quần áo."

Vô Tà gật đầu, thân thể nàng bất tiện, trước mắt cả người cũng đang có chút mệt mỏi lười biếng, cũng chỉ đành phải mặc cho Đại Xuyên Nhi hầu hạ nàng mặc quần áo, quả nhiên không ngoài dự đoán, Đại Xuyên Nhi cẩn thận từng li từng tí dùng khối gấm trắng quấn ngực cho Vô Tà, chỉ sợ điều này là do Tần Yên Quy cố ý phân phó bọn họ chuẩn bị, nụ cười trên khóe môi Vô Tà càng sâu hơn, cũng đúng, người Tần Yên Quy để lại cho nàng, sao có thể là nha đầu tầm thường được đây?

Mặc dù sớm biết vị "vương gia" này là thân nữ nhi nhưng khi đại nha đầu được gọi là Xuyên nhi cởi quần áo Vô Tà xuống, nhìn thấy trên người nàng, cả người đều là vết thương lớn nhỏ, thương mới thương cũ đều có, Đại Xuyên Nhi vẫn luôn biểu hiện khéo léo chừng mực, tay vẫn nhẹn không được run lên, rũ mắt xuống, không dám lại nhìn xem thân thể Vô Tà, chỉ cẩn thận dùng khối gấm trắng quấn lại bộ ngực đã lộ ra đáng thiếu nữ, lại giúp nàng mặc vào từng cái từng cái, áo lót, quần áo trong, áo khoác, áo lông đều mặc vào.

Trong quá trình mặc quần áo, khó tránh khỏi liên lụy đến vết thương trên người Vô Tà, nhưng trên mặt vị tiểu tổ tông này không có một chút biến hóa nào, Đại Xuyên Nhi dùng ánh mắt phức tạp liếc nhìn vị tiểu tổ tông còn nhỏ hơn nàng này, trong lòng lại có chút sợ hãi, chỉ cảm thấy đứa nhỏ này còn thâm sâu khó lường hơn nàng tưởng tượng nhiều, sự sợ hãi này cũng rất nhanh biến thành cảm giác kính sợ dâng lên từ tận đáy lòng.

Đại Xuyên Nhi lại giúp Vô Tà buộc lại tóc, đội ngọc quan lên, vốn là biếng nhác Vô Tà, trong nháy mắt đã thành bộ dáng của một quý công tử phần điều ngọc thể, khôi ngô tuấn lãng, mặc dù mặt mày Vô Tà nhu hòa nhưng lại có phong thái trầm tĩnh, bây giờ mặc vào nam trang càng thêm sắc sảo nghiêm nghị, dù thế nào cũng khó khiến người ta tưởng tượng nàng là một cô gái.

Ngay lúc Vô Tà vừa mới ăn mặc chỉnh tề, tiếng đánh nhau đã truyền tới cửa phòng nàng, xuyên qua lớp màn mỏng nhìn ra bên ngoài cửa, mơ hồ có thể thấy được một bóng dáng màu xanh cao lớn oai hùng đang động thủ tới lui với một bóng dáng màu vàng nhạt nhỏ nhắn hơn, đúng là Tần Thương đang cực kỳ tức giận và Tiểu Xuyên Nhi bám riết không tha.

Có lẽ Tần Thương không ngờ tới, trong vương phủ vẫn còn có loại nữ nhân ngang tàng bạo lực như vậy, nhưng dù sao thì hắn cũng đang ở trong phủ của Tam ca, không thể đối với người ta thế nào, nhưng tiểu nha đầu này giống như thuốc cao bôi trên da chó, đánh cũng không sợ, mắng cũng không sợ, dù thế nào cũng phải ngăn hắn lại, với bản lĩnh của Tần Thương, loại thuốc cao bôi trên da chó này sao có thể là đối thủ của hắn, nhưng tiểu nha đầu này giống như không muốn sống nữa, nhất định phải quán lấy hắn động thủ không buông, trong khi giãy chết vẫn thật có mấy phần bản lĩnh, rốt cuộc cũng ép Tần Thương nóng nảy: "Sao còn có loại nữ nhân bạo lực giống như ngươi vậy, y như nam nhân bà! Còn quán lấy Tử gia ta, nhìn xem ta có diệt ngươi hay không!"

Giọng điệu nói chuyện của Tần Thương vừa ngoan lại hung, nhưng Tiểu Xuyên Nhi lại giống như không nghe thấy, khiến Tần Thương cảm thấy con tặc trong lòng ngực không có chỗ phát tác, trong nháy mắt, Tần Thương thật sự có chút tức giận: "Ngươi thật biết chỗ đánh! Đây là đồ lão tử mang cho tiểu Vô Tà, làm rơi thì dùng đầu ngươi đền cũng không đủ!"

Vô Tà nhàn nhạt nhìn Đại Xuyên Nhi một cái, Đại Xuyên Nhi gật đầu sau đó xoay người, "két" một tiếng, cửa mở ra, sau đó giống như không có chuyện gì xảy ra, cung kính quỳ xuống trước mặt Tần Thương: "Nô tỳ thỉnh an Tử hoàng tử."

Thấy cửa mở ra, Tiểu Xuyên Nhi một giây trước còn đang đánh nhau với Tần Thương cũng giống như không có chuyện gì xảy ra quỳ xuống theo, một mực cung kính: "Nô tỳ thỉnh an Tử hoàng tử."

Chuyện này. là chuyện gì vậy!

Biến cố bất thành lình này khiến Tần Thương đang nổi trận lôi đình cũng ngẩn người, giống như con tước của mình đánh lên trên bông vải, nhìn hai nha đầu kính cẩn lễ phép quỳ gối trước mặt này, Tần Thương tức mà không có chỗ phát, nha đầu người ta cũng cung kính như vậy rồi, hắn còn truy cứu nữa thì ra về hoàng tử hắn lòng dạ hẹp hòi, Tần Thương đen mặt, rốt cuộc không nhịn được nữa mà phát phát tay: "Được rồi được rồi, tất cả các người lui xuống đi!"

Mặc dù Đại, Tiểu Xuyên nhi một mực cung kính với Tần Thương nhưng lúc này Tần Thương mở miệng lệnh các nàng lui xuống, hai người các nàng lại không có động tĩnh gì, hình như là có chút do dự, dù sao chủ tử của các nàng là Tuyên vương, Tuyên vương lệnh các nàng hầu hạ tiểu vương gia, không thể để tiểu vương gia xuất phủ.

Vô Tà thấy thế, lại cong môi cười như không cười, bởi vì nằm trên giường quá lâu, trong khoảng thời gian ngắn vẫn còn có chút vô lực, vội đỡ cạnh bàn: "Các người lui xuống đi, hắn đã biết tính tình của ta, cũng nhất định biết chỉ bằng vào hai người các người là không thể ngăn cản được ta. Bây giờ các người lui xuống cũng đều nằm trong dự đoán của hắn, hắn sẽ không trách các người."

Tiểu Xuyên Nhi nhìn Đại Xuyên Nhi, Đại Xuyên Nhi quỳ tại đó do dự một lúc lâu, vẻ mặt nặng nề rốt cuộc buông lỏng, giống như hạ quyết tâm, cung kính hành lễ với Vô Tà một cái: "Vâng, nô tỳ xin cáo lui."

Theo động tác của Đại Xuyên Nhi, Tiểu Xuyên Nhi cũng không chút do dự làm theo, hai người cùng nhau lui xuống, vốn ngoài phòng rồi bởi một cục, cũng trong nháy mắt trở nên yên tĩnh.

Thấy Vô Tà đứng cũng có chút miễn cưỡng, Tần Thương vội vàng tiến lên đỡ Vô Tà ngồi xuống giường, vẻ mặt Vô Tà có chút bất đắc dĩ: "Ta ngủ quá lâu, trong chốc lát có chút vô lực, ngược lại bây giờ khá hơn nhiều."

Thân thể năng vô lực cũng toàn dựa vào công lao của huân hương và dược thiện, hôm nay Vô Tà cho dừng huân hương, tự nhiên sức lực cũng từ từ khôi phục lại, chỉ là vẫn cần chút thời gian thôi.

Tần Thương chỉ xem Vô Tà như vậy là do mấy ngày hôm trước bị phạt, tràn đầy đau lòng: "Người bị thương nặng như vậy, có thể có hơi sức mới là lạ! Chỉ là tiểu Vô Tà, người cũng đừng trách Tam ca, Tam ca cũng là vì tốt cho người."

Vô Tà lắc đầu cười khê: "Ta biết rõ, nếu hắn dứt khoát muốn phạt ta, sao có thể mới hai ngày ta đã có bản lĩnh có thể xuống giường?"

Tần Thương ngẩn người, sau đó cũng cười, ngược lại là do hắn quan tâm mù quáng, tâm nhãn của Vô Tà càng sáng tỏ hơn người khác, thông thấu giống như gương, sao lại không nhìn ra Tam ca làm như vậy là vì cứu nàng? Thử hỏi trên thế gian này, có người nào xông vào hoàng lăng còn phá hủy hoàng lăng lại chỉ bị đánh là có thể xong việc? Nếu nàng rơi vào trong tay phụ hoàng, đó mới là phiền toái!

Đừng nhìn thường ngày Tần Thương cái gì cũng không quản, càng không thích mấy chuyện cong queo trong lúc tranh đấu hoàng quyền, nhưng dù sao hắn cũng sống trong hoàng thất, sao có thể không biết hoàng thất lục đục đấu đá, người lừa ta gạt?

Hắn vô cùng hiểu rõ tình cảnh của Vô Tà bây giờ, bây giờ phụ hoàng hắn đã nổi lên sát tâm với Vô Tà, rất muốn nhanh chóng diệt trừ, nếu không phải Tam ca có tâm hộ nàng, phụ hoàng lại có điều kiêng kỵ Tam ca, sao Vô Tà có thể êm đẹp ở trong Tuyên vương phủ dưỡng thương?

Nói xong, Tần Thương lập tức nhếch miệng cười, vội vàng nói: "Tiểu Vô Tà, ta biết rõ người ở trong phủ Tam ca rất buồn bức, nhìn xem ta mang thứ gì tốt cho người. Thủy tinh cao này, ta ném thử một miếng, rất ngon, bây giờ người còn đang dưỡng thương, trừ ăn cháo thanh đạm, nhất định là Tam ca cái gì cũng không để cho người ăn, ta mang cho người một ít ăn đỡ thèm. Còn có cái này là Cửu Liên Hoàn, nghe nói có mấy người tự xưng là thông minh tuyệt đỉnh vẫn không có một ai có thể mở được nó, người cảm thấy buồn thì suy xét nó một chút. Còn có cái này."

Trên mặt Vô Tà mang theo ý cười, ở độ tuổi của Tần Thương, mặc dù lớn hơn Vô Tà vài tuổi nhưng ở trước mặt Vô Tà lại thường xuyên giống như đứa bé, vui vẻ giống như hiện vật quý mà giữ y phục của mình, từ trong vạt áo giữ ra một đám gì đó, cũng thật khó cho hắn, vừa rồi ôm nhiều đồ như vậy, còn có thể động thủ nửa ngày với đám người Tiểu Xuyên Nhi.

Tần Thương đối với Vô Tà, xác thực là móc tìm móc phổi, hện không thể đào ra hết tất cả đồ ăn ngon và đồ chơi tốt cho nàng, nhưng nửa ngày, Vô Tà cũng chỉ nhàn nhạt cười, những đứa bé bình thường nhìn thấy những thứ này không phải rất vui vẻ sao? Điều này làm cho Tần Thương có chút buồn bức: "Thế nào, người không thích?"

Vô Tà khê cong môi: "Người tới cũng không phải đơn giản là vì đưa đồ ăn ngon và đồ chơi tốt cho ta phải không?"

Tần Thương ngẩn người, sau đó mặt ửng đỏ, ngượng ngùng gãi gãi đầu mình, cười ngây ngô như một đứa trẻ: "Sao có thể, ta chính là tới xem người, không phải là sợ người buồn sao!"

Sao Tần Thương có thể nói cho Vô Tà biết hầu như mấy ngày nay mỗi ngày hắn đều tới, nhưng tiếc là đều bị Tam ca hắt hủi, mỗi lần hắn nhớ tới Vô Tà, trong lòng cực kỳ ngứa ngáy, liền giống như bị ma chướng, mỗi ngày trong lòng hắn đều lo lắng cho thương thể của Vô Tà, Tam ca không cho hắn đến nhìn nàng, hắn còn hơi lo lắng có phải Tam ca lại phạt Vô Tà hay không, suốt ngày thay Vô Tà lo lắng đề phòng.

Vô Tà cũng không có nhìn ra sắc mặt Tần Thương có gì không ổn, màu da hắn bị phơi hơi đen nên khiến người ta khó nhìn ra là đỏ hay trắng, lại hỏi: "Hôm nay Tuyên vương vào cung sao?"

Tần Thương suy nghĩ một lúc mới nói: "Hôm nay phụ hoàng triệu Tam ca vào cung, sợ là hai ngày này Tam ca rất bận, ta chỉ biết, phụ hoàng thật giống

như phải xử trí người nào, giao người cho Tam ca, sợ là hai ngày này phải ban cái chết."

Ban cái chết.

Sắc mặt Vô Tà có chút khó coi nhưng vẫn là lẳng lẳng hỏi: "Nhưng hắn thật sự muốn giết người kia sao?"

Tần Thương không có phòng bị, liền trả lời: "Nhìn dáng vẻ Tam ca, ta đoán hắn là. Với tình thế bây giờ, chỉ sợ là không thể không giết người nọ."

Mặc dù Tần Thương chưa từng tham dự chuyện này nhưng ở bên cạnh Tần Yên Quy nhiều năm, hắn vẫn cực kỳ hiểu rõ phong cách hành sự của Tần Yên Quy, nhìn phản ứng hôm nay của Tam ca hắn, hắn là cũng đã sớm có sát tâm với người nọ.

Vô Tà ngăn người, chỉ một lúc đã thay đổi sắc mặt, mặc dù Tần Thương không biết nhưng sao Vô Tà có thể không biết! Người nọ là. Yên Vô Cực! Làm sao có thể, rõ ràng Tần Yên Quy đã đồng ý với nàng, sẽ không động Yên Vô Cực.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Đúng Là Người Đã Tới Rồi

Edit: Nhật Dương

Xung là "người" thì thật ra là Tần Thương đã hạ khẩu lưu tình, cái người được mang từ đáy mộ về, ở đâu là người bình thường? Quý mới biết hắn đã sống bao nhiêu năm ở dưới lăng mộ tối đen vô tận nhưng dung mạo vẫn là của một thiếu niên. Hắn bị người ta dùng lồng sắt nhốt thủ để mang hắn từ dưới mộ về, người nọ hoàn toàn không biết gì về thế giới bên ngoài, trí nhớ của hắn dừng lại ở Biện quốc trăm năm trước, cái quái vật này lại có tuổi thọ mà mỗi đế vương không thể đạt được, sau khi rời đi phần mộ thì thân xác vốn linh hoạt như người thường lại mỗi ngày một khô héo, tựa như cuộc sống của hắn vốn nên ở trong phần mộ, rời đi phần mộ sẽ chết.

Mọi thứ đều hết sức không thể tưởng tượng nổi, cũng làm cho Kiến đế khủng hoảng, cùng lúc đó trời sinh dị tượng, có đạo sĩ chắc chắn, vật này sinh ở âm địa lại sống ở nơi âm tà, mang hắn trở về hoàng cung chính là điềm báo trước mất nước đổi vua, Kiến đế e sợ đưa tới mưu đồ ma quỷ cho Biện quốc nên lệnh Tuyên vương Tần Yên Quy hai ngày sau lập đàn tế thiên, thiêu chết người được mang từ đáy mộ về trước mặt mọi người.

Có lẽ lúc trước Kiến đế còn có thể vì dóm ngó Đế Vương kiếm mà không nỡ giết Yên Vô Cực, nhưng hôm nay Vô Tà khởi từ hoàn sinh, không ngờ còn sống sờ sờ trở lại, cái quái vật này sẽ mang đến hậu quả mất nước đổi vua, hình như càng khiến người ta kinh sợ, làm Kiến đế không thể không kiêng kỵ.

Dù Tần Thương có sợ ý đi nữa thì cũng phát hiện phản ứng của Vô Tà có chút khác thường, không khỏi giận tái mặt, nghiêm túc nói: "Vô Tà, người đừng làm bậy, Tam ca làm việc là có đạo lý của hắn, huống chi việc này quan hệ trọng đại, người cũng chưa chắc có thể đi vào cung."

Bây giờ thì Tần Thương cũng đã hiểu tại sao Tam ca lại không cho Vô Tà rời khỏi vương phủ, cả hoàng thành lại đột nhiên đề phòng nghiêm ngặt, chính Tần Thương hắn ra vào hoàng cung, nếu không có Hộ phủ thì cũng là nửa bước khó đi, người khác chỉ biết tế thiên xử tử tai hoạ là chuyện không thể so suất nhưng lại không biết mọi thứ cẩn thận này cũng chỉ vì đề phòng một mình tiểu Vô Tà mà thôi.

Dường như hắn có chút hiểu tại sao hôm nay Vô Tà nhìn thấy hắn lại mừng rỡ như thế, Tần Thương ở trên người Vô Tà chịu thiệt cũng không phải là lần một lần hai, hắn có chút ảo não, đại khái lúc này hắn lại làm hư chuyện của Tam ca. Nghĩ như thế, đột nhiên Tần Thương đứng dậy: "Tiểu Vô Tà, hôm nay ta đi về trước, người ở lại chỗ Tam ca dưỡng tốt thân thể, mấy ngày nữa ta sẽ trở lại thăm người."

Tần Thương nói xong thì giống như chạy trốn mà muốn đi, Vô Tà nhú mày, vội vàng đứng lên, cũng bởi vì lần này đứng quá gấp mà thân thể nàng còn chưa hoàn toàn khôi phục nên trước mặt không khỏi tối sầm, cảm thấy có chút hoa mắt chóng mặt, dưới chân cũng lảo đảo mấy bước, suýt nữa ngã nhào.

Nguyên bản Tần Thương vốn đã vội vã đi xa mấy bước thấy vậy thì biến sắc, chưa từng sinh lòng phòng bị với Vô Tà, theo bản năng lướt người tới bên cạnh Vô Tà, vội vàng dùng tay đỡ lấy cánh tay Vô Tà, lúc này mới không khiến nàng ngã nhào: "Tiểu Vô Tà, người không có."

Còn chưa nói xong thì lời nói đã ngưng bật trong cổ họng, trong nháy mắt Vô Tà đã thuận thế để cho hắn đỡ mình, thân thể cũng không có một chút yếu ớt nào, một cái đánh bất ngờ nhẹ nhàng và lưu loát như tia chớp, Tần Thương chỉ cảm thấy thân thể cứng đờ, huyết mạch trên người cũng hơi bị trì trệ, trong khoảnh khắc không thể nhúc nhích, chỉ có thể vừa đau lòng vừa lo lắng nhìn Vô Tà, lời nói trong cổ họng cũng bị ngăn lại, có lúc đứa nhỏ này đã có chấp thì hắn cũng hết cách với nàng!

Giờ phút này Vô Tà đã chậm rãi thu hồi cánh tay bị Tần Thương vịn, vẻ mặt cũng trầm tĩnh lại, đáy mắt cũng là trong trẻo rõ ràng, trên mặt nàng có chút do dự, nhưng rất nhanh đã dời mắt, không có nhìn về mặt Tần Thương, chỉ nhanh chóng mạnh mẽ tìm miếng hồ phù lớn cỡ lòng bàn tay được làm từ ngọc thạch trên người Tần Thương, sau đó xoay người đi.

Cơ thể Tần Thương không thể động đậy nhưng giọng nói tràn đầy lo lắng, hắn không thể xoay người mà chỉ có thể đưa lưng về phía Vô Tà: "Tiểu Vô Tà,

chớ hồ đồ, mau trả đồ lại cho ta!"

Bước chân đang đi ra ngoài cửa Vô Tà dừng lại, nhưng không có quay đầu lại: "Sau một canh giờ, huyết đạo sẽ tự cởi bỏ. Tàn Thương. Người đừng giận ta, Yên Vô Cực không thể chết được."

Dứt lời, Vô Tà cũng không quay đầu lại, thể lực nàng không biết từ lúc nào đã từ từ khôi phục, cũng có lẽ ngay trước khi Tàn Thương đi vào, cũng đủ để nàng hành động tự nhiên rồi? Tàn Thương cũng không biết, chỉ nghe nghe thấy một con gió nổi lên sau lưng, nàng tung người vút qua, sau đó không còn tiếng động.

Sau khi Vô Tà rời đi Tuyên vương phủ mới biết Tàn Yên Quy bảo vệ nàng cực tốt, thậm chí chi cần hấn cố ý thì có thể luôn giấu nàng, cái gì cũng không biết, dọc theo con đường này nghe rất nhiều tin đồn muốn tể thiên thiêu chết quái vật, Vô Tà càng nghe càng cảm thấy trái tim lạnh giá, dân chúng trong thành nói say sưa về chuyện lần này, vẫn luôn tràn ngập tò mò với quái vật kia, thậm chí còn miêu tả hấn thành ba đầu sáu tay, chỉ có một mình Vô Tà càng nghe càng cảm thấy tay chân lạnh lẽo, một nam nhân từ bi ôn nhã như hoa sen trước mặt Phật, nụ cười của hấn khiến người ta khắc khoải kia sao có thể là cái gì quái vật ba đầu sáu tay?

Nếu lúc này có thể đứng ở trước mặt Tàn Yên Quy, nàng rất muốn hỏi hấn, đêm đó hấn không tiếc nói thân thể của hấn cho nàng nghe, có phải cũng là vì lấy lệ với nàng hay không, làm nàng không còn sinh nghi mà tin tưởng không nghi ngờ, nàng chỉ cần dưỡng thương thật tốt, hấn thật sẽ xử lý tốt chuyện của Yên Vô Cực sao?

Lại nói, Tàn Yên Quy cũng chưa từng nói với nàng một câu, hấn sẽ cứu Yên Vô Cực, mọi câu trả lời đều là nàng đơn phương, xác thực Tàn Yên Quy chưa từng lừa gạt nàng. //ddIQd///.....

Điều này làm cho trong lòng Vô Tà như có một đóm lửa bị ghen lại nhưng lại không có nơi để phát ra, chỉ có thể trách bản thân quá lơ là ngây thơ, suýt nữa thì hại chết Yên Vô Cực, người thông minh và nhiều mưu tính như Tàn Yên Quy, chỉ một ý nghĩ cũng có thể phát triển thành đủ loại âm mưu, chuyện hấn nói hấn làm, sao có thể chỉ đơn giản như nguyên bản những lời những chuyện đó như vậy?

Vô Tà cảm hồ phủ của Tàn Thương trong tay thuận lợi vào cung, sắc trời dần dần tối, nàng không gặp được người mà nàng vẫn muốn nhìn thấy, không khí trong cung có chút quỷ dị, vắng lạnh hơn thường ngày rất nhiều, ngay cả người trong cung và bách quan cũng khó mà tùy ý ra vào cung, chỉ có thị vệ tuần tra trong cung là càng thêm nghiêm túc và cẩn thận hơn.

Nơi Yên Vô Cực bị nhốt trong cung là ở Pháp Chính điện phía tây, người Biện quốc rất tin vào pháp thuật của đạo sĩ, Pháp Chính điện chính là nơi nhốt ác quỷ và oan hồn, thường có đạo sĩ lập đàn vẽ bùa, Vô Tà chưa bao giờ đi qua nơi này nhưng muốn tìm tới cũng không khó.

Cả cung điện bị bao phủ bởi một tầng quỷ dị u ám, những tấm bùa chú dán đầy trên những cây cột đỏ vàng khiến người ta không biết nên khóc hay cười, những dây xích sắt bị gỉ quấn vòng khắp Pháp Chính điện, gió đêm gào thét xuyên qua phần kiến trúc cổ quái của tòa Pháp Chính điện này khiến không khí bởi vì va chạm mà thỉnh thoảng sẽ phát ra những tiếng nứt vỡ, giống như tiếng nữ nhân khóc, nơi này cách lãnh cung rất gần, cũng khó trách mọi người thường nói nữ nhân hậu cung chết oan trong lãnh cung quá nhiều, đến ban đêm đều sẽ phát ra tiếng khóc nứt vỡ.

Có lẽ cung điện này đã bị bỏ hoang từ lâu, mới bắt đầu vào đông mà nhiệt độ ban đêm đã chợt giảm xuống, cả tòa Pháp Chính điện càng thêm âm u hoang tàn, loại địa phương này căn bản sẽ không có cung nhân nguyện ý đi qua nơi này, vừa đến buổi tối càng thêm tiêu điều, ngay cả một bóng người cũng không có, nhưng hôm nay lại khác vì dù sao thì bên trong có nhốt người, vẫn có hai người thị vệ canh giữ ở ngoài điện, không có ai trong bọn họ gặp qua người bị nhốt bên trong, chỉ biết là một quái vật sẽ bị thiêu chết, tin đồn bên ngoài hết sức đáng sợ, nơi này lại âm trầm rét lạnh như vậy, vì vậy mà không lý do lại khiến những nam nhân cao lớn khỏe mạnh đeo bội đao như bọn họ, trong lòng cũng không tránh khỏi sợ hãi.

"Thật mẹ nó kỳ, đầu đông năm nay sao lại tới sớm như vậy? Trời mẹ nó lạnh quá."

Một thị vệ uống một hớp rượu nóng người, trong miệng lại mắng một câu lấy thêm can đảm.

Một tên thị vệ khác cùng hấn canh giữ cửa nhận lấy bầu rượu uống vài hớp, cay đến mức sắc đỏ mặt, ho khan đứt quãng nói: "Này, chỗ này, cũng không biết, không biết đã từng nhốt bao nhiêu cô hồn dã quỷ, không lạnh mới là lạ."

Hai người run rẩy cùng nhau uống rượu sưởi ấm, đang nói chuyện chợt một bóng đen soàn soạt xẹt qua đỉnh đầu từ giữa bóng cây đứng đưa, làm hai người vốn đang nói chuyện chợt sững sốt, hai mặt nhìn nhau, sắc mặt bỗng nhiên trở nên trắng bệch, ở trong đó nhốt quái vật, bọn họ cũng không dám đi vào, trên đời này ngoại trừ cô hồn dã quỷ thì hấn là chưa có người nào tự tìm mất mặt mà mù quáng đi vào trong đó?

"Người nghe thấy cái gì?"

"Gió, tiếng gió."

"Đúng, là tiếng gió."

Làm loại chuyện khổ sai này kiêng kỵ nhất là chính mình hù dọa mình.

Mà ở một đầu khác, bóng dáng xẹt qua giữa bóng cây nhanh chóng rơi xuống trong cung điện lạnh lẽo tan hoang này, có lẽ là do thể lực cạn kiệt, lúc Vô Tà rơi xuống đất, sắc mặt hơi trắng bệch, lẳng lẽ thở một lúc mới ổn định khôi phục chút hơi sức, quan sát bốn phía thì thấy tòa Pháp Chính điện tối đen này không như những cung điện khác, một cái đèn lồng cũng không có thắp, nhưng tối nay trăng lại sáng đến đáng sợ, ánh trăng thanh u lạnh lẽo chiếu xuống tòa cung điện lâu năm không tu sửa rách nát không chịu nổi này, bên trong còn treo đầy xích sắt quỷ dị và bùa chú khiến tòa cung điện càng thêm đáng sợ khiếp người.

Nhưng trên mặt Vô Tà không có chút phản ứng chút nào, Pháp Chính điện không lớn, chỉ có một tòa chủ thất được lót một lớp gạch đá lạnh buốt, cái gì cũng không có, lại lạnh như băng, trống rỗng tựa như một nhà giam khổng lồ.

Nơi này quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức mà mỗi bước Vô Tà đi tại không gian trống trải này như có tiếng bước chân vang lên từ phía trước truyền đến, Vô Tà đẩy cửa vào, cánh cửa kia rất cao, cao hơn cửa của bất kỳ tòa cung điện nào, không có bất kỳ ổ khóa nào, nhưng chợt đẩy lại có vẻ nặng nề, sau khi đẩy ra thì tiếng chi nha chi nha phát ra lại giống như là tiếng móng tay đang cào phá mặt tường, làm người ta rợn cả tóc gáy.

Vô Tà nhú mày, không thích âm thanh này lắm.

Trong cung điện yên tĩnh này chợt truyền đến tiếng đẩy cửa vào, trong bóng tối, một bóng dáng gầy gò dán đầy bùa chú bị treo ngược trên dây thừng rớt cuộc giật giật, chậm rãi ngẩng đầu lên, mái tóc đen của hắn rũ xuống, mặt mũi tái nhợt giống như một tờ giấy, thân hình gầy gò tựa như một bộ xương, hắn không có mỡ mắt, ở trong tình huống nhếch nhếch như vậy mà khuôn mặt hắn vẫn dịu dàng như thế, cảm giác trong nháy mắt đó có chút kỳ dị, trên mặt hắn vẫn là nụ cười từ bi lại dịu dàng, Vô Tà rõ ràng cái gì cũng không làm, còn chưa nói, hắn đã khẽ mở miệng, giống như sớm biết nàng sẽ đến, nét mặt thông thấu lại dịu dàng giống như con mắt hiền lành của Phật đà: "Vô Tà, là người sao."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Đế Vương Kiếm Xuất Hiện

Edit: Nhật Dương

Giọng nói của Yến Vô Cực vang lên trong tòa cung điện vừa trống trải lại vắng vẻ ẩm ướt này, không có quá nhiều uể oải, vẫn rất ôn hòa, rất bình tĩnh thân thiết, tựa như một người bằng hữu đang nấu một ấm trà bên bể cỏ xanh cạnh bờ liễu đầy nắng rồi nở nụ cười dịu dàng như nước với bạn, cũng bởi vì hắn mở miệng mà trong tòa cung điện lạnh lẽo chợt có thêm chút ấm áp.

Mặc dù trong tình huống nhếch nhếch như vậy nhưng tâm cảnh của hắn vẫn chưa bao giờ thay đổi, vẫn là một nam tử có khuôn mặt ôn nhuận như ngọc, trẻ tuổi mà ngày nào Vô Tà vẫn thấy dưới lòng đất.

Không nhận được câu trả lời của Vô Tà, trên khuôn mặt tuấn tú gầy gò tái nhợt chứa ý cười của Yến Vô Cực từ từ hiện ra chút nghi ngờ, ngay cả giọng nói cũng có chút không xác định: "Là người sao?"

Mắt của hắn không thể nhìn thấy, con ngươi màu xám bạc mờ mịt "nhìn" về phía Vô Tà, trên khuôn mặt luôn bình tĩnh có chút hoang mang làm người ta vừa nhìn thấy lại nhìn không được mà cảm thấy lo lắng, cả đời phải sống trong bóng tối nên Yến Vô Cực hoàn toàn xa lạ với thế giới này, rồi đi đầy mộ, hắn hoàn toàn bơ vơ và không biết gì về tất cả, dường như người bên ngoài không giống như trong trí nhớ của hắn, hắn cũng không quen nói chuyện với người khác, vì vậy mà cách hắn nhả chữ phát âm cực kỳ gượng gạo nhưng giọng điệu lại dịu dàng giống như tính tình của hắn, cho dù bị người bên ngoài dùng cách thức ác ý như vậy để tàn phá hành hạ thân thể của hắn nhưng tinh thần của hắn vẫn trước sau như một, trong trẻo và thiện lương.

Cuối cùng thì Vô Tà cũng phục hồi lại tinh thần, nàng cũng không biết vì sao bản thân lại đột nhiên mất đi năng lực khống chế cơ thể mình, chỉ cảm thấy hai chân nàng như bị dính chặt xuống đất không thể nào nhúc nhích được, cả người cứng ngắc, ngay cả tay chân cũng trở nên lạnh lẽo, nàng dường như muốn hoài nghi ánh mắt của mình, người bị treo ngược còn dán đầy bùa chú kia thật sự là Yến Vô Cực sao?

Đột nhiên trong lòng bùng lên một ngọn lửa giận, mấy tờ bùa chú ngu xuẩn, mấy sợi dây thừng dán đầy bùa chú, còn có gông xiềng dành cho dã thú quán trên người Yến Vô Cực, mỗi một dạng, mỗi một món, không phải là đang nhục nhả hắn sao!

Nhưng ngọn lửa giận này rất nhanh bị không khí lạnh như băng vây quanh, lúc này về mặt của Vô Tà rất phức tạp, có một loại người chính là như vậy, bản thân hắn chính là ấm áp, tính tình thì dịu dàng, từ bi, tốt bụng cho nên làm người ta mặc dù chỉ nhìn thấy hắn một lần cũng đều vì hắn mà lo lắng, không thể nhìn thấy hắn chịu chút đau khổ nào, lúc này Yến Vô Cực như vậy càng làm nàng cảm thấy trong lòng chút đau thương.

Hắn không nhìn thấy nàng nên cũng không biết về mặt lúc này của Vô Tà là như thế nào, đúng, hắn không nhìn thấy được nhưng hắn lại giống như cái gì cũng biết, khẽ mỉm cười, ngược lại giống như đang trấn an Vô Tà: "Vô Cực chưa từng nuốt lời, cuối cùng không thẹn với Vô Tà người."

Vô Tà ngăn người, biết hắn nói là lúc ở đầy mộ, hắn đã từng đồng ý với nàng chắc chắn còn sống, Yến Vô Cực đơn thuần giống như một hồ nước chưa bao giờ bị thế giới này nhuộm đậm, nụ cười trên mặt hắn lúc này tinh khiết và dịu dàng như của một đứa bé: "Thật may là các người cũng còn sống khi rồi đi nơi đó, ta vẫn còn có chút lo lắng."

Lúc Yến Vô Cực nói chuyện với Vô Tà vẫn bình tĩnh dịu dàng giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng hắn trong mắt Vô Tà lại là thể xác từ từ khô héo, nhếch nhếch, mệt mỏi không chịu nổi, trên mặt hắn không có chút máu, tái nhợt hơn lúc nhìn thấy dưới lòng đất nhiều, nhìn xem bọn họ đã giày vò hắn thành bộ dạng gì. Đám gông xiềng cồng kềnh kia đã muốn tiêu hao hết sức lực của hắn, khóe môi Vô Tà giật giật, chỉ cảm thấy trong cổ họng của nàng như bị thứ gì đó chặn lại, dù chỉ là nói chuyện thôi Yến Vô Cực cũng đã rất cố sức, nàng lắc đầu một cái, bỗng nhiên nhớ tới Yến Vô Cực là một người mù, không khỏi bật cười: "Người còn nghĩ đến chúng ta? Nhìn xem chính người, cũng không ra hình người nữa rồi, dù ta có lón gan đi nữa thì cũng bị sợ tới mức không nói nên lời."

Giống như hơi sức cả người Vô Tà bị rút đi rồi cuộc trở về, chỉ có hai chân vẫn nặng giống như bị đổ chỉ bước từng bước nặng nề tới chỗ con người đã gầy gò không thành hình người kia, Yến Vô Cực bị treo ngược, bởi vì quá gầy nên áo khoác trên người hần có vẻ trống rỗng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bay theo gió.

Yến Vô Cực không nghe ra ý tứ vừa tức vừa buồn bực lại đau xót châm chọc trong lời nói của Vô Tà, dường như hần quá mức đơn thuần, chỉ cho rằng Vô Tà nói đều là thật, và cũng vì lời nói của Vô Tà mà khuôn mặt vốn tái nhợt không có chút huyết sắc nào lại trở nên luống cuống đỏ bừng, trên gương mặt trẻ tuổi cũng bởi vì chút đỏ bừng này mà chợt trở nên tươi đẹp hơn, đẹp đến mê hoặc lòng người, giọng điệu của hần cũng chợt trở nên tràn đầy ảm náy: "Hình dáng của ta làm ngươi sợ sao? Ta nhìn không thấy. Thì ra là ta làm ngươi sợ."

Vô Tà bắt đầu dĩ thờ dài làm cho giọng điệu của nàng trầm tĩnh lại: "Ta thả ngươi xuống trước."

Yến Vô Cực do dự một chút nhưng vẫn khẽ mỉm cười, thuận theo giống như một đứa bé: "Ừ."////////Dd;;diểđầnlêquýđôn?"/...

Với bộ dạng này của Yến Vô Cực thì hành động thôi cũng đã khó khăn, hần vừa mù, cái gì cũng không thấy lại không biết gì cả, hần có thể đi đâu được đây? Có lẽ cũng bởi vì như vậy mà bọn họ mới vừa kiêng kỵ hần lại vừa khinh thường hần, trừ hai người thị vệ nhất gan bên ngoài thì nơi này ngay cả một người cũng không có lưu lại để trông chừng hần, nghĩ đến cũng đúng, với bộ dạng này của hần cũng không thể trở người lật nóc bay ra ngoài được.

Vô Tà liếc nhìn những sợi dây thừng treo đầy bùa chú kia, rút một cây dao găm từ trong giày nàng ra, ngưng một hơi, tích góp chút sức lực, lúc này mới để khí bay lên, sợi dây thừng trôi tay chân Yến Vô Cực lập tức ‘soạt soạt soạt’ bị cắt đứt.

Yến Vô Cực mất đi lực lôi kéo, thân thể hần giống như điều đứt dây, nhẹ nhàng rơi xuống, trong nháy mắt, tóc đen bay lượn, tay áo trống rỗng cũng theo đó mà tung bay, thân thể hần rơi xuống giống như tiên nhân từ trên trời giáng xuống, nhưng cũng không có người tiên nhân nào lại nhếch nhác và yếu đuối giống như hần.

Sắc mặt Vô Tà khẽ biến, thậm chí còn chưa kịp thu dao găm lại đã vội lướt người đi đỡ lấy thân thể Yến Vô Cực.

Ngoài dự đoán của Vô Tà là Yến Vô Cực còn cao hơn nàng nhiều, Vô Tà cũng được xem là cao rồi, mặc dù vẫn chỉ là một thiếu niên nhưng những thiếu niên bình thường cũng chưa cao như nàng, vóc người của Yến Vô Cực xác thực cao hơn nàng nửa cái đầu, nhưng khi Vô Tà nâng thân thể hần lên lại phát hiện thân thể hần rất nhẹ, là thật sự rất nhẹ, cực kỳ nhẹ, hoàn toàn giống như người giấy.

Dưới sự nâng đỡ của Vô Tà, hần cố gắng đứng thẳng người nhưng thân thể hần thật sự quá yếu đuối, rất suy yếu, chỉ là ngăn ngừi trong chớp mắt mà đã giống như là sức lực của cả cuộc đời, chỉ có thể dựa vào Vô Tà chống đỡ mới miễn cưỡng đứng thẳng, ngay cả tiếng thở dốc cũng cực kỳ yếu ớt.

Về mặt của Vô Tà càng thêm ngưng trọng nhưng nàng vẫn không nói gì, lặng im không lên tiếng đỡ Yến Vô Cực ngồi xuống, về mặt Yến Vô Cực có chút xấu hổ, hần không ngờ bản thân sẽ vô dụng như vậy, dù chỉ là ngồi cũng đã gần như dồn toàn bộ sức nặng cơ thể lên trên người Vô Tà, nhưng hần không biết bản thân hần lại nhẹ tựa như một trang giấy, Vô Tà cũng không nói gì thêm.

"Ngươi có khỏe hơn chút nào không?" Vô Tà khiến cho giọng nói của nàng trở nên bình tĩnh, không có tiết lộ quá nhiều cảm xúc trong lòng, với bộ dạng lúc này của Yến Vô Cực thì cần gì phải chờ đến hai ngày sau lập đàn hòa thiêu hần té trời? Nàng thậm chí hoài nghi không cần đến lúc đó, thể xác dần dần khô héo này của Yến Vô Cực sẽ không còn chút sinh khí, chỉ còn lại là một bộ xương.

"Thân thể của ta giống như không quá hữu dụng." Lúc này Yến Vô Cực có chút buồn rầu, hần sống quá lâu, lâu đến mức quên thế gian này đã trải qua bao nhiêu đời đế vương, thân thể của hần là một bí ẩn, giống như bất sinh bất tử, thật ra thì hần cũng sẽ chết, chỉ là người thủ mộ luôn sống lâu hơn người khác mà thôi, cuộc sống dài lâu này khiến cho hần cũng quên đi cảm giác suy yếu cơ thể là gì.

Tuy hần là người mù, cũng cả đời không ra khỏi đáy mộ nhưng hần chưa bao giờ từng nếm qua thân thể hần lại vô lực giống như bây giờ, hần là người thủ mộ, thủ chính là nắm thắng tịch mệnh, cũng chưa bao giờ biết trong những năm tháng này sẽ có một ngày như vậy.

Mặc dù tâm tính của hần cao thượng xa vời nhưng lạc vào phạm tục lại giống như cũng bị lây dính không ít tục khí, nếu đổi lại là trước kia thì hần nghĩ hần sẽ không quan tâm người ta nhìn thấy bộ dáng của hần, nhưng lúc này hần thật sự cảm thấy có chút buồn phiền.

"Bọn họ đối với ngươi như vậy."

Về mặt của Yến Vô Cực cũng có chút ảm đạm, nhưng vào lúc này hần vẫn có thể cười đến mức ôn hòa và nhân từ: "Ngươi cũng đừng để ý quá, từ lúc rời khỏi đáy mộ thì ta cũng đã dự đoán đến tình hình này, chỉ là thực tế vẫn còn nhân từ hơn ta đoán nhiều. À, sao ngươi lại tới."

Dường như thể lực của Yến Vô Cực đã từ từ khôi phục, hô hấp vẫn suy yếu như cũ nhưng dù sao cũng đã vững vàng hơn, ánh mắt của hần có chút mê mang, hình như lúc này mới nhớ tới vấn đề muốn hỏi Vô Tà là sao nàng lại tới nơi này.

Vô Tà trả lời qua loa: "Ta nên tới sớm hơn chỉ là lại đến chậm một chút, để cho ngươi chịu khổ."

"Vô Cực chưa từng chịu khổ, trong tất cả những nỗi khổ trên thế gian này thì nỗi khổ da thịt là nỗi khổ nhân từ nhất." Yến Vô Cực khẽ mỉm cười, biết Vô Tà trả lời cho qua thì cũng sẽ không lại hỏi nàng.

"Sao ngươi lại ở nơi này? Vì sao Kiến đế phải đối xử với ngươi như vậy?" Vô Tà hỏi ngược lại.

Yến Vô Cực chỉ yên lặng mỉm cười nói: "Ta từng hứa với ngươi chắc chắn còn sống rời đi nơi đó." Yến Vô Cực dừng một chút, cũng không nói

cho Vô Tà biết trên thực tế hắn chưa bao giờ nghĩ muốn rời khỏi nơi đó, thế gian này khiến hắn xa lạ, hắc ám nơi đó lại làm hắn an lòng: "Yến gia ta đã không thủ được mộ thì đã biết để vương lăng yên lặng suốt sáu trăm năm nay cuối cùng cũng muốn thấy mặt trời; trong trường hợp đó nếu như để các thầy sống, các loại quái vật cùng ngàn loại trận pháp chảy vào thế gian thì sẽ gieo họa cho người đời, bắt đầu đi, ta chỉ có thể nỗ lực hết sức hủy đi hoàng lăng, ta không biết sao bọn họ có thể tìm đến ta, nhưng lúc đó ta là người duy nhất còn sống ở đó, cũng không thể không theo bọn họ đến nơi này. Ta biết rõ bọn họ muốn đạt được thứ gì từ ta, Đế Vương kiếm cũng được, phương pháp trường sinh cũng tốt, nhưng những thứ đó này đều giống như những thầy sống dưới đáy mộ, thà bị phá hủy, ta cũng không thể cấp bọn họ, chắc cũng vì vậy mà ta chọc giận bọn họ."

Yến Vô Cực là một người còn đơn thuần hơn một đứa bé, dù người khác đối xử ác độc với hắn như vậy, hắn vẫn tìm nguyên nhân trên người mình trước, trong lòng Vô Tà không khỏi cười lạnh, dù hắn có đưa cho Kiến để tất cả đồ mà ông ta muốn thì bọn họ cũng sẽ không đối xử tử tế với hắn!

Trong lòng Vô Tà có chút buồn phiền, trong đôi con ngươi đen vẫn luôn trong suốt thế nhưng cũng ngấm hiện lên chút lệ khí. "Ngươi đừng lo lắng, bọn họ giữ ta ở nơi này nhưng cũng không làm gì ta.", Yến Vô Cực từng nói qua, mặc dù mất hắc mù nhưng tâm nhãn lại sáng ngời, cho dù không thấy được Vô Tà, hắn cũng biết lúc này cả người Vô Tà đều là lệ khí, có sát khí tàn khốc lan tràn quanh thân nàng, nàng đã sớm không phải là Vô Tà của ngày xưa, hắn nói như vậy lại giống như có ý trấn an nàng.

Đường như Yến Vô Cực còn chưa biết chuyện hai ngày sau mình sắp bị hòa thiêu tế trời, không, có lẽ mặc dù hắn biết thì hắn cũng sẽ không sợ sống chết, vẫn cứ ôn hòa lạnh nhạt như thế.

"Bây giờ ta dẫn ngươi rời đi.", Vô Tà mấp máy môi, mũi nhọn nơi đáy mắt càng thêm sâu thẳm, nàng lúc này ngay cả Yến Vô Cực cũng nhất thời không cảm nhận được biến hóa trong suy nghĩ của nàng, giống như có gì đó ngăn cản nàng, sâu thẳm khiến người ta dò không thấu.

Ngoài dự đoán của Vô Tà là từ lúc mới bắt đầu vẫn luôn thuận theo Yến Vô Cực chột lác đầu: "Bây giờ còn chưa được, Vô Tà, ngươi có thể dẫn ta đến trong tòa cung điện có hắc long quán quanh dọc theo hướng nam bắc hay không?"

Vô Tà khẽ cau mày, hình như Yến Vô Cực không biết bên trong là địa phương nào nhưng lại có thể nói ra phương hướng của nó, theo như Yến Vô Cực miêu tả thì nơi đó là Tuyên chính điện, nơi hoàng đế triệu kiến triều thần, Vô Tà có chút nghi ngờ, trước mắt nàng mang Yến Vô Cực rời khỏi hoàng cung đã còn có hết sức nên ban đêm thám dò Tuyên chính điện lại càng không dễ, nhưng Yến Vô Cực chưa bao giờ yêu cầu nàng điều gì, hôm nay hắn nói như vậy, e rằng cũng không phải là nói giỡn.

"Ta biết là làm khó ngươi nhưng sợ chỉ có một lần cơ hội này thôi." Yến Vô Cực vẫn khẽ mỉm cười, khó hiểu là chính hắn đều suy yếu đến như vậy, thậm chí thân thể tiêu tụy giống như lúc nào cũng có thể rời đi, duy chỉ có nụ cười này lại tràn đầy lực lượng khiến người khác yên lòng.

Vô Tà do dự chốc lát vẫn gật đầu: "Được, ta dẫn ngươi đi."

Lúc này vấn đề mà Vô Tà lo lắng đã không phải có thể bình yên rời đi hay không mà lo lắng nhất là thân thể Yến Vô Cực còn có thể chống đỡ lâu như vậy hay không, làm như biết Vô Tà đang suy nghĩ gì, sắc mặt Yến Vô Cực cũng trở nên bình thường hơn, không hề tái nhợt nữa, tinh thần cũng sáng láng hơn, nhìn trong mắt người khác lại giống như hồi quang phản chiếu. Vậy mà nụ cười trên mặt hắn lại sạch sẽ ôn hòa, là thật sự vui mừng: "Ngươi xem, ta cảm thấy mình tốt hơn nhiều."

"Ừ." Vô Tà cũng không quản hắn có nhìn thấy hay không, gật đầu một cái, đỡ hắn đứng dậy, một đường không nói chuyện, thân thể hắn rất nhẹ, mặc dù thể lực Vô Tà chưa hoàn toàn khôi phục nhưng vẫn thuận lợi dẫn hắn rời khỏi Pháp Chính điện, một đường tiến về Tuyên chính điện, khoảng cách hơi xa nhưng muốn thuận lợi hơn Vô Tà tưởng nhiều, có lẽ quá thuận lợi nên khiến Vô Tà cảm thấy trong lòng có chút lo lắng.

Dẫn Yến Vô Cực đi tới Tuyên chính điện, cung nhân gác đêm ngoài điện đã sớm bị chuông phong của Vô Tà lặng yên không một tiếng động đánh thức, nàng đỡ Yến Vô Cực đứng giữa Tuyên chính điện, tòa cung điện ban ngày rộng rãi khi thể đến ban đêm cũng giống như những cung điện lạnh lẽo khác, trống rỗng, vắng lặng.

Yến Vô Cực thử tự mình đứng thẳng nhưng mới vừa buông tay Vô Tà thân thể đã mất lực mà lao đảo mấy bước, sắc mặt lại trở nên trắng bệch, Yến Vô Cực đánh phải bắt đầu cười, mặc cho Vô Tà đỡ hắn đến một chỗ ngồi xuống, Yến Vô Cực cúi đầu thở dốc, mặt mũi tái nhợt hư thoát, về mặt Vô Tà ngưng trọng nhìn hắn, Yến Vô Cực lại khẽ cười: "Xem ra chỉ đánh phải làm phiền Vô Tà, ngươi có thể từ giữa tách long ý ra hay không."

Vô Tà ngạc nhiên, long ý. từ giữa tách ra?

Yến Vô Cực gật đầu, bộ dáng của hắn không giống đang nói đùa, mặc dù trong lòng Vô Tà tràn đầy nghi ngờ nhưng cũng biết dựa vào tình trạng của bản thân lúc này, sợ là không dễ dàng chém vỡ long ý được rèn hoàn toàn từ vàng có mấy trăm năm lịch sử này, nhưng nụ cười dịu dàng trên mặt Yến Vô Cực, còn có chút mong đợi và tin tưởng của một đứa trẻ khiến Vô Tà không có cách nào mở miệng nói ra sự thật.

Loại cảm giác này quá kỳ quái rồi, Vô Tà thật hoài nghi, khiến Yến Vô Cực dùng vẻ mặt vô hại già trẻ này nhìn, nếu hắn khiến nàng lấy đầu mình xuống nàng có thể sẽ cho rằng cự tuyệt hắn là một loại tội lỗi hay không?

Ôm theo loại tâm tình kỳ quái này nhưng Vô Tà vẫn làm theo lời Yến Vô Cực nói, chém đứt long ý, dĩ nhiên là động tĩnh không nhỏ, trừ phi nội lực của nàng đủ thâm hậu, có chút do dự nhưng chân mày Vô Tà nhíu chặt, lẳng lặng ngưng khí. Mặc dù có chút miễn cưỡng nhưng nàng vẫn ngưng tụ chân khí toàn thân, một tiếng ầm vang. Long ý không hề vỡ vụn ra giống như dự đoán mà chỉ nứt ra một đường nhỏ ở giữa sau đó khẽ nghiêng lệch sang hai bên.

Một màu xanh đen không hòa hợp với màu vàng của long ý khiến ánh mắt Vô Tà bị kiềm hãm, không khỏi lại chém ra một đường, phần tách ra đủ để tay nàng lấy được vật màu xanh đồng giấu trong long ý, lớn bằng cánh tay, không dài, nửa bên có Thanh Long quán quanh, mờ hồ rỉ sắt, đây là. Đế Vương kiếm.

Chuyện này. đúng là chuyện cười lớn? Vật khiến Kiến đề đòi không ngủ được an ổn, hấn vất hết óc cũng không được đến, dĩ nhiên lại ở ngay dưới ghế mà hấn vào triều mỗi ngày ngồi? A! Thật là thú vị!

Vô Tà nhanh chóng mang Đế Vương kiểm tới trước mặt Yến Vô Cực, quả nhiên Yến Vô Cực khẽ mỉm cười, vẫn dịu dàng như cũ, còn có vui mừng: "Vô Tà, ta nghĩ đại nạn của ta sắp buông xuống, đến lúc nên đưa ngươi vật này."

Rõ ràng là lời nói như vậy nhưng về mặt Yến Vô Cực lại ôn hòa bình tĩnh, nơi đó có nửa phần sợ hãi sống chết và bi thương?

Vô Tà ngẩn ra, vừa muốn nói gì, nhưng vào lúc này tiếng ồn ào rung trời kéo đến gần nơi này, ánh lửa chói mắt, tiếng binh khí va chạm, tiếng bước chân hỗn độn, tựa như đã bao vây Tuyên chính điện.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Đi Tìm Chết Vui Không?

Editor: Trịnh Phương

Sắc mặt Vô Tà chợt biến, ngược lại, về mặt Yến Vô Cực bình tĩnh ngoài ý muốn, cơ thể hấn lạnh lẽo giống như máu tươi trong người đều đã không đủ để làm cho hấn khôi phục một chút ấm áp. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng phủ trên bàn tay nắm kiếm Đế Vương của Vô Tà, trên mặt vẫn là nụ cười dịu dàng. Gò má của thiếu niên này, vĩnh viễn dịu ngoan như thế, nhu hòa, hấn mở đôi mắt màu xám bạc của chính ra, chính là một đôi mắt an tĩnh, ôn hòa như vậy, nhưng lại không nhìn được, khiến người ta đau lòng. Giọng nói của hấn rất nhẹ, rất dịu dàng, giống như nước chảy róc rách, chậm rãi chảy qua trái tim của người ta: "Chớ sợ, sẽ không có chuyện gì."

Vô Tà vốn là bởi vì thế cục chợt biến mà thần kinh toàn thân trở nên căng thẳng trong nháy mắt, ngay cả cánh tay nắm kiếm Đế Vương Kiếm kia, cũng giống như hiện hấn kinh mạch lên mu bàn tay, một cái vuốt khẽ đó của Yến Vô Cực trong trường hợp đó, lại như nước ấm, không khỏi làm người ta an lòng.

Hấn khẽ mỉm cười, trên khuôn mặt tái nhợt yếu đuối, thủy chung là nhu hòa dịu dàng, mặc dù giờ phút này gần như sức nặng toàn thân của hấn đều dựa lên người Vô Tà mới có thể miễn cưỡng duy trì thân thể của mình không ngã xuống, nhưng thân thể hấn nhẹ tênh, khiến Vô Tà nhất thời cảm thấy hoảng hốt, giống như thiếu niên thủy chung mỉm cười này, sẽ tùy thời bay theo gió. [di_end&an•eq7uyd&on](#)

Hấn nói mình gặp đại nạn, còn nói Vô Tà không có việc gì, như vậy ngay cả con nít ba tuổi cũng chưa hấn sẽ tin. Tuy vậy, lời này được nói ra từ trong miệng Yến Vô Cực hấn, lại làm cho người ta không đành lòng chất vấn. Khi Yến Vô Cực đang nói lời nói này, mặt mũi hấn tiều tụy, trong nháy mắt làm người ta có cảm giác tin tưởng, muốn dựa vào, giống như một vị lão giả có sức thuyết phục, bởi vì năm tháng tang thương, cho nên phải kham quá nhiều chuyện, luôn cơ trí, bình tĩnh, thấu hiểu hơn so với người khác, làm người ta tin phục hấn không lí do. Loại phong cách vi diệu này, Vô Tà nhìn hấn một lúc, không thể nói rõ loại cảm xúc phức tạp trong lòng mình. Cho tới giờ khắc này, hình như nàng đã ý thức được điều gì, loại cảm giác đó. Là một mối, cùng già nua. Điều này vĩnh viễn không hợp với khuôn mặt thiếu niên của hấn.

"Cũng được, muốn chết thì cùng chết." Giọng điệu của Vô Tà khi nói ra những lời này tuy nhẹ nhàng, nhưng kiên quyết, lại giống như đang nói cùng Yến Vô Cực. Sau khi nói xong, về mặt nàng trầm tĩnh nghiêm túc, không dân ra chút nào. Đây mới là nàng, Tần Vô Tà chưa từng có thỏa hiệp với thực tại, được sống thêm một ngày, nàng đều biết đây là điều đáng quý cỡ nào. Tuy hấn là phải chết không thể nghi ngờ, nàng cũng sẽ cố gắng hết sức.

Yến Vô Cực lắc đầu một cái, khuôn mặt dịu dàng kia, hết sức nghiêm túc: "Ta nghiêm túc, Vô Tà, ta tính rồi, hôm nay cũng không phải là thiên kiếp của ngươi, sẽ không có chuyện gì."

Bởi vì Vô Tà không tin, Yến Vô Cực có chút nóng nảy. Khuôn mặt vốn tái nhợt khác thường của hấn, không biết có phải là bởi vì gấp gáp hay không, lại giống như hồi quang phản chiếu, có chút gấp gáp đến đỏ lên, tươi cười rạng rỡ. Nhưng rất nhanh, có thể là bởi vì thể lực cạn kiệt, nói chuyện quá nhanh, mà ho kịch liệt, thân thể gầy gò nhẹ nhàng run rẩy, vật áo trống rỗng này, cũng đung đưa theo.

Vô Tà vội nắm tay của hấn, trong lòng bàn tay thấu phát nội lực muốn điều khí cho hấn, nội lực của nàng vốn đã tiêu hao rất nhiều, hiện tại lại làm những việc này, thật sự có chút miễn cưỡng. Trong cơ thể Yến Vô Cực trống rỗng, không có một tia chân khí. Tình trạng hiện tại của hấn, chính là ngay cả một đứa bé bình thường cũng không sánh bằng, thực sự là tay trái gà không chặt, điều này khiến Vô Tà có chút kinh ngạc, như vậy hấn, ở mộ phía dưới thì cũng là cường đại như vậy, cường đại đến nàng đều không phải gần hấn thân, hấn chính là chia vào như vậy một bộ khu xác, vì nàng liều chống ở mộ đấy, để cho nàng thoát khỏi lăng Đế Vương?

"Ngươi biết ta không có việc gì? Vậy ngươi đã nghĩ cho chính mình hay chưa?" Lửa cháy đến nơi rồi, Vô Tà ngược lại vẫn bình tĩnh, như không có việc gì mà hỏi hấn.

Không đợi Yến Vô Cực trả lời, vào lúc này, ánh lửa sáng chói như ban ngày đã đột nhiên lan tới. Soạt soạt soạt, tất cả cửa chính cũng bị hất văng, vô số nhân mã ủa vào như ong vỡ tổ, trong tay người người đều cầm cung tên, bọn họ kiêng kỵ Yến Vô Cực. Dù cho Yến Vô Cực có nhếch nhác, suy yếu hơn nữa, bọn họ cũng không dám đến gần hấn, cho nên thứ cầm trong tay, đều là cung tên.

Nhìn đáng đáp, là muốn bắn chết bọn họ, để bọn họ đền tội tại chỗ?

"Bất phản tặc lại!"

"Bất phản tặc lại!"

Ánh lửa đột ngột lan ngập trời, kích thích khiến cho ánh mắt của Vô Tà đau đớn một hồi, không thể không nâng một cánh tay lên chắn trước mắt, bên tai là tiếng hét kinh thiên động địa muốn bắn chết hai người của bọn người đó. Trong nháy mắt, cả người giống như tan vào biển lửa, bốn bề đều là người, người người đều cảm vũ khí sắc bén hướng về phía nàng.

D&DEL#Q@Đ

Tình hình này, dù Vô Tà muốn nói mình không phải là phản tặc cũng khó khăn, không phải phản tặc, có thể chém nát long ý của hoàng đế?

Theo việc đại diện bị phá ra, chủ nhân của long ý bước vào, cũng không còn sự thân thiết trước kia. Hiện tại Kiến Đế mặc một bộ long bào uy nghiêm, tóc được buộc lại bằng long quan, trên long bào rực rỡ, Thanh Long thật giống như sống lại trong nháy mắt, trợn mắt nhìn về phía hân. Về mặt Kiến Đế lạnh lẽo, hiển nhiên là nổi lên sát tâm, nhưng lúc ánh mắt của hân rơi vào Đế Vương kiếm trong tay Vô Tà, trên khuôn mặt lạnh lẽo rốt cuộc có sơ hở, đó là kích động không thể kìm nén. Thứ này là con ác mộng cả đời hân, giờ phút này lại đang ở trong tay Vô Tà, chẳng phải là ông trời muốn phủ nhận Chân Long Thiên Tử là hân, tước bỏ quyền làm vua của hân hay sao?!

"Xem ra sắc mặt của hoàng huynh không được tốt lắm, nhưng thân thể không khỏe, không bằng cho người gọi thái y tới xem một cái đi, phụ vương ta cũng tạ thế vào tầm tuổi này đây." Khỏe mỗi Vô Tà như có như không lạnh lạnh nâng lên, ánh mắt của nàng cuối cùng đã thích ứng với ánh lửa, cả người nổi bật trong ánh lửa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn cũng bị chiếu lên khe đỏ ửng, quả thật là già trẻ không tha, thiên chân hồn nhiên.

Khỏe miệng Kiến đế khẽ động, Hoàng đế rốt cuộc cũng là Hoàng đế, chính là bình thản hơn so người khác: "Tà, ngươi đêm khuya xông vào hoàng cung, hủy hoại long ý, trầm tam thời không nói gì, nếu ngươi giao vật đang cầm trong tay cho trẫm, xem thể diện của phụ vương ngươi, trẫm sẽ nghĩ lại."

"Nếu ta đem nó cho hoàng huynh, hoàng huynh ngươi thật sự sẽ không làm khó dễ chúng ta?" Trong lời nói của Vô Tà tràn đầy giễu cợt, Kiến đế tự nhiên nghe ra, nàng là đang châm chọc hân.

Không ngờ lời này, Kiến đế không đáp, mặt Yến Vô Cực cũng đã ửng đỏ, vội vàng nắm tay Vô Tà, thân thể hân suy yếu như vậy, nhưng giờ phút này, ngón tay lại có lực như vậy, giọng nói cũng dồn dập như vậy: "Không thể cho, Vô Tà, nó là của ngươi."

Ngày xưa Vô Tà đã từng đòi Đế Vương kiếm với Yến Vô Cực, nhưng lúc đó Yến Vô Cực không cho nàng, hôm nay hân đưa Đế Vương kiếm cho Vô Tà, hân nghĩ không thông, tại sao Vô Tà muốn giao cho Kiến đế.

Yến Vô Cực rất đơn thuần, cả đời này của hân, rất ít giao thiệp với người khác, cho nên hân không biết người đòi hiểm ác, hân từ bi như vậy, lỗi lạc như vậy, nhưng hân chưa từng nghĩ tới, người khác cũng có thể lỗi lạc như hân sao?

"Buồn cười." Kiến đế chợt cười lạnh một tiếng, nhận lấy cung tên trong tay người bên cạnh, không chút do dự nhắm ngay Yến Vô Cực, hân là đang cười nhạo Yến Vô Cực không tự lượng sức, hai người bọn họ rõ ràng đã rơi vào tay mình, vẫn còn có thể miệng lưỡi sắc bén, ngu ngốc, tìm chết! D+d%l\$qd

Hân vốn muốn giao Yến Vô Cực cho Tuyên vương xử trí, một là vì thử dò xét, thứ hai, cũng bởi vì tin đồn thịnh hành hiện nay làm hân lo lắng, nhưng hôm nay xem ra, cũng không cần phải làm vậy. Đế Vương Kiếm đã xuất hiện, hôm nay, vô luận là Yến Vô Cực cũng được, Tần Vô Tà cũng tốt, cũng nên có một kết thúc, tất cả, đều phải kết thúc.

Tiếng phá gió quét đất một cái lao ra, mặc dù Kiến đế tuổi gần thất tuần (70), nhưng tay cũng không run, mũi tên sắc bén này, thẳng tắp, chính xác, lại bén nhọn đâm tới chỗ hai người Vô Tà cùng Yến Vô Cực. Die&nda®nPequ#y&d0n

Vô Tà nhiều lời với Kiến đế, chỉ vì thân thể của mình thật sự không ổn, trong giờ phút này, thủ đoạn trì hoãn thời gian của nàng, hình như cũng bị Kiến đế nhìn thấu. Lão hoàng đế này, hình như có chút nóng lòng nhỉ.

Vô Tà thầm cười khổ liên tiếp, trong mắt lại nhanh chóng thoáng qua một tia bén nhọn, giờ phút này, mặc dù thể lực của nàng không hoàn toàn mất đi, nhưng đối mặt với mũi tên phá gió mà đến muốn lấy mạng hai người, nàng không thể không nghênh đón trực diện, miễn cưỡng, cũng phải đối mặt.

Thân thể Vô Tà khẽ nhúc nhích, vừa muốn hành động, ngón tay gầy gò nhưng thon dài đang giữ tay nàng chợt căng thẳng, hình như muốn ngăn cản động tác của nàng, điều này làm cho Vô Tà không khỏi sửng sốt, không hiểu vì sao Yến Vô Cực làm vậy.

Đang lúc Vô Tà giật mình ngỡ ngàng, Yến Vô Cực chợt lao đảo đứng dậy, trước mắt có vật gì đó thoáng một cái, tầm mắt Vô Tà liền bị bóng dáng gầy yếu của hân chặn lại, một thoáng kia, nàng không nhìn thấy gì, nhưng lại đánh hơi được mùi máu tươi, kích thích thần kinh của nàng, kích thích, con người trong mắt nàng chợt co rụt lại. . . .

Thân thể khô héo kia, trong nháy mắt giống như bộc phát sinh lực. Dưới tình huống này, Vô Tà chỉ cho là hân có thể ngồi cũng đã là nỗ lực, chưa từng nghĩ, hân lại cố chấp đứng lên, thân thể gầy gò đứng trước mặt Vô Tà, người người đều cho rằng hân lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi, nhưng hân đứng rất vững, đứng thẳng tắp như vậy, giống như một tòa núi lớn, mặt mũi tái nhợt, điều làm cho người ta kính sợ tôn trọng, chính là mũi tên sắc bén mà Vô Cực đang cầm trong tay, chĩa vào người của bọn họ. Sắc mặt mọi người cũng không khỏi chợt đổi, trở nên nghiêm trang.

"Yến Vô Cực?" Vô Tà không hiểu, giống như đang mơ. Đúng, nàng nhất định là đang mơ rồi. Hắn đều đã như vậy, ngay cả lòng bàn tay cũng đã lạnh lẽo, trong thân thể lấy đầu ra nhiều máu như vậy, tí tách tí tách rì ra từ kẽ ngón tay. Mùi tanh của máu, sao lại nặng như vậy? Trong cơ thể Yến Vô Cực, nơi nào còn có từng ấy máu?

Giấc mộng này, không khỏi quá chân thật.

Yến Vô Cực cứ thế mà lấy thân thể yếu đuối chắn trước mặt của Vô Tà. Trong lòng Vô Tà đã hoàn toàn tỉnh mạch, không nói được đây là cảm xúc gì, một màn kia, cho dù ai nhìn đều muốn lộ vẻ xúc động, tất cả mọi người đều cho là Yến Vô Cực sẽ ngã xuống, nhưng hắn vẫn đứng như cũ, đứng vững vàng, cũng có chút khó tin mà cúi đầu. Vô Tà biết, hắn không nhìn thấy, hắn là người mù, sao có thể nhìn được, giờ phút này này không có vào trong cơ thể hắn mũi tên nhọn, đã đem áo của hắn xuyên phá, huyết nhục tràn ra, quán xuyên trước sau đây?

Biểu tình trên mặt Yến Vô Cực không có biến hóa quá lớn, chỉ là có chút mê man, cũng không có bất kỳ vẻ đau đớn nào, ngược lại, trên khuôn mặt tuấn tú đã mất đi huyết sắc, nhẹ nhàng, trước sau như một, hiện lên một nụ cười dịu dàng, ấm áp. Nếu không biết thân phận của hắn, mọi người chỉ biết đây là một thiếu niên không lớn hơn bao nhiêu tuổi so với Vô Tà, nhưng giờ phút này, trên mặt hắn xuất hiện cảm xúc siêu thoát, tự tại không hợp tuổi, cuộc sống với hắn, chỉ là một chuỗi hắc ám dài đằng đẵng. Hắn chỉ có chút không hiểu, ở nơi của người chết, không có chém giết, không có người lừa ta gạt, vậy sao ở nơi người sống sinh hoạt thì ngược lại, chúng quy lại thích tàn sát lẫn nhau?

Phản ứng của Yến Vô Cực thật bình tĩnh. Hắn vốn cũng không phải là người để ý chuyện sống chết, hắn giống như đã sớm biết đại nạn của mình đã tới. Vô Tà từng hỏi hắn, hắn biết nàng không có việc gì, vậy hắn có nghĩ cho mình không?

Yến Vô Cực khẽ cong khóe miệng lên, mặt mũi tái nhợt, lông mi thật dài, xinh đẹp, cũng khẽ cong lên, nụ cười kia, sạch sẽ đơn thuần, không nhiễm bụi trần, hắn không nói cho Vô Tà, hắn có thể tính được bất cứ chuyện gì cho tất cả mọi người, duy chỉ có kết cục của mình là không tính được.

Ngày trước hắn cho là hắn sẽ vĩnh viễn sống ở dưới lăng mộ, nhưng có một ngày, có một đứa bé có chấp xông vào, muốn hắn đi cùng, hắn cự tuyệt, bởi vì hắn sợ thế giới xa lạ. Thật ra thì hắn có chút khiếp đảm, nhưng hắn không ngờ tới, có một ngày lăng mộ sẽ bị hủy, hắn sẽ rời khỏi nơi hắn định sinh tồn cả đời. Ngày trước hắn cho là sinh mệnh của mình sẽ kéo dài trong nỗi tịch mịch không có điểm dừng, nhưng hắn không có tính đến, lúc chết, cũng đơn giản như vậy. Người có thể sống rất lâu, nhưng chết cũng là chuyện trong nháy mắt.

Không đau, tuyệt đối không đau. Hắn không biết tử vong là gì. Lúc trước rời khỏi lăng mộ, thì trước mắt cùng lắm là trở lại nơi hắn từng sống mà thôi. Khi chết đi sẽ được an táng dưới lăng mộ, với hắn thì cũng chỉ là về nhà, trở lại nơi làm hắn an tâm.

Nụ cười trên mặt Yến Vô Cực rất sạch sẽ, vô cùng thánh khiết. Vô Tà từng nói, hắn giống như Phật trước hoa sen, hình dung này, đối với con người hắn, thật sự là vô cùng phù hợp, cho dù là đám người Kiến đế, giờ phút này cũng không nhìn được mà dừng lại, quên tất cả động tác, vì nụ cười từ bi lại an tường trên mặt hắn.

Vô Tà cứng ngắc đứng đó, vẻ mặt thần thờ, trong mắt chỉ có sự mờ mịt vô cùng vô tận. Rốt cuộc, thân thể Yến Vô Cực lao đảo ngã về phía sau. Biển cổ này làm Vô Tà đột nhiên phục hồi lại tinh thần, hoảng hốt luống cuống. Yến Vô Cực ngã xuống, đầu liền tựa vào trong ngực Vô Tà, Vô Tà ôm hắn, lòng bàn tay run rẩy.

Yến Vô Cực vẫn cười dịu dàng, ánh mắt màu xám bạc của hắn, cho tới bây giờ đều là tỉnh mạch, lúc này lại có chút sáng rỡ ngoài ý muốn, nở nụ cười nói: "Thật tốt. . . ."

Thật tốt. . . .

Vô Tà không kịp phản ứng với hàm nghĩa của hai chữ này, trong lúc này, ánh mắt của nàng hiện lên vẻ lạnh lẽo chưa từng có, con ngươi đen nhánh hoàn toàn lộ ra sát khí. Khóe miệng nàng chợt gợi lên, diêm dúa lẳng lơ như hoa, người nhìn thấy, không khỏi kinh sợ.

Kiến đế phục hồi tinh thần lại, ra lệnh tất cả mọi người trước mắt đang bị mê hoặc hộ giá! Nhưng Vô Tà lúc này, cũng đã nhẹ nhàng đặt ngang Yến Vô Cực ở trên đất, thể lực vốn đã bị đào rỗng của nàng bạo phát ra làm người ta sợ hãi, lạnh lẽo, thân hình gầy gò này, cũng giống như quý mị, đánh thẳng tới cổ họng Kiến đế, bên môi nàng mỉm cười, nụ cười kia quý dị, nhưng căn bản chưa từng tiến vào đáy mắt. Trong đáy mắt nàng, trừ sát khí, cũng chỉ có sát khí!

Nào có ai từng thấy con người di chuyển nhanh như vậy! Nàng không phải quý mị, thì là cái gì!

Trước mắt gần như tối sầm lại, hơi thở lạnh lẽo nhào tới trước mặt, bên môi nàng nâng lên một nụ cười đáng sợ rung động lòng người, liền đã đến ngay trước mắt, bọn họ đều cảm cung tên, thân hình của nàng nhanh như vậy, lập tức xuất hiện trước mặt Kiến đế, giờ phút này ai dám hành động thiếu suy nghĩ?!

Sắc mặt Kiến đế trắng bệch như tờ giấy, giống như gặp quỷ. Lão nhân tuổi gần thất tuần liền tiếp lui về phía sau, cũng ngay lập tức, cổ liền rời khỏi tay Vô Tà, nàng cười: "Đừng trốn, hoàng huynh, đi tìm chết có được hay không?"

Giọng điệu hồn nhiên ngây thơ như vậy, giống như là làm nũng. Đi tìm chết có được hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 113: Tuyên Vương Nổi Giận

Nụ cười trên bờ môi Vô Tà sâu hơn, nụ cười phiếm sát ý này, đẹp đến kinh tâm động phách (rung động lòng người), lại làm trong lòng những người khác run sợ.

Không có ai thấy rõ thân hình của nàng hành động như thế nào, chỉ trong chớp mắt, liền giống như ma quỷ trở về, đi tới trước mặt của Kiến đế, tựa như một dã thú giân dữ lại khát máu, bị chôn giấu ở trong máu thịt, ngay tại giờ khắc này.....

Nó thức tỉnh!

Con người trong mắt của Kiến đế đã co rút thành một cục, hấn tựa như phải chịu sự kinh sợ tột cùng, hết sức kinh hãi.

Người trước mắt, giống như đã không còn là một đứa bé choai choai quần áo lụa là, mà là một ác quỷ toàn thân tràn đầy lệ khí, diêm dúa lạnh lẽo!

Trong mắt Vô Tà, có những tia điện u lam đan xen vào nhau, muốn đảo loạn tất cả, tạo nên một trận mưa to gió lớn! Khóe miệng nàng tươi cười, cùng với đường cong ngày càng sâu hơn, đáy mắt sang xanh, liền càng trở nên tĩnh mịch. Trong lúc đó, đột nhiên Kiến đế chỉ cảm thấy một trận cảm giác hít thở không thông đánh tới, sát khí kinh khủng như sấm sét vang dội lẫn át tất cả, ngón tay rõ ràng mảnh khảnh xinh đẹp kia, đã giữ cổ họng Kiến đế lại, từ từ, co lại.....

Một tiếng ầm vang!

Dường như là để phụ họa cho không khí đáng sợ vào giờ phút này, bên ngoài chợt vang lên tiếng sấm rền bạo liệt (to lớn), sau đó cuồng phong (gió lớn) cuộn cuộn nổi lên, tàn sát bừa bãi mà cuốn vọt vào, Kiến đế đưa lưng ra phía ngoài, đối mặt với Vô Tà. Trong nháy mắt đó, ánh sáng lạnh lẽo của sấm sét chợt hiện, chiếu rọi gò má xinh đẹp của Vô Tà, dát lên một màu trắng bệch đáng sợ, bên tai ầm ầm vang dội, giống như tia sét không lồ sắp nện xuống đỉnh đầu, cuồng phong từ bên ngoài cuốn vào, tóc trên mặt Vô Tà, trong nháy mắt rối loạn, tay áo điên cuồng bay múa, vỗ vào người, âm thanh vang dội!

"Người....." Âm thanh nặn ra từ trong cổ họng Kiến đế cũng thay đổi, chói tai lại khô khan. Hấn khó có thể tin mà tròn to hai mắt, con người đã co lại thành một mảnh, đôi mắt chỉ chứa lại một mảng lớn trắng giống như gặp quỷ. Hấn chưa từng cảm thấy, từ vong cách mình gần như vậy!

"Nên ra đi rồi." Vô Tà lạnh lùng nhếch miệng, trong lòng bàn tay, đã tràn đầy chân khí chấn nhiếp khiến Kiến đế không thể nhúc nhích, co lại, muốn hoàn toàn bẻ gãy cổ của hấn.....

Ngay tại thời khắc chỉ mảnh treo chuông (*) này, bầu trời lại một lần đánh xuống một tia sét, ánh sáng trắng này, sáng rõ đến nỗi Vô Tà không thể mở mắt ra, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một mảnh trắng xóa. Trong lúc tất cả mọi người đang hoảng thần, bỗng nhiên lại là một trận gió thổi từ bên ngoài vào, áo bào trắng bay tán loạn, tóc đen như lụa, trắng đen quá rõ ràng, trong gió tán ra mùi đàn hương nhàn nhạt, hình dáng tuấn mỹ của hấn, giống như cũng được bao trong sương trắng, chậm rãi trở nên chân thật.....

(*) Chỉ mảnh treo chuông: Chỉ những thời khắc vô cùng nguy hiểm.

Lệ khí tràn đầy trong mắt Vô Tà, trong chớp mắt đã xuất hiện vẻ mờ mịt. Tay áo bảo của hấn phát qua cánh tay lộ ra của nàng, bàn tay lớn của hấn, chợt rơi vào cánh tay giữ chặt cổ họng Kiến đế của Vô Tà, luồng gió này bất chấp mọi thứ, quả thực là không chút kiêng kỵ, thổi tung mái tóc dài được hấn buộc ở sau ót ra. Mái tóc đen như mực này phát qua gò má Vô Tà, che đi khuôn mặt của hấn, Vô Tà liền nhận ra, đầu của nàng khẽ nghiêng một chút, tựa như tính trẻ con lăm lăm, một thoáng mờ mịt trên mặt, rất nhanh hóa thành một nụ cười, nói không rõ là châm chọc khiêu khích, hay là khiếp sợ bị thương. A, là Tần Yến Quy!

Tần Yến Quy nhú nhú mày, hai tròng mắt đen kia, tĩnh mịch giống như một cái đầm lạnh lẽo không nhìn thấy đáy, thâm trầm như đêm đen trong trời đông giá rét, đang yên lặng chăm chú nhìn Vô Tà, như muốn hủy đi máu thịt của nàng, vừa tựa như muốn khắc nàng vào trong xương.

Rốt cuộc, hấn nhỏ giọng nói, mang theo tức giận kìm nén cùng những cảm phức tạp khác, phát ra từ đôi môi lạnh bạc (bạc: mỏng): "Vô Tà, buông tay."

Ngoài dự đoán, Vô Tà cho tới bây giờ vẫn luôn dịu ngoan giống như một thiếu nữ bình thường ở trước mặt Tần Yến Quy, thế nhưng căn bản không hề cử động, nàng giờ phút này, giống như đã nhập ma, lời nói của ai cũng nghe không lọt, giống như đã thay đổi thành một người khác, khắp người chỉ có lệ khí cùng vẻ yêu dã. Nàng giương mắt nhìn hấn, hai tròng mắt ẩn chứa giận dữ, nhưng đối với Tần Yến Quy, nàng hoàn toàn không cảm thấy có chút cảm giác ngoài ý muốn nào. Khóe miệng giương lên, Vô Tà cười, không hề buông bàn tay đang giữ trên người Kiến đế lại, cũng có chút giống như đang giễu cợt Tần Yến Quy. Vào lúc này, sao hấn có thể bảo nàng buông tay, hấn thật đúng là, thân vương trung quân ái quốc (*) nha. Bàn về trung, về hiếu, thế gian này có ai hơn được Tuyên vương hấn, dĩ nhiên không thể so sánh với tên loạn thần tặc tử ngay cả hoàng đế cũng dám giết như Tần Vô Tà nàng nha. d&đ";q+đ

(*) Trung quân ái quốc: Trung thành với vua và yêu nước.

Nàng nói cho hấn nghe, tính tình của nàng chính là như vậy, đáy lòng quan tâm, cũng chỉ có một vài người như vậy. Vì người mình quan tâm, nàng có thể dịu ngoan, có thể qua loa, có thể không quan tâm chuyện gì, hấn để nàng sống, nàng liền sống, hấn muốn nàng chết, nàng sẽ chết, bởi vì thế gian, lại có mấy người có thể cam tâm tình nguyện vì người? Nhưng vì người mình quan tâm, nàng có thể điên cuồng, nàng có thể tàn nhẫn, nàng có thể lạnh lùng vô

ình, nàng cũng có thể, trở nên không nghe lời.....

Hắn là muốn nàng buông tay, sau đó nhẫn nhục chịu đựng sao? Nhưng hắn là phải nói, hắn sẽ bảo vệ tính mạng nàng? Đã đến tận đây rồi, sao nàng có thể vì hắn, mà ngoan ngoãn buông tay chứ..... Rốt cuộc là hắn không hiểu nàng, hay là nàng không hiểu hắn đây.....

Nàng thật đúng là càng lúc càng giống hắn, ngay cả vẻ mặt giễu cợt cũng gần như là cùng một khuôn đúc ra, thật không hổ là đứa bé do một tay hắn nuôi dạy lớn lên.

Giờ phút này, hai đầu lông mày của Tần Yến Quy nhăn nhai một sâu, đáy mắt hắn trầm xuống, trong con ngươi đen nhánh kia, màu đen dần trở nên đậm đặc, sắc mặt của hắn càng ngày càng lạnh, không khí xung quanh hắn giống như cũng đã đông cứng lại.

Nhìn ra được, Tần Yến Quy là vội vã chạy tới. Nếu không, hắn sẽ không bao giờ để quần áo xốc xếch, phát quan (*) tán loạn như vậy. Lấy thân thù của Tần Yến Quy, mặc dù tay của hắn nhìn như tùy ý đáp xuống tay Vô Tà, nhưng hắn lại điểm huyết võ công chính xác, lòng bàn tay âm thầm sử dụng một chút lực, liền điểm vào huyết đạo trên tay Vô Tà. Dưới sự kích thích, Vô Tà chỉ cảm thấy cánh tay tê dại, hoàn toàn thoát lực, đương nhiên không thể đưa Kiến đế vào chỗ chết nữa.

(*) Phát quan: dây buộc tóc.

Nhưng một lần này, Vô Tà lại rất cố chấp, toàn thân của nàng giống như có nguồn nội lực vô cùng vô tận nội lực đang giằng co cùng Tần Yến Quy, tay giữ chặt cổ họng Kiến đế của nàng, dù thế nào cũng không chịu buông ra, trừ khuôn mặt đã tái xanh đến mức gần như sắp chết vì thiếu dưỡng khí của Kiến đế, hai người Tần Yến Quy cùng Vô Tà, gần như đã về thế cân bằng.

Giờ phút này, chỉ thấy sắc mặt của Tần Yến Quy càng ngày càng khó coi. Đứa nhỏ này điên rồi, hoàn toàn điên rồi, mặc dù lúc hắn tức phát lực cắt đứt chân khí của nàng, có thể không tả lại cùng một đầu lỗ năng bỏ đực một dạng, liều mạng mạnh mẽ đâm tới, nàng toàn thân kinh mạch đều ở đây nhảy động, tất cả chân khí đều ở đây hướng ra ngoài loạn toan, chân khí tiết ra ngoài, cực kỳ gánh nặng hành hạ bộ dạng này đã sớm kiệt sức non nớt thân thể, nàng thậm chí muốn xông phá Tần Yến quy làm nàng bức về đi nội lực đã tạo thành lá chắn.

"Vô Tà, buông tay!" D@Đ#L\$Q!Đ

Tần Yến Quy lại lặp lại một lần nữa, lần này, giọng nói của hắn lạnh lẽo tới nỗi chỉ còn lại uy nghiêm và tức giận. Chỉ một thoáng, khí lạnh kinh người, đánh nặng vào tâm can lại ăn sâu vào xương, Tuyên vương cao nhã không thể với tới, muốn thấy được bộ dáng âm trầm tức giận của hắn, đúng là quá khó khăn.

Có lẽ Vô Tà không nhận ra tâm tình của hắn, trên mặt của nàng khẽ nổi lên màu đỏ ửng, sắc mặt cũng càng ngày càng hồng, chân khí toàn thân tán loạn, giống như càng thêm điên cuồng, gần như đã hành hạ thân thể nàng tới điểm giới hạn.

Sắc mặt của Tần Yến Quy càng thêm khó coi, ánh mắt cũng càng ngày càng lạnh, ánh mắt như bị băng sương bao trùm, con mắt sắc bén là làm cho người ta rét lạnh mà run như cây sậy. Vô Tà chưa bao giờ giống như bây giờ, quyết tuyệt đối đầu, xung đột với hắn, một bước cũng không chịu lùi, nàng là thật điên cuồng, điên cuồng lên, ngay cả mình cũng dám đối đầu tàn khốc như vậy, chân khí trong cơ thể nàng hoàn toàn hỗn loạn mà dựng ra ngoài. Nàng không chịu buông tay, mặc dù tiếp tục như vậy, kinh mạch của nàng nhất định đứt đoạn, trở thành phế nhân, nàng cũng không chịu buông tay!

"Ta hỏi lại ngươi một lần nữa, ngươi buông hay không buông?!" Tần Yến Quy chưa bao giờ giống hôm nay, khuôn mặt vẫn luôn giữ vẻ lạnh nhạt cao nhã kia, vì sao lại có biểu cảm thất vọng cùng phần nộ như vậy? Người nhìn đều cảm thấy mắt đau nhói, không dám nhìn lâu.

Vô Tà ngẩn ra, giống như thật sự có thứ gì biến thành một cây châm, đâm vào ánh mắt của nàng, có chút đau đớn.....

Nhưng bây giờ, tất cả các giác quan của nàng đã hoàn toàn bị lệ khí vô cùng vô tận lệ khí cùng khoái cảm chém giết chiếm cứ, nàng biết chân khí toàn thân đã không còn chịu sự khống chế của mình, nhưng hiện tại nàng chỉ muốn, giết hắn, giết Kiến đế, giết người kia!

Vô Tà không chút cử động, nàng nhìn thấy thất vọng cùng trầm thống (*) nơi đáy mắt Tần Yến Quy, hắn thất vọng với nàng, cũng thương tiếc nàng mất trí như vậy, ngu xuẩn như vậy. Vô Tà rõ ràng cảm thấy đau xót nơi đáy lòng, cái loại cảm giác chết lặng đó, chợt bị kích thích, giống như lập tức muốn thức tỉnh, nhưng vì sao vẻ mặt nàng vẫn là cao ngạo, không chịu khuất phục như thế?

(*) Trầm thống: âm trầm cùng đau khổ (?)

Nàng kiêu ngạo tới gần như bề ngễ. Giờ phút này, tất cả cảm xúc đối với Tần Yến Quy đều lộ ra ý vị lạnh lùng cùng trào phúng.

Rốt cuộc, đáy mắt Tần Yến Quy có thứ gì đó chợt trầm xuống, mãi mãi không có điểm dừng, hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại, như muốn ngăn cách tất cả cảm xúc. Trong không khí giương cung bạt kiếm này, khóe môi Tần Yến Quy, đột nhiên giương lên.....

"Tốt. Rất tốt." Hắn giờ phút này, tựa như giận quá hóa cười.....

Rất tốt.....

Lời nói lạnh nhạt này, không mang theo một tia tâm tình chấp chèn, làm cho người ta không thể tin được, đây là nói ra từ trong miệng hắn.

Tần Yến Quy chợt bấm ngón tay, giữ lại cánh tay Vô Tà, mặt không chút thay đổi, sau đó, dùng sức.....

Rắc.....

Có âm thanh thứ gì đó nứt ra vang lên, đau xót trong mắt Vô Tà, kích thích ánh lệ tràn đầy trong đáy mắt nàng, đã hiện lên một chút hiểu rõ trong chớp mắt, ngay sau đó, nàng liền nghe được, cả cánh tay của mình, ở trong tay Tần Yến Quy, âm thanh bị bẻ gãy, quá rõ ràng, rõ ràng tới mức, nàng cũng muốn hoài nghi, âm thanh này có phải phát ra từ trên người nàng hay không. Để nghe như vậy, thanh thúy như vậy, nàng vẫn còn có tâm tình nghe thấy rõ ràng như vậy.....

Nhưng rất nhanh, sắc mặt của Vô Tà trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh lớn chùng hạt đậu toát ra, chảy xuống theo gương mặt, cảm giác đau đớn đánh tới làm người ta hít thở không thông, nàng gần như là không thể tin được trọn to hai mắt, trơ mắt nhìn cánh tay mình bị bẻ gãy hiện lên vẻ vụn vụn ở trong tay Tần Yến Quy, nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, đáy mắt có chút mê mang, lại có chút trẻ con, trong mắt còn nổi lên một tầng sương mù mờ mịt mơ màng, giống như có chút oán trách hắn.

Vậy mà Tần Yến Quy cũng không nhìn nàng, tay của nàng cũng bị hắn bẻ gãy, lại vẫn khẳng khái một mực nhớ kỹ cổ không buông cổ của Kiến đế ra. Người cổ chấp như vậy, ngay cả phế mình cũng không sợ, sao có thể để ý một cánh tay. Nụ cười nơi khóe miệng Tần Yến Quy càng phát lạnh, lần này, hắn sẽ không tiếp tục nói bất luận điều gì với nàng, nàng lên một chương, liền đánh vào đầu vai Vô Tà, phần nội lực bắn ra này, thoáng chốc đẩy Vô Tà ngã về phía sau, giống như điều đứt dây.....

Giờ khắc này, Vô Tà rốt cuộc cảm nhận được tất cả hơi sức trong cơ thể cũng dần rút theo, tới cuối thì không còn chút nào! Thân thể của nàng ngã trên mặt đất, trên người này đầy vết thương cùng chân khí tán loạn, cũng theo đó hoa lạp một cái tiêu tán được không còn bóng dáng. Thân thể của nàng, lại một lần nữa trở nên yếu đuối không chịu nổi, cánh tay vụn vụn biến hình, liền xuôi ở bên người, bị thương nặng đến vậy, thể nhưng cũng không có cảm giác đau, ngược lại thì lực phủ ngũ tạng đều ần ần cảm thấy đau đớn. Nàng rất rõ ràng, việc chân khí bạo động lúc trước, dĩ nhiên là đã thương lục phủ ngũ tạng, một chương kia của Tần Yến Quy lại không chút lưu tình, nàng không biết hắn thật sự là vì cứu nàng, hay nổi giận thật, muốn nàng biết cái gì là đau.

Vô Tà giật giật, lại phát hiện mình căn bản không thể động đậy, ánh mắt của nàng mê mang nhìn tới Tần Yến Quy ở phía trước, sau đó không tự chủ được, giật giật khóe miệng, mồ hôi lạnh toát ra, đã sớm thấm ướt áo, nàng ngã xuống, trong lòng có chút tiếc hận, thiếu chút nữa, chỉ kém một chút nữa.....

Kiến đế sớm đã bị Vô Tà giữ chặt, sắc mặt đen sì, mất đi sự giam cầm của Vô Tà, lúc này cả người xụi lơ xuống, hiện tại những người khác mới xông tới như ong vỡ tổ, luống cuống tay chân đỡ Kiến đế, hô to cứu giá, về mặt kia, thật sự buồn cười.....

Tần Yến Quy lại cũng không thèm nhìn ai, hừ lạnh một tiếng, phất tay áo quay lưng đi: "Người tới, mang đi, giải vào thiên lao."

Lời này quả thật là nói với những thị vệ giáp bạc đã đến từ trước, những người này, lạnh lùng nghiêm nghị, giống như hoàn toàn khác biệt so với những thị vệ cùng vây hãm nơi này, cho dù lúc trước hỗn loạn như vậy, trong lúc không có lệnh của Tần Yến Quy, bọn họ thể nhưng cũng không nhúc nhích, về mặt trừ trần định thì cũng vẫn chỉ là trần định, không có ai là ngoại lệ, duy chỉ có giờ phút Tần Yến Quy Nhất mở miệng, bọn họ mới có động tác. Tại nơi Hoàng đế còn có ngự tiền thị vệ của hoàng đế tồn tại, không nói một lời lòi Vô Tà tê liệt ngã trên đất dậy, muốn dẫn đi.

"Người, lớn, đảm....." Kiến đế thoi thóp nói xong một câu tối nghĩa không hoàn chỉnh này, đang lúc mọi người đỡ dưới, chợt mở miệng. Ý tứ kia, rõ ràng là giận dữ mắng mỏ Tần Yến Quy cứ như vậy hời hợt dẫn người đi. Loạn thần tặc tử như Tần Vô Tà, loạn đao chém chết cũng không đáng tiếc, há lại cho Tuyên vương hắn muốn mang đi liền mang đi giống như lần trước?!

Phản ứng của Tần Yến Quy lại cực kỳ bình tĩnh, hắn nhàn nhạt nhìn Kiến đế một cái, không hề nói gì, mà những thị vệ giáp bạc kia, hình như cũng chỉ nghe lệnh của Tần Yến Quy, hoàn toàn không đặt lời nói của Kiến đế vào trong lòng.....

Một khắc kia, sắc mặt đã sớm xanh đen của Kiến đế cũng ngẩn ra, chỉ cảm thấy một hơi cũng không thở nổi, hoàn toàn bất tỉnh.....

Trận hỗn loạn này, dường như cũng bởi vì Tuyên vương đến, không khỏi bị trấn áp, người Tuyên vương mang tới người giải đi rồi, cung nhân cùng thái y cũng đều vây quanh Kiến đế, những thị vệ kia, trong lúc nhất thời lại cũng cũng không khỏi bị Tuyên vương làm khiếp sợ, không có bất kỳ động tác nào, thật giống như chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, bọn họ mới có thể cử động.

Tần Yến Quy cũng không hề nói gì, ánh mắt của hắn, lạnh lùng, lại thâm sâu không lường được, hắn nhàn nhạt quét qua Yến Vô Cực đã được Vô Tà an bài ổn thỏa trên đất một cái, bỗng nhiên giương môi, giễu cợt đến tận cùng....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Thúc Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.